

Bibelen 2024

Det Nye Testamente

welcome²the.net

KJV fra 1769 på Dansk

Bibelen marts 2024 - KJV på Dansk

Bøger	Side
Matthæus	4
Markus	58
Lukas	92
Johannes	150
ApG	194
Romerne	248
1 Korinter	270
2 Korinter	292
Galaterne	306
Efeserne	314
Philipperne	322
Kolosenserne	328
1 Thessaloniker	334
2 Thessaloniker	340
1 Timoteus	344
2 Timoteus	350
Titus	354
Philemon	358
Hebræerne	360
Jacob	376
1 Peter	382
2 Peter	388
1 Johannes	392
2 Johannes	398
3 Johannes	400
Judas	402
Åbenbaringen	404

Matthæus Evangeliet

Navnebetydning for Matthæus = Guds gave

[Mat 1:1] Jesus Kristus' generationsbog, sønnen efter David, sønnen efter Abraham.

[Mat 1:2] Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jacob; og Jacob avlede Judah og hans brødre;

[Mat 1:3] Og Judah avlede Pharez og Zarah med Tamar; og Pharez avlede Hezron; og Hezron avlede Ram;

[Mat 1:4] Og Ram avlede Amminadab; og Amminadab avlede Nahshon; og Nahshon avlede Salmon;

[Mat 1:5] Og Salmon avlede Boaz med Rahab; og Boaz avlede Obed med Ruth; og Obed avlede Jesse;

[Mat 1:6] Og Jesse avlede kong David; og kong David avlede Solomon med hende som havde været hustru med Uriah;

[Mat 1:7] Og Solomon avlede Rehoboam; og Rehoboam avlede Abia; og Abia avlede Asa;

[Mat 1:8] Og Asa avlede Jehoshaphat; og Jehoshaphat avlede Jehoram; og Jehoram avlede Uzziah;

[Mat 1:9] Og Uzziah avlede Jotham; og Jotham avlede Ahaz; og Ahaz avlede Hezekiah;

[Mat 1:10] Og Hezekiah avlede Manasseh; og Manasseh avlede Amon; og Amon avlede Josiah;

[Mat 1:11] Og Josiah avlede Jeconiah og hans brødre, omkring den tid de var bortført til Babylon:

[Mat 1:12] Og da de var ført til Babylon, avlede Jeconiah Salathiel/Shealtiel; og Salathiel avlede Zerubbabel;

[Mat 1:13] Og Zerubbabel avlede Abihud; og Abihud avlede Eliakim; og Eliakim avlede Azur;

[Mat 1:14] Og Azur avlede Zadok; og Zadok avlede Ackim; og Ackim avlede Eliud;

[Mat 1:15] Og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede Mattan; og Mattan avlede Jacob;

[Mat 1:16] Og Jacob avlede Joseph ægtemanden til Maria, af hvem Jesus var født, som er kaldet Kristus.

[Mat 1:17] Så alle generationerne fra Abraham til David er 14 generationer, og fra David indtil bortførelsen ind i Babylon er 14 generationer, og fra bortførelsen ind i Babylon til Kristus er 14 generationer.

[Mat 1:18] Nu var Jesus Kristus' fødsel på denne måde: På det tidspunkt som hans mor Maria var forlovet med Joseph, førend de kom sammen, var hun fundet med den Hellige Ånds barn.

[Mat 1:19] Derefter var hendes ægtemand Joseph, som var en retskaffen mand, og som ikke var villig til at gøre hende til et offentligt eksempel, klar til at skille sig

fra hende i hemmelighed.

[Mat 1:20] Men alt imens han tænkte over disse ting, læg mærke til, i en drøm viste Herrens engel sig for ham, som siger, Joseph, du Davids søn, frygt ikke for at tage din hustru Maria til dig: for det som er undfanget i hende er fra den Hellige Ånd.

[Mat 1:21] Og hun skal frembringe en søn, og du skal kalde hans navn JESUS: for han skal frelse hans folk fra deres synder. **”Navnebetydning for JESUS = GUD FRELSER”**

[Mat 1:22] Nu var alt dette gjort, så det måtte bli' opfyldt som var talt af Herren via den profet, som siger,

[Mat 1:23] Læg mærke til, en jomfru skal være med barn, og skal frembringe en søn, og de skal kalde hans navn Immanuel, som ved at være fortolket er, Gud hos os. **Se Esa 7:14 - Mat 1:23 -**

[Mat 1:24] Da Joseph blev rejst fra sin søvn gjorde han som Herrens engel havde budt ham, og tog hans hustru til sig:

[Mat 1:25] Og kendte hende ikke før hun havde frembragt hendes førstefødte søn: og han kaldte hans navn JESUS.

[Mat 2:1] Nu da Jesus var født i Bethlehem i Judæa i kong Herodes dage, læg mærke til, der kom vise mænd fra østen til Jerusalem,

[Mat 2:2] Som siger, Hvor er han som er født som Jødernes Konge? for vi har set hans stjerne i østen, og er kommet for at tilbede ham.

[Mat 2:3] Da kong Herodes havde hørt disse ting, var han bekymret, og hele Jerusalem med ham.

[Mat 2:4] Og da han havde forsamlet alle de ledende præster og folkets skriffkloge, krævede han af dem at de skulle fortælle ham hvor Kristus skulle bli' født.

[Mat 2:5] Og de sagde til ham, i Bethlehem i Judæa: for således er det skrevet via profeten, **Se - Mikas bog 5:2**

[Mat 2:6] Og du Bethlehem, i Judahs land, som ikke er den mindste blandt Judahs prinser: for ud af dig skal komme en Guvernør, der skal regere mit folk Israel.

[Mat 2:7] Derefter Herodes, da han hemmeligt havde sammenkaldt de vise mænd, spurgte dem grundigt indtil hvilket tidspunkt stjernen viste sig.

[Mat 2:8] Og han sendte dem til Bethlehem, og sagde, Gå og søg grundigt efter det unge barn; og når I har fundet ham, gi' mig en tilbagemelding, så jeg også må komme og tilbede ham.

[Mat 2:9] Da de havde hørt kongen, rejste de; og læg mærke til, stjernen, som de havde set i østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over det sted hvor det unge barn var.

[Mat 2:10] Da de så stjernen, jublede de med overmådelig stor lykke.

[Mat 2:11] Og da de var kommet ind i huset, så de det unge barn sammen med Maria hans mor, og faldt ned, og tilbad ham: og da de havde åbnet deres skatte, præsenterede de deres gaver for ham; guld, og frankincense, og myrra.

[Mat 2:12] Og ved at være advaret af Gud i en drøm at de ikke skulle returnere til Herodes, rejste de hjem til sit eget land ad en anden vej.

[Mat 2:13] Og da de var rejst, læg mærke til, Herrens engel viste sig for Joseph i en drøm, og siger, rejs dig op, og tag det unge barn og hans mor, og flygt til Egypten, og bliv du der indtil jeg giver dig besked: for Herodes vil søge efter det unge barn for at destruere ham.

[Mat 2:14] Så rejste han sig op, og ved nattetid tog han det unge barn og hans mor, og rejste til Egypten:

[Mat 2:15] Og var der indtil Herodes død: så det måtte bli' opfyldt som var talt af Herren via den profet, som siger, Ud af Egypten har jeg kaldet min søn. Se Ho 11:1

[Mat 2:16] Da Herodes, fandt ud af at han var blevet hånet af de vise mænd, var han så rasende, at han udsendte soldater, og slog alle børnen ihjel der var i Bethlehem, og alle i det nærliggende kystområde, som var 2 år eller derunder, ifølge den tid han grundigt havde udspurgt de vise mænd om.

[Mat 2:17] Da opfyldtes det som er talt ved profeten Jeremia, som siger,

[Mat 2:18] I Rama var der hørt en stemme, jamren, og gråd, og stor sorg; Raket græder over sine børn, og kunne ikke lade sig trøste, fordi de ikke er mere.

[Mat 2:19] Men da Herodes var død, læg mærke til, en Herrens engel viste sig i en drøm for Joseph i Egypten,

[Mat 2:20] Som siger, Rejs dig op, og tag det unge barn og hans mor, og gå ind i landet Israel: for de der søgte det unge barns liv er døde.

[Mat 2:21] Og han rejste sig op, og tog det unge barn og hans mor, og kom ind i landet Israel.

[Mat 2:22] Men da han hørte at Arkelaus regerede på samme måde som hans far Herodes, var han bange for at gå derhen: til trods for det, ved at være advaret af Gud i en drøm, rejste han afsides ind i Galilæa:

[Mat 2:23] Og han kom og boede i en by kaldet Nazaret: så det som var talt via profeterne måtte bli' opfyldt, Han skal kaldes en Nazaræer.

[Mat 3:1] I de dage kom Johannes Døberen, og prædikede i Judæas vildmark,

[Mat 3:2] Og siger, Anger I: for himlens kongerige er nær.

[Mat 3:3] For dette er han der var talt om via profeten Esajas, som siger, Stemmen af en der råber i vildmarken, Forbered I Herrens vej, gør hans stier lige.

[Mat 3:4] Og den samme Johannes havde hans tøj lavet af kamelhår, og et læderomslag omkring hans lænder; og hans mad var græshopper og vild honning.

[Mat 3:5] Da gik Jerusalem ud til ham, og hele Judæa, og hele den egn rundt omkring Jordanfloden,

[Mat 3:6] Og var døbt af ham i Jordanfloden, ved at bekende deres synder.

[Mat 3:7] Men da han så mange af Farisæerne og Saddukæerne kom ud til det sted hvor han døbtte, sagde han til dem: Kæreste generation af giftsnoge, hvem har advaret jer om at flygte fra arrigskabet der kommer?

[Mat 3:8] Frembring derfor frugter passende for omvendelse:

[Mat 3:9] Og tænk ikke at sige inde i jerselv, Vi har Abraham som vores far: for jeg siger til jer, at Gud er i stand til at oprejse børn til Abraham af disse sten.

[Mat 3:10] Og nu er øksen også lagt mod træernes rod: Ethvert træ som derfor ikke frembringer god frugt hugges ned, og kastes ind i ilden.

[Mat 3:11] I virkeligheden døber jeg jer med vand til omvendelse: men han som kommer efter mig er mægtigere end jeg, hvis sko jeg ikke er værdig til at bære: han skal døbe jer med den Hellig Ånd, og med ild:

[Mat 3:12] Kasteskovlen er i hans hånd, og han vil grundigt rense hans gulv, og samle hans hvede ind i laden; men han vil brænde avnerne med en uudslukkelig ild.

[Mat 3:13] Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordanfloden hen til Johannes, for at bli' døbt af ham.

[Mat 3:14] Men Johannes ville forhindre ham, og siger, jeg har brug for at bli' døbt af dig, og nu kommer du til mig?

[Mat 3:15] Og Jesus svare og sagde til ham, **Tillad det at være sådant nu: for således er det blevet vores del at opfylde al retfærdighed.** Så adlød han ham.

[Mat 3:16] Og Jesus, da han var døbt, gik straks op ud af vandet: og, se, himlene var åbnet for ham, og han så Guds Ånd som dalede ned som en due, og som lyste på ham:

[Mat 3:17] Og se en stemme fra himlen, siger, Dette er min elskede Søn; i hvem er jeg godt tilfreds.

[Mat 4:1] Derefter var Jesus af Ånden ført op ind i vildmarken for at bli' fristet af djævelen.

[Mat 4:2] Og da han havde fastet i 40 dage og 40 nætter, var han efterhånden meget sulten.

[Mat 4:3] Og da fristeren kom til ham, sagde han, Hvis du er Guds Søn, befal at disse sten bli'r lavet til brød.

[Mat 4:4] Men han svarede og sagde, **Det er skrevet, Mennesket skal ikke alene leve af brød, men via ethvert ord der udgår fra Guds mund.**

[Mat 4:5] Så tager djævelen ham op ind i den hellige by, og sætter ham på en tempeltinde,

[Mat 4:6] Og siger til ham, Hvis du er Guds Søn, kast dig selv ned: for det er skrevet, Han skal give hans engle pålæg vedrørende dig: og i deres hænder skal de løfte dig op, for ikke at du på noget tidspunkt støder din fod imod en sten.

[Mat 4:7] Jesus sagde til ham, **Det er igen skrevet, Du skal ikke friste Herren din Gud.**

[Mat 4:8] Igen, tager djævelen ham op på et overmådelig højt bjerg, og viser ham alle denne verdens kongeriger, og deres herlighed;

[Mat 4:9] Og siger til ham, Alle disse ting vil jeg give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig.

[Mat 4:10] Så siger Jesus til ham, **Hold dig herfra, Satan: for det er skrevet, Du skal tilbede Herren din Gud, og kun ham skal du tjene.**

[Mat 4:11] Så forlader djævelen ham, og, læg mærke til, engle kom og betjente for ham.

[Mat 4:12] Nu da Jesus havde hørt at Johannes var blevet smidt i fængsel, rejste han ind i Galilæa;

[Mat 4:13] Og forlod Nazaret, og han kom og boede i Kapernaum, som ligger ved havets bred, i omegnen af Zebulun og Naphtali:

[Mat 4:14] Så det måtte bli' opfyldt som var talt via profeten Esajas, som siger,
[Mat 4:15] Zebuluns land, og Naphtalis land, på vejen til havet, på den anden side af Jordanfloden, Hedningernes Galilæa; . **"Se - Esa 9:1-2 - Mat 4:15-16 - Åben 7:8"**

[Mat 4:16] Det folk som sad i mørke så et stort lys; og til dem i den egn som sad i dødens skygge sprang et lys frem.

[Mat 4:17] Fra dette tidspunkt af begyndte Jesus at prædike, og at sige, **Anger: for himlens kongerige er nær.**

[Mat 4:18] Og Jesus, gik langs med Genesarets hav, og så 2 brødre, Simon kaldet Peter, og hans bror Andreas, som var i gang med at kaste et garn i havet: for de var fiskere.

[Mat 4:19] Og han siger til dem, **Følg mig, og jeg vil gøre jer til menneskefiskere.**

[Mat 4:20] Og de forlod straks deres garn, og fulgte ham.

[Mat 4:21] Og da de gik videre derfra, så han 2 andre brødre, Jacob Zebedæus søn, og hans bror Johannes, på et skib sammen med Zebedæus deres far, som var i gang med at rense deres garn; og han kaldte på dem.

[Mat 4:22] Og øjeblikkeligt forlod de skibet og deres far, og fulgte ham.

[Mat 4:23] Og Jesus gik rundt i hele Galilæa, og underviste i deres synagoger, og prædikede evangeliet om kongeriget, og helbredte al slags sygdom og al slags lidelser blandt folket.

[Mat 4:24] Og hans berømmelse nåede ud i hele Syrien: og de kom til ham med alle syge folk der led af forskellige sygdomme og pinsler, og dem som var besat med djævl, og dem som var månesyge, og dem som var paralysede lammet, og han helbredte dem.

[Mat 4:25] Og store folkemængder fulgte ham fra Galilæa, og fra Decapolis, og fra Jerusalem, og fra Judæa, og fra den anden side af Jordanfloden.

[Mat 5:1] Og ved at ha' set folkemængderne, gik han op på et bjerg: og da han havde sat sig, kom hans disciple hen til ham:

[Mat 5:2] Og han åbnede hans mund, og underviste dem, og siger,

[Mat 5:3] Velsignet er de fattige i ånd: for himlens kongerige er deres.

[Mat 5:4] Velsignet er de som sørger: for de skal bli' trøstet.

[Mat 5:5] Velsignet er de sagtmodige: for de skal arve jorden.

[Mat 5:6] Velsignet er de der hungre og tørster efter retfærdighed: for de skal bli' mættet.

[Mat 5:7] Velsignet er de barmhjertige: for de skal opnå barmhjertighed.

[Mat 5:8] Velsignet er de rene i hjertet: for de skal se Gud.

[Mat 5:9] Velsignet er de som stifter fred: for de skal kaldes Guds børn.

[Mat 5:10] Velsignet er de som er forfulgte for retfærdighedens skyld: for himlens kongerige er deres.

[Mat 5:11] Velsignet er I, når mennesker skal håne jer, og forfølge jer, og siger alt muligt ondt om jer selvom det ikke er sandt, for min skyld.

[Mat 5:12] Jubel, og vær overmådelig glade: for stor er jeres belønning i himmel: for sådant forfulgte de også profeterne før jer.

[Mat 5:13] I er jordens salt: men hvis saltet er blevet smagsløs, hvorved skal den saltes? Den er derefter ikke godt for noget, men at bli' smidt ud, og bli' trådt under fode af mennesker.

[Mat 5:14] I er denne verdens lys. En by som placeres på en bakke kan ikke skjules.

[Mat 5:15] Mennesker tænder heller ikke et lys, og sætter det under en spand, men på en lysestage; og det giver sit lys til alle der er i huset.

[Mat 5:16] Lad jeres lys skinne sådant foran mennesker, så de kan se jeres gode gerninger, og forherlige jeres Far som er i himlen.

[Mat 5:17] Tænk ikke at jeg er kommet for at destruere loven, eller profeterne: jeg er ikke kommet for at destruere, men for at opfylde.

[Mat 5:18] For sandelig siger jeg til jer, Indtil himmel og jord forsvinder, skal på ingen måde selv en bindestreg eller en titel fra loven forsvinde, før det er opfyldt alt sammen.

[Mat 5:19] Hvemsomhelst der derfor bryder en af disse mindste befalingerne, og underviser mennesker sådant, han skal kaldes den mindste i himlens kongerige: men hvemsomhelst der skal gøre og undervise dem, denne sammen skal kaldes stor i himlens kongerige.

[Mat 5:20] For jeg siger til jer, At medmindre jeres retfærdighed overgår de skriftkloge og Farisæernes retfærdighed, skal I på ingen måde komme ind i himlens kongerige.

[Mat 5:21] I har hørt at det var sagt af dem fra gammel tid, Du skal ikke slå ihjel; og hvemsomhelst der dræber skal være i fare for dommen.

[Mat 5:22] Men jeg siger til jer, At hvemsomhelst der er vred på hans bror uden en grund skal være i fare for dommen: og hvemsomhelst der siger til hans bror, Idiot, skal være i fare for rådet: men hvemsomhelst der siger, Din tåbe, skal være i fare for helvedes ild.

[Mat 5:23] Hvis du derfor bringer din gave til alteret, og du der kommer i tanke om at din bror har noget imod dig;

[Mat 5:24] Så efterlad din gave der foran alteret, og gå din vej; bliv først forliget med din bror, og kom så og tilbyd din gave.

[Mat 5:25] Bliv hurtigt enig med din modstander, mens du stadigvæk er på vejen med ham; for ikke at din modstander på noget tidspunkt udleverer dig til dommeren, og dommeren udleverer dig til betjenten, og du er smidt ind i fængsel.

[Mat 5:26] Sandelig siger jeg til dig, Du skal på ingen måde komme ud derfra, før

du har betalt hver en øre.

[Mat 5:27] I har hørt at det var sagt af dem fra gammel tid, I skal ikke begå utroskab:

[Mat 5:28] Men jeg siger til jer, At hvemsomhelst der kigger på en kvinde med begær efter hende har allerede begået utroskab med hende i hans hjerte.

[Mat 5:29] Og hvis dit højre øje krænker dig, flå det ud, og kast det fra dig: for det er fordelagtigt for dig at et af dine lemmer skulle gå tabt, og ikke at hele din krop skulle bli' kastet ind i helvede.

[Mat 5:30] Og hvis din højre hånd krænker dig, skær den af, og kast den fra dig: for det er fordelagtigt for dig at et af dine lemmer skulle gå tabt, og ikke at hele din krop skulle bli' kastet ind i helvede.

[Mat 5:31] Det er blevet sagt, Hvemsomhelst der skal skille sig fra hans hustru, lad ham give hende et skilsmissebrev:

[Mat 5:32] Men jeg siger til jer, At hvemsomhelst der skal skille sig fra hans hustru, medmindre det er på grund af hor, er skyldig i at hun begår utroskab: og hvemsomhelst der skal gifte sig med en fraskilt kvinde begår utroskab.

[Mat 5:33] Igen, I har hørt at det er blevet sagt af dem fra gammel tid, Du skal ikke sværge falsk ved dig selv, men skal give Herren det du har lovet:

[Mat 5:34] Men jeg siger til jer, Sværg ikke overhovedet; hverken via himlen; for det er Guds trone:

[Mat 5:35] Eller via jorden; for den er hans fodskammel; eller via Jerusalem; for det er den store Konges by.

[Mat 5:36] Du skal heller ikke sværge via dit hoved, fordi du ikke kan få et hår til at bli' hvidt eller sort.

[Mat 5:37] Men lad jeres kommunikation være, Ja, ja; Nej, nej: for hvadsomhelst er mere end disse kommer af ondt.

[Mat 5:38] I har hørt at det er blevet sagt, Et øje for et øje, og en tand for en tand:

[Mat 5:39] Men jeg siger til jer, At I ikke modstår ondt: men hvemsomhelst der skal slå dig på din højre kind, så lad ham også slå dig på den anden.

[Mat 5:40] Og hvis der er en mand der vil sagsøge dig ved loven, og tage din jakke, lad ham også få din kappe.

[Mat 5:41] Og hvemsomhelst der skal overtale dig til at gå 1 mil, gå 2 med ham.

[Mat 5:42] Giv til ham der spørger dig, og fra ham som vil låne af dig vend dig ikke væk.

[Mat 5:43] I har hørt at det er blevet sagt, Du skal elske din næste, og hade din fjende.

[Mat 5:44] Men jeg siger til jer, Elsk jeres fjender, velsign dem der forbander jer, gør godt imod dem der hader jer, og bed for dem som ondskabsfuldt udnytter jer, og forfølger jer;

[Mat 5:45] Så I må være jeres Fars børn som er i himlen: for han får sin sol til at stå op på både den onde og på den gode, og sender regn på den retfærdige og på den uretfærdige.

[Mat 5:46] For hvis I elsker dem som elsker jer, hvilken belønning har I så? gør ikke selv skatteopkræverne det samme?

[Mat 5:47] Og hvis I kun hylder jeres brødre, hvad gør I så mere end andre? gør ikke selv skatteopkræverne det?

[Mat 5:48] Vær I derfor perfekt, ligesom jeres Far som er i himlen er perfekt.

[Mat 6:1] Pas på med at I ikke giver jeres almisser foran mennesker, for at bli' set af dem: for ellers har I ingen belønning af jeres Far som er i himlen.

[Mat 6:2] Derfor når du giver dine almisser, så blæs ikke i trompet for at bli' set, for det gør hyklerne jo også i synagogerne og på gaderne, så de kan bli' rost af mennesker. Sandelig siger jeg til jer, De har deres belønning.

[Mat 6:3] Men når du giver almisse, så lad ikke din venstre hånd vide hvad din højre hånd gør:

[Mat 6:4] Så dine almisser må ske i det skjulte: og din Far hamselv som ser det skjulte skal belønne dig offentligt.

[Mat 6:5] Og når du beder, skal du ikke være som hyklerne er: for de elsker at bede stående i synagogerne og på gadehjørnerne, så de kan bli' set af mennesker, Sandelig siger jeg til jer, De har deres belønning.

[Mat 6:6] Men du, når du beder, gå ind i dit kammer, og når du har lukket din dør, bed til din Far som er i det skjulte; og din Far som ser det skjulte skal belønne dig offentligt.

[Mat 6:7] Men når I ber, brug ikke nyttesløse gentagelser, som hedningerne gør: for de tænker at de skal bli' hørt på grund af at de snakker meget.

[Mat 6:8] Vær I derfor ikke ligesom dem: for jeres Far ved hvilke ting I har brug for, før I spørger ham.

[Mat 6:9] Bed I derfor på denne måde: Vor Far som er i himlen, Helliget være dit navn.

[Mat 6:10] Dit kongerige komme. Din vilje ske på jord, som den er i himlen.

[Mat 6:11] Giv os denne dag vort daglige brød.

[Mat 6:12] Og tilgiv os vor skyld, som vi tilgiver vore skyldnere

[Mat 6:13] Og led os ikke ind i fristelse, men forløs os fra ondt: For dit er kongeriget, og vældet, og herligheden, for evigt. Amen.

[Mat 6:14] For hvis I tilgiver mennesker deres overtrædelser, så vil jeres himmelske Far også tilgive jer:

[Mat 6:15] Men hvis I ikke tilgiver mennesker deres overtrædelser, så vil jeres Far heller ikke tilgive jeres overtrædelser.

[Mat 6:16] Desuden når I faster, vær ikke, som hyklerne, som ser triste ud: for de skæmmer deres ansigter, så det overfor mennesker må se ud som om at de faster. Sandelig siger jeg til jer, De har deres belønning.

[Mat 6:17] Men du, når du faster, salv dit hoved, og vask dit ansigt;

[Mat 6:18] Så det ikke overfor mennesker ser ud som om at du faster, men overfor din Far som er i det skjulte: og din Far, som ser det skjulte, skal belønne dig offentligt.

[Mat 6:19] Saml ikke skatte her på jorden til jer selv, hvor møl og rust korrumpere, og hvor tyve bryder ind for at stjæle:

[Mat 6:20] Men saml skatte i himlen til jer selv, hvor hverken møl eller rust korrumpere, og hvor tyve ikke bryder ind eller stjæler:

[Mat 6:21] For hvor jeres skatte er, der vil jeres hjerte også være.

[Mat 6:22] Kroppens lys er øjet: hvis dit øje derfor er uden tvivl, skal hele din krop være fuld af lys.

[Mat 6:23] Men hvis dit øje er ondt, så skal hele din krop være fuld af mørke. Så hvis det lys som er i dig er mørke, hvor stort er det mørke så ikke!

[Mat 6:24] Intet menneske kan tjene 2 mestre: for enten vil han hade den ene, og elske den anden; eller så vil han holde sig til den ene, og foragte den anden. I kan ikke tjene Gud og penge.

[Mat 6:25] Derfor siger jeg til jer, Tænk ikke videre over jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; bekymre jer heller ikke for kroppen, hvad I skal tage på. Er livet ikke mere end mad, og kroppen mere end tøj?

[Mat 6:26] Læg mærke til luftens fugle: for de sår ikke, og de høster heller ikke, eller samler sammen i lade; alligevel sørger jeres himmelske Far for at de får noget at spise. Er I ikke meget bedre end dem?

[Mat 6:27] Hvem af jer kan lægge en ½ meter til sin højde ved at tænke videre over det?

[Mat 6:28] Og hvorfor tænker I videre over tøjet? Læg mærke til markens liljer, hvordan de gror; de arbejder ikke, og de spinder heller ikke:

[Mat 6:29] Og nu siger jeg til jer, Ja at Solomon i al sin pragt ikke var iklædt lige så smukt som en af dem.

[Mat 6:30] Derfor, hvis Gud iklæder markens græs sådant, som er i dag, og i morgen er kastet ind i ovnen, skal han så ikke meget mere iklæde jer, Kæreste I med så lille en tro?

[Mat 6:31] Tænk derfor ikke videre over det, og sig, Hvad skal vi spise? eller, Hvad skal vi drikke? eller, Hvorledes skal vi få tøj på kroppen?

[Mat 6:32] (For efter alle disse ting søger Hedningerne:) for jeres himmelske Far ved at I har brug for alle disse ting.

[Mat 6:33] Men søg I først Guds kongerige, og hans retfærdighed; og alle disse ting skal bli' givet til jer.

[Mat 6:34] Tænk derfor ikke videre over i morgen: for i morgen skal tænke videre over de ting af sig selv. Der er rigeligt med ondt hver dag.

[Mat 7:1] Døm ikke, så I ikke er dømt.

[Mat 7:2] For med den dom I dømmes, skal I bli' dømt: og med det mål I vejer, det skal I selv bli' målt med.

[Mat 7:3] Og hvorfor lægger du mærke til splinten der er i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken der er i dit eget øje?

[Mat 7:4] Eller hvordan vil du sige til din broder, Lad mig trække splinten ud af dit øje; og, læg mærke til, en bjælke er i dit eget øje?

[Mat 7:5] Din hykler, fjern først bjælken i dit eget øje; og da skal du se klart så du

kan fjerne splinten i din broders øje.

[Mat 7:6] Giv ikke den som er hellig til hundene, kast I heller ikke jeres perler foran svin, for ikke at de ikke skal trampe dem under deres fødder; og vende sig om og sønderrive jer.

[Mat 7:7] Spørg, og den skal bli' givet jer; søg, og I skal finde; bank på, og den skal bli' åbnet for jer.

[Mat 7:8] For enhver der spørger modtager; og han der søger finder; og til ham der banker på skal den bli' åbnet for.

[Mat 7:9] Eller hvilken mand er der af jer, som vil give hans søn en sten, hvis han spørger om brød?

[Mat 7:10] Eller vil give ham en slange, hvis han spørger om en fisk?

[Mat 7:11] Hvis I da, som er onde, ved hvordan det er at give gode gaver til jeres børn, hvor meget mere skal jeres Far som er i himlen så ikke give gode ting til dem der spørger ham?

[Mat 7:12] Derfor alle ting hvadsomhelst I vil have at mennesker skal gøre for jer, gør I på samme måde for dem: for dette er loven og profeterne.

[Mat 7:13] Gå I ind via den snævre port: for vid er porten, og bred er vejen, der leder til destruktion, og der er mange som går ind ad den vej.

[Mat 7:14] For snæver er porten, og smal er vejen, som leder til liv, og der er få der finder den.

[Mat 7:15] Tag jer i agt for falske profeter, som kommer til jer i fåretøj, men indvendig er de glubske ulve.

[Mat 7:16] I skal kende dem på deres frugter. Samler mennesker druer på tornebuske, eller figner på tidsler?

[Mat 7:17] På samme måde frembringer ethvert godt træ god frugt; men et råddent træ frembringer ond frugt.

[Mat 7:18] Et godt træ kan ikke frembringe ond frugt, og et råddent træ kan heller ikke frembringe god frugt.

[Mat 7:19] Ethvert træ som ikke frembringer god frugt er hugget ned; og er kastet ind i ilden.

[Mat 7:20] I skal derfor kende dem på deres frugter.

[Mat 7:21] Ikke enhver der siger til mig, Herre, Herre, skal komme ind i himlens kongerige; men han som gør min Fars vilje som er i himlen.

[Mat 7:22] Mange vil sige til mig i den dag, Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn? og i dit navn uddrevet djævlø? og i dit navn gjort mange vidunderlige gerninger?

[Mat 7:23] Og så vil jeg proklamere til dem, jeg kendte jer aldrig: gå væk fra mig, I der arbejder med fejltrin.

[Mat 7:24] Derfor hvemsomhelst der hører disse mine ordsprog, og gør dem, ham vil jeg sammenligne med en klog mand, som bygger hans hus på en klippe:

[Mat 7:25] Og regnen dalede, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste, og slog imod det hus, og det faldt ikke: for det var fæstnet på en klippe.

[Mat 7:26] Og enhver som hører disse mine ordspog, og ikke gør dem, skal bli' sammenlignet med en tåbelig mand, som bygger hans hus på sandet:

[Mat 7:27] Og regnen dalede, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste, og slog imod det hus, og det faldt: og stort var des fald.

[Mat 7:28] Og det skete, da Jesus havde afsluttet disse ordspog, at folket var forbløffet over hans doktrin;

[Mat 7:29] For han underviste dem som én der har autoritet, og ikke som de skriftkloge.

[Mat 8:1] Da han var kommet ned fra bjerget, fulgte store folkemængder ham.

[Mat 8:2] Og, læg mærke til, der kom en spedalsk og tilbad ham, som siger, Herre, hvis du vil, så kan du gøre mig ren.

[Mat 8:3] Og Jesus strakte sin hånd frem, og rørte ham, og siger, **Jeg vil; vær du ren.** Og øjeblikkelig var hans spedalskhed renset.

[Mat 8:4] Og Jesus siger til ham, **Se til at du ikke fortæller det til nogen, men gå din vej, vis dig selv for præsten, og tilbyd den gave som Moses befalede, som et vidnesbyrd overfor dem.**

[Mat 8:5] Da Jesus så kom til Kapernaum, kom en kaptajn for 100 mand hen til ham, og bønfalder ham,

[Mat 8:6] Og siger, Herre, min tjener ligger der hjemme syg med paralyselammelse, voldsomt plaget.

[Mat 8:7] Og Jesus siger til ham, **Jeg vil komme og helbrede ham.**

[Mat 8:8] Og kaptajnen for de 100 mænd svarede ham og sagde, Herre, jeg er ikke værdig at du kommer under mit tag: men sig blot ordet, og min tjener skal bli' helbredt.

[Mat 8:9] For jeg er en mand under autoritet, ved at ha' soldater under mig: og siger jeg til denne mand, Gå, så går han; og til en anden, Kom, så kommer han; og til min tjener, Gør det, så gør han det.

[Mat 8:10] Da Jesus hørte det, var han forbløffet, og sagde dette til dem som var der, **Sandelig siger jeg til jer, jeg har ikke fundet så stor tro, nej, ikke i Israel.**

[Mat 8:11] **Og jeg siger til jer, At mange skal komme fra østen og vesten, og skal sidde ned med Abraham, og Isak, og Jacob, i himlens kongerige.**

[Mat 8:12] Men kongerigets børn skal bli' kastet ud i mørket udenfor: der skal være gråd og tænderskæren.

[Mat 8:13] Og Jesus sagde til kaptajnen for de 100 mænd, Gå din vej; og som du har troet, sådant vil det bli' gjort for dig. Og hans tjener var helbredt i den selvsamme time.

[Mat 8:14] Og da Jesus var kommet ind i Peters hus, så' han hans hustrus mor sengeliggende, syg med feber.

[Mat 8:15] Og han rørte ved hendes hånd, og feberen forlod hende: og hun stod op, og betjente for dem.

[Mat 8:16] Da det blev aften, bragte de mange som var besat af djævlene hen til ham: og han uddrev ånderne med hans ord, og helbredte alle som var syge:

[Mat 8:17] Så det måtte bli' opfyldt som var talt via profeten Esajas, som siger,

Hanselv tog vore skavanker, og bar vore sygdomme.

[Mat 8:18] Nu da Jesus så' store folkemængder omkring ham, gav han befaling til afrejse over til den anden side.

[Mat 8:19] Og der kom en bestemt skriffklog, og sagde til ham, Mester, jeg vil følge dig hvorsomhelst du går hen.

[Mat 8:20] Og Jesus siger til ham, **Rævene har huller, og luftens fugle har reder; men Menneskesønnen har intet sted at lægge hans hoved.**

[Mat 8:21] Og en anden af hans disciple sagde til ham, Herre, lad mig først drage hen og begrave min far.

[Mat 8:22] Men Jesus sagde til ham, **Følg mig, og lad de døde begrave deres døde.**

[Mat 8:23] Og da han var gået ombord på et skib, fulgte hans disciple ham.

[Mat 8:24] Og, læg mærke til, der rejste sig en stærk storm over havet, så meget at skibet var dækket af bølgerne: men han sov.

[Mat 8:25] Og hans disciple kom til ham, og vækkede ham, og siger, Herre, red os: vi omkommer.

[Mat 8:26] Og han siger til dem, **Hvorfor er I frygtsomme, Kæreste I med så lille en tro?** Så rejste han sig, og irettesatte vinden og havet; og der var en stor stilhed.

[Mat 8:27] Men mændene var forbløffede, og siger: Hvilken slags mand er dette, ja at vindene og havet adlyder ham!

[Mat 8:28] Og da han var kommet til den anden side ind i Gergesernes land, mødte der ham 2 som var besat med djævlø, der kom ud af gravene, overmådelig voldsomme, sådant at intet menneske måtte passere forbi af den vej.

[Mat 8:29] Og, læg mærke til, de råbte højt, og siger, Hvad har vi at gøre med dig, Jesus, du Søn af Gud? er du kommet herhen for at pine os før tid?

[Mat 8:30] Og der var et godt stykke væk fra dem en besætning med mange svin der åd.

[Mat 8:31] Så bad djævløene ham, og siger, Hvis du uddriver os, så tillad os til at gå ind i svinebesætningen.

[Mat 8:32] Og han sagde til dem, Gå. Og da de var uddrevet, gik de ind i svinebesætningen: og, læg mærke til, hele svinebesætningen løb voldsomt ned af en stejl skråning ud i havet, og omkom i vandmasserne.

[Mat 8:33] Og de som passede på dem flygtede, og gik ind til byen, og fortalte alle ting, og det som var kommet over dem som var djævløbesat.

[Mat 8:34] Og, læg mærke til, hele byen kom ud for at møde Jesus: og da de så ham, bad de ham om at rejse væk fra deres del af bredden.

[Mat 9:1] Og han gik ombord på et skib, og rejste over, og kom til hans egen by.

[Mat 9:2] Og, læg mærke til, de bragte en syg mand hen til ham med paralyselammelse, liggende på en seng: og ved at ha' set deres tro sagde Jesus til den paralyselammede, **Søn, vær ved godt mod; dine synder er dig tilgivet.**

[Mat 9:3] Og, læg mærke til, nogle af de skriftklog sagde indeni demselv, Denne mand taler gudsbespottende.

[Mat 9:4] Og Jesus der kendte deres tanker sagde, **Hvorfor tænker I ondt i jeres hjerter?**

[Mat 9:5] **For hvad er nemmest, at sige, Dine synder er dig tilgivet; eller at sige, Stå op, og gå?**

[Mat 9:6] **Men så I må vide at Menneskesønnen har myndighed her på jorden til at tilgive synder, (så siger han til den syge med paralyselammelse) Stå op, tag din seng, og gå til dit hus.**

[Mat 9:7] Og han stod op, og gik til hans hus.

[Mat 9:8] Men da folkemængderne så det, blev de forbløffede, og forherligede Gud, som havde givet en sådan myndighed til mennesket.

[Mat 9:9] Og da Jesus rejste videre derfra, så' han en mand, kaldet Matthæus, som sad ved skatteopkrævningsbordet: og han siger til ham, **Følg mig.** Og han rejste sig, og fulgte ham.

[Mat 9:10] Og det skete, da Jesus sad til bords i huset, læg mærke til, mange skatteopkrævere og synder kom og satte sig ned hos ham og hans disciple.

[Mat 9:11] Og da Farisæerne så det, sagde de til hans disciple, Hvorfor spiser jeres Mester med skatteopkrævere og syndere?

[Mat 9:12] Men da Jesus hørte det, sagde han til dem, **Dem som er hele har ikke brug for en læge, men dem som er syge.**

[Mat 9:13] **Men gå I og lær hvad det betyder, jeg vil ha' barmhjertighed, og ikke ofre: for jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.**

[Mat 9:14] Så kom Johannes' disciple til ham, og siger, Hvorfor faster vi og Farisæerne ofte, men dine disciple faster ikke?

[Mat 9:15] Og Jesus sagde til dem, Kan brudekammerets børn faste, så længe brudgommen er hos dem? men de dage vil komme, når brudgommen skal bli' taget fra dem, og da skal de faste.

[Mat 9:16] **Intet menneske sætter et stykke af nyt tøj på en gammel beklædning, for det som er puttet ind for at fylde den op tager fra beklædningen, og flængen er gjort værre.**

[Mat 9:17] **Mennesker putter heller ikke ny vin på gamle flasker: for så går flaskerne i stykker, og vinen løber ud, og flaskerne går tabt: men de putter ny vin på nye flasker, og begge er bevaret:**

[Mat 9:18] Mens han talte disse ting til dem, læg mærke til, der kom en bestemt leder, og tilbad ham, som siger, Ja nu er min datter død: men kom og læg din hånd på hende, og hun skal leve.

[Mat 9:19] Og Jesus rejste sig, og fulgte ham, og det samme gjorde hans disciple.

[Mat 9:20] Og, læg mærke til, en kvinde, som i 12 år havde været syg med en blødning, kom bag ham, og rørte rikanten af hans beklædning:

[Mat 9:21] For hun sagde inde i sigselv, Hvis jeg bare rører hans beklædning, skal jeg bli' hel.

[Mat 9:22] Men Jesus vendte sig, og da han så hende, sagde han, **Datter, vær**

ved godt mod: din tro har gjort dig hel. Og kvinden var gjort hel fra den time.

[Mat 9:23] Og da Jesus kom ind i lederens hus, og så fløjtespillerne og folkene støjede,

[Mat 9:24] Sagde han til dem, **Giv plads: for pigen er ikke død, men sover.** Og de gjorde grin ad ham.

[Mat 9:25] Men da folkene havde flyttet sig, gik han ind, og tog hende ved hånden, og pigen rejste sig.

[Mat 9:26] Og berømmelsen herfra bredte sig bredt ud over hele det land.

[Mat 9:27] Og da Jesus rejste videre, fulgte 2 blinde mænd efter ham, og råbte, og siger, Du Davids Søn, ha' barmhjertighed med os.

[Mat 9:28] Og da han var kommet ind i huset, kom de blinde mænd hen til ham: og Jesus siger til dem, **Tror I at jeg er i stand til at gøre dette?** De sagde til ham, Ja, Herre.

[Mat 9:29] Så rørte han deres øjne, og siger, **efter jeres tro sker det for jer.**

[Mat 9:30] Og deres øjne var åbnet; og Jesus pålagde dem strengt, og siger, **Se til at intet menneske ved det.**

[Mat 9:31] Men de, da de var rejst, spredte hans berømmelse bredt ud over hele det land.

[Mat 9:32] Som de gik ud, læg mærke til, de bragte en stum mand hen til ham besat med en djævel.

[Mat 9:33] Og da djævelen var uddrevet, snakkede den stumme: og folkemængderne var forbløffet, og siger, Det var aldrig set sådant i Israel.

[Mat 9:34] Men Farisæerne sagde, han udriver djævle med djævlens prins.

[Mat 9:35] Og Jesus gik rundt i alle byerne og landsbyerne, og underviste i deres synagoger, og prædikede evangeliet om kongeriget, og helbredte enhver sygdom og enhver syg blandt folkene.

[Mat 9:36] Men da han så folkemængderne, var han bevæget med medlidenhed over dem, fordi de var afmægtige, og var spredt bredt, som får der ingen hyrde har.

[Mat 9:37] Så siger han til hans disciple, **Høsten er sandelig stor, men arbejderne er få;**

[Mat 9:38] **Bed I derfor til høstens Herre, at han vil udsende arbejdere til hans høst.**

[Mat 10:1] Og da han havde kaldt sine 12 disciple til sig, gav han dem myndighed imod urene ånder, til at kaste dem ud, og at helbrede alle former for sygdom og enhver form af skrøbelighed.

[Mat 10:2] Nu er navnene på de 12 apostle disse; først, Simon, som kaldes Peter, og Andreas hans bror; Jacob Zebedæus' søn, og Johannes hans bror;

[Mat 10:3] Philip, og Bartholomæus: Thomas, og Matthæus skatteopkræveren; Jacob Alfæus' søn, og Lebbæus, hvis kaldenavn var Taddæus;

[Mat 10:4] Simon Canaaniten, og Judas Iscariot, som også forrådte ham.

[Mat 10:5] Disse 12 udsendte Jesus, og befalede dem, og siger, **Gå ikke ud på**

Hedningernes veje, og gå I ikke ind i nogen Samaritansk by:

[Mat 10:6] Men gå hellere til de vildfarne får af Israels hus.

[Mat 10:7] Og som I går, prædik, og sig, Himlens kongerige er nær.

[Mat 10:8] Helbred de syge, rens de spedalske, oprejs de døde, kast djævlene ud: frit har I modtaget, giv frit.

[Mat 10:9] Skaf hverken guld, eller sølv, eller messing i jeres pengepunge,

[Mat 10:10] Eller madpose til jeres rejse, eller 2 jakker, eller flere sko, heller ikke stave: for arbejdsmanden er værdig af hans mad.

[Mat 10:11] Og hvilkensomhelst by eller landsby I skal komme ind i, søg i den efter hvem som er værdig; og bliv der indtil I rejser videre.

[Mat 10:12] Og når I kommer ind i et hus, hylt det.

[Mat 10:13] Og hvis huset er værdig, lad jeres fred komme over det: men hvis det ikke er værdig, lad jeres fred returnere til jer.

[Mat 10:14] Og hvemsomhelst der ikke skal modtage jer, eller høre jeres ord, når I rejser ud af det hus eller den by, ryst støvet af jeres fødder.

[Mat 10:15] Sandelig siger jeg til jer, Det skal være mere tåleligt for landet Sodoma og Gomorra på dommedag, end for den by.

[Mat 10:16] Læg mærke til, jeg sender jer ud som får midt iblandt ulve: vær I derfor vise som slanger, og harmløse som duer.

[Mat 10:17] Men tag jer i agt for mennesker: for de vil udlevere jer til domstolene, og de vil prygle jer i deres synagoger;

[Mat 10:18] Og I skal bli' bragt for guvernører og konger for mit navns skyld, som et vidnesbyrd imod dem og Hedningerne.

[Mat 10:19] Men når de udleverer jer, tænk ikke videre over hvordan og hvad I skal sige: for det skal bli' givet jer i den selvsamme time hvad I skal tale.

[Mat 10:20] For det er ikke jer som taler, men Ånden fra jeres Far som taler gennem jer.

[Mat 10:21] Og broderen skal udlevere broderen til døden, og faderen barnet: og børnene skal rejse sig op imod deres forældre, og være skyld i at de lider døden.

[Mat 10:22] Og I skal bli' hadet af alle mennesker for mit navns skyld: men han som udholder til enden skal bli' frelst.

[Mat 10:23] Men når de forfølger jer i denne by, flygt I til en anden: for sandelig siger jeg til jer, I skal ikke være kommet igennem alle Israels byer, før Menneskesønnen kommer igen.

[Mat 10:24] Disciple er ikke over hans mester, heller ikke tjeneren over hans herre.

[Mat 10:25] Det er nok for disciple at være som hans mester, og tjeneren som hans herre. Hvis de har kaldt mesteren af huset Beelzebub, hvor meget mere skal de så ikke kalde dem fra hans hushold?

[Mat 10:26] Frygt dem derfor ikke: for der er intet skjult, der ikke skal bli' afsløret, og gemt, der ikke skal bli' kendt.

[Mat 10:27] Hvad jeg fortæller jer i mørket, fortæl I det i lyset: og hvad I hører i

øret, prædik I det på hustagene.

[Mat 10:28] Og frygt ikke dem som dræber kroppen, men ikke er i stand til at dræbe sjælen: men frygt hellere ham som er i stand til at destruere både sjælen og kroppen i helvede.

[Mat 10:29] Er ikke 2 spurve solgt for en øre? og ikke en af dem skal falde på jorden uden jeres Far.

[Mat 10:30] Men selv alle jeres hovedhår er talt.

[Mat 10:31] Frygt I derfor ikke, I er af en større værdi end mange spurve.

[Mat 10:32] Hvemsomhelst der derfor skal bekende mig foran mennesker, ham vil jeg også bekende foran min Far som er i himlen.

[Mat 10:33] Men hvemsomhelst der skal fornægte mig foran mennesker, ham vil jeg også fornægte foran min Far som er i himlen.

[Mat 10:34] Tænk ikke at jeg er kommet for at sende fred på jorden: jeg kom ikke for at sende fred, men et sværd.

[Mat 10:35] For jeg er kommet for at sætte en mand i uenighed imod hans far, og en datter imod hendes mor, og svigerdatter imod hendes svigermor.

[Mat 10:36] Og en mands fjender skal være dem fra hans eget hushold.

[Mat 10:37] Han som elsker far eller mor mere end mig er mig ikke værdig: og han som elsker søn eller datter mere end mig er mig ikke værdig.

[Mat 10:38] Og han som ikke tager hans kors op, og følger mig, er mig ikke værdig.

[Mat 10:39] Han der finder hans liv skal miste det: og han som mister hans liv for min skyld skal finde det.

[Mat 10:40] Han der modtager jer modtager mig, og han der modtager mig modtager ham der sendte mig.

[Mat 10:41] Han som modtager en profet i profetens navn skal modtage en profets belønning; og han der modtager en retfærdig mand i den retfærdiges navn skal modtage en retfærdig mands belønning.

[Mat 10:42] Og hvemsomhelst der giver en tår at drikke til en af disse små bare en kop koldt vand fordi de er disciple, sandelig siger jeg til jer, han skal på ingen måde miste hans belønning.

[Mat 11:1] Og det skete, da Jesus havde sluttet kommandoerne af hans 12 disciple, rejste han videre for at undervise og prædike i deres byer.

[Mat 11:2] Nu da Johannes i fængslet hørte om Kristus' gerninger, sendte han 2 af hans disciple,

[Mat 11:3] Og sagde til ham, Er du han som skulle komme, eller skal vi kigge efter en anden?

[Mat 11:4] Jesus svarede og sagde til dem, Gå igen og vis Johannes alle de ting som I hører og ser:

[Mat 11:5] De blinde modtager deres syn, og de lamme går, og de spedalske er rensed, og de døve hører, de døde er oprejst, og evangeliet er prædikeret for de fattige.

[Mat 11:6] Og velsignet er de, hvemsomhelst der ikke skal bli' krænket over mig.

[Mat 11:7] Og da de rejste, begyndte Jesus at sige til folkemængderne angående Johannes, Hvad gik I ud ind i vildmarken for at se? Et rør rystet af vinden?

[Mat 11:8] Men hvad gik I ud for at se? En mand klædt i blødt tøj? Læg mærke til, de der iklæder sig blødt tøj er i kongers huse.

[Mat 11:9] Men hvad gik I ud for at se? En profet? ja, jeg siger til jer, og mere end en profet.

[Mat 11:10] For dette er han, om hvem det er skrevet, Læg mærke til, jeg sender min budbringer foran dit ansigt, som skal forberede din vej foran dig.

[Mat 11:11] Sandelig siger jeg til jer, Blandt dem som er født af kvinder er der ikke opstået en større end Johannes Døberen: til trods for det er han som er mindst i himlens kongerige større end han.

[Mat 11:12] Og fra Johannes Døberens dage og indtil nu tillader himlens kongerige vold, og de voldsomme tager det med magt.

[Mat 11:13] For alle profeterne og loven profeterede indtil Johannes.

[Mat 11:14] Og hvis I vil modtage det, dette er Elias, som var forudsagt skulle komme.

[Mat 11:15] Han som har ører til at høre, lad ham høre.

[Mat 11:16] Men hvad skal jeg sammenligne denne generation med? Den er ligesom børn som sidder på markedspladserne, og ved at kalde på deres venner,

[Mat 11:17] Og ved at sige, Vi har spillet fløjte for jer, og I har ikke danset; vi har sørget for jer, og I har ikke grædt.

[Mat 11:18] For Johannes kom som hverken spiser eller drikker, og de siger, Han har en djævel.

[Mat 11:19] Menneskesønnen kom og spiser og drikker, og de siger, Læg mærke til en grådig mand, og en vindranker, og en ven af skatteopkrævere og syndere. Men visdom er retfærdiggjort af hendes børn.

[Mat 11:20] Så begyndte han at bebrejde byerne hvori hans mægtige gerninger var udført, fordi de ikke angrede:

[Mat 11:21] Arme dig, Korazin! arme dig, Bethsaida! for hvis de mægtige gerninger, som var udført i jer, havde været udført i Tyrus og Sidon, ville de for længe siden ha' angret og siddet i sæk og aske.

[Mat 11:22] Men jeg siger til jer, det skal være mere tålelig for Tyrus og Sidon på dommedag, end for jer.

[Mat 11:23] Og du, Kapernaum, som er ophøjet til himlen, skal bli' bragt ned til helvede; for hvis de mægtige gerninger, som er blevet udført i dig, havde været udført i Sodoma, ville den stadig være her indtil denne dag.

[Mat 11:24] Men jeg siger til jer, At det vil være mere tålelig for landet Sodoma på dommedag, end for dig.

[Mat 11:25] På det tidspunkt svarede Jesus og sagde, Jeg takker dig, Kæreste Far, Herre over himmel og jord, fordi du har skjult disse ting for de vise og forstandige, og har afsløret dem for babyer.

[Mat 11:26] Ja sådant, Far: for sådant så det godt ud i dine øjne.

[Mat 11:27] Alle ting er forløst til mig af min Far: og intet menneske kender Sønnen, foruden Faderen; der er heller ingen som kender Faderen, foruden Sønnen, og til han hvemsomhelst Sønnen vil afsløre ham overfor.

[Mat 11:28] Kom til mig, alle I som arbejder og er overbebyrdede, og jeg vil give jer hvile.

[Mat 11:29] Tag mit åg på jer, og lær af mig; for jeg er sagtmodig og ydmyg i hjertet: Og I skal finde hvile for jeres sjæle.

[Mat 11:30] For mit åg er nemt, og min byrde er let.

[Mat 12:1] På det tidspunkt gik Jesus på sabbatsdagen gennem en kornmark; og hans disciple var sultne, og begyndte at plukke aks af kornet, og spiste dem.

[Mat 12:2] Men da Farisæerne så det, sagde de til ham, Læg mærke til, dine disciple gør det som ikke er lovligt at gøre på sabbatsdagen.

[Mat 12:3] Men han sagde til dem, **Har I ikke læst hvad David gjorde; da han var sulten, og dem som var hos ham;**

[Mat 12:4] **Hvordan han gik ind i Guds hus, og spiste af skuebrødene, som det ikke var lovligt for ham at spise, heller ikke for dem som var hos ham, men kun for præsterne?**

[Mat 12:5] **Eller har I ikke læst i loven, hvordan templets præster på sabbatsdagene vanhelligede sabbatten, og er uangribelige?**

[Mat 12:6] **Men jeg siger til jer, At der én på dette sted som er større end templet.**

[Mat 12:7] **Men hvis I havde vist hvad dette betyder, jeg vil ha' barmhjertighed, og ikke ofre, ville I ikke have fordømt de uskyldige.**

[Mat 12:8] **For Menneskesønnen er Herre selv over sabbatsdagen.**

[Mat 12:9] Og da han rejste videre, gik han ind i deres synagoge:

[Mat 12:10] Og, læg mærke til, der var en mand hvis hånd var vissen. Og de spurgte ham, og siger, Er det lovligt at helbrede på sabbatsdagene? så de kunne få en mulighed for at anklage ham.

[Mat 12:11] Og han sagde til dem, **Hvilken mand skal der være blandt jer, der skal ha' et får, og hvis det falder ned i en faldgrube på sabbatsdagen, vil han så ikke tage fat i det, og løfte det op?**

[Mat 12:12] **Hvor meget da er en mand bedre end et får? Derfor er det lovligt at gøre godt på sabbatsdagene.**

[Mat 12:13] Så siger han til manden, **Stræk din hånd frem.** Og han strakte den frem; og den var restaureret hel, ligesom den anden.

[Mat 12:14] Så gik Farisæerne udenfor, og holdt en rådsforsamling imod ham, omkring hvordan de kunne destruere ham.

[Mat 12:15] Men da Jesus fandt ud af det, drog han hamselv videre derfra: og store folkemængder fulgte ham, og han helbredte dem alle;

[Mat 12:16] Og pålagde dem at de ikke skulle gøre ham kendt:

[Mat 12:17] Så det måtte bli' opfyldt det som var talt via profeten Esajas, som siger,

[Mat 12:18] Læg mærke til min tjener, hvem jeg har udvalgt; min elskede, i hvem min sjæl er godt tilfreds: Jeg vil lægge min ånd på ham, og han skal vise dom til Hedningerne.

[Mat 12:19] Han skal ikke stræbe, heller ikke råbe; ej heller skal noget menneske høre hans stemme i gaderne.

[Mat 12:20] Et skadet rør skal han ikke knække, og rygende hør skal han ikke slukke, førend han udsender dom til sejr.

[Mat 12:21] Og Hedningerne skal stole på hans navn.

[Mat 12:22] Så var der ført en hen til ham som var besat med en djævel, blind, og stum: og han helbredte ham, så meget at den blinde og stumme både talte og så.

[Mat 12:23] Og alle folkene var forbløffede, og sagde, Er dette ikke sønnen efter David?

[Mat 12:24] Men da Farisæerne hørte det, sagde de, Denne fyr udriver ikke djævle, foruden ved djæveleprinsen Beelzebub.

[Mat 12:25] Og Jesus kendte deres tanker, og sagde til dem, **Ethvert kongerige som kommer i splid med sig selv er bragt til ødelæggelse; og enhver by eller hus som kommer i splid med sig selv skal ikke stå.**

[Mat 12:26] **Og hvis Satan udriver Satan, så er han i splid med sig selv; hvordan skal hans kongerige da stå?**

[Mat 12:27] **Og hvis jeg via Beelzebub udriver djævle, via hvem udriver jeres børn dem så? de skal derfor være jeres dommere.**

[Mat 12:28] **Men hvis jeg udriver djævle via Guds Ånd, så er Guds kongerige kommet til jer.**

[Mat 12:29] **Eller hvordan kan én ellers komme ind i en stærk mands hus, og plyndre hans gods, medmindre han først binder den stærke mand? og så kan han plyndre hans hus.**

[Mat 12:30] **Han som ikke er med mig er imod mig; og han som ikke samler med mig spreder bredt.**

[Mat 12:31] **Derfor siger jeg til jer, Alle former for synd og gudsbespottelser skal mennesker bli' tilgivet for: men gudsbespottelsen imod den Hellig Ånd skal mennesker ikke bli' tilgivet for.**

[Mat 12:32] **Og hvemsomhelst der taler et ord imod Menneskesønnen, det skal bli' tilgivet ham: men hvemsomhelst der taler imod den Hellige Ånd, det skal ikke bli' ham tilgivet, hverken i denne verden, heller ikke i den kommende verden.**

[Mat 12:33] **Gør enten træet godt, og hans frugt god; eller så gør træet korrupt, og hans frugt korrupt: for træet kendes på hans frugt.**

[Mat 12:34] **Kæreste generation af giftsnoge, hvordan kan I, som er onde, sige gode ting? for ud af hjertes overflod taler munden.**

[Mat 12:35] **Et godt menneske bringer gode skatte ud af et godt hjerte: og et ondt menneske bringer onde skatte ud af et ondt hjerte.**

[Mat 12:36] **Men jeg siger til jer, At ethvert upassende ord som mennesker skal sige, skal de stå til regnskab for på dommedag.**

[Mat 12:37] **For ved dine ord skal du bli' retfærdiggjort, og ved dine ord skal du bli'**

fordømt.

[Mat 12:38] Så var der nogle af de skriftkloge og Farisæerne som svarede, og siger, Mester, vi vil se et tegn fra dig.

[Mat 12:39] Men han svarede og sagde til dem, En ond og utro generation søger efter tegn; og der skal ikke bli' givet noget tegn til den, udover tegnet fra profeten Jonas:

[Mat 12:40] For som Jonas var 3 dage og 3 nætter i hvalens mave; sådant skal Menneskesønnen også være 3 dage og 3 nætter i hjertet af jorden.

[Mat 12:41] **Nineves folk skal opstå i dommen med denne generation, og skal fordømme den: fordi de angrede ved Jonas prædiken, og, læg mærke til, en større end Jonas er her.**

[Mat 12:42] **Sydens Dronningen skal opstå i dommen med denne generation, og skal fordømme den: for hun kom fra den yderste del af jorden for at høre Solomons visdom, og, læg mærke til, en større end Solomon er her.**

[Mat 12:43] **Når den uren ånd er gået ud af et menneske, går han gennem tørre steder, og søger efter hvile, og finder ingen.**

[Mat 12:44] **Så siger han, Jeg vil returnere ind i mit hus hvorfra jeg kom ud af; og når han er kommet, finder han det tomt, fejet, og dekoreret.**

[Mat 12:45] **Så går han, og tager 7 andre ånder med sig som er mere ondskabsfulde end hamselv, og de går ind og bor der: Og det sidste er da værre for det menneske end det var før. På samme måde skal det også være for denne onde generation.**

[Mat 12:46] **Mens han stadig talte til folket, læg mærke til, hans mor og hans brødre stod udenfor, og ønskede at tale med ham.**

[Mat 12:47] **Så var der én der sagde til ham, Læg mærke til, din mor og dine brødre står udenfor, og ønsker at tale med dig.**

[Mat 12:48] **Men han svarede og sagde til ham som havde sagt det til ham, Hvem er min mor? og hvem er mine brødre?**

[Mat 12:49] **Og han strakte hans hånd frem imod hans disciple, og sagde, Læg mærke til min mor og mine brødre!**

[Mat 12:50] **For hvemsomhelst der skal gøre min Fars vilje som er i himlen, den samme er min bror, og søster, og mor.**

[Mat 13:1] Den samme dag gik Jesus ud af huset, og sad på stranden.

[Mat 13:2] Og store folkemængder var forsamlede omkring ham, sådant at han gik ombord på et skib, og sad; og hele folkemængden stod på bredden.

[Mat 13:3] Og han talte mange ting til dem i lignelser, og siger, Læg mærke til, en så'er gik ud for at så;

[Mat 13:4] **Og da han såede, faldt nogle såsæd ved vejsiden, og fuglene kom og fortærede dem.**

[Mat 13:5] **Nogle faldt på stenrige steder, hvor de ikke havde meget jord: og de sprang hurtigt ud, fordi de ikke havde dybden fra jorden:**

[Mat 13:6] **Og da solen var oppe, var de svedet; og fordi de ikke havde nogen rod, visnede de væk.**

[Mat 13:7] Og nogle faldt iblandt tjørne; og tjørnene sprang ud, og kvalte dem:
[Mat 13:8] Men andre faldt i god jord, og frembragte frugt, nogle 100 fold, nogle 60 fold, nogle 30 fold.

[Mat 13:9] Hvem har ører til at høre, lad ham høre.

[Mat 13:10] Og disciplene kom, og sagde til ham, Hvorfor taler du til dem i lignelser?

[Mat 13:11] Han svarede og sagde til dem, Fordi det er givet til jer at kende mysterierne omkring himlens kongerige, men til dem er det ikke givet.

[Mat 13:12] For hvemsomhelst der har, til ham skal der bli' givet, og han skal ha' i overflod; men hvemsomhelst der ikke har, fra ham skal bli' fjernet selv det han har.

[Mat 13:13] Derfor taler jeg til dem i lignelser: eftersom de ved at ha' set ikke ser; og ved at ha' hørt ikke hører, de forstår heller ikke.

[Mat 13:14] Og i dem er Esajas' profeti opfyldt, som siger, Ved at ha' hørt skal I høre, og skal ikke forstå; og ved at ha' set skal I se, og skal ikke opfatte:

[Mat 13:15] For dette folks hjerte er forhærdet, og deres ører er tunghøre, og deres øjne har de lukket; for ikke at de på noget tidspunkt skulle se med deres øjne, og høre med deres ører, og skulle forstå med deres hjerte, og skulle bli' omvendt, og jeg skulle helbrede dem.

[Mat 13:16] Men velsignet er jeres øjne, for de ser: og jeres ører, for de hører.

[Mat 13:17] For sandelig siger jeg til jer, At mange profeter og retskafne mennesker har ønsket at se de ting som I ser, og har ikke set dem; og at høre de ting som I hører, og har ikke hørt dem.

[Mat 13:18] Hør I derfor lignelsen om så'ren,

[Mat 13:19] Når nogle hører ordet om kongeriget, og ikke forstår det, så kommer den onde éner, og fjerner det som var sået i hans hjerte. Dette er han som modtog såsæd ved vejsiden.

[Mat 13:20] Men han som modtog såsæden på stenrige steder, den samme er han der hører ordet, og begejstret modtager det:

[Mat 13:21] Endnu har han ikke rod i sigselv, men udholder kun i en kort tid: for når trængsel og forfølgelse opstår på grund af ordet, er han lidt efter lidt krænket.

[Mat 13:22] Også han som modtog såsæd blandt tjørnene er han der hører ordet; og omsorgen for denne verden, og bedrageriskheden omkring rigdomme, kvæler ordet, og han bli'r ufrugtbar.

[Mat 13:23] Men han som modtog såsæd i den gode jord er han der hører ordet, og forstår det; som også bærer frugt, og frembringer, nogle 100 fold, andre 60, andre 30.

[Mat 13:24] En anden lignelse viste han dem, og siger, Himlens kongerige er ligesom en mand som såede god såsæd i hans mark.

[Mat 13:25] Men mens mennesket sov, kom hans fjende og såede ukrudt blandt hveden, og gik hans vej.

[Mat 13:26] Men da bladet var sprunget ud, og frembragte frugt, så kom ukrudtet

også til syne.

[Mat 13:27] Så kom husholderens tjener og sagde til ham, Hr., såede du ikke god såsæd i din mark? hvorfra kommer da ukrudtet?

[Mat 13:28] Han sagde til dem, En fjende har gjort det. Tjenerne sagde til ham, Vil du ha' at vi går ud og samler dem sammen?

[Mat 13:29] Men han sagde, Nej; for hvis I samler ukrudtet, så rykker I også roden op på hveden med dem.

[Mat 13:30] Lad begge gro sammen indtil høsten: og når det er tid til høst vil jeg sige til høstfolkene, Saml I først ukrudtet, og bind dem sammen i bundter så de kan brændes: men saml hveden sammen i min lade.

[Mat 13:31] En anden lignelse viste han dem, og siger, Himlens kongerige er lige som var det en frøkerne fra sennepsfrø, som en mand tog, og såede i hans mark:

[Mat 13:32] Som i virkeligheden er det mindste af alle frø: men når det er udvokset, er det størst blandt urter, og bli'r et træ, sådant at luftens fugle kan logere i des grene.

[Mat 13:33] En anden lignelse talte han til dem; Himlens kongerige er ligesom surdej, som en kvinde tog, og gemte i 3 mål mel, indtil det hele var blevet til surdej.

[Mat 13:34] Alle disse ting sagde Jesus til folkemængden i lignelser; og uden en lignelse talte han ikke til dem:

[Mat 13:35] Så det måtte bli' opfyldt som var talt via den profet, som siger, Jeg vil åbne min mund i lignelser; jeg vil ytre ting som har været holdt hemmeligt fra grundlæggelsen af denne verden. Se Sa 78:2 - Mat 13:35 -

[Mat 13:36] Så sendte Jesus folkemængden væk, og gik ind i huset: og hans disciple kom til ham, og siger, Forklar for os lignelsen om ukrudtet på marken.

[Mat 13:37] Han svarede og sagde til dem, Han som såede den gode såsæd er Menneskesønnen;

[Mat 13:38] Marken er denne verden; den gode såsæd er kongerigets børn; men ukrudtet er den onde éners børn;

[Mat 13:39] Fjenden som såede dem er djævlén; høsten er denne verdens ende; og høstfolkene er englén.

[Mat 13:40] Som ukrudtet derfor samles sammen og brændes i ilden; sådant skal det være ved denne verdens ende.

[Mat 13:41] Menneskesønnen skal udsende hans engle, og de skal samle alle ting der krænker ud af hans kongerige, og dem som gør fejltrin;

[Mat 13:42] Og skal kaste dem ind i en ildovn: der skal der være vrælen og tænderskæren.

[Mat 13:43] Så skal de retfærdige skinne frem som solen i deres Fars kongerige. Hvem har ører til at høre, lad ham høre.

[Mat 13:44] Igen, himlens kongerige er ligesom skatte gemt i en mark; når så en mand har fundet den, gemmer han den, og ud af glæde over den sælger han alt han har, og køber den mark.

[Mat 13:45] Igen, himlens kongerige er ligesom en handelsmand, som søger efter

skønne perler:

[Mat 13:46] Hvem, da han havde fundet 1 perle af stor værdi, gik og solgte alt som han havde, og købte den.

[Mat 13:47] Igen, himlens kongerige er ligesom et net, som var kastet i havet, og samlede enhver slags:

[Mat 13:48] Og, når det var fuldt, trak de det ind til bredden, og sad ned, og samlede de gode i kar, men kastede de dårlige væk.

[Mat 13:49] Sådant skal det være ved denne verdens ende: englene skal komme frem, og adskille de onde som er blandt de retfærdige,

[Mat 13:50] Og skal kaste dem ind i ildovnen: hvor der skal være vræl og tænderskæren.

[Mat 13:51] Jesus siger til dem, **Har I forstået alle disse ting?** De siger til ham, Ja, Herre.

[Mat 13:52] Derefter sagde han til dem, **Enhver skriftklog som derfor er instrueret i himlens kongerige er ligesom en mand der er en husholder, som frembringer nye og gamle ting ud af hans skatte.**

[Mat 13:53] Og det skete, at da Jesus havde fuldendt disse lignelser, rejste han derfra.

[Mat 13:54] Og da han var kommet ind i hans eget land, underviste han dem i deres synagoge, så meget så de var forbløffede, og sagde, Hvorfra har denne mand denne visdom, og disse mægtige gerninger?

[Mat 13:55] Er dette ikke tømmerens søn? er hans mor ikke kaldet Maria? og hans brødre, Jacob, og Joseph, og Simon, og Judah?

[Mat 13:56] Og hans søstre, er de ikke alle sammen hos os? Hvorfra har denne mand da alle disse ting?

[Mat 13:57] Og de var krænket over ham. Men Jesus sagde til dem, **En profet er ikke uden ære, foruden i hans eget land, og i hans eget hus.**

[Mat 13:58] Og han gjorde ikke mange mægtige gerninger der på grund af deres vantro.

[Mat 14:1] På den tid hørte ¼ dels fyrsten Herodes om Jesus' berømmelse,

[Mat 14:2] Og han sagde til hans tjenere, Dette er Johannes Døberen; han er opstået fra de døde: og derfor fremvises disse store mægtige gerninger i ham.

[Mat 14:3] For Herodes havde grebet Johannes, og bundet ham, og sat ham i fængsel for Herodias' skyld, hans bror Philips hustru.

[Mat 14:4] For Johannes havde sagt til ham. Det er ikke lovligt for dig at ha' hende.

[Mat 14:5] Og da han ville have slået ham ihjel, frygtede han for folkemængden, fordi de anså ham for at være en profet.

[Mat 14:6] Men da Herodes' fødselsdag var afholdt, dansede Herodias' datter foran dem, og behagede Herodes.

[Mat 14:7] Hvorefter han lovede med en ed at give hende hvadsomhelst hun ville spørge om.

[Mat 14:8] Og hun, ved forud at være instrueret af hendes mor, sagde, Giv mig

Johannes hoved på et fad her.

[Mat 14:9] Og kongen var ked af det: men alligevel for edens skyld, og dem som sad til bords med ham, befalede han at det skulle gives til hende.

[Mat 14:10] Og han sendte, og halshuggede Johannes i fængslet.

[Mat 14:11] Og hans hoved var bragt på et fad, og givet til den unge pige: og hun bragte det til hendes mor.

[Mat 14:12] Og hans disciple kom, og tog kroppen, og begravede den, og gik og fortalte det til Jesus.

[Mat 14:13] Da Jesus hørte om det, rejste han videre med et skib til et øde afsides sted: og da folket havde hørt om det, fulgte de til fods efter ham ud af byerne.

[Mat 14:14] Og Jesus gik videre, og så' en stor folkemængde, og var bevæget med medlidenhed over dem, og han helbredte deres syge.

[Mat 14:15] Og da det var aften, kom hans disciple til ham, og siger, Dette er et øde sted, og tiden er nu over; send folkemængden væk, så de kan gå ind til landsbyerne, og købe proviant til demselv.

[Mat 14:16] Men Jesus sagde til dem, **De behøver ikke rejse; giv I dem noget at spise.**

[Mat 14:17] Og de siger til ham, Vi har kun 5 brød her, og 2 fisk.

[Mat 14:18] Han sagde, **Bring dem herhen til mig.**

[Mat 14:19] Og han befalede at folkemængden skulle sætte sig ned på græsset, og tog de 5 brød, og de 2 fisk, og kiggede op mod himlen, han velsignede, og brød det, og gav brødet til hans disciple, og disciplene til folkemængden.

[Mat 14:20] Og de spiste alle, og var mættet: og de samlede de resterende stykker op og fyldte 12 kurve.

[Mat 14:21] Og dem som havde spist var omkring 5.000 mænd, foruden kvinder og børn.

[Mat 14:22] Og straks derefter fik Jesus hans disciple til at gå ombord på et skib, og rejse foran ham over til den anden side, mens han sendte folkemængderne væk.

[Mat 14:23] Og da han havde sendt folkemængderne væk, gik han op på et afsidesliggende bjerg for at bede: og da det var blevet aften, var han der alene.

[Mat 14:24] Men skibet var nu midt ude på havet, og blev kastet rundt af bølgerne: for der var modvind.

[Mat 14:25] Og ved den fjerde nattevagt kom Jesus til dem, gående på havet.

[Mat 14:26] Og da disciplene så' ham komme gående på havet, var de ængstelige, og siger, Det er en ånd; og de skreg ud af frygt.

[Mat 14:27] Men Jesus talte straks til dem, og siger, **Vær ved godt mod; det er mig; vær ikke bange.**

[Mat 14:28] Og Peter svarede han og sagde, Herre, hvis det er dig, byd mig at komme ud til dig på vandet.

[Mat 14:29] Og han sagde, **Kom.** Og da Peter var trådt ned ud af skibet, gik han

på vandet, og ville gå hen til Jesus.

[Mat 14:30] Men da han så' at vinden larmede, var han bange; og begyndte at synke, han skreg, og siger, Herre, frels mig.

[Mat 14:31] Og øjeblikkeligt rakte Jesus hans hånd ud, og greb ham, og sagde til ham, **Kæreste du med så lille en tro, hvorfor tvivlede du?**

[Mat 14:32] Og da de var kommet ombord på skibet, lagde vinden sig.

[Mat 14:33] Så kom de som var ombord på skibet og tilbad ham, og siger, Du er sandelig Guds Søn.

[Mat 14:34] Og da de var kommet over på den anden side, kom de til Genesarets land

[Mat 14:35] Og da mændene fra det sted havde kundskab om ham, udsendte de besked til hele landet rundt omkring, og bragte alle der var sygdomsramt til ham;

[Mat 14:36] Og bønfoldt ham om de blot måtte røre rikanten af hans beklædning; og alle de som rørte var gjort fuldkommen hele.

[Mat 15:1] Så kom der skriftkloge og Farisæer til Jesus, som var fra Jerusalem, og siger,

[Mat 15:2] Hvorfor bryder dine disciple de ældstes traditioner? for de vasker ikke deres hænder når de spiser brød.

[Mat 15:3] Men han svarede og sagde til dem, **Hvorfor bryder I også Guds befalinger via jeres traditioner?**

[Mat 15:4] **For Gud befalede, og siger, Ær din far og mor: og, Han der forbander far eller mor, lad ham lide døden.**

[Mat 15:5] Men I siger, Hvemsomhelst der skal sige til hans far eller hans mor, Det er en gave, via hvadsomhelst du måtte bli' gavnet af mig;

[Mat 15:6] **Og ær ikke hans far eller hans mor, han skal være fri. Således har I gjort Guds befalinger virkningsløse gennem jeres traditioner.**

[Mat 15:7] **I hyklere, Esajas profeterede med rette om jer, og siger,**

[Mat 15:8] **Dette folk nærmer sig mig med deres mund, og ære mig med deres læber; men deres hjerte er langt fra mig.**

[Mat 15:9] **Men forgæves tilbeder de mig, ved at undervise i doktriner efter menneskebefalinger.**

[Mat 15:10] Og han kaldte på folkemængden, og sagde til dem, **Hør, og forstå:**

[Mat 15:11] **Det er ikke det der går ind i munden der besmitter et menneske; men det der kommer ud af munden, dette besmitter et menneske.**

[Mat 15:12] Så kom hans disciple, og sagde til ham, Ved du at Farisæerne var krænket, efter de hørte dette ordsprog?

[Mat 15:13] Men han svarede og sagde, Enhver plante, som min himmelske Far ikke har plantet, skal bli' hevet op med rode.

[Mat 15:14] **Lad dem være alene: de er blinde ledere af de blinde. Og hvis de blinde leder de blinde, skal de begge falde ned i grøften.**

[Mat 15:15] Så svarede Peter og sagde til ham, Forklar for os denne lignelse.

[Mat 15:16] Og Jesus sagde, **Er I også stadig uden forståelse?**

[Mat 15:17] Forstår I stadig ikke, at hvadsomhelst der kommer ind i munden går ned i maven, og trækkes ud i toilettet?

[Mat 15:18] Men de ting der kommer ud af munden kommer frem fra hjertet; og de besmitter mennesket.

[Mat 15:19] For ud af hjertet udgår onde tanker, myrderier, utroskaber, horerier, tyverier, falske vidnesbyrd, gudsbespottelser:

[Mat 15:20] Disse er de ting der besmitter et menneske: men at spise med uvaskede hænder besmitter ikke et menneske.

[Mat 15:21] Derefter gik Jesus videre, og rejste over til Tyrus og Sidons kyster.

[Mat 15:22] Og, læg mærke til, en kvinde fra Canaan kom ud fra de samme kyster, og råbte til ham, og siger, Ha' barmhjertighed med mig, Kæreste Herre, du Davids Søn; min datter er forfærdelig plaget af en djævel.

[Mat 15:23] Men han svarede hende ikke et ord. Og hans disciple kom og bad ham, og siger, Send hende væk; for hun råber efter os.

[Mat 15:24] Men han svarede og sagde, **Jeg er ikke sendt til andre end de vildfarne får af Israels hus.**

[Mat 15:25] Så kom hun og tilbad ham, og siger, Herre, hjælp mig.

[Mat 15:26] Men han svarede og sagde, **Det er ikke passende at tage børnenes brød, og at kaste det til hundene.**

[Mat 15:27] Og hun sagde, Sandt, Herre: men alligevel spiser hundene af de krummer som falder fra deres mesters bord.

[Mat 15:28] Så svarede Jesus hende og sagde, **Kæreste kvinde, stor er din tro: lad det ske for dig som du vil.** Og hendes datter var gjort hel fra den selvsamme time.

[Mat 15:29] Og Jesus rejste videre derfra, og kom nær ved Galilæas hav; og gik op på et bjerg, og satte sig der.

[Mat 15:30] Og store folkemængder kom til ham, som har dem med sig de der var lamme, blinde, stumme, lemlæstede, og mange andre, og lagde dem ned foran Jesus fødder; og han helbredte dem:

[Mat 15:31] Ligesåmeget så folkemængden blev forundret, da de så' de stumme tale, og de lemlæstede bli' hele, og de lamme gå, og de blinde se: og de ophøjede Israels Gud.

[Mat 15:32] Så kaldte Jesus hans disciple til ham, og sagde, **Jeg har medfølelse med folkemængden, fordi de nu har fulgt efter mig i 3 dage, og intet har at spise: og jeg vil ikke sende dem videre fastende, for ikke at de besvimer på vejen.**

[Mat 15:33] Og hans disciple siger til ham, Hvorfra skulle vi ha' så meget brød i vildmarken, til at mætte så stor en folkemængde?

[Mat 15:34] Og Jesus siger til dem, **Hvor mange brød har I?** Og de sagde, 7, og nogle få små fisk.

[Mat 15:35] Og han befalede folkemængden at sætte sig på jorden.

[Mat 15:36] Og han tog de 7 brød og fiskene, og gav taksigelsesbønner, og brød dem, og gav til hans disciple, og disciplene til folkemængden.

[Mat 15:37] Og de spiste alle, og var mættet: og de samlede resterne op og tilovers var der 7 kurve fulde.

[Mat 15:38] Og de som spiste var 4.000 mænd, foruden kvinder og børn.

[Mat 15:39] Og han sendte folkemængden væk, og tog et skib, og kom til Magdalias kyster.

[Mat 16:1] Farisæerne kom også med Saddukæerne, og bad ham fristende om at vise dem et tegn fra himlen.

[Mat 16:2] Han svarede og sagde til dem, Når det er aften, siger I, Det vil bli' fint vejr: for himlen er rød.

[Mat 16:3] Og om morgenen, Det vil bli' dårligt vejr i dag: for himlen er rød og skyerne hænger lavt. Kæreste I hyklere, I kan skelne himlens udseende; men kan I ikke skelne tidernes tegn?

[Mat 16:4] En ond og utro generation søger efter et tegn; og der skal ikke bli' givet dem noget tegn, udover tegnet fra profeten Jonas: Og han forlod dem, og rejste.

[Mat 16:5] Og da hans disciple var kommet over til den anden side, havde de glemt at tage brød med.

[Mat 16:6] Så sagde Jesus til dem, **Pas på og vær varsom med Farisæerne og Saddukæernes surdej.**

[Mat 16:7] Og de ræsonnerede blandt demselv, og siger, Det er på grund af at vi ikke har taget brød med.

[Mat 16:8] Da Jesus bemærkede det, sagde han til dem, **Kæreste I med så lille en tro, hvorfor ræsonnerer I blandt jerselv, at det er fordi I ikke har taget brød med?**

[Mat 16:9] **Forstår I stadig ikke, og husker heller ikke de 5 brød og de 5.000, og hvor mange kurve I samlede op?**

[Mat 16:10] **Heller ikke de 7 brød og de 4.000, og hvor mange kurve I samlede op?**

[Mat 16:11] **Hvordan kan det være at I ikke forstår at det ikke er brød jeg taler om, men at I skulle passe på Farisæerne og Saddukæernes surdej?**

[Mat 16:12] Så forstod de hvordan han viste dem at de ikke skulle passe på surdejen fra brødet, men på Farisæerne og Saddukæernes doktrin.

[Mat 16:13] Derefter kom Jesus til Cæsarea Philippis' kyster, og han spurgte hans disciple, og siger, **Hvem siger mennesker at jeg Menneskesønnen er?**

[Mat 16:14] Og de sagde, Nogle siger at du er Johannes Døberens søn; andre, Elias; og andre igen, Jeremias, eller en af profeterne.

[Mat 16:15] Han siger til dem, **Men hvem siger I at jeg er?**

[Mat 16:16] Og Simon Peter svarede og sagde, Du er den Kristus, den levende Guds Søn.

[Mat 16:17] Og Jesus svarede og sagde til ham, **Velsignet er du, Simon Bar-jona: for kød og blod har ikke afsløret det for dig, men min Far som er i himlen.**

[Mat 16:18] Og jeg siger også til dig, At du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og helvedes porte skal ikke vinde over den.

[Mat 16:19] Og jeg vil til dig give himlens kongeriges nøgler: og hvadsomhelst du

binder på jord skal være bundet i himmel: og hvadsomhelst du løsner på jord skal være løst i himmel.

[Mat 16:20] Så pålagde han hans disciple at de ikke skulle fortælle nogen at han var Jesus den Kristus.

[Mat 16:21] Fra og med den tid begyndte Jesus at vise hans disciple, hvordan han måtte gå til Jerusalem, og lide mange ting fra de ældste og de ledende præster og de skriftkloge, og bli' dræbt, og bli' oprejst igen den tredje dag.

[Mat 16:22] Så tog Peter ham til side, og begyndte at irettesætte ham, og siger, Lad det være langt fra dig, Herre: dette skal ikke ske for dig.

[Mat 16:23] Men han vendte sig, og sagde til Peter, **Hold dig bag mig, Satan: du er en krænkelser overfor mig: for du sanser ikke de ting som er fra Gud, men det der er fra mennesker.**

[Mat 16:24] Så sagde Jesus til hans disciple, **Hvis der er en mand der vil komme efter mig, lad ham fornægte hamselv, og tage hans kors op, og følge mig.**

[Mat 16:25] **For hvemsomhelst der vil frelse hans liv skal miste det; og hvemsomhelst der vil miste hans liv for min skyld skal finde det.**

[Mat 16:26] **For hvad gavner det en mand, hvis han skal vinde hele denne verden, og miste hans egen sjæl? eller hvad skal en mand give i bytte for hans sjæl?**

[Mat 16:27] **For Menneskesønnen skal komme i hans Fars herlighed med hans engle; og så skal han belønne enhver mand efter hans gerninger.**

[Mat 16:28] **Sandelig siger jeg til jer, Der er nogle som står her, som ikke skal smage døden, før de skal se Menneskesønnen ankomme i hans kongerige.**

[Mat 17:1] Og efter 6 dage tog Jesus, Peter, Jacob, og hans bror Johannes, og førte dem med op på et højt afsidesliggende bjerg,

[Mat 17:2] Og var transformeret foran dem: og hans ansigt skinnede som solen, og hans tøj var hvidt som lyset.

[Mat 17:3] Og, læg mærke til, der viste Moses og Elias sig for dem som talte med ham.

[Mat 17:4] Så svarede Peter, og sagde til Jesus, Herre, det er godt for os at være her: hvis du vil, lad os lave 3 tabernakler her; et til dig, og et til Moses, og et til Elias.

[Mat 17:5] Mens han stadig talte, læg mærke til, en lysende sky overskyggede dem: og læg mærke til en stemme talte ud fra skyen og sagde, Du er min elskede Søn; i dig er jeg godt tilfreds; hør I ham.

[Mat 17:6] Og da disciplene hørte det, faldt de på deres ansigt, og var meget bange.

[Mat 17:7] Og Jesus kom og rørte dem, og sagde, **Rejs jer, og vær ikke bange.**

[Mat 17:8] Og da de havde løftet deres øjne op, så de ingen mænd, men kun Jesus.

[Mat 17:9] Og da de kom ned ad bjerget, pålagde Jesus dem, og siger, **Fortæl ikke om denne vision til nogen, førend Menneskesønnen igen er oprejst fra de døde.**

[Mat 17:10] Og hans disciple spurgte ham, og siger, Hvorfor siger de skriftkloge så at Elias må komme først?

[Mat 17:11] Og Jesus svarede og sagde til dem, **Elias skal sandelig komme først, og genoprette alle ting.**

[Mat 17:12] **Men jeg siger til jer, At Elias er allerede kommet, og de kendte ham ikke, men har gjort hvadsomhelst de havde lyst til med ham, På samme måde skal Menneskesønnen også lide på grund af dem.**

[Mat 17:13] Da forstod disciplene at han talte til dem om Johannes Døberen.

[Mat 17:14] Og da de var kommet over til folkemængden, kom der en bestemt mand til han, som knælede ned foran ham, og siger,

[Mat 17:15] Herre, ha' barmhjertighed med min søn: for han er månesyg, og hårdt plaget: for mange gange falder han ind i ilden, og ofte i vandet.

[Mat 17:16] Og jeg bragte ham til dine disciple, og de kunne ikke kurere ham.

[Mat 17:17] Så svarede Jesus og sagde, **Kæreste troløse og forvildede generation, hvor lang tid skal jeg være hos jer? hvor lang tid skal jeg holde jer ud? bring ham herhen til mig.**

[Mat 17:18] Og Jesus irettesatte djævelen; og han forlod ham: og barnet var kureret fra og med den selvsamme time.

[Mat 17:19] Så kom disciplene afsides hen til Jesus, og sagde, Hvorfor kunde vi ikke kaste ham ud?

[Mat 17:20] Og Jesus sagde til dem, **På grund af jeres vantro: for sandelig siger jeg til jer, Hvis I har tro som en frøkerne fra sennepsfrø, skal I sige til dette bjerg, flyt dig over til et andet sted; og det skal flytte sig; og intet skal være umuligt for jer.**

[Mat 17:21] **Imidlertid går denne slags ikke ud foruden gennem bøn og faste.**

[Mat 17:22] Og mens de var i Galilæa, sagde Jesus til dem, Menneskesønnen skal bli' forrådt ind i menneskers hænder:

[Mat 17:23] Og de skal slå ham ihjel, og den tredje dag skal han bli' oprejst igen. Og de var overmådelig kede af det.

[Mat 17:24] Og da de var kommet til Kapernaum, kom de som modtog skat over til Peter, og sagde, Betaler jeres mester ikke skat?

[Mat 17:25] Han siger, Jovist. Og da han var kommet ind i huset, mødte Jesus ham, og siger, **Hvad tænker du, Simon? af hvem opkræver jordens konger told eller skat? af deres egne børn, eller af fremmede?**

[Mat 17:26] Peter siger til ham, Af fremmede. Jesus siger til ham, **Så er børnene frie.**

[Mat 17:27] **Til trods for det, for ikke at vi skulle krænke dem, gå du ud til havet, og kast en krog ud, og tag den fisk der kommer først op; og når du har åbnet dens mund, skal du finde et stykke penge: tag det, og giv det til dem for dig og mig.**

[Mat 18:1] Samtidigt kom disciplene til Jesus, og siger, Hvem er den største i himlens kongerige?

[Mat 18:2] Og Jesus kaldte et lille barn til sig, og stillede ham midt iblandt dem,
[Mat 18:3] Og sagde, Sandelig siger jeg til jer, Medmindre I omvender jer, og bli'r som små børn, kommer I ikke ind i himlens kongerige.
[Mat 18:4] Derfor hvemsomhelst der skal ydmyge sig selv som dette lille barn, den samme er størst i himlens kongerige.
[Mat 18:5] Og den som skal modtage et sådant lille barn i mit navn modtager mig.
[Mat 18:6] Men den som skal krænke en af disse små som tror på mig, det var bedre for ham at en møllesten var hængt om hans nakke, og at han var druknet i havets dyb.
[Mat 18:7] Arme denne verden på grund af dens krænkelser! for det må nødvendigvis være sådant at disse krænkelser kommer; men arme den mand ved hvem krænkelsen kommer!
[Mat 18:8] Derfor hvis din hånd eller din fod krænker dig, skær dem af, og kast dem fra dig: det er bedre for dig at komme ind til livet halt eller lemlæstet, end at ha' to hænder eller fødder og bli' kastet ind i den evigvarende ild.
[Mat 18:9] Og hvis dit øje krænker dig, pluk det ud, og kast det fra dig: det er bedre for dig at komme ind til livet med et øje, end at ha' to øjne og bli' kastet ind i helvedes ild.
[Mat 18:10] Pas på at I ikke foragter en af disse små; for jeg siger til jer, At i himlen lægger deres engle altid mærke til min Fars ansigt som er i himlen.
[Mat 18:11] For Menneskesønnen er kommet for at frelse det som var tabt.
[Mat 18:12] Hvordan tænker I? hvis en mand har 100 får, og et af dem er kommet på afveje, efterlader han så ikke de 99, og går ud til bjergene, og søger efter det som var kommet på afveje?
[Mat 18:13] Og hvis det er sådant at han finder det, sandelig siger jeg til jer, han jubler mere over det får, end over de 99 som ikke var kommet på afveje.
[Mat 18:14] På samme måde er det ikke jeres Fars vilje som er i himlen, at en af disse små skulle forulykke.
[Mat 18:15] Desuden hvis din bror skal gå over dine grænser, så gå til ham når I er alene og fortæl ham hvad han har gjort: hvis han vil høre på dig, har du vundet din bror.
[Mat 18:16] Men hvis han ikke vil høre på dig, så tag 1 eller 2 mere med dig, så ordet må bli' stadfæstet ved mundens bekendelse fra 2 eller 3 vidner.
[Mat 18:17] Og hvis han heller ikke vil høre dem, fortæl det til kirken: men hvis han heller ikke vil høre på kirken, lad ham for dig være som en hedensk mand og en skatteopkræver.
[Mat 18:18] Sandelig siger jeg til jer, Hvadsomhelst I skal binde på jord skal bli' bundet i himlen: og hvadsomhelst I skal løse på jord skal bli' løst i himlen.
[Mat 18:19] Igen siger jeg til jer, At hvis 2 af jer skal bli' enige på jorden angående nogle ting som de skal spørge om, det skal bli' gjort for dem af min Far som er i himlen.
[Mat 18:20] For der hvor 2 eller 3 er forsamlet i mit navn, der er jeg midt iblandt dem.

[Mat 18:21] Så kom Peter over til ham, og sagde, Herre, hvor ofte skal min bror kunne synde imod mig, og jeg tilgive ham? indtil 7 gange?

[Mat 18:22] Jesus siger til ham, Jeg siger ikke til dig, Indtil 7 gange: men, Indtil 70 gange 7.

[Mat 18:23] Derfor er himlens kongerige sammenlignet med en bestemt konge, som ville holde regnskab med hans tjenere.

[Mat 18:24] Og da han begyndte at gøre regnskabet op, var der bragt én hen til ham, som skyldte ham 10.000 talenter.

[Mat 18:25] Men eftersom han ikke råd til at betale, befalede hans herre at han skulle bli' solgt, også hans hustru, og børn, og alt hvad han ejede, så gælden skulle bli' betalt.

[Mat 18:26] Tjeneren faldt derfor ned, og tilbad ham, og siger, Herre, ha' tålmodighed med mig, og jeg vil betale dig alt.

[Mat 18:27] Da var den tjeners herre bevæget med medlidenhed, og løste ham, og tilgav ham hans gæld.

[Mat 18:28] Men den selvsamme tjener gik ud, og fandt en af hans medtjenere, som skyldte ham 100 sølvmonter: og lagde hans hånd på ham, og tog ham om halsen, og siger, Betal det du skylder mig.

[Mat 18:29] Og hans medtjener faldt ned for hans fødder, og bønfoldte ham, og siger, Ha' tålmodighed med mig, og jeg vil betale dig alt.

[Mat 18:30] Og han ville ikke: men gik og smed ham i fængsel, indtil han skulle betale gælden.

[Mat 18:31] Så da hans andre medtjenere så' hvad der var gjort, var de meget kede af det, og de gik og fortalte det der var sket til deres herre.

[Mat 18:32] Da sagde hans herre til ham, efter at han havde kaldt på ham, Kæreste du onde tjener, jeg tilgav dig al den gæld, fordi du bad mig om det:

[Mat 18:33] Skulle du ikke også ha' haft medlidenhed med din medtjener, ligesom jeg havde medlidenhed med dig?

[Mat 18:34] Og hans herre var rasende, og udleverede ham til dem der påfører pine, indtil han skulle betale alt det der var pålagt ham.

[Mat 18:35] Så ligeledes skal min himmelske Far også gøre med jer, hvis I ikke fra jeres hjerter tilgiver hver og en hans broder deres overtrædelser.

[Mat 19:1] Og det skete, at da Jesus havde fuldendt disse ordsprog, rejste han fra Galilæa, og kom over til Judæas kyster på den anden side af Jordanfloden;

[Mat 19:2] Og store folkemængder fulgte ham; og han helbredte dem der.

[Mat 19:3] Farisæerne kom også over til ham, og fristede ham, og siger til ham, Er det lovligt for en mand at skille sig fra sin hustru af hvilkensomhelst grund?

[Mat 19:4] Og han svarede og sagde til dem, Har I ikke læst, at han som lavede dem i begyndelsen lavede dem som hankøn og hunkøn,

[Mat 19:5] Og sagde, Af denne grund skal en mand forlade far og mor, og skal klynge sig til hans hustru: og de 2 skal være et kød?

[Mat 19:6] Derfor er de ikke længere 2, men ét kød, Hvad Gud derfor har sammensat, lad intet menneske adskille.

[Mat 19:7] De siger til ham, Hvorfor gav Moses så befaling om at give et skilsmissebrev, og at skille sig fra hende?

[Mat 19:8] Han siger til dem, På grund af jeres hårde hjerter tillod Moses jer at lade jer skille fra jeres hustruer: men fra begyndelsen af var det ikke sådant.

[Mat 19:9] Og jeg siger til jer, Hvemsomhelst der skal skille sig fra hans hustru, medmindre det er på grund af hor, og skal gifte sig med en anden, begår utroskab: og den som gifter sig med hende som er skilt begår også utroskab.

[Mat 19:10] Hans disciple siger til ham, Hvis mandens sag er sådant med hans hustru, er det ikke godt at gifte sig.

[Mat 19:11] Men han sagde til dem, Alle mænd kan ikke modtage disse ordsprog, foruden til hvem det er givet.

[Mat 19:12] For der er nogle eunukker, som var født sådant fra deres mors livmoder: og der er nogle eunukker, som er blevet kastreret af mennesker: og der er eunukker, som har kastreret sig selv for himlens kongeriges skyld. Han som er i stand til at modtage det, lad ham modtage det.

[Mat 19:13] Da var der bragt små børn over til ham, så han skulle lægge hans hænder på dem, og bede: og hans disciple irettesatte dem.

[Mat 19:14] Men Jesus sagde, Tillad de små børn, og forbyd dem ikke, at komme til mig: for af sådanne tilhører himlens kongerige.

[Mat 19:15] Og han lagde hans hænder på dem, og rejste videre.

[Mat 19:16] Og, læg mærke til, der kom en hen til ham og sagde, Gode Mester, hvilke gode ting skal jeg gøre, så jeg må ha' evigt liv?

[Mat 19:17] Og han sagde til ham, Hvorfor kalder du mig god? der er ingen som er god foruden 1, det er, Gud: men hvis du vil gå ind til livet, så overhold befalingerne.

[Mat 19:18] Han siger til ham, Hvilke? Jesus sagde, Du skal ikke slå ihjel, Du skal ikke begå utroskab, Du skal ikke stjæle, Du skal ikke aflægge falsk vidnesbyrd,

[Mat 19:19] Ær din far og din mor; og, Du skal elske din næste som dig selv.

[Mat 19:20] Den unge mand siger til ham, Alle disse ting har jeg holdt fra min ungdom af og indtil nu: hvad mangler jeg stadig?

[Mat 19:21] Jesus sagde til ham, Hvis du vil være perfekt, så gå og sælg det du har, og giv det til de fattige, og du skal have en skat i himlen: og kom så og følg mig.

[Mat 19:22] Men da den unge mand hørte det ordsprog, gik han sorgfuld videre: for han havde store besiddelser.

[Mat 19:23] Så sagde Jesus til hans disciple, Sandelig siger jeg til jer, At en rig mand skal ha' besværligheder med at komme ind i himlens kongerige.

[Mat 19:24] Og igen siger jeg til jer, Det er nemmere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for en rig mand at komme ind i Guds kongerige.

[Mat 19:25] Da disciplene hørte det, var de overmådeligt forbløffet, og siger, Hvem kan så bli' frelst?

[Mat 19:26] Men Jesus lagde mærke til dem, og sagde til dem, For mennesker er det umuligt; men hos Gud er alle ting muligt.

[Mat 19:27] Så svarede Peter og sagde til ham, Læg mærke til, vi har forladt alt, og fulgt dig; hvad skal vi få for det?

[Mat 19:28] Og Jesus sagde til dem, Sandelig siger jeg til jer, At I som har fulgt mig, i genfødslen når Menneskesønnen skal sidde på hans æres trone, skal I også sidde på 12 troner, og dømme Israels 12 stammer.

[Mat 19:29] Og enhver der har forladt hus, eller brødre, eller søstre, eller far, eller mor, eller hustru, eller børn, eller land, for mit navns skyld, skal modtage 100 fold, og skal arve evigtvarende liv.

[Mat 19:30] Men mange der er først skal bli' sidst; og de sidste skal bli' først.

[Mat 20:1] For himlens kongerige er ligesom en mand der er en husholder, som gik ud tidligt om morgenen for at leje arbejdere til hans vingård.

[Mat 20:2] Og da han havde aftalt lønnen med arbejderne skulle være 1 sølvmønt om dagen, sendte han dem ud til hans vingård.

[Mat 20:3] Og han gik ud omkring den tredje time, og så andre stå ledige på markedspladsen,

[Mat 20:4] Og sagde til dem; Gå I også hen til vingården, og hvadsomhelst der er ret vil jeg give jer. Og de tog afsted.

[Mat 20:5] Igen gik han ud omkring den sjette og niende time, og gjorde det samme.

[Mat 20:6] Og omkring den ellefte time gik han ud, og fandt andre ledige som stod der, og han siger til dem, Hvorfor står I her ledige hele dagen?

[Mat 20:7] De siger til ham, Fordi ingen mand har hyret os. Han siger til dem, Gå også I hen til vingården; og hvadsomhelst der er ret, det modtager I.

[Mat 20:8] Så da det var blevet aften, siger vingårdens herre til hans forvalter, Kald på arbejderne, og giv dem deres løn, begyndende fra de sidste til de første.

[Mat 20:9] Og da de kom der var hyret omkring den ellefte time, modtog de alle mand 1 sølvmønt.

[Mat 20:10] Men da de første kom, mente de at de skulle have modtaget mere; og også de fik alle mand 1 sølvmønt.

[Mat 20:11] Og da de havde modtaget den, knurrede de imod husets ægtemand,

[Mat 20:12] Og siger, Disse sidste har kun arbejdet 1 time, og du har givet dem det samme som os, vi som har båret byrden og dagens varme.

[Mat 20:13] Men han svarede en af dem, og sagde, Ven, jeg gør dig ikke uret: er du ikke bleven enig med mig om 1 sølvmønt?

[Mat 20:14] Tag det som er dit, og gå din vej: Jeg vil give disse sidste, ligesom til dig.

[Mat 20:15] Er det ikke lovligt for mig at gøre hvad jeg vil med mit eget? Er dit øje ondt, fordi jeg er god?

[Mat 20:16] Sådant skal de sidste være først, og de første sidst: for mange er kaldet, men få udvalgt.

[Mat 20:17] Og Jesus som var på vej op til Jerusalem tog de 12 disciple ud til siden af vejen, og sagde til dem,

[Mat 20:18] Læg mærke til, vi går op til Jerusalem; og Menneskesønnen skal bli'

forrådt af de ledende præster og de skriftkloge, og de skal dømmе ham til døden,

[Mat 20:19] Og skal udlevere ham til Hedningerne til at bli' hånet, og til at bli' pisket, og for at korsfæste ham: og den tredje dag skal han opstå igen.

[Mat 20:20] Derefter kom Zebedæus mor til ham med hendes sønner, og tilbad ham, og ønskede en bestemt ting af ham.

[Mat 20:21] Og han sagde til hende, **Hvad vil du?** Hun siger til ham, Tillad at disse mine to sønner må sidde, den ene på din højre hånd, og den anden på den venstre, i dit kongerige.

[Mat 20:22] Men Jesus svarede og sagde, I ved ikke hvad I spørger om. Er I i stand til at drikke af koppen som jeg skal drikke af, og til at bli' døbt med den dåb som jeg er døbt med? De siger til ham, Vi er i stand til det.

[Mat 20:23] Og han siger til dem, I skal ganske vist drikke af min kop, og bli' døbt med den dåb som jeg er døbt med: men at sidde på min højre hånd, og på min venstre, er ikke op til mig at give, men det skal bli' givet til dem for hvem det er forberedt af min Far.

[Mat 20:24] Og da de 10 hørte det, var de oprørt med harme imod de 2 brødre.

[Mat 20:25] Men Jesus kaldte dem hertil sig, og sagde: **I ved at Hedningernes prinser udøver herredømme over dem, og de som er store udøver autoritet over dem.**

[Mat 20:26] **Men det skal ikke være sådant blandt jer: men hvemsomhelst der vil være stor blandt jer, lad ham være jeres betjener;**

[Mat 20:27] **Og hvemsomhelst der vil være leder blandt jer, lad ham være jeres tjener:**

[Mat 20:28] Ligesom Menneskesønnen ikke kom for at bli' betjent for, men for at betjene, og give sit liv som løsesum for mange.

[Mat 20:29] Og da de rejste videre fra Jeriko, fulgte en stor folkemængde ham.

[Mat 20:30] Og, læg mærke til, der sad to blinde mænd ved vejsiden, da de hørte at Jesus gik forbi, råbte de, og siger, Forbarm dig over os, Kæreste Herre, du Davids Søn.

[Mat 20:31] Og folkemængden irettesatte dem, fordi de skulle være stille: men de råbte endnu stærkere, og siger, Forbarm dig over os, Kæreste Herre, du Davids Søn.

[Mat 20:32] Og Jesus stod stille, og kaldte på dem, og sagde, **Hvad vil I at jeg skal gøre for jer?**

[Mat 20:33] De siger til ham, Herre, at vores øjne må bli' åbnet.

[Mat 20:34] Så havde Jesus medlidenhed med dem, og rørte deres øjne: og øjeblikkeligt modtog de deres syn, og de fulgte ham.

[Mat 21:1] Og da de nærmede sig Jerusalem, og kom til Bethfage, hen til Olivenbjerg, udsendte Jesus to af disciplene,

[Mat 21:2] Og siger til dem, **Gå ind i landsbyen derover, og straks skal I finde et bundet æsel, og et ungt føl hos hende; løs dem og bring dem til mig.**

[Mat 21:3] **Og hvis der er en mand der siger noget til jer, skal I sige, at Herren har**

brug for dem; og han vil straks sende dem.

[Mat 21:4] Alt dette var gjort, så det måtte bli' opfyldt som er talt via den profet, som siger,

[Mat 21:5] Fortæl I Sions datter, Læg mærke til, din Konge kommer til dig, sagtomodig, og ved at sidde på et æsel, og et ungt føl af et æsel.

[Mat 21:6] Og disciplene gik, og gjorde som Jesus befalede dem,

[Mat 21:7] Og tog æslet med, og æselføllet, og lagde deres klæder på dem, og de satte ham derpå.

[Mat 21:8] Og en meget stor folkemængde spredte deres beklædningsgenstande ud på vejen; andre klippede grene af træerne, og strøede dem ud på vejen.

[Mat 21:9] Og folkemængderne som gik foran, og dem som fulgte efter, råbte, og siger, Hosanna til sønnen efter David: Velsignet er han som kommer i Herrens navn; Hosanna i det højeste.

[Mat 21:10] Og da han var kommet ind i Jerusalem, var hele byen bevæget, og siger, Hvem er dette?

[Mat 21:11] Og folkemængden sagde, Dette er Jesus profeten fra Nazaret i Galilæa.

[Mat 21:12] Og Jesus gik ind i Guds tempel, og drev alle dem ud som solgte og købte i templet, og han væltede penge vekslernes borde, og sæderne af dem som solgte duer,

[Mat 21:13] Og sagde til dem, **Det er skrevet, Mit hus skal kaldes bønnens hus; men I har lavet det til en hule for tyve.**

[Mat 21:14] Og de blinde og lamme kom til ham i templet; og han helbredte dem.

[Mat 21:15] Og da de ledende præster og de skriffkloge så' de vidunderlige ting som han gjorde, og børnene råbende i templet, og siger, Hosanna til sønnen efter David; var de meget utilfredse,

[Mat 21:16] Og sagde til ham, Hører du hvad de siger? Og Jesus siger til dem, **Ja; har I aldrig læst, Ud af munden på babyer og spædbørn har du perfektioneret ros?**

[Mat 21:17] Og han forlod dem, og gik ud af byen og ind i Bethania; og der overnattede han.

[Mat 21:18] Nu om morgenen da han vendte tilbage ind til byen, var han sulten.

[Mat 21:19] Og da han så et figentræ på vejen, gik han over til det, og fandt intet på det, foruden blade, og sagde til det, **Lad ingen frugt vokse på dig fremover og for altid.** Og øjeblikkeligt visnede figentræet.

[Mat 21:20] Og da disciplene så det, forundredes de, og siger, Hvor hurtigt er figentræet visnede væk!

[Mat 21:21] Jesus svarede og sagde til dem, **Sandelig siger jeg jer, Hvis I har tro, og ikke tvivler, skal I ikke kun gøre dette som er gjort ved figentræet, men skal også kunne sige til dette bjerg, flyt dig, og kast digselv i havet; og det skal ske.**

[Mat 21:22] **Og alle ting, hvadsomhelst I spørger om i bøn, og tror på, modtager I.**

[Mat 21:23] Og da han kom ind i templet, og de ledende præster og de ældste af

folket kom til ham mens han underviste, sagde de, med hvilken autoritet gør du disse ting? og hvem gav dig denne autoritet?

[Mat 21:24] Og Jesus svarede og sagde til dem, jeg vil også spørge jer om en ting, og hvis I svarer mig, vil jeg også fortælle jer, med hvilken autoritet jeg gør disse ting.

[Mat 21:25] Johannes' dåb, hvor kom den fra? fra himlen, eller fra mennesker? Og de ræsonnerede med demselv, og siger, Hvis vi skal sige, Fra himlen; vil han sige til os, Hvorfor troede I så ikke på ham?

[Mat 21:26] Men hvis vi skal sige, Fra mennesker; frygter vi folket; for alle holdt fast ved at Johannes var en profet.

[Mat 21:27] Og de svarede Jesus, og sagde, Vi kan ikke svare. Og han sagde til dem, så vil jeg heller ikke svare jer på med hvilken autoritet jeg gør disse ting.

[Mat 21:28] Men hvad tænker I? En bestemt mand havde to sønner; og han kom til den første, og sagde, Søn, gå i dag hen og arbejde i min vingård.

[Mat 21:29] Han svarede og sagde, jeg vil ikke: men bagefter angrede han, og gik.

[Mat 21:30] Og han kom til den anden, og sagde ligeså. Og han svarede og sagde, Jeg går, hr.: og gik ikke.

[Mat 21:31] Hvem af de to gjorde sin fars vilje? De siger til ham, Den første. Jesus siger til dem, Sandelig siger jeg jer, At skatteopkræverne og skøgerne går ind i Guds kongerige før jer.

[Mat 21:32] For Johannes kom til jer på retfærdighedens vej, og I troede ham ikke; men skatteopkræverne og skøgerne troede ham: og I, da I havde set det, angrede ikke bagefter, så I måtte tro ham.

[Mat 21:33] Hør en anden lignelse: Der var en bestemt husholder, som plantede en vingård, og satte hegn rundt omkring den, og gravede en vinpresse i den, og byggede et tårn, og efterlod den til vingårdsmænd, og rejste ind i et land langt væk:

[Mat 21:34] Og da tiden for frugten nærmede sig, sendte han hans tjenere til vingårdsmændene, så de kunne modtage frugterne fra den.

[Mat 21:35] Og vingårdsmændene tog hans tjenere, og slog en, og dræbte en anden, og stenede en anden.

[Mat 21:36] Igen, sendte han andre tjenere flere end de første: og de gjorde det samme med dem.

[Mat 21:37] Men sidst af alle sendte han hans søn til dem, og siger, De vil ære min søn.

[Mat 21:38] Men da vingårdsmændene så sønnen, sagde de blandt demselv, Dette er arvingen; kom, lad os slå ham ihjel, og lad os beslaglægge hans arv.

[Mat 21:39] Og de fangede ham, og smed ham ud af vingården, og slog ham ihjel.

[Mat 21:40] Når herren derfor af den vingård kommer, hvad vil han gøre med disse vingårdsmænd?

[Mat 21:41] De siger til ham, Han vil ynkeligt destruere disse onde mænd, og vil leje hans vingård ud til andre vingårdsmænd, som skal tilbagebetale ham

frugterne i deres årstider.

[Mat 21:42] Jesus siger til dem, **Har I aldrig læst i skrifterne, Den sten som bygningsmændene forkastede, den samme er blevet hjørnets hoved: dette er Herrens værk, og det er vidunderligt i vore øjne?**

[Mat 21:43] Derfor siger jeg jer, at Guds kongerige skal bli' taget fra jer, og gives til en nation som frembringer dens frugter.

[Mat 21:44] Og hvemsomhelst der skal falde over denne sten skal bli' brudt: men på hvemsomhelst den skal falde, den vil slibe ham til pulver.

[Mat 21:45] Og da de ledende præster og Farisæer hørte hans lignelser, forstod de at han talte om dem.

[Mat 21:46] Men da de søgte at lægge hånd på ham, frygtede de for folkemængden; fordi de så ham som en profet.

[Mat 22:1] Og Jesus svarede og talte igen til dem i lignelser, og sagde,

[Mat 22:2] **Himlens kongerige er ligesom en bestemt konge, som lavede et bryllup til hans søn,**

[Mat 22:3] **Og han udsendte hans tjenere til at kalde dem der var indbudt til brylluppet: og de ville ikke komme.**

[Mat 22:4] **Igen, udsendte han andre tjenere, og siger, Fortæl dem som er indbudt, Læg mærke til, jeg har forberedt min middag: mine okser og mine fedekalve er dræbt, og alting er parat: kom til brylluppet.**

[Mat 22:5] **Men de anså det som intet, og gik deres vej, en til hans gård, en anden til hans varer:**

[Mat 22:6] **Og resten tog hans tjenere, og behandlede dem ondskabsfuldt, og dræbte dem.**

[Mat 22:7] **Men da kongen hørte om det, var han vred: og han udsendte hans hære, og destruerede disse mordere, og brændte deres by ned.**

[Mat 22:8] **Da siger han til hans tjenere, brylluppet er parat, men de som var indbudte var ikke værdige.**

[Mat 22:9] **Gå I derfor ud på landevejene, og indbyd så mange som I skal finde, til brylluppet.**

[Mat 22:10] **Sådant gik disse tjenerne ud på landevejene, og forsamlede alle så mange som de fandt, både onde og gode: og brylluppet var fuldt besat med gæster.**

[Mat 22:11] **Og da kongen kom ind for at se gæsterne, så han der en mand som ikke havde bryllupstøj på:**

[Mat 22:12] **Og han siger til ham, Ven, hvordan kom du herind uden at ha' bryllupstøj på? Og han var målløs.**

[Mat 22:13] **Da sagde kongen til tjenerne, Bind ham på hænder og fødder, og før ham væk, og kast ham ud i mørket udenfor; der skal være gråd og tænderskæren.**

[Mat 22:14] **For mange er kaldet, men få er udvalgt.**

[Mat 22:15] **Da gik Farisæerne, og holdt et råd om hvordan de kunne fange ham i hans tale.**

[Mat 22:16] Og de sendte deres disciple med Herodianerne ud til ham, og siger, Mester, vi ved at du er sand, og underviser Guds vej i sandhed, du viser heller ikke hensyn for noget menneske: for du værdsætter ikke menneskers person.

[Mat 22:17] Fortæl os derfor, Hvad tænker du? Er det lovligt at give Cæsar skat, eller ej?

[Mat 22:18] Men Jesus bemærkede deres ondskab, og sagde, **Hvorfor frister I mig, I hyklere?**

[Mat 22:19] **Vis mig pengene som I betaler skat med.** Og de gav ham 1 sølvmønt.

[Mat 22:20] Og han siger til dem, **Hvis er denne figur og inskription?**

[Mat 22:21] De siger til ham: Cæsars. Da siger han til dem, **Giv derfor til Cæsar de ting som er Cæsars; og til Gud de ting som er Guds.**

[Mat 22:22] Da de havde hørt disse ord, var de forbløffede, og forlod ham, og gik deres vej.

[Mat 22:23] Den samme dag kom Saddukæerne til ham, som siger at der ingen opstandelse er, og spurgte ham,

[Mat 22:24] Og siger, Mester, Moses har sagt, Når en mand dør, som ingen børn har, skal hans bror giftes med hans hustru, og oprejse sæd til hans bror.

[Mat 22:25] Nu var der 7 brødre hos os: og den første, da han havde giftet sig med en hustru, døde, og, ved ikke at ha' noget afkom, efterlod sin hustru til sin bror:

[Mat 22:26] Ligeså også med den anden og den tredje, indtil den 7'ne.

[Mat 22:27] Og sidst af alle døde kvinden også.

[Mat 22:28] I opstandelsen hvis hustru skal hun da være af de 7's? for de havde alle haft hende.

[Mat 22:29] Jesus svarede og sagde til dem, **I fejler, ved ikke at kende skrifterne, heller ikke Guds kraft.**

[Mat 22:30] **For i opstandelsen gifter de sig ikke, eller er givet i ægteskab, men er som Guds engle i himlen.**

[Mat 22:31] **Men vedrørende de dødes opstandelse, har I ikke læst det der var talt til jer af Gud, som siger:**

[Mat 22:32] **Jeg er Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jacobs Gud? Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes.**

[Mat 22:33] Og da folkemængden hørte dette, var de forbløffede over hans doktrin.

[Mat 22:34] Men da Farisæerne hørte at han havde lukket munden på Saddukæerne, forsamlede de sig.

[Mat 22:35] Så én af dem, som var en advokat, stillede ham et spørgsmål, og fristede ham, og siger,

[Mat 22:36] Mester, hvilket er den største befaling i loven?

[Mat 22:37] Jesus sagde til ham, **Du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte, og med hele din sjæl, og med hele dit sind.**

[Mat 22:38] **Dette er den første og største befaling.**

[Mat 22:39] Og det andet kan sammenlignes med det, du skal elske din næste som dig selv.

[Mat 22:40] På disse 2 befalinger hviler hele loven og profeterne.

[Mat 22:41] Mens Farisæerne var forsamlede, spurgte Jesus dem:

[Mat 22:42] Og siger, **Hvad tænker I om Kristus? hvis søn er han?** De siger til ham, sønnen efter David.

[Mat 22:43] Han siger til dem, **Hvordan kan det da være at David i ånden kalder ham Herre, og siger,**

[Mat 22:44] **HERREN sagde til min Herre, Sid du på min højre hånd, indtil jeg laver dine fjender til din fodskammel?**

[Mat 22:45] **Når nu David kalder ham Herre, hvordan kan han så være hans søn?**

[Mat 22:46] Og ingen kunne svare ham et ord, ej heller turde nogen fra den dag af og fremefter at stille ham flere spørgsmål.

[Mat 23:1] Så talte Jesus til folkemængden og til hans disciple,

[Mat 23:2] Og siger, **De skriftkloge og Farisæerne sidder på Moses' sæde:**

[Mat 23:3] **Alt derfor hvadsomhelst de ber jer overholde, overhold og gør det; men gør I ikke deres gerninger: for de siger, og gør ikke.**

[Mat 23:4] **For de binder tunge byrder som er vanskelige at bære, og lægger dem på menneskers skuldre; men de demselv vil ikke flytte dem med én af deres fingre.**

[Mat 23:5] **Men alle deres gerninger gør de for at bli' set af mennesker: de gør deres bederemme brede, og forstørrer randerne på deres beklædningsgenstande,**

[Mat 23:6] **Og elsker de bedste værelser ved fester, og de fornemste pladser i synagogerne,**

[Mat 23:7] **Og hilser på markedspladserne, og af mennesker at kaldes for, Rabbi, Rabbi.**

[Mat 23:8] **Men lad I jer ikke kaldes for Rabbi: for én er jeres Mester, ja Kristus; og I er alle brødre.**

[Mat 23:9] **Og kald ingen mand på jorden for jeres fader: for én er jeres Far, han som er i himlen.**

[Mat 23:10] **Lad I også være med at bli' kaldt for mestre, for én er jeres Mester, ja Kristus.**

[Mat 23:11] **Men han der er størst blandt jer skal være jeres tjener.**

[Mat 23:12] **Og hvemsomhelst der skal ophøje sig selv skal bli' nedværdiget; og han der skal ydmyge sig selv skal bli' ophøjet.**

[Mat 23:13] **Men arme jer, skriftkloge og Farisæere, hyklere! for I lukker himlens kongerige for mennesker: for I går ikke ind selv, ej heller prøver I at hjælpe dem som gerne vil ind.**

[Mat 23:14] **Arme jer, skriftkloge og Farisæere, hyklere! for I fortærer enkers huse, og som et påskud laver lang bøn: Derfor skal I modtage en større forbandelse.**

[Mat 23:15] Arme jer, skriftkloge og Farisæere, hyklere! for I rejser over hav og land for at finde en proselyt, og når I har fundet ham, gør I ham dobbelt så meget til et helvedes barn end jer selv.

[Mat 23:16] Arme jer, I blinde vejledere, som siger, Hvemsomhelst der skal sværge via templet, det er ingenting; men hvemsomhelst der skal sværge via guldet i templet, han er en skyldner!

[Mat 23:17] I blinde tåber! for hvad er størst? guldet, eller templet der helliger guldet?

[Mat 23:18] Og, hvemsomhelst der skal sværge via alteret, det er ingenting; men hvemsomhelst der sværger via gaven der er på det, han er skyldig.

[Mat 23:19] I blinde tåber! for hvad er størst? gaven, eller alteret der helliger gaven?

[Mat 23:20] Den som derfor skal sværge via alteret, sværger via det, og via alle ting på det.

[Mat 23:21] Og den som skal sværge via templet, sværger via det, og via ham som bor derinde.

[Mat 23:22] Og han der skal sværge via himlen, sværger via Guds trone, og via ham som sidder derpå.

[Mat 23:23] Arme jer, skriftkloge og Farisæere, hyklere! for I betaler tiende af mynte og anis og kommen og har forsømt de vigtigere ting i loven, dom, barmhjertighed, og tro: Disse burde I ha' gjort, og ikke efterladt de andre ugjort.

[Mat 23:24] I blinde vejledere, som holder fast i en myg, og sluger en kamel.

[Mat 23:25] Arme jer, skriftkloge og Farisæere, hyklere! for I renser det udvendige af bægeret og fadet, men indeni er I fulde af afpresning og umådeholdenhed.

[Mat 23:26] Du blinde Farisæer, rens først det indvendige af bægeret og fadet, så ydersiden af dem også må bli' rene.

[Mat 23:27] Arme jer, skriftkloge og Farisæere, hyklere! for I er ligesom kalkede grave, som ganske vist synes smukke udvendigt, men indeni er I fulde af døde menneskers knogler, og af al urenhed.

[Mat 23:28] På samme måde ser I også ud til at være retfærdige udenpå for mennesker, men indvendig er I fulde af hykleri og fejltrin.

[Mat 23:29] Arme jer, skriftkloge og Farisæere, hyklere! fordi I byggede profeternes grave, og pydede de retfærdiges grave,

[Mat 23:30] Og siger, hvis vi havde været der i vore fædres dage, ville vi ikke ha' været delagtige med dem i profeternes blod.

[Mat 23:31] Derfor er I vidner omkring jer selv, at I er børn af dem der dræbte profeterne.

[Mat 23:32] Fyld I da målet op fra jeres fædre.

[Mat 23:33] I slanger, I generation af giftsnoge, hvordan kan I undslippe helvedes forbandelse?

[Mat 23:34] Derfor, læg mærke til, jeg sender profeter til jer, og vise mænd, og skriftkloge: og nogle af dem vil I dræbe og korsfæste; og nogle af dem vil I prygle i jeres synagoger, og forfølge dem fra by til by:

[Mat 23:35] Så der på jer må komme alt det reffærdige blod som er udgydt på jorden, fra blodet af reffærdige Abel til blodet af Zakarias Barakias' søn, hvem I slog ihjel mellem templet og alteret.

[Mat 23:36] Sandelig siger jeg jer, alt dette kommer over denne generation.

[Mat 23:37] Kæreste Jerusalem, Jerusalem, du som dræbte profeterne, og stenede dem som er sendt til dig, hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn sammen, ligesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og I ville ikke!

[Mat 23:38] Læg mærke til, jeres hus efterlades til jer øde.

[Mat 23:39] For jeg siger jer, I skal ikke se mig fremover, indtil I skal sige, Velsignet er han som kommer i Herrens navn.

[Mat 24:1] Og Jesus gik ud, og drog væk fra templet: og hans disciple kom til ham for at vise ham templets bygninger.

[Mat 24:2] Og Jesus sagde til dem, Ser I ikke alle disse ting? sandelig siger jeg jer, Der vil ikke bli' efterladt en sten på en anden, som ikke rives ned.

[Mat 24:3] Og da han sad på Olivenbjerget, kom hans disciple til ham afsides, og siger, Fortæl os, hvornår skal disse ting ske? og hvad skal være tegnet på din ankomst, og på denne verdens ende?

[Mat 24:4] Og Jesus svarede og sagde til dem, Vær på vagt så ingen mand bedrager jer.

[Mat 24:5] For mange skal komme i mit navn, og sige, jeg er Kristus; og skal bedrage mange.

[Mat 24:6] Og I skal høre om krige og rygter om krige: se til at I ikke er bekymret: for alle disse ting må ske, men det er stadig ikke enden.

[Mat 24:7] For nation skal rejse sig mod nation, og kongerige imod kongerige: og der skal være hungersnød, og pestilenser, og jordskælv, forskellige steder.

[Mat 24:8] Alt dette er sorgernes begyndelse.

[Mat 24:9] Så skal de udlevere jer til at bli' plaget, og skal dræbe jer: og I skal bli' hadet af alle nationer for mit navns skyld.

[Mat 24:10] Og så skal mange bli' krænket, og skal forråde hinanden, og skal hade hinanden.

[Mat 24:11] Og mange falske profeter skal fremstå, og skal bedrage mange.

[Mat 24:12] Og fordi fejltrin skal ha' overhånd, skal kærligheden bli' kold i mange.

[Mat 24:13] Men han der skal holde ud til enden, den samme skal bli' frelst.

[Mat 24:14] Og dette evangelie om kongeriget skal bli' prædikeret i hele denne verden som et vidnesbyrd for alle nationer; og så skal enden komme.

[Mat 24:15] Når I derfor skal se ødelæggelsens hæslighed, talt om via profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den som læser op, lad ham forstå:)

[Mat 24:16] Lad da dem som er i Judæa flygte ind i bjergene:

[Mat 24:17] Lad ikke ham som er på hustaget komme ned for at tage nogle ting ud af hans hus:

[Mat 24:18] Lad heller ikke ham som er på marken vende tilbage for at tage hans

tøj.

[Mat 24:19] Og arme dem der er med barn, og dem som giver bryst i de dage!

[Mat 24:20] Men bed I om at jeres flugt ikke er om vinteren, heller ikke på sabbatsdagen:

[Mat 24:21] For da skal være stor trængsel, en sådan som der ikke var siden begyndelsen af denne verden til denne tid, nej, eller nogensinde skal være mere.

[Mat 24:22] Og medmindre de dage skulle bli' afkortet, skulle intet kød bli' frelst der: men for de valgte skyld skal de dage bli' afkortet.

[Mat 24:23] Hvis der da er en mand der skal sige til jer, Se, her er Kristus, eller der; tro det ikke.

[Mat 24:24] For der skal fremstå falske Kristus'er, og falske profeter, og skal vise store tegn og undere; så meget at, hvis det var muligt, skulle de bedrage selv de valgte.

[Mat 24:25] Læg mærke til, jeg har fortalt jer det på forhånd.

[Mat 24:26] Hvis de derfor skal sige til jer, Læg mærke til, han er i ørkenen; gå ikke derud: læg mærke til, han er i de hemmelige kamre; tro ikke på det.

[Mat 24:27] For som lynet kommer ud fra østen, og skinner lige til vesten; sådant skal også Menneskesønnens ankomst være.

[Mat 24:28] For hvorsomhelst kadaveret er, der vil ørnene være forsamlede.

[Mat 24:29] Øjeblikkeligt efter trængslen i de dage skal solen bli' formørket, og månen skal ikke give hendes lys, og stjernerne skal falde ned fra himlen, og himlenes kræfter skal bli' rystet:

[Mat 24:30] Og så skal Menneskesønnens tegn vise sig i himlen: og så skal alle jordens stammer sørge, og de skal se Menneskesønnen ankomme i himlens skyer med kraft og stor herlighed.

[Mat 24:31] Og han skal sende hans engle med en stor lyd fra en trompet, og de skal samle hans valgte fra de fire vinde, fra den ene ende af himlen til den anden.

[Mat 24:32] Lær nu en lignelse omkring figentræet; Når hans gren stadig er sart, og frembringer blade, ved I at sommeren er nær: **"Læg mærke til at denne samme lignelse i Mar 13:28 siger hendes gren og ikke som i Matt 24:32 hans gren"**

[Mat 24:33] Således vil I også, når I ser alle disse ting, vide at det er tæt på, ja meget tæt på.

[Mat 24:34] Sandelig siger jeg jer, Denne generation skal ikke forgå, før alle disse ting er opfyldt.

[Mat 24:35] Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ikke forgå.

[Mat 24:36] Men om den dag og time kender intet menneske, nej, ikke engang himlens engle, men kun min Far.

[Mat 24:37] Men som Noahs dage var, sådant skal også Menneskesønnens ankomst være.

[Mat 24:38] For som det var i dagene før oversvømmelsen spiste og drak de, ved at gifte sig og ved at være givet i ægteskab, indtil den dag hvor Noah gik ind i

arken,

[Mat 24:39] Og vidste intet før oversvømmelsen kom, og tog dem alle bort; sådant skal også Menneskesønnens ankomst være.

[Mat 24:40] Da skal 2 være på marken; den ene skal bli' taget, og den anden efterladt.

[Mat 24:41] To kvinder skal male ved møllen; den ene skal bli' taget, og den anden efterladt.

[Mat 24:42] Vær derfor på vagt, for I ved ikke i hvilken time jeres Herre ankommer.

[Mat 24:43] Men forstå dette, at hvis husets ægtemand havde vidst på hvilken vagt tyven ville komme, ville han have været årvågen, og ville ikke have tilladt at hans hus blev brudt op.

[Mat 24:44] Vær I derfor også klar: for Menneskesønnen kommer i sådan en time som I ikke tænker.

[Mat 24:45] Hvem er da en trofast og klog tjener, hvem hans herre har gjort til en leder over hans hushold, til at give dem mad i rette tid?

[Mat 24:46] Velsignet er den tjener, hvem hans herre når han kommer skal finde gørende således.

[Mat 24:47] Sandelig siger jeg jer, At han skal gøre ham til leder over alt hans gods.

[Mat 24:48] Men og hvis den onde tjener skal sige i hans hjerte, Min Herre har udsat hans ankomst;

[Mat 24:49] Og skal begynde med at slå hans medtjenere, og spise og drikke med fulderikkerne;

[Mat 24:50] Så skal den tjeners Herre komme på en dag hvor han ikke kigger efter ham, og i en time som han ikke er klar over,

[Mat 24:51] Og skal hugge ham i stykker, og giv ham hans del sammen med hyklerne: der skal være gråd og tænderskæren.

[Mat 25:1] Da skal himlens kongerige bli' sammenlignet med 10 jomfruer, som tog deres lamper, og gik ud for at møde brudgommen.

[Mat 25:2] Og 5 af dem var vise, og 5 var tåbelige.

[Mat 25:3] De der var tåbelige tog deres lamper, og tog ingen olie med dem:

[Mat 25:4] Men de vise tog olie i deres kar med deres lamper.

[Mat 25:5] Mens brudgommen lod vente på sig, slumrede de alle ind og sov.

[Mat 25:6] Og ved midnat blev der råbt: Se, brudgommen kommer; gå I ud for at møde ham.

[Mat 25:7] Så rejste alle jomfruer sig op, og trimmede deres lamper.

[Mat 25:8] Og de tåbelige sagde til de vise, Giv os noget af jeres olie; for vores lamper er gået ud.

[Mat 25:9] Men de kloge svarede, og siger, Ikke sådant; for så er der ikke nok til os og jer: men gå I hellere hen til dem som sælger, og køb noget til jer selv.

[Mat 25:10] Og mens de gik afsted for at købe, kom brudgommen; og de som var parat gik ind med ham til brylluppet: og døren var lukket.

[Mat 25:11] Bagefter kom også de andre jomfruer, og siger, Herre, Herre, luk op for os.

[Mat 25:12] Men han svarede og sagde, Sandelig siger jeg til jer, jeg kender jer ikke.

[Mat 25:13] Vær derfor på vagt, for I kender hverken dagen eller timen i hvilken Menneskesønnen kommer.

[Mat 25:14] For himlens kongerige er ligesom en mand der rejste til et land langt væk, og kaldte på hans egne tjenere, og udleverede hans ejendele til dem.

[Mat 25:15] Og til én gav han 5 talenter, til én anden 2, og til én anden 1; til alle mand efter hans mange evner; og straks derefter rejste han.

[Mat 25:16] Han som havde fået de 5 talenter gik med det samme hen og handlede, og tjente 5 andre talenter.

[Mat 25:17] Og ligeledes han som havde fået 2, også han tjente 2 andre.

[Mat 25:18] Men han som havde modtaget det ene gik hen og gravede det ned i jorden, og gemte hans herres penge.

[Mat 25:19] Efter en lang tid kommer disse tjeneres herre, og afregnede med dem.

[Mat 25:20] Og så kom han som havde modtaget 5 talenter og bragte 5 andre talenter, og siger, Herre, du forløste 5 talenter til mig; læg mærke til, jeg har udover dem tjent 5 talenter mere.

[Mat 25:21] Hans herre sagde til ham, Godt gjort, du gode og trofaste tjener: du har været trofast over få ting, jeg vil lade dig regere over mange ting: gå ind til din herres glæde.

[Mat 25:22] Så kom også han som havde modtaget 2 talenter og sagde, Herre, du forløste 2 talenter til mig; læg mærke til, jeg har tjent 2 andre talenter foruden dem.

[Mat 25:23] Hans herre sagde til ham, Godt gjort, du gode og trofaste tjener: du har været trofast over få ting, jeg vil lade dig regere over mange ting: gå ind til din herres glæde.

[Mat 25:24] Så kom han som havde modtaget det ene talent og sagde, Herre, jeg ved at du er en hård mand, som høster hvor du ikke har sået, og samler hvor du ikke har spredt.

[Mat 25:25] Og jeg var bange, og gik hen og gemte dit talent i jorden: se, her har du det som er dit.

[Mat 25:26] Hans herre svarede og sagde til ham, Du onde og dovne tjener, du vidste at jeg høster hvor jeg ikke sået, og samler hvor jeg ikke har spredt,

[Mat 25:27] Du burde i det mindste have sat mine penge i banken, så jeg ved min ankomst kunne ha' modtaget mit eget med renter.

[Mat 25:28] Tag derfor talentet fra ham, og giv det til ham som har de 10 talenter.

[Mat 25:29] For enhver som har til ham skal der bli' givet, og han skal ha' i overflod: men fra ham som ikke har skal selv det som han har bli' taget fra ham.

[Mat 25:30] Og kast I den ufordelagtige tjener ud i mørket udenfor: der skal være gråd og tænderskæren.

[Mat 25:31] Når Menneskesønnen skal komme i hans herlighed, og alle de hellige engle sammen med ham, da skal han sidde på hans herlighedstrone:

[Mat 25:32] Og foran ham skal alle nationer bli' samlet: og han skal skille dem ad den ene fra den anden, som en hyrde skiller hans får fra gederne:

[Mat 25:33] Og han skal sætte fårene på hans højre hånd, men gederne på den venstre.

[Mat 25:34] Da skal Kongen sige til dem på hans højre hånd, Kom, I min Fars velsignede, og arv kongeriget forberedt til jer fra denne verdens grundlæggelse:

[Mat 25:35] For jeg var sulten, og I gav mig mad: Jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke: jeg var fremmed, og I tog mig ind:

[Mat 25:36] Nøgen, og I ikklædte mig: jeg var syg, og I besøgte mig: jeg var i fængsel, og I kom til mig.

[Mat 25:37] Da svarer de retfærdige ham, og siger: Herre, hvornår så vi dig sulten, og gav dig mad? eller tørstig, og gav dig noget at drikke?

[Mat 25:38] Hvornår så vi dig fremmed, og tog dig ind? eller nøgen, og ikklædte dig?

[Mat 25:39] Eller hvornår så vi dig syg eller i fængsel, og kom til dig?

[Mat 25:40] Og Kongen skal svare og sige til dem, Sandelig siger jeg til jer, Ligesåmeget som I har gjort det mod en af de mindste af disse mine brødre, det har I gjort mod mig.

[Mat 25:41] Da skal han også sige til dem på hans venstre hånd, Vig bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, beredt for djævelen og hans engle:

[Mat 25:42] For jeg var sulten, og I gav mig ingen mad: jeg var tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke:

[Mat 25:43] Jeg var fremmed, og I tog mig ikke ind: nøgen, og I ikklædte mig ikke: syg, og i fængsel, og I besøgte mig ikke.

[Mat 25:44] Så skal de også svare ham, og sige, Herre, hvornår så vi dig sulten, eller tørstig, eller fremmed, eller nøgen, eller syg, eller i fængsel, og betjente ikke for dig?

[Mat 25:45] Så skal han svare dem, og sige, Sandelig siger jeg til jer, Ligesåmeget som I ikke gjorde det for en af disse mindste, har I heller ikke gjort det for mig.

[Mat 25:46] Og disse skal gå bort til evigvarende straf, men de retfærdige indtil evigt liv.

[Mat 26:1] Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse ordsprog, sagde han til hans disciple,

[Mat 26:2] I ved at påskefesten er om 2 dage, og Menneskesønnen forrådes til at bli' korsfæstet.

[Mat 26:3] Derefter forsamledes de ledende præster, og de skriftkloge, og folkets ældste, ved ypperstepræstens palads, som var kaldt Kaiafas,

[Mat 26:4] Og aftalte at de skulle ta' Jesus ved svig, og slå ham ihjel.

[Mat 26:5] Men de sagde, Ikke på festdagen, for ikke at der skal bli' et oprør blandt folket.

[Mat 26:6] Nu da Jesus var i Bethania, i Simon den spedalskes hus,

[Mat 26:7] Kom der en kvinde til ham som havde en alabast boks med meget kostbar salveolie; og hældte det på hans hoved, som han sad til bords.

[Mat 26:8] Men da disciplene så det, var de forargede, og siger, Hvad er grunden til at det skal gå til spilde?

[Mat 26:9] For denne salveolie kunne jo ha' været solgt for meget, og givet til de fattige.

[Mat 26:10] Da Jesus forstod det, sagde han til dem: **Hvorfor bekymre I kvinden? for hun har udført et godt virke på mig.**

[Mat 26:11] **For I har altid de fattige hos jer; men mig har I ikke altid.**

[Mat 26:12] **For idet hun hældte denne salveolie på min krop, gjorde hun det for min begravelse.**

[Mat 26:13] Sandelig siger jeg til jer, Hvorsomhelst i hele denne verden hvor dette evangelie skal bli' prædikeret, der vil også dette, som denne kvinde har gjort, bli' fortalt som et minde om hende.

[Mat 26:14] Så gik 1 af de 12, kaldet Judas Iscariot, over til de ledende præster,

[Mat 26:15] Og sagde til dem, Hvad vil I give mig, og jeg vil udlevere ham til jer? Og de blev enig med ham om 30 sølvstykker.

[Mat 26:16] Og fra den time af søgte han efter en lejlighed til at forråde ham.

[Mat 26:17] Nu på den første festdag for de usyrede brød kom disciplene til Jesus, og siger til ham, Hvor vil du ha' at vi forberede påskemåltidet for dig så du kan spise?

[Mat 26:18] **Og han siger, Gå ind i byen til en bestemt mand, og sig til ham, Mesteren siger: Min time er nær; Jeg vil holde påske i dit hus med mine disciple.**

[Mat 26:19] Og disciplene gjorde, som Jesus havde befalede dem, og de forberedte påskemåltidet.

[Mat 26:20] Nu da det var blevet aften, satte han sig sammen med de 12.

[Mat 26:21] Og da de spiste, sagde han: **Sandelig siger jeg til jer, at én af jer skal forråde mig.**

[Mat 26:22] Og de var overmådelig sorgfulde og begyndte hver eneste af dem til at sige til ham, Herre, er det mig?

[Mat 26:23] Og han svarede og sagde, **Han som dypper hans hånd med mig i skålen, den samme skal forråde mig.**

[Mat 26:24] **Det går Menneskesønnen som det er skrevet om ham: men arme den mand, ved hvem Menneskesønnen er forrådt! det havde været godt for den mand hvis han ikke havde været født.**

[Mat 26:25] Da svarede Judas, som forrådt ham, og sagde, Mester, er det mig? Han sagde til ham, **Du har sagt det.**

[Mat 26:26] Og mens de spiste, tog Jesus brødet, velsignede det, og brød det, og gav det til disciplene, og sagde, **Tag, spis; dette er min krop.**

[Mat 26:27] Og han tog koppen, og gav taksigelsesbønner, og gav den til dem, og siger: **Drik I alle af den;**

[Mat 26:28] **For dette er mit blod af det nye testamente, som udgydes for mange for syndseftergivelse.**

[Mat 26:29] **Men jeg siger til jer, jeg vil ikke fremover drikke af denne frugt fra vinstokken, før den dag hvor jeg skal drikke den ny med jer i min Fars kongerige.**

[Mat 26:30] Og da de havde sunget en hymne, gik de ud til Olivenbjergtet.

[Mat 26:31] Så siger Jesus til dem, **Alle I skal bli' krænket på grund af mig denne nat; for det er skrevet, Jeg vil slå hyrden, og fåreflokken skal bli' spredt bredt.**

[Mat 26:32] **Men når jeg er genopstået, vil jeg gå før jer til Galilæa.**

[Mat 26:33] Peter svarede og sagde til ham, **Selvom alle mennesker skal bli' krænket på grund af dig, alligevel vil jeg aldrig bli' krænket.**

[Mat 26:34] Jesus sagde til ham, **Sandelig siger jeg til dig, at denne nat, før hanen galer, skal du fornægte mig 3 gange.**

[Mat 26:35] Peter sagde til ham, **Selvom jeg skulle dø med dig, alligevel vil jeg ikke fornægte dig. Ligeledes sagde også alle disciplene.**

[Mat 26:36] Så kommer Jesus med dem til et sted kaldet Gethsemane, og han siger til disciplene, **Sæt jer her, mens jeg går og beder derhenne.**

[Mat 26:37] Og han tog Peter og de to sønner af Zebedæus med ham, og begyndte at bli' sorgfuld og meget tung.

[Mat 26:38] Så siger han til dem, **Min sjæl er overmådelig sorgfuld, ja dødelig; vent I her, og våg med mig.**

[Mat 26:39] Og han gik lidt videre, og faldt på hans ansigt, og bad, og siger, **Min kæreste Far, hvis det er muligt, lad denne kop forsvinde fra mig: imidlertid ikke som jeg vil, men som du vil.**

[Mat 26:40] Og han kommer til disciplene, og finder dem sovende, og siger til Peter, **Hvad, kunne I ikke våge med mig 1 time?**

[Mat 26:41] **Våg og bed, så I ikke går ind i fristelse: ånden er ganske vist villig, men kødet er svagt.**

[Mat 26:42] Han gik igen afsides nu anden gang, og bad, og siger, **Min kæreste Far, hvis denne kop ikke må forsvinde fra mig, medmindre jeg drikker den, må din vilje ske.**

[Mat 26:43] Og han kom og fandt at de var faldet i søvn igen: for deres øjne var tunge.

[Mat 26:44] Og han lod dem være, og gik igen afsted, og bad tredje gang, og siger de samme ord.

[Mat 26:45] Så kommer han til hans disciple, og siger til dem, **Sov videre nu, og ta' jeres hvil: læg mærke til, timen er tæt på, og Menneskesønnen er forrådt ind i synderes hænder.**

[Mat 26:46] **Rejs jer, lad os gå videre: læg mærke til, han der skal forråde mig er tæt på.**

[Mat 26:47] Og mens han stadig talte, se, Judas, en af de tolv, kom, og med ham en stor folkemængde med sværd og stave, udsendt fra de ledende præster og

folkets ældste.

[Mat 26:48] Nu gav han som forrådte ham dem et tegn, og siger, Den, som jeg kysser, den samme er han: tag ham til fange.

[Mat 26:49] Og straks kom han hen til Jesus, og sagde, Vær hilset, mester; og kyssede ham.

[Mat 26:50] Og Jesus sagde til ham, **Ven, hvorfor er du kommet?** Så kom de og lagde hånd på Jesus, og tog ham.

[Mat 26:51] Og, læg mærke til, en af dem som var sammen med Jesus rakte hans hånd ud og drog hans sværd, og slog en af ypperstepræstens tjener og huggede hans øre af.

[Mat 26:52] Så sagde Jesus til ham, **Stik dit sværd tilbage i skeden: for alle de der drager sværdet forulykker med sværdet.**

[Mat 26:53] **Tænk du at jeg ikke nu kan bede til min Far, og han ville øjeblikkeligt give mig mere end 12 legioner af engle?**

[Mat 26:54] Men hvordan vil da skrifterne bli' opfyldt, at således må det være?

[Mat 26:55] I den selvsamme time sagde Jesus til folkemængderne, **Er I kommet ud som imod en tyv med sværd og stave for at tage mig til fange? jeg sad dagligt sammen med jer og underviste i templet, og I lagde ikke hånd på mig.**

[Mat 26:56] Men alt dette var gjort, så profeternes skrifter måtte bli' opfyldt. Så svigtede alle disciplene ham, og flygtede.

[Mat 26:57] Og de som havde taget Jesus til fange, førte ham hen til ypperstepræsten Kaiafas, der hvor de skriftkloge og de ældste var forsamlet.

[Mat 26:58] Men Peter fulgte efter ham på afstand hen til ypperstepræstens palads, og gik ind, og satte sig hos tjenerne, for at se enden.

[Mat 26:59] Nu søgte de ledende præster, og de ældste, og hele rådet, efter falske vidner imod Jesus, for at slå ham ihjel:

[Mat 26:60] Men fandt ingen: ja, selvom der kom mange falske vidner, alligevel fandt de ingen. Til sidst kom 2 falske vidner,

[Mat 26:61] Og sagde, Denne fyr sagde, jeg er i stand til at ødelægge Guds tempel, og til at genopbygge det på 3 dage.

[Mat 26:62] Og ypperstepræsten rejste sig, og sagde til ham, Hvorfor svarer du ikke? på hvad disse vidner siger imod dig?

[Mat 26:63] Men Jesus var stille. Og ypperstepræsten svarede og sagde til ham, jeg pålægger dig via den levende Gud, at du fortæller os om du er den Kristus, Guds Søn.

[Mat 26:64] Jesus siger til ham: **Du har sagt det: alligevel siger jeg til jer, Herefter skal I se Menneskesønnen sidde på kraftens højre hånd, og ankomme i himlens skyer.**

[Mat 26:65] Så sønderrev ypperstepræsten hans klæder, og siger, Han har talt gudsbespottelser; hvilke yderligere behov har vi for vidner? læg mærke til, nu har I hørt hans gudsbespottelser.

[Mat 26:66] Hvad tænker I? De svarede og sagde, Han er skyldig til døden.

[Mat 26:67] Så spyttede de ham i ansigtet, og skubbede til ham; og andre slog ham med håndfladen.

[Mat 26:68] Og siger, Profeter for os, du Kristus, Hvem er han som slog dig?

[Mat 26:69] Nu sad Peter udenfor i paladset; og en ung pige kom hen til ham, og siger, Du var også sammen med Jesus fra Galilæa.

[Mat 26:70] Men han nægtede foran dem alle, og siger, Jeg ved ikke hvad du siger.

[Mat 26:71] Og da han var gået ud til søjlegangen, så' en anden pige ham, og sagde til dem der var der, Denne fyr var også sammen med Jesus fra Nazareth.

[Mat 26:72] Og han nægtede atter med en ed, jeg kender ikke den mand.

[Mat 26:73] Og efter et stykke tid kom de som stod der til ham, og sagde til Peter: Du er sandelig også en af dem; for din tale bedrager dig.

[Mat 26:74] Så begyndte han at bande og sværge, og siger, Jeg kender ikke manden. Og øjeblikkeligt galede hanen.

[Mat 26:75] Og Peter huskede ordet fra Jesus, som sagde til ham, Før hanen galer, skal du fornægte mig 3 gange. Og han gik ud og græd bitterligt.

[Mat 27:1] Da det var blevet morgen, holdt alle de ledende præster og folkets ældste et råd imod Jesus for at få ham slået ihjel: "Forløbet optil at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Mat 27:2] Og da de havde bundet ham, førte de ham væk, og udleverede ham til guvernøren Pontius Pilatus.

[Mat 27:3] Da Judas da så', som havde forrådt ham, at han var blevet fordømt, angrede ham, og bragte de 30 sølvstykker tilbage til de ledende præster og de ældste,

[Mat 27:4] Og siger, Jeg har syndet idet jeg har forrådt uskyldigt blod. Og de sagde, Hvad kommer det os ved? sørg du for det.

[Mat 27:5] Og han kastede sølvstykkerne ind i templet, og rejste, og gik hen og hængte sig.

[Mat 27:6] Og de ledende præster tog sølvstykkerne, og sagde: Det er ikke lovligt for os at putte dem ind i skattekammeret, nu da det er blodpenge.

[Mat 27:7] Og de holdt råd, og købte pottemagers mark for dem, til at begrave fremmede i.

[Mat 27:8] Derfor kaldes dette stykke jord, blodmarken, indtil denne dag.

[Mat 27:9] Da var det opfyldt som var talt af profeten Jeremias, som siger, Og de tog de 30 sølvstykker, som var den pris han var vurderet til, som de fra Israels børn vuderede;

[Mat 27:10] Og gav dem for pottemagerens mark, som Herren havde vist mig.

[Mat 27:11] Og Jesus stod foran guvernøren: og guvernøren spurgte ham, og siger, Er du Jødernes Konge? Og Jesus sagde til ham, **Du siger det.**

[Mat 27:12] Og da han var anklaget af de ledende præster og de ældste, svarede han ingenting.

[Mat 27:13] Så sagde Pilatus til ham, Hører du ikke hvor mange ting de vidner imod dig?

[Mat 27:14] Og han svarede ham ikke et ord; det gjorde at guvernøren blev meget forundret.

[Mat 27:15] Nu ved de festlighederne plejede guvernøren at løslade en fange til folket, som de ville.

[Mat 27:16] Og de havde dengang en berygtet fange, kaldet Barabbas.

[Mat 27:17] Da de derfor var forsamlet, sagde Pilatus til dem, Hvem vil I at jeg løslader til jer? Barabbas, eller Jesus som kaldes Kristus?

[Mat 27:18] For han vidste at det var på grund af misundelse at de havde udleveret ham.

[Mat 27:19] Da han havde sat sig ned på dommersædet, sendte hans hustru bud efter ham, og siger, Du skal ikke ha' noget med denne retfærdige mand at gøre: for denne dag har jeg lidt' mange ting på grund af ham i en drøm.

[Mat 27:20] Men de ledende præster og de ældste overtalte folkemængden til at de vælge Barabbas, og destruere Jesus.

[Mat 27:21] Guvernøren svarede og sagde til dem, Hvilken af de 2 vil I at jeg løslader til jer? De sagde, Barabbas.

[Mat 27:22] Pilatus siger til dem, Hvad skal jeg da gøre med Jesus som kaldes Kristus? De siger alle til ham, Lad ham bli' korsfæstet.

[Mat 27:23] Og guvernøren sagde, Hvilket ondt har han gjort? Men de råbte endnu mere, og siger, Lad ham bli' korsfæstet.

[Mat 27:24] Da Pilatus så' at han ikke kunne udrette noget, men at der blot blev mere tumult, tog han vand, og vaskede sine hænder foran folkemængden, og siger, Jeg er uskyldig i denne retfærdige persons blod: sørg I for det.

[Mat 27:25] Da svarede hele folket, og sagde, Lad hans blod være over os, og over vore børn.

[Mat 27:26] Da løslod han Barabbas til dem: og da han havde pisket Jesus, udleverede han ham til at bli' korsfæstes.

[Mat 27:27] Derefter tog guvernørens soldater Jesus med ind i den fælles sal, og samlede et helt regiment soldater rundt om ham.

[Mat 27:28] Og de klædte ham af, og gav ham en skarlagenrød kåbe på.

[Mat 27:29] Og da de havde flettet en tornekrone, satte de den på hans hoved, og et rør i hans højre hånd: og de faldt på knæ foran ham, og håned ham, og siger, Vær hilset, Jødernes Konge!

[Mat 27:30] Og de spyttede på ham, og tog røret, og slog ham i hovedet.

[Mat 27:31] Og efter at de havde hånet ham, tog de kåben af ham, og gav ham hans eget tøj på, og førte ham afsted for at korsfæste ham. "Forløbet optil at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Mat 27:32] Og da de kom ud, fandt de en mand fra Cyrene, med navnet Simon: ham overtalte de til at bære hans kors.

[Mat 27:33] Og da de kom til et sted kaldet Golgata, det betyder, et sted af et kranium,

[Mat 27:34] De gav ham vineddike at drikke blandet med galle: og da han havde smagt på det, ville han ikke drikke.

[Mat 27:35] Og de korsfæstede ham og delte hans beklædningsgenstande, ved at kaste lod: så det måtte bli' opfyldt som er talt af profeten, De delte mine beklædningsgenstande blandt dem, og min kåbe kastede de lod om. Se Sa 22:14 - Mat 27:35 -

[Mat 27:36] Og ved at sidde ned iagttog de ham der;

[Mat 27:37] Og hans anklageskrift blev sat op over hans hovedet, **DETTE ER JØDERNES KONGE JESUS.**

[Mat 27:38] Da var der 2 korsfæstede tyve sammen med ham, en på den højre hånd, og en anden på den venstre.

[Mat 27:39] Og de som gik forbi hånedede ham, og rystede på hovedet,

[Mat 27:40] Og siger, Du som destruerer templet, og genopbygger det på 3 dage, frels dig selv. Hvis du er Guds Søn, kom ned fra korset.

[Mat 27:41] Ligeledes spottede også de ledende præster ham, med de skriftkloge og de ældste, og sagde,

[Mat 27:42] Han frelste andre; sig selv kan han ikke frelse. Hvis han er Israels konge, så lad ham komme ned fra korset nu, og vi vil tro på ham.

[Mat 27:43] Han stolede på Gud; lad ham forløse ham nu, hvis han vil ha' ham: for han sagde, Jeg er Guds Søn.

[Mat 27:44] Også tyvene, som var korsfæstede med ham, sagde det samme.

[Mat 27:45] Nu fra klokken 12 var der mørke over hele landet indtil klokken 15.

[Mat 27:46] Og omkring klokken 15 råbte Jesus med en høj stemme, og siger, **Eli, Eli, lama Sabaktani?** det betyder, Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

[Mat 27:47] Nogle af dem som stod der, da de hørte det, sagde, Denne mand kalder på Elias.

[Mat 27:48] Og straks gik en af dem hen, og tog en svamp, og fyldte den med vineddike, og stak den på et rør, og gav ham noget at drikke.

[Mat 27:49] Resten sagde, Lad være, lad os se om Elias vil komme for at frelse ham.

[Mat 27:50] Jesus, da han igen havde råbt med en høj stemme, opgav ånden.

[Mat 27:51] Og, læg mærke til, forhænget i templet var revet i 2 stykker fra øverst til nederst; og jorden skælvede, og klipperne revnede;

[Mat 27:52] Og gravene var åbnet; og mange kroppe af de hellige som sov opstod,

[Mat 27:53] Og kom ud af gravene efter hans opstandelse, og gik ind i den hellige by og viste sig for mange.

[Mat 27:54] Nu da officeren, og de der var sammen med ham, som holdt vagt over Jesus, så jordskælvet, og de ting der skete, var de meget bange, og siger, Dette var sandelig Guds Søn.

[Mat 27:55] Og der var mange kvinder der som lagde mærke til det på afstand, som fulgte Jesus fra Galilæa, ved at betjente ham:

[Mat 27:56] Blandt dem var Maria Magdalene, og Maria Jacobs og Joses' mor, og Zebedæus børns mor.

[Mat 27:57] Da det var blevet aften, kom en rig mand fra Arimatæa, kaldet Joseph, som også hamselv var discipel af Jesus:

[Mat 27:58] Han gik til Pilatus, og tiggede om at få Jesus' krop. Og Pilatus befalede at kroppen skulle bli' udleveret.

[Mat 27:59] Og da Joseph havde taget kroppen, svøbte han den i et rent linned klæde,

[Mat 27:60] Og lagde den i hans egen nye grav, som han havde hugget ud i klippen, og han rullede en stor sten for indgangen til graven, og rejste.

[Mat 27:61] Og der var Maria Magdalene, og den anden Maria, og sad over for graven.

[Mat 27:62] Nu den næste dag, som fulgte dagen for forberedelse, kom de ledende præster og Farisæerne sammen over til Pilatus,

[Mat 27:63] Og siger, Hr, vi husker at den bedrager sagde, mens han stadig levede, Efter 3 dage vil jeg opstå igen.

[Mat 27:64] Befal derfor at graven er bevogtet sikkert indtil den tredje dag, for ikke at hans disciple skal komme om natten, og stjæle ham, og sige til folket, Han er opstået fra de døde: sådant skal den sidste fejl bli' værre end den første.

[Mat 27:65] Pilatus sagde til dem, I har en vagt: gå jeres vej, gør den så sikkert som I kan.

[Mat 27:66] Sådant gik de, og gjorde graven sikker, forseglede stenen, og satte vagt på.

[Mat 28:1] Ved enden af sabbatten, da lyset begyndte at bryde frem den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven.

[Mat 28:2] Og, læg mærke til, der var et stort jordskælv: for Herrens engel dalede ned fra himlen, og kom og rullede stenen væk fra døren, og satte sig på den.

[Mat 28:3] Hans fremtoning var som lynet, og hans klæder hvide som sne:

[Mat 28:4] Og ud af frygt for ham rystede vagterne, og blev som døde mænd.

[Mat 28:5] Og englen svarede og sagde til kvinderne, Frygt I ikke: for jeg ved at I søger efter Jesus, som var korsfæstet.

[Mat 28:6] Han er ikke her: for han er opstået, som han sagde. Kom, se stedet hvor Herren lå.

[Mat 28:7] Og gå hurtigt, og fortæl hans disciple at han er opstået fra de døde; og, læg mærke til, han går foran jer til Galilæa; der vil I se ham: se, jeg har sagt det til jer.

[Mat 28:8] Og de gik hurtigt væk fra graven med ærefrygt og stor glæde; og løb afsted for at fortælle det til hans disciple.

[Mat 28:9] Og da de skulle til at fortælle det til hans disciple, læg mærke til, Jesus mødte dem, og siger: **Vær hilset alle sammen.** Og de kom og holdt ham ved fødderne, og tilbad ham.

[Mat 28:10] Da sagde Jesus til dem, **Vær ikke bange: gå og fortæl mine brødre at de skal komme til Galilæa, og der skal de se mig.**

[Mat 28:11] Nu da de var gået, læg mærke til, nogle af vagterne kom ind i byen, og fortalte alle de ting der var sket til de ledende præster.

[Mat 28:12] Og da de var forsamlet hos de ældste, og havde holdt råd, gav de mange penge til soldaterne,

[Mat 28:13] Og siger, Sig I, Hans disciple kom om natten, og stjal ham mens vi sov.

[Mat 28:14] Og hvis dette kommer guvernøren for ører, vil vi overtale ham, og sikre jer.

[Mat 28:15] Sådant tog de pengene, og gjorde som de havde fået det fortalt, og disse fortællinger er stadig almindeligt rapporteret blandt Jøderne indtil denne dag.

[Mat 28:16] Så gik de 11 disciple til Galilæa, til et bjerg som Jesus havde vist dem.

[Mat 28:17] Og da de så ham, tilbad de ham: men nogle tvivlede.

[Mat 28:18] Og Jesus kom og talte til dem, og siger, **Al myndighed er givet til mig i himmel og på jord.**

[Mat 28:19] **Gå I derfor, og undervis alle nationer, ved at døbe dem i Faderens, og Sønnens, og den Hellige Ånds navn:**

[Mat 28:20] **Og undervise dem i at overholde alle tingene hvadsomhelst som jeg har befalet jer, og, se, jeg er med jer hele vejen, ja indtil denne verdens ende.**
Amen.

Markus Evangeliet

Navnebetødning for Markus = Den høflige

[Mar 1:1] Begyndelsen på Jesus Kristus' evangelie, Sønnen af Gud;

[Mar 1:2] Som det er skrevet i profetbøgerne, Læg mærke til, jeg sender min budbringer foran dit ansigt, som skal forberede din vej foran dig.

[Mar 1:3] Stemmen af en der råber i vildmarken, Forbered I Herrens vej, gør hans stier lige.

[Mar 1:4] Johannes døbte i vildmarken, og prædikede omvendelsesdåb for syndseftergivelse.

[Mar 1:5] Og der gik hele Judæas land ud til ham, og de fra Jerusalem, og var alle døbt af ham i Jordanfloden, ved at bekende deres synder.

[Mar 1:6] Og Johannes var ikklædt med kamelens hår, og med et omslag fra et skind omkring hans lænder; og han spiste græshopper og vild honning;

[Mar 1:7] Og prædikede, og siger, Der kommer én mægtigere end jeg efter mig, remmene på de sko er jeg ikke værdig til at stoppe ned og løsne.

[Mar 1:8] I virkeligheden har jeg døbt jer med vand: men han skal døbe jer med den Hellige Ånd.

[Mar 1:9] Og det skete i de dage, at Jesus kom fra Galilæas Nazaret, og var døbt af Johannes i Jordanfloden.

[Mar 1:10] Og straks efter at være kommet op ud af vandet, så' han himlene åbnet, og Ånden som en due som dalede ned på ham:

[Mar 1:11] Og der kom en stemme fra himlen, som siger, **Du er min elskede Søn; i hvem jeg er godt tilfreds.**

[Mar 1:12] Og øjeblikkeligt driver Ånden ham ind i vildmarken.

[Mar 1:13] Og han var der i vildmarken 40 dage, fristet af Satan; og var hos de vilde dyr; og englene betjente for ham.

[Mar 1:14] Nu efter at Johannes var smidt i fængsel, kom Jesus ind i Galilæa, og prædikede evangeliet om Guds kongerige,

[Mar 1:15] Og siger, **Tiden er opfyldt, og Guds kongerige er nær: anger I, og tro på evangeliet.**

[Mar 1:16] Nu som han vandrede ved Galilæas hav, så' han Simon og Andreas hans bror i færd med at kaste et garn i havet: for de var fiskere.

[Mar 1:17] Og Jesus sagde til dem, Kom I efter mig, og jeg vil gøre at I bli'r menneskefiskere.

[Mar 1:18] Og straks opgav de deres garn, og fulgte ham.

[Mar 1:19] Og da han havde gået lidt videre, så' han Zebedæus' søn Jacob, og Johannes hans bror, som også var på skibet i gang med at reparere deres garn.

[Mar 1:20] Og straks kaldte han på dem: og de forlod deres far Zebedæus på skibet med deres hyrede tjenere, og gik efter ham.

[Mar 1:21] Og de gik ind i Kapernaum; og straks på sabbatsdagen gik han ind i synagogen, og underviste.

[Mar 1:22] Og de var forbløffede over hans doktrin: for han underviste dem som en der havde autoritet, og ikke som de skriftkloge.

[Mar 1:23] Og der var i deres synagoge en mand med en uren ånd; og han råbte højt,

[Mar 1:24] Og siger, Lad os være alene; hvad har vi at gøre med dig, du Jesus fra Nazaret? er du kommet for at destruere os? jeg kender dig hvem du er, Guds Hellige Éner.

[Mar 1:25] Og Jesus irettesatte ham, og siger, **Vær stille, og kom ud af ham.**

[Mar 1:26] Og da den urene ånd havde revet ham, og råbt med en høj stemme, kom han ud af ham.

[Mar 1:27] Og de var alle forbløffet, ligesåmeget så de havde spørgsmål blandt demselv, og siger, Hvilke ting er dette? hvilken ny doktrin er dette? for med autoritet befaler han selv de urene ånder, og de adlyder ham.

[Mar 1:28] Og øjeblikkeligt spredtes hans berømmelse omkring udover hele den region rundt omkring Galilæa.

[Mar 1:29] Og med det samme, da de var kommet ud af synagogen, gik de ind i Simon og Andreas' hus, med Jacob og Johannes.

[Mar 1:30] Men Simons hustrus mor lå syg med feber, og de fortalte ham privat om hende.

[Mar 1:31] Og han kom og tog hende ved hånden, og løftede hende op; og øjeblikkeligt forlod feberen hende, og hun betjente for dem.

[Mar 1:32] Og om aftenen, da solen gik ned, bragte de til ham alle der var sygdomsramt, og dem der var besat med djævl.

[Mar 1:33] Og hele byen var forsamlet ved døren.

[Mar 1:34] Og han helbredte mange der var syge med forskellige sygdomme, og kastede mange djævl ud; og tillod ikke djævlene at tale, fordi de kendte ham.

[Mar 1:35] Og om morgenen, efter at ha' stået op et godt stykke tid før daggry, gik han ud, og gik hertil et afsides sted, og bad der.

[Mar 1:36] Og Simon og de der var hos ham fulgte efter ham.

[Mar 1:37] Og da de havde fundet ham, sagde de til ham, Alle mennesker søger efter dig.

[Mar 1:38] Og han sagde til dem, **Lad os gå ind i de næste provinsbyer, så jeg også må prædike der: for derfor kom jeg frem.**

[Mar 1:39] Og han prædikede i deres synagoger udover hele Galilæa, og kastede djævl ud.

[Mar 1:40] Og der kom en spedalsk til ham, og bønfaller ham, og knæler ned for ham, og siger til ham, Hvis du vil, kan du gøre mig ren.

[Mar 1:41] Og Jesus bevæget med medlidenhed, rakte hans hånd frem, og rørte ham, og siger til ham, **Jeg vil; vær du ren.**

[Mar 1:42] Og så hurtigt som han havde talt, øjeblikkeligt forlod spedalskheden ham, og han var rensat.

[Mar 1:43] Og han pålagde ham strengt, og sendte ham væk med det samme;

[Mar 1:44] Og siger til ham, **Se til at du ingenting siger til noget menneske: men gå din vej, vis dig selv for præsten, og tilbyd de ting som Moses befalede for din rensning, som et vidnesbyrd overfor dem.**

[Mar 1:45] Men han gik ud, og begyndte at publicere det meget, og prale omkring den sag, ligesåmeget så Jesus ikke mere offentligt kunne gå ind i byen, men var ude på øde steder: og de kom til ham fra ethvert kvarter.

[Mar 2:1] Og igen gik han ind i Kapernaum efter nogle dage; og det spredte sig at han var i huset.

[Mar 2:2] Og straks var mange forsamlede, ligesåmeget at der ikke var plads til at modtage dem, nej, ikke så meget som omkring døren: og han prædikede ordet for dem.

[Mar 2:3] Og de kom til ham, medbringende en der var syg med paralyselammelse, som var båret af 4.

[Mar 2:4] Og da de ikke kunne komme nær indtil ham på grund af presset, åbnede de taget hvor han var: og da de havde åbnet det op, firede de sengen ned hvorpå den syge med paralyselammelse lå.

[Mar 2:5] Da Jesus så deres tro, sagde han til den paralyselammede, **Søn, dine synder er dig tilgivet.**

[Mar 2:6] Men der var nogle af de skriftkloge som sad der, og som ræsonnerede i deres hjerter,

[Mar 2:7] Hvorfor gør denne mand det at han taler gudsbespottelser? hvem kan tilgive synder foruden Gud alene?

[Mar 2:8] Og øjeblikkeligt da Jesus i hans ånd bemærkede at de ræsonnerede sådant inde i demselv, sagde han til dem, **Hvorfor ræsonnerer i disse ting i jeres hjerter?**

[Mar 2:9] **Hvad er nemmest at sige til den paralyselammede, Dine synder er dig tilgivet; eller at sige, Rejs dig, og saml din seng op, og gå?**

[Mar 2:10] **Men så I må vide at Menneskesønnen har myndighed til at tilgive synder på jorden, (og han siger til den syge med paralyselammelse,)**

[Mar 2:11] **Jeg siger til dig, Rejs dig, og saml din seng op, og gå din vej ind i dit hus.**

[Mar 2:12] Og øjeblikkeligt rejste han sig, samlede sengen op, og gik forbi dem alle; ligesåmeget så de alle var forbløffede, og forherligede Gud, og siger, Vi har aldrig set det på denne måde.

[Mar 2:13] Og han gik igen forbi på stranden; og hele folkemængden forsamledes om ham, og han underviste dem.

[Mar 2:14] Og da han passerede fordi, så han Levi Alfæus' søn som sad ved skatteopkrævnings bordet, og sagde til ham, **Følg mig.** Og han rejste sig og fulgte ham.

[Mar 2:15] Og det skete, at, som Jesus sad til bords i hans hus, mange skatteopkrævere og syndere sad også hos Jesus og hans disciple: for der var mange, og de fulgte ham.

[Mar 2:16] Og da de skriftkloge og Farisæerne så ham spise med skatteopkrævere og syndere, sagde de til hans disciple, **Hvordan kan det være at**

han spiser og drikker med skatteopkrævere og syndere?

[Mar 2:17] Da Jesus hørte det, siger han til dem, **De der er hele har ikke brug for en læge, men de der er syge: jeg kom ikke for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse.**

[Mar 2:18] Og Johannes' disciple og Farisæerne plejede at faste: og de kom og siger til ham, **Hvorfor faster Johannes' disciple og Farisæerne, men dine disciple faster ikke?**

[Mar 2:19] Og Jesus sagde til dem, **Kan brudekammerets børn faste, mens brudgommen er hos dem? så længe som de har brudgommen hos dem, kan de ikke faste.**

[Mar 2:20] **Men de dage vil komme, når brudgommen skal bli' taget væk fra dem, og da i de dage skal de faste.**

[Mar 2:21] **Intet menneske syr et stykke af nyt tøj på en gammel beklædning: for så tager det nye stykke der fyldte den op noget væk fra den gamle, og flængen er gjort værre.**

[Mar 2:22] **Og intet menneske putter ny vin på gamle flasker: for så springer den nye vin flaskerne, og vinen er spildt, og flaskerne vil bli' skæmmet: men ny vin må bli' puttet på nye flasker.**

[Mar 2:23] Og det skete, at han gik gennem kornmarkerne på sabbatsdagen; og hans disciple begyndte, mens de gik, at plukke aksene af kornet.

[Mar 2:24] Og Farisæerne sagde til ham, **Læg mærke til, hvorfor gør de det der ikke er lovligt på sabbatsdagen?**

[Mar 2:25] Og han sagde til dem, **Har I aldrig læst hvad David gjorde, da han havde behov, og var sulten, han, og de der var hos ham?**

[Mar 2:26] **Hvordan han gik ind i Guds hus på ypperstepræstens Abiathars dage, og spiste skuebrødet, som ikke er lovligt at spise foruden af præsterne, og også gav til dem som var hos ham?**

[Mar 2:27] Og han sagde til dem, **Sabbatten var lavet for mennesket, og ikke mennesket for sabbatten:**

[Mar 2:28] **Derfor er Menneskesønnen også Herre over sabbatten.**

[Mar 3:1] Og igen gik han ind i synagogen; og der var en mand der som havde en visnen hånd.

[Mar 3:2] Og de lagde mærke til ham, om han ville helbrede ham på sabbatsdagen; så de måtte anklage ham.

[Mar 3:3] Og han siger til manden som havde den visnede hånd, **Stå frem.**

[Mar 3:4] Og han siger til dem, **Er det lovligt at gøre godt på sabbatsdagene, eller at gøre ondt? at frelse liv, eller at dræbe?** men de sagde ikke noget.

[Mar 3:5] Og da han med vrede havde kigget rundt på dem, og var bedrøvet på grund af deres hjerters hårdhed, siger han til manden, **Stræk din hånd frem.** Og han strakte den ud: Og hans hånd var restaureret hel som den anden.

[Mar 3:6] Og Farisæerne stod frem, og holdt straks et råd med Herodianerne imod ham, om hvordan de måtte destruere ham.

[Mar 3:7] Men Jesus trak sigselv tilbage til havet med hans disciple: og en stor folkemængde fulgte ham fra Galilæa, og fra Judæa,
[Mar 3:8] Og fra Jerusalem, og fra Idumæa, og fra den anden side af Jordanfloden; og de omkring Tyrus og Sidon, en stor folkemængde, da de havde hørt hvilke store ting han gjorde, kom de til ham.

[Mar 3:9] Og han talte til hans disciple, at et lille skib skulle vente på ham på grund af folkemængden, for ikke at de skulle mase ham.

[Mar 3:10] For han havde helbredt mange; ligesåmeget at de pressede på ham for at røre ham, alle de der havde plager.

[Mar 3:11] Og urene ånder, da de så ham, faldt ned foran ham, og råbte, og siger, Du er Guds Søn.

[Mar 3:12] Og han pålagde dem strengt at de ikke skulle gøre ham kendt.

[Mar 3:13] Og han gik op på et bjerg, og kalder dem til sig han ville: og de kom til ham.

[Mar 3:14] Og han ordinerede 12, så de skulle være hos ham, og så han måtte udsende dem for at prædike,

[Mar 3:15] Og til at ha' myndighed til at helbrede sygdomme, og til at kaste djævl ud:

[Mar 3:16] Og Simon gav han kaldenavnet Peter;

[Mar 3:17] Og Jacob sønnen af Zebedæus, og Johannes broderen af Jacob; og dem gav han kaldenavnet Boanerges, som er, Tordensønnerne:

[Mar 3:18] Og Andreas, og Philip, og Bartholomæus, Matthæus, og Thomas, og Jacob sønnen af Alfæus, og Thaddæus, og Canaaniten Simon,

[Mar 3:19] Og Judas Iscariot, som også forrædte ham: og de gik ind i et hus.

[Mar 3:20] Og folkemængden forsamledes igen, sådant at de ikke kunne så meget som spise brød.

[Mar 3:21] Og da hans venner hørte om det, gik de ud for at få fat i ham: for de sagde, Han er ved siden af sigselv.

[Mar 3:22] Og de skriftkloge som kom ned fra Jerusalem sagde, Han har Beelzebub, og via djævlens prins kaster han djævl ud.

[Mar 3:23] Og han kaldte dem til sig, og sagde til dem i lignelser, **Hvordan kan Satan kaste Satan ud?**

[Mar 3:24] **Og hvis et kongerige er splittet imod sigselv, kan det kongerige ikke stå.**

[Mar 3:25] **Og hvis et hus er splittet imod sigselv, kan det hus ikke stå.**

[Mar 3:26] **Og hvis Satan rejser sig op imod sigselv, kan han ikke stå, men har en ende.**

[Mar 3:27] **Ingen mand kan gå ind i en stærk mands hus, og plyndre hans gods, medmindre han først binder den stærke mand; og så kan han plyndre hans hus.**

[Mar 3:28] **Sandelig siger jeg til jer, Alle synder skal menneskesønnerne bli' tilgivet for, og hvilkensomhelste gudsbespottelser hvormed de skal spotte:**

[Mar 3:29] **Men han der skal spotte imod den Hellige Ånd har aldrig tilgivelse,**

men er i fare for evig forbandelse:

[Mar 3:30] Fordi de sagde, Han har en uren ånd.

[Mar 3:31] Derefter kom hans brødre og hans mor derhen, og, ved at stå udenfor, sendte de bud efter ham, ved at kalde på ham.

[Mar 3:32] Og omkring ham sad folkemængden, og de sagde til ham, Læg mærke til, din mor og dine brødre søger efter dig udenfor.

[Mar 3:33] Og han svarede dem, og siger, **Hvem er min mor, eller mine brødre?**

[Mar 3:34] Og han kiggede rundt omkring på dem som sad omkring ham, og sagde, **Læg mærke til min mor og mine brødre!**

[Mar 3:35] **For hvemsomhelst der skal gøre Guds vilje, den samme er min bror, og min søster, og mor.**

[Mar 4:1] Og han begyndte igen at undervise på stranden: og der var forsamlet en stor folkemængde om ham, sådant at han gik ombord på et skib, og sad ude på havet; og hele folkemængden var ved havet på landjorden.

[Mar 4:2] Og han underviste dem mange ting via lignelser, og sagde til dem i hans doktrin,

[Mar 4:3] **Lyt; Læg mærke til, der gik en så'er ud for at så':**

[Mar 4:4] Og det skete, som han såede, nogle faldt ved vejsiden, og luftens fugle kom og fortærede det op.

[Mar 4:5] Og nogle faldt på stenrige jorde, hvor det ikke havde meget jord; og øjeblikkeligt sprang det ud, fordi det ingen jorddybde havde:

[Mar 4:6] Men da solen var oppe, var det svedet; og fordi det ingen rod havde, visnede det væk.

[Mar 4:7] Og nogle faldt blandt tjørne, og tjørnen voksede op, og kvalte det, og det frembragte ingen frugt.

[Mar 4:8] Og andre faldt i god jord, og frembragte frugt der sprang ud og forøgedes; og frembragte, nogle 30, og nogle 60, og nogle 100.

[Mar 4:9] Og han sagde til dem, **Han der har øre til at høre, lad ham høre.**

[Mar 4:10] Og da han var alene, de der var rundt ham sammen med de 12, spurgte ham om lignelsen.

[Mar 4:11] Og han sagde til dem, **Til jer er det givet at kende mysteriet omkring Guds kongerige: men for dem der er udenfor, er alle disse ting gjort i lignelser.**

[Mar 4:12] Så ved at ha' set må de se, og ikke opfatte; og ved at ha' hørt må de høre, og ikke forstå; for ikke at de på noget tidspunkt skulle bli' omvendt, og deres synder skulle bli' dem tilgivet.

[Mar 4:13] Og han sagde til dem, **Forstår I ikke denne lignelse? Og hvordan vil I da forstå alle lignelserne?**

[Mar 4:14] Så'eren sår ordet.

[Mar 4:15] Og disse er de ved vejsiden, hvor ordet er sået; men når de har hørt, kommer Satan øjeblikkeligt, og tager ordet væk der var sået i deres hjerter.

[Mar 4:16] Og disse er ligeledes de som er sået på stenrige jorde; som, når de har hørt ordet, øjeblikkeligt modtager det med glæde;

[Mar 4:17] Og ingen rod har i demselv, og udholder så kun en kort tid: bagefter, når lidelse eller forfølgelse opstår for ordets skyld, er de øjeblikkeligt krænket.

[Mar 4:18] Og disse er de som er sået blandt tjørne; sådanne som hører ordet,

[Mar 4:19] Og omsorgerne omkring denne verden, og bedrageriskheden omkring rigdomme, og begæret efter andre ting kommer ind, og kvæler ordet, og det bli' ufrugtbart.

[Mar 4:20] Og disse er de som er sået i god jord; sådanne som hører ordet, og modtager det, og frembringer frugt, nogle 30 fold, nogle 60, og nogle 100.

[Mar 4:21] Og han sagde til dem, Er et lys bragt for at bli' sat under en spand, eller under en seng? Og ikke for at bli' sat på en lystestage?

[Mar 4:22] For der er ingenting gemt, som ikke skal bli' manifesteret; der var heller ikke nogen ting der holdt hemmeligt, foruden at det skulle komme frem.

[Mar 4:23] Hvis der er en mand der har ører til at høre, lad ham høre.

[Mar 4:24] Og han sagde til dem, Pas på med hvad I hører: med det mål I vejer, det skal bli' tilmålt til jer: og til jer der hører skal mere bli' givet.

[Mar 4:25] For han der har, til ham skal bli' givet: og han der ikke har, fra ham skal bli' taget selv det som han har.

[Mar 4:26] Og han sagde, Sådant er Guds kongerige, som hvis et menneske skulle kaste såsæd i jorden;

[Mar 4:27] Og skulle sove, og stå op nat og dag, og såsæden skulle spire og gro op, han forstår ikke hvordan.

[Mar 4:28] For jorden frembringer frugt af hende selv; først bladene, så øret, efter det, det fulde korn på øret.

[Mar 4:29] Men når frugten er frembragt, øjeblikkeligt sætter han seglet ind, fordi høsten er kommet.

[Mar 4:30] Og han sagde, Med hvad skal vi sammenligne Guds kongerige? eller med hvilken sammenligning skal vi sammenligne det?

[Mar 4:31] Det er som var det en frøkerne fra sennepsfrø, som, når det er sået i jorden, er mindre end alle de frø der er på jorden:

[Mar 4:32] Men når det er sået, gror det op, og bli' større end alle urter, og skyder store grene ud; sådant at luftens fugle kan logere under dens skygge.

[Mar 4:33] Og med mange sådanne lignelser talte han ordet til dem, som de var i stand til at høre det.

[Mar 4:34] Men uden en lignelse talte han ikke til dem: og når de var alene, udlagde han alle tingene for hans disciple.

[Mar 4:35] Og den samme dag, da det var blevet aften, siger han til dem, **Lad og ta' over på den anden side.**

[Mar 4:36] Og da de havde sendt folkemængden væk, tog de ham ligesom han var på skibet. Og der var også hos ham andre små skibe.

[Mar 4:37] Og der rejste sig en stor stormvind, og bølgerne slog mod skibet, sådant at det nu var fuldt.

[Mar 4:38] Og han var i bagenden af skibet, og sov på en pude: og de vækkede ham, og siger til ham, Mester, bekymre du dig ikke for at vi omkommer?

[Mar 4:39] Og han rejste sig, og iredesatte vinden, og sagde til havet, **Fred, vær stille**. Og vinden stoppede, og der var en stor stilhed.

[Mar 4:40] Og han sagde til dem, **Hvorfor er I så frygtsomme? hvordan kan det være at I ingen tro har?**

[Mar 4:41] Og de frygtede overmådeligt, og sagde til hinanden, Hvilken slags mand er dette, at selv vinden og havet adlyder ham?

[Mar 5:1] Og de kom over til den anden side af havet, ind i Gadarenes land.

[Mar 5:2] Og da han var kommet ud af skibet, øjeblikkeligt mødte der ham ud af grotterne en mand med en uren ånd,

[Mar 5:3] Som havde hans ophold blandt grotterne; og intet menneske kunne binde ham, nej, ikke med kæder:

[Mar 5:4] Eftersom han ofte havde været bundet med fodlænker og kæder, og kæderne havde været knækket af ham, og fodlænkerne brudt i stykker: der var heller ikke noget menneske der kunne tæmme ham.

[Mar 5:5] Og altid, nat og dag, var han ude i bjergene, og i grotterne, og råbte, og skar sig selv med sten.

[Mar 5:6] Men da han så' Jesus et stykke væk, løb han hen og tilbad ham,

[Mar 5:7] Og råbte med en høj stemme, og sagde, Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, du Søn af den allerhøjeste Gud? Jeg besværges dig ved Gud, at du ikke piner mig.

[Mar 5:8] For han sagde til ham, **Kom ud af manden, du urene ånd**.

[Mar 5:9] Og han spurgte ham, **Hvad er dit navn?** Og han svarede, og siger, Mit navn er Legion: for vi er mange.

[Mar 5:10] Og han bønfoldte ham meget om at han ikke ville sende ham ud af landet.

[Mar 5:11] Nu var der der nær ved bjergene en stor besætning med svin der åd.

[Mar 5:12] Og alle djævlene bønfoldte ham, og siger, Send os ind i svinene, så vi må gå ind i dem.

[Mar 5:13] Og straks gav Jesus dem lov. Og de urene ånder gik ud, og gik ind i svinene: og besætningen løb voldsomt ned af et stejlt sted ud i havet, (de var omkring 2.000;) og var kvalt i havet.

[Mar 5:14] Og de der fodrede svinene flygtede, og fortalte det i byen, og på landet. Og de gik ud for at se hvad der var sket.

[Mar 5:15] Og de kom til Jesus, og så' ham der var besat med djævelen, og havde den legion, siddende, og iklæde sig, og i hans sunde fornuft: og de var bange.

[Mar 5:16] Og de der så' det fortalte dem hvordan det var sket for ham der var besat med djævelen, og også angående svinene.

[Mar 5:17] Og de begyndte at bede ham om at forlade deres kyster.

[Mar 5:18] Og da han var kommet ombord på skibet, bad han der havde været besat med djævelen ham om at måtte være med ham.

[Mar 5:19] Imidlertid tillod Jesus ham det ikke, men sagde til ham, **Gå hjem til dine venner, og fortæl dem hvor store ting Herren har gjort for dig, og har haft**

medlidenhed med dig.

[Mar 5:20] Og han rejste, og begyndte at meddele i Decapolis hvor store ting Jesus havde gjort for ham: og alle mennesker var forundrede.

[Mar 5:21] Og da Jesus var passeret over igen med skibet til den anden side, forsamledes mange folk sig om ham: og han var nær ved havet.

[Mar 5:22] Og, læg mærke til, der kommer én af synagogens ledere, Jairus af navn; og da han så ham, faldt han ned ved hans fødder,

[Mar 5:23] Og bønfoldte ham meget, og siger, Min lille datter ligger for døden: Jeg ber dig, kom og læg dine hænder på hende, så hun må bli' helbredt; og hun skal leve.

[Mar 5:24] Og Jesus gik med ham; og mange folk fulgte ham, og sværmede om ham.

[Mar 5:25] Og en bestemt kvinde, som i 12 år havde en blødning,

[Mar 5:26] Og havde udholdt mange ting fra mange læger, og havde brugt alt det hun havde, og var ikke i bedring, men det blev faktisk værre.

[Mar 5:27] Da hun havde hørt om Jesus, kom ind sammen med presset bagfra, og rørte hans beklædning.

[Mar 5:28] For hun sagde, Hvis jeg bare må røre hans tøj, skal jeg bli' hel.

[Mar 5:29] Og straks var hendes blødning udtørret; og hun mærkede i hendes krop at hun var helbredt for denne plage.

[Mar 5:30] Og Jesus, vidste øjeblikkeligt i sig selv at anstændighed havde gået ud af ham, og vendte sig om i presset, og sagde, **Hvem rørte mit tøj?**

[Mar 5:31] Og hans disciple sagde til ham, Du ser folkemængden sværmende om dig, og du siger, Hvem rørte mig?

[Mar 5:32] Og han kiggede rundt omkring for at se hende der havde gjort denne ting.

[Mar 5:33] Men kvinden frygtsom og rystende, velvidende hvad der var sket i hende, kom og faldt ned foran ham, og fortalte ham hele sandheden.

[Mar 5:34] Og han sagde til hende, **Datter, din tro har gjort dig hel; gå i fred, og vær hel fra din plage.**

[Mar 5:35] Mens han stadig talte, kom der fra synagogelederens hus bestemte som sagde, Din datter er død: hvorfor forstyrrer du Mesteren yderligere?

[Mar 5:36] Lige så hurtigt som Jesus hørte ordet der var talt, siger ham til synagogens leder, **Vær ikke bange, tro kun.**

[Mar 5:37] Og han tillod intet menneske at følge ham, foruden Peter, og Jacob, og Jacobs bror Johannes.

[Mar 5:38] Og han ankommer til synagogelederens hus, og ser tumulten, og dem der græd og hylede meget.

[Mar 5:39] Og da han var kommet ind, siger han til dem, **Hvorfor laver I dette postyr, og græder? den unge pige er ikke død, men sover.**

[Mar 5:40] Og de grinte hånligt af ham. Men da han havde sat dem alle udenfor, tager han den unge piges far og mor, og dem der var hos ham, og gik ind hvor den unge pige var lagt.

[Mar 5:41] Og han tog den unge pige ved hånden, og sagde til hende, **Talitha cumi**; som er, ved at være fortolket, Unge pige, jeg siger til dig, rejs dig.

[Mar 5:42] Og straks rejste den unge pige sig op, og gik; for hun var 12 år gammel. Og de var forbløffede med en stor forbløffelse.

[Mar 5:43] Og han pålagde dem strengt at intet menneske skulle vide det; og befalede at hun skulle bli' givet noget at spise.

[Mar 6:1] Og han gik ud derfra, og kom ind i hans eget land; og hans disciple fulgte ham.

[Mar 6:2] Og da sabbatsdagen var kommet, begyndte han at undervise i synagogen: og mange efter at ha' hørt ham var forbløffede, og siger, Hvorfra har denne mand disse ting? og hvilken visdom er dette som er givet til ham, at selv sådanne mægtige gerninger er udvirket gennem hans hænder?

[Mar 6:3] Er dette ikke tømmeren, sønnen til Maria, broderen til Jacob, og Joses, og til Judah, og Simon? og er hans søstre ikke her hos os? Og de var krænket over ham.

[Mar 6:4] Men Jesus sagde til dem, **En profet er ikke uden ære, foruden i hans eget land, og blandt hans egne slægtninge, og i hans eget hus.**

[Mar 6:5] Og han kunne ikke gøre nogen mægtig gerning der, foruden at han lagde hans hænder på nogle få syge folk, og helbredte dem.

[Mar 6:6] Og han forundredes over deres vantro. Og han gik rundt omkring i landsbyerne, og underviste.

[Mar 6:7] Og han kaldte de 12 til ham, og begyndte at udsende dem 2 og 2; og gav dem myndighed over urene ånder;

[Mar 6:8] Og befalede dem at de ingenting skulle ta' for deres rejse, foruden en stav; ingen madpose, ingen brød, ingen penge i deres pung:

[Mar 6:9] Men ta' sandaler på; og ta' ikke 2 frakker på.

[Mar 6:10] Og han sagde til dem, **På et hvilket som helst sted i går ind i et hus, bliv der indtil I rejser videre.**

[Mar 6:11] **Og hvemsom helst der ikke skal modtage jer, eller høre jer, når I rejser derfra, ryst støvet af jeres fødder som et vidnesbyrd imod dem. Sandelig siger jeg til jer, Det skal være mere tåleligt for Sodoma og Gomorra på dommedag, end for den by.**

[Mar 6:12] Og de gik ud, og prædikede at mennesker skulle angre.

[Mar 6:13] Og de kastede mange djævle ud, og salvede mange der var syge med olie, og helbredte dem.

[Mar 6:14] Og kong Herodes hørte om ham; (for hans navn var spredt bredt:) og han sagde, At Johannes Døbereren var opstået fra de døde, og derfor fremviser de mægtige gerninger dem selv i ham.

[Mar 6:15] Andre sagde, At det er Elias. Og andre sagde, At det er en profet, eller som én af profeterne.

[Mar 6:16] Men da Herodes hørte om det, sagde han, Det er Johannes, hvem jeg huggede hovedet af: han er opstået fra de døde.

[Mar 6:17] For Herodes hamselv havde udsendt og fanget Johannes, og bundet

ham i fængslet for Herodias' skyld, hans bror Philips hustru: for han havde giftet sig med hende.

[Mar 6:18] For Johannes havde sagt til Herodes, Det er ikke lovligt for dig at ha' din broders hustru.

[Mar 6:19] Derfor havde Herodias en uenighed imod ham, og ville ha' dræbt ham; men hun kunne ikke:

[Mar 6:20] For Herodes frygtede Johannes, velvidende at han var en retskaffen og en hellig mand, og observerede ham; og da han hørte ham, gjorde han mange ting, og hørte ham glædeligt.

[Mar 6:21] Og da en belejlig dag var kommet, så lavede Herodes på hans fødselsdag et aftensmåltid for hans herrer, høje kaptajner, og ledende ejendomsbesiddere fra Galilæa;

[Mar 6:22] Og da datteren af den bedrøvede Herodias kom ind, og dansede, og behagede Herodes og dem der sad hos ham, sagde kongen til den unge pige, Spørg om hvadsomhelst du vil, og jeg vil give dig det.

[Mar 6:23] Og han sværgede overfor hende, Hvadsomhelst du skal spørge mig om, det vil jeg give dig, selv det halve kongerige.

[Mar 6:24] Og hun stod frem, og sagde til hendes mor, Hvad skal jeg spørge om? Og hun sagde, Johannes Døberens hoved.

[Mar 6:25] Og hun kom straks ind med hast til kongen, og spurgte, og siger, Jeg vil at du lige nu og her giver mig Johannes Døberens hoved på et fad.

[Mar 6:26] Og kongen var overmådelig ked af det; men alligevel for hans ed, og for deres skyld som sad hos ham, ville han ikke afvise hende.

[Mar 6:27] Og øjeblikkeligt sendte kongen bødlen, og befalede at hans hoved skulle bli' bragt: og han gik og huggede hovedet af ham i fængslet,

[Mar 6:28] Og bragte hans hoved på et fad, og gav det til den unge pige: og den unge pige gav det til hendes mor.

[Mar 6:29] Og da hans disciple hørte om det, kom de og samlede hans lig' op, og lagde det i en grav.

[Mar 6:30] Og apostlene forsamlede demselv hos Jesus, og fortalte ham alle ting, både hvad de havde gjort, og hvad de havde lært.

[Mar 6:31] Og han sagde til dem, **Kom I jer selv ud til et øde sted, og hvil lidt:** for der er mange der kom og gik, og de havde ikke engang plads til at spise.

[Mar 6:32] Og de rejste privat ud til et øde sted med båd.

[Mar 6:33] Og folket så' dem ta' afsted, og mange kendte ham, og løb til fods derhen ud af alle byerne, og fandt dem derude, og kom samlet til ham.

[Mar 6:34] Og Jesus, da han kom frem, så' mange folk, og var bevæget med medlidenhed overfor dem, fordi de var som får som ikke har en hyrde: og han begyndte at undervise dem om mange ting.

[Mar 6:35] Og da det nu var sent på dagen, kom hans disciple til ham, og sagde, Dette er et øde sted, og nu er det blevet sent:

[Mar 6:36] Send dem væk, så de må gå ud på landet rundt omkring, og ind i landsbyerne, og købe brød til demselv: for de har ingenting at spise.

[Mar 6:37] Og han svarede og sagde til dem, **Gi' I dem noget at spise.** Og de sagde til ham, skal vi gå og købe brød for 200 sølvmønter, og give dem mad?

[Mar 6:38] Han siger til dem, **Hvor mange brød har I? gå og se.** Og da de vidste det, siger de, 5, og 2 fisk.

[Mar 6:39] Og han befalede dem til at få dem alle til at sætte sig i grupper på det grønne græs.

[Mar 6:40] Og de sad ned i grupper, af 100, og af 50.

[Mar 6:41] Og da han havde taget de 5 brød og de 2 fisk, kiggede han op til himlen, og velsignede, og brød brødene, og gav dem til hans disciple for at sætte det foran dem; og de 2 fisk delte ham blandt dem alle.

[Mar 6:42] Og de spiste alle, og var mætte.

[Mar 6:43] Og de opsamlede 12 kurve fulde af fragmenterne, og af fiskene.

[Mar 6:44] Og de der spiste af brødene var omkring 5.000 mænd.

[Mar 6:45] Og straks begrænsede han hans disciple til at gå ombord på skibet, og at ta' over til den anden side lige overfor Bethsaida, mens han sendte folket væk.

[Mar 6:46] Og da han havde sendt dem væk, rejste han op på et bjerg for at bede.

[Mar 6:47] Og da det var blevet aften, var skibet ud midt på havet, og han alene på landet.

[Mar 6:48] Og han så' dem drivende og roende; for vinden var imod dem: og i den fjerde nattevagt kommer han til dem, gående på havet, og ville ha' passeret forbi dem.

[Mar 6:49] Men da de så' ham gående på havet, gik de ud fra at han havde været en ånd, og råbte ud:

[Mar 6:50] For de alle så' ham, og var ængstelige. Og øjeblikkeligt talte han med dem, og siger til dem, **Vær ved godt mod: det er mig; vær ikke bange.**

[Mar 6:51] Og han gik op til dem ombord på skibet; og vinden stoppede: og de var overordentlig umåleligt meget forbløffede i demselv, og forundredes.

[Mar 6:52] Og de tænkte ikke over miraklet med brødene: for deres hjerter var forhærdet.

[Mar 6:53] Og da de havde passeret over, kom de ind i Gennesarets land, og drev indtil bredden.

[Mar 6:54] Og da de havde forladt skibet, genkendte de ham straks,

[Mar 6:55] Og løb gennem hele den region rundt omkring, og begyndte at bære de der var syge omkring i senge, der hvor de hørte at han var.

[Mar 6:56] Og hvorsomhelst han gik hen, i landsbyerne, eller byerne, eller på landet, lagde de de syge i gaderne, og bønfoldte ham om at de blot måtte røre randen af hans beklædning; og alle de som rørte ham var gjort hele.

[Mar 7:1] Så forsamledes Farisæerne sig om ham, og bestemte af de skriftkloge, som kom fra Jerusalem.

[Mar 7:2] Og da de så' nogle af hans disciple spise brød med besmittede, det vil sige, med uvaskede hænder, fandt de fejl.

[Mar 7:3] For Farisæerne, og alle Jøderne, medmindre de vaskede deres hænder ofte, spiste ikke, ved at holde traditionen fra de ældste.

[Mar 7:4] Og når de kom fra markedspladsen, medmindre de vaskede sig, spiste de ikke. Og der er mange andre ting, som de havde modtaget for at holde, som vaskninger af kopper, og potter, messingkar, og af borde.

[Mar 7:5] Da spurgte Farisæerne og de skriftkloge ham, Hvorfor følger dine disciple ikke de ældstes traditioner, men spiser brød med uvaskede hænder?

[Mar 7:6] Han svarede og sagde til dem, **Esajas har profeteret vel om jer i hyklere, som det er skrevet, Dette folk ærer mig med deres læber, men deres hjerte er langt fra mig.**

[Mar 7:7] Imidlertid er det forgæves at de tilbeder mig, når de underviser doktriner efter menneskebefalinger.

[Mar 7:8] For ved at lægge Guds befalinger til side, holder I menneskers traditioner, som at vaske potter og kopper: og mange andre sådanne ting gør I.

[Mar 7:9] Og han sagde til dem, I forkaster fuldt ud Guds befaling, for at I må holde jeres egen tradition.

[Mar 7:10] For Moses sagde, **Ær din far og din mor; og, Den som forbander far eller mor, lad ham lide døden:**

[Mar 7:11] Men I siger, Hvis en mand skal sige til hans far eller mor, Det er Tempelskat, det vil sige, en gave, via hvadsomhelst du måtte bli' gavnet af mig; han skal være fri.

[Mar 7:12] Og I tillader ham ikke længer at gøre det han burde overfor hans far eller hans mor;

[Mar 7:13] Og gør derved Guds ord effektløs gennem jeres traditioner, som I har forløst: og mange sådanne ting gør I.

[Mar 7:14] Og da han havde kaldt hele folket til sig, sagde han til dem, **Lyt til mig hver en af jer, og forstå:**

[Mar 7:15] Der er ingen udefrakommende ting, der går ind i en mand der kan besmitte ham: men de ting der kommer ud af ham, det er det der besmitter den mand.

[Mar 7:16] Hvis der er en mand der har ører til at høre, lad ham høre.

[Mar 7:17] Og da han var gået væk fra folket ind i huset, spurgte hans disciple ham omkring lignelsen.

[Mar 7:18] Og han siger til dem, **Er I også sådant uden forståelse? Forstår I ikke, at hvilkensomhelst udefrakommende ting der går ind i mennesket, det kan ikke besmitte ham;**

[Mar 7:19] Fordi det ikke går ind i hans hjerte, men ned i maven, og går ud i toilettet, og derved renses alle madvarer?

[Mar 7:20] Og han sagde, **Det der kommer ud af mennesket, det besmitter mennesket.**

[Mar 7:21] For indvendigt fra, ud af menneskets hjerte, udgår onde tanker, utroskaber, horerier, myrderier,

[Mar 7:22] Tyverier, griskhed, ondskab, bedrag, uterlighed, et ondt øje,

gudsbespottelse, stolthed, tåbelighed:

[Mar 7:23] Alle disse onde ting kommer indvendigt fra, og besmitter mennesket.

[Mar 7:24] Og derefter rejste han sig, og gik til Tyrus og Sidons grænser, og gik ind i et hus, og ville ikke ha' at noget menneske vidste det; men han kunne ikke gemmes.

[Mar 7:25] For en bestemt kvinde, hvis unge datter havde en uren ånd, hørte om ham, og kom og faldt ned ved hans fødder:

[Mar 7:26] Kvinden var en Græker, en Syrofenikier af nation; og hun bønfoldte ham om at han ville kaste djævelen ud af hendes datter.

[Mar 7:27] Men Jesus sagde til hende, Lad først børnene bli' mættet: for det er ikke passende at ta' børnenes brød, og kaste det til hundene.

[Mar 7:28] Og hun svarede og sagde til ham, Jovist, Herre: men alligevel spiser hundene af børnenes krummer under bordet.

[Mar 7:29] Og han sagde til hende, **For denne udtalelse gå din vej; djævelen er gået ud af din datter.**

[Mar 7:30] Og da hun ankom til hendes hus, fandt hun at djævelen var gået ud, og hendes datter lå på sengen.

[Mar 7:31] Og igen, efter at ha' rejst fra Tyrus og Sidons kyster, kom han til Galilæas hav, gennem midten af Dacapolis' kyster.

[Mar 7:32] Og de bringer en der var døv til ham, og havde en hindring i hans tale; og de bønfaller ham om at lægge hans hånd på ham.

[Mar 7:33] Og han tog ham til side fra folkemængden, og satte hans fingre ind i hans ører, og rørte hans tunge;

[Mar 7:34] Og kiggede op til himlen, han sukede, og siger til ham, **Effata**, det er, Vær åbnet.

[Mar 7:35] Og straks var hans ører åbnet, og hans tunges streng var løsnet, og han talte normalt.

[Mar 7:36] Og han pålagde dem at de ikke skulle fortælle det til noget menneske:

men jo mere han pålagde dem, så meget mere en stor sag publicerede de det;

[Mar 7:37] Og var umådeligt meget forbløffede, og siger, Han har gjort alle ting vel: han får både de døve til at høre, og de stumme til at tale.

[Mar 8:1] I de dage blev folkemængden meget stor, og ved ikke at ha' noget at spise, kaldte Jesus hans disciple til ham, og siger til dem,

[Mar 8:2] Jeg har medlidenhed med folkemængden, fordi de nu har været hos mig i 3 dage, og ingenting har at spise:

[Mar 8:3] Og hvis jeg sender dem fastende til deres egne huse, vil de besvime på vejen: for flere af dem kom langvejs fra.

[Mar 8:4] Og hans disciple svarede, Hvorfra kan et menneske tilfredsstillende disse mennesker med brød her i vildmarken?

[Mar 8:5] Og han spurgte dem, **Hvor mange brød har I?** og de sagde, 7.

[Mar 8:6] Og han befalede folket om at sidde ned på jorden: og han tog de 7 brød, og gav taksigelsesbønner, og brød dem, og gav til hans disciple for at sætte dem foran dem; og de satte dem foran folket.

[Mar 8:7] Og de havde nogle få små fisk: og han velsignede, og befalede at også sætte dem foran dem.

[Mar 8:8] Sådant spiste de, og var mættet: og de opsamlede 7 kurve af den brudte mad der var efterladt.

[Mar 8:9] Og de der havde spist var omkring 4.000: og han sendte dem væk.

[Mar 8:10] Og straks gik han ombord på et skib med hans disciple, og kom til Dalmanuthas områder.

[Mar 8:11] Og Farisæerne kom ud, og begyndte at stille ham spørgsmål, søgende et tegn fra ham fra himlen, og fristede ham.

[Mar 8:12] Og han sukkede dybt i hans ånd, og siger, Hvorfor søger denne generation efter et tegn? sandelig siger jeg til jer, Der skal intet tegn bli' givet til denne generation.

[Mar 8:13] Og han forlod dem, og gik ombord på skibet igen og rejste over til den anden side.

[Mar 8:14] Nu havde disciplene glemt at spise brød, de havde heller ikke mere end et brød med dem på skibet

[Mar 8:15] Og han pålagde dem, og siger, **Pas på, vær varsom med Farisæernes surdej, og med Herodes' surdej.**

[Mar 8:16] Og de ræsonnerede blandt demselv, og siger, Det er fordi vi intet brød har.

[Mar 8:17] Og da Jesus vidste det, siger han til dem, **Hvorfor ræsonnerer I, fordi I intet brød har? opfatter I stadig ikke, og forstår heller ikke? har I stadig jeres hjerte forhærdet?**

[Mar 8:18] **Ved at ha' øjne, ser I ikke? og ved at ha' ører, hører I ikke? og husker I ikke?**

[Mar 8:19] **Da jeg brød de 5 brød blandt 5.000; hvor mange kurve fulde af fragmenter samlede i op? De siger til ham, 12.**

[Mar 8:20] **Og så de 7 blandt de 4.000, hvor mange kurve fulde af fragmenter samlede I op? Og de sagde, 7.**

[Mar 8:21] Og han sagde til dem, **Hvordan kan det da være at I ikke forstår?**

[Mar 8:22] Og han kommer til Bethsaida; og de bringer en blind mand til ham, og bønfoldte ham om at røre ham.

[Mar 8:23] Og han tog den blinde mand ved hånden, og ledte ham ud af provinsbyen; og da han havde spyttet på hans øjne, og lagt hans hænder på ham, spurgte han ham om han så' noget.

[Mar 8:24] Og han kiggede op, og sagde, Jeg ser mennesker som træer, vandrende.

[Mar 8:25] Efter det lagde han igen hans hænder på hans øjne, og fik ham til at kigge op: og han var restaureret, og så' tydeligt ethvert menneske.

[Mar 8:26] Og han sendte ham væk til hans hus, og siger, **Gå hverken ind i provinsbyen, eller fortæl det ikke til nogen inde i provinsbyen.**

[Mar 8:27] Og Jesus gik ud, og hans disciple, ind i Cæsarea Philippis provinsbyer: og ved vejen spurgte han hans disciple, og siger til dem, **Hvem siger**

mennesker at jeg er?

[Mar 8:28] Og de svarede, Johannes Døberen: men nogle siger, Elias; og andre, En af profeterne.

[Mar 8:29] Og han siger til dem, **Men hvem siger I at jeg er?** Og Peter svarede og siger til ham, Du er den Kristus.

[Mar 8:30] Og han pålagde dem at de skulle fortælle noget menneske om ham.

[Mar 8:31] Og han begyndte at undervise dem, at Menneskesønnen måtte lide mange ting, og bli' forkastet af de ældste, og af de ledende præster, og skriftkloge, og bli' dræbt, og efter 3 dage oprejst igen.

[Mar 8:32] Og han talte det ordsprog offentligt. Og Peter tog ham, og begyndte at irrettesætte ham.

[Mar 8:33] Men da han havde vendt sig rundt og kigget på hans disciple, irrettesatte han Peter, og siger, **Hold dig bag mig, Satan: for du sanser ikke de ting der er fra Gud, men de ting der er fra mennesker.**

[Mar 8:34] Og da han havde kaldt folket til sig med hans disciple også, sagde han til dem, **Hvemsomhelst der vil komme efter mig, lad ham fornægte sig selv, og ta' hans kors op, og følg mig.**

[Mar 8:35] **For hvemsomhelst der vil frelse hans liv skal miste det; men hvemsomhelst der skal miste hans liv for min skyld og evangeliets, den samme skal frelse det.**

[Mar 8:36] **For hvad skal det gavne en mand, hvis han skal vinde hele denne verden, og miste hans egen sjæl?**

[Mar 8:37] **Eller hvad skal en mand give i bytte for hans sjæl?**

[Mar 8:38] **Hvemsomhelst der derfor skal være skamfuld over mig og over mine ord i denne utro og syndfulde generation; over ham skal Menneskesønnen også være skamfuld, når han kommer i hans Fars herlighed med de hellige engle.**

[Mar 9:1] Og han sagde til dem, **Sandelig siger jeg til jer, At der er nogle af dem der står her, som ikke skal smage af døden, før de har set Guds kongerige komme med kraft.**

[Mar 9:2] Og efter 6 dage tager Jesus med ham Peter, og Jacob, og Johannes, og leder dem op på et højt afsides bjerg for dem selv: og han var transformeret foran dem.

[Mar 9:3] Og hans tøj begyndte at skinne, overmådelig hvide som sne; sådant som ingen tøjfabrikant på jorden kan blege dem.

[Mar 9:4] Og der viste Elias med Moses sig for dem: og de talte med Jesus.

[Mar 9:5] Og Peter svarede og sagde til Jesus, Mester, det er godt for os at være her: og lad os lave 3 tabernakler: et til dig, og et til Moses, og et til Elias.

[Mar 9:6] For han vidste ikke hvad han skulle sige; for de var meget bange.

[Mar 9:7] Og der var en sky der overskyggede dem: og en stemme kom ud fra skyen, som siger, Dette er min elskede Søn: hør ham.

[Mar 9:8] Og pludseligt, da de havde kigget rundt omkring, så' de ikke mere nogen mænd, foruden kun Jesus hos dem selv.

[Mar 9:9] Og da de kom ned af bjerget, pålagde han dem at de ikke skulle fortælle noget menneske hvilke ting de havde set, før Menneskesønnen var oprejst fra de døde.

[Mar 9:10] Og de holdt dette ordsprog hos demselv, og drøftede blandt demselv hvad denne opståen fra de døde skulle betyde.

[Mar 9:11] Og de spurgte ham, og siger, Hvorfor siger de skriftkloge at Elias må komme først?

[Mar 9:12] Og han svarede og fortalte dem, og siger, Elias kommer sandelig først, og genopretter alle ting; og hvordan er det skrevet om Menneskesønnen, at han må lide mange ting, og bli' set som intet.

[Mar 9:13] **Men jeg siger til jer, At Elias er rigtignok kommet, og de har gjort ved ham hvadsomhelst de lystede, som der er skrevet om ham.**

[Mar 9:14] Og da han kom til hans disciple, så' han en stor folkemængde omkring dem, og de skriftkloge udspurgte dem.

[Mar 9:15] Og straks hele folket, da de lagde mærke til ham, var meget forbløffede, og løb ham hyldende i møde.

[Mar 9:16] Og han spurgte de skriftkloge, **Hvad spørger I dem om?**

[Mar 9:17] Og én fra folkemængden svarede og sagde, Mester, jeg har til dig bragt min søn, som havde en stum ånd:

[Mar 9:18] Og hvorsomhelst han tager ham hen, river han ham: og han savler skum, og skærer hans tænder, og visner væk: og jeg talte til dine disciple at de skulle kaste ham ud; og de kunne ikke.

[Mar 9:19] Han svarer ham, og siger, **Kæreste troløse generation, Hvor længe skal jeg være hos jer? hvor længe skal jeg holde jer ud? bring ham til mig.**

[Mar 9:20] Og de bragte ham til ham: og da han så' ham, straks rev ånden ham; og han faldt ned på jorden, og væltede skummende.

[Mar 9:21] Og han spurgte hans far, **Hvor længe er det siden dette kom over ham?** Og han sagde, Siden han var barn.

[Mar 9:22] Og ofte har den kastet ham ind i ilden, og ud i vandet, for at destruere ham: men hvis du kan gøre noget, ha' medlidenhed med os, og hjælp os.

[Mar 9:23] Jesus sagde til ham, **Hvis du kan tro, alle ting er mulig for ham der tror.**

[Mar 9:24] Og straks råbte faderen højt, og sagde med tårer, Herre, jeg tror; hjælp du min vantro.

[Mar 9:25] Da Jesus så' at folket kom løbende sammen, irettesatte han den modbydelige ånd, og siger til ham, **Du stumme og døve ånd, jeg pålægger dig, kom ud af ham, og gå ikke mere ind i ham.**

[Mar 9:26] Og ånden råbte, og rev ham meget, og kom ud af ham: og han var som en død; ligesåmeget så mange sagde, Han er død.

[Mar 9:27] Men Jesus tog ham ved hånden, og løftede ham op, og han rejste sig.

[Mar 9:28] Og da han var kommet ind i huset, spurgte hans disciple ham privat, Hvorfor kunne vi ikke kaste ham ud?

[Mar 9:29] Og han sagde til dem, **Denne slags kan komme frem af ingenting, men gennem bøn og faste.**

[Mar 9:30] Og de rejste derfra, og passerede gennem Galilæa; og han ville ikke at noget menneske skulle vide det.

[Mar 9:31] For han underviste hans disciple, og sagde til dem, **Menneskesønnen er forløst ind i menneskers hænder, og de skal dræbe ham; og efter at han er dræbt, skal han opstå den tredje dag.**

[Mar 9:32] Men de forstod ikke dette ordsprog, og var bange for at spørge ham.

[Mar 9:33] Og han kom til Kapernaum: og ved at være i huset spurgte de ham, **Hvad var det I på vejen diskuterede blandt jer selv?**

[Mar 9:34] Men de var stille: for på vejen havde de diskuteret blandt demselv, hvem der skulle være den største.

[Mar 9:35] Og han sad ned, og kaldte på de 12, og siger til dem, **Hvis der er en mand der ønsker at være først, den samme skal være sidst af alle, og tjener af alle.**

[Mar 9:36] Og han tog et barn, og satte ham i midten af dem: og da han havde taget ham i hans arme, sagde han til dem,

[Mar 9:37] **Hvemsomhelst der skal modtage én af sådanne børn i mit navn, modtager mig: og hvemsomhelst der skal modtage mig, modtager ikke mig, men ham der sendte mig.**

[Mar 9:38] Og Johannes svarede ham, og siger, Mester, vi så én kaste djævle ud i dit navn, og han følger ikke os: og vi forbød ham, fordi han ikke følger os.

[Mar 9:39] Men Jesus sagde, **Forbyd ham ikke: for der er intet menneske som skal gøre et mirakel i mit navn, der bagefter taler ondt om mig.**

[Mar 9:40] For han der ikke er imod os er på vores side.

[Mar 9:41] For hvemsomhelst der skal give jer en kop vand at drikke I mit navn, fordi I tilhører Kristus, sandelig siger jeg til jer, han skal ikke miste hans belønning.

[Mar 9:42] Og hvemsomhelst der skal krænke en af disse små der tror på mig, er det bedre for ham at en møllesten var hængt omkring hans nakke, og han var kastet ud i havet.

[Mar 9:43] Og hvis din hånd krænker dig, skær den af: det er bedre for dig at gå lemlæstet indtil livet, end at ha' 2 hænder for at gå ind i helvede, ind i ilden der aldrig skal bli' slukket:

[Mar 9:44] Hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke er slukket.

[Mar 9:45] Og hvis din fod krænker dig, skær den af: det er bedre for dig at gå halt indtil livet, end at ha' 2 fødder for at bli' kastet ind i helvede, ind i ilden der aldrig skal bli' slukket.

[Mar 9:46] Hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke er slukket.

[Mar 9:47] Og hvis dit øje krænker dig, skær det ud: det er bedre for dig at gå ind i Guds kongerige med et øje, end at ha' 2 øjne for at bli' kastet ind i helvedes ild:

[Mar 9:48] Hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke er slukket

[Mar 9:49] For enhver skal bli' saltet med ild, og alle ofre skal bli' saltet med salt.

[Mar 9:50] Salt er godt: men hvis saltet har mistet hans salthed, hvormed vil I krydre det? Ha' salt i jerselv, og ha' fred med hinanden.

[Mar 10:1] Og han rejste sig derfra, og kommer til Judæas kyster på den anden side Jordanfloden: og folket flokkede sig om ham igen; og som han plejede, underviste han dem igen.

[Mar 10:2] Og Farisæerne kom til ham, og spurgte ham, Er det lovligt for en mand at skille sig fra hans hustru? ved at friste ham.

[Mar 10:3] Og han svarede og sagde til dem, **Hvad befalede Moses jer?**

[Mar 10:4] Og de sagde, Moses tillod at skrive et skilsmissebrev, og at skille sig fra hende.

[Mar 10:5] Og Jesus svarede og sagde til dem, **På grund af jeres hjertes hårdhed skrev han denne forskrift til jer.**

[Mar 10:6] Men fra skabelsens begyndelse lavede Gud dem hankøn og hunkøn.

[Mar 10:7] Af denne grund skal en mand forlade hans far og hans mor, og klynge sig til hans hustru;

[Mar 10:8] Og de 2 skal være et kød: så er de ikke længer 2, men et kød.

[Mar 10:9] Derfor hvad Gud har sammenføjet, lad intet menneske adskille det.

[Mar 10:10] Og i huset spurgte hans disciple ham igen om denne samme sag.

[Mar 10:11] Og han siger til dem, **Hvemsomhelst der skal skille sig fra hans hustru, og gifte sig med en anden, begår utroskab imod hende.**

[Mar 10:12] Og hvis en kvinde skal skille sig fra hendes ægtemand, og bli' gift med en anden, begår hun utroskab.

[Mar 10:13] Og de bragte unge børn til ham, så han skulle røre dem: og hans disciple irettesatte de der bragte dem.

[Mar 10:14] Men da Jesus så' det, var han meget utilfreds, og sagde til dem, Tillad de små børn at komme til mig, og forbyd dem ikke: for af sådanne er Guds kongerige.

[Mar 10:15] Sandelig siger jeg til jer, **Hvemsomhelst der ikke skal modtage Guds kongerige som et lille barn, han skal ikke komme derind.**

[Mar 10:16] Og han tog dem op i hans arme, lagde hans hænder på dem, og velsignede dem.

[Mar 10:17] Og da han var gået videre ud på vejen, kom der én løbende, og knælede ned for ham, og spurgte ham, Gode Mester, hvad skal jeg gøre så jeg må arve evigt liv?

[Mar 10:18] Og Jesus sagde til ham, **Hvorfor kalder du mig god? der er ingen god foruden 1, det er, Gud.**

[Mar 10:19] Du kender befalingerne, **Begå ikke utroskab, Dræb ikke, Stjæl ikke, Fremfør ikke falsk vidnesbyrd, Bedrag ikke, Ær din far og mor.**

[Mar 10:20] Og han svarede og sagde til ham, Mester, alt dette har jeg overholdt fra min ungdom.

[Mar 10:21] Da elskede Jesus ham ved at lægge mærke til ham, og sagde til ham, **Én ting mangler du: gå din vej, sælg hvadsomhelst du har, og giv til de**

fattige, og du skal ha' skatte i himlen: og kom, ta' korset op, og følg mig.

[Mar 10:22] Og han var trist over det ordsprog, og gik afsted bedrøvet: for han havde store besiddelser.

[Mar 10:23] Og Jesus kigger rundt omkring, og siger til hans disciple, **Hvor skal det være svært for dem der har rigdomme at komme ind i Guds kongerige!**

[Mar 10:24] Og hans disciple var forbløffede over hans ord. Men Jesus svarer igen, og siger til dem, **Børn, hvor er det svært for dem der stoler på rigdomme at komme ind i Guds kongerige!**

[Mar 10:25] **Det er nemmere for en kamel at gå gennem øjet på en nål, end for en rig mand at komme ind i Guds kongerige.**

[Mar 10:26] Og de var forbløffede ud over mål, og siger blandt demselv, Hvem kan bli' frelst?

[Mar 10:27] Og Jesus kiggede på dem og siger, Hos mennesker er det umuligt, men ikke hos Gud: for hos Gud er alle ting mulig.

[Mar 10:28] Så begyndte Peter og sige til ham, Se, vi har forladt alt, og har fulgt dig.

[Mar 10:29] Og Jesus svarede og sagde, **Sandelig siger jeg til jer, Der er intet menneske der har forladt hus, eller brødre, eller søstre, eller far, eller mor, eller hustru, eller børn, eller lande, for min skyld, og evangeliets,**

[Mar 10:30] **Foruden at han skal modtage et hundredfold nu i denne tid, huse, og brødre, og søstre, og mødre, og børn, og lande, med forfølgelser; og i den verden der kommer evigt liv.**

[Mar 10:31] **Men mange der er først skal bli' sidst; og de sidste først.**

[Mar 10:32] Og de var på vejen gående op til Jerusalem; og Jesus gik foran dem: og de var forbløffet; og som de fulgte, var de bange, Og han tog igen de 12, og begyndte at fortælle dem hvilke ting der skulle ske med ham,

[Mar 10:33] **Og siger, Læg mærke til, vi går op til Jerusalem; og Menneskesønnen skal bli' forløst til de ledende præster, og til de skriftkloge; og de skal fordømme ham til døden, og skal forløse ham til Hedningerne:**

[Mar 10:34] **Og de skal håne ham, og piske ham, og skal spytte på ham, og skal dræbe ham: og den tredje dag skal han opstå igen.**

[Mar 10:35] Og Jacob og Johannes, Zebedæus' sønner, kom til ham, og siger, Mester, vi ville at du skulle gøre for os hvadsomhelst vi skal ønske.

[Mar 10:36] Og han sagde til dem, **Hvad ville I at jeg skulle gøre for jer?**

[Mar 10:37] De sagde til ham, Tillad os at vi må sidde, én på din højre hånd, og den anden på din venstre hånd, i din herlighed.

[Mar 10:38] Men Jesus sagde til dem, I ved ikke hvad I spørger om: kan I drikke den kop som jeg drikker af? og bli' døbt med den dåb som jeg er døbt med?

[Mar 10:39] Og de sagde til ham, Vi kan. Og Jesus sagde til dem, I skal ganske vist drikke af den kop som jeg drikker af; og med den dåb som jeg er døbt dertil skal I bli' døbt:

[Mar 10:40] **Men at sidde på min højre hånd og på min venstre hånd er ikke min at give; men det skal bli' givet til dem for hvem det er forberedt.**

[Mar 10:41] Og da de 10 hørte det, begyndte de at bli' meget utilfreds med Jacob og Johannes.

[Mar 10:42] Men Jesus kaldte dem til ham, og siger til dem, **I ved at de som er beregnet til at regere over Hedningerne udøver herskab over dem; og deres store nogen udøver autoritet over dem.**

[Mar 10:43] Men sådant skal det ikke være blandt jer: men hvemsomhelst der vil være stor blandt jer, skal være jeres betjener:

[Mar 10:44] Og hvemsomhelst af jer der vil være den største, skal være tjener af alle.

[Mar 10:45] **Ja for Menneskesønnen kom ikke for at bli' betjent, men for at betjene, og for at gi' sit liv som en løsesum for mange.**

[Mar 10:46] Og de kom til Jeriko: og som han gik ud af Jeriko med hans disciple og et stort antal af mennesker, blinde Bartimæus, sønnen af Timæus, sad ved siden af hovedvejen og tiggede.

[Mar 10:47] Og da han hørte at det var Jesus fra Nazaret, begyndte han at råde højt, og sige, Jesus, du Davids Søn, ha' barmhjertighed med mig.

[Mar 10:48] Og mange pålagde af ham at han skulle være stille: men han råbte bare endnu mere, Du Davids Søn, ha' barmhjertighed med mig.

[Mar 10:49] Og Jesus stod stille, og befalede at de kaldte på ham. Og de kaldte på den blinde mand, og siger til ham, Vær ved godt mod, rejs dig; han kalder på dig.

[Mar 10:50] Og han, efter at ha' kastet hans beklædning væk, rejste sig, og kom til Jesus.

[Mar 10:51] Og Jesus svarede og sagde til ham, **Hvad vil du at jeg skulle gøre for dig?** Den blinde mand sagde til ham, Herre, at jeg måtte modtage mit syn.

[Mar 10:52] Og Jesus sagde til ham, **Gå din vej; din tro har gjort dig hel.** Og øjeblikkeligt modtog han hans syn, og fulgte Jesus på vejen.

[Mar 11:1] Og da de kom tæt på Jerusalem, til Bethfage og Bethania, ved Olivenbjerget, udsendte han 2 af hans disciple,

[Mar 11:2] Og siger til dem, **Gå jeres vej ind i landsbyen over for jer: og så snart som I er kommet ind i den, skal I finde et bundet æselføl, hvorpå intet menneske før har siddet; løs ham, og bring ham.**

[Mar 11:3] **Og hvis der er en mand der siger til jer, Hvorfor gør I dette? sig I at Herren har brug for ham; og han vil straks sende ham herhen.**

[Mar 11:4] Og de gik deres vej, og fandt æselføllet bundet ved døren udenfor et sted hvor 2 veje mødtes; og de løsnede ham.

[Mar 11:5] Og nogle af dem der stod der sagde til dem, Hvorfor løsner I æselføllet?

[Mar 11:6] Og de sagde til dem ligesom Jesus havde befalet: og de lod dem gå.

[Mar 11:7] Og de bragte æselføllet til Jesus, og kastede deres beklædningsgenstande over ham; og han sad på ham.

[Mar 11:8] Og mange spredte deres beklædningsgenstande på vejen: og andre skar grene af træerne, og strøede dem på vejen.

[Mar 11:9] Og de der gik foran, og de der fulgte efter, råbte, og siger, Hosanna; Velsignet er han der kommer i Herrens navn:

[Mar 11:10] Velsignet være kongeriget til vor forfar David, der kommer i Herrens navn: Hosanna i det højeste.

[Mar 11:11] Og Jesus kom ind i Jerusalem, og ind i templet: og da han havde kigget rundt omkring på alle tingene, og det nu var blevet aften, gik han ud til Bethania med de 12.

[Mar 11:12] Og næste morgen, da de var kommet fra Bethania, var han sulten:

[Mar 11:13] Og ved at på afstand at ha' set et figentræ som har blade, kom han, hvis han muligvis måtte finde nogen ting derpå: og da han kom til det, fandt han ingenting foruden blade; for tiden for figner var ikke endnu.

[Mar 11:14] Og Jesus svarede og sagde til det, **Intet menneske skal herefter spise frugt af dig for altid.** Og hans disciple hørte det.

[Mar 11:15] Og de kom til Jerusalem: og Jesus gik ind i templet, og begyndte at smide dem ud der solgte og købte i templet, og væltede penge vekslernes borde, og sæderne fra dem der solgte duer;

[Mar 11:16] Og ville ikke tillade at noget menneske skulle bære nogle kar gennem templet.

[Mar 11:17] Og han underviste, og siger til dem, **Er det ikke skrevet, Mit hus skal kaldes bønnens hus af alle nationer? men I har lavet det til en hule for tyve.**

[Mar 11:18] Og de skriftkloge og ledende præster hørte det, og søgte hvordan de måtte destruere ham: for de frygtede ham, fordi hele folket var forbløffede over hans doktrin.

[Mar 11:19] Og da det var blevet aften, gik han ud af byen.

[Mar 11:20] Og om morgenen, da de passerede fordi, så' de at figentræet var udtørret fra rødderne.

[Mar 11:21] Og Peter huskede på det og siger til ham, Mester, læg mærke til, figentræet som du forbandede er visnet væk.

[Mar 11:22] Og Jesus svare og siger til dem, **Ha' tro på Gud.**

[Mar 11:23] **For sandelig siger jeg til jer, At hvemsomhelst der skal sige til dette bjerg, Vær du fjernet, og vær du kastet ud i havet; og ikke skal tvivle i hans hjerte, men skal tro at de ting som han siger skal komme til at ske; han skal ha' hvadsomhelst han siger.**

[Mar 11:24] **Derfor siger jeg til jer, Hvilken som helst ting I ønsker, når I ber, tro at I modtager dem, og I skal ha' dem.**

[Mar 11:25] **Og når I står og beder, tilgiv, hvis I har noget imod nogen: så jeres Far som er i himlen også må tilgive jer jeres overtrædelser.**

[Mar 11:26] **Men hvis I ikke tilgiver, så vil jeres Far som er i himlen heller ikke tilgive jeres overtrædelser.**

[Mar 11:27] Og de kom tilbage til Jerusalem: og da han var på vej ind i templet, kom de ledende præster til ham der, og de skriftkloge, og de ældste,

[Mar 11:28] Og siger til ham, Ved hvilken autoritet gør du disse ting? og hvem gav dig denne autoritet til at gøre disse ting?

[Mar 11:29] Og Jesus svarede og sagde til dem, Jeg vil også stille jer et spørgsmål, og svar mig, og jeg vil fortælle jer ved hvilken autoritet jeg gør disse ting.

[Mar 11:30] Johannes' dåb, var den fra himlen, eller fra mennesker? svar mig.

[Mar 11:31] Og de ræsonnerede med demselv, og siger, Hvis vi skal sige, Fra himlen; vil han sige, Hvorfor troede I han så ikke?

[Mar 11:32] Men hvis vi skal sige, Fra mennesker; de frygtede folket: for alle mennesker anså Johannes, for at han i virkeligheden var en profet.

[Mar 11:33] Og de svare og siger til Jesus, Vi kan ikke svare. Og Jesus svarer og siger til dem, Så vil jeg heller ikke fortælle jer ved hvilken autoritet jeg gør disse ting.

[Mar 12:1] Og han begyndte at tale til dem via lignelser. En bestemt mand plantede en vingård, og satte et hegn om den, og gravede et sted for vinpressen, og byggede et tårn, og lånte den ud til vingårdsmænd, og gik til et land langt væk.

[Mar 12:2] Og ved sæsonen sendte han en tjener til vingårdsmændene, så han måtte modtage vingårdens frugt af vingårdsmændene.

[Mar 12:3] Og de fangede ham, og slog ham, og sendte ham tom væk.

[Mar 12:4] Og igen sendte han en anden tjener til dem; og mod ham kastede de sten, og sårede ham i hovedet, og sendte ham væk skamfuldt behandlet.

[Mar 12:5] Og igen sendte han en anden; og ham dræbte de, og mange andre; ved at prygle nogle, og ved at dræbe andre.

[Mar 12:6] Ved da derfor stadig at ha' én søn, hans højt elskede, sendte han også ham som den sidste til dem, og siger, De vil ære min søn.

[Mar 12:7] Men disse vingårdsmænd sagde blandt demselv, Dette er arvingen; kom, lad os dræbe ham, og arven skal være vores.

[Mar 12:8] Og de tog ham, og dræbte ham, og kastede ham ud af vingården.

[Mar 12:9] Hvad skal herren for vingården gøre på grund af det? han vil komme og destruere de vingårdsmænd, og vil gi' vingården til andre.

[Mar 12:10] Og har I ikke læst denne skrift; Den sten som bygningsfolkene forkastede er blevet hjørnets hoved:

[Mar 12:11] Dette var Herrens værk, og det er vidunderligt i vore øjne?

[Mar 12:12] Og de søgte at gribe fat i ham, men frygtede folket: for de vidste at han havde talt denne lignelse imod dem: og de forlod ham, og gik deres vej.

[Mar 12:13] Og de sendte nogle af Farisæerne og af Herodianerne til ham, for at fange ham i hans ord.

[Mar 12:14] Og da de var ankommet, siger de til ham, Mester, vi ved at du er sand, og ikke viser hensyn til noget menneske: for du værdsætter ikke menneskers person, men underviser Guds vej i sandhed: Er det lovligt at give skat til Cæsar, eller ikke?

[Mar 12:15] Skal vi gi', eller skal vi ikke gi'? Men han, velvidende deres hykleri, sagde til dem, Hvorfor frister I mig? bring mig 1 sølvmønt, så jeg må se den.

[Mar 12:16] Og de bragte den. Og han siger til dem, Hvis er denne figur og

inskription? Og de sagde til ham, Cæsars.

[Mar 12:17] Og Jesus svare og sagde til ham, **Giv til Cæsar de ting der er Cæsars, og til Gud de ting der er Guds.** Og de var forbløffede over ham.

[Mar 12:18] Så kom Saddukæerne til ham, som siger at der ingen opstandelse er; og de spurgte ham, og siger,

[Mar 12:19] Mester, Moses skrev til os, Hvis en mands bror dør, og efterlader hans hustru bagved ham, og ikke efterlader nogen børn, så skulle hans bror ta' hans hustru, og oprejse sæd til hans bror.

[Mar 12:20] Nu var der 7 brødre: og den første tog en hustru, og døde og efterlod ingen sæd.

[Mar 12:21] Og den anden tog hende, og døde, heller ikke han efterlod nogen sæd: og den tredje ligeledes.

[Mar 12:22] Og den 7'ne havde hende, og efterlod ingen sæd: til sidst af alle døde kvinden også.

[Mar 12:23] Derfor i opstandelsen, når de skal opstå, hvis hustru skal hun være af dem? for de 7 havde hende som hustru.

[Mar 12:24] Og Jesus svarende sagde til dem, **Fejler I derfor ikke, fordi I ikke kender skrifterne, og heller ikke Guds kraft?**

[Mar 12:25] For når de skal opstå fra de døde, gifter de sig ikke, eller er givet i ægteskab; men er som englene som er i himlen.

[Mar 12:26] Og vedrørende de døde, at de opstår: har I ikke læst i Mosebogen, hvordan Gud talte til ham i busken, og siger, Jeg er Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jacobs Gud?

[Mar 12:27] Han er ikke de dødes Gud, men de levendes Gud: derfor fejler I rigtigt meget.

[Mar 12:28] Og en af de skriftkloge kom, og efter at ha' hørt dem ræsonnerende sammen, og ved at bemærke at han havde svaret dem vel, spurgte ham, Hvilken er den første befaling af alle?

[Mar 12:29] Og Jesus svarede ham, **Den første befaling af alle er, Hør, Kæreste Israel; Herren vor Gud er 1 Herre:**

[Mar 12:30] Og du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte, og med hele din sjæl, og med hele dit sind, og med al din styrke: dette er den første befaling.

[Mar 12:31] Og den anden er den li', nemlig dette, **Du skal elske din næste som dig selv.** Der er ingen anden befaling større end disse.

[Mar 12:32] Og den skriftkloge sagde til ham, Godt, Mester, du har sagt sandheden: for der er 1 Gud; og der er ingen anden foruden han:

[Mar 12:33] Og at elske ham med hele hjertet, og med hele forståelsen, og med hele sjælen, og med hele styrken, og at elske sin næste som sig selv, er mere end alle hele brændoffergaver og ofre.

[Mar 12:34] Og da Jesus så' at han svarede diskret, sagde han til ham, **Du er ikke langt fra Guds kongerige.** Og intet menneske vovede at stille ham flere spørgsmål efter det.

[Mar 12:35] Og Jesus svarede og sagde, mens han underviste i templet, **Hvorfor**

siger de skriftkloge at Kristus er sønnen efter David?

[Mar 12:36] For David hamselv sagde via den Hellige Ånd, HERREN sagde til min Herre, Sid du på min højre hånd, indtil jeg laver din fjender til din fodskammel.

[Mar 12:37] Derfor kalder David hamselv ham for Herre; og hvorledes er han da hans søn? Og de almindelige folk hørte ham glædeligt.

[Mar 12:38] Og han sagde til dem i hans doktrin, Vær varsom med de skriftkloge, som elsker at gå i lange klædninger, og elsker hyldninger på markedspladserne,

[Mar 12:39] Og de bedste pladser i synagogerne, og de ypperste værelser ved fester:

[Mar 12:40] Som opæder enkers huse, og laver lange bønner for en gave: disse skal modtage en større forbandelse.

[Mar 12:41] Og Jesus sad overfor skattekammeret, og lagde mærke til hvordan folket kaste penge ind i skattekammeret: og mange der var rige kastede meget ind.

[Mar 12:42] Og der kom en bestemt fattig enke, og hun smed 2 mønter ind, som bare er en øre værd.

[Mar 12:43] Og han kaldte hans disciple til ham, og siger til dem, Sandelig siger jeg til jer, At denne fattige enke har kastet mere ind, end alle de som har kastet ind i skattekammeret:

[Mar 12:44] For alle de kastede ind af deres overflod; men hun ud af hendes nød kastede alt ind hun havde, ja hele hende levebrød.

[Mar 13:1] Og som han gik ud af templet, siger én af hans disciple til ham, Mester, se hvilken slags sten og hvilke bygninger der er her!

[Mar 13:2] Og Jesus svare og sagde til ham, Ser du disse store bygninger? der skal ikke bli' efterladt én sten på en anden, der ikke skal bli' revet ned.

[Mar 13:3] Og da han sad på Olivenbjerget overfor templet, spurgte Peter og Jacob og Johannes og Andreas ham privat,

[Mar 13:4] Fortæl os, hvornår skal disse ting ske? og hvad skal være tegnet når alle disse ting skal være opfyldt?

[Mar 13:5] Og Jesus svare dem og begynder at sige, Pas på med at ikke noget menneske bedrager jer:

[Mar 13:6] For mange skal komme i mit navn, og sige, Jeg er Kristus; og skal bedrage mange.

[Mar 13:7] Og når I skal høre om krige og rygter om krige, vær I ikke bekymret: for sådanne ting må nødvendigvis ske; men det er endnu ikke enden.

[Mar 13:8] For nation skal rejse sig imod nation, og kongerige imod kongerige: og der skal være jordskælv forskellige steder, og der skal være hungersnød og trængsler: dette er begyndelsen på sorgerne.

[Mar 13:9] Men pas på jer selv: for de skal udlevere jer til domstole; og i synagogerne skal I bli' pryglet: og I skal bli' bragt foran ledere og konger for min skyld, som et vidnesbyrd imod dem.

[Mar 13:10] Og evangeliet må først bli' publiceret blandt alle nationer.

[Mar 13:11] Men når de skal lede jer, og udlevere jer, tænk ikke på forhånd over hvad I skal sige, prøv heller ikke at regne det ud: men hvadsomhelst der skal bli' givet jer i den time, sig I det: for det er ikke I der taler, men den Hellige Ånd.

[Mar 13:12] Nu skal broderen forråde broderen til døden, og faderen sønnen; og børn skal rejse sig op imod deres forældre, og skal være skyld i at de lider døden.

[Mar 13:13] Og I skal bli' hadet af alle mennesker for mit navns skyld: men han der skal holde ud til enden, den samme skal bli' frelst.

[Mar 13:14] Men når I skal se ødelæggelsens hæslighed, talt om via profeten Daniel, stående der hvor den ikke burde, (lad ham der læser forstå,) lad da dem der er i Judæa flygte til bjergene:

[Mar 13:15] Og lad ham der er på hustaget ikke gå ned ind i huset, heller ikke komme derind, for at ta' nogle ting ud af hans hus:

[Mar 13:16] Og lad ikke ham der er på marken vende tilbage igen for at ta' hans beklædning op.

[Mar 13:17] Men arme dem der er med barn, og med dem der giver bryst i de dage!

[Mar 13:18] Og bed I om at jeres flugt ikke er om vinteren.

[Mar 13:19] For i de dage skal der være lidelse, en sådan som der ikke var fra skabelsens begyndelse som Gud skabte indtil denne tid, heller ikke skal være.

[Mar 13:20] Og medmindre Herren havde afkortet de dage, skulle intet kød bli' frelst: men for de valgtes skyld, hvem han har udvalgt, har han afkortet de dage.

[Mar 13:21] Og hvis der da er en mand der skal sige til jer, Se, her er Kristus; eller, se, han er der; tro ham ikke:

[Mar 13:22] For falske Kristus'er og falske profeter skal rejse sig, og skal fremvise tegn og undere, for at forføre, hvis det var muligt, selv de valgte.

[Mar 13:23] Men pas I på: læg mærke til, jeg har fortalt jer alle ting på forhånd.

[Mar 13:24] Men i de dage, efter den trængsel, skal solen bli' formørket, og månen skal ikke give hendes lys,

[Mar 13:25] Og himlens stjerner skal falde, og kræfterne der er i himlen skal bli' rystet.

[Mar 13:26] Og da skal de se Menneskesønnen ankomme i skyerne med stor kraft og herlighed.

[Mar 13:27] Og da skal han udsende hans engle, og skal forsamle hans valgte fra de 4 vinde, fra den yderste del af jorden til den yderste del af himlen.

[Mar 13:28] Lær nu en lignelse omkring figentræet; Når hendes gren stadig er sart, og frembringer blade, ved I at sommeren er nær: **"Læg mærke til at denne samme lignelse i Mar 13:28 siger hendes gren og ikke som i Matt 24:32 hans gren"**

[Mar 13:29] Således vil I også på samme måde, når I ser disse ting ske, vide at det er tæt på, ja meget tæt på.

[Mar 13:30] Sandelig siger jeg til jer, at denne generation skal ikke forgå, før alle disse ting er sket.

[Mar 13:31] Himmel og jord skal forsvinde: men mine ord skal ikke forsvinde.

[Mar 13:32] Men om den dag og den time kender intet menneske, nej, ikke englene som er i himlen, heller ikke Sønnen, men Faderen.

[Mar 13:33] Pas I på, våg og bed: for I ved ikke hvornår den tid er.

[Mar 13:34] For Menneskesønnen er som en mand der tager afsted på en lang rejse, som efterlod hans hus, og gav autoritet til hans tjenere, og til alle mand hans værk, og befalede dørmanden at våge.

[Mar 13:35] Våg I derfor: for I ved ikke hvornår husets mester kommer, om aftenen, eller ved midnat, eller ved hanegal, eller om morgenen:

[Mar 13:36] For ikke at han ved den pludselige ankomst finder jer sovende.

[Mar 13:37] Og hvad jeg siger til jer siger jeg til jer alle, Våg.

[Mar 14:1] Efter 2 dage var påskefesten, og de usyrede brøds fest: og de ledende præster og de skriftkloge søgte hvordan de måtte ta' ham med snedighed, og slå ham ihjel.

[Mar 14:2] Men de sagde, Ikke på festdagen, for ikke at der er et oprør fra folket.

[Mar 14:3] Og ved at være i Bethania i Simon den spedalskes hus, som han sad til bords, kom der en kvinde som har en boks med salveolie af nardus meget kostbart; og hun brød boksen, og hældte det på hans hoved.

[Mar 14:4] Og der var nogle der havde harme inde i demselv, og sagde, Hvorfor var dette spild af salveolien lavet?

[Mar 14:5] For det kunne ha' været solgt for mere end 300 sølvmonter, og ha' været givet til de fattige. Og de mumlede imod hende.

[Mar 14:6] Og Jesus sagde, **Lad hende være alene; hvorfor bekymre I hende? hun har udført et godt virke på mig.**

[Mar 14:7] For I har altid de fattige hos jer, og hvornårsomhelst I vil må I gøre godt for dem: men jeg har I ikke altid.

[Mar 14:8] Hun har gjort hvad hun kunne: hun er kommet på forhånd for at salve min krop for begravelsen.

[Mar 14:9] Sandelig siger jeg til jer, Hversomhelst dette evangelie skal bli' prædiket udover hele denne verden, skal dette også som hun har gjort bli' talt om som et minde om hende.

[Mar 14:10] Og Judas Iscariot, 1 af de 12, gik til de ledende præster, for at forråde ham til dem.

[Mar 14:11] Og da de hørte det, var de glade, og lovede at give ham penge. Og han søgte om hvordan han bekvemt måtte forråde ham.

[Mar 14:12] Og den første dag af de usyrede brøds fest, da de dræbte påskelammet, sagde hans disciple til ham, Hvor vil du at vi går og forbereder så du kan spise påskemåltidet?

[Mar 14:13] Og han udsender 2 af hans disciple, og siger til dem, **Gå I ind i byen, og en ung mand skal møde jer som bærer en vandkande: følg ham.**

[Mar 14:14] Og hversomhelst han skal gå ind, sig I til husets ægtemand, Mesteren siger, Hvor er gæsteværelset, hvor jeg skal spise påskemåltidet med mine disciple?

[Mar 14:15] Og han vil vise jer et stort øvre værelse møbleret og forberedt: klargør til os der.

[Mar 14:16] Og hans disciple gik videre, og kom ind i byen, og fandt det som han havde sagt det til dem: og de klargjorde påskemåltidet.

[Mar 14:17] Og om aftenen kommer han med de 12.

[Mar 14:18] Og som de sad og spiste, sagde Jesus, Sandelig siger jeg til jer, 1 af jer som spiser med mig skal forråde mig.

[Mar 14:19] Og de begyndte at bli' sorgfulde, og siger til ham en efter en, Er det mig? og en anden sagde, Er det mig?

[Mar 14:20] Og han svarede og sagde til dem, Det er 1 af de 12, der dypper med mig i skålen.

[Mar 14:21] Det går ganske vist Menneskesønnen, som det er skrevet om ham: men arme den mand ved hvem Menneskesønnen er forrådt! godt var det for den mand hvis han aldrig havde været født.

[Mar 14:22] Og da de spiste, tog Jesus et brød, og velsignede, og brød det, og gav til dem, og sagde, Ta', spis: dette er min krop.

[Mar 14:23] Og han tog koppen, og da han havde givet taksigelsesbønner, gav han den til dem: og de drak alle af den.

[Mar 14:24] Og han sagde til dem, Dette er mit blod af det nye testamente, som udgydes for mange.

[Mar 14:25] Sandelig siger jeg til jer, Jeg vil ikke længere drikke af frugten fra vinstokken, før den dag hvor jeg drikker den ny i Guds kongerige.

[Mar 14:26] Og da de havde sunget en hymne, gik de ud til Olivenbjergtet.

[Mar 14:27] Og Jesus siger til dem, Alle I skal bli' krænket på grund af mig denne nat: for det er skrevet, Jeg vil slå hyrden, og fårene skal bli' spredt.

[Mar 14:28] Men efter at jeg er oprejst, vil jeg gå foran jer til Galilæa.

[Mar 14:29] Men Peter sagde til ham, Selvom at alle skal bli' krænket, alligevel vil jeg ikke.

[Mar 14:30] Og Jesus siger til ham, Sandelig siger jeg til dig, At denne dag, ja i denne nat, før hanen galer 2 gange, skal du fornægte mig 3 gange.

[Mar 14:31] Men han talte endnu mere heftigt, Hvis jeg skulle dø med dig, vil jeg på ingen måde fornægte dig. Ligeledes sagde også alle de.

[Mar 14:32] Og de kom til et sted som var kaldet for Gethsemane: og han siger til hans disciple, Sid I her, mens jeg skal bede.

[Mar 14:33] Og han tager Peter og Jacob og Johannes med ham, og begynder at bli' meget forbløffet, og at være meget tung;

[Mar 14:34] Og siger til dem, Min sjæl er overmådelig sorgfuld for døden: vent I her, og våg.

[Mar 14:35] Og han gik et lille stykke væk, og fandt på jorden, og bad dette, hvis det var muligt, at den time måtte gå ham forbi.

[Mar 14:36] Og han sagde, Abba, Far, alle ting er mulig for dig; fjern denne kop fra mig: imidlertid ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.

[Mar 14:37] Og han kommer og finder dem sovende, og siger til Peter, Simon, sover du? kunne du ikke våge 1 time?

[Mar 14:38] Våg I og bed, for ikke at I kommer ind i fristelse. Ånden er sandelig klar, men kødet er svagt.

[Mar 14:39] Og igen gik han afsted, og bad, og talte de samme ord.

[Mar 14:40] Og da han returnerede, fandt han dem sovende igen, (for deres øjne var tunge,) og de vidste heller ikke hvad de skulle svare ham.

[Mar 14:41] Og han kommer den tredje gang, og siger til dem, Sov videre nu, og ta' jeres hvil: det er nok, timen er kommet; læg mærke til, Menneskesønnen er forrådt ind i synderes hænder.

[Mar 14:42] Rejs jer op, lad os gå; se, han der forråder mig er tæt på.

[Mar 14:43] Og øjeblikkeligt, mens han stadig talte, kommer Judas, 1 af de 12, og med ham en stor folkemængde med sværd og stave, fra de ledende præster og skriffkloge og de ældste.

[Mar 14:44] Og han der forrådt ham havde givet dem et kendetegn, og siger, Hvemsomhelst jeg skal kysse, den samme er han; ta' ham, og led ham sikkert væk.

[Mar 14:45] Og så snart som han var kommet, går han straks over til ham, og siger, Mester, mester; og kyssede ham.

[Mar 14:46] Og de lagde deres hænder på ham, og tog ham.

[Mar 14:47] Og én af dem som stod der trak et sværd, og slog en af ypperstepræstens tjener, og skar hans øre af.

[Mar 14:48] Og Jesus svarede og sagde til dem, Er I kommet ud, som imod en tyv, med sværd og med stave for at ta' mig?

[Mar 14:49] Jeg var dagligt i templet og underviste, og I tog mig ikke: men skrifterne må bli' opfyldt.

[Mar 14:50] Og de svigtede ham allesammen, og flygtede.

[Mar 14:51] Og der var en bestemt ung mand der fulgte ham, som har et linnedklæde kastet omkring hans nøgne krop; og den unge mand tog fat i ham:

[Mar 14:52] Og han efterlod linnedklædet, og flygtede fra dem nøgen.

[Mar 14:53] Og de ledte Jesus væk til ypperstepræsten: og med ham var forsamlet alle de ledende præster og de ældste og de skriffkloge.

[Mar 14:54] Og Peter fulgte ham på afstand, ja ind i ypperstepræstens palads: og han sad hos tjenerne, og varmede sig ved ilden.

[Mar 14:55] Og de ledende præster og hele rådet søgte efter vidnesbyrd imod Jesus for at få han slået ihjel; og fandt ingen.

[Mar 14:56] For mange fremførte falsk vidnesbyrd imod ham, men deres vidnesbyrd passede ikke sammen.

[Mar 14:57] Og nogle rejste sig, og fremførte falsk vidnesbyrd imod ham, og siger,

[Mar 14:58] Vi hørte ham sige, Jeg vil destruere dette tempel der er lavet med hænder, og indenfor 3 dage vil jeg bygge et andet lavet uden hænder.

[Mar 14:59] Men heller ikke sådant passede deres vidnesbyrd sammen.

[Mar 14:60] Og ypperstepræsten stod op i midten, og spurgte Jesus, og siger, Besvarer du ingenting? hvad er det som disse vidnesbyrd siger imod dig?

[Mar 14:61] Men han forblev stille, og svarede ingenting. Igen spurgte ypperstepræsten ham, og sagde til ham, Er du den Kristus, den Velsignedes Søn?

[Mar 14:62] Og Jesus sagde, **Jeg er: og I skal se Menneskesønnen siddende på kraftens højre hånd, og ankomme i himlens skyer.**

[Mar 14:63] Så flængede ypperstepræsten hans tøj, og siger, Hvilket yderligere behov har vi for vidner?

[Mar 14:64] I har hørt gudsbespottelsen: hvad tænker I? Og de fordømte ham alle til at være skyldig af døden.

[Mar 14:65] Og nogle begyndte at spytte på ham, og at dække hans ansigt, og at skubbe han, og at sige til ham, Profeter: og tjenerne slog ham med deres håndflader.

[Mar 14:66] Og da Peter var nedenunder i paladset, kommer der én af ypperstepræstens piger:

[Mar 14:67] Og da hun så Peter som varmede sig selv, kiggede hun på ham, og sagde, Og også du var hos Jesus fra Nazaret.

[Mar 14:68] Men han nægtede, og siger, Jeg kender ikke, og forstår heller ikke hvad du siger. Og han gik ud til søjlegangen; og hanen galede.

[Mar 14:69] Og en pige så ham igen, og begyndte at sige til dem som stod der, Dette er én af dem.

[Mar 14:70] Og han nægtede det igen. Og lidt efter, de som stod der sagde igen til Peter, Du er helt sikkert én af dem: for du er en Galilæer, og din tale er enig med det.

[Mar 14:71] Men han begyndte at forbande og at sværge, Jeg kender ikke denne mand om hvem I taler.

[Mar 14:72] Og hanen galede anden gang. Og Peter huskede på de ord Jesus havde sagt til ham, **Før hanen galede 2 gange, skal du fornægte mig 3 gange.** Og da han tænkte over det, græd han.

[Mar 15:1] Og straks om morgenen holdt de ledende præster en konsultation med de ældste og skriftekloge og hele rådet, og bandt Jesus, og førte ham væk, og udleverede ham til Pilatus. "Forløbet op til at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Mar 15:2] Og Pilatus spurgte ham, Er du Jødernes Konge? Og han svarer og sagde til ham, **Du siger det.**

[Mar 15:3] Og de ledende præster anklagede ham om mange ting: men han svarede ingenting.

[Mar 15:4] Og Pilatus spurgte ham igen, Besvare du ingenting? læg mærke til hvor mange ting de vidner imod dig.

[Mar 15:5] Men Jesus svarede stadig ingenting; sådant at Pilatus forundredes.

[Mar 15:6] Nu ved festen løslo han én fange til dem, hvemsomhelst de ønskede.

[Mar 15:7] Og der var én kaldet Barabbas, som lå bundet hos dem der havde lavet oprør med ham, som havde begået mord i oprøret.

[Mar 15:8] Og folkemængden begyndte højtråbende at be' ham om at gøre ting han aldrig før havde gjort for dem.

[Mar 15:9] Men Pilatus svarede dem, og siger, Vil I at jeg løslader Jødernes Konge til jer?

[Mar 15:10] For han vidste at de ledende præster havde udleveret ham på grund af misundelse.

[Mar 15:11] Men de ledende præster bevægede folket, så han hellere skulle løslade Barabbas til dem.

[Mar 15:12] Og Pilatus svarede og sagde igen til dem, Hvad vil I da at jeg skal gøre med ham som I kalder Jødernes Konge?

[Mar 15:13] Og igen råbte de højt, Korsfæst ham.

[Mar 15:14] Så sagde Pilatus til dem, Hvorfor, hvilket ondt har han gjort? Og de råbte endnu mere overmådeligt højt, Korsfæst ham.

[Mar 15:15] Og sådant løslod Pilatus, som var villig til at tilfredsstille folket, Barabbas til dem, og udleverede Jesus, da han havde pisket ham, til at bli' korsfæstet.

[Mar 15:16] Og soldaterne ledte ham væk ind i salen, kaldet Prætorium; og de sammenkaldte hele kompagniet.

[Mar 15:17] Og de ikklædte ham med violet, og flettede en tornekrone, og satte den omkring hans hoved,

[Mar 15:18] Og begyndte at hylde ham, Vær hilset, Jødernes Konge!

[Mar 15:19] Og de slog ham i hovedet med et rør, og spyttede på ham, og bukkede deres knæ og tilbød ham.

[Mar 15:20] Og da de havde hånet ham, tog de den violette fra ham, og gav ham hans eget tøj på, og ledte ham ud for at korsfæste ham. "Forløbet optil at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Mar 15:21] Og de overtalte en Simon fra Kyrene, som passerede fordi, ankommende ude fra landet, Alexander og Rufus' far, til at bære hans kors.

[Mar 15:22] Og de bragte ham til stedet Golgata, som er, ved at være fortolket, Stedet for et kranie.

[Mar 15:23] Og de gav ham vin blandet med myrra at drikke: men han tog ikke imod det.

[Mar 15:24] Og da de havde korsfæstet ham, delte de hans beklædningsgenstande, ved at kaste lod om dem, det alle mand skulle ta'.

[Mar 15:25] Og det var den tredje time, og de korsfæstede ham.

[Mar 15:26] Og inskriptionen af hans beskyldning var skrevet over, JØDERNES KONGE.

[Mar 15:27] Og med ham korsfæstede de 2 tyve; den ene på hans højre hånd, og den anden på hans venstre.

[Mar 15:28] Og skriften var opfyldt, som siger, Og han var talt med blandt overtræderne.

[Mar 15:29] Og de der passerede forbi hånede ham, og rystede med deres hoveder, og siger, du der destruerer templet, og genopbygger det på 3 dage.

[Mar 15:30] Frels dig selv, og kom ned fra korset.

[Mar 15:31] På samme måde hånede de ledende præster ham også blandt dem selv sammen med de skriftkloge, Han frelste andre; sig selv kan han ikke frelse.

[Mar 15:32] Lad Kristus Israels Konge dale ned fra korset nu, så vi må se og tro. Og de der var korsfæstet med ham hånede ham.

[Mar 15:33] Og da den sjette time var kommet, var der mørke over landet indtil den niende time.

[Mar 15:34] Og ved den niende time råbte Jesus med en høj stemme, og siger, Eloi, Eloi, lama sabakthani? som er, ved at være fortolket, Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

[Mar 15:35] Og nogle af dem som stod der, da de hørte det, sagde, Læg mærke til, han kalder Elias.

[Mar 15:36] Og én løb og fyldte en svamp fuld af vineddike, og satte den på et rør, og gav ham noget at drikke, og siger, Lad ham være; lad os se om Elias vil komme for at ta' ham ned.

[Mar 15:37] Og Jesus råbte med en høj stemme, og opgav ånden.

[Mar 15:38] Og templets forhæng var flænsset i 2 fra toppen til bunden.

[Mar 15:39] Og da kaptajnen for 100 mand, som stod overfor ham, så' at han råbte ud, og opgav ånden, sagde han, Denne mand var sandelig Guds Søn.

[Mar 15:40] Der var også kvinder et stykke væk der kiggede på: blandt dem var Maria Magdalene, og Maria moderen til den mindre Jacob og Joses, og Salome;

[Mar 15:41] (Disse som også, fulgte ham, og betjente for ham, da han var i Galilæa;) og mange andre kvinder som kom op med ham til Jerusalem.

[Mar 15:42] Og nu da det var blevet aften, fordi det var forberedelsen, det er, dagen før sabbatten,

[Mar 15:43] Joseph fra Arimatæa, en ærbar rådgiver, som også ventede på Guds kongerige, kom, og gik frimodigt indtil Pilatus, og bad om at få Jesus' krop.

[Mar 15:44] Og Pilatus forundredes over at han allerede var død: og ved at kalde kaptajnen for de 100 mand til sig, spurgte han ham om han havde været død i et stykke tid.

[Mar 15:45] Og da han vidste det fra kaptajnen for de 100 mand, gav han kroppen til Joseph.

[Mar 15:46] Og han bragte fint linned, og tog ham ned, og viklede ham ind i linnedstoffet, og lagde ham i et gravkammer som var hugget ud i en klippe, og rullede en sten for gravkammerdøren.

[Mar 15:47] Og Maria Magdalene og Maria Joses' mor lagde mærke til hvor han var lagt.

[Mar 16:1] Og da sabbatten var forbi, havde Maria Magdalene, og Jacobs mor Maria, og Salome, bragt søde krydderier, så de måtte komme og salve ham.

[Mar 16:2] Og meget tidligt om morgenen den første dag af ugen, kom de til gravkammeret ved solens opgang.

[Mar 16:3] Og de sagde blandt demselv, Hvem skal for os rulle stenen væk fra gravkammerdøren?

[Mar 16:4] Og da de kiggede, så de at stenen var rullet væk: for den var meget stor.

[Mar 16:5] Og da de gik ind i gravkammeret, så de en ung mand siddende på den højre side, iklædt i en lang hvid beklædning; og de var forfærdede.

[Mar 16:6] Og han siger til dem, Vær ikke forfærdede: I søger Jesus fra Nazaret, som var korsfæstet: han er opstået; han er ikke her: læg mærke til stedet hvor de lagde ham.

[Mar 16:7] Men gå jeres vej, og fortæl det til hans disciple og Peter at han går foran jer ind i Galilæa: der skal I de se ham, som han sagde til jer.

[Mar 16:8] Og de gik hurtigt ud, og flygtede fra gravkammeret; for de rystede og var forbavsede: de sagde heller ikke noget til noget menneske, for de var bange.

[Mar 16:9] Nu da Jesus var opstået tidligt den første dag af ugen, viste han sig først for Maria Magdalene, af hvem han havde kastet 7 djævlæ ud.

[Mar 16:10] Og hun gik og fortalte dem der havde været med ham, da de sørgede og græd.

[Mar 16:11] Og de, da de havde hørt at han var i live, og havde været set af hende, troede ikke.

[Mar 16:12] Og efter det viste han sig i en anden form for 2 af dem, mens de vandrede, og gik ind i landet.

[Mar 16:13] Og de gik og fortalte det til resten: dem troede de heller ikke på.

[Mar 16:14] Bagefter viste han sig for de 11 da de sad til bords, og bebrejdede dem for deres vantrø og hjertes hårdhed, fordi de ikke troede på dem som havde set ham efter han var opstået.

[Mar 16:15] Og han sagde til dem, **Gå I ud i hele denne verden, og prædik evangeliet til enhver skabning.**

[Mar 16:16] **Han der tror og er døbt skal bli' frelst; men han der ikke tror skal bli' forbandet.**

[Mar 16:17] **Og disse tegn skal følge dem der tror; I mit navn skal de kaste djævlæ ud; de skal tale med nye tungemål;**

[Mar 16:18] **De skal samle slanger op; og hvis de drikker nogle dødelig ting, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænder på de syge, og de skal komme sig.**

[Mar 16:19] Så efter at Herren havde talt til dem, var han modtaget op ind i himlen, og sad på Guds højre hånd.

[Mar 16:20] Og de gik ud, og prædikede alle steder, Herren virker hos dem, og bekræfter ordet med efterfølgende tegn. Amen.

Lukas Evangeliet

Navnebetydning for Lukas = Den strålende

[Luk 1:1] Eftersom mange i rækkefølge har været optaget med at fremsætte en erklæring omkring de ting som er allermost troet på blandt os,

[Luk 1:2] Ligesom de forløste dem til os, som fra begyndelsen var øjenvidner, og betjenere af ordet;

[Luk 1:3] Så' det også godt ud for mig, ved at ha' haft perfekt forståelse omkring alle tingene helt fra starten af, at skrive til dig i orden, mest fremragende Theophilus, **"Navnebetydning for Theophilus = Guds ven"**

[Luk 1:4] Så du måtte kende visheden om de ting, hvori du har været instrueret.

[Luk 1:5] Der var i Herodes dage, Judæas konge, en bestemt præst kaldet Zakarias, fra Abias retning; og hans hustru var af Aarons døtre, og hendes navn var Elisabeth.

[Luk 1:6] Og de var begge retskafne foran Gud, ved uangribeligt at vandre i alle Herrens befalinger og ritualer.

[Luk 1:7] Og de havde intet barn, eftersom Elisabeth var gold, og de var nu begge godt oppe i årene.

[Luk 1:8] Og det skete, at mens han udførte præsteembedet, foran Gud i hans retnings orden,

[Luk 1:9] Ifølge præsteembedets skik, hans lod var at brænde røgelse når han gik ind i Herrens tempel.

[Luk 1:10] Og ved røgelsestiden bad hele folkemængden udenfor.

[Luk 1:11] Og der viste sig en engel fra Herren for ham som stod på den højre side af røgelsesalteret.

[Luk 1:12] Og da Zakarias så' ham, var han bekymret, og frygt kom over ham.

[Luk 1:13] Men englen sagde til ham, Frygt ikke, Zakarias: for din bøn er hørt; og din hustru Elisabeth skal bære dig en søn, og du skal gi' ham navnet Johannes.

[Luk 1:14] Og du skal ha' glæde og lykke; og mange skal juble over hans fødsel.

[Luk 1:15] For han skal være stor i Herrens øjne, og skal hverken drikke vin eller stærke drikke; og han skal være fyldt med den Hellige Ånd, lige fra hans moders livmoder.

[Luk 1:16] Og mange af Israels børn skal han vende til Herren deres Gud.

[Luk 1:17] Og han skal gå foran ham i Elias' ånd og kraft, for at vende fædrenes hjerter til børnene, og de ulydige til den retfærdiges visdom; for at klargøre et folk forberedt for Herren.

[Luk 1:18] Og Zakarias sagde til englen, Hvorved skal jeg kende dette? for jeg er en gammel mand, og min hustru er godt oppe i årene.

[Luk 1:19] Og englen svarende sagde til ham, Jeg er Gabriel, der står i Guds nærvær; og er sendt for at tale til dig, og for at vise dig dette glædelige budskab.

[Luk 1:20] Og, læg mærke til, du skal bli' stum, og ikke være istand til at tale, indtil den dag hvor disse ting skal bli' udført, fordi du ikke troede mine ord, som skal bli'

opfyldt i rette tid.

[Luk 1:21] Og folket ventede på Zakarias, og var forbløffede over at han opholdt sig så længe i templet.

[Luk 1:22] Og da han kom ud, kunne han ikke tale til dem: og de gik ud fra at han havde set en vision i templet: for han gjorde tegn til dem, og forblev uden tale.

[Luk 1:23] Og det skete, at, så snart som hans tjeneste var afstedkommet, gik han til hans eget hus.

[Luk 1:24] Og efter de dage undfangede hans hustru Elisabeth, og hun gemte sig i 5 måneder, og siger,

[Luk 1:25] Således har Herren handlet med mig i de dage hvori han kiggede på mig, for at fjerne min bebrejdelse blandt mennesker.

[Luk 1:26] Og i den sjette måned var englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, kaldet Nazaret,

[Luk 1:27] Til en jomfru forlovet med en mand hvis navn var Joseph, fra Davids hus; og jomfruens navn var Maria.

[Luk 1:28] Og englen kom ind til hende, og sagde, Vær hilset, du der er højt favoriseret, Herren er med dig: velsignet er du blandt kvinder.

[Luk 1:29] Og da hun så ham, var hun bekymret over hans ordsprog, og grundede i hendes sind over hvilken slags hyldest dette skulle være.

[Luk 1:30] Og englen sagde til hende, Frygt ikke, Maria: for du har fundet favør hos Gud.

[Luk 1:31] Og, læg mærke til, du skal undfange i din livmoder, og frembringe en søn, og skal kalde hans navn JESUS.

[Luk 1:32] Og han skal være stor, og skal kaldes den Højeste Søn: og Herren Gud skal til ham gi' tronen til hans forfar David:

[Luk 1:33] Og han skal regere over Jacobs hus for evigt; og der skal ingen ende være på hans kongerige.

[Luk 1:34] Da sagde Maria til englen, Hvordan skal dette ske, eftersom jeg ingen mand kender?

[Luk 1:35] Og englen svarede og sagde til hende, Den Hellige Ånd skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig: derfor skal også den hellige ting som skal bli' født af dig kaldes Guds Søn.

[Luk 1:36] Og læg mærke til, din kusine Elisabeth, hun har også undfanget en søn i hendes høje alder: og hun er 6 måneder henne, som var kaldet gold.

[Luk 1:37] For hos Gud skal ingenting være umuligt.

[Luk 1:38] Og Maria sagde, Læg mærke til Herrens tjenestepige; lad det ske for mig ifølge dit ord. Og englen forlod hende.

[Luk 1:39] Og Maria rejste sig i de dage, og gik hurtigt ind i bakkelandet, ind i en by fra Judæa;

[Luk 1:40] Og gik ind i Zakarias hus, og hyldede Elisabeth.

[Luk 1:41] Og det skete, at, da Elisabeth hørte Marias hyldest, hoppede babyen i hendes livmoder; og Elisabeth var fyldt med den Hellig Ånd:

[Luk 1:42] Og hun udtalte med en høj stemme, og sagde, Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet er din livmoders frugt.

[Luk 1:43] Og hvorfor er dette til mig, at min Herres mor skulle komme til mig?

[Luk 1:44] For, se, lige så snart som stemmen af din hyldest lyd i mine ører, hoppede babyen i min livmoder ud af glæde.

[Luk 1:45] Og velsignet er hun der troede: for der skal være en udførsel omkring de ting som var fortalt hende fra Herren.

[Luk 1:46] Og Maria sagde, Min sjæl forstørrer Herren,

[Luk 1:47] Og min ånd har jublet over Gud min Frelser.

[Luk 1:48] For han har betragtet sin tjenestepiges lave stand: for, læg mærke til, fra nuaf skal alle generationer kalde mig velsignet.

[Luk 1:49] For han der er mægtig har gjort store ting for mig; og hellig er hans navn.

[Luk 1:50] Og hans barmhjertighed er over dem der frygter ham fra generation til generation.

[Luk 1:51] Han har vist styrke med hans arm; han har spredt de stolte i deres hjerters indbildningskraft.

[Luk 1:52] Han har fjernet de mægtige fra deres sæder, og ophøjet dem af lav rang.

[Luk 1:53] Han har fyldt de sultne med gode ting; og de rige har han sendt tomme væk.

[Luk 1:54] Han har hjulpet hans tjener Israel, i ihukommelse af hans barmhjertighed;

[Luk 1:55] Som han talte til vore fædre, til Abraham, og til hans sæd for evigt.

[Luk 1:56] Og Maria blev hos hende i omkring 3 måneder, og returnerede så til hendes eget hus.

[Luk 1:57] Nu kom Elisabeths fulde tid hvor hun skulle bli' forløst; og hun frembragte en søn.

[Luk 1:58] Og hendes naboer og hendes kusiner hørte hvordan Herren havde vist stor barmhjertighed over hende; og de jublede med hende.

[Luk 1:59] Og det skete, at de kom for at omskære barnet på den ottende dag; og de kaldte ham Zakarias, efter hans fars navn.

[Luk 1:60] Og hans mor svarede og sagde, Ikke sådant; men han skal kaldes Johannes.

[Luk 1:61] Og de sagde til hende, Der er ingen fra din slægt der er kaldet ved dette navn.

[Luk 1:62] Og de gjorde tegn til hans far, hvordan han ville ha' ham kaldet.

[Luk 1:63] Og han bad om en skrivetavle, og skrev, og siger, Hans navn er Johannes. Og de var alle forbløffede.

[Luk 1:64] Og hans mund var øjeblikkeligt åbnet, og hans tunge løsnet, og han talte, og roste Gud.

[Luk 1:65] Og frygt kom over alle der boede rundt omkring dem, og alle disse

ordsprog var spredt bredt udover hele Judæas bakkeland.

[Luk 1:66] Og alle dem der hørte dem lagde dem op i deres hjerter, og siger, Hvilken slags barn skal dette være! Og Herrens hånd var med ham.

[Luk 1:67] Og hans far Zakarias var fyldt med den Hellige Ånd, og profeterede, og siger,

[Luk 1:68] Velsignet være HERREN Israels Gud; for han har besøgt og befriet hans folk,

[Luk 1:69] Og har oprejst et frelses-horn for os i hans tjener Davids hus;

[Luk 1:70] Da han talte via hans hellige profeters mund, som har været siden denne verden begyndte:

[Luk 1:71] At vi skulle bli' frelst fra vore fjender, og fra alles hånd der hader os;

[Luk 1:72] For at udføre barmhertigheden lovet til vore fædre, og for at huske hans hellige pagt;

[Luk 1:73] Eden han svor til vor far Abraham,

[Luk 1:74] At han vil skænke os, så vi ved at være forløst ud vore fjenders hånd måtte tjene ham uden frygt,

[Luk 1:75] I hellighed og retfærdighed foran ham, alle dagene i vore liv.

[Luk 1:76] Og du, barn, skal kaldes den Højstes profet: for du skal gå foran Herrens ansigt for at forberede hans veje;

[Luk 1:77] For at give frelses vished til hans folk gennem deres synders eftergivelse,

[Luk 1:78] Gennem vor Guds blide barmhertighed; hvorved daggyret fra foroven har besøgt os,

[Luk 1:79] For at give lys til dem der sidder i mørket og i dødens skygge, for at lede vore fødder ind på fredens vej.

[Luk 1:80] Og barnet voksede, og blev stærk i ånd, og var i ørkenen indtil den dag hvor han skulle fremvises for Israel.

[Luk 2:1] Og det skete i de dage, at der udgik en bekendtgørelse fra Cæsar Augustus, at hele denne verden skulle beskattes.

[Luk 2:2] (Og denne beskatning var først lavet da Cyrenius var guvernør over Syrien.)

[Luk 2:3] Og alle gik for at bli' beskattet, hver og en ind i hans egen by.

[Luk 2:4] Og Joseph gik også op fra Galilæa, ud af byen Nazaret, ind i Judæa, til Davids by, som er kaldet Bethlehem; (fordi han var fra Davids hus og afstamning:)

[Luk 2:5] For at bli' beskattet med Maria hans forlovede hustru, som var stor med barn.

[Luk 2:6] Og sådant var det, at, mens de var der, dagene var fuldendt hvor hun skulle forløses.

[Luk 2:7] Og hun frembragte hendes førstefødte søn, og viklede ham i et svøbeklæde, og lagde ham i en krybbe; fordi der ikke var plads til dem på kroen.

[Luk 2:8] Og i det samme land var der hyrder som opholdt sig ude på marken, som holdt vagt over deres flok om natten.

[Luk 2:9] Og, se, Herrens engel kom over dem, og Herrens herlighed skinnede rundt omkring dem: og de var meget bange.

[Luk 2:10] Og englen sagde til dem, Frygt ikke: for, læg mærke til, ud af stor glæde bringer jeg jer gode nyheder, som skal være til alle mennesker.

[Luk 2:11] For denne dag er en Frelser født til jer i Davids by, som er Kristus Herren.

[Luk 2:12] Og dette skal være et tegn til jer; I skal finde babyen viklet i et svøbeklæde, liggende i en krybbe.

[Luk 2:13] Og pludseligt var der hos englen en folkemængde fra den himmelske hær som roste Gud, og som siger,

[Luk 2:14] Herlighed til Gud i det højeste, og fred på jord, velvilje mod mennesker.

[Luk 2:15] Og det skete, som englenerne var gået væk fra dem ind i himlen, at hyrderne sagde til hinanden, Ja lad os nu gå til Bethlehem, og se denne ting som er sket, det som Herren har kundgjort for os.

[Luk 2:16] Og de kom med hast, og fandt Maria, og Joseph, og babyen liggende i en krybbe.

[Luk 2:17] Og da de havde set det, kundgjorde de ordsproget rundt omkring som var fortalt dem angående dette barn.

[Luk 2:18] Og alle de der hørte det forundredes over de ting som var fortalt dem af hyrderne.

[Luk 2:19] Men Maria tog vare på alle disse ting, og grundede over dem i hendes hjerte.

[Luk 2:20] Og hyrderne vendte tilbage, og forherligede og roste Gud for alle de ting som de havde hørt og set, som det var fortalt til dem.

[Luk 2:21] Og da der var gået 8 dage blev barnets omskåret, og var kaldt JESUS, som han var navngivet af englen før han var undfanget i livmoderen.

[Luk 2:22] Og da hendes renselsesdage ifølge Moseloven var fuldendt, bragte de ham til Jerusalem, for at præsentere ham for Herren.

[Luk 2:23] (Som det er skrevet i Herrens lov, Ethvert hankøn der åbner livmoderen skal kaldes hellig for Herren;)

[Luk 2:24] Og for at tilbyde et offer ifølge det som er sagt i Herrens lov, Et par af turtelduer, eller to unge duer.

[Luk 2:25] Og, læg mærke til, der var en mand i Jerusalem, hvis navn var Simeon; og den samme mand var retfærdig og from, og ventede på Israels trøst: og den Hellige Ånd var over ham.

[Luk 2:26] Og det var afsløret for ham via den Hellige Ånd, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens Kristus.

[Luk 2:27] Og han kom via Ånden ind i templet: og da forældrene bragte Jesus-barnet ind, for at gøre for ham efter lovens skik,

[Luk 2:28] Da tog han ham op i hans arme, og velsignede Gud, og sagde,

[Luk 2:29] Herre, nu lader du din tjener rejse i fred, ifølge dit ord:

[Luk 2:30] For mine øjne har set din frelse,

[Luk 2:31] Som du har forberedt foran hele folkets ansigt;

[Luk 2:32] Et lys for at oplyse Hedningerne, og dit folk Israels herlighed.

[Luk 2:33] Og Joseph og hans mor forundredes over de ting som var talt af ham.

[Luk 2:34] Og Simeon velsignede dem, og sagde til Maria hans mor, Læg mærke til, dette barn er kommet for at falde og opstå igen for mange i Israel: og som et tegn som skal bli' talt imod;

[Luk 2:35] (Ja, et sværd skal også pirc gennem din egen sjæl,) så tankerne fra manges hjerter må bli' afsløret.

[Luk 2:36] Og der var en Anna, en profetinde, Fanuels datter, af Ashers stamme: hun var højt oppe i årene, og havde 7 år fra hendes jomfruelighed levet med en ægtemand;

[Luk 2:37] Og hun var en enke på omkring 84 år, som ikke rejste fra templet, men tjente Gud med faster og bønner nat og dag.

[Luk 2:38] Og hun ankom ind det samme øjeblik og gav ligeledes taksigelsesbønner til Herren, og talte om ham til alle dem der kiggede efter forløsning i Jerusalem.

[Luk 2:39] Og da de havde fuldført alle ting ifølge Herrens lov, returnerede de ind i Galilæa, til deres egen by Nazaret.

[Luk 2:40] Og barnet voksede, og blev stærk i ånd, fyldt med visdom: og Guds nåde var over ham.

[Luk 2:41] Nu gik hans forældre hvert år til Jerusalem ved påskefesten.

[Luk 2:42] Og da han var 12 år gammel, gik de til Jerusalem efter festens skik.

[Luk 2:43] Og da de havde opfyldt de dage, som de returnerede, blev Jesus-barnet tilbage i Jerusalem; og Joseph og hans mor kendte ikke til det.

[Luk 2:44] Men de, da de gik ud fra at han var i gruppen, gik en dags rejse; og de søgte efter ham blandt deres slægtninge og bekendtskaber.

[Luk 2:45] Og da de ikke fandt ham, rejste de igen tilbage til Jerusalem, og søgte efter ham.

[Luk 2:46] Og det skete, at de fandt ham i templet efter 3 dage, siddende i doktorernes midte, og både hørte dem, og stillede dem spørgsmål.

[Luk 2:47] Og alle der hørte ham var forbløffede over hans forståelse og svar.

[Luk 2:48] Og da de så ham, var de forbløffet: og hans mor sagde til ham, Søn, hvorfor har du gjort således med os? læg mærke til, din far og jeg har ledt efter dig og har været bekymret.

[Luk 2:49] Og han sagde til dem, **Hvorfor er det at I søgte efter mig? vidste I ikke at jeg måtte være i gang med min Fars forretning?**

[Luk 2:50] Og de forstod ikke ordsproget han talte til dem.

[Luk 2:51] Og han gik ned med dem, og kom til Nazaret, og var underkastet til dem: men hans mor holdt alle disse ordsprog i hendes hjerte.

[Luk 2:52] Og Jesus voksede i visdom og størrelse, og i favør hos Gud og

mennesker.

[Luk 3:1] Nu i Tiberius Cæsars 15'ne regeringsår, mens Pontius Pilatus var guvernør over Judæa, og Herodes var ¼ dels fyrste over Galilæa, og hans bror Philip ¼ dels fyrste over Ituræa og området rundt om Trakonitis, og Lysanias ¼ dels fyrste over Abilene,

[Luk 3:2] Og Annas og Kaiafas var ypperstepræsterne, kom Guds ord til Johannes sønnen af Zakarias i vildmarken.

[Luk 3:3] Og han kom ind i hele landet rundt om Jordanfloden, og prædikede omvendelsesdåb for syndseftergivelse.

[Luk 3:4] Som det er skrevet i bogen med ordene fra profeten Esajas, som siger, Stemmen af en der råber i vildmarken, Forbered I Herrens vej, gør hans stier lige.

[Luk 3:5] Enhver dal skal bli' fyldt, og ethvert bjerg og bakke skal bli' bragt lav; og det krogede skal bli' gjort lige, og de ujævne veje skal bli' gjort jævne;

[Luk 3:6] Og alt kød skal se Guds frelse.

[Luk 3:7] Så sagde han til folkemængden som kom frem for at bli' døbt af ham, Kæreste generation af giftsnoge, hvem har advaret jer om at flygte fra arrigskabet der kommer?

[Luk 3:8] Frembring derfor frugter som er omvendelsen værdig, og begynd ikke at sige inde i jer selv, Vi har Abraham som vor far: for jeg siger til jer, At Gud er i stand til at oprejse børn til Abraham ud af disse sten.

[Luk 3:9] Og nu er øksen også lagt til træernes rod: ethvert træ som derfor ikke frembringer god frugt er hugget ned, og kastes ind i ilden.

[Luk 3:10] Og folket spurgte ham, og siger, Hvad skal vi så gøre?

[Luk 3:11] Han svarer og siger til dem, Han der har 2 frakker, lad ham give en til ham der ingen har; og han der har mad, lad ham gøre ligeledes.

[Luk 3:12] Så kom der også skatteopkrævere for at bli' døbt, og sagde til ham, Mester, hvad skal vi gøre?

[Luk 3:13] Og han sagde til dem, Inddriv ikke mere end det som er givet jer at gøre.

[Luk 3:14] Og soldaterne krævede ligeledes et svar fra ham, og siger, Og hvad skal vi gøre? Og han sagde til dem, vær ikke voldelig med noget menneske, og anklag heller ikke nogen på falsk grundlag; og vær tilfreds med jeres lønninger.

[Luk 3:15] Og da folket var forventningsfulde, og alle mennesker funderede i deres hjerter omkring Johannes, om han var den Kristus, eller ikke;

[Luk 3:16] Svarede Johannes, og siger til dem alle, i virkeligheden døber jeg jer med vand; men én mægtigere end jeg kommer, remmene på de sko er jeg ikke værdig til at løsne: han skal døbe jer med den Hellige Ånd og med ild:

[Luk 3:17] Hvis kasteskovl er i hans hånd, og han vil grundigt rense hans gulv, og vil samle hveden ind i hans lade: men avnerne vil han brænde med en uudslukkelig ild.

[Luk 3:18] Og mange andre ting i hans formaning prædikede han for folket.

[Luk 3:19] Men ¼ dels fyrsten Herodes, blev bebrejdet af ham på grund af

Herodias hustruen til hans bror Philip, og for alt det onde som Herodes havde gjort,

[Luk 3:20] Tilføjede endda dette over alt, at han satte Johannes i fængsel.

[Luk 3:21] Nu da hele folket var døbt, skete det, at Jesus også blev døbt, og ved at be', var himlen åbnet,

[Luk 3:22] Og den Hellige Ånd dalede ned i en kropslig form som en due på ham, og en stemme kom fra himlen, som sagde, [Du er min elskede Søn; i dig er jeg godt tilfreds.](#)

[Luk 3:23] Og Jesus hamselv som nu var omkring 30 år gammel, som er (som det var antaget) sønnen af Joseph, som var sønnen af Heli,

[Luk 3:24] Som var sønnen af Matthat, som var sønnen af Levi, som var sønnen af Melchi, som var sønnen af Janna, som var sønnen af Joseph,

[Luk 3:25] Som var sønnen af Mattathias, som var sønnen af Amos, som var sønnen af Naum, som var sønnen af Esli, som var sønnen af Nagge,

[Luk 3:26] Som var sønnen af Maath, som var sønnen af Mattathias, som var sønnen af Semei, som var sønnen af Joseph, som var sønnen af Judah,

[Luk 3:27] Som var sønnen af Joanna, som var sønnen af Rhesa, som var sønnen af Zerubbabel, som var sønnen af Salathiel, som var sønnen af Neri,

[Luk 3:28] Som var sønnen af Melki, som var sønnen af Addi, som var sønnen af Cosam, som var sønnen af Elmodam, som var sønnen af Er,

[Luk 3:29] Som var sønnen af Jose, som var sønnen af Eliezer, som var sønnen af Jorim, som var sønnen af Matthat, som var sønnen af Levi,

[Luk 3:30] Som var sønnen af Simeon, som var sønnen af Judah, som var sønnen af Joseph, som var sønnen af Jonan, som sønnen af Eliakim,

[Luk 3:31] Som var sønnen af Melea, som var sønnen af Menan, som var sønnen af Mattatha, som var sønnen af Nathan, som var sønnen af David,

[Luk 3:32] Som var sønnen af Jesse, som var sønnen af Obed, som var sønnen af Boaz, som var sønnen af Salmon, som var sønnen af Nahshon,

[Luk 3:33] Som var sønnen af Aminadab, som var sønnen af Ram, som var sønnen af Hezron, som var sønnen af Pharez, som var sønnen af Judah,

[Luk 3:34] Som var sønnen af Jacob, som var sønnen af Isak, som var sønnen af Abraham, som var sønnen af Terah, som var sønnen af Nahor,

[Luk 3:35] Som var sønnen af Serug, som var sønnen af Reu, som var sønnen af Peleg, som var sønnen af Eber, som var sønnen af Selah,

[Luk 3:36] Som var sønnen af Kainan, som var sønnen af Arphaxad, som var sønnen af Shem, som var sønnen af Noah, som var sønnen af Lamech,

[Luk 3:37] Som var sønnen af Methusael, som var sønnen af Enok, som var sønnen af Jared, som var sønnen af Mahalaleel, som var sønnen af Kainan,

[Luk 3:38] Som var sønnen af Enosh, som var sønnen af Seth, som var sønnen af Adam, som var sønnen af Gud.

[Luk 4:1] Og Jesus som var fyldt af den Hellige Ånd returnerede fra Jordanfloden, og var via Ånden ledt ind i vildmarken,

[Luk 4:2] Ved i 40 dage at være fristet af djævelen. Og i de dage spiste han

ingenting: og da de var ovre, var han efterhånden meget sulten.

[Luk 4:3] Og djævelen sagde til ham, Hvis du er Guds Søn, befal disse sten at de bli'r lavet til brød.

[Luk 4:4] Og Jesus svarede ham, og siger, **Det er skrevet, At mennesket ikke skal leve af brød alene, men via ethvert ord fra Gud.**

[Luk 4:5] Og djævelen, førte ham op på et højt bjerg, og viste ham alle denne verdens kongeriger i et øjeblik af tid.

[Luk 4:6] Og djævelen sagde til ham, Hele denne myndighed vil jeg gi' dig, og herligheden fra dem: for det er forløst til mig; og til hvemsomhelst jeg vil giver jeg det.

[Luk 4:7] Hvis du derfor vil tilbede mig, skal alt bli' dit.

[Luk 4:8] Og Jesus svarede og sagde til ham, **Hold dig bag mig, Satan: for der er skrevet, Du skal tilbede Herren din Gud, og kun ham skal du tjene.**

[Luk 4:9] Og han bragte ham til Jerusalem, og satte ham på en tempeltinde, og sagde til ham, Hvis du er Guds Søn, kast dig selv ned herfra:

[Luk 4:10] For det er skrevet, Han skal gi' hans engle pålæg omkring dig, for at holde dig:

[Luk 4:11] Og i deres hænder skal de bære dig op, for ikke at du på noget tidspunkt skal slå din fod imod en sten.

[Luk 4:12] Og Jesus svarende sagde til ham, **Det er sagt, Du skal ikke friste Herren din Gud.**

[Luk 4:13] Og da djævelen havde stoppet alle fristelserne, forlod han ham for en tid.

[Luk 4:14] Og Jesus returnerede i Åndens kraft ind i Galilæa: og der udgik en berømmelse om ham udover hele den egn rundt omkring.

[Luk 4:15] Og han underviste i deres synagoger, som var forherliget af alle.

[Luk 4:16] Og han kom til Nazaret, hvor han var opvokset: og, som hans skik var, gik han ind i synagogen på sabbatsdagen, og rejste sig for at læse.

[Luk 4:17] Og han fik udleveret Esajas profetbog. Og da han havde åbnet bogen, fandt han det sted hvor det var skrevet,

[Luk 4:18] Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at prædike evangeliet for de fattige; han har sendt mig for at hèle de brudte hjerter, for at prædike forløsning til de tilfangetagne, og give synet tilbage til de blinde, for at sætte dem i frihed der er såret,

[Luk 4:19] For at prædike Herrens acceptable år.

[Luk 4:20] Og han lukkede bogen, og han gav den tilbage til betjeneren, og sad ned. Og alles øjne af dem der var i synagogen var fæstnet på ham.

[Luk 4:21] Og han begyndte at sige til dem, **Denne dag er dette skriftsted opfyldt i jeres ører.**

[Luk 4:22] Og alle hørte ham vidne, og forundredes over de nådige ord som udgik fra hans mund. Og de sagde, Er dette ikke Josephs søn?

[Luk 4:23] Og han sagde til dem, **I vil helt sikkert sige dette ordsprog til mig,**

Læge, hél digselv: hvadsomhelst vi har hørt at der er sket i Kapernaum, gør også det her i dit land.

[Luk 4:24] Og han sagde, Sandelig siger jeg til jer, Ingen profet er accepteret i hans eget land.

[Luk 4:25] Men jeg fortæller jer om en sandhed, i Elias dage var der mange enker i Israel, da himlen var lukket 3 år og 6 måneder, da den store hungersnød var udover hele landet;

[Luk 4:26] Men til ingen af dem var Elias sendt, foruden til Sarepta, en by fra Sidon, til en kvinde der var en enke.

[Luk 4:27] Og på Elisha profetens tid var der mange spedalske i Israel; og ingen af dem var rensed, foruden den Syriske Naaman.

[Luk 4:28] Og alle de i synagogen, da de hørte disse ting, var fyldt med arrigskab,

[Luk 4:29] Og rejste sig, og smed ham ud af byen, og ledte ham til kanten af bakken hvorpå deres by var bygget, så de måtte kaste ham ned med hovedet først.

[Luk 4:30] Men han passerede gennem deres midte og gik hans vej,

[Luk 4:31] Og kom ned til Kapernaum, en by fra Galilæa, og underviste dem på sabbatsdagene.

[Luk 4:32] Og de var forbløffede over hans doktrin: for hans ord var med myndighed.

[Luk 4:33] Og i synagogen var der en mand, som havde en ånd fra en uren djævel, og råbte ud med en høj stemme,

[Luk 4:34] Og siger, Lad os være alene; hvad har vi at gøre med dig, du Jesus fra Nazaret? er du kommet for at destruere os? jeg kender dig hvem du er; Guds Hellige Éner.

[Luk 4:35] Og Jesus irettesatte ham, og siger, **Vær stille, og kom ud af ham.** Og da djævelen havde smidt ham i midten, kom han ud af ham, og skadede ham ikke.

[Luk 4:36] Og de var alle forbløffet, og talte blandt demselv, og siger, Hvilket ord er dette! for med autoritet og kraft befaler han de urene ånder, og de kommer ud.

[Luk 4:37] Og hans berømmelse gik ud til ethvert sted rundt omkring i landet.

[Luk 4:38] Og han rejste sig og gik ud af synagogen, og kom ind i Simons hus.

Og Simons hustrus mor var ramt af en stor feber; og de bønfoldte ham for hende.

[Luk 4:39] Og han stod over hende, og irettesatte feberen; og den forlod hende: og øjeblikkeligt rejste hun sig og betjente for dem.

[Luk 4:40] Nu da solen var på vej ned, alle de der havde nogen syge med forskellige sygdomme bragte dem til ham; og han lagde hans hænder på enhver af dem, og helbredte dem.

[Luk 4:41] Og djævlene kom også ud af mange, og råbte ud, og siger, Du er Kristus Guds Søn. Og han irettesatte dem og tillod dem ikke at tale: for de vidste at han var Kristus.

[Luk 4:42] Og da det var dag, rejste han og gik til et øde sted: og folket søgte efter ham, og kom til ham, og opholdt ham, så han ikke skulle rejse fra dem.

[Luk 4:43] Og han sagde til dem, **Jeg må også prædike Guds kongerige til andre byer: for derfor er jeg sendt.**

[Luk 4:44] Og han prædikede i Galilæas synagoger.

[Luk 5:1] Og det skete, at, som folket pressede på ham for at høre Guds ord, han stod ved Gennesarets sø,

[Luk 5:2] Og så' 2 skibe stående ved søen: men fiskerne var gået ud af dem, og var i gang med at vaske deres garn.

[Luk 5:3] Og han gik ombord på et af skibene, som var Simons, og bad ham om han ville lægge lidt fra land. Og han sad ned, og underviste folket ud fra skibet.

[Luk 5:4] Nu da han var færdig med talen, sagde han til Simon, **Sejl ud hvor det er dybt, og lad jeres garn gå ned for et træk.**

[Luk 5:5] Og Simon svarende sagde til ham, Mester, vi har slidt hele natten, og har intet fanget: alligevel ved dine ord vil jeg la' garnet gå ned.

[Luk 5:6] Og da de havde gjort dette, indelukkede de en stor stime fisk: og deres garn gik i stykker.

[Luk 5:7] Og de gjorde tegn med hånden til deres partnere, som var på det andet skib, at de skulle komme og hjælpe dem. Og de kom, og fyldte begge skibe, sådant at de begyndte at synke.

[Luk 5:8] Da Simon Peter så' det, faldt han knælende ned ved Jesus, og siger, Rejs fra mig; for jeg er en syndfuld mand, Kæreste Herre.

[Luk 5:9] For han var forbløffet, og alle der var hos ham, over fiske-trækket som de havde taget:

[Luk 5:10] Og det var Jacob også, og Johannes, Zebedæus' sønner, som var kompagnoner med Simon. Og Jesus sagde til Simon, **Frygt ikke; fra nu af skal du fange mennesker.**

[Luk 5:11] Og da de havde bragt deres skibe til land, efterlod de alt, og fulgte ham.

[Luk 5:12] Og det skete, da han var i en bestemt by, læg mærke til en mand fuld af spedalskhed: som ved at ha' set Jesus faldt på hans ansigt, og bønfaller ham, og siger, Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.

[Luk 5:13] Og han rakte hans hånd frem, og rørte ham, og siger, **Jeg vil: vær du ren.** Og øjeblikkeligt forlod spedalskheden ham.

[Luk 5:14] Og han pålagde ham om ikke at fortælle det til noget menneske: **men gå, og vis dig selv for præsten, og tilbyd for din rensning, ligesom Moses' befalede, som et vidnesbyrd overfor dem.**

[Luk 5:15] Men så meget desto mere gik der en berømmelse ud om ham: og store folkemængder forsamledes for at høre, og for at bli' helbredt for deres skavanker af ham.

[Luk 5:16] Og han trak sig selv tilbage ind i vildmarken, og bad.

[Luk 5:17] Og det sket på en bestemt dag, mens han underviste, at der var Farisæer og doktorer af loven som sad der, som var kommet ud af enhver Galilæisk provinsby, og Judæisk, og Jerusalem: og Herrens kraft var tilstede for at héle dem.

[Luk 5:18] Og, læg mærke til, mænd bragte på en seng en mand som var taget med en paralyseslæmelse: og de søgte efter en måde at bringe ham ind, og at lægge ham foran ham.

[Luk 5:19] Og da de ikke kunne finde ud af hvilken vej de måtte bringe ham ind på grund af folkemængden, gik de op på hustaget, og firedede ham ned gennem tagbelægningen med hans sofa ind i midten foran Jesus.

[Luk 5:20] Og da han så deres tro, sagde han til ham, **Mand, dine synder er dig tilgivet.**

[Luk 5:21] Og de skriftkloge og Farisæerne begyndte at ræsonnere, og siger, Hvem er dette der taler gudsbespottende? Hvem kan tilgive synder, foruden Gud alene?

[Luk 5:22] Med da Jesus bemærkede deres tanker, sagde han svarende til dem, **Hvad ræsonnerer I i jeres hjerter?**

[Luk 5:23] **Hvad er nemmest, at sige, Dine synder er dig tilgivet; eller at sige, Rejs dig op og gå?**

[Luk 5:24] **Men så I må vide at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder, (han sagde til den syge med paralyseslæmelse,) Jeg siger til dig, Rejs dig, og saml din sofa op, og gå ind i dit hus.**

[Luk 5:25] Og øjeblikkeligt rejste han sig op foran dem, og samlede den op hvorpå han lå, og rejste til hans eget hus, og forherligede Gud.

[Luk 5:26] Og de var alle forbløffet, og de forherligede Gud, og var fyldt med frygt, og siger, Vi har set mærkelige ting i dag.

[Luk 5:27] Og efter disse ting gik han videre, og så' en skatteopkræver, kaldet Levi, som sad ved skatteopkrævningsbordet: og han sagde til ham, **Følg mig.**

[Luk 5:28] Og han forlod alt, rejste sig op, og fulgte ham.

[Luk 5:29] Og Levi holdt en stor fest for ham i hans eget hus: og der var en stor gruppe af skatteopkrævere og af andre der sad ned hos dem.

[Luk 5:30] Men deres skriftkloge og Farisæere mumlede imod hans disciple, og siger, Hvorfor spiser og drikker I med skatteopkrævere og syndere?

[Luk 5:31] Og Jesus svarende sagde til dem, **De der er hele har ikke brug for en læge; men de der er syge.**

[Luk 5:32] **Jeg kom ikke for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse.**

[Luk 5:33] Og de sagde til ham, Hvorfor faster Johannes' disciple ofte, og fremføre bønner, og ligeledes Farisæernes disciple; men dine spiser og drikker?

[Luk 5:34] Og han sagde til dem, **Kan I få brudekammerets børn til at faste, mens brudgommen er hos dem?**

[Luk 5:35] **Men de dage vil komme, når brudgommen skal bli' taget væk fra dem, og så i de dage skal de faste.**

[Luk 5:36] Og han talte også en lignelse til dem; **Intet menneske putter et stykke fra en ny beklædning på en gammel; hvis omvendt, så laver både den nye en flænge, og det stykke der var taget ud af den nye samarbejder ikke med den gamle.**

[Luk 5:37] **Og intet menneske putter ny vin på gamle flasker; for så vil den nye vin**

springe flaskerne, og gå til spille, og flaskerne skal gå tabt.

[Luk 5:38] Men ny vin må bli' puttet på nye flasker; og begge er bevaret.

[Luk 5:39] Intet menneske som også har drukket gammel vin ønsker straks ny: for han siger, Den gamle er bedre.

[Luk 6:1] Og det skete på den anden sabbat efter den første, at han gik gennem kornmarkerne; og hans disciple plukkede aksene af kornet, og spiste, efter at ha' gnedet dem i deres hænder.

[Luk 6:2] Og nogle af Farisæerne sagde til dem, Hvorfor gør i det der ikke er lovligt at gøre på sabbatsdagene?

[Luk 6:3] Og Jesus svare dem og sagde, Har I ikke læst så meget som dette, hvad David gjorde, da hanselv var sulten, og de som var hos ham;

[Luk 6:4] Hvordan han gik ind i Guds hus, og tog og spiste skuebrødet, og gav også til dem der var hos ham; som det ikke er lovligt at spise foruden for præsterne alene?

[Luk 6:5] Og han sagde til dem, At Menneskesønnen også er Herre over sabbatten.

[Luk 6:6] Og det skete også på en anden sabbat, at han gik ind i synagogen og underviste: og der var en mand hvis højre hånd var visnet.

[Luk 6:7] Og de skriffkloge og Farisæerne holdt øje med ham, om han ville hele på en sabbatsdag; så de måtte finde en anklage imod ham.

[Luk 6:8] Men han kendte deres tanker, og sagde til manden som havde den visnede hånd, Rejs dig op, og stå frem i midten. Og han rejste sig og stod frem.

[Luk 6:9] Så sagde Jesus til dem, Jeg vil spørge jer om en ting; Er de lovligt på sabbatsdagene at gøre godt, eller at gøre ondt? for at frelse liv, eller for at destruere det?

[Luk 6:10] Og kiggede rundt omkring på dem alle, og sagde til manden, Stræk din hånd frem. Og han gjorde det: og hans hånd var genoprettet hel som den anden.

[Luk 6:11] Og de var fyldt med galskab; og aftalte indbyrdes med hinanden hvad de måtte gøre med Jesus.

[Luk 6:12] Og det skete i de dage, at han gik ud til et bjerg for at bede, og fortsatte hele natten i bøn til Gud.

[Luk 6:13] Og da det var dag, kaldte han disciplene til ham: og af dem udvalgte han 12, hvem han også gav navnet apostle;

[Luk 6:14] Simon, (hvem han også gav navnet Peter,) og Andreas hans bror, Jacob og Johannes, Philip og Bartholomæus,

[Luk 6:15] Matthæus og Thomas, Jacob Alfæus' søn, og Simon kaldet Zelotes,

[Luk 6:16] Og Judas Jacobs bror, og Judas Iscariot, som også var bedrageren.

[Luk 6:17] Og han kom ned med dem, og stod på sletten, og hans disciples gruppe, og en stor folkemængde ud fra hele Judæa og Jerusalem, og fra Tyrus og Sidons havkyst, som kom for at høre ham, og for at bli' helbredt for deres sygdomme;

[Luk 6:18] Og de der var plaget med urene ånder: og de var helbredt.

[Luk 6:19] Og hele folkemængden forsøgte at røre ham: for der udgik anstændighed fra ham, og helbredte dem alle.

[Luk 6:20] Og han løftede hans øjne op på hans disciple, og sagde, **Velsignet er I fattige:** for jeres er Guds kongerige.

[Luk 6:21] **Velsignet er I der sulter nu:** for I skal bli' mætte. **Velsignet er I der græder nu:** for I skal grine.

[Luk 6:22] **Velsignet er I, når mennesker skal hade jer, og når de skal separere jer fra deres gruppe, og skal bebrejde jer, og kaste jeres navn ud som ondt, for Menneskesønnens skyld.**

[Luk 6:23] **Jubel I i den dag, og hop af glæde:** for, læg mærke til, jeres belønning er stor i himlen: for på samme måde gjorde deres fædre med profeterne.

[Luk 6:24] **Men arme jer der er rige!** for I har modtaget jeres trøst.

[Luk 6:25] **Arme jer der er fyldte!** for I skal sulte. **Arme jer der griner nu!** for I skal sørge og tude.

[Luk 6:26] **Arme jer, når alle mennesker skal tale vel om jer!** for sådant gjorde deres fædre til de falske profeter.

[Luk 6:27] **Men jeg siger til jer som hører, Elsk jeres fjender, gør godt for dem som hader jer,**

[Luk 6:28] **Velsign dem der forbander jer, og bed for dem som ondskabsfuldt udnytter jer.**

[Luk 6:29] **Og til ham der slår dig på den ene kind tilbyd også den anden; og ham der tager din kappe væk forbyd ikke også at ta' din frakke.**

[Luk 6:30] **Giv til ethvert menneske der spørger dig; og af ham der tager dine ting væk bed ikke om at få dem igen.**

[Luk 6:31] **Og som I ville at mennesker skulle gøre for jer, gør I også for dem ligeledes.**

[Luk 6:32] **For hvis I elsker dem som elsker jer, hvilken tak har I? for syndere elsker også de der elsker dem.**

[Luk 6:33] **Og hvis I gør godt for dem som gør godt for jer, hvilken tak har I? ja for syndere gør også det samme.**

[Luk 6:34] **Og hvis I låner til dem af hvem I håber at modtage, hvilken tak har I? for syndere låner også til syndere, for at modtage lige så meget igen.**

[Luk 6:35] **Men elsk I jeres fjender, og gør godt, og lån, og håb ikke på at få det igen; og jeres belønning skal være stor, og I skal være den Højestes børn: for han er venlig med de utaknemmelige og med de onde.**

[Luk 6:36] **Vær I derfor barmhjertige, som jeres Far også er barmhjertig.**

[Luk 6:37] **Døm ikke, og I skal ikke bli' dømt: fordøm ikke, og I skal ikke bli' fordømt: tilgiv, og I skal bli' tilgivet:**

[Luk 6:38] **Giv, og det skal bli' givet til jer: et godt mål, presset ned, og rystet sammen, og løbende over, skal mennesker give til jeres favn. For med det samme mål som I også måler med det skal bli' tilmålt til jer igen.**

[Luk 6:39] **Og han talte en lignelse til dem, Kan den blinde lede den blinde? vil de ikke begge falde i grøften.**

[Luk 6:40] Disciplen er ikke over hans mester: men enhver der er perfekt skal være som hans mester.

[Luk 6:41] Og hvorfor lægger du mærke til splinten der er i din broders øje, men opfatter ikke bjælken der er i dit eget øje?

[Luk 6:42] Hvordan kan du da sige til din broder, Broder, lad mig trække splinten der er i dit øje ud, når du digselv ikke lægger mærke til bjælken der er i dit eget øje? Din hykler, fjern først bjælken i dit eget øje, og da skal du se klart så du kan trække splinten der er i din broders øje ud.

[Luk 6:43] For et godt træ frembringer ikke rådden frugt; et råddent træ frembringer heller ikke god frugt.

[Luk 6:44] For ethvert træ er kendt via hans egen frugt. For af tjørne samler mennesker ikke figer, heller ikke af en brombærbuske samler de druer.

[Luk 6:45] En god mand frembringer ud af hans hjertes skattekammer det som er godt; og en ond mand frembringer ud af hans skattekammer det som er ondt: for af hjertets overflod taler hans mund.

[Luk 6:46] Og hvorfor kalder I mig, Herre, Herre, og ikke gør de ting som jeg siger?

[Luk 6:47] Hvemsomhelst der kommer til mig, og hører mine ordsprog, og gør dem, vil jeg vise til jer hvem han er li':

[Luk 6:48] Han er li' en mand som byggede et hus, og gravede dybt, og lagde fundamentet på en klippe: og da oversvømmelsen rejste sig, slog strømmen kraftigt mod det hus, og kunne ikke ryste det: for det var funderet på en klippe.

[Luk 6:49] Men han der hører, og ikke gør, er li' en mand der uden et fundament byggede et hus på jorden; imod det slog strømmen kraftigt, og øjeblikkeligt faldt det; og det hus' ruin var stort.

[Luk 7:1] Nu da han havde afsluttet alle hans ordsprog i folkets nærvær, gik han ind i Kapernaum.

[Luk 7:2] Og tjeneren af en bestemt kaptajn for 100 mand, som var kær for ham, var syg, og klar til at dø.

[Luk 7:3] Og da han hørte om Jesus, sendte han til ham Jødernes ældste, og bønfaller ham om at han ville komme og héle hans tjener.

[Luk 7:4] Og da de kom til Jesus, bønfaller de ham med det samme, og siger, At han var værdig for hvem han skulle gøre dette:

[Luk 7:5] For han elsker vores nation, og han har bygget os en synagoge.

[Luk 7:6] Så gik Jesus med dem. Og da han ikke var langt fra huset, sendte kaptajnen for de 100 mand venner til ham, og siger til ham, Herre, bekymre ikke digselv: for jeg er ikke værdig at du skulle komme ind under mit tag:

[Luk 7:7] Derfor tænkte jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig: men sig blot et ord, og min tjener skal være helbredt.

[Luk 7:8] For jeg mig selv er også en mand sat under myndighed, ved at ha' soldater under mig, og siger jeg til én, Gå, og han går; og til en anden, Kom, og han kommer; og til min tjener, Gør dette, og han gør det.

[Luk 7:9] Da Jesus hørte disse ting, forundredes han over ham, og vendte ham

rundt, og sagde til folket der fulgte ham, **Jeg siger til jer, jeg har ikke fundet så stor tro, nej, ikke i Israel.**

[Luk 7:10] Og de der var sendt, returnerede til huset, og fandt tjeneren helet der havde været syg.

[Luk 7:11] Og det skete dagen efter, at han gik ind i en by kaldet Nain; og mange af hans disciple gik med ham, og mange folk.

[Luk 7:12] Nu da han kom nær indtil byporten, læg mærke til, der var en død mand der blev båret ud, hans mors eneste søn, og hun var en enke: og mange folk fra byen var hos hende.

[Luk 7:13] Og da Herren så hende, havde han medlidenhed med hende, og sagde til hende, **Græd ikke.**

[Luk 7:14] Og han kom og rørte kisten: og de der bar ham stod stille. Og han sagde, **Unge mand, jeg siger til dig, Rejs dig.**

[Luk 7:15] Og han der var død satte sig op, og begyndte at tale. Og han udleverede ham til hans mor.

[Luk 7:16] Og der kom en frygt over alle: og de forherligede Gud, og siger, Hvilken stor profet der er opstået iblandt os; og, At Gud havde besøgt hans folk.

[Luk 7:17] Og dette rygte om ham udgik udover hele Judæa, og udover hele den egn rundt omkring.

[Luk 7:18] Og Johannes' disciple fortalte ham om alle disse ting.

[Luk 7:19] Og ved at kalde 2 af sine disciple til sig sendte Johannes dem til Jesus, og siger, Er du han der skulle komme? eller skal vi kigge efter en anden?

[Luk 7:20] Da mændene var kommet til ham, sagde de, Johannes døberen har sendt os til dig, og siger, Er du han der skulle komme? eller skal vi kigge efter en anden?

[Luk 7:21] Og i den samme time kurerede han mange for deres skavanker og plager, og af onde ånder; og til mange der var blinde gav han synet.

[Luk 7:22] Så svarede Jesus og sagde til dem, **Ta' af sted, og fortæl Johannes hvilke ting I har set og hørt; hvordan at de blinde ser, de lamme går, de spedalske er rensed, de døve hører, de døde er oprejst, evangeliet er prædikeret for de fattige.**

[Luk 7:23] **Og velsignet er han, hvemsomhelst der ikke skal bli' krænket over mig.**

[Luk 7:24] Og da Johannes' budbringere var taget afsted, begyndte han at tale til folket angående Johannes, **Hvad gik I ud ind i vildmarken for at se? Et rør rystet af vinden?**

[Luk 7:25] Men hvad gik I ud for at se? En mand klædt i blødt tøj? Læg mærke til, de som er prægfuldt klædt, og lever delikat, er i kongers hof.

[Luk 7:26] Men hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger til jer, og meget mere end en profet.

[Luk 7:27] Dette er han, om hvem det er skrevet, Læg mærke til, Jeg sender min budbringer foran dit ansigt, som skal forberede din vej foran dig.

[Luk 7:28] For jeg siger til jer, Blandt de som er født af kvinder er der ingen større profet end Johannes døberen: men han der er mindst i Guds kongerige er større

end han.

[Luk 7:29] Og hele folket der hørte ham, og skatteopkræverne, retfærdiggjorde Gud, som er døbt med Johannes' dåb.

[Luk 7:30] Men Farisæerne og advokaterne forkastede Guds råd imod demselv, og blev ikke døbt af ham.

[Luk 7:31] Og Herren sagde, **Med hvad skal jeg sammenligne menneskene fra denne generation? og hvad er de li'?**

[Luk 7:32] De kan sammenlignes med børn der sidder på markedspladsen, og ved at kalde på hinanden, og ved at sige, Vi har spillet fløjte for jer, og I har ikke danset; vi har sørget for jer, og I har ikke grædt.

[Luk 7:33] For Johannes Døberens kom som hverken spiser brød eller drikker vin; og I siger, Han har en djævel.

[Luk 7:34] Menneskesønnen er kommet og spiser og drikker; og I siger, Læg mærke til en grådig mand, og en vindranke, en ven af skatteopkræver og syndere!

[Luk 7:35] **Men visdom er retfærdiggjort af alle hendes børn.**

[Luk 7:36] Og en af Farisæerne spurgte ham om han ville spise hos ham. Og han gik ind i Farisæerens hus, og satte sig ned til bords.

[Luk 7:37] Og, læg mærke til, en kvinde i byen, som var en synder, da hun vidste at Jesus sad til bords i Farisæerens hus, bragte en alabast boks med salveolie,

[Luk 7:38] Og stod bagved ham og græd ved hans fødder, og begyndte at vaske hans fødder med tårer, og tørre dem med hendes hovedhår, og kysede hans fødder, og salvede dem med salveolien.

[Luk 7:39] Nu da Farisæeren som havde indbudt ham så' det, talte han inde i sig selv, og siger, Denne mand, hvis han var en profet, ville ha' kendt hvem og hvilken slags kvinde denne er der rører ham:

[Luk 7:40] Og Jesus svare og sagde til ham, **Simon, Jeg har noget at sige til dig.** Og han siger, Mester, sig det bare.

[Luk 7:41] Der var en kreditor som havde 2 debitorer: den ene skyldte 500 sølvmonter, og den anden 50.

[Luk 7:42] Og da de ingenting havde at betale med, ærlig talt han eftergav dem begge. **Fortæl mig derfor, hvem af dem vil elske ham mest?**

[Luk 7:43] Simon svarede og sagde, Jeg går ud fra at han, til hvem han eftergav mest. Og han sagde til ham, **Du har dømt rigtigt.**

[Luk 7:44] Og han vendte sig om til kvinden, og sagde til Simon, **Ser du denne kvinde? Jeg gik ind i dit hus, du gav mig intet vand til mine fødder: men hun har vasket mine fødder med tårer, og tørret dem med hendes hovedhår.**

[Luk 7:45] Du gav mig ingen kys: men denne kvinde har siden den tid jeg kom ind ikke stoppet med at kysse mine fødder.

[Luk 7:46] Du salvede ikke mit hoved med olie: men denne kvinde har salvet mine fødder med salveolie.

[Luk 7:47] Derfor siger jeg til dig, Hendes synder, som er mange, er tilgivet; for hun elskede meget: men til hvem lidt er tilgivet, den samme elsker lidt.

[Luk 7:48] Og han sagde til hende, **Dine synder er tilgivet.**

[Luk 7:49] Og de der sad til bords hos ham begyndte at sige inde i demselv, Hvem er dette der også tilgiver synder?

[Luk 7:50] Og han sagde til kvinden, **Din tro har frelst dig; gå i fred.**

[Luk 8:1] Og det skete bagefter, at han gik igennem enhver by og landsby, og prædikede og fremviste de glædelige budskaber om Guds kongerige: og de 12 var hos ham,

[Luk 8:2] Og bestemte kvinder, som havde været helbredt for onde ånder og skavanker, Maria kaldet Magdalene, af hvem der udgik 7 djævlæ,

[Luk 8:3] Og Joanna hustruen til Kuza Herodes forvalter, og Susanna, og mange andre, som betjente for ham af deres substans.

[Luk 8:4] Og da mange folk var forsamlet, og var kommet til ham ud fra enhver by, talte han via en lignelse:

[Luk 8:5] **En så'er gik ud for at så hans såsæd: og som han såede, faldt noget ved vejsiden; og det var nedtrådt, og luftens fugle fortærede det.**

[Luk 8:6] **Og nogle faldt på en klippe: og så snart som det var sprunget ud, visnede det væk, fordi det manglede fugt.**

[Luk 8:7] **Og nogle faldt iblandt tjørne; og tjørnen sprang ud med det, og kvalte det.**

[Luk 8:8] **Og andre faldt i god jord, og sprang ud, og bar frugt 100 fold. Og da han havde sagt disse ting, råbte han, Han der har øre til at høre, lad ham høre.**

[Luk 8:9] Og hans disciple spurgte ham, og siger, Hvad kunne denne lignelse betyde?

[Luk 8:10] Og han sagde, Til jer er det givet at forstå mysterierne omkring Guds kongerige: men for andre i lignelser; så ved at ha' set kunne de ikke se, og ved at ha' hørt kunne de ikke forstå.

[Luk 8:11] Nu er lignelsen dette: Såsæden er Guds ord.

[Luk 8:12] De ved vejsiden er de der hører; så kommer djævelen, og fjerner ordet ud af deres hjerter, for ikke at de skulle tro og bli' frelst.

[Luk 8:13] De på klippen er de, som, når de hører, modtager ordet med glæde; og disse har ingen rod, som for en tid tror, og i trængselstid falder væk.

[Luk 8:14] Og det som faldt iblandt tjørne er de, når de har hørt, går ud, og er kvalt med omsorger og rigdomme og fornøjelser i dette liv, og bringer ingen frugt til perfektion.

[Luk 8:15] Men det i den gode jord er de, som med et hæderligt og godt hjerte, ved at ha' hørt ordet, holder det, og frembringer frugt med tålmodighed.

[Luk 8:16] Ingen mand, når han har tændt et lys, dækker det med et kar, eller putter det under en seng; men sætter det på en lysestage, så de som går ind må se lyset.

[Luk 8:17] For ingenting er hemmeligt, der ikke skal bli' synliggjort; og heller ikke nogen ting gemt, der ikke skal bli' kendt og komme frem.

[Luk 8:18] Pas derfor på hvordan I hører: for hvemsomhelst der har, til ham skal bli' givet; og hvemsomhelst der ikke har, fra ham skal bli' taget selv det som han

så ud til at ha'.

[Luk 8:19] Så kom hans mor og brødre til ham, og kunne ikke komme til ham på grund af presset.

[Luk 8:20] Og det var fortalt ham af nogle som sagde, Din mor og dine brødre står udenfor, og ønsker at se dig.

[Luk 8:21] Og han svarede og sagde til dem, **Min mor og mine brødre er de som hører Guds ord, og gør det.**

[Luk 8:22] Nu skete det på en bestemt dag, at han gik ombord på et skib med hans disciple: og han sagde til dem, **Lad os ta' over til den anden side af søen.** Og de lagde fra land.

[Luk 8:23] Men som de sejlede faldt han i søvn: og der kom en kraftig storm af vind nedover søen; og de var fyldt med vand, og var i fare.

[Luk 8:24] Og de kom til ham, og vækkede ham, og siger, Mester, mester, vi omkommer. Så rejste han sig, og irretesatte vinden og vandets rasen: og de stoppede, og der var stilhed.

[Luk 8:25] Og han sagde til dem, **Hvor er jeres tro?** Og de som er bange forundredes, og siger til hinanden, Hvilken slags mand er dette! for han befaler selv vindene og vandet, og de adlyder ham.

[Luk 8:26] Og de ankommer til Gadarenernes land, som er over imod Galilæa.

[Luk 8:27] Og da gik han videre i land, mødte der ham ud fra byen en bestemt mand, som havde djævlæ i lang tid, og ikke havde noget tøj på, og som heller ikke var i noget hus, men i grotterne.

[Luk 8:28] Da han så' Jesus, råbte han ud, og faldt ned foran ham, og sagde med en høj stemme, Hvad har jeg at gøre med dig, Jesus, du Søn af den mest høje Gud? Jeg bønfalder dig, pin mig ikke.

[Luk 8:29] (For han havde befalet den urene ånd om at komme ud af manden. For den havde ofte fanget ham: og han var holdt bundet med kæder og i fodlænker; og han brød båndene, og var af djævelen drevet ind i vildmarken.)

[Luk 8:30] Og Jesus spurgte ham, og siger, **Hvad er dit navn?** Og han sagde, Legion: fordi mange djævlæ var gået ind i ham.

[Luk 8:31] Og de bønfaldte ham om at han ikke ville befale dem til at gå ud ind i dybet.

[Luk 8:32] Og der var der en besætning med mange svin der åd på det bjerg: og de bønfaldte ham om at han ville tillade dem at gå ind i dem. Og han tillod dem det.

[Luk 8:33] Så gik djævlæne ud af manden, og gik ind i svinene: og besætningen løb voldsomt ned af et stejlt sted ud i søen, og var kvalt.

[Luk 8:34] Da de der fodrede dem så' hvad der var sket, flygtede de, og gik og fortalte det i byen og på landet.

[Luk 8:35] Da gik de ud for at se hvad der var sket; og kom til Jesus, og fandt manden, ud af hvem djævlæne var udgået, som sad ved Jesus' fødder, ikklædt, og i hans rette sind: og de var bange.

[Luk 8:36] De som også så' det fortalte dem på hvilken måde han der var

djævlbesat var helbredt.

[Luk 8:37] Da bønfuldte hele folkemængden rundt om Gadarenernes land ham om at rejse væk fra dem; for de var taget med stor frygt: og han gik ombord på skibet, og returnerede tilbage igen.

[Luk 8:38] Nu bønfuldte manden af hvem djævlene var gået udaf, ham om at han måtte bli' hos ham: men Jesus sendte ham væk, og siger,

[Luk 8:39] **Returner til dit eget hus, og vis hvor store ting Gud har gjort for dig.** Og han gik hans vej, og fortalte det udover hele den by hvor store ting Jesus havde gjort for ham.

[Luk 8:40] Og det skete, at, da Jesus var kommet tilbage, modtog folket ham med glæde: for de ventede alle på ham.

[Luk 8:41] Og, læg mærke til, der kom en mand kaldet Jairus, og han var en leder af synagogen: og han faldt ned ved Jesus' fødder, og bønfuldte ham om at han ville komme ind i hans hus:

[Luk 8:42] For han havde kun 1 datter, på omkring 12 år, og hun lå for døden. Men som han gik forsamledes folket sig tæt omkring ham.

[Luk 8:43] Og en kvinde der i 12 år havde en blødning, som havde brugt alt hvad hun ejede på læger, og ikke kunne bli' helbredt af nogen af dem,

[Luk 8:44] Kom bag ham, og rørte randen af hans beklædning: og øjeblikkeligt standsede hendes blødning.

[Luk 8:45] Og Jesus sagde, **Hvem rørte mig?** Da alle nægtede, sagde Peter og de der var hos ham, Mester, folkemængden presser sig tæt indtil dig, og du siger, Hvem rørte mig?

[Luk 8:46] Og Jesus sagde, **En eller anden rørte mig: for jeg forstår at anstændighed er gået ud af mig.**

[Luk 8:47] Og da kvinden så' at hun ikke kunne gemme sig, kom hun rystende, og faldt ned foran ham, og hun erklærede foran hele folket af hvilken grund hun havde rørt ham, og hvordan at hun øjeblikkeligt var helbredt.

[Luk 8:48] Og han sagde til hende, **Datter, vær ved godt mod: din tro gjorde dig hel; gå i fred.**

[Luk 8:49] Mens han stadig talte, kommer der en fra synagogelederens hus, og siger til ham, Din datter er død; bekymre ikke Mesteren.

[Luk 8:50] Men da Jesus hørte det, svarede han ham, og siger, Frygt ikke: tro kun, og hun skal bli' gjort hel.

[Luk 8:51] Og da han kom ind i huset, tillod han intet menneske at gå ind, foruden Peter, og Jacob, og Johannes, og pigens mor og far.

[Luk 8:52] Og alle græd, og sørgede over hende: men han sagde, **Græd ikke; hun er ikke død, men sover.**

[Luk 8:53] Og de grinte hånligt af ham, velvidende at hun var død.

[Luk 8:54] Og han satte dem alle udenfor, og tog hende ved hånden, og kaldte, og siger, **Pige, rejs dig.**

[Luk 8:55] Og hendes ånd kom tilbage, og hun rejste sig straks op: og han befalede at give hende mad.

[Luk 8:56] Og hendes forældre var forbløffet: men han pålagde dem at de ikke skulle fortælle noget menneske hvad der var sket.

[Luk 9:1] Så kaldte han hans 12 disciple sammen, og gav dem kraft og autoritet over alle djævlé, og til at kurerer sygdomme.

[Luk 9:2] Og han sendte dem for at prædike Guds kongerige, og for at héle de syge.

[Luk 9:3] Og han sagde til dem, **Ta' ingenting for jeres rejse, hverken stave, eller madpose, eller brød, eller penge; eller 2 jakker hver.**

[Luk 9:4] **Og hvilketsomhelst hus I går ind i, bliv der, og rejs derefter videre.**

[Luk 9:5] **Og hvemsomhelst der ikke vil modtage jer, ryst selveste støvet fra jeres fødder som et vidnesbyrd imod dem.**

[Luk 9:6] Og de rejste, og gik gennem provinsbyerne, og prædikede evangeliet, og helbredte alle steder.

[Luk 9:7] Nu hørte ¼ dels fyrsten Herodes om alt det der var gjort af ham: og han var forvirret, eftersom det var sagt af nogle, at Johannes var opstået fra de døde;

[Luk 9:8] Og af nogle, at Elias havde vist sig; og af andre, at 1 af de gamle profeter var opstået igen.

[Luk 9:9] Og Herodes sagde, Johannes har jeg hugget hovedet af: men hvem er dette, om hvem I hører sådanne ting? Og han ønskede at se ham.

[Luk 9:10] Og apostlene, da de var kommet tilbage, fortalte ham alt det de havde gjort. Og han tog dem, og gik privat til side indtil et øde sted som tilhørte byen kaldet Bethsaida.

[Luk 9:11] Og folket, da de fandt ud af det, fulgte ham: og han modtag dem, og talte til dem om Guds kongerige, og helbredte dem der havde brug for helbredelse.

[Luk 9:12] Og da dagen var ved at være fordi, kom de 12, og sagde til ham, Send folkemængden væk, så de må gå ind i provinsbyerne og landet rundt omkring, og logere, og få proviant: for vi er her på et øde sted.

[Luk 9:13] Men han sagde til dem, **Gi' I dem noget at spise.** Og de sagde, Vi har ikke mere end 5 brød og 2 fisk; medmindre vi skulle gå og købe mad til alle disse folk.

[Luk 9:14] For de var omkring 5.000 mænd. Og han sagde til hans disciple, **Få dem til at sætte sig ned i grupper af 15.**

[Luk 9:15] Og de gjorde det, og fik dem alle til at sætte sig ned.

[Luk 9:16] Så tog han de 5 brød og de 2 fisk, og kiggede op til himlen, han velsignede dem, og brød dem, og gav dem til disciplene for at sætte dem foran folkemængden.

[Luk 9:17] Og de spiste, og var alle mætte: og der var opsamlet af de resterende fragmenter 12 kurve.

[Luk 9:18] Og det skete, da han bad længe, hans disciple var hos ham: og han spurgte dem, og siger, **Hvem siger folket at jeg er?**

[Luk 9:19] De svare og sagde, Johannes døberén, men nogle siger, Elias; og andre siger, at en af de gamle profeter er opstået igen.

[Luk 9:20] Han sagde til dem, **Men hvem siger I at jeg er?** Peter svarende sagde, Guds Kristus.

[Luk 9:21] Og han pålagde ham strengt, og befalede dem om ikke at fortælle den ting til noget menneske;

[Luk 9:22] Og siger, Menneskesønnen må lide mange ting, og bli' forkastet af de ældste og de ledende præster og skriftkloge, og bli' slået ihjel, og bli' oprejst den tredje dag.

[Luk 9:23] Og han sagde til dem alle, **Hvis der er en mand der vil komme efter mig, lad ham fornægte sig selv, og samle hans kors op dagligt, og følge mig.**

[Luk 9:24] **For hvemsomhelst der vil frelse hans liv skal miste det: men hvemsomhelst der vil miste hans liv for min skyld, den samme skal frelse det.**

[Luk 9:25] **For hvad er en mands fordel, hvis han vinder hele denne verden, og mister sig selv, eller er forkastet?**

[Luk 9:26] **For hvemsomhelst der skal være skamfuld over mig og over mine ord, over ham skal Menneskesønnen være skamfuld, når han skal komme i hans egen herlighed, og i hans Fars, og af de hellige engles.**

[Luk 9:27] **Men jeg fortæller jer om en sandhed, der er nogle der står her, som ikke skal smage død, før de ser Guds kongerige.**

[Luk 9:28] Og det skete omkring 8 dage efter disse ordsprog, at han tog Peter og Johannes og Jacob, og gik op på et bjerg for at bede.

[Luk 9:29] Og da han bad, ændredes hans fremtoning, og hans tøj var hvidt og glinsende.

[Luk 9:30] Og, Læg mærke til, der talte 2 mænd med ham, som var Moses og Elias:

[Luk 9:31] Som viste sig i herlighed, og talte om hans død som han skulle fuldende i Jerusalem.

[Luk 9:32] Men Peter og de der var hos ham sov tungt: og da de vågnede op, så de hans herlighed, og de 2 mænd der stod hos ham.

[Luk 9:33] Og det skete, som de tog afsted fra ham, at Peter sagde til ham, Mester, det er godt for os at være her: og lad os lave 3 tabernakler; et til dig, og et til Moses, og et til Elias: uden at vide hvad han sagde.

[Luk 9:34] Mens han talte således, kom der en sky, og overskyggede dem: og de frygtede da de gik ind i skyen

[Luk 9:35] Og der kom en stemme ud af skyen, som siger, **Dette er min elskede Søn: hør ham.**

[Luk 9:36] Og da stemmen var stoppet, var Jesus fundet alene. Og de holdt det tæt, og fortalte intet menneske i de dage nogen af de ting som de havde set.

[Luk 9:37] Og det skete, at på den næste dag, da de var kommet ned fra den bakke, mødte mange folk ham.

[Luk 9:38] Og, læg mærke til, en mand fra gruppen råbte ud, og siger, Mester, jeg bønfaller dig, kig på min søn: for han er mit eneste barn.

[Luk 9:39] Og, se, en ånd tager ham, og han råber pludselig ud; og den river ham så han fråder igen, og skader ham hårdt når han forlader ham.

[Luk 9:40] Og jeg bønfoldte dine disciple om at kaste ham ud; og de kunne ikke.

[Luk 9:41] Og Jesus svare og sagde, **Kæreste troløse og forvildede generation, hvor længe skal jeg være hos jer, og holde jer ud? Bring din søn herhen.**

[Luk 9:42] Og da han stadig var på vej, smed djævelen ham ned, og rev ham. Og Jesus irettesatte den urene ånd, og helbredte barnet, og udleverede ham igen tilbage til hans far.

[Luk 9:43] Og de var alle forbløffet over Guds mægtige kraft, Men mens de alle forundredes over alle de ting som Jesus gjorde, sagde han til hans disciple,

[Luk 9:44] Lad disse ordsprog synke ned ind i jeres øre; for Menneskesønnen skal bli' forløst ind i menneskers hænder.

[Luk 9:45] Men de forstod ikke dette ordsprog, og det var skjult fra dem, så de ikke forstod det: og de var bange for at spørge ham om ordsproget.

[Luk 9:46] Da opstod der en ræsonnering blandt dem, hvem af dem der skulle være den største.

[Luk 9:47] Og Jesus, som bemærkede tankerne i deres hjerte, tog et barn, og satte ham ved siden af ham,

[Luk 9:48] Og han sagde til dem, **Hvemsomhelst der skal modtage dette barn i mit navn modtager mig; og hvemsomhelst der vil modtage mig modtager ham der sendte mig; for han der er mindst blandt jer alle, den samme skal være stor.**

[Luk 9:49] Og Johannes svarede og sagde, Mester, vi så én der kastede djævel ud i dit navn; og vi forbød han, fordi han ikke fulgte med os.

[Luk 9:50] Og Jesus sagde til ham, **Forbyd ham ikke: for han der ikke er imod os er for os.**

[Luk 9:51] Og det skete, da den tid var kommet hvor han skulle bli' modtaget op, var han fast besluttet på at gå til Jerusalem,

[Luk 9:52] Og sendte budbringere foran hans ansigt: og de gik, og kom ind i en Samaritansk landsby, for at klargøre for ham.

[Luk 9:53] Og de modtog ham ikke, fordi hans ansigt var somom han ville gå til Jerusalem.

[Luk 9:54] Og da hans disciple Jacob og Johannes så dette, sagde de, vil du at vi befaler ild til at komme ned fra himlen, og konsumere dem, ligesom Elias gjorde?

[Luk 9:55] Men han vendte sig, og irettesatte dem, og sagde, **I ved ikke hvilke slags ånd I er af.**

[Luk 9:56] **For Menneskesønnen er ikke kommet for at destruere menneskers liv, men for at frelse dem.** Og de gik til en anden landsby.

[Luk 9:57] Og det skete, at, da de gik på vejen, en bestemt mand sagde til ham, Herre, Jeg vil følge dig hvorsomhelst du går hen.

[Luk 9:58] Og Jesus sagde til ham, **Ræve har huller, og luftens fugle har reder; men Menneskesønnen har intet sted at lægge hans hoved.**

[Luk 9:59] Og han sagde til en anden, **Følg mig.** Men han sagde, Herre, tillad mig først at gå og begrave min far.

[Luk 9:60] Jesus sagde til ham, **Lad de døde begrave deres døde: men gå du og prædik Guds kongerige.**

[Luk 9:61] Og en anden sagde også, Herre, jeg vil følge dig; men lad mig først gå og sige farvel til dem, som er hjemme i mit hus.

[Luk 9:62] Og Jesus sagde til ham, Intet menneske, som har lagt hans hånd på ploven, og kigger tilbage, er egnet for Guds kongerige.

[Luk 10:1] Efter disse ting udvalgt Herren også 70 andre, og sendte dem 2 og 2 foran hans ansigt ind i enhver by og sted, hvorhen han hamselv ville komme.

[Luk 10:2] Derfor sagde han til dem, Høsten er sandelig stor, men arbejderne er få: bed I derfor høstens Herre, at han vil udsende arbejdere til hans høst:

[Luk 10:3] Gå jeres veje: læg mærke til, jeg udsender jer som lam blandt ulve.

[Luk 10:4] Bær hverken pengepung, eller madpose, eller flere sko: og hylt intet menneske ved vejen.

[Luk 10:5] Og ind i hvilket som helst hus som I går ind i, sig først, Fred være med dette hus.

[Luk 10:6] Og hvis fredens søn er der, skal jeres fred hvile over det: hvis ikke, skal den igen vende tilbage til jer.

[Luk 10:7] Og bliv i det samme hus, spisende og drikkende sådanne ting som de giver: for arbejderen er værdig af hans løn. Gå ikke fra hus til hus.

[Luk 10:8] Og ind i hvilken som helst by I går ind i, og de modtager jer, spis sådanne ting som er sat foran jer:

[Luk 10:9] Og helbred de syge der er derinde, og sig til dem, Guds kongerige er kommet nær indtil jer.

[Luk 10:10] Men ind i hvilken som helst by I går ind i, og de ikke modtager jer, gå jeres vej ud på den sammes gader, og sig,

[Luk 10:11] Ja selveste støvet fra jeres by, som hænger på os, børster vi af imod jer: til trods for det er I sikre på dette, at Guds kongerige er kommet nær indtil jer.

[Luk 10:12] Men jeg siger jer, at det skal være mere tåleligt i den dag for Sodoma, end for den by.

[Luk 10:13] Arme dig, Korazin! arme dig, Bethsaida! for hvis de mægtige gerninger havde været gjort i Tyrus og Sidon, som har været gjort i jer, havde de for længe siden angret, og siddet i sæk og aske.

[Luk 10:14] Men det skal være mere tåleligt for Tyrus og Sidon ved dommen, end for jer.

[Luk 10:15] Og du, Kapernaum, som er ophøjet til himlen, skal bli' smidt ned til helvede.

[Luk 10:16] Han der hører jer hører mig; og han der foragter jer foragter mig; og han der foragter mig foragter ham der sendte mig.

[Luk 10:17] Og de 70 returnerede igen med glæde, og siger, Herre, ja djævlene er underlagt os gennem dit navn.

[Luk 10:18] Og han sagde til dem, Jeg lagde mærke til Satan som lynet falder fra himlen.

[Luk 10:19] Læg mærke til, jeg giver til jer myndighed til at træde på slanger og skorpioner, og over hele fjendens kraft: og ingenting skal på nogen måde skade jer.

[Luk 10:20] Til trods for det jubel ikke over dette, at ånderne er underlagt overfor jer; men jubel hellere, fordi jeres navne er skrevet i himlen.

[Luk 10:21] I den time jublede Jesus i ånd, og sagde, Jeg takker dig, Kæreste Far, Herre over himmel og jord, fordi du har skjult disse ting for de vise og forstandige, og har afsløret dem for babyer: ja sådant, Far; for sådant så det godt ud i dine øjne.

[Luk 10:22] Alle ting er forløst til mig af min Far: og intet menneske kender hvem Sønnen er, foruden Faderen; og hvem Faderen er, foruden Sønnen, og til hvem Sønnen vil afsløre ham for.

[Luk 10:23] Og han vendte sig til hans disciple, og sagde privat, Velsignet er de øjne som ser de ting som I ser:

[Luk 10:24] For jeg fortæller jer, at mange profeter og konger har ønsket at se de ting som I ser, og har ikke set dem; og at høre de ting som I hører, og har ikke hørt dem.

[Luk 10:25] Og, læg mærke til, en bestemt advokat rejste sig, og fristede ham, og siger, Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?

[Luk 10:26] Og han sagde til ham, **Hvad er der skrevet i loven? hvordan læser du?**

[Luk 10:27] Og han svarer og sagde, Du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte, og med hele din sjæl, og med hele din styrke, og med hele dit sind; og din næste som digselv.

[Luk 10:28] Og han sagde til ham, **Du har svaret rigtigt; gør dette, og du skal leve.**

[Luk 10:29] Men han, efter at ha' retfærdiggjort sigselv, sagde til Jesus, Og hvem er min næste?

[Luk 10:30] Og Jesus svare og sagde, **En bestemt mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og faldt blandt tyve, som strippede ham for hans tøj, og sårede ham, og rejste, og efterlod ham halvt død.**

[Luk 10:31] Og ved et tilfælde kom der en bestemt præst ned ad den vej: og da han så ham, passerede han forbi på den anden side.

[Luk 10:32] Og ligeledes en Levit, da han var på det sted, kom og kiggede på ham, og passerede forbi på den anden side.

[Luk 10:33] Men en bestemt Samaritaner, som han rejste, kom hvor han var: og da han så ham, havde han medlidenhed med ham,

[Luk 10:34] Og gik hen til ham, og forbandt hans sår, og hældte olie og vin i dem, og satte ham på hans eget dyr, og bragte ham til en kro, og passede på ham.

[Luk 10:35] Og den næste morgen da han rejste videre, tog han 2 sølvmønter frem, og gav dem til værten, og sagde til ham, pas på ham; og hvadsomhelst du bruger mere, når jeg kommer tilbage, vil jeg betale dig det resterende.

[Luk 10:36] Hvem af disse 3, tænker du nu, var næste til ham der faldt blandt tyvene?

[Luk 10:37] Og han sagde, Han der viste barmhjertighed overfor ham. Så sagde Jesus til ham, **Gå, og gør du ligeledes.**

[Luk 10:38] Nu skete det, da de gik, at han gik ind i en bestemt landsby: og en

bestemt kvinde kaldet Marta modtog ham ind i hendes hus.

[Luk 10:39] Og hun havde en søster kaldet Maria, som også sad ved Jesus' fødder, og hørte hans ord.

[Luk 10:40] Men Marta var travlt optaget med meget servering, og kom til ham, og sagde, Herre, er du ligeglad med at min søster har efterladt mig til at servere alene? byd hende derfor at hun hjælper mig.

[Luk 10:41] Og Jesus svarede og sagde til hende, **Marta, Marta, du er forsigtig og bekymret omkring mange ting:**

[Luk 10:42] Men en ting er nødvendigt: og Maria har udvalgt den gode del, som ikke skal bli' taget væk fra hende.

[Luk 11:1] Og det skete, at, da han bad på et bestemt sted, da han stoppede, en af hans disciple sagde til ham, Herre, lær os at bede, som Johannes også underviste hans disciple.

[Luk 11:2] Og han sagde til dem, Når I beder, sig, **Vor Far som er i himlen, Helliget være dit navn. Dit kongerige komme. Din vilje ske, som i himlen, sådant på jorden.**

[Luk 11:3] Giv os dag for dag vort daglige brød.

[Luk 11:4] Og tilgiv os vore synder; for vi tilgiver også enhver der er skyldig overfor os. Og led os ikke ind i fristelse; men forløs os fra ondtd.

[Luk 11:5] Og han sagde til dem, Hvem af jer skal ha' en ven, og skal gå til ham ved midnatstid, og sige til ham, Ven, lån mig 3 brød;

[Luk 11:6] For en af mine venner er kommet til mig på hans rejse, og jeg har ingenting at sætte foran ham?

[Luk 11:7] Og han skal indefra svare og sige, Forstyr mig ikke: døren er lukket nu, og mine børn er hos mig i seng; jeg kan ikke stå op og gi' dig.

[Luk 11:8] Jeg siger til jer, Selvom at han ikke ville stå op og give ham, fordi han er hans ven, dog på grund af hans påtrængenhed vil han stå op og give ham så mange som han behøver.

[Luk 11:9] Og jeg siger til jer, Spørg, og den skal bli' givet jer; søg, og I skal finde; bank på, og den skal bli' åbnet for jer.

[Luk 11:10] For hver den som spørger modtager; og han der søger finder; og til ham der banker på skal den bli' åbnet.

[Luk 11:11] Hvis en søn skal spørge om brød af nogen af jer der er en far, vil han give ham en sten? eller hvis han spørger om en fisk, vil han i stedet for en fisk give ham en slange?

[Luk 11:12] Eller hvis han skal spørge om et æg, vil han tilbyde ham en skorpion?

[Luk 11:13] Hvis I da, som er onde, ved hvordan det er at give gode gaver til jeres børn: hvor meget mere skal jeres himmelske Far give den Hellige Ånd til dem der spørger ham?

[Luk 11:14] Og han var i gang med at uddrive en djævel, og den var stum. Og det skete, da djævelen var gået ud, talte den stumme; og folket forundredes.

[Luk 11:15] Men nogle af dem sagde, Han uddriver djæвле gennem Beelzebub djævelenes leder.

[Luk 11:16] Og andre, ved at friste ham, søgte et tegn fra himlen fra ham.

[Luk 11:17] Men han, som godt kendte deres tanker, sagde til dem, **Ethvert kongerige som kommer i splid med sigselv er bragt til ødelæggelse; og et hus som kommer i splid med et hus falder.**

[Luk 11:18] Hvis Satan også er i splid med sigselv, hvordan skal hans kongerige stå? fordi I sagde at jeg uddriver djævle gennem Beelzebub.

[Luk 11:19] Og hvis jeg via Beelzebub uddriver djævle, via hvem uddriver jeres sønner dem så? derfor skal de være jeres dommere.

[Luk 11:20] Men hvis jeg med Guds finger uddriver djævlene, så er Guds kongerige uden tvivl kommet over jer.

[Luk 11:21] Når en stærk armeret mand holder hans palads, er hans gods i fred:

[Luk 11:22] Men når én der er stærkere end han skal komme over ham, og overrumple ham, tager han fra ham hele hans rustning hvori han stolede på, og deler hans bytte.

[Luk 11:23] Han der ikke er med mig er imod mig: og han der ikke samler med mig spreder.

[Luk 11:24] Når den urene ånd er gået ud af et menneske, går han gennem tørre steder, og søger efter hvile; og finder det ikke, han siger, Jeg vil returnere til mit hus hvor jeg kom ud fra.

[Luk 11:25] Og når han kommer, finder han det fejlet og smukseret.

[Luk 11:26] Så går han, og tager 7 andre ånder med sig som er mere onde end hamselv; og de går ind, og bor der: og den sidste tilstand er værre for det menneske end den første.

[Luk 11:27] Og det skete, mens han talte disse ting, en bestemt kvinde fra gruppen opløftede hendes stemme, og sagde til ham, Velsignet er livmoderen der bar dig, og de bryster hvilke du har diet.

[Luk 11:28] Men han sagde, **Ja hellere, velsignet er de der hører Guds ord, og holder det.**

[Luk 11:29] Og da folket var tæt forsamlet, begyndte han at sige, Dette er en ond generation: de søger et tegn; og der skal intet tegn bli' givet den, foruden profeten Jonas' tegn.

[Luk 11:30] For som Jonas var et tegn for Nineviterne, sådant skal Menneskesønnen også være det for denne generation.

[Luk 11:31] Sydens dronning skal opstå i dommen med denne generations mænd, og fordømme dem: for hun kom fra de yderste dele af jorden for at høre Solomons visdom: og, læg mærke til, en større end Solomon er her.

[Luk 11:32] Nineves folk skal opstå i dommen med denne generation, og skal fordømme den: for de angrede ved Jonas' prædiken: og, læg mærke til, en større end Jonas er her.

[Luk 11:33] Intet menneske, når han har tændt et lys, sætter det på et hemmeligt sted, heller ikke under en spand, men på en lysestage, så de som kommer ind må se lyset.

[Luk 11:34] Kroppens lys er øjet: derfor når dit øje er simpelt, så er hele din krop også fuld af lys; men når dit øje er ondt, så er din krop også fuld af mørke.

[Luk 11:35] Pas derfor på at lyset som er i dig ikke er mørke.

[Luk 11:36] Hvis hele din krop derfor er fuld af lys, ved ikke at ha' nogen mørk del, så skal det hele være fuld af lys, som når lyset skinner fra et stearinlys der giver dig lys.

[Luk 11:37] Og da han talte, bønfuldte en bestemt Farisæer ham om at spise aftensmad hos ham: og han gik ind, og satte sig ned til bords.

[Luk 11:38] Og da Farisæeren så det, forundredes han over at han ikke først havde vasket sig før aftensmaden.

[Luk 11:39] Og Herren sagde til ham, Nu gør I Farisæere det at I renser den udvendige side af koppen og fadet; men jeres indvendige dele er fulde af glubskhed og ondskab.

[Luk 11:40] I tåber, gjorde ikke han der lavede det som er udvendigt, lavede han ikke også det indvendige?

[Luk 11:41] Men giv hellere almisser af sådanne ting som I har; og, læg mærke til, alle ting er rene for jer.

[Luk 11:42] Men arme jer, Farisæer! for I giver tiende af mynte og rug og alle slags urter, og passerer henover dom og Guds kærlighed: dette burde I ha' gjort, og ikke ha' efterladt de andre ugjorte.

[Luk 11:43] Arme jer, Farisæer! for I elsker de ypperste sæder i synagogerne, og hilsner på markedspladserne.

[Luk 11:44] Arme jer, skriftkloge og Farisæer! hyklere! for I er som grave som ikke viser sig, og de mennesker der går over dem lægger ikke mærke til dem.

[Luk 11:45] Så svarede en af advokaterne, og sagde til ham, Mester, med et således ordsprog bebrejder du også os.

[Luk 11:46] Og han sagde, Arme jer også, I advokater! for I pålægger mennesker med byrder som er svære at bære på, og I jerselv rører ikke byrderne med så meget som en finger.

[Luk 11:47] Arme jer! for I byggede profeternes gravmonumenter, og jeres fædre dræbte dem.

[Luk 11:48] I bærer sandeligt vidnesbyrd at I tillod de handlinger fra jeres fædre: for de dræbte dem ganske vist, og I byggede deres gravmonumenter.

[Luk 11:49] Derfor sagde Guds visdom også, Jeg vil sende dem profeter og apostle, og nogle af dem skal de slå ihjel og forfølge:

[Luk 11:50] Så blodet fra alle profeterne, som var udgydt fra denne verdens grundlæggelse, må bli' påkrævet af denne generation;

[Luk 11:51] Fra blodet af Abel til blodet af Zakarias, som omkom mellem alteret og templet: sandelig siger jeg til jer, Det skal bli' påkrævet af denne generation.

[Luk 11:52] Arme jer, advokater! for I har fjernet kundskabens nøgle: I jer selv gik ikke ind, og dem der var på vej ind forhindrede I.

[Luk 11:53] Og da han sagde disse ting til dem, begyndte de skriftkloge og Farisæerne voldsomt at opfordre ham, og at provokere ham til at tale om mange

ting:

[Luk 11:54] Og lå på lur, og søgte at fange nogle ting ud af hans mund, så de måtte anklage ham.

[Luk 12:1] I mellemtiden, da der var forsamlet en folkemængde der ikke var til at tælle, ligesåmeget så de trådte på hinanden, begyndte han først af alt at sige til hans disciple, **Vær I på vagt overfor Farisæernes surdej, som er hyckleri.**

[Luk 12:2] For der er ingenting der er skjult, der ikke skal bli' afsløret; ej heller gemt, der ikke skal bli' kendt.

[Luk 12:3] Hvadsomhelst som I derfor har talt i mørket skal bli' hørt i lyset; og det som I har talt i øret i skabet skal bli' proklameret på hustagene.

[Luk 12:4] Og jeg siger til jer mine venner, **Vær ikke bange for dem der dræber kroppen, og efter det ikke har mere de kan gøre.**

[Luk 12:5] Men jeg vil advare jer på forhånd hvem I skal frygte: Frygt ham, som efter at han har dræbt har myndighed til at kaste ind i helvede; ja, jeg siger til jer, Frygt ham.

[Luk 12:6] Er ikke 5 spurve solgt for 2 ører, og ikke én af dem er glemt foran Gud?

[Luk 12:7] Men selveste jeres hovedhår er alle talt. Frygt derfor ikke: I er af større værdi end mange spurve.

[Luk 12:8] Jeg siger også til jer, Hvemsomhelst der skal bekende mig foran mennesker, ham skal Menneskesønnen også bekende foran Guds engle:

[Luk 12:9] Men han der fornægter mig foran mennesker skal bli' fornægtet foran Guds engle.

[Luk 12:10] Og hvemsomhelst der skal tale et ord imod Menneskesønnen, det skal bli' tilgivet ham: men for ham der gudsbespøtter imod den Hellige Ånd skal det ikke bli' tilgivet.

[Luk 12:11] Og når de bringer jer til synagogerne, og til statsansatte, og myndigheder, tænk I ikke videre over hvordan eller hvilke ting I skal svare, eller hvad I skal sige:

[Luk 12:12] For den Hellige Ånd skal undervise jer i den samme time hvad I burde sige.

[Luk 12:13] Og én fra gruppen sagde til ham, Mester, tal til min bror, så han deler arven med mig.

[Luk 12:14] Og han sagde til ham, **Mand, hvem gjorde mig til en dommer eller en opdeler over jer?**

[Luk 12:15] Og han sagde til dem, **Pas på, og vær varsom med griskhed: for en mands liv består ikke i overfloden af de ting som han besidder.**

[Luk 12:16] Og han talte en lignelse til dem, og siger, **En bestemt rig mands jord frembragte rigtig meget:**

[Luk 12:17] Og han tænkte inde i sig selv, og siger, **Hvad skal jeg gøre, fordi jeg intet rum har hvor jeg kan anbringe mine frugter?**

[Luk 12:18] Og han sagde, **Dette vil jeg gøre: Jeg vil rive mine lader ned, og bygge større; og der vil jeg anbringe alle mine frugter og mit gods.**

[Luk 12:19] Og jeg vil sige til min sjæl, Sjæl, du har meget gods opmagasineret nok til mange år, ta' og slap lidt af, spis, drik, og vær glad.

[Luk 12:20] Men Gud sagde ham, Du tåbe, denne nat skal din sjæl bli' krævet af dig: så hvis' ting skal de da være, som du har stillet til rådighed?

[Luk 12:21] Sådant er han der lægger skatte op for sigselv, og ikke er rig mod Gud.

[Luk 12:22] Og han sagde til hans disciple, Derfor siger jeg til jer, Tænk ikke videre over jeres liv, hvad I skal spise; heller ikke over kroppen, hvad I skal tage på.

[Luk 12:23] Livet er mere end mad, og kroppen mere end tøj.

[Luk 12:24] Læg mærke til ravnene: for de hverken sår eller høster; de som hverken har varehus eller lade; og Gud fodre dem: hvor meget mere er I bedre end fuglene?

[Luk 12:25] Og hvem af jer kan ved at tænke videre over det lægge en ½ meter til sin højde?

[Luk 12:26] Hvis I da ikke er i stand til at gøre den ting som er mindst, hvorfor tænker I så over resten?

[Luk 12:27] Betragt liljerne hvordan de gror: de arbejder ikke, de spinder ikke: og jeg siger alligevel til jer, at Solomon i al hans herlighed ikke var ikklædt som en af disse.

[Luk 12:28] Hvis da Gud sådant iklæder græsset, som i dag er på marken, og i morgen er kastet ind i ovnen: hvor meget mere vil han iklæde jer, Kæreste I med så lille en tro?

[Luk 12:29] Og søg I ikke hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke, vær I heller ikke af et tvivlsomt sind.

[Luk 12:30] For alle disse ting søger denne verdens nationer efter: og jeres Far ved at I har brug for disse ting.

[Luk 12:31] Men søg I hellere Guds kongerige; og alle disse ting skal bli' givet til jer.

[Luk 12:32] Frygt ikke, lille flok; for det er jeres Fars velbehag at give jer kongeriget.

[Luk 12:33] Sælg hvad I har, og giv almisser; skaf jer selv pengepunge som ikke bli'r gamle, en skat i himlene der ikke fejler, hvor ingen tyve nærmer sig, og muk heller ikke nedbryder.

[Luk 12:34] For hvor jeres skat er, der vil jeres hjerte også være.

[Luk 12:35] Lad jeres lænder være omsvøbte, og jeres lys forbli' brændende;

[Luk 12:36] Og vær I jer selv som mennesker der venter på deres herre, når han vil returnere fra brylluppet; så når han kommer og banker, må de åbne for ham øjeblikkeligt.

[Luk 12:37] Velsignet er de tjenere, hvem herren skal finde vågnede når han kommer: sandelig siger jeg til jer, at han skal svøbe sigselv, og få dem til at sidde ned til bords, og jeg vil komme frem og betjene dem.

[Luk 12:38] Og hvis han skal komme på den anden vagt, eller komme på den tredje vagt, og finde dem sådant, velsignet er de tjenere.

[Luk 12:39] Og forstå dette, at hvis husets ægtemand havde kendt til hvilken time tyven ville komme, ville han ha' våget, og ikke ha' tilladt at hans hus blev brudt igennem.

[Luk 12:40] Vær I derfor også klar: for Menneskesønnen kommer i en time når I ikke tænker det.

[Luk 12:41] Så sagde Peter til ham, Herre, taler du denne lignelse til os, ja eller til alle?

[Luk 12:42] Og Herren sagde, Hvem er da den trofaste og vise forvalter, hvem hans herre skal gøre til leder over hans hushold, for at gi' dem deres del af maden i rette tid?

[Luk 12:43] Velsignet er den tjener, hvem hans herre når han kommer skal finde gørende således.

[Luk 12:44] Omkring en sandhed siger jeg til jer, at han vil gøre ham til en leder over alt det han har.

[Luk 12:45] Men og hvis den tjener siger i hans hjerte, Min herre har udsat hans ankomst; og skal begynde at slå tjenestemændene og tjenestepigerne, og at spise og drikke, og at være fuld;

[Luk 12:46] Den tjeners herre vil komme i en dag når han ikke kigger efter ham, og i en time når han ikke er opmærksom, og bryde ham i stykker, og vil tildele ham hans del med de vantro.

[Luk 12:47] Og den tjener, som kendte sin herres vilje, og ikke forberedte sig selv, og heller ikke gjorde efter hans vilje, skal bli' slået med mange piskeslag.

[Luk 12:48] Men han der ikke kendte til det, og begik ting værdig af piskeslag, skal bli' slået med få piskeslag. For til hvemsomhelst der er givet meget, af ham skal der bli' krævet meget: og til hvem mennesker har betroet meget, af ham vil de kræve mere af.

[Luk 12:49] Jeg er kommet for at sende ild på jorden; og hvad vil jeg, hvis den allerede er antændt?

[Luk 12:50] Men jeg har en dåb til at bli' døbt med; og hvordan er jeg rettet indtil den er udført!

[Luk 12:51] Går I ud fra at jeg er kommet for at give fred på jorden? jeg fortæller jer, Nej; men snarere splid.

[Luk 12:52] For fra nu af skal der være 5 i et hus splittet, 3 imod 2, og 2 imod 3.

[Luk 12:53] Faderen skal komme i splid med sønnen, og sønnen med faderen; moderen med datteren, og datteren med moderen; svigermoderen med hendes svigerdatter, og svigerdatteren med hendes svigermor.

[Luk 12:54] Og han sagde også til folket, Når I ser en sky rejse sig ud fra vesten, straks siger I, Der kommer en skyller; og sådant er det.

[Luk 12:55] Og når I ser syd vinden blæse, siger I, Der vil bli' varmt; og det kommer til at ske.

[Luk 12:56] I hylklere, I kan skelne himlens og jordens udseende; men hvordan

kan det være at I ikke kan skelne denne tid?

[Luk 12:57] Ja, og hvorfor dømmes I ikke i jerselv hvad der er rigtigt?

[Luk 12:58] Når du går med din modstander til den statsansatte, som du er på vejen, vær omhyggelig med at du må bli' forløst fra ham, for ikke at han slæber dig til dommeren, og dommeren forløser dig til officeren, og officeren kaster dig i fængsel.

[Luk 12:59] Jeg fortæller dig, du skal ikke komme ud derfra, før du har betalt den sidste øre.

[Luk 13:1] På det tidspunkt var der nogle tilstede der fortalte ham om Galilæerne, hvis blod Pilatus havde blandet med deres ofre.

[Luk 13:2] Og Jesus svare og sagde til dem, Går I ud fra at disse Galilæere var syndere over alle de Galilæere, fordi de led sådanne ting?

[Luk 13:3] Jeg fortæller jer, Nej: men, medmindre I angres, skal I alle omkomme på samme måde.

[Luk 13:4] Eller de 18, på hvem tårnet i Siloam faldt, og dræbte dem, tænker I at de var syndere over alle mennesker der boede i Jerusalem?

[Luk 13:5] Jeg fortæller jer, Nej: men, medmindre I angres, skal I alle omkomme på samme måde.

[Luk 13:6] Han talte også denne lignelse; En bestemt mand havde et figentræ plantet i hans vingård; og han kom og søgte efter frugt på det, og fandt ingen.

[Luk 13:7] Så sagde han til beskæreren af hans vingård, Læg mærke til, disse 3 år kom jeg for at søge efter frugt på dette figentræ, og finder ingen: hug det ned; hvorfor udnytter det jorden?

[Luk 13:8] Og ved at svare sagde han til ham, Herre, lad det også være alene dette år, indtil jeg skal grave omkring det, og gøde det:

[Luk 13:9] Og hvis det bærer frugt, godt: og hvis ikke, så skal du hugge det ned efter det.

[Luk 13:10] Og han underviste i en af synagogerne på sabbatten.

[Luk 13:11] Og, læg mærke til, der var en kvinde som havde en skrøbelighedsånd i 18 år, og var bukket sammen, og kunne på ingen måde løfte sig selv op.

[Luk 13:12] Og da Jesus så hende, kaldte han hende til sig, og sagde til hende, **Kvinde, du er løst fra din skrøbelighed.**

[Luk 13:13] Og han lagde hans hænder på hende: og øjeblikkeligt var hun gjort lige, og forherligede Gud.

[Luk 13:14] Og synagogens leder svarede med harme, eftersom Jesus havde helbredt på sabbatsdagen, og sagde til folket, Der er 6 dage i hvilke mennesker burde arbejde: i dem kom derfor og bliv helbredt, og ikke på sabbatsdagen.

[Luk 13:15] Da svarede Herren ham, og sagde, **Du hykler, løsner ikke hver eneste af jer på sabbatten hans okse eller hans æsel fra stalden, og leder ham væk til vanding?**

[Luk 13:16] Og burde ikke denne kvinde, bli' løst fra disse bånd på sabbatsdagen, som er en datter af Abraham, hvem Satan har bundet, se, disse 18 år?

[Luk 13:17] Og da han havde sagt disse ting, var alle hans modstandere skamfulde: og hele folket jublede over alle de herlige ting der var gjort af ham.

[Luk 13:18] Så sagde han, **Hvad ligner Guds kongerige? og med hvad skal jeg sammenligne det?**

[Luk 13:19] **Det er som var det en frøkerne fra sennepsfrø, som han tog, og kastede ind i hans have; og det groede, og blev til et stort træ; og luftens fugle logerede i des grene.**

[Luk 13:20] Og igen sagde han, **Med hvad skal jeg sammenligne Guds kongerige?**

[Luk 13:21] **Det er ligesom surdej, som en kvinde tog og gemte i 3 mål mel, indtil det hele var surdej.**

[Luk 13:22] Og han gik gennem byerne og landsbyerne, og underviste, og rejste imod Jerusalem.

[Luk 13:23] Så sagde én til ham, Herre, er der få der blir frelst? Og han sagde til dem,

[Luk 13:24] **Kæmp for at gå ind via den snævre port: for mange, siger jeg til jer, vil forsøge at gå ind, og skal ikke være i stand til det.**

[Luk 13:25] Når så husets mester er opstået, og har lukket døren i, og I begynder at stå udenfor, og at banke på døren, og siger, Herre, Herre, åben for os; og han skal svare og sige til jer, Hvor er I fra jeg kender jer ikke:

[Luk 13:26] Så skal I begynde at sige, Vi har spist og drukket i dit nærvær, og du har undervist i vore gader.

[Luk 13:27] Men han skal sige, Jeg fortæller jer, jeg kender jer ikke hvor er I fra; gå væk fra mig, alle I fejltrinsarbejdere.

[Luk 13:28] Der skal være gråd og tænderskæren, når I skal se Abraham, og Isak, og Jacob, og alle profeterne, i Guds kongerige, og I jer selv presses ud.

[Luk 13:29] Og de skal komme fra østen, og fra vesten, og fra norden, og fra syden, og skal sidde ned i Guds kongerige.

[Luk 13:30] Og, læg mærke til, der er sidste som skal være første, og der er første som skal være sidste.

[Luk 13:31] Den samme dag kommer der nogle af Farisæerne, og siger til ham, Kom dig væk, og ta' afsted herfra: for Herodes vil dræbe dig.

[Luk 13:32] Og han sagde til dem, Gå I, og fortæl den ræv, Læg mærke til, jeg uddriver djævl, og jeg udføre kurer i dag og i morgen, og den tredje dag skal jeg bli' perfektioneret.

[Luk 13:33] Imidlertid må jeg gå i dag, og i morgen, og den følgende dag: for det kan ikke ske at en profet forsvinder ud af Jerusalem.

[Luk 13:34] **Kæreste Jerusalem, Jerusalem, som dræber profeterne, og stener dem der er sendt til dig; hvor ofte ville jeg ha' samlet jer børn sammen, som en høne samler hendes kyllinger under hendes vinger, og I ville ikke!**

[Luk 13:35] **Læg mærke til, jeres huse er efterladt til jer øde: og sandelig siger jeg til jer, I skal ikke se mig, før den tid kommer når I skal sige, Velsignet er han der kommer i Herrens navn.**

[Luk 14:1] Og det skete, som han gik ind i én af de ledende Farisæers hus for at spise brød på sabbatsdagen, at de lagde mærke til ham.

[Luk 14:2] Og, læg mærke til, der var en bestemt mand foran ham som havde vattersot.

[Luk 14:3] Og Jesus svare og talte til advokaterne og Farisæerne, og siger, **Er det lovligt at hele på sabbatsdagen?**

[Luk 14:4] Da var de stille. Og han tog ham, og helbredte ham, og lod han gå;

[Luk 14:5] Og svarede dem, og siger, **Hvem af jer skal ha' et æsel eller en okse der er faldet ned i en faldgrube, og vil ikke straks hive ham op på sabbatsdagen?**

[Luk 14:6] Og de kunne ikke svare ham igen omkring disse ting.

[Luk 14:7] Og han fremlagde en lignelse til de som var indbudte, da han lagde mærke til hvordan de udvalgte de bedste værelser; og siger til dem,

[Luk 14:8] **Når du er indbudt af nogen mand til et bryllup, sid ikke ned i det højeste værelse; for ikke at en mere ærbar mand end dig er indbudt af ham;**

[Luk 14:9] **Og han der indbød dig og ham kommer og siger til dig, Giv denne mand plads; og du med skam begynder at ta' det laveste værelse.**

[Luk 14:10] **Men når du er indbudt, gå og sid ned i det laveste værelse; så når han kommer der indbød dig, må han sige til dig, Ven, gå højere op: derefter skal du ha' ros i nærværet af dem der sidder til bords med dig.**

[Luk 14:11] **For hvemsomhelst der ophøjer sigselv skal bli' nedværdiget; og han der ydmyger sigselv skal bli' ophøjet.**

[Luk 14:12] **Derefter sagde han også til ham der indbød ham, Når du laver en middag eller et aftensmåltid, indbyd ikke dine venner, eller dine brødre, eller dine stammefæller, eller dine rige naboer; for ikke at de også indbyder dig igen, og en tilbagebetaling er gjort for dig.**

[Luk 14:13] **Men når du laver en fest, indbyd de fattige, de lemlæstede, de lamme, de blinde:**

[Luk 14:14] **Og du skal bli' velsignet; for de kan ikke tilbagebetale dig: for du skal bli' tilbagebetalt ved de retskafnes opstandelse.**

[Luk 14:15] **Og da én af dem der sad til bords med ham hørte disse ting, sagde han til ham, Velsignet er han der skal spise brød i Guds kongerige.**

[Luk 14:16] **Så sagde han til ham, En bestemt mand lavede et stort aftensmåltid, og indbød mange:**

[Luk 14:17] **Og sendte hans tjenere ved middagstid for at sige til dem der var indbudt, Kom, for alle ting er nu klar.**

[Luk 14:18] **Og de alle begyndte enstemmigt at lave undskyldninger. Den første sagde til ham, Jeg har købt et stykke jord, og jeg må nødvendigvis gå og se det: Jeg ber dig ha' mig undskyldt.**

[Luk 14:19] **Og en anden sagde, Jeg har købt 5 åg af okser, og jeg går for at teste dem: Jeg ber dig ha' mig undskyldt.**

[Luk 14:20] **Og en anden sagde, Jeg har giftet mig med en hustru, og kan derfor ikke komme.**

[Luk 14:21] **Så kom den tjener, og viste hans herre disse ting. Så blev husets**

mester vred og sagde til tjeneren, Gå hurtigt ud på byens gader og veje, og bring de fattige, og de lemlæstede, og de halte, og de blinde herhen.

[Luk 14:22] Og tjeneren sagde, Herre, det er gjort som du har befaleet, og der er stadigvæk mere plads.

[Luk 14:23] Og herren sagde til tjeneren, Gå ud på landevejene og hegnene, og overtal dem til at komme ind, så mit hus må bli' fyldt.

[Luk 14:24] For jeg siger til jer, At ingen af disse mænd som var indbudt skal smage af mit aftensmåltid.

[Luk 14:25] Og der var store folkemængder hos ham: og han vendte sig, og sagde til dem,

[Luk 14:26] Hvis der er en mand der kommer til mig, og ikke hader hans far, og mor, og hustru, og børn, og brødre, og søstre, ja, og også hans eget liv, kan han ikke være min discipel.

[Luk 14:27] Og hvemsomhelst der ikke bærer hans kors, og kommer efter mig, kan ikke være min disciple.

[Luk 14:28] For hvem af jer, som tænker at bygge et tårn, sidder ikke først ned, og udregner omkostningen, om han har nok til at færdiggøre det?

[Luk 14:29] For ikke at det skal ske, efter at han har lagt fundamentet, og ikke er i stand til at færdiggøre det, og alle der lagde mærke til det begynder at håne ham,

[Luk 14:30] Og siger, Denne mand begyndte at bygge, og var ikke i stand til at færdiggøre det.

[Luk 14:31] Eller hvilken konge, der har tænkt sig at gå i krig med en anden konge, sidder ikke først ned, og konsulterer om han er i stand til med 10.000 at møde ham der kommer imod ham med 20.000?

[Luk 14:32] For ikke at, mens den anden stadig er et godt stykke væk, han sender en ambassade, og ønsker konditioner om fred.

[Luk 14:33] Så ligeledes, hvemsomhelst han er af jer der ikke forlader alt det han har, han kan ikke være min discipel.

[Luk 14:34] Salt er godt: men hvis saltet er blevet smagsløs, hvorved skal den krydres?

[Luk 14:35] Den er hverken god for det land, heller ikke for møgbunken; men mennesker smider den ud. Han der har øre til at høre, lad ham høre.

[Luk 15:1] Så kom alle skatteopkræverne og synderne nær hen til ham for at høre ham.

[Luk 15:2] Og Farisæerne og de skriftkloge mumlede, og siger, Denne mand modtager syndere, og spiser med dem.

[Luk 15:3] Og han talte denne lignelse til dem, og siger,

[Luk 15:4] Hvilken mand af jer, som har 100 får, hvis han mister et af dem, gør ikke det at han efterlader de 99 i vildmarken, og går efter det som var tabt, indtil han finder det?

[Luk 15:5] Og når han har fundet det, lægger det på hans skuldre, og jubler.

[Luk 15:6] Og når han kommer hjem, sammenkalder hans venner og naboer, og siger til dem, Jubel med mig; for jeg har fundet mit får som var tabt.

[Luk 15:7] Jeg siger til jer, at ligeledes skal der være glæde i himlen over en synder der angre, mere end over 99 retfærdige personer, som ikke har behov for omvendelse.

[Luk 15:8] Heller ikke den kvinde som har 10 sølvstykker, hvis hun taber et stykke, gør hun ikke det at hun tænder et lys, og gennemsøger hele huset, og søger flittigt indtil hun finder det?

[Luk 15:9] Og når hun har fundet det, sammenkalder hendes venner og hendes naboer, og siger, Jubel med mig; for jeg har fundet det stykke som jeg havde tabt.

[Luk 15:10] Ligeledes, siger jeg til jer, der er glæde i Guds engles nærvær over 1 synder der angre.

[Luk 15:11] Og han sagde, En bestemt mand havde 2 sønner:

[Luk 15:12] Og den yngre af dem sagde til sin far, Far, giv mig den del af goderne der tilfalder mig. Og han fordelte sine goder til dem.

[Luk 15:13] Og ikke mange dage efter samlede den yngre søn alt sammen, og tog afsted til et fjernt land, og ødslede sin substans væk på et udsvævende liv der.

[Luk 15:14] Og da han havde brugt alt, opstod der en stor hungersnød i det land; og han begyndte at være i nød.

[Luk 15:15] Og han gik og slog sig sammen med en borger fra det land; og han sendte ham ud på sin mark for at fodre svin.

[Luk 15:16] Og han ville gerne ha' fyldt sin mave med johannesbrødræets frugt som svinene åd: og intet menneske gav ham noget.

[Luk 15:17] Og da han kom til sigselv, sagde han, hvor mange af min fars hyrede tjenere har brød nok og til overs, og jeg er ved at dø sult!

[Luk 15:18] Jeg vil rejse mig og gå til min far, og vil sige til ham, Far, jeg har syndet imod himlen, og foran dig,

[Luk 15:19] Og jeg er ikke længere værdig at bli' kaldt din søn: gør mig som en af dine hyrede tjenere.

[Luk 15:20] Og han rejste sig, og kom til sin far. Men da han stadig var et godt stykke væk, så hans far ham, og havde medlidenhed, og løb, og faldt ham om halsen, og kyssede ham.

[Luk 15:21] Og sønnen sagde til ham, Far jeg har syndet imod himlen, og i dine øjne, og er ikke længere værdig til at bli' kaldt din søn.

[Luk 15:22] Men faderen sagde til sin tjener, Frembring den bedste kåbe, og put den på ham; og put en ring på hans hånd, og sko på hans fødder:

[Luk 15:23] Og bring fedekalven herhen, og dræb den; og lad os spise, og være glade:

[Luk 15:24] For denne min søn var død, og er i live igen; han var tabt, og er fundet. Og de begyndte at bli' glade.

[Luk 15:25] Nu var hans ældste søn på marken: og da han kom og nærmede sig huset, hørte han musik og dans.

[Luk 15:26] Og han kaldte på en af tjenerne, og spurgte hvad disse ting betød.

[Luk 15:27] Og han sagde til ham, Din bror er kommet; og din far har dræbt fedekalven, fordi han har modtaget ham i god behold.

[Luk 15:28] Og han var vred, og ville ikke gå ind: derfor kom hans far ud, og bønfoldte ham.

[Luk 15:29] Og han svarende sagde til sin far, Se, i alle disse år har jeg tjent dig, og på intet tidspunkt overtrådte jeg nogle af dine befalinger: og alligevel gav du mig aldrig et kid, så jeg kunne more mig med mine venner:

[Luk 15:30] Men lige så hurtigt som denne din søn var kommet, som har opbrugt dit livsværk hos skøger, har du for ham dræbt fedekalven.

[Luk 15:31] Og han sagde til ham, Søn, du er altid hos mig, og alt det jeg har er dit.

[Luk 15:32] Det var passende at vi skulle more os, og være glade: for denne din bror var død, og er i live igen; og var tabt, og er fundet.

[Luk 16:1] Og han sagde også til hans disciple, Der var en bestem rig mand, som havde en forvalter; og den samme var anklaget overfor ham at han havde ødslet hans gods væk.

[Luk 16:2] Og han kaldte på ham, og sagde til ham, Hvordan kan det være at jeg hører dette om dig? aflæg regnskab for dit forvalterskab; for du må ikke længere være tjener.

[Luk 16:3] Da sagde forvalteren inde i sigselv, Hvad skal jeg gøre? for min herre tager forvalterskabet væk fra mig: Jeg kan ikke grave; og at tigge skammer jeg mig over.

[Luk 16:4] Jeg har besluttet hvad jeg gør, så, når jeg er sat ud af mit forvalterskab, at de må modtag mig ind i deres huse.

[Luk 16:5] Så kaldte han enhver af hans herres debitorer til ham, og sagde til den første, Hvor meget skylder du til min herre?

[Luk 16:6] Og han sagde, 100 mål olie. Og han sagde til ham, Ta' regningen, og sid hurtigt ned, og skriv 50.

[Luk 16:7] Så sagde han til en anden, Og hvor meget skylder du? Og han sagde, 100 mål hvede. Og han sagde til ham, Ta' regningen, og skriv 80.

[Luk 16:8] Og herren roste den uretfærdige forvalter, for han havde gjort klogt: for denne verdens børn er i deres generation visere end lysets børn.

[Luk 16:9] Og jeg siger til jer, Lav til jer selv venner af uretfærdighedens penge; så, når I fejler, må de modtage jer indtil evigvarende boliger.

[Luk 16:10] Han der er trofast i det som er småt er også trofast i meget: og han der er uretfærdig i det små er også uretfærdig i meget.

[Luk 16:11] Hvis I derfor ikke har været trofaste med de uretfærdiges penge, hvem vil betro i jeres varetægt de sande rigdomme?

[Luk 16:12] Og hvis I ikke har været trofaste i det som er en anden mands, hvem skal give jer det som er jeres eget?

[Luk 16:13] Ingen tjener kan tjene 2 mestre: for enten vil han hade den ene, og elske den anden; eller så vil han holde sig til den ene, og foragte den anden. I kan ikke tjene Gud og penge.

[Luk 16:14] Og også Farisæerne, som var griske, hørte alle disse ting: og de spottede ham.

[Luk 16:15] Og han sagde til dem, I er de som retfærdiggør jer selv foran mennesker; men Gud kender jeres hjerter: for det som er højt agtet blandt mennesker er hæslighed i Guds øjne.

[Luk 16:16] Loven og profeterne var indtil Johannes: siden den tid er Guds kongerige prædiket, og ethvert menneske presser ind i det.

[Luk 16:17] Og det er nemmere for himmel og jord at forgå, end en tøddel fra loven at fejle.

[Luk 16:18] Hvemsomhelst der skiller sig fra hans hustru, og gifter sig med en anden, begår utroskab: og hvemsomhelst der gifter sig med hende der er skilt fra hendes ægtemand begår utroskab.

[Luk 16:19] Der var en bestemt rig mand, som var klædt i violet og fint linned, og levede overdådigt hver dag:

[Luk 16:20] Og der var en tigger kaldet Lazarus, som var lagt ved hans port, fuld af sår,

[Luk 16:21] Og ønskede at bli' fodret med krummerne som faldt fra den rige mands bord: desuden kom hundene og slikkede hans sår.

[Luk 16:22] Og det skete, at den tigger døde, og var af englene båret til Abrahams barm: den rige mand døde også, og var begravet;

[Luk 16:23] Og i helvede opløftede han sine øjne, ved at være i pinsel, og ser Abraham langt væk, og Lazarus i hans barm.

[Luk 16:24] Og han råbte og sagde, Fader Abraham, ha' barmhjertighed med mig, og send Lazarus, så han må dyppe hans fingerspids i vand, og køle min tunge; for jeg er pint i denne flamme.

[Luk 16:25] Men Abraham sagde, Søn, husk på at du i din livstid modtog dine gode ting, og ligeledes Lazarus onde ting: men nu er han trøstet, og du er pint.

[Luk 16:26] Og i tillæg til alt dette, mellem os og jer er der sat en stor kløft: sådant at de som ville passere herfra til jer ikke kan; de kan heller ikke passere til os, der ville komme herhen.

[Luk 16:27] Så sagde han, Jeg ber dig derfor, far, at du ville sende ham til min fars hus:

[Luk 16:28] For jeg har 5 brødre; så han må vidne for dem, for ikke at de også kommer ind i dette pinselssted.

[Luk 16:29] Abraham siger til ham, De har Moses og profeterne; lad dem høre dem.

[Luk 16:30] Og han sagde, Nej, fader Abraham: men hvis én gik til dem fra de døde, ville de angre.

[Luk 16:31] Og han sagde til ham, Hvis de ikke hører Moses og profeterne, så vil de heller ikke bli' overbevist, gennem én der opstod fra de døde.

[Luk 17:1] Så sagde han til disciplene, Det er umuligt men de krænkelser vil komme: men arme ham, gennem hvem de kommer!

[Luk 17:2] Det var bedre for ham at en møllesten var hængt om hans nakke, og han kastes i havet, end at han skulle krænke én af disse små.

[Luk 17:3] Pas på jer selv: Hvis din broder træder over dine grænser, irettesæt ham; og hvis han angrer, tilgiv ham.

[Luk 17:4] Og hvis han igen træder over dine grænser 7 gange på én dag, og 7 gange på én dag igen vender til dig, og siger, Jeg angrer; skal du tilgive ham.

[Luk 17:5] Og apostlene sagde til Herren, Lad vores tro vokse.

[Luk 17:6] Og Herren sagde, Hvis I havde tro som en frøkerne fra sennepsfrø, måtte I sige til dette morbærtræ, Vær du plukket op ved roden, og vær du plantet i havet; og det skulle adlyde jer.

[Luk 17:7] Men hvem af jer, som har en tjener der pløjer eller fodre kvæg, vil straks sige til ham, når han kommer fra marken, Gå og sid ned til bords?

[Luk 17:8] Og vil ikke hellere sige til ham, Klargør det som jeg skal spise, og ombind dig selv, og betjen mig, indtil jeg har spist og drukket; og bagefter skal du spise og drikke?

[Luk 17:9] Gør han det at han takker tjeneren fordi han gjorde de ting der var befalet af ham? det vil jeg ikke mene.

[Luk 17:10] Så ligeledes I, når I skal ha' gjort alle de ting som er befalet af jer, siger, Vi er ufordelagtige tjenere: vi har gjort det som var vores pligt at gøre.

[Luk 17:11] Og det skete, da han gik til Jerusalem, at han passerede midt igennem Samaria og Galilæa.

[Luk 17:12] Og da han gik ind i en bestemt landsby, der mødte ham 10 mænd der var spedalske, som stod et stykke væk:

[Luk 17:13] Og de opløftede deres stemmer, og sagde, Jesus, Mester, ha' barmhjertighed med os.

[Luk 17:14] Og da han så dem, sagde han til dem, **Gå og vis jer selv for præsterne.** Og det skete, at, som de gik, var de rensed.

[Luk 17:15] Og 1 af dem, da han så at han var helbredt, vendte tilbage, og med en høj stemme forherligede Gud,

[Luk 17:16] Og faldt ned på hans ansigt ved hans fødder, og gav ham taksigelsesbønner: og han var en Samaritaner.

[Luk 17:17] Og Jesus svare og sagde, **Var der ikke 10 rensede? men hvor er de 9?**

[Luk 17:18] **De er ikke fundet returnerede for at give herlighed til Gud, foruden denne fremmede.**

[Luk 17:19] Og han sagde til ham, **Rejs dig, gå din vej din tro har gjort dig hel.**

[Luk 17:20] Og da han var krævet af Farisæerne, hvornår Guds kongerige skulle komme, svarede han dem og sagde, **Guds kongerige kommer ikke med observation:**

[Luk 17:21] **I skal heller ikke sige, Se her! eller, se der! for, læg mærke til, Guds kongerige er indeni jer.**

[Luk 17:22] Og han sagde til disciplene, **De dage vil komme, når I skal ønske at se en af de dage fra Menneskesønnen, og I skal ikke se den.**

[Luk 17:23] Og de skal sige til jer, **Se her; eller, se der: gå ikke efter dem, og følg dem heller ikke.**

[Luk 17:24] For som lynet, der lyner ud af den ene del af himlen, og skinner til den anden del under himlen; sådant skal også Menneskesønnen være på hans dag.

[Luk 17:25] Men først må han lide mange ting, og bli' forkastet af denne generation.

[Luk 17:26] Og som det var i Noahs dage, sådant skal det også være i Menneskesønnens dage.

[Luk 17:27] De spiste, de drak, de giftede sig med hustruer, de var givet i ægteskab, indtil den dag da Noah gik ind i arken, og oversvømmelsen kom, og destruerede dem alle.

[Luk 17:28] Ligeledes også som det var i Lots dage; de spiste, de drak, de købte, de solgte, de plantede, de byggede;

[Luk 17:29] Men den samme dag da Lot gik ud af Sodoma regnede ild og svovlsten fra himlen, og destruerede dem alle.

[Luk 17:30] Selv sådant skal det være på dagen når Menneskesønnen er afsløret.

[Luk 17:31] I den dag, han som skal være på hustaget, og hans ting i huset, lad ham ikke komme ned for at ta' det væk: og han der er på marken, lad ham ligeledes ikke returnere tilbage.

[Luk 17:32] Husk på Lots hustru.

[Luk 17:33] Hvemsomhelst der skal søge at frelse hans liv skal miste det; og hvemsomhelst der skal miste hans liv skal bevare det.

[Luk 17:34] Jeg fortæller jer, i den nat skal der være 2 mænd i én seng; den ene skal bli' taget, og den anden skal bli' efterladt.

[Luk 17:35] 2 kvinder skal være i gang med at kværne sammen; den ene skal bli' taget, og den anden efterladt.

[Luk 17:36] 2 mænd skal være på marken; den ene skal bli' taget, og den anden efterladt.

[Luk 17:37] Og de svarede og sagde til ham, Hvor, Herre? Og han sagde til dem, Hvorsomhelst kroppen er, derhenne vil ørnene være forsamlede.

[Luk 18:1] Og han talte i lignelser til dem med dette formål, at mennesker altid burde bede, og ikke give op;

[Luk 18:2] Og siger, I en by var der en dommer, som ikke frygtede Gud, og heller ikke værdsatte mennesker:

[Luk 18:3] Og der var en enke i den by; og hun kom til ham, og siger, Hæv mig over min modstander.

[Luk 18:4] Og han ville først ikke: men bagefter sagde han inde i sig selv, Selvom at jeg ikke frygter Gud, eller værdsætter mennesker;

[Luk 18:5] Men fordi denne enke bekymrer mig, vil jeg hævne hende, for ikke at hun skal udmatte mig med hendes kontinuerlige kommen.

[Luk 18:6] Og Herre sagde, Hør hvad den uretfærdige dommer siger.

[Luk 18:7] Og skal Gud ikke hævne hans egne valgte, som dag og nat råber til ham, selvom han bære over med dem?

[Luk 18:8] Jeg fortæller jer at han vil hævne dem hurtigt. Ikke desto mindre når Menneskesønnen kommer, skal han finde tro på jorden?

[Luk 18:9] Og han talte denne lignelse til nogle som stoledede på demselv at de var retfærdige, og foragtede andre:

[Luk 18:10] 2 mænd gik op til templet for at be': den ene en Farisæer, og den anden en skatteopkræver.

[Luk 18:11] Farisæeren stod og bad således hos sigselv, Gud, jeg takker dig, at jeg ikke er som andre mennesker er, afpressere, uretfærdige, de utro, eller ligesom denne skatteopkræver.

[Luk 18:12] Jeg faster 2 gange om ugen, jeg giver tiende af alt det jeg besidder.

[Luk 18:13] Og skatteopkræveren, efter at ha' stået på afstand, ville ikke så meget som opløfte hans øjne mod himlen, men slog sig på brystet, og siger, Gud vær barmhjertig med mig en synder.

[Luk 18:14] Jeg fortæller jer, denne mand gik retfærdiggjort ned til hans hus snarere den anden: for hver den der ophøjer sigselv skal bli' nedværdiget; og han der ydmyger sigselv skal bli' ophøjet.

[Luk 18:15] Og de bragte også spædbørn til ham, så han kunne røre dem: men da hans disciple så det, irettesatte de dem.

[Luk 18:16] Men Jesus kaldet dem til sig, og sagde, Tillad små børn at komme til mig, og forbyd dem ikke: for af sådanne er Guds kongerige.

[Luk 18:17] Sandelig siger jeg til jer, Hvemsomhelst der ikke skal modtage Guds kongerige som et lille barn skal på ingen måde komme derind.

[Luk 18:18] Og en bestemt leder spurgte ham, og siger, Gode Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?

[Luk 18:19] Og Jesus sagde til ham, Hvorfor kalder du mig god? ingen er god, foruden 1, det er, Gud.

[Luk 18:20] Du kender befalingerne, Begå ikke utroskab, Slå ikke ihjel, Stjæl ikke, Fremfør ikke falsk vidnesbyrd, Ær din far og din mor.

[Luk 18:21] Og han sagde, Alle disse har jeg holdt fra min ungdom af.

[Luk 18:22] Nu da Jesus hørte disse ting, sagde han til ham, Stadig mangler du én ting: sælg alt du har, og del ud til de fattige, og du skal ha' skatte i himlen: og kom, følg mig.

[Luk 18:23] Og da han hørte dette, var han meget sorgfuld: for han var meget rig.

[Luk 18:24] Og da Jesus så' at han var meget sorgfuld, sagde han, Hvor skal det være vanskeligt for de der har rigdomme at komme ind i Guds kongerige!

[Luk 18:25] For det er nemmere for en kamel at gå gennem et nåleøje, end for en rig mand at komme ind i Guds kongerige.

[Luk 18:26] Og de der hørte det sagde, Hvem kan da bli' frelst?

[Luk 18:27] Og han sagde, De ting som er umulige hos mennesker er mulige hos Gud.

[Luk 18:28] Så sagde Peter, Se, vi har efterladt alt, og fulgt dig.

[Luk 18:29] Og han sagde til dem, Sandelig siger jeg til jer, Der er ingen mand

der har forladt hus, eller forældre, eller brødre, eller hustru, eller børn, for Guds kongeriges skyld,

[Luk 18:30] Som ikke skal modtage mangfoldigt mere i denne nuværende tid, og i den verden der kommer evigtvarende liv.

[Luk 18:31] Så tog han de 12 til ham, og sagde til dem, Læg mærke til, vi går op til Jerusalem, og alle ting der er skrevet af profeterne vedrørende Menneskesønnen skal bli' fuldendt.

[Luk 18:32] For han skal bli' udleveret til Hedningerne, og skal bli' hånet, og ondsksfuldt behandlet, og spyttet på:

[Luk 18:33] Og de skal piske ham, og slå ham ihjel: og den tredje dag skal han opstå igen.

[Luk 18:34] Og de forstod ingen af disse ting: og dette ordsprog var gemt fra dem, og de forstod heller ikke de ting der var talt om.

[Luk 18:35] Og det skete, at som han var kommet nær ved Jeriko, sad en bestemt blind mand ved vejsiden og tiggede:

[Luk 18:36] Og efter at ha' hørt folkemængden passere fordi, spurgte han om hvad det betød.

[Luk 18:37] Og de fortalte ham, at Jesus fra Nazaret passerer fordi.

[Luk 18:38] Og han råber, og siger, du Davids Søn, ha' barmhjertighed med mig.

[Luk 18:39] Og de som gik foran irettesatte ham, at han skulle være stille: men han råbte så bare endnu mere, Du Davids Søn, ha' barmhjertighed med mig.

[Luk 18:40] Og Jesus stod, og befalede ham at bli' bragt til ham: og da han var kommet nær, spurgte han ham,

[Luk 18:41] Og siger, **Hvad vil du at jeg skal gøre for dig?** Og han sagde, Herre, at jeg må modtage mit syn.

[Luk 18:42] Og Jesus sagde til ham, **Modtag dit syn: din tro har frelst dig.**

[Luk 18:43] Og øjeblikkeligt modtog han hans syn, og fulgte ham, og forherligede Gud: og hele folket, da de så det, gav ros til Gud.

[Luk 19:1] Og Jesus gik ind og passerede gennem Jeriko.

[Luk 19:2] Og, læg mærke til, der var en mand kaldet Zakæus, som var lederen blandt skatteopkræverne, og han var rig.

[Luk 19:3] Og han søgte at se Jesus hvem han var; og kunne ikke på grund af presset, for han var lille af statur.

[Luk 19:4] Og han løb foran, og kravlede op i et morbærfigentræ for at se ham: for han var ved at passere fordi den vej.

[Luk 19:5] Og da Jesus kom til det sted, kigge han op, og så' ham, og sagde til ham, Zakæus, skynd dig, og kom ned; og i dag må jeg forbli' i dit hus.

[Luk 19:6] Og han skyndte sig, og kom ned, og modtog ham med glæde.

[Luk 19:7] Og da de så' det, mumlede de alle, og siger, At han var gået for at være en gæst hos en mand der er en synder.

[Luk 19:8] Og Zakæus stod, og sagde til Herren; Læg mærke til, halvdelen af mit gods giver jeg til de fattige; og hvis jeg har taget nogle ting fra nogen mand ved

falske beskyldninger, genopretter jeg ham firefold.

[Luk 19:9] Og Jesus sagde til ham, Denne dag er frelse kommet til dit hus, for ligeså meget som han også er en søn af Abraham.

[Luk 19:10] For Menneskesønnen er kommet for at søge efter og for at frelse det som var tabt.

[Luk 19:11] Og som de hørte disse ting, lagde han til og talte i en lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og fordi de tænkte at Guds kongerige skulle vise sig øjeblikkeligt.

[Luk 19:12] Han sagde derfor, En bestemt nobel mand gik ind i et fjernt land for at modtage et kongerige til sig selv, og for at vende tilbage.

[Luk 19:13] Og han kaldte på sine 10 tjenere, og forløste 10 pund til dem, og sagde til dem, Ta' det i besiddelse indtil jeg kommer.

[Luk 19:14] Men hans borgere hadede ham, og sendte en budbringer efter ham, som siger, Vi vil ikke ha' at denne mand regerer over os.

[Luk 19:15] Og det skete, at da han var vendt tilbage, og havde modtaget kongeriget, da befalede han disse tjenere til at bli' kaldt til sig, til hvem han havde givet pengene, så han måtte vide hvor meget hver mand havde tjent ved handel.

[Luk 19:16] Da kom den første, og siger, Herre, dine pund har tjent 10 pund.

[Luk 19:17] Og han sagde til ham, Godt, du gode tjener: fordi du har været trofast i det meget små, ha' du autoritet over 10 byer.

[Luk 19:18] Og den anden kom, og siger, Herre, dine pund har tjent 5 pund.

[Luk 19:19] Og han sagde ligeledes til ham, Vær du også over 5 byer.

[Luk 19:20] Og en anden kom, og siger, Herre, læg mærke til, her er dit pund, som jeg har holdt gemt i en serviet:

[Luk 19:21] For jeg frygtede dig, fordi du er en barsk mand: du samler det op som du ikke har lagt ned, og høster det som du ikke såede.

[Luk 19:22] Og han siger til ham, Ud af din egen mund vil jeg dømme dig, du onde tjener. Du vidste at jeg var en barsk mand, og samler det op jeg ikke lagde ned, og høster det jeg ikke såede:

[Luk 19:23] Hvorfor gav du da ikke mine penge til banken, så jeg ved min ankomst måtte ha' opkrævet mit eget med renter?

[Luk 19:24] Og han sagde til dem som stod der, Ta' pundet fra ham, og giv det til ham der har 10 pund.

[Luk 19:25] (Og de sagde til ham, Herre, han har 10 pund.)

[Luk 19:26] For jeg siger til jer, At til enhver som har skal bli' givet; og fra ham der ikke har, selv det han har skal bli' taget væk fra ham.

[Luk 19:27] Men disse mine fjender, som ikke ville at jeg skulle regere over dem, bring dem herhen, og dræb dem foran mig.

[Luk 19:28] Og da han havde talt således, gik han foran, på vej op til Jerusalem.

[Luk 19:29] Og det skete, da han var nær ved Bethfage og Bethania, ved bjerget kaldet Olivenbjerget, sendte han 2 af hans disciple,

[Luk 19:30] Og siger, Gå I ind i landsbyen overfor jer; i hvilken I ved jeres ankomst skal finde et bundet æselføl, hvorpå intet menneske endnu har siddet: løs ham, og bring ham herhen.

[Luk 19:31] Og hvis der er en mand der spørger jer, Hvorfor I løsner ham? således skal I sige til ham, Fordi Herren har brug for ham.

[Luk 19:32] Og de der var sendt gik deres vej, og fandt ligesom han havde sagt til dem.

[Luk 19:33] Og som de løsrede æselføllet, sagde dens ejer til dem, Hvorfor løsner I æselføllet?

[Luk 19:34] Og de sagde, Herren har brug for ham.

[Luk 19:35] Og de bragte ham til Jesus: og de kastede deres beklædningsgenstande over æselføllet, og de satte Jesus derpå.

[Luk 19:36] Og da han gik, spredte de deres tøj på vejen.

[Luk 19:37] Og da han var kommet nær, ja nu ved nedstigningen fra Olivenbjerget, begyndte hele discipelmængderne at juble og rose Gud med en høj stemme for alle de mægtige gerninger som de havde set;

[Luk 19:38] Og siger, Velsignet er Kongen der kommer i Herrens navn: fred i himlen, og herlighed i det højeste.

[Luk 19:39] Og nogle af Farisæerne af dem fra folkemængden sagde til ham, Mester, irttesæt dine disciple.

[Luk 19:40] Og han svarer og sagde til dem, **Jeg fortæller jer at, hvis disse skulle være stille, ville disse sten øjeblikkeligt råbe højt.**

[Luk 19:41] Og da han var kommet nær, lagde han mærke til byen, og græd over den,

[Luk 19:42] Og siger, **Hvis du havde vist, ja du, i det mindste på denne din dag, de ting som høre din fred til! men nu er de skjult for dine øjne.**

[Luk 19:43] **For de dage skal komme over dig, at dine fjender skal kaste en grøft om dig, og omringe dig, og holde dig inde på alle sider,**

[Luk 19:44] **Og skal lægge dig lige med jorden, og dine børn inde i dig; og de skal ikke efterlade dig én sten på en anden; fordi du ikke kendte til din visitations tid.**

[Luk 19:45] Og han gik ind i templet, og begyndte at kaste dem ud der solgte derinde, og dem der købte;

[Luk 19:46] Og siger til dem, **Det er skrevet, Mit hus er bønnens hus: men I har lavet det til en hule for tyve.**

[Luk 19:47] Og han underviste dagligt i templet. Men de ledende præster og de skriftkloge og folkets leder søgte at destruere ham,

[Luk 19:48] Og kunne ikke finde ud af hvad de måtte gøre: for hele folket var meget påpasselige med at høre ham.

[Luk 20:1] Og det skete, på en af de dage, som han underviste folket i templet, og prædikede evangeliet, at de ledende præster og de skriftkloge kom over ham med de ældste,

[Luk 20:2] Og talte til ham, og siger, Fortæl os, med hvilken autoritet gør du disse ting? eller hvem er han der gav dig denne autoritet?

[Luk 20:3] Og han svarer og sagde til dem, **Jeg vil også spørge jer om en ting: og svar mig:**

[Luk 20:4] **Johannes' dåb, var den fra himlen, eller fra mennesker?**

[Luk 20:5] Og de ræsonnerede med demselv, og siger, Hvis vi skal sige, Fra himlen; vil han sige, Hvorfor troede I ham så ikke?

[Luk 20:6] Men hvis vi siger, Fra mennesker; vil hele folket stene os: for de er overbeviste om at Johannes var en profet.

[Luk 20:7] Og de svarede, at de ikke kunne fortælle hvorfra den var.

[Luk 20:8] Og Jesus sagde til dem, **Så fortæller jeg heller ikke jer ved hvilken autoritet jeg gør disse ting.**

[Luk 20:9] Så begyndte han at tale denne lignelse til folket; **En bestemt mand plantede en vingård, og overlod den til vingårdsmænd, og gik ind i et fjernt land i lang tid.**

[Luk 20:10] Og i sæsonen sendte han en tjener til vingårdsmændene, så de skulle give ham af vingårdens frugt: men vingårdsmændene slog ham, og sendte han tomhændet væk.

[Luk 20:11] Og igen sendte han en anden tjener: og ham slog de også, og behandlede ham skamfuldt, og sendte ham tom væk.

[Luk 20:12] Og igen sendte han en tredje: og ham sårede de også, og kastede ham ud.

[Luk 20:13] Da sagde vingårdens herre, **Hvad skal jeg gøre? jeg vil sende mig elskede søn: det kan være de vil ære ham når de ser ham.**

[Luk 20:14] Men da vingårdsmændene så' ham, ræsonnerede de blandt demselv, og siger, Dette er arvingen: kom, lad os dræbe ham, så arven må bli' vores.

[Luk 20:15] Så de kastede ham ud af vingården, og dræbte ham, **Hvad derfor skal vingårdens herre gøre med dem?**

[Luk 20:16] Han skal komme og destruere disse vingårdsmænd, og skal give vingården til andre. Og da de hørte det, sagde de, Gud forbyde det.

[Luk 20:17] Og han lagde mærke til dem, og sagde, **Hvad er dette da der er skrevet, Den sten som bygningsfolkene forkastede, den samme er blevet hjørnets hoved?**

[Luk 20:18] **Hvemsomhelst der skal falde over den sten skal bli' knust; men hvemsomhelst den skal falde på, den vil kværne ham til pulver.**

[Luk 20:19] Og den samme time søgte de ledende præster og de skriftkloge at lægge hænder på ham; og de frygtede folket: for de forstod at han havde talt denne lignelse imod dem.

[Luk 20:20] Og de holdt øje med ham, og sendte spioner ud, som skulle udgive demselv for at være retfærdige mænd, så de måtte fange ham i hans ord, således at de måtte udlevere ham til guvernørens myndighed og autoritet.

[Luk 20:21] Og de spurgte ham, og siger, Mester, vi ved at du siger og underviser rigtigt, og du respektere heller ikke nogens person, men underviser Guds vej sandfærdigt:

[Luk 20:22] Er det lovligt for os at give skat til Cæsar, eller ikke?

[Luk 20:23] Men han opfattede deres snedighed, og sagde til dem, **Hvorfor frister I mig?**

[Luk 20:24] **Vis mig 1 sølv mønt. Hvis figur og inskription har den?** De svarede og sagde, Cæsars.

[Luk 20:25] Og han sagde til dem, **Giv derfor til Cæsar de ting som er Cæsars, og til Gud de ting som er Guds.**

[Luk 20:26] Og de kunne ikke fange ham i hans ord foran folket: og de forundredes over hans svar, og var stille.

[Luk 20:27] Så kom nogle af Saddukæerne til ham, som afviste at der var nogen opstandelse; og de spurgte ham,

[Luk 20:28] Og siger, Mester, Moses skrev til os, Hvis der er en mands bror der dør, som har en hustru, og han dør uden børn, så skulle hans bror ta' hans hustru, og oprejse sæd til hans bror.

[Luk 20:29] Der var derfor 7 brødre: og den første tog en hustru, og døde uden børn.

[Luk 20:30] Og den anden tog hende til hustru, og han døde barnløs.

[Luk 20:31] Og den tredje tog hende; og på sammen måde også den 7'ne: og de efterlod sig ingen børn, og døde.

[Luk 20:32] Sidst af alle døde kvinden også.

[Luk 20:33] Derfor i opstandelsen hvis hustru af dem er hun? for 7 havde hende som hustru.

[Luk 20:34] Og Jesus svare og sagde til dem, **Denne verdens børn gifter sig, og er givet i ægteskab:**

[Luk 20:35] **Med de som skal bli' anset for at være værdige til at modtage den verden, og opstandelsen fra de døde, gifter sig ikke, eller er givet i ægteskab:**

[Luk 20:36] **Og de kan heller ikke dø mere: for de er ligesom englens; og er Guds børn, som er opstandelsens børn.**

[Luk 20:37] Nu at de døde er oprejst, viste selv Moses ved busken, da han påkalder Herren Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jacobs Gud.

[Luk 20:38] For han er ikke en Gud for de døde, men for de levende: for alle lever for ham.

[Luk 20:39] Så svarede nogle af de skriftkloge og sagde, Mester, du har sagt det godt.

[Luk 20:40] Og efter det turde de ikke spørge ham om flere spørgsmål overhovedet.

[Luk 20:41] Og han sagde til dem, **Hvorfor siger de at Kristus er Davids søn?**

[Luk 20:42] Og David hamselv siger i Salmernes bog, **HERREN sagde til min Herre, Sid du på min højre hånd,**

[Luk 20:43] **Indtil jeg laver dine fjender til din fodskammel.**

[Luk 20:44] Derfor kalder David ham for Herre, hvordan er han da hans søn?

[Luk 20:45] Så i hele folkets audience sagde han til hans disciple,

[Luk 20:46] Vær varsom med de skriftkloge, som ønsker at vandre i lange kåber, og elsker hilsner på markedspladserne, og de ypperste sæder i synagogerne, og de bedste værelser ved festerne;

[Luk 20:47] De som opæder enkers huse, og for at holde et show laver lange bønner: de samme skal modtage en større forbandelse.

[Luk 21:1] Og han kiggede op, og så' de rige mennesker kaste deres gaver ind i skattekammeret.

[Luk 21:2] Og han så' også en bestemt fattig enke kastende 2 mønter derind.

[Luk 21:3] Og han sagde, Jeg siger sandelig til jer, at denne fattige enke har kastet mere ind end alle de:

[Luk 21:4] For alle disse har af deres overflod kastet ind til Guds offergaver: men hun har af hendes armod kastet alt det ind som hun havde.

[Luk 21:5] Og som nogle talte om templet, hvordan det var prydet med prægtige sten og gaver, sagde han,

[Luk 21:6] Angående disse ting som I lægger mærke til, de dage vil komme, i hvilke der ikke skal bli' efterladt én sten på en anden, der ikke skal bli' revet ned.

[Luk 21:7] Og de spurgte ham, og siger, Mester, men hvornår skal disse ting ske? og hvilket tegn vil der være når disse ting skal ske?

[Luk 21:8] Og han sagde, Pas på at I ikke er bedraget: for mange skal komme i mit navn, og sige, Jeg er Kristus; og tiden nærmer sig: gå I derfor ikke efter dem.

[Luk 21:9] Men når I skal høre om krige og tumulter, vær ikke rædselsslagne: for disse ting må først ske; men enden er ikke endnu.

[Luk 21:10] Så sagde han til dem, Nation skal rejse sig imod nation, og kongerige imod kongerige:

[Luk 21:11] Og der skal være store jordskælv forskellige steder, og hungersnød, og pestilenser; og frygtelige syn og store tegn skal der være fra himlen.

[Luk 21:12] Men før alt dette, skal de lægge deres hænder på jer, og forfølge jer, og udlever jer til synagogerne, og til fængsler, ved at være bragt foran konger og ledere for mit navns skyld.

[Luk 21:13] Og det skal vende om til jer som et vidnesbyrd.

[Luk 21:14] Lad det derfor grundfæste sig i jeres hjerter, ikke at meditere før at I skal svare.

[Luk 21:15] For jeg vil give jer en mund og visdom, som alle jeres modstandere ikke skal være i stand til at modsige eller modstå.

[Luk 21:16] Og I skal bli' forrådt både af forældre, og brødre, og nærmeste slægtninge, og venner; og de være skyld i at nogle af jer skal lide døden.

[Luk 21:17] Og I skal bli' hadet af alle mennesker for mit navns skyld.

[Luk 21:18] Men der skal ikke et hår på jeres hoved forsvinde.

[Luk 21:19] I jeres tålmodighed besidder I jeres sjæle.

[Luk 21:20] Og når I skal se Jerusalem omringet af hære, kend da at dens ødelæggelse er nær.

[Luk 21:21] Lad da dem som er i Judæa flygte til bjergene; og lad dem som er i

midten af det rejse ud; og lad ikke dem der er i landene gå derind.

[Luk 21:22] For dette er hævnens dage, så alle ting som er skrevet må bli' opfyldt.

[Luk 21:23] Men arme dem der er med barn, og med dem der giver bryst, i de dage! for der skal bli' stor nød i det land, og arrigskab over dette folk.

[Luk 21:24] Og de skal falde ved sværdets æg, og skal bli' ledt fanget væk ind i alle nationer: og Jerusalem skal bli' nedtrådt af Hedningerne, indtil Hedningernes tider er opfyldt.

[Luk 21:25] Og der skal være tegn i solen, og i månen, og i stjernerne; og nationernes nød på jorden, med rådvildhed; havet og bølgerne brølede;

[Luk 21:26] Menneskers hjerter fejler dem med frygt, og for at kigge efter de ting som er ankommet på jorden: for himlens kræfter skal bli' rystet.

[Luk 21:27] Og så skal de se Menneskesønnen ankomme i en sky med kraft og stor herlighed.

[Luk 21:28] Og når disse ting begynder at ske, så kig op, og opløft jeres hoveder; for jeres forløsning nærmer sig.

[Luk 21:29] Og han talte en lignelse til dem; Læg mærke til figentræet, og alle træerne;

[Luk 21:30] Når de nu springer ud, ser og forstår I i jeres eget selv at sommeren nu er lige ved hånden.

[Luk 21:31] På samme måde med jer, når I ser disse ting ske, ved I at Guds kongerige er lige ved hånden.

[Luk 21:32] Sandelig siger jeg til jer, Denne generation skal ikke forgå, før alt er opfyldt.

[Luk 21:33] Himmel og jord skal forgå: men mine ord skal ikke forgå.

[Luk 21:34] Og pas på jer selv, for ikke at jeres hjerter på noget tidspunkt er overbelastet med overspisning, og drukkenskab, og omsorg for dette liv, og sådant at den dag kommer ubemærket over jer.

[Luk 21:35] For som en fælde skal den komme over alle dem der bor på hele jordens overflade.

[Luk 21:36] Vær I derfor på vagt, og bed altid, så I må bli' anset for at være værdige til at flygte fra alle disse ting der skal komme til at ske, og til at stå foran Menneskesønnen.

[Luk 21:37] Og om dagen underviste han i templet; og om natten gik han ud, og opholdt sig på bjerget der er kaldet Olivenbjerget.

[Luk 21:38] Og hele folket kom tidligt om morgenen til ham i templet, for at høre ham.

[Luk 22:1] Nu nærmede festen for de usyrede brød sig, som kaldes for Påsken.

[Luk 22:2] Og de ledende præster og de skriftkloge søgte hvordan de måtte dræbe ham; for de frygtede folket.

[Luk 22:3] Så gik Satan ind i Judas med kaldenavnet Iscariot, som er en del af de 12.

[Luk 22:4] Og han gik hans vej, og talte sammen med de ledende præster og

kaptajnerne, om hvordan han måtte forråde ham til dem.

[Luk 22:5] Og de var glade, og indgik en pagt med ham om at give ham penge.

[Luk 22:6] Og han lovede, og søgte efter en mulighed til at forråde ham til dem i folkemængdens fravær.

[Luk 22:7] Så kom dagen for de usyrede brøds fest, da påskelammet måtte bli' dræbt.

[Luk 22:8] Og han sendte Peter og Johannes, og siger, **Gå og forbered påskemåltidet for os, så vi må spise.**

[Luk 22:9] Og de sagde til ham, Hvor vil du at vi forbereder?

[Luk 22:10] Og han sagde til dem, **Læg mærke til, når I er gået ind i byen, skal en mand møde jer der, som bærer en vandkande; følg ham ind i huset hvor han går ind.**

[Luk 22:11] Og I skal sige til husets ægtemand, Mesteren siger til dig, Hvor er gæsteværelset, hvor jeg skal spise påskemåltidet med mine disciple?

[Luk 22:12] Og han skal vise jer et stort møbleret øvre værelse: klargør der.

[Luk 22:13] Og de gik, og fandt det som han havde sagt det til dem: og de klargjorde påskemåltidet.

[Luk 22:14] Og da timen var kommet, sad han ned, og hos ham de 12 apostle.

[Luk 22:15] Og han sagde til dem, **Med ønske har jeg ønsket at spise dette påskemåltid med jer før jeg lider:**

[Luk 22:16] For jeg siger til jer, Jeg vil ikke længer spise deraf, før det er opfyldt i Guds kongerige.

[Luk 22:17] Og han tog koppen, og gav taksigelsesbønner, og sagde, **Tag denne, og del den blandt jer selv:**

[Luk 22:18] For jeg siger til jer, Jeg vil ikke drikke af vinstokkens frugt, før Guds kongerige skal komme.

[Luk 22:19] Og han tog brød, og gav taksigelsesbønner, og brød det, og gav til dem, og siger, **Dette er min krop som er givet for jer: gør dette i ihukommelse om mig.**

[Luk 22:20] Ligeledes også koppen efter aftensmåltidet, og siger, **Denne kop er det nye testamente i mit blod, som er udgydt for jer.**

[Luk 22:21] Men, læg mærke til, hånden af ham der forråder mig er hos mig på bordet.

[Luk 22:22] Og Menneskesønnen går sandelig, som det var besluttet: men arme den mand ved hvem han er forrådt!

[Luk 22:23] Og de begyndte at forhøre sig blandt demselv, hvilken af dem det var der skulle gøre denne ting.

[Luk 22:24] Og der var også en strid blandt dem, om hvem af dem der skulle bli' anset for at være den største.

[Luk 22:25] Og han sagde til dem, **Hedningernes konger udøver herredømme over dem; og de der udøver myndighed over dem er kaldet velgørere.**

[Luk 22:26] Men I skal ikke være sådant: men han der er størst blandt jer, lad

ham være som den yngre; og han der er leder, som han der betjener.

[Luk 22:27] For hvem er størst, han der sidder til bords, eller han der betjener? er ikke han der sidder til bords? men jeg er som han der betjener blandt jer.

[Luk 22:28] I er dem der har fortsat med mig i mine fristelser.

[Luk 22:29] Og jeg udvalgte et kongerige til jer, som min Far har udvalgt til mig;

[Luk 22:30] For at I må spise og drikke ved mit bord i mit kongerige, og sidde på troner for at dømme Israels 12 stammer.

[Luk 22:31] Og Herren sagde, Simon, Simon, læg mærke til, Satan har ønsket at ha' jer, så han må si jer som hvede:

[Luk 22:32] Men jeg har bedt for dig, at din tro ikke fejler: og når du er omvendt, styrke dine brødre.

[Luk 22:33] Og han sagde til ham, Herre, Jeg er klar til at gå med dig, både i fængsel, og i døden.

[Luk 22:34] Og han sagde, Jeg fortæller dig, hanen skal ikke gale denne dag, før at du skal fornægte at du kender mig 3 gange.

[Luk 22:35] Og han sagde til dem, Da jeg sendte jer uden pengepung, og madpose, og flere sko, manglede I nogle ting? Og de sagde, Ingenting.

[Luk 22:36] Så sagde han til dem, Men nu, han der har en pengepung, lad ham ta' den, og ligeledes hans madpose: og han der intet sværd har, lad ham sælge hans beklædning, og købe et.

[Luk 22:37] For jeg siger til jer, at dette der er skrevet må stadig bli' fuldført i mig, Og han var regnet blandt overtræderne: for de ting vedrørende mig har en ende.

[Luk 22:38] Og de sagde, Herre, læg mærke til, her er 2 sværd. Og han sagde til dem, Det er nok.

[Luk 22:39] Og han kom ud, og gik, som han plejede, til Olivenbjerget; og hans disciple fulgte ham også.

[Luk 22:40] Og da han var ved stedet, sagde han til dem, Bed at I ikke går ind i fristelse.

[Luk 22:41] Og han var tilbagetrukket et stenkast fra dem, og knælede ned, og bad,

[Luk 22:42] Og siger, Far, hvis du er villig, fjern denne kop fra mig: imidlertid ikke min vilje, men din, ske.

[Luk 22:43] Og der viste sig for ham en engel fra himlen, som styrkede ham.

[Luk 22:44] Og ved at være i en pine bad han mere inderligt: og hans sved var som var det store bloddråber der faldt ned til jorden.

[Luk 22:45] Og da han rejste sig op fra bøn, og var kommet til hans disciple, fandt han dem sovende på grund af sorger,

[Luk 22:46] Og han sagde til dem, Hvorfor sover I? stå op og bed, for ikke at I går ind i fristelse.

[Luk 22:47] Og mens han stadig talte, læg mærke til en folkemængde, og han der var kaldet Judas, én af de 12, gik foran dem, og nærmede sig Jesus for at kysse ham.

[Luk 22:48] Men Jesus sagde til ham, **Judas, forråder du Menneskesønnen med et kys?**

[Luk 22:49] Da de der var omkring ham så' hvad der ville følge, sagde de til ham, Herre, skal vi slå med sværdet?

[Luk 22:50] Og én af dem slog ypperstepræstens tjener, og skar hans højre øre af.

[Luk 22:51] Og Jesus svarede og sagde, **Tillad I så langt.** Og han rørte hans øre, og helbredte ham.

[Luk 22:52] Så sagde Jesus til de ledende præster, og templets kaptajner, og de ældste, de som var kommet til ham, **Er I kommet ud, som imod en tyv, med sværd og stave?**

[Luk 22:53] **Da jeg dagligt var hos jer i templet, udrakte I ingen hænder imod mig: men dette er jeres time, og mørkets myndighed.**

[Luk 22:54] Så tog de ham, og ledte ham, og bragte ham ind i ypperstepræstens hus. Og Peter fulgte efter på afstand.

[Luk 22:55] Og da de havde tændt en ild i midten af salen, og samlet var sat ned, satte Peter sig ned blandt dem.

[Luk 22:56] Og en bestemt pige lagde mærke til ham da han sad ved ilden, og kiggede inderligt på ham, og sagde, Denne mand var også hos ham.

[Luk 22:57] Og han fornægtede ham, og siger, Kvinde, jeg kender ham ikke.

[Luk 22:58] Og et lille stykke tid senere så' en anden ham, og sagde, Du er også fra dem. Og Peter sagde, Mand, det jeg er ikke.

[Luk 22:59] Og omkring en time senere bekræfter en anden helt fast, og siger, Denne fyr var sandelig også hos ham: for han er en Galilæer.

[Luk 22:60] Og Peter sagde, Mand, jeg ved ikke hvad du siger, Og øjeblikkeligt, mens han talte, galede hanen.

[Luk 22:61] Og Herren vendte sig, og kiggede på Peter. Og Peter huskede Herrens ord, hvordan han havde sagt til ham, **Før hanen galer, skal du fornægte mig 3 gange.**

[Luk 22:62] Og Peter gik ud, og græd bitterligt.

[Luk 22:63] Og de mænd der holdt Jesus hånede ham, og slog ham.

[Luk 22:64] Og da de havde givet ham bind for øjnene, slog de ham i ansigtet, og spurgte ham, og siger, Profeter, hvem er det der slog dig?

[Luk 22:65] Og mange andre ting talte de gudsbespottende imod ham.

[Luk 22:66] Og så snart det var dag, samledes folkets ældste og de ledende præster og de skriftkloge, og ledte ham ind i deres råd, og siger.

[Luk 22:67] Er du den Kristus? fortæl os det. Og han sagde til dem, **Hvis jeg fortæller jer det, vil I ikke tro:**

[Luk 22:68] **Og hvis jeg også spørger jer, vil I ikke svare mig, og heller ikke lade mig gå.**

[Luk 22:69] **Herefter skal Menneskesønnen sidde på højre hånd af Guds kraft.**

[Luk 22:70] Så sagde de alle, Er du da Guds Søn? Og han sagde til dem, **I siger**

at jeg er.

[Luk 22:71] Og de sagde, Hvilket yderligere vidne har vi brug for? for vi os selv har hørt det fra hans egen mund.

[Luk 23:1] Og hele denne folkemængde rejste sig op, og ledte ham til Pilatus. "Forløbet optil at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Luk 23:2] Og de begyndte at anklage ham, og siger, Vi fandt at denne fyr fordrejede nationen, og forbød at give skat til Cæsar, og siger at han er Kristus en Konge.

[Luk 23:3] Og Pilatus spurgte ham, og siger, Er du Jødernes Konge? Og han svarede ham og sagde, **Du siger det.**

[Luk 23:4] Så sagde Pilatus til de ledende præster og til folket, Jeg finder ingen fejl i denne mand.

[Luk 23:5] Og de var bare endnu mere voldsomme, og siger, Han oprører folket, og underviser udover hele Jødedommen, begyndende fra Galilæa indtil dette sted.

[Luk 23:6] Da Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han om manden var en Galilæer.

[Luk 23:7] Og lige så snart som han vidste at han tilhørte Herodes retsområde, sendte han ham til Herodes, som hamselv også var i Jerusalem på det tidspunkt.

[Luk 23:8] Og da Herodes så Jesus, var han overmådelig glad: for han havde håbet på at se ham gennem længer tid, fordi han havde hørt mange ting om ham; og han håbede på at se nogle mirakler gjort af ham.

[Luk 23:9] Så han udspurgte ham med mange ord; men han svarede ham ingenting.

[Luk 23:10] Og de ledende præster og de skriftkloge stod og anklagede ham heftigt.

[Luk 23:11] Og Herodes med hans krigere så ham som intet, og håned ham, og iklædte ham i en prægtig kåbe, og sendte ham tilbage til Pilatus.

[Luk 23:12] Og den samme dag var Herodes og Pilatus blevet venner: for før var der fjendskab mellem dem.

[Luk 23:13] Og Pilatus, da han havde sammenkaldt de ledende præster og folket,

[Luk 23:14] Sagde til dem, I har bragt denne mand til mig, som én der fordrejer folket: og, læg mærke til, jeg, som har undersøgt ham foran jer, har ingen fejl fundet i denne mand vedrørende de ting hvorom I anklager ham:

[Luk 23:15] Nej, og det har Herodes heller ikke: for jeg sendte jer til ham; og, se, ingenting værdig af døden er gjort overfor ham.

[Luk 23:16] Jeg vil derfor irrettesætte ham, og frigi' ham.

[Luk 23:17] (For af nødvendighed måtte han frigi' én til dem ved festen.)

[Luk 23:18] Og de råbte alle højt på en gang, og siger, Væk med denne mand, og frigi' Barabbas til os:

[Luk 23:19] (Som for et bestemt oprør lavet i byen, og for mord, var smidt i fængsel.)

[Luk 23:20] Pilatus derfor, der var villig til at frigi' Jesus, talte til dem igen.

[Luk 23:21] Men de råbte, og siger, Korsfæst ham, korsfæst ham.

[Luk 23:22] Og han sagde til dem den tredje gang, Hvorfor, hvilket ondt har han gjort? Jeg har ingen årsag fundet til døden i ham: Derfor vil jeg irettesætte ham, og lade ham gå.

[Luk 23:23] Og de var vedblivende med høje stemmer, og ønskede at han måtte bli' korsfæstet. Og stemmerne fra dem og de ledende præster fik overhånd.

[Luk 23:24] Og Pilatus afsagde dommen at det skulle være som de ønskede.

[Luk 23:25] Og han frigav ham der for oprør og mord var smidt i fængsel til dem, som de havde ønsket; desuden udleverede han Jesus efter deres vilje. "Forløbet optil at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Luk 23:26] Og som de ledte ham væk, tog de fat i én Simon, en fra Kyrene, der var ankommet ud af det land, og på ham lagde de korset, så han måtte bære det efter Jesus.

[Luk 23:27] Og en stor gruppe af folk fulgte ham der, og af kvinder, som også begræd og sørgede over ham.

[Luk 23:28] Men Jesus vendte sig til dem og sagde, **Døtre i Jerusalem, græd ikke over mig, men græd over jer selv, og over jeres børn.**

[Luk 23:29] **For, læg mærke til, de dage kommer, i hvilke de skal sige, Velsignet er den ufrugtbare, og de livmodere der aldrig bar, og de bryster som aldrig gav die.**

[Luk 23:30] **Da skal de begynde at sige til bjergene, Fald på os; og til bakkene, Dæk os.**

[Luk 23:31] **For hvis de gør disse ting på et grønt træ, hvad skal bli' gjort på de tørre?**

[Luk 23:32] Og der var også 2 andre, kriminelle, ledt med ham for at lide døden.

[Luk 23:33] Og da de var komme til stedet, som kaldes Golgata, korsfæstede de ham der, og de kriminelle, én på den højre hånd, og den anden på den venstre.

[Luk 23:34] Da sagde Jesus, **Far, tilgiv dem; for de ved ikke hvad de gør.** Og de delte hans tøj, og kastede lod.

[Luk 23:35] Og folket stod og lagde mærke til det. Og lederne hånede ham også med dem, Han frelste andre; lad ham frelse sigselv, hvis han er Kristus, Guds udvalgte.

[Luk 23:36] Og soldaterne hånede ham også, ved at komme til ham, og ved at tilbyde ham vineddike,

[Luk 23:37] Og siger, Hvis du er Jødernes konge, frels digselv.

[Luk 23:38] Og en inskription var også skrevet over ham med bogstaver fra Græsk, og Latin, og Hebraisk, **DETTE ER JØDERNES KONGE.**

[Luk 23:39] Og en af de kriminelle som var hængt hånede ham, og siger, Hvis du er Kristus, frels digselv og os.

[Luk 23:40] Men den anden svarede og irettesatte ham, og siger, Frygter du ikke

Gud, eftersom du er i den samme fordømmelse?

[Luk 23:41] Og det er retfærdigt at vi er her; for vi modtog den rette fortjeneste for vore handlinger: men denne mand har intet forkert gjort.

[Luk 23:42] Og han sagde til Jesus, Herre, husk på mig når du kommer ind i dit kongerige.

[Luk 23:43] Og Jesus sagde til ham, **Sandelig siger jeg til dig, I dag skal du være med mig i paradiset.**

[Luk 23:44] Og det var omkring den sjette time, og der var et mørke over hele jorden indtil den niende time.

[Luk 23:45] Og solen var formørket, og templets forhæng var splittet på midten.

[Luk 23:46] Og da Jesus havde råbt med en høj stemme, sagde han, **Far, ind i din hænder betror jeg min ånd:** og ved at ha' sagt således, opgav han ånden.

[Luk 23:47] Nu da kaptajnen før 100 mand så' hvad der var sket, forherligede han Gud, og siger, Dette var ganske vist en retfærdig mand.

[Luk 23:48] Og hele folket der forsamledes ved det sted, lagde mærke til de ting som var gjort, og slog sig på brystet, og returnerede.

[Luk 23:49] Og alle hans bekendtskaber, og kvinderne der fulgte ham fra Galilæa, stod på afstand, og lagde mærke til disse ting.

[Luk 23:50] Og, læg mærke til, der var en mand kaldet Joseph, en rådgiver; og han var en god mand, og en retfærdig:

[Luk 23:51] (Den samme var ikke enig med rådet og handlingen fra dem;) han var fra Arimatæa, en Jødisk by: som også hamselv ventede på Guds kongerige.

[Luk 23:52] Denne mand gik til Pilatus, og tryglede om Jesus' krop.

[Luk 23:53] Og han tog den ned, og indviklede den i linned, og lagde den i et gravkammer der var udhugget i sten, hvori ingen mand før var lagt.

[Luk 23:54] Og den dag var forberedelsen, og sabbatten nærmede sig.

[Luk 23:55] Og kvinderne også, som kom med ham fra Galilæa, fulgte efter, og lagde mærke til gravkammeret, og hvordan hans krop var lagt.

[Luk 23:56] Og de returnerede, og forberedte krydderier og salveolier; og hvilede på sabbatsdagen ifølge befalingen.

[Luk 24:1] Nu på den første dag af ugen, meget tidligt om morgenen, kom de til gravkammeret, medbringende krydderierne som de havde forberedt, og bestemte andre med dem.

[Luk 24:2] Og de fandt stenen rullet væk fra gravkammeret.

[Luk 24:3] Og de gik ind, og fandt ikke Herren Jesus' krop.

[Luk 24:4] Og det skete, da de var meget forvirrede deromkring, læg mærke til, 2 mænd stod hos dem i skinnende beklædningsgenstande:

[Luk 24:5] Og da de var bange, og bøjede deres ansigter til jorden, sagde de til dem, Hvorfor søger I den levende blandt de døde?

[Luk 24:6] Han er ikke her, men er opstået: husk på hvordan han talte til jer da han stadig var i Galilæa,

[Luk 24:7] Og siger, Menneskesønnen måtte bli' udleveret ind i syndfulde menneskers hænder, og bli' korsfæstet, og den tredje dag opstå igen.

[Luk 24:8] Og de huskede hans ord,

[Luk 24:9] Og returnerede fra gravkammeret, og fortalte alle disse ting til de 11, og til alle de resterende.

[Luk 24:10] Det var Maria Magdalene, og Joanna, og Maria Jacobs mor, og andre kvinder der var hos dem, som fortalte disse ting til apostlene.

[Luk 24:11] Og deres ord så ud for dem som løs tale, og de troede dem ikke.

[Luk 24:12] Så rejste Peter sig op, og løb til gravkammeret; og ved at hoppe ned, lagde han mærke til linned-stoffet som bare lå der for sigselv, og tog afsted, og forundredes i sigselv over det som var sket.

[Luk 24:13] Og, læg mærke til, 2 af dem gik den samme dag til en landsby kaldet Emmaus, som fra Jerusalem var omkring 12 kilometer væk. *"1 Furlong = 200 meter"*

[Luk 24:14] Og de talte sammen om alle disse ting der var sket.

[Luk 24:15] Og det skete, at, mens de talte sammen og ræsonnerede, nærmede Jesus sig, og gik med dem.

[Luk 24:16] Men deres øjne var fastholdt for ikke at de skulle kende ham.

[Luk 24:17] Og han sagde til dem, **Hvilken slags budskaber er dette som I har med hinanden, som I går, og er kedede af det?**

[Luk 24:18] Og den ene af dem, hvis navn var Cleopas, svare og sagde til ham, Er du kun en fremmed i Jerusalem, og har ikke kendt de ting som er sket der i disse dage?

[Luk 24:19] Og han sagde til dem, **Hvilke ting?** Og de sagde til ham, Angående Jesus fra Nazaret, som var en profet mægtig i handling og ord foran Gud og hele folket:

[Luk 24:20] Og hvordan de ledende præster og vore ledere udleverede ham til at bli' fordømt til døden, og har korsfæstet ham.

[Luk 24:21] Men vi stolede på at det havde været han som skulle ha' befriet Israel: og i tillæg til alt dette, i dag er den tredje dag siden disse ting var gjort.

[Luk 24:22] Ja, og nogle kvinder fra gruppen gjorde os også forbløffede, som tidligt var ved gravkammeret;

[Luk 24:23] Og da de ikke fandt hans krop, kom de, og siger, at de også havde set en vision fra engle, som sagde at han var i live.

[Luk 24:24] Og nogle af dem som var hos os gik til gravkammeret, og fandt det lige som de kvinder havde sagt: men ham så' de ikke.

[Luk 24:25] Så sagde han til dem, **Kæreste tåber, og langsom i hjertet til at tro alt det profeterne har talt:**

[Luk 24:26] **Burde ikke Kristus ha' lidt disse ting, og at gå indtil hans herlighed?**

[Luk 24:27] Og begyndende ved Moses og alle profeterne, udlagde ham for dem i alle skrifterne de ting vedrørende ham selv.

[Luk 24:28] Og de nærmede sig landsbyen, hvor de gik hen: og han lod som om

han ville ha' gået videre.

[Luk 24:29] Men de begrænsede ham, og siger, Bliv hos os: for det er snart aften, og det er sent. Og han gik ind for at være sammen med dem.

[Luk 24:30] Og det skete, da han sad til bords med dem, at han tog et brød, og velsignede det, og brød det, og gav det til dem.

[Luk 24:31] Og deres øjne var åbnet, og de kendte ham; og han forsvandt ud af deres synsfelt.

[Luk 24:32] Og de sagde til hinanden, Brændte vore hjerter ikke inde i os, mens han talte med os på vejen, og mens han åbnede skrifterne for os?

[Luk 24:33] Og de rejste sig op den samme time, og returnerede til Jerusalem, og fandt de 11 forsamlede, og dem der var hos dem,

[Luk 24:34] Og siger, Herren er ganske vist opstået, og har vist sig for Simon.

[Luk 24:35] Og de fortalte de ting der var sket på vejen, og hvordan han var genkendt af dem i brødsbrydelsen.

[Luk 24:36] Og som de talte således, stod Jesus hamselv i deres midte, og siger til dem, **Fred være med jer.**

[Luk 24:37] Men de var skræmte og forfærdede, og gik ud fra at de havde set en ånd.

[Luk 24:38] Og han sagde til dem, **Hvorfor er I bekymret? og hvorfor rejser der sig tanker i jeres hjerter?**

[Luk 24:39] **Læg mærke til mine hænder og mine fødder, at det er jeg mig selv: rør mig, og se; for en ånd har ikke kød og ben, som I ser jeg har.**

[Luk 24:40] Og da han havde talt således, viste han dem hans hænder og hans fødder.

[Luk 24:41] Og mens de stadig ikke troede med glæde, og undredes, sagde han til dem, **Har I noget mad?**

[Luk 24:42] Og de gav ham et stykke af en grillet fisk, og af en honningtavl.

[Luk 24:43] Og han tog det, og spiste foran dem.

[Luk 24:44] Og han sagde til dem, Disse er de ord som jeg talte til jer, mens jeg stadig var hos jer, så alle ting måtte bli' opfyldt, som var skrevet i Moseloven, og i profetbøgerne, og i salmerne, vedrørende mig.

[Luk 24:45] Så åbnede han deres forståelse, så de måtte forstå skrifterne,

[Luk 24:46] Og sagde til dem, **Således er det skrevet, og således behagede det Kristus at lide, og at opstå fra de døde den tredje dag:**

[Luk 24:47] Og at omvendelse og eftergivelse af synder skulle bli' prædiket i hans navn blandt alle nationer, begyndende i Jerusalem.

[Luk 24:48] **Og I er vidner om disse ting.**

[Luk 24:49] **Og, læg mærke til, jeg sender min Fars løfte over jer: men vent I i Jerusalems by, indtil I er udstyret med kraft fra det høje.**

[Luk 24:50] Og han ledte dem ud så langt som til Bethania, og han opløftede hans hænder, og velsignede dem.

[Luk 24:51] Og det skete, mens han velsignede dem, var han adskilt fra dem, og førtes op ind i himlen.

[Luk 24:52] Og de tilbad ham, og returnerede til Jerusalem med stor glæde:

[Luk 24:53] Og var kontinuerligt i templet, ved at rose og ved at velsigne Gud.
Amen.

Johannes Evangeliet

Navnebetydning for Johannes = Gud er en nådig giver

[Joh 1:1] I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

[Joh 1:2] Denne samme var i begyndelsen hos Gud.

[Joh 1:3] Alle ting var lavet af ham; og uden ham var ikke nogen ting lavet der var lavet.

[Joh 1:4] I ham var liv; og det liv var menneskets lys.

[Joh 1:5] Og det lys skinner i mørke; og mørket forstod det ikke.

[Joh 1:6] Der var sendt en mand fra Gud, hvis navn var Johannes.

[Joh 1:7] Den samme kom som et vidne, for at fremføre vidnesbyrd om det Lys, så alle mennesker gennem ham måtte tro.

[Joh 1:8] Han var ikke det Lys, men var sendt for at fremføre vidnesbyrd om det Lys.

[Joh 1:9] Der var det sande Lys, som oplyser ethvert menneske der kommer ind i denne verden.

[Joh 1:10] Han var i denne verden, og denne verden var lavet af ham, og denne verden kendte ham ikke.

[Joh 1:11] Han kom til hans egne, og hans egne modtog ham ikke.

[Joh 1:12] Men alle de som modtog ham, til dem gav han kraft til at bli' Guds sønner, ja til dem der tror på hans navn:

[Joh 1:13] Som var født, ikke af blod, heller ikke af kødets vilje, heller ikke af mandens vilje, men af Gud.

[Joh 1:14] Og Ordet var kødeliggjort, og boede blandt os, (og vi lagde mærke til hans herlighed, herligheden som af Faderens eneste aflede,) fuld af nåde og sandhed.

[Joh 1:15] Johannes fremførte vidnesbyrd om ham, og råbte, og sagde, Dette var han om hvem jeg talte, Han der kommer efter mig er foretrukket fremfor mig: for han var før mig.

[Joh 1:16] Og af hans fylde har vi alle modtaget, og nåde over nåde.

[Joh 1:17] For loven var givet via Moses, men nåde og sandhed kom via Jesus Kristus.

[Joh 1:18] Intet menneske har på noget tidspunkt set Gud; den eneste aflede Søn, som er i Faderens skød, han har erklæret ham.

[Joh 1:19] Og dette er Johannes' optegnelse, da Jøderne sendte præster og Leviter fra Jerusalem for at spørge ham, Hvem er du?

[Joh 1:20] Og han bekendte, og benægtede ikke; men bekendte, Jeg er ikke den Kristus.

[Joh 1:21] Og de spurgte ham, Hvad da? Er du Elias? Og han siger, det er jeg ikke. Er du den profet? Og han svarede, Nej.

[Joh 1:22] Da sagde de til ham, Hvem er du? så vi må gi' et svar til dem som sendte os. Hvad siger du om digselv?

[Joh 1:23] Han sagde, Jeg er stemmen af en der råber i vildmarken, Ret Herrens vej ud, som profeten Esajas sagde.

[Joh 1:24] Og de som var sendt var fra Farisæerne.

[Joh 1:25] Og de spurgte ham, og sagde til ham, Hvorfor døber du da, hvis du ikke er den Kristus, heller ikke Elias, og heller ikke den profet?

[Joh 1:26] Johannes svarede dem, og sagde, Jeg døber med vand: men der står en blandt jer, hvem I ikke kender;

[Joh 1:27] Han er den, som ankommer efter mig som er foretrukket før mig, hvis skøremme jeg ikke er værdig til at løsne.

[Joh 1:28] Disse ting var gjort i Bethabara på den anden side af Jordanfloden, hvor Johannes døbte.

[Joh 1:29] Den næste dag ser Johannes Jesus ankommende til ham, og siger, Læg mærke til Guds Lam, som fjerner denne verdens synd.

[Joh 1:30] Dette er han om hvem jeg sagde, Efter mig kommer en mand som er foretrukket før mig: for han var før mig.

[Joh 1:31] Og jeg kendte ham ikke: men så han skulle bli' synliggjort for Israel, derfor er jeg kommet og døber med vand.

[Joh 1:32] Og Johannes førte optegnelse, og siger, Jeg så' Ånden som dalede ned fra himlen som en due, og den forblev på ham.

[Joh 1:33] Og jeg kendte ham ikke: men han der sendte mig for at døbe med vand, denne samme sagde til mig, Ham som du skal se Ånden dale ned på, og forbli' på, denne samme er han som døber med den Hellige Ånd.

[Joh 1:34] Og jeg så', og førte optegnelse at dette er Guds Søn.

[Joh 1:35] Igen den næste dag derefter stod Johannes, og 2 af hans disciple;

[Joh 1:36] Og kiggede på Jesus som han vandrede, han siger, Læg mærke til Guds Lam!

[Joh 1:37] Og de 2 disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus.

[Joh 1:38] Da vendte Jesus sig om, og så' dem følge efter, og siger til dem, **Hvad søger I?** De sagde til ham, Rabbi, (hvilket betyder, ved at være fortolket, Mester,) hvor bor du?

[Joh 1:39] Han siger til dem, **Kom og se.** De kom og så' hvor han boede, og blev hos ham den dag: for det var omkring klokken 16.

[Joh 1:40] En af de 2 som hørte Johannes tale, og fulgte ham, var Andreas, Simon Peters bror.

[Joh 1:41] Først fandt han hans egen bror Simon, og siger til ham, Vi har fundet den Messias, som er, ved at være fortolket, den Kristus.

[Joh 1:42] Og han bragte ham til Jesus. Og da Jesus lagde mærke til ham, sagde han, **Du er Simon Jonas søn: du skal kaldes Kefas,** som ved fortolkning er, En sten.

[Joh 1:43] Den følgende dag ville Jesus gå videre ind i Galilæa, og finder Philip, og siger til ham, **Følg mig.**

[Joh 1:44] Nu var Philip fra Bethsaida, Andreas og Peters by.

[Joh 1:45] Philip finder Nathanael, og siger til ham, Vi har fundet ham, om hvem Moses i loven, og profeterne, har skrevet, Jesus fra Nazaret, Josephs søn.

[Joh 1:46] Og Nathanael sagde til ham, Kan der komme noget godt ud af Nazaret? Philip siger til ham, Kom og se.

[Joh 1:47] Jesus så Nathanael ankommende til ham, og siger om ham, **Ja læg mærke til en Israelit, i hvem der ikke er svig!**

[Joh 1:48] Nathanael siger til ham, Hvor kender du mig fra? Jesus svarede og sagde til ham, **Førend Philip kaldte på dig, da du var under figentræet, så jeg dig.**

[Joh 1:49] Nathanael svarede og siger til ham, Rabbi, du er Guds Søn; Du er Israels Konge.

[Joh 1:50] Jesus svarede og sagde til ham, **Tror du, fordi jeg sagde til dig, jeg så dig under figentræet? du skal se større ting end dette.**

[Joh 1:51] Og han siger til ham, **Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Herefter skal I se himlen åben, og Guds engle stige op og dalende ned på Menneskesønnen.**

[Joh 2:1] Og den tredje dag var der et bryllup i Galilæas Cana; Og Jesus' mor var der:

[Joh 2:2] Og til brylluppet, var både Jesus og hans disciple indbudt.

[Joh 2:3] Og da de manglede vin, siger Jesus' mor til ham, De har ikke noget vin.

[Joh 2:4] Jesus siger til hende, **Kvinde, hvad har jeg med dig at gøre? min time er endnu ikke kommet.**

[Joh 2:5] Hans mor siger til tjenerne, Hvadsomhelst han siger til jer, gør det.

[Joh 2:6] Og der var der sat 6 vandpotter af sten, af samme slags som Jøderne bruger til renselsen, indeholdende 2 eller 3 firkiner stykket. **"1 firkin = ca. 41 liter i alt ca. 600 liter"**

[Joh 2:7] Jesus siger til dem, **Fyld vandpotterne med vand.** Og de fyldte dem op til randen.

[Joh 2:8] Og han siger til dem, **Øs nu op, og bær det til hovmesteren.** Og de bragte det.

[Joh 2:9] Da hovmesteren havde smagt vandet der var lavet til vin, og ikke vidste hvor det kom fra: (men tjenerne som øste vandet viste det;) kaldte hovmesteren på brudgommen,

[Joh 2:10] Og siger til ham, Ethvert menneske sætter i begyndelsen den gode vin frem; og når der er drukket godt, så det som er værre: men du har tilbageholdt den gode vin indtil nu.

[Joh 2:11] Denne begyndelse af mirakler gjorde Jesus i Galilæas Cana, og synliggjorde hans herlighed; og hans disciple troede på ham.

[Joh 2:12] Efter dette gik han ned til Kapernaum, han, og hans mor, og hans brødre, og hans disciple: og de blev ikke der mange dage.

[Joh 2:13] Og Jødernes påske var nært forestående, og Jesus gik op til Jerusalem,

[Joh 2:14] Og fandt dem siddende i templet der solgte okser og får og duer, og penge vekslerne:

[Joh 2:15] Og da han havde lavet en pisk af små strenge, drev han dem alle ud af templet, og fårene, og okserne; og hældte vekslerens penge ud, og væltede bordene;

[Joh 2:16] Og sagde til dem der solgte duer, **Ta' disse ting væk; lav ikke min Fars hus til et varehus.**

[Joh 2:17] Og hans disciple huskede at det var skrevet, Nidkærheden efter dit hus har fortæret mig. Se - Salme 69:9 & Johannes 2:17 & Romerne 15:3

[Joh 2:18] Da svarede Jøderne og sagde til ham, Hvilket tegn viser du til os, eftersom du gør disse ting?

[Joh 2:19] Jesus svarede og sagde til dem, **Destruer dette tempel, og på 3 dage vil jeg rejse det op.**

[Joh 2:20] Da sagde Jøderne, det tog 46 år at bygge dette tempel, og vil du genrejse det på 3 dage?

[Joh 2:21] Men han talte om hans krops tempel.

[Joh 2:22] Når han derfor var opstået fra de døde, huskede hans disciple at han havde sagt dette til dem; og de troede skriften, og ordet som Jesus havde sagt.

[Joh 2:23] Nu da han var i Jerusalem ved påsken, på festdagen, troede mange på hans navn, da de så miraklerne som han gjorde.

[Joh 2:24] Men Jesus betroede ikke sig selv til dem, fordi han kendte alle mennesker,

[Joh 2:25] Og behøvede ikke at nogen skulle vidne om mennesket: for han vidste hvad der var i mennesket.

[Joh 3:1] Der var et menneske fra Farisæerne, kaldet Nicodemus, en leder af Jøderne:

[Joh 3:2] Denne samme kom til Jesus om natten, og sagde til ham, Rabbi, vi ved at du er en lærer kommet fra Gud: for intet menneske kan gøre disse mirakler som du gør, medmindre Gud er med ham.

[Joh 3:3] Jesus svarede og sagde til ham, **Sandelig, sandelig, siger jeg til dig, Medmindre et menneske er født igen, kan han ikke se Guds kongerige.**

[Joh 3:4] Nicodemus siger til ham, Hvordan kan et menneske bli' født når han er gammel? kan han for anden gang komme ind i hans mors livmoder, og bli' født?

[Joh 3:5] Jesus svarede, **Sandelig, sandelig, siger jeg til dig, Medmindre et menneske er født af vand og af Ånden, kan han ikke komme ind i Guds kongerige.**

[Joh 3:6] Det som er født af kødet er kød; og det som er født af Ånden er ånd.

[Joh 3:7] Forundres ikke over at jeg sagde til dig, I må bli' født igen.

[Joh 3:8] Vinden blæser hvor den lyster, og du hører dens lyd, men kan ikke fortælle hvor den kommer fra, og hvor den går hen: sådant er enhver der er født af Ånden.

[Joh 3:9] Nicodemus svarede og sagde til ham, Hvordan kan disse ting ske?

[Joh 3:10] Jesus svarede og sagde til ham, **Er du en mester fra Israel, og kender ikke til disse ting?**

[Joh 3:11] Sandelig, sandelig, siger jeg til dig, Vi taler det vi kender til, og vidner om det vi har set; og I modtager ikke vores vidnesbyrd.

[Joh 3:12] Hvis jeg har fortalt jer jordiske ting, og I ikke tror, hvordan skal I tro, hvis jeg fortæller jer om himmelske ting?

[Joh 3:13] Og intet menneske har steget op til himlen, foruden han der kom ned fra himlen, ja Menneskesønnen som er i himlen.

[Joh 3:14] Og som Moses løftede slangen op i vildmarken, på samme måde må Menneskesønnen bli' løftet op:

[Joh 3:15] Så hvemsomhelst der tror på ham ikke skulle forulykke, men ha' evig liv.

[Joh 3:16] For sådant elskede Gud denne verden, at han gav hans eneste avlede Søn, så hvemsomhelst der tror på ham ikke skulle forulykke, men ha' evigvarende liv.

[Joh 3:17] For Gud sendte ikke hans Søn ind i denne verden for at fordømme denne verden; men så denne verden gennem ham måtte bli' frelst.

[Joh 3:18] Han der tror på ham er ikke fordømt: men han der ikke tror er fordømt allerede, fordi han ikke har troet på navnet af den eneste avlede Søn af Gud.

[Joh 3:19] Og dette er fordømmelsen, at lys er kommet ind i denne verden, og mennesker elskede mørke fremfor lys, fordi deres handlinger var onde.

[Joh 3:20] For enhver der gør ondt hader lyset, kommer heller ikke til lyset, for ikke at hans handlinger skulle bli' bebrejdet.

[Joh 3:21] Men han der gør sandhed kommer til lyset, så hans handlinger må bli' synliggjort, at de er udvirket i Gud.

[Joh 3:22] Efter disse ting kom Jesus og hans disciple ind i Judæas land; og der opholdt han sig hos dem, og døbte.

[Joh 3:23] Og også Johannes døbte i Aenon nær ved Salim, fordi der var meget vand der: og de kom, og var døbt.

[Joh 3:24] For Johannes var endnu ikke smidt i fængsel.

[Joh 3:25] Da opstod der et spørgsmål blandt nogle af Johannes' disciple og Jøderne omkring renselse.

[Joh 3:26] Og de kom til Johannes, og sagde til ham, Rabbi, han der var sammen med dig på den anden side af Jordanfloden, om hvem du fremfører vidnesbyrd, læg mærke til, denne samme døber, og alle mennesker kommer til ham.

[Joh 3:27] Johannes svarede og sagde, Et menneske kan intet modtage, medmindre det er blevet givet ham fra himlen.

[Joh 3:28] I jer selv kender mit vidnesbyrd, at jeg sagde, jeg er ikke den Kristus, men at jeg er sendt før ham.

[Joh 3:29] Han der har bruden er brudgommen: men brudgommens ven, som står og hører ham, jubler meget på grund af brudgommens stemme: denne min glæde er derfor opfyldt.

[Joh 3:30] Han må vokse, men jeg må aftage.

[Joh 3:31] Han der kommer fra foroven er over alle: han der er fra jorden er jordisk, og taler om jorden: han der kommer fra himlen er over alle.

[Joh 3:32] Og hvad han har set og hørt, det vidner han om; og intet menneske modtager hans vidnesbyrd.

[Joh 3:33] Han der har modtaget hans vidnesbyrd har bekræftet at Gud er sand.

[Joh 3:34] For han hvem Gud har sendt taler Guds ord: for Gud giver ikke Ånden gennem mål til ham.

[Joh 3:35] Faderen elsker Sønnen, og har givet alle ting ind i hans hånd.

[Joh 3:36] Han der tror på Sønnen har evigvarende liv: og han der ikke tror Sønnen skal ikke se liv; men Guds arrigskab forbli'r over ham.

[Joh 4:1] Da derfor Herren vidste hvordan Farisæerne havde hørt at Jesus lavede og døbte flere disciple end Johannes,

[Joh 4:2] (Selvom Jesus hamselv ikke døbte, men hans disciple,)

[Joh 4:3] Forlod han Judæa, og rejste igen ind i Galilæa.

[Joh 4:4] Og han måtte nødvendigvis gå gennem Samaria.

[Joh 4:5] Da kommer han til en Samaritansk by, som kaldes Sychar, nær ved det jordstykke som Jacob gav til hans søn Joseph.

[Joh 4:6] Nu var Jacobs brønd der. Jesus derfor, som er udmattet efter rejsen, satte sig således på brønden: og det var omkring klokken 12.

[Joh 4:7] Der kommer en kvinde fra Samaria for at hente vand: Jesus siger til hende, **Giv mig noget at drikke.**

[Joh 4:8] (For hans disciple var gået indtil byen for at købe mad.)

[Joh 4:9] Da siger kvinden fra Samaria til ham, Hvordan er det at du, som er en Jøde, spørger mig om noget at drikke, som er en kvinde fra Samaria? for Jøderne havde intet at gøre med Samaritanerne.

[Joh 4:10] Jesus svarede og sagde til hende, **Hvis du kendte Guds gave, og hvem det er der siger til dig, Giv mig noget at drikke; ville du ha' spurgt af ham, og han ville ha' givet dig levende vand.**

[Joh 4:11] Kvinden siger til ham, Hr., du har ingenting at hente vand med, og brønden er dyb: hvor har du da det levende vand fra?

[Joh 4:12] Er du større end vor fader Jacob, som gav os brønden, og drak deraf hamselv, og hans børn, og hans dyr?

[Joh 4:13] Jesus svarede og sagde til hende, **Hvemsomhelst der drikker af dette vand skal tørste igen:**

[Joh 4:14] Men hvemsomhelst der drikker af det vand som jeg skal gi' ham skal aldrig tørste; men det vand som jeg skal gi' ham skal i ham bli' en brønd af vand der springer op indtil evigvarende liv.

[Joh 4:15] Kvinden siger til ham, Hr., giv mig dette vand, så jeg ikke tørster, heller ikke kommer herhen for at hente vand.

[Joh 4:16] Jesus siger til hende, **Gå, kald på din ægtemand, og kom herhen.**

[Joh 4:17] Kvinden svarede og sagde, Jeg har ingen ægtemand, Jesus sagde til hende, **Du har sagt vel, jeg har ingen ægtemand:**

[Joh 4:18] For du har haft 5 ægtemænd; og han hvem du har nu er ikke din

ægtemand: i det talte du sandt.

[Joh 4:19] Kvinden siger til ham, Herre, jeg forstår at du er en profet.

[Joh 4:20] Vore fædre tilbød på dette bjerg; og I siger, at i Jerusalem er det sted hvor mennesker burde tilbede.

[Joh 4:21] Jesus siger til hende, **Kvinde, tro mig, den time kommer, når I hverken skal tilbede Faderen på dette bjerg, heller ikke i Jerusalem.**

[Joh 4:22] I tilbeder I ved ikke hvad: vi ved hvad vi tilbeder: for frelse er fra Jøderne.

[Joh 4:23] Men den time kommer, og er nu, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og i sandhed: for Faderen søger sådanne til at tilbede ham.

[Joh 4:24] Gud er en Ånd: og de der tilbeder ham må tilbede ham i ånd og i sandhed.

[Joh 4:25] Kvinden siger til ham, Jeg ved at Messias kommer, som er kaldet Kristus: når han er kommet, vil han fortælle os alle ting.

[Joh 4:26] Jesus siger til hende, **Jeg der taler til dig er han.**

[Joh 4:27] Og netop da kom hans disciple, og var forundrede over at han talte med kvinden; alligevel sagde intet menneske, Hvad søgte du? eller, Hvorfor talte du med hende?

[Joh 4:28] Kvinden efterlod da hendes vandpotte, og gik hendes vej ind i byen, og siger til menneskene,

[Joh 4:29] Kom, se et menneske, som fortalte mig alle ting hvadsomhelst jeg har gjort: er dette ikke den Kristus?

[Joh 4:30] Da gik de ud af byen, og kom til ham.

[Joh 4:31] I mellemtiden bad hans disciple ham, og sagde, Mester, spis.

[Joh 4:32] Men han sagde til dem, **Jeg har mad at spise som I ikke kender til.**

[Joh 4:33] Derfor sagde disciplene til hinanden, Har noget menneske bragt ham noget at spise?

[Joh 4:34] Jesus siger til dem, **Min mad har at gøre med hans vilje der sendte mig, og at færdiggøre hans virke.**

[Joh 4:35] Siger I ikke, Der er stadig 4 måneder, og da kommer høsten? læg mærke til, jeg siger til jer, Opløft jeres øjne, og kig på markerne; for de er allerede hvide til at høste.

[Joh 4:36] Og han der høster modtager belønninger, og samler frugt indtil evindeligt liv: så både han der sår og han der høster må juble sammen.

[Joh 4:37] Og heri er det ordsprog sandt, Én sår, og en anden høster.

[Joh 4:38] Jeg sendte jer for at høste det hvorpå I intet arbejde har lagt i: andre mennesker arbejdede, og I er trådt ind i deres arbejde.

[Joh 4:39] Og mange af Samaritanerne fra den by troede på ham på grund af kvindens ordsprog, som vidnede, Han fortalte mig alt hvad jeg nogensinde gjorde.

[Joh 4:40] Så da Samaritanerne var kommet til ham, bønfuldte de ham om at han

ville bli' hos dem: og han blev der 2 dage.

[Joh 4:41] Og mange flere troede på grund af hans egne ord;

[Joh 4:42] Og sagde til kvinden, Nu tror vi, ikke på grund af dit ordsprog: for vi osselv har hørt ham, og ved at dette i virkeligheden er den Kristus, denne verdens Frelser.

[Joh 4:43] Nu efter 2 dage rejste han videre, og gik ind i Galilæa.

[Joh 4:44] For Jesus hamselv vidnede, at en profet ingen ære har i hans eget land.

[Joh 4:45] Da han så var kommet ind i Galilæa, modtag Galilæerne ham, efter at ha' set alle de ting som han havde gjort i Jerusalem ved festen: for de gik også til festen.

[Joh 4:46] Så kom Jesus igen ind i Galilæas Cana, hvor han lavede vandet til vin. Og der var en bestemt nobel mand, hvis søn var syg i Kapernaum.

[Joh 4:47] Da han hørte at Jesus var kommet ud af Judæa ind i Galilæa, gik han hentil ham, og bønfoldte ham om at han ville komme ned, og helbrede hans søn: for han var tæt på at dø.

[Joh 4:48] Da sagde Jesus til ham, **Medmindre I ser tegnene og underene, vil I ikke tro.**

[Joh 4:49] Den noble mand siger til ham, Hr., kom ned førend mit barn dør.

[Joh 4:50] Jesus siger til ham, **Gå din vej; din søn lever.** Og manden troede de ord som Jesus havde talt til ham, og han gik hans vej.

[Joh 4:51] Og da han nu var på vej ned, mødte hans tjener ham, og fortalte ham, og sagde, Din søn lever.

[Joh 4:52] Da spurgte han dem om hvad klokken var da han begyndte at bli' bedre. Og de sagde til ham, I går omkring klokken 13 forlod feberen ham.

[Joh 4:53] Sådant vidste faderen at det var ved denne samme time, i hvilken Jesus sagde til ham, **Din søn lever:** og han hamselv troede, og hele hans hus.

[Joh 4:54] Dette er igen det andet mirakel som Jesus gjorde, da han var kommet ud af Judæa ind i Galilæa.

[Joh 5:1] Og efter dette var der en af Jødernes fester; og Jesus gik op til Jerusalem.

[Joh 5:2] Nu er der i Jerusalem et bassin ved fåremarkedet, som på det Hebraiske tungemål kaldes Bethesda, som har 5 søjlegange.

[Joh 5:3] I disse lå en stor folkemængde af impotente, af blinde, halte, vansirede, som ventede på at vandet skulle bevæge sig.

[Joh 5:4] For en engel gik ned på et bestemt tidspunkt til bassinet, og forstyrrede vandet: hvemsomhelst der så først efter kom i at vandet var forstyrret var gjort hel af hvilkensomhelst sygdom han havde.

[Joh 5:5] Og der var en bestemt mand der, som havde en skrøbelighed i 38 år.

[Joh 5:6] Da Jesus så ham ligge der, og vidste at han nu havde været på den måde i lang tid, siger han til ham, Vil du bli' gjort hel?

[Joh 5:7] Den impotente mand svarede ham, Hr., jeg har intet menneske, når

vandet er forstyrret, til at putte mig ned i bassinet: men mens jeg er på vej, træder en anden derned før mig.

[Joh 5:8] Jesus siger til ham, **Rejs dig, ta' din seng, og gå.**

[Joh 5:9] Og øjeblikkeligt var manden gjort hel, og tog hans seng, og gik: og på denne samme dag var det sabbat.

[Joh 5:10] Derfor sagde Jøderne til ham der var kureret, Det er sabbatsdagen: det er ikke lovligt for dig at bære din seng.

[Joh 5:11] Han svarede dem, Han der gjorde mig hel, denne samme sagde til mig, Ta' din seng, og gå.

[Joh 5:12] Da spurgte de ham, Hvilken mand er det som sagde til dig, Ta' din seng, og gå?

[Joh 5:13] Og han der var helbredt vidste ikke hvem det var: for Jesus havde trukket sig selv tilbage, da der var en stor folkemængde på det sted.

[Joh 5:14] Bagefter fandt Jesus ham i templet, og sagde til ham, **Læg mærke til, du er gjort hel: synd ikke mere, for ikke at en værre ting kommer til dig.**

[Joh 5:15] Manden gik afsted, og fortalte Jøderne at det var Jesus, som havde gjort ham hel.

[Joh 5:16] Og derfor forfulgte Jøderne Jesus, og søgte at slå ham ihjel, fordi han havde gjort dette på sabbatsdagen.

[Joh 5:17] Men Jesus svarede dem, **Min Far udvirker indtil nu, og jeg virker.**

[Joh 5:18] Derfor søgte Jøderne endnu mere efter at slå ham ihjel, fordi han ikke kun havde brudt sabbatten, men også sagde at Gud var hans Far, og derved gjorde sig selv li' med Gud.

[Joh 5:19] Da svarede Jesus og sagde til dem, **Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Sønnen kan intet gøre af sig selv, men hvad han ser Faderen gøre: for hvilken som helst ting han gør, dette gør Sønnen også på samme måde.**

[Joh 5:20] For Faderen elsker Sønnen, og viser ham alle ting som han gør: og han vil vise ham større gerninger end disse, så I må forundres.

[Joh 5:21] For som Faderen oprejser de døde, og levendegør dem; på samme måde levendegør Sønnen hvem han vil.

[Joh 5:22] For Faderen dømmes intet menneske, men har betroet al dom til Sønnen:

[Joh 5:23] Så alle mennesker skulle ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen. Han der ikke ærer Sønnen ærer ikke Faderen som har sendt ham.

[Joh 5:24] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Han der hører mine ord, og tror på ham der sendte mig, har evigvarende liv, og skal ikke komme ind i fordømmelse; men er passeret fra døden indtil liv.

[Joh 5:25] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Den time er på vej, og er nu, da de døde skal høre stemmen af Guds Søn: og de der hører skal leve.

[Joh 5:26] For som Faderen har liv i sig selv; sådant har han givet til Sønnen at ha' liv i sig selv;

[Joh 5:27] Og har også givet ham autoritet til at eksekvere dom, fordi han er Menneskesønnen.

[Joh 5:28] Forundres ikke over dette: for den time er på vej, i hvilken alle der er i gravene skal høre hans stemme,

[Joh 5:29] Og skal komme frem; de der har gjort godt, indtil livets opstandelse; og de der har gjort ondt, indtil forbandelsens opstandelse.

[Joh 5:30] Jeg kan af mit eget selv intet gøre: som jeg hører, dømmer jeg: og min dom er retfærdig; fordi jeg ikke søger min egen vilje, men Faderens vilje som har sendt mig.

[Joh 5:31] Hvis jeg fremfører vidnesbyrd om mig selv, er mit vidnesbyrd ikke sandt.

[Joh 5:32] Der er en anden der fremfører vidnesbyrd om mig, og jeg ved at det vidnesbyrd som han vidner om mig er sandt.

[Joh 5:33] I sendte bud efter Johannes, og han fremførte vidnesbyrd overfor sandheden.

[Joh 5:34] Men jeg modtager ikke vidnesbyrd fra mennesket: men disse ting siger jeg, så I måtte bli' frelst.

[Joh 5:35] Han var et brændende og skinnende lys: og I var villige for en tid at juble i hans lys.

[Joh 5:36] Men jeg har et større vidnesbyrd end det fra Johannes: for de gerninger som Faderen har givet til mig at fuldføre, de samme gerninger som jeg gør, fremfører vidnesbyrd om mig, at Faderen har sendt mig.

[Joh 5:37] Og Faderen hamselv, som har sendt mig, har ført vidnesbyrd om mig. I har hverken hørt hans stemme på noget tidspunkt, eller set hans form.

[Joh 5:38] Og I har ikke hans ord blivende i jer: for hvem han har sendt, ham troede I ikke.

[Joh 5:39] Søg i skrifterne; for i dem tænker I at I har evigt liv: og de er dem som vidner om mig.

[Joh 5:40] Og I vil ikke komme til mig, så I måtte ha' liv.

[Joh 5:41] Jeg modtager ikke ære fra mennesker.

[Joh 5:42] Men jeg kender jer, at I ikke har Guds kærlighed i jer.

[Joh 5:43] Jeg er kommet i min Fars navn, og I modtager mig ikke: hvis en anden skal komme i hans eget navn, ham vil I modtage.

[Joh 5:44] Hvordan kan I tro, som modtager ære fra hinanden, og ikke søger den ære der kun kommer fra Gud?

[Joh 5:45] Tænk ikke at jeg vil anklage jer overfor Faderen: der er én der anklager jer, ja Moses, ham som I stoler på.

[Joh 5:46] For havde I troet på Moses, ville I ha' troet på mig: for han skrev om mig.

[Joh 5:47] Men hvis I ikke tror hans skrifter, hvordan skal I tro mine ord?

[Joh 6:1] Efter disse ting drog Jesus over Galilæas' hav, som er Tiberias' hav.

[Joh 6:2] Og en stor folkemængde fulgte ham, fordi de så' hans mirakler som han gjorde på dem der var sygdomsramte.

[Joh 6:3] Og Jesus gik op til et bjerg, og der sad han med hans disciple.

[Joh 6:4] Og påsken, en af Jødernes fester, var nær.

[Joh 6:5] Da Jesus da løftede hans øjne op, og så' en stor gruppe komme til ham, siger han til Philip, **Hvor skal vi købe brød fra, så disse kan spise?**

[Joh 6:6] Og dette sagde han for at teste ham: for han hamselv vidste hvad han ville gøre.

[Joh 6:7] Philip svarede ham, brød for 200 sølvmønter er ikke nok for dem, så hver og en af dem kan ta' bare en smule.

[Joh 6:8] En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, siger til ham,

[Joh 6:9] Der er en fyr her, som har 5 bygbrød, og 2 små fisk: men hvad er de til så mange?

[Joh 6:10] Og Jesus sagde, **Få mændene til at sætte sig ned.** Nu var der meget græs på det sted. Så mændene satte sig ned, i antal omkring 5.000.

[Joh 6:11] Og Jesus tog brødene; og da han havde givet taksigelsesbønner, delte han ud til disciplene, og disciplene til dem som havde sat sig ned; og på samme måde med fiskene så meget som de ville.

[Joh 6:12] Da de var mætte, sagde han til hans disciple, **Saml de resterende fragmenter op, så intet er tabt.**

[Joh 6:13] Derfor samlede de dem sammen, og fyldte 12 kurve med fragmenterne fra de 5 bygbrød, som var tilovers fra dem som havde spist.

[Joh 6:14] Da disse mennesker, da de havde set dette mirakel som Jesus havde gjort, sagde, Dette er sandelig den profet der skulle komme ind i denne verden.

[Joh 6:15] Da Jesus derfor forstod at de ville komme og tag ham med magt, for at gøre ham til en konge, tog han igen afsted til et bjerg hamselv alene.

[Joh 6:16] Og da det nu var blevet aften, gik hans disciple ned til havet,

[Joh 6:17] Og gik ombord på et skib, og drog over havet mod Kapernaum. Og det var nu mørkt, og Jesus var ikke kommet til dem.

[Joh 6:18] Og havet rejste sig på grund af at en kraftig vind blæste.

[Joh 6:19] Da de så havde roet omtrent 5 til 6 kilometer, ser de Jesus gående på havet, og nærme sig skibet: og de var bange.

[Joh 6:20] Men han siger til dem, **Det er mig; vær ikke bange.**

[Joh 6:21] Da modtog de ham frivilligt ombord på skibet: og øjeblikkeligt var skibet ved landet hvor de var på vej hertil.

[Joh 6:22] Den følgende dag, da folket som stod på den anden side af havet så' at der ikke var nogen anden båd der, foruden den ene hvori hans disciple var gået ombord på, og at Jesus ikke gik sammen med hans disciple ombord på båden, men at hans disciple var taget afsted alene;

[Joh 6:23] (Imidlertid kom der andre både fra Tiberias nær ved det sted hvor de havde spist brød, efter at Herren havde givet taksigelsesbønner:)

[Joh 6:24] Da folket derfor så' at Jesus ikke var der, heller ikke hans disciple, tog de også en betalende overfart, og kom til Kapernaum, og søgte efter Jesus.

[Joh 6:25] Og da de havde fundet ham på den anden side af havet, sagde de til ham, Rabbi, hvordan er du kommet herhen?

[Joh 6:26] Jesus svarede og sagde, Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, I søger mig, ikke fordi I så miraklerne, men fordi I spiste af brødene, og var mættet.

[Joh 6:27] Arbejd ikke for den mad der forsvinder, men for den mad som forbliv'r til evigvarende liv, som Menneskesønnen skal give til jer: for ham har Gud Faderen forseglet.

[Joh 6:28] Da sagde de til ham, Hvad skal vi gøre, så vi måtte udføre Guds gerninger?

[Joh 6:29] Jesus svarede og sagde til dem, Dette er Guds værk, at I tror på ham hvem han har sendt.

[Joh 6:30] Derfor sagde de til ham, Hvilket tegn viser du da, så vi kan se, og tro dig? hvad udfører du?

[Joh 6:31] Vore fædre spiste manna i ørkenen; som det er skrevet, Han gav dem brød fra himlen at spise.

[Joh 6:32] Da sagde Jesus til dem, Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Moses gav jer ikke det brød fra himlen; men min Far giver jer det sande brød fra himlen.

[Joh 6:33] For Guds brød er han som kommer ned fra himlen, og giver liv til denne verden.

[Joh 6:34] Da sagde de til ham, Herre, giv os altid dette brød.

[Joh 6:35] Og Jesus sagde til dem, Jeg er livets brød: han der kommer til mig skal aldrig sulte; og han der tror på mig skal aldrig tørste.

[Joh 6:36] Men jeg sagde til jer, At I har også set mig, og tror ikke.

[Joh 6:37] Alle som Faderen giver mig skal komme til mig; og ham der kommer til mig vil jeg på ingen måde smide ud.

[Joh 6:38] For jeg kom ned fra himlen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje der sendte mig.

[Joh 6:39] Og dette er Faderens vilje der har sendt mig, at af alle som han har givet mig skulle jeg ingen miste, men skulle oprejse dem igen på den sidste dag.

[Joh 6:40] Og dette er hans vilje der sendte mig, at enhver som ser Sønnen, og tror på ham, må ha' evigvarende liv: og jeg vil oprejse ham på den sidste dag.

[Joh 6:41] Da mumlede Jøderne over ham, fordi han havde sagt, jeg er det brød som kommer ned fra himlen.

[Joh 6:42] Og de sagde, Er dette ikke Jesus, Josephs søn, hvis far og mor vi kender? Hvordan kan det da være at han siger, jeg kom ned fra himlen?

[Joh 6:43] Derfor svarede Jesus og sagde til dem, mummel ikke blandt jer selv.

[Joh 6:44] Intet menneske kan komme til mig, medmindre Faderen som har sendt mig drager ham: og jeg vil oprejse ham på den sidste dag.

[Joh 6:45] Det er skrevet i profetbøgerne, Og de skal bli' undervist af Gud. Derfor ethvert menneske der har hørt, og har lært af Faderen, kommer til mig.

[Joh 6:46] Ikke at noget menneske har set Faderen, foruden han som er af Gud, han har set Faderen.

[Joh 6:47] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Han der tror på mig har evigvarende liv.

[Joh 6:48] Jeg er dette livets brød.

[Joh 6:49] Jeres fædre spiste manna i vildmarken, og er døde.

[Joh 6:50] Dette er det brød der kommer ned fra himlen, så en mand må spise deraf, og ikke dø.

[Joh 6:51] Jeg er det levende brød som kom ned fra himlen: hvis der er en mand der spiser af dette brød, skal han leve for evigt: og det brød som jeg vil give er mit kød, som jeg vil give for denne verdens liv.

[Joh 6:52] Derfor stred Jøderne blandt demselv, og siger, Hvordan kan denne mand give os hans kød at spise?

[Joh 6:53] Da sagde Jesus til dem, Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Medmindre I spiser Menneskesønnens kød, og drikker hans blod, har I intet liv i jer.

[Joh 6:54] Den som spiser mit kød, og drikker mit blod, har evigt liv; og jeg vil oprejse ham på den sidste dag.

[Joh 6:55] For mit kød er i virkeligheden mad, og mit blod er i virkeligheden drikke.

[Joh 6:56] Han der spiser mit kød, og drikker mit blod, bor i mig, og jeg i ham.

[Joh 6:57] Som den levende Far har sendt mig, og jeg lever via Faderen: sådant han der spiser mig, ja han skal leve via mig.

[Joh 6:58] Dette er det brød som kom ned fra himlen: ikke som da jeres fædre spiste manna, og er døde: han der spiser af dette brød skal leve for altid.

[Joh 6:59] Disse ting sagde han i synagogen, da han underviste i Kapernaum.

[Joh 6:60] Mange derfor af hans disciple, da de havde hørt dette, sagde, Dette er et hårdt ordsprog; hvem kan høre det?

[Joh 6:61] Da Jesus vidste i sigselv at hans disciple mumlede om det, sagde han til dem, Krænker dette jer?

[Joh 6:62] Hvad og hvis I skal se Menneskesønnen stige op hvor han var før?

[Joh 6:63] Det er ånden der levendegør; kødet gavner intet: ordene som jeg taler til jer, de er ånd, og de er liv.

[Joh 6:64] Men der er nogle af jer der ikke tror. For Jesus vidste fra begyndelsen hvem de var der ikke troede, og hvem der skulle forråde ham.

[Joh 6:65] Og han sagde, Derfor sagde jeg til jer, at intet menneske kan komme til mig, medmindre det er givet til ham af min Far.

[Joh 6:66] Fra den tid af gik mange af hans disciple tilbage, og vandrede ikke mere med ham.

[Joh 6:67] Da sagde Jesus til de 12, Vil I også ta' afsted?

[Joh 6:68] Da svarede Simon Peter ham, Herre, til hvem skal vi gå? du har ordene om evigt liv.

[Joh 6:69] Og vi tror og er sikker på at du er den Kristus, den levende Guds Søn.

[Joh 6:70] Jesus svarede dem, Har jeg ikke udvalgt jer 12, og en af jer er en djævel?

[Joh 6:71] Han talte om Judas Iscariot Simons søn: for det var han der skulle

forråde ham, som er en af de 12.

[Joh 7:1] Efter disse ting gik Jesus rundt i Galilæa: for han ville ikke gå rundt i Jødedommen, fordi Jøderne søgte at dræbe ham.

[Joh 7:2] Nu var Jødernes tabernaklernes fest nært forestående.

[Joh 7:3] Hans brødre sagde derfor til ham, Ta' afsted herfra, og gå til Judæa, så dine disciple også må se de gerninger som du gør.

[Joh 7:4] For der er intet menneske der gør nogle ting i hemmelighed, og han hamselv søger at bli' kendt offentligt. Hvis du gør disse ting, vis dig selv for denne verden.

[Joh 7:5] For hans brødre troede heller ikke på ham.

[Joh 7:6] Da sagde Jesus til dem, **Min tid er endnu ikke kommet: men jeres tid er altid klar.**

[Joh 7:7] Denne verden kan ikke hade jer; men den hader mig, fordi jeg vidner om den, at dens gerninger er onde.

[Joh 7:8] **Gå I op til denne fest: Jeg går endnu ikke op til denne fest; for min tid er endnu ikke fuldt ud kommet.**

[Joh 7:9] Da han havde sagt disse ord til dem, blev han tilbage i Galilæa.

[Joh 7:10] Men da hans brødre var gået op, da gik han også op til festen, ikke offentligt, men som var det i hemmelighed.

[Joh 7:11] Da søgte Jøderne ham ved festen, og sagde, Hvor er han?

[Joh 7:12] Og der var megen mumlen blandt folket angående ham: for nogle sagde, Han er en god mand: andre sagde, Nej; men han bedrager folket.

[Joh 7:13] Imidlertid talte intet menneske offentligt om ham af frygt for Jøderne.

[Joh 7:14] Nu omkring midt i festen gik Jesus op til templet, og underviste.

[Joh 7:15] Og Jøderne forundredes, og sagde, hvordan kender denne mand brevene, ved aldrig at ha' lært?

[Joh 7:16] Jesus svarede dem, og sagde, **Min doktrin er ikke min, men hans der sendte mig.**

[Joh 7:17] Hvis der er en mand der vil gøre hans vilje, skal han kende til doktrinen, om den er fra Gud, eller om jeg taler om mig selv.

[Joh 7:18] Han der taler om sig selv søger sin egen herlighed: men han der søger hans herlighed der sendte ham, denne samme er sand, og ingen uretfærdighed er i ham.

[Joh 7:19] **Gav Moses jer ikke loven, og alligevel overholder ingen af jer loven? Hvorfor går I rundt for at dræbe mig?**

[Joh 7:20] Folket svarede og sagde, Du har en djævel: hvem går rundt for at dræbe dig?

[Joh 7:21] Jesus svarede og sagde til dem, **Jeg har gjort 1 gerning, og I forundres alle.**

[Joh 7:22] **Derfor gav Moses omskærelse til jer; (ikke fordi den er fra Moses, men fra fædrene;) og I omskærer en mand på sabbatsdagen.**

[Joh 7:23] Hvis en mand modtager omskærelse på sabbatsdagen, så Moseloven ikke skulle bli' brudt; er I vrede på mig, fordi jeg har gjort en mand fuldstændig hel på sabbatsdagen?

[Joh 7:24] Døm ikke efter den ydre fremtoning, men døm retfærdige domme.

[Joh 7:25] Da sagde nogle af dem fra Jerusalem, Er dette ikke han, hvem de søger at dræbe?

[Joh 7:26] Men, se, han taler frimodigt, og de siger ingenting til ham. Ved lederne i virkeligheden at dette er den rigtige Kristus?

[Joh 7:27] Imidlertid vi kender denne mand hvor han er fra: men når Kristus kommer, ved intet menneske hvor han er fra.

[Joh 7:28] Da råbte Jesus i templet da han underviste, og sagde, **I kender både mig, og I ved hvor jeg er fra: og jeg er ikke kommet af mig selv, men han der sendte mig er sand, hvem I ikke kender.**

[Joh 7:29] **Men jeg kender ham: for jeg er fra ham, og han har sendt mig.**

[Joh 7:30] Da søgte de at ta' ham: men intet menneske lagde hænder på ham, fordi hans time endnu ikke var kommet.

[Joh 7:31] Og mange fra folket troede på ham, og sagde, Når Kristus kommer, vil han gøre flere mirakler end dette som denne mand har gjort?

[Joh 7:32] Farisæerne hørte at folket mumlede sådanne ting angående ham; og Farisæerne og de ledende præster sendte officerer for at ta' ham.

[Joh 7:33] Da sagde Jesus til dem, **Endnu en lille stund er jeg hos jer, og så jeg går til ham der sendte mig.**

[Joh 7:34] **I skal søge efter mig, og skal ikke finde mig: og hvor jeg er, der kan I ikke komme hen.**

[Joh 7:35] Da sagde Jøderne blandt demselv, Hvor vil han gå hen, så vi ikke skal finde ham? vil han gå til dem der er spredt blandt Hedningerne, og undervise Hedningerne?

[Joh 7:36] Hvilket slags ordsprog er dette som han sagde, I skal søge efter mig, og skal ikke finde mig: og hvor jeg er, der kan I ikke komme hen?

[Joh 7:37] På den sidste dag, den store festdag, stod Jesus og råbte, og sagde, **Hvis der er en mand der tørster, lad ham komme til mig, og drikke.**

[Joh 7:38] **Han der tror på mig, som skriften har sagt, ud af hans mave skal flyde floder af levende vand.**

[Joh 7:39] (Men dette talte han om Ånden, som de der troede på ham skulle modtage: for den Hellige Ånd var endnu ikke givet; eftersom Jesus endnu ikke var forherliget,)

[Joh 7:40] Mange af folket derfor, da de hørte dette ordsprog, sagde, Dette er sandelig den Profet.

[Joh 7:41] Andre sagde, Dette er den Kristus. Men nogen sagde, Skal Kristus komme ud af Galilæa?

[Joh 7:42] Har skriften ikke sagt, At Kristus kommer fra Davids sæd, og ud af Bethlehems provinsby, hvor David var?

[Joh 7:43] Sådant var der en splid blandt folket på grund af ham.

[Joh 7:44] Og nogle af dem ville ha' taget ham; men intet menneske lagde hænder på ham.

[Joh 7:45] Da kom officererne til ypperstepræsten og Farisæerne; og de sagde til dem, Hvorfor har I ikke bragt ham?

[Joh 7:46] Officererne svarede, Aldrig har nogen mand talt som denne mand.

[Joh 7:47] Da svarede Farisæerne dem, Er I også bedraget?

[Joh 7:48] Har nogle af lederne eller Farisæerne troet på ham?

[Joh 7:49] Men dette folk som ikke kender loven er forbandet.

[Joh 7:50] Nicodemus siger til dem, (han der kom til Jesus om natten, som er en af dem,)

[Joh 7:51] Dømmer vores lov noget menneske, før den hører ham, og ved hvad han gør?

[Joh 7:52] De svarede og sagde til ham, Er du også fra Galilæa? Søg, og kig: for ud af Galilæa opstår ingen profet.

[Joh 7:53] Og enhver mand gik til hans eget hus.

[Joh 8:1] Jesus gik til Olivenbjerget.

[Joh 8:2] Og tidligt om morgenen kom han til templet, og hele folket kom til ham; og han sad ned, og underviste dem.

[Joh 8:3] Og de skriftkloge og Farisæerne bragte til ham en kvinde taget i utroskab; og da de havde sat hende i midten,

[Joh 8:4] Sagde de til ham, Mester, denne kvinde var taget i utroskab, i selve akten.

[Joh 8:5] Nu befalede Moses os i loven, at sådanne skulle bli' stenet: men hvad siger du?

[Joh 8:6] Dette sagde de, for at friste ham, så de måtte ha' noget at anklage ham for. Men Jesus knælede ned, og skrev med hans finger på jorden, som om at han ikke hørte dem.

[Joh 8:7] Så da de fortsatte med at spørge ham, rejste han sig op, og sagde til dem, **Han der er uden synd blandt jer, lad ham først kaste en sten på hende.**

[Joh 8:8] Og igen knælede han ned, og skrev på jorden.

[Joh 8:9] Og de som hørte det, ved at være overbevist i deres egen bevidsthed, gik ud en efter en, begyndende ved den ældste, lige indtil den sidste: og Jesus var efterladt alene, og kvinden stod der i midten.

[Joh 8:10] Da Jesus havde rejst sig op, og ikke så' nogen foruden kvinden, sagde han til hende, **Kvinde, hvor er dine anklagere? har intet menneske fordømt dig?**

[Joh 8:11] Hun sagde, Intet menneske, Herre. Og Jesus sagde til hende, **Jeg fordømmer dig heller ikke: gå, og synd ikke mere.**

[Joh 8:12] Da talte han igen til dem, og sagde, **Jeg er denne verdens lys: han der følger mig skal ikke vandre i mørket, men skal ha' livets lys.**

[Joh 8:13] Derfor sagde Farisæerne til ham, Du fremfører optegnelse om digselv; din optegnelse er ikke sand.

[Joh 8:14] Jesus svarede og sagde til dem, Selvom at jeg fremfører optegnelse om mig selv, alligevel er min optegnelse sand: for jeg ved hvor jeg kom fra, og hvor jeg går hen; men I kan ikke fortælle hvor jeg kom fra, og hvor jeg går hen.

[Joh 8:15] I dømmet kødeligt; jeg dømmet intet menneske.

[Joh 8:16] Og selvom at jeg dømmet, er mine domme sande: for jeg er ikke alene, men jeg og Faderen der sendte mig.

[Joh 8:17] Det er også skrevet i jeres lov, at vidnesbyrdet fra 2 mennesker er sandt.

[Joh 8:18] Jeg er 1 der fremfører vidnesbyrd om mig selv, og Faderen der sendte mig fremfører vidnesbyrd om mig.

[Joh 8:19] Da sagde de til ham, Hvor er din Far? Jesus svarede, I kender hverken mig, eller min Far: hvis I havde kendt mig, skulle I også ha' kendt min Far.

[Joh 8:20] Disse ord talte Jesus i skattekammeret, da han underviste i templet: og intet menneske lagde hænder på ham; for hans time var endnu ikke kommet.

[Joh 8:21] Da sagde Jesus igen til dem, Jeg går min vej, og I skal søge efter mig, og skal dø i jeres synder: hvor jeg går hen, kan I ikke komme.

[Joh 8:22] Da sagde Jøderne, Vil han dræbe sigselv? fordi han siger, Hvor jeg går hen, kan I ikke komme.

[Joh 8:23] Og Jesus sagde til dem, I er fra forneden; Jeg er fra foroven: I er af denne verden; Jeg er ikke af denne verden.

[Joh 8:24] Derfor sagde jeg til jer, at I skal dø i jeres synder: for hvis I ikke tror at jeg er han, skal I dø i jeres synder.

[Joh 8:25] Da sagde de til ham, Hvem er du? Og Jesus siger til dem, Ja den samme som jeg sagde til jer fra begyndelsen.

[Joh 8:26] Jeg har mange ting at sige og at dømme om jer: men han der sendte mig er sand; og jeg taler de ting til denne verden som jeg har hørt fra ham.

[Joh 8:27] De forstod ikke at han talte til dem om Faderen.

[Joh 8:28] Da sagde Jesus til dem, Når I har løftet Menneskesønnen op, da skal I vide at jeg er han, og at jeg intet gør af mig selv; men som min Far har undervist mig, disse ting taler jeg.

[Joh 8:29] Og han der sendte mig er med mig: Faderen har ikke efterladt mig alene; for jeg gør altid de ting der behager ham.

[Joh 8:30] Da han talte disse ord, troede mange på ham.

[Joh 8:31] Da sagde Jesus til de Jøder der troede på ham, Hvis I fortsætter i mine ord, da er I virkelig mine disciple;

[Joh 8:32] Og I skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie.

[Joh 8:33] De svarede ham, Vi er Abrahams sæd, og var aldrig i slaveri for noget menneske: hvorfor siger du da, I skal bli' gjort frie?

[Joh 8:34] Jesus svarede dem, Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Hvemsomhelst der begår synd er syndens tjener.

[Joh 8:35] Og tjeneren forbli'r ikke i huset for altid: men Sønnen forbli'r altid.

[Joh 8:36] Hvis Sønnen derfor skal gøre jer frie, skal I virkelig være frie.

[Joh 8:37] Jeg ved at I er Abrahams sæd; men I søger at dræbe mig, fordi mine ord ingen plads har i jer.

[Joh 8:38] Jeg talte det som jeg har set hos min Far: og I det som I har set hos jeres far.

[Joh 8:39] De svarede og sagde til ham, Abraham er vores far. Jesus siger til dem, Hvis I var Abrahams børn, ville I gøre Abrahams gerninger.

[Joh 8:40] Men nu søger I at dræbe mig, en mand der har fortalt jer sandheden, som jeg har hørt fra Gud: dette gjorde Abraham ikke.

[Joh 8:41] I gør jeres fars handlinger. Da sagde de til ham, Vi er ikke født af hor; vi har 1 Far, ja Gud.

[Joh 8:42] Jesus sagde til dem, Hvis Gud var jeres Far, ville I elske mig: for jeg fortsætter fremad og kom fra Gud; jeg kom heller ikke af mig selv, men han sendte mig.

[Joh 8:43] Hvorfor forstår I ikke min tale? ja fordi I ikke kan høre mine ord.

[Joh 8:44] I er fra jeres far djævelen, og jeres fars lyster vil I gøre. Han var en morder fra begyndelsen, og blev ikke i sandheden, fordi der intet sandt er i ham. Når han taler en løgn, taler han om hans egne: for han er en løgner, og faderen af den.

[Joh 8:45] Og fordi jeg fortæller jer sandheden, tror I mig ikke.

[Joh 8:46] Hvem af jer overbeviser mig om synd? Og hvis jeg siger sandheden, hvorfor tror I ikke på mig?

[Joh 8:47] Han der er fra Gud hører Guds ord: I hører dem derfor ikke, fordi I ikke er fra Gud.

[Joh 8:48] Da svarede Jøderne, og sagde til ham, Siger vi ikke med rette at du er en Samaritaner, og har en djævel?

[Joh 8:49] Jesus svarede, Jeg har ikke en djævel; men jeg ærer min Far, og I vanærer mig.

[Joh 8:50] Og jeg søger ikke min egen herlighed: der er 1 der søger og dømmes.

[Joh 8:51] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Hvis et menneske holder mine ordsprog, skal han aldrig se døden.

[Joh 8:52] Da sagde Jøderne til ham, Nu ved vi at du har en djævel. Abraham er død, og profeterne; og du siger, Hvis et menneske holder mine ordsprog, skal han aldrig smage af døden.

[Joh 8:53] Er du større end vor fader Abraham, som er død? og profeterne er døde: hvem gør du dig selv til?

[Joh 8:54] Jesus svarede, Hvis jeg ærer mig selv, er min ære intet: det er min Far der ærer mig; om hvem jeg siger, at han er jeres Gud:

[Joh 8:55] Endnu har I ikke kendt ham; men jeg kender ham: og hvis jeg skulle sige, jeg kender ham ikke, skal jeg være en løgner ligesom jer: men jeg kender ham, og holder hans ordsprog.

[Joh 8:56] Jeres fader Abraham jublede efter at se min dag: og han så den, og var glad.

[Joh 8:57] Da sagde Jøderne til ham, Du er endnu ikke 50 år gammel, og har du set Abraham?

[Joh 8:58] Jesus sagde til dem, **Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Før Abraham var, er jeg.**

[Joh 8:59] Så samlede de sten op for at kaste dem på ham, men Jesus skjulte sig selv, og gik ud af templet, gående gennem deres midte, og passerede sådant forbi.

[Joh 9:1] Og som Jesus passerede forbi, så' han en mand som var blind fra hans fødsel.

[Joh 9:2] Og hans disciple spurgte ham, og siger, Mester, hvem har syndet, denne mand, eller hans forældre, eftersom han var født blind?

[Joh 9:3] Jesus svarede, Denne mand har ikke syndet, heller ikke hans forældre: men for at Guds gerninger skulle bli' synliggjort i ham.

[Joh 9:4] Jeg må udføre hans gerninger der sendte mig, mens det er dag: den nat kommer, da intet menneske kan arbejde.

[Joh 9:5] Så længe som jeg er i denne verden, er jeg denne verdens lys.

[Joh 9:6] Da han havde talt således, spyttede han på jorden, og lavede ler af spyttet, og han salvede den blinde mands øjne med leret,

[Joh 9:7] Og sagde til ham, **Gå, vask dig i Siloams bassin,** (som ved fortolkning er, Sendt.) Han gik derfor afsted, og vaskede sig, og kom seende.

[Joh 9:8] Derfor sagde naboerne, og de som før havde set ham der var blind, Er ikke dette han der sad og tiggede?

[Joh 9:9] Nogle sagde, Dette er han: andre sagde, Han er ligesom ham: men han sagde, Jeg er han.

[Joh 9:10] Derfor sagde de til ham, Hvordan var dine øjne åbnet?

[Joh 9:11] Han svarede og sagde, Et menneske der kaldes Jesus lavede ler, og salvede mine øjne, og sagde til mig, Gå til Siloams bassin, og vask dig: og jeg gik og vaskede mig, og jeg modtog synet.

[Joh 9:12] Da sagde de til ham, Hvor er han? Han sagde, Det ved jeg ikke.

[Joh 9:13] De bragte ham der før i tiden var blind til Farisæerne.

[Joh 9:14] Og det var på sabbatsdagen da Jesus lavede leret, og åbnede hans øjne.

[Joh 9:15] Da spurgte Farisæerne ham også igen hvordan han havde modtaget hans syn. Han sagde til dem, Han puttede ler på mine øjne, og jeg vaskede mig, og kunne se.

[Joh 9:16] Derfor sagde nogle af Farisæerne, Dette menneske er ikke fra Gud, fordi han ikke holder sabbatsdagen. Andre sagde, Hvordan kan et menneske der er en synder gøre sådanne mirakler? Og der var en splid blandt dem.

[Joh 9:17] De sagde igen til den blinde mand, Hvad siger du om ham, at han har åbnet dine øjne? Han sagde, Han er en profet.

[Joh 9:18] Men Jøderne troede ikke angående ham, at han havde været blind, og modtaget hans syn, indtil de kaldte på forældrene til ham der havde modtaget

hans syn.

[Joh 9:19] Og de spurgte dem, og sagde, Er dette jeres søn, som I siger var født blind? hvordan kan det da være at han nu ser?

[Joh 9:20] Hans forældre svarede dem og sagde, Vi ved at dette er vores søn, og at han var født blind:

[Joh 9:21] Men gennem hvilke virkemidler han nu ser, ved vi ikke; eller hvem der har åbnet hans øjne, ved vi ikke: han er gammel nok, spørg han: han skal tale for sig selv.

[Joh 9:22] Disse ord talte hans forældre, fordi de frygtede Jøderne: for Jøderne var allerede blevet enige om, at hvis der var en mand der bekendte at han var Kristus, skulle han bli' smidt ud af synagogen.

[Joh 9:23] Derfor sagde hans forældre, Han er gammel nok; spørg ham.

[Joh 9:24] Så igen kaldte de på manden der var blind, og sagde til ham, Giv Gud rosen: vi ved at denne mand er en synder.

[Joh 9:25] Han svarede og sagde, Om han er en synder eller ikke, ved jeg ikke: en ting ved jeg, at, imidlertid var jeg blind, nu ser jeg.

[Joh 9:26] Da sagde de igen til ham, Hvad gjorde han ved dig? hvordan åbnede han dine øjne?

[Joh 9:27] Han svarede dem, Det har jeg allerede fortalt jer, og I hørte ikke: hvorfor vil I høre det igen? vil I også være hans disciple?

[Joh 9:28] Da hånede de ham, og sagde, Du er hans discipel; men vi er Moses' disciple.

[Joh 9:29] Vi ved at Gud talte til Moses: angående denne fyr, vi ved ikke hvor han kommer fra.

[Joh 9:30] Manden svarede og sagde til dem, Dette er en forunderlig ting, at I ikke ved hvor han kommer fra, og alligevel har han åbnet mine øjne.

[Joh 9:31] Nu ved vi at Gud ikke hører syndere: men hvis der er en mand der er en tilbeder af Gud, og gør hans vilje, ham hører han.

[Joh 9:32] Siden denne verden begyndte var det ikke hørt at der var en mand der åbnede øjnene på en' der var født blind.

[Joh 9:33] Hvis denne mand ikke var fra Gud, kunne han intet gøre.

[Joh 9:34] De svarede og sagde til ham, Du var helt igennem født i synder, og underviser du os? Og de smed ham ud.

[Joh 9:35] Jesus hørte at de havde smidt ham ud; og da han havde fundet ham, sagde han til ham, **Tror du på Guds Søn?**

[Joh 9:36] Han svarede og sagde, Hvem er han, Herre, at jeg måtte tro på ham?

[Joh 9:37] Og Jesus sagde til ham, **Du har både set ham, og det er han der taler med dig.**

[Joh 9:38] Og han sagde, Herre, Jeg tror. Og han tilbad ham.

[Joh 9:39] Og Jesus sagde, For dom er jeg kommet ind i denne verden, så de som ikke ser måtte se; og for at de som ser måtte bli' gjort blinde.

[Joh 9:40] Og nogle af Farisæerne som var hos ham hørte disse ord, og sagde til

ham, Er vi også blinde?

[Joh 9:41] Jesus sagde til dem, Hvis I var blinde, skulle I ingen synd ha': men nu siger I, Vi ser; derfor er jeres synd der stadig.

[Joh 10:1] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Han der ikke går ind gennem døren til fårefolden, men kryber op på en anden måde, denne samme er en tyv og en røver.

[Joh 10:2] Men han der går ind gennem døren er hyrden for disse får.

[Joh 10:3] For ham åbner dørranden; og disse får hører hans stemme: og han kalder hans egne får ved navn, og leder dem ud.

[Joh 10:4] Og når han frembringer hans egne får, går han foran dem, og disse får følger ham: for de kender hans stemme.

[Joh 10:5] Og en fremmed vil de ikke følge, men vil flygte fra ham: for de kender ikke stemmen af fremmede.

[Joh 10:6] Denne lignelse talte Jesus til dem: men de forstod ikke hvilke ting det var som han talte til dem om.

[Joh 10:7] Da sagde Jesus igen til dem, Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Jeg er døren for disse får.

[Joh 10:8] Alle der nogensinde kom før mig er tyve og røvere: men disse får hørte dem ikke.

[Joh 10:9] Jeg er døren: hvis der er en mand der går ind via mig, skal han bli' frelst, og skal gå ind og ud, og finde græsgange.

[Joh 10:10] Tyven kommer ikke, foruden for at stjæle, og for at dræbe, og for at destruere: Jeg er kommet så de måtte ha' liv, og så de måtte ha' det mere i overflod.

[Joh 10:11] Jeg er den gode hyrde: den gode hyrde giver hans liv for disse får.

[Joh 10:12] Men han der er en lejesvend, og ikke er den hyrde, hvis egne disse får ikke er, ser den ulv ankomme, og efterlader disse får, og flygter: og den ulv fanger dem, og spreder disse får.

[Joh 10:13] Lejesvenden flygter, fordi han er en lejesvend, og ikke har omsorg for disse får.

[Joh 10:14] Jeg er den gode hyrde, og kender mine får, og er kendt af mine.

[Joh 10:15] Som Faderen kender mig, på samme måde kender jeg Faderen: Og jeg lægger mit liv ned for disse får.

[Joh 10:16] Og jeg har andre får, som ikke er fra denne fold: dem må jeg også bringe, og de skal høre min stemme; og der skal være 1 fold, og 1 hyrde.

[Joh 10:17] Derfor elsker min Far mig, fordi jeg lægger mit liv ned, så jeg måtte ta' det igen.

[Joh 10:18] Intet menneske tager det fra mig, men jeg lægger det ned af mig selv. Jeg har myndighed til at lægge det ned, og jeg har myndighed til at ta' det igen. Denne befaling har jeg modtaget af min Far.

[Joh 10:19] Der var derfor igen en splid blandt Jøderne på grund af disse ordsprog.

[Joh 10:20] Og mange af dem sagde, Han har en djævel, og er gal; hvorfor hører I på ham?

[Joh 10:21] Andre sagde, Dette er ikke ordene fra ham der har en djævel. Kan en djævel åbne den blindes øjne?

[Joh 10:22] Og det var i Jerusalem ved dedikationsfesten, og det var vinter.

[Joh 10:23] Og Jesus vandrede i templet i Solomons søjlegang.

[Joh 10:24] Da kom Jøderne rundt omkring ham, og sagde til ham, Hvor længe lader du os tvivle? Om du er den Kristus, fortæl os det ligeud.

[Joh 10:25] Jesus svarede dem, **Jeg fortalte jer, og I troede ikke: de gerninger som jeg gør i min Fars navn, de fremfører vidnesbyrd om mig.**

[Joh 10:26] **Men I tror ikke, fordi I ikke er af mine får, som jeg sagde til jer.**

[Joh 10:27] **Mine får hører min stemme, og jeg kender dem, og de følger mig:**

[Joh 10:28] **Og jeg giver evigt liv til dem; og de skal aldrig forulykke, der er heller ikke noget menneske der skal plukke dem ud af min hånd.**

[Joh 10:29] **Min Far, som gav mig dem, er større end alle; og intet menneske er i stand til at plukke dem ud af min Fars hånd.**

[Joh 10:30] **Jeg og min Far er 1.**

[Joh 10:31] Da samlede Jøderne igen sten op for at stene ham.

[Joh 10:32] Jesus svarede dem, **Mange gode gerninger har jeg vist jer fra min Far; for hvilke af disse gerninger vil I stene mig?**

[Joh 10:33] Jøderne svarede ham, og sagde, For en god gerning stener vi dig ikke; men for gudsbespottelse; og eftersom du, som er et menneske, gør dig selv til Gud.

[Joh 10:34] Jesus svarede dem, **Er det ikke skrevet i jeres lov, jeg sagde, I er guder?**

[Joh 10:35] **Hvis han kaldte dem guder, til hvem Guds ord kom, og skriften ikke kan bli' brudt;**

[Joh 10:36] **Siger I om ham, hvem Faderen har helliggjort, og sendt ind i denne verden, Du gudsbespottet; fordi jeg sagde, Jeg er Guds Søn?**

[Joh 10:37] **Hvis jeg ikke gør min Fars gerninger, tro ikke på mig.**

[Joh 10:38] **Men hvis jeg gør, skønt I ikke tror mig, tro på gerningerne: så I må vide, og tro, at Faderen er i mig, og jeg i ham.**

[Joh 10:39] **Derfor søgte de igen at ta' ham: men han undslap ud af deres hånd,**

[Joh 10:40] **Og gik igen væk til den anden side af Jordanfloden til det sted hvor Johannes i starten døbte; og der blev han.**

[Joh 10:41] **Og mange tyede til ham, og sagde, Johannes gjorde ingen mirakler: men alle ting som Johannes talte om dette menneske var sandt.**

[Joh 10:42] **Og mange der troede på ham.**

[Joh 11:1] **Nu var en bestemt mand syg, kaldet Lazarus, fra Bethania, Maria og hendes søster Marthas by.**

[Joh 11:2] **(Det var den Maria som salvede Herren med salveolien, og tørrede**

hans fødder med hendes hår, hvis bror Lazarus var syg.)

[Joh 11:3] Derfor sendte hans søstre bud efter ham, og siger, læg mærke til, han hvem du elsker er syg.

[Joh 11:4] Da Jesus hørte det, sagde han, Denne sygdom er ikke til døden, men for Guds herlighed, så Guds Søn måtte bli' forherliget derigennem.

[Joh 11:5] Nu elskede Jesus Martha, og hendes søster, og Lazarus.

[Joh 11:6] Da han derfor havde hørt at han var syg, blev han tilbage i 2 dage på dette samme sted hvor han var.

[Joh 11:7] Og efter det sagde han til hans disciple, **Lad os gå ind i Judæa igen.**

[Joh 11:8] Hans disciple siger til ham, Mester, Jøderne har på det sidste søgt at stene dig; og går du igen derhen?

[Joh 11:9] Jesus svarede, **Er der ikke 12 timer om dagen? Hvis der er en mand der går om dagen, snubler han ikke, fordi han ser denne verdens lys.**

[Joh 11:10] **Men hvis en mand går om natten, snubler han, fordi der ikke er lys i ham.**

[Joh 11:11] Disse ting sagde han: og efter det siger han til dem, **Vores ven Lazarus sover; men jeg går, så jeg må vække ham ud af søvnen.**

[Joh 11:12] Da sagde hans disciple, Herre, hvis han sover, skal han gøre vel.

[Joh 11:13] Imidlertid talte Jesus om hans død: men de tænkte at han havde talt om at slappe af i søvn.

[Joh 11:14] Så sagde Jesus til dem ligeud, **Lazarus er død.**

[Joh 11:15] **Og jeg er glad for jeres skyld at jeg ikke var der, med den hensigt at I må tro; ikke desto mindre lad os gå til ham.**

[Joh 11:16] Da sagde Thomas, som er kaldet Didymus, til hans meddisciple, Lad os også gå, så vi må dø med ham.

[Joh 11:17] Da Jesus så kom, fandt han at han allerede havde ligget i graven 4 dage.

[Joh 11:18] Nu lå Bethania nær ved Jerusalem, omkring 3 kilometer væk:

[Joh 11:19] Og mange af Jøderne kom til Martha og Maria, for at trøste dem angående deres bror.

[Joh 11:20] Da gik Martha og mødte ham, så snart som hun havde hørt at Jesus var på vej: men Maria sad stadig i huset.

[Joh 11:21] Da sagde Martha til Jesus, Herre, hvis du havde været her, havde min bror ikke været død.

[Joh 11:22] Men jeg ved, ja at nu, hvadsomhelst du vil spørge Gud om, det vil Gud gi' dig.

[Joh 11:23] Jesus siger til hende, **Din bror skal rejse sig igen.**

[Joh 11:24] Martha siger til ham, Jeg ved at han skal rejse sig igen i opstandelsen på den sidste dag.

[Joh 11:25] Jesus sagde til hende, **Jeg er opstandelsen, og livet: han der tror på mig, selvom at han var død, alligevel skal han leve:**

[Joh 11:26] Og hvemsomhelst der lever og tror på mig skal aldrig dø. Tror du på dette?

[Joh 11:27] Hun siger til ham, Ja, Herre: Jeg tror at du er den Kristus, Guds Søn, som skulle komme ind i denne verden.

[Joh 11:28] Og da hun havde sagt sådant, tog hun afsted, og i al hemmelighed kaldte på Maria hendes søster, og sagde, Mesteren er kommet, og kalder på dig.

[Joh 11:29] Så snart som hun hørte det, rejste hun sig hurtigt, og kom til ham.

[Joh 11:30] Nu var Jesus endnu ikke kommet ind i provinsbyen, men var på det sted hvor Marthe mødte ham.

[Joh 11:31] Jøderne da som var hos hende i huset, og trøstede hende, da de så Maria, at hun rejste sig hurtigt op og gik ud, fulgte de hende, og sagde, Hun går til graven for at græde der.

[Joh 11:32] Så da Maria var kommet der hvor Jesus var, og så ham, faldt hun ned ved hans fødder, og sagde til ham, Herre, hvis du havde været her, havde min bror ikke været død.

[Joh 11:33] Da Jesus derfor så hende græde, og også Jøderne som kom med hende græd, sukkede han åndeligt, og var bevæget,

[Joh 11:34] Og sagde, **Hvor har I lagt ham?** De sagde til ham, Herre, kom og se.

[Joh 11:35] Jesus græd.

[Joh 11:36] Da sagde Jøderne, Læg mærke til hvordan han elskede ham!

[Joh 11:37] Og nogle af dem sagde, Kunne ikke denne mand, som åbnede den blindes øjne, ha' forårsaget at selv denne mand ikke skulle være død?

[Joh 11:38] Derfor sukkede Jesus igen i sigselv ankommende til graven, Det var en grotte, og en sten lå på den.

[Joh 11:39] Jesus sagde, **Ta' I stenen væk.** Marthe, søsteren til ham der var død, siger til ham, Herre, på dette tidspunkt stinker ham: for han har været død i 4 dage.

[Joh 11:40] Jesus siger til hende, **Sagde jeg ikke til dig, at, hvis du ville tro, skulle du se Guds herlighed?**

[Joh 11:41] Da tog de stenen væk fra det sted hvor de døde var lagt. Og Jesus opløftede hans øjne, og sagde, **Far, jeg takker dig for at du har hørt mig.**

[Joh 11:42] Og jeg ved at du altid hører mig: men på grund af folket som står der sagde jeg det, så de må tro at du har sendt mig.

[Joh 11:43] Og da han havde talt således, råbte han med en høj stemme, **Lazarus, kom frem.**

[Joh 11:44] Og han der var død kom frem, indbundet på hænder og fødder med gravtøjet: og hans ansigt var indbundet med et tørklæde. Jesus siger til dem, **Løs ham, og lad ham gå.**

[Joh 11:45] Da mange af Jøderne som kom til Maria, og havde set de ting som Jesus gjorde, troede på ham.

[Joh 11:46] Men nogle af dem gik deres vej til Farisæerne, og fortalte dem hvilke ting Jesus havde gjort.

[Joh 11:47] Da samlede de ledende præster og Farisæerne et råd, og sagde, Hvad gør vi? for denne mand udfører mange mirakler.

[Joh 11:48] Hvis vi lader ham alene således, vil alle mennesker tro på ham: og Romerne skal komme og fjerne både vores sted og nation.

[Joh 11:49] Og 1 af dem, kaldet Kaiafas, som er ypperstepræst det samme år, sagde til dem, I ved ingenting overhovedet,

[Joh 11:50] Og betragter heller ikke hvad som er formålstjenligt for os, at én mand skulle dø for folket, og for ikke at hele nationen går tabt.

[Joh 11:51] Og dette talte han ikke af sig selv: men ved af være ypperstepræst det år, profeterede han at Jesus skulle dø for den nation;

[Joh 11:52] Og ikke kun for den nation, men at han også skulle forsamle i 1 Guds børn der var spredt bredt.

[Joh 11:53] Så fra den dag og fremefter rådsluttede de at slå ham ihjel.

[Joh 11:54] Derfor vandrede Jesus ikke mere offentligt blandt Jøderne: men gik videre til et land nær ved vildmarken, ind i byen kaldet Ephraim, og fortsatte der med hans disciple.

[Joh 11:55] Og Jødernes påske var nært forestående: og mange gik ud fra landet op til Jerusalem før påsken, for at rense demselv.

[Joh 11:56] Da søgte de efter Jesus, og snakkede blandt demselv, da de stod i templet, Hvad tænker I, at han ikke vil komme til festen?

[Joh 11:57] Nu havde både de ledende præster og Farisæerne givet en befaling, at, hvis der er en mand der vidste hvor han var, skulle de vise det, så de måtte ta' ham.

[Joh 12:1] Da kom Jesus til Bethania 6 dage før påsken, der hvor Lazarus var som havde været død, han som han oprejste fra de døde.

[Joh 12:2] De lavede et aftensmåltid for ham der; og Martha serverede: desuden var Lazarus en af dem der sad ved bordet med ham.

[Joh 12:3] Da tog Maria et pund Nardus-salveolie, meget dyrebar, og salvede Jesus' fødder, og tørrede hans fødder med hendes hår: og huset var fyldt med odouren fra salveolien.

[Joh 12:4] Da siger en af hans disciple, Judas Iscariot, Simons søn, som skulle forråde ham,

[Joh 12:5] Hvorfor var denne salveolie ikke solgt for 300 sølvmonter, og givet til de fattige?

[Joh 12:6] Dette sagde han, ikke at han bekymrede sig for de fattige; men fordi han var en tyv, og havde pengepungen, og bar det der var puttet deri.

[Joh 12:7] Da sagde Jesus, **Lad hende være alene: imod min begravelsesdag har hun holdt dette.**

[Joh 12:8] For de fattige har I altid hos jer; men mig har I ikke altid.

[Joh 12:9] Mange folk fra Jøderne vidste derfor at han var der: og de kom ikke kun for Jesus skyld, men så de også måtte se Lazarus, som han havde oprejst fra de døde.

[Joh 12:10] Men de ledende præster konsulterede at de også måtte slå Lazarus

ihjel;

[Joh 12:11] Eftersom mange af Jøderne gik afsted på grund af ham, og troede på Jesus.

[Joh 12:12] Den næste dag var mange folk kommet til festen, da de hørte at Jesus var på vej til Jerusalem,

[Joh 12:13] De tog palmetræsgrene, og gik videre for at møde ham, og råbte, Hosanna: Velsignet er Israels Konge der kommer i Herrens navn.

[Joh 12:14] Og Jesus, da han havde fundet et ungt æsel, sad derpå; som det er skrevet,

[Joh 12:15] Frygt ikke, Sions datter: læg mærke til, din Konge kommer, ved at sidde på et æsels føl.

[Joh 12:16] Disse ting forstod hans disciple ikke i starten: men da Jesus var forherliget, derefter huskede de at disse ting var skrevet om ham, og at de havde gjort disse ting for ham.

[Joh 12:17] Folket der derfor var hos ham da han kaldte Lazarus ud af hans grav, og oprejste ham fra de døde, førte optegnelse.

[Joh 12:18] På grund af det mødte folket ham også, fordi de hørte at han havde gjort dette mirakel.

[Joh 12:19] Derfor sagde Farisæerne blandt demselv, Opfatter I hvordan I ingenting udretter? læg mærke til, denne verden er gået efter ham.

[Joh 12:20] Og der var bestemte Grækere blandt dem der kom op for at tilbede ved festen:

[Joh 12:21] Disse samme kom derfor til Philip, som var fra Galilæas Bethsaida, og spurgte ham, og siger, Hr., vi ville se Jesus.

[Joh 12:22] Philip kom og underrettede Andreas: og igen Andreas og Philip fortalte det til Jesus

[Joh 12:23] Og Jesus svarede dem, og siger, Den time er kommet, hvor Menneskesønnen skulle bli' forherliget.

[Joh 12:24] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Medmindre et hvedekorn falder ind i jorden og dør, forbli'r det alene: men hvis det dør, frembringer det meget frugt.

[Joh 12:25] Han der elsker hans liv skal miste det; og han der hader hans liv i denne verden skal bevare det indtil evigt liv.

[Joh 12:26] Hvis der er en mand der tjener mig, lad ham følge mig; og hvor jer er, der skal min tjener også være: hvis der er en mand der tjener mig, ham vil min Far ære.

[Joh 12:27] Nu er min sjæl foruroliget; og hvad skal jeg sige? Far, frels mig fra denne time: men af denne grund kom jeg til denne time.

[Joh 12:28] Far, forherlige dit navn. Da kom der en stemme fra himlen, som sagde, Jeg har både forherliget det, og vil forherlige det igen.

[Joh 12:29] Folket derfor, som stod der, og hørte det, sagde at det tordnede: andre sagde, En engel talte til ham.

[Joh 12:30] Jesus svarede og sagde, Denne stemme kom ikke på grund af mig, men for jeres skyld.

[Joh 12:31] Nu er denne verdens dom: nu skal denne verdens prins bli' smidt ud.

[Joh 12:32] Og jeg, hvis jeg er løftet op fra jorden, vil drage alle mennesker til mig.

[Joh 12:33] Dette sagde han, og tilkendegav hvilken død han skulle dø.

[Joh 12:34] Folket svarede ham, Vi har hørt ud fra loven at Kristus forbli'r for evigt: og hvorfor siger du, Menneskesønnen må bli' løftet op? hvem er denne Menneskesøn?

[Joh 12:35] Så sagde Jesus til dem, **Stadig en lille stund er lyset hos jer. Gå mens I har lyset, for ikke at mørke kommer over jer: for han der vandrer i mørke ved ikke hvor han går hen.**

[Joh 12:36] **Mens I har lys, tro på lyset, så I må være lysets børn.** Disse ting talte Jesus, og rejste, og skjulte sig selv fra dem.

[Joh 12:37] Men selvom at han havde gjort så mange mirakler foran dem, troede de alligevel ikke på ham:

[Joh 12:38] Så profeten Esajas ordsprog måtte bli' opfyldt, som han talte, Herre, hvem har troet vores optegnelse? og for hvem har Herrens arm blevet afsløret?

[Joh 12:39] Derfor kunne de ikke tro, eftersom Esajas igen sagde,

[Joh 12:40] Han har blændet deres øjne, og forhærdet deres hjerte; så de ikke skulle se med deres øjne, heller ikke forstå med deres hjerte, og bli' omvendt, og jeg skulle helbrede dem.

[Joh 12:41] Disse ting sagde Esajas, da han så' hans herlighed, og talte om ham.

[Joh 12:42] Ikke desto mindre troede mange blandt de øverste ledere også på ham; men på grund af Farisæerne bekendte de ham ikke, for ikke at de skulle bli' smidt ud af synagogen:

[Joh 12:43] For de elskede menneskers ros mere end Guds ros.

[Joh 12:44] Jesus råbte og sagde, **Han der tror på mig, tror ikke på mig, men på ham der sendte mig.**

[Joh 12:45] Og han der ser mig ser ham der sendte mig.

[Joh 12:46] Jeg er kommet et lys ind i denne verden, så hvemsomhelst der tror på mig ikke skulle forbli' i mørke.

[Joh 12:47] Og hvis der er en mand der hører mine ord, og ikke tror, dømmer jeg ham ikke: for jeg kom ikke for at dømme denne verden, men for at frelse denne verden.

[Joh 12:48] Han der forkaster mig, og ikke modtager mine ord, har en der dømmer ham: ordet som jeg har talt, det samme skal dømme ham på den sidste dag.

[Joh 12:49] For jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen som sendte mig, han gav mig en befaling, hvad jeg skulle sige, og hvad jeg skulle tale.

[Joh 12:50] Og jeg ved at hans befaling er evigvarende liv: hvadsomhelst jeg derfor taler, ligesom Faderen sagde til mig, sådant taler jeg.

[Joh 13:1] Nu før påskefesten, da Jesus vidste at hans time var kommet at han skulle forlade denne verden til Faderen, og ved at ha' elsket hans egne som var i

denne verden, han elskede dem til enden.

[Joh 13:2] Og aftensmaden blev afsluttet, ved at djævelen nu ind i Judas Iscariots hjerte havde lagt, Simons søn, at forråde ham;

[Joh 13:3] Jesus vidste godt at Faderen havde givet alle ting ind i hans hænder, og at han var kommet fra Gud, og gik til Gud;

[Joh 13:4] Han rejser sig fra aftensmaden, og lagde hans beklædningsgenstande til side; og tog et håndklæde, og vikled det om sig.

[Joh 13:5] Efter det hælder han vand i en balje, og begynder at vaske hans disciples fødder, og tørrer dem med håndklædet som han havde viklet om sig.

[Joh 13:6] Da kommer han til Simon Peter: og Peter siger til ham, Herre, vasker du mine fødder?

[Joh 13:7] Jesus svarede og sagde til ham, **Hvad jeg gør for dig kender du ikke til nu; men du skal kende til det herefter.**

[Joh 13:8] Peter siger til ham, Du skal aldrig vaske mine fødder. Jesus svarede ham, **Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke del med mig.**

[Joh 13:9] Simon Peter siger til ham, ikke kun mine fødder, men også mine hænder og mit hoved.

[Joh 13:10] Jesus siger til ham, **Han der er vasket behøver ikke foruden at vaske sine fødder, men er fuldstændig ren: og I er rene, men ikke alle.**

[Joh 13:11] For han vidste hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han, **I er ikke alle rene.**

[Joh 13:12] Så efter han havde vasket deres fødder, og havde taget hans beklædningsgenstande, og havde sat sig igen, sagde han til dem, **Ved I hvad jeg har gjort for jer?**

[Joh 13:13] **I kalder mig Mester og Herre: og I siger vel; for sådant er jeg.**

[Joh 13:14] **Hvis jeg da, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder; så burde I også vaske hinandens fødder.**

[Joh 13:15] **For jeg har givet jer et eksempel, så I skulle gøre som jeg har gjort for jer.**

[Joh 13:16] **Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Tjeneren er ikke større end hans herre; han der er sendt er heller ikke større end han der sendte ham.**

[Joh 13:17] **Hvis I ved disse ting, lykkelige er I hvis I gør dem.**

[Joh 13:18] **Jeg taler ikke om jer alle: Jeg ved hvem jeg har udvalgt: men så skriften må bli' opfyldt, Han der spiser brød med mig har opløftet hans hæl imod mig.**

[Joh 13:19] **Nu fortæller jeg jer førend det kommer, at, når det er sket, må I tro at jeg er han.**

[Joh 13:20] **Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Han der modtager hvemsomhelst jeg sender modtager mig; og han der modtager mig modtager ham der sendte mig.**

[Joh 13:21] **Da Jesus havde sagt således, var han bevæget i ånden, og vidnede, og sagde, Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, at 1 af jer skal forråde mig.**

[Joh 13:22] Da kiggede disciplene den ene på den anden, og var i tvivl om hvem han talte.

[Joh 13:23] Nu var der en af Jesus disciple der lænede sig opad hans barm, hvem Jesus elskede.

[Joh 13:24] Derfor gjorde Simon Peter tegn med hans hånd til ham, så han skulle spørge om hvem det skulle være om hvem han talte.

[Joh 13:25] Han der ligger opad Jesus' bryst siger til ham, Herre, hvem er det?

[Joh 13:26] Jesus svarede, **Han er den, til hvem jeg skal give en svamp, når jeg har dypet den.** Og da han havde dypet svampen, gav han den til Judas Iscariot, Simons søn.

[Joh 13:27] Og efter svampen kom Satan ind i ham. Da sagde Jesus til ham, **Hvad du gør, gør det hurtigt.**

[Joh 13:28] Nu var der ikke noget menneske ved bordet der vidste med hvilken hensigt at han talte dette til ham.

[Joh 13:29] For nogle af dem tænkte, at det var på grund af at Judas havde pengepungen, at Jesus havde sagt til ham, Køb de ting som vi har brug for til festen; eller, at han skulle give noget til de fattige.

[Joh 13:30] Han ved da at ha' modtaget svampen gik øjeblikkeligt ud: og det var nat.

[Joh 13:31] Derfor, da han var gået ud, sagde Jesus, **Nu er Menneskesønnen forherliget, og Gud er forherliget i ham.**

[Joh 13:32] Hvis Gud er forherliget i ham, skal Gud også forherlige ham i sig selv, og skal forherlige ham med det samme.

[Joh 13:33] Små børn, endnu en lille stund er jeg hos jer. I skal søge efter mig: og som jeg sagde til Jøderne, Hvor jeg går hen, der kan I ikke komme; så nu siger jeg til jer.

[Joh 13:34] En ny befaling giver jeg til jer, At I elsker hinanden; som jeg har elsket jer, at I også elsker hinanden.

[Joh 13:35] Gennem dette skal alle mennesker vide at I er mine disciple, hvis I har kærlighed til hinanden.

[Joh 13:36] Simon Peter sagde til ham, Herre, hvor går du hen? Jesus svarede ham, **Hvor jeg går hen, kan du ikke følge mig nu; men du skal følge mig bagefter.**

[Joh 13:37] Peter sagde til ham, Herre, hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil lægge mit liv ned for din skyld.

[Joh 13:38] Jesus svarede ham, **Vil du lægge dit liv ned for min skyld? Sandelig, sandelig, siger jeg til dig, Hanen skal ikke gale, før du har benægtet mig 3 gange.**

[Joh 14:1] Lad ikke jeres hjerte være bekymret: I tror på Gud, tro også på mig.

[Joh 14:2] I min Fars hus er mange palæer: hvis det ikke var sådant, ville jeg ha' fortalt jer det. Jeg går for at forberede et sted for jer.

[Joh 14:3] Og hvis jeg går og forbereder et sted til jer, vil jeg komme tilbage, og modtage jer til mig selv; så hvor jer er, der må I også være.

[Joh 14:4] Og hvor jeg går hen ved I, og I kender vejen.

[Joh 14:5] Thomas siger til ham, Herre, vi ved ikke hvor du går hen; og hvordan kan vi kende vejen?

[Joh 14:6] Jesus siger til ham, Jeg er vejen, sandheden, og livet: intet menneske kommer til Faderen, foruden gennem mig.

[Joh 14:7] Hvis I havde kendt mig, skulle I også ha' kendt min Far: og fra nu af kender I ham, og har set ham.

[Joh 14:8] Philip siger til ham, Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.

[Joh 14:9] Jesus siger til ham, Har jeg været så lang tid hos jer, og alligevel har du ikke kendt mig, Philip? han der har set mig har set Faderen; og hvordan kan du da sige, Vis os Faderen?

[Joh 14:10] Tror du ikke at jeg er i Faderen, og Faderen i mig? ordet som jeg taler til jer taler jeg ikke af mig selv: men Faderen der bor i mig, han gør de gerninger.

[Joh 14:11] Tro mig at jeg er i Faderen, og Faderen i mig; eller så tro mig for selve gerningernes skyld.

[Joh 14:12] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Han der tror på mig, de gerninger som jeg gør skal han også gøre; og større gerning end disse skal han gøre; fordi jeg går til min Far.

[Joh 14:13] Og hvadsomhelst I skal spørge om i mit navn, det vil jeg gøre, så Faderen må bli' forherliget i Sønnen.

[Joh 14:14] Hvis I skal spørge om nogle ting i mit navn, vil jeg gøre det.

[Joh 14:15] Hvis I elsker mig, hold mine befalinger.

[Joh 14:16] Og jeg vil bede til Faderen, og han skal gi' jer en anden Trøster, så han må forbli' hos jer for altid;

[Joh 14:17] Ja sandhedens Ånd; hvem denne verden ikke kan modtage, fordi den ikke ser ham, og heller ikke kender ham: men I kender ham; for han bor hos jer, og skal være i jer.

[Joh 14:18] Jeg vil ikke forlade jer uden trøst: Jeg vil komme til jer.

[Joh 14:19] Stadig en lille stund, og denne verden ser mig ikke mere; men I ser mig: fordi jeg lever, skal I også leve.

[Joh 14:20] På den dag skal I vide at jeg er i Faderen, og I i mig, og jeg i jer.

[Joh 14:21] Han der har mine befalinger, og holder dem, han er den der elsker mig: og han der elsker mig skal bli' elsket af min Far, og jeg vil elske ham, og vil manifestere mig selv for ham.

[Joh 14:22] Judas siger til ham, ikke Iscariot, Herre, hvordan kan det være at du vil manifestere dig selv for os, og ikke for denne verden?

[Joh 14:23] Jesus svarede og sagde til ham, Hvis et menneske elsker mig, vil han holde mine ord: og min Far vil elske ham, og vi vil komme til ham, og lave vores bolig hos ham.

[Joh 14:24] Han der ikke elsker mig holder ikke mine ordsprog: og ordet som I hører er ikke mine, men Faderens som sendte mig.

[Joh 14:25] Disse ting har jeg talt til jer, mens jeg stadig er hos jer.

[Joh 14:26] Men Trøsteren, som er den Hellige Ånd, hvem Faderen vil sende i mit navn, han skal undervise jer alle ting, og bringe alle ting til jeres ihukommelse, hvadsomhelst jeg har sagt til jer.

[Joh 14:27] Fred efterlader jeg hos jer, min fred giver jeg til jer: ikke som denne verden giver, gav jeg til jer. Lad ikke jeres hjerte være bekymret, lad det heller ikke være bange.

[Joh 14:28] I har hørt hvordan jeg sagde til jer, Jeg går min vej, og kommer tilbage til jer. Hvis I elskede mig, ville I juble, fordi jeg sagde, jeg går til Faderen: for min Far er større end jeg.

[Joh 14:29] Og nu har jeg forud fortalt jer det som kommer til at ske, at, når der er sket, måtte I tro.

[Joh 14:30] Herefter vil jeg ikke tale meget med jer: for denne verdens prins kommer, og har ingenting i mig.

[Joh 14:31] Men så denne verden må vide at jeg elsker Faderen; og som Faderen gav mig befaling, på samme måde gør jeg. Rejs jer, lad os gå videre.

[Joh 15:1] Jeg er den sande vinstok, og min Far er landmanden.

[Joh 15:2] Hver gren der ikke bære frugt i mig fjerner han: og hver gren der bærer frugt, den renses han, så den må frembringe mere frugt.

[Joh 15:3] Nu er I rene gennem det ord som jeg har talt til jer.

[Joh 15:4] Bo i mig, og jeg i jer. Da grenen ikke kan bære frugt af sig selv, medmindre den bor i vinstokken; ikke mere kan I, medmindre I bor i mig.

[Joh 15:5] Jeg er vinstokken, I er grenene: Han der bor i mig, og jeg i ham, denne samme frembringer megen frugt: for uden mig kan I ingenting gøre.

[Joh 15:6] Hvis et menneske ikke bor i mig, er han smidt ud som en gren, og er visnet; og mennesker samler dem sammen, og kaster dem ind i ilden, og de er brændt.

[Joh 15:7] Hvis I bor i mig, og mine ord bor i jer, skal I spørge om hvad I vil, og det skal bli' gjort for jer.

[Joh 15:8] Heri er min Far forherliget, så I bære megen frugt; sådant skal I være mine disciple.

[Joh 15:9] Som Faderen har elsket mig, sådant har jeg elsket jer: fortsæt I i min kærlighed.

[Joh 15:10] Hvis I holder mine befalinger, skal I bo i min kærlighed; ligesom jeg har holdt min Fars befalinger, og bor i hans kærlighed.

[Joh 15:11] Disse ting har jeg talt til jer, så min glæde måtte forbli' i jer, og at jeres glæde måtte være fuldkommen.

[Joh 15:12] Dette er min befaling, At I elsker hinanden, som jeg har elsket jer.

[Joh 15:13] Større kærlighed har intet menneske end dette, at et menneske lægger hans liv ned for hans venner.

[Joh 15:14] I er mine venner, hvis I gør hvadsomhelst jeg befaler jer.

[Joh 15:15] Herefter kalder jeg jer ikke tjenere; for tjeneren ved ikke hvad hans herre gør: men jeg har kaldt jer venner; for alle ting som jeg har hørt af min Far

har jeg kundgjort for jer.

[Joh 15:16] I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer, og ordineret jer, så I skulle gå og frembringe frugt, og så jeres frugt skulle bestå: så hvadsomhelst I skal spørge Faderen om i mit navn, må han give til jer.

[Joh 15:17] Disse ting befaler jeg jer, at I elsker hinanden.

[Joh 15:18] Hvis denne verden hader jer, ved I at den hadede mig før den hadede jer.

[Joh 15:19] Hvis I var af denne verden, ville denne verden elske hans egne: men fordi I ikke er af denne verden, men jeg har udvalgt jer ud af denne verden, derfor hader denne verden jer.

[Joh 15:20] Husk ordet som jeg sagde til jer, Tjeneren er ikke større end deres herre. Hvis de har forfulgt mig, vil de også forfølge jer; hvis de har holdt mine ordsprog, vil de også holde jeres.

[Joh 15:21] Men alle disse ting vil de gøre overfor jer for mit navns skyld, fordi de ikke kender ham der sendte mig.

[Joh 15:22] Hvis jeg ikke havde kommet og talt til dem, havde de ikke haft synd: men nu har de ingen kappe for deres synd.

[Joh 15:23] Han der hader mig hader også min Far.

[Joh 15:24] Hvis jeg ikke blandt dem havde gjort de gerninger som intet andet menneske gjorde, havde de ikke haft synd: men nu har de både set og hadet både mig og min Far.

[Joh 15:25] Men dette kommer til at ske, at dette ord måtte bli' opfyldt som det er skrevet i deres lov, De hadede mig uden grund.

[Joh 15:26] Men når Trøsteren er kommet, hvem jeg vil sende til jer fra Faderen, ja sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig:

[Joh 15:27] Og I skal også fremføre vidnesbyrd, fordi I har været hos mig fra begyndelsen.

[Joh 16:1] Disse ting har jeg talt til jer, så I ikke skulle være krænket.

[Joh 16:2] De skal smide jer ud af synagogerne: ja, den tid kommer, at hvemsomhelst der dræber jer vil tænke at han gør Gud en tjeneste.

[Joh 16:3] Og disse ting vil de gøre med jer, fordi de ikke har kendt Faderen, heller ikke mig.

[Joh 16:4] Men disse ting har jeg fortalt jer, så når den tid skal komme, må I huske at jeg fortalte jer om dem. Og disse ting sagde jeg ikke til jer i begyndelsen, fordi jeg var hos jer.

[Joh 16:5] Men nu går jeg min vej til ham der sendte mig; og ingen af jer spørger mig, Hvor går du hen?

[Joh 16:6] Men fordi jeg har sagt disse ting til jer, har sorg fyldt jeres hjerte.

[Joh 16:7] Ikke desto mindre fortæller jeg jer sandheden; Det er bedre for jer at jeg går min vej: for hvis jeg ikke går min vej, vil Trøsteren ikke komme til jer; men hvis jeg rejser, vil jeg sende ham til jer.

[Joh 16:8] Og når han er kommet, vil han bebrejde denne verden omkring synd,

og omkring retfærdighed, og omkring dom:

[Joh 16:9] Omkring synd, fordi de ikke tror på mig;

[Joh 16:10] Omkring retfærdighed, fordi jeg går til min Far, og I ser mig ikke mere;

[Joh 16:11] Omkring dom, fordi denne verdens prins er dømt.

[Joh 16:12] Jeg har stadig mange ting at sige til jer, men I kan ikke bære dem nu.

[Joh 16:13] Imidlertid når han, sandhedens Ånd, er kommet, vil han lede jer ind i al sandhed: for han skal ikke tale af sig selv; men hvadsomhelst han skal høre, det skal han tale: og han vil vise jer ting som kommer.

[Joh 16:14] Han skal forherlige mig: for han skal modtage af mit, og skal vise det til jer.

[Joh 16:15] Alle ting som Faderen har er mit: derfor sagde jeg, at han skal ta' af mit, og skal vise det til jer.

[Joh 16:16] En lille stund, og I skal ikke se mig: og igen, en lille stund, og I skal se mig, Fordi jeg går til Faderen.

[Joh 16:17] Da sagde nogle af hans disciple blandt demselv, Hvad er dette som han sagde til os, En lille stund, og I skal ikke se mig: og igen, en lille stund, og I skal se mig: og, Fordi jeg går til Faderen?

[Joh 16:18] De sagde derfor, Hvad er dette som han siger, En lille stund? vi kan ikke forstå hvad han sagde.

[Joh 16:19] Nu vidste Jesus at de ønskede at spørge ham, og sagde til dem, Spørger I iblandt jer selv om det jeg sagde, En lille stund, og I skal ikke se mig: og igen, en lille stund, og I skal se mig?

[Joh 16:20] Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, At I skal græde og sørge, men denne verden skal juble: og I skal være sorgfulde, men jeres sorg skal bli' vendt indtil glæde.

[Joh 16:21] En kvinde har sorg når hun er i gang med fødslen, fordi hendes time er kommet: men lige så snart hun har forløst hendes barn, husker hun ikke smerten mere, på grund af glæden i at et menneske er født ind i denne verden.

[Joh 16:22] Og derfor har I nu sorg: men jeg vil se jer igen, og jeres hjerte skal juble, og jeres glæde tager intet menneske fra jer.

[Joh 16:23] Og i den dag skal I ikke spørge mig om noget. Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, Hvadsomhelst som I skal spørge Faderen om i mit navn, det vil han gi' til jer.

[Joh 16:24] Indtil nu har I ikke spurgt om noget i mit navn: spørg, og I skal modtage, så jeres glæde må være fuldkommen.

[Joh 16:25] Disse ting har jeg talt til jer i ordsprog: men den tid kommer, når jeg ikke mere skal tale til jer i ordsprog, men jeg skal vise jer Faderen tydeligt.

[Joh 16:26] På den dag skal I spørge i mit navn: og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede Faderen for jer:

[Joh 16:27] For Faderen hamselv elsker jer, fordi I har elsket mig, og har troet at jeg kom ud fra Gud.

[Joh 16:28] Jeg kom frem fra Faderen, og jeg er kommet ind i denne verden:

igen, jeg forlader denne verden, og går til Faderen.

[Joh 16:29] Hans disciple sagde til ham, Se, nu taler du tydeligt, og taler ikke ordsprog.

[Joh 16:30] Nu er vi sikre på at du kender alle ting, og har ikke behov for at noget menneske skulle spørge dig: gennem dette tror vi at du kom frem fra Gud.

[Joh 16:31] Jesus svarede dem, Tror i nu?

[Joh 16:32] Læg mærke til, den time kommer, ja, er nu kommet, at I skal bli' adspredt, ethvert menneske til deres egne, og skal lade mig være alene: og dog er jeg ikke alene, fordi Faderen er hos mig.

[Joh 16:33] Disse ting har jeg talt til jer, så I måtte ha' fred i mig. I denne verden skal I ha' trængsel: men vær ved godt mod; jeg har vundet over denne verden.

[Joh 17:1] Disse ord talte Jesus, og opløftede hans øjne mod himlen, og sagde, Far, timen er kommet; herliggør din Søn, så din Søn også må forherlige dig:

[Joh 17:2] I det du har givet ham myndighed over alt kød, så han skulle give evigt liv til alle dem som du har givet ham.

[Joh 17:3] Og dette er det evige liv, at de måtte kende dig den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, hvem du har sendt.

[Joh 17:4] Jeg har forherliget dig på jorden: jeg har fuldendt værket som du gav mig at gøre.

[Joh 17:5] Og nu, Kæreste Far, herliggør du mig med dit eget selv med den herlighed som jeg havde hos dig før denne verden var.

[Joh 17:6] Jeg har synliggjort dit navn for de mennesker som du gav mig ud af denne verden: dine var de, og du gav mig dem; og de har holdt dit ord.

[Joh 17:7] Nu har de kendt at alle ting hvadsomhelst som du havde givet mig er fra dig.

[Joh 17:8] For jeg har givet til dem de ord som du gav mig; og de har modtaget dem, og har sandelig kendt at jeg kom ud fra dig, og de har troet på at du sendte mig.

[Joh 17:9] Jeg beder for dem: Jeg beder ikke for denne verden, men for dem som du har givet mig; for de er dine.

[Joh 17:10] Og alle mine er dine, og dine er mine; og jeg er forherliget i dem.

[Joh 17:11] Og nu er jeg ikke mere i denne verden, men disse er i denne verden, og jeg kommer til dig. Hellige Far, bevar gennem dit eget navn disse hvem du har givet mig, så de må være 1, som vi er.

[Joh 17:12] Mens jeg var hos dem i denne verden, holdt jeg dem i dit navn: disse som du gav mig har jeg holdt, og ingen af dem er tabt, udover tiltøtgørelsens søn; så skriften måtte bli' opfyldt.

[Joh 17:13] Og nu kommer jeg til dig; og disse ting taler jeg i denne verden, så de måtte ha' min glæde opfyldt i demselv.

[Joh 17:14] Jeg har givet dem dit ord; og denne verden har hadet dem, fordi de ikke er af denne verden, ligesom jeg ikke er af denne verden.

[Joh 17:15] Jeg beder ikke at du skulle tage dem ud af denne verden, men at du skulle holde dem fra den onde.

[Joh 17:16] De er ikke af denne verden, ligesom jeg ikke er af denne verden.

[Joh 17:17] Helligjør dem gennem din sandhed: dit ord er sandhed.

[Joh 17:18] Som du har sendt mig ind i denne verden, på samme måde har jeg også sendt dem ind i denne verden.

[Joh 17:19] Og for deres skyld helligjør jeg mig selv, så de også måtte være helliggjort gennem sandheden.

[Joh 17:20] Jeg beder heller ikke alene for disse, men også for dem som skal tro på mig gennem deres ord;

[Joh 17:21] Så de alle må være 1; som du, Far, er i mig, og jeg i dig, så de også må være 1 i os: så denne verden må tro at du har sendt mig.

[Joh 17:22] Og den herlighed som du gav mig har jeg givet dem; så de må være 1, ligesom vi er 1:

[Joh 17:23] Jeg i dem, og du i mig, så de må være perfektioneret i 1; og at denne verden må vide at du har sendt mig, og har elsket dem, som du har elsket mig.

[Joh 17:24] Far, jeg vil at de også, hvem du har givet mig, er hos mig hvor jeg er; så de må lægge mærke til min herlighed, som du har givet mig: for du elskede mig før denne verdens grundlæggelse.

[Joh 17:25] Kæreste retfærdige Far, denne verden har ikke kendt dig: men jeg har kendt dig, og disse har kendt at du har sendt mig.

[Joh 17:26] Og jeg har for dem erklæret dit navn, og vil erklære det: så den kærlighed hvormed du har elsket mig må være i dem, og jeg i dem.

[Joh 18:1] Da Jesus havde talt disse ord, gik han videre med hans disciple over Cedrons bæk, hvor der var en have, ind i hvilken han gik ind, og hans disciple.

[Joh 18:2] Og Judas også, som forrædte ham, kendte det sted: for Jesus opholdt sig ofte der med hans disciple.

[Joh 18:3] Da kom Judas, derhen med lanterner og fakler og våben, ved at ha' modtaget et kompagni af mænd og officerer fra de ledende præster og Farisæerne.

[Joh 18:4] Jesus derfor, velvidende alle ting der skulle komme over ham, stod frem, og sagde til dem, **Hvem søger I?**

[Joh 18:5] De svarede ham, Jesus fra Nazaret. Jesus sagde til dem, **Jeg er han.** Og også Judas, som forrædte ham, stod hos dem.

[Joh 18:6] Så snart som han havde sagt til dem, **Jeg er han**, gik de baglæns, og faldt til jorden.

[Joh 18:7] Da spurgte han dem igen, **Hvem søger I?** Og de sagde, Jesus fra Nazaret.

[Joh 18:8] Jesus svarede, **Jeg har fortalt jer at jeg er han: hvis I derfor søger efter mig, lad disse gå deres vej:**

[Joh 18:9] Så det ordsprog måtte bli' opfyldt, som han talte, Af dem som du gav mig har jeg ingen tabt.

[Joh 18:10] Da trak Simon Peter ved at ha' et sværd det, og slog ypperstepræstens tjener, og skar hans højre øre af. Den tjeners navn var Malchus.

[Joh 18:11] Da sagde Jesus til Peter, **Stik sværdet tilbage i skeden: koppen som min Far har givet mig, skal jeg ikke drikke den?**

[Joh 18:12] Da tog kompagniet og kaptajnen og officererne Jesus, og bandt ham,
[Joh 18:13] Og ledte ham først til Annas; for han var svigerfar til Kaiafas, som var ypperstepræst det samme år.

[Joh 18:14] Nu var Kaiafas han, som gav råd til Jøderne, at det var formålstjenligt at 1 mand skulle dø for folket.

[Joh 18:15] Og Simon Peter fulgte Jesus, og det samme gjorde den anden discipel: denne discipel var kendt af ypperstepræsten, og gik ind med Jesus ind i ypperstepræstens palads.

[Joh 18:16] Men Peter stod ved døren udenfor. Da kom den anden discipel ud, som var kendt af ypperstepræsten, og talte til hende der holdt døren, og bragte Peter ind.

[Joh 18:17] Så siger den unge pige der holdt døren for Peter, Er du ikke også en af denne mands disciple? Han siger, det er jeg ikke.

[Joh 18:18] Og tjenerne og officererne stod der, som havde lavet et kulbål; for det var koldt: og de varmede demselv: og Peter stod hos dem, og varmede sig selv.

[Joh 18:19] Da spurgte ypperstepræsten Jesus om hans disciple, og om hans doktrin.

[Joh 18:20] Jesus svarede ham, **Jeg talte offentligt til denne verden; Jeg underviste altid i synagogen, og i templet, der hvor Jøderne altid opholdt sig; og i hemmelighed har jeg ingenting sagt.**

[Joh 18:21] **Hvorfor spørger du mig? spørg dem som hørte mig, hvad jeg har sagt til dem: læg mærke til, de ved hvad jeg sagde.**

[Joh 18:22] Og da han havde talt således, slog en af de officerer som stod der Jesus med sin håndflade, og siger, Svarer du ypperstepræsten sådant?

[Joh 18:23] Jesus svarede ham, **Hvis jeg har talt ondt, fremfør vidnesbyrd om det onde: men hvis vel, hvorfor slår du mig?**

[Joh 18:24] Nu havde Annas sendt ham bunden til Kaiafas ypperstepræsten.

[Joh 18:25] Og Simon Peter stod og varmede sig selv, De sagde derfor til ham, Er du ikke også en af hans disciple? Han benægtede det, og sagde, Det er jeg ikke.

[Joh 18:26] En af ypperstepræstens tjenere, som er hans stammefælle hvis øre Peter skar af, siger, Så' jeg ikke dig sammen med ham i haven?

[Joh 18:27] Da benægtede Peter igen: og øjeblikkeligt galede hanen.

[Joh 18:28] Så ledte de Jesus fra Kaiafas til retsbygningen: og det var tidligt; og de demselv gik ikke ind i retsbygningen, for ikke at de skulle bli' besmittet; men så de måtte spise påskemåltidet.

[Joh 18:29] Da gik Pilatus ud til dem, og sagde, Hvilken anklage bringer I imod denne mand? "Forløbet optil at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Joh 18:30] De svarede og sagde til ham, Hvis han ikke var en kriminel, ville vi ikke ha' udleveret ham til dig.

[Joh 18:31] Da sagde Pilatus til dem, Ta' I ham, og døøm ham ifølge jeres lov. Derfor sagde Jøderne til ham, Det er ikke lovligt for os at dræbe nogen:

[Joh 18:32] Så ordsproget fra Jesus måtte bli' opfyldt, som han talte, tilkendegivende hvilken død han skulle dø.

[Joh 18:33] Da kom Pilatus ind i retsbygningen igen, og kaldte på Jesus, og sagde til ham, Er du Jødernes Konge?

[Joh 18:34] Jesus svarede ham, **Siger du denne ting af dig selv, eller har andre fortalt dig det om mig?**

[Joh 18:35] Pilatus svarede, Er jeg en Jøde? Din egen nation og de ledende præster har udleveret dig til mig: hvad har du gjort?

[Joh 18:36] Jesus svarede, Mit kongerige er ikke af denne verden: hvis mit kongerige var af denne verden, da ville mine tjenere kæmpe, så jeg ikke skulle bli' udleveret til Jøderne: men nu er mit kongerige ikke herfra.

[Joh 18:37] Derfor sagde Pilatus til ham, Er du da en konge? Jesus svarede, **Du siger at jeg er en konge. Det var formålet med at jeg var født, og af denne grund kom jeg ind i denne verden, så jeg skulle fremføre vidnesbyrd om sandheden. Enhver der er af sandheden hører min stemme.**

[Joh 18:38] Pilatus siger til ham, Hvad er sandheden? Og da han havde sagt dette, gik han igen ud til Jøderne, og siger til dem, Jeg finder overhovedet ingen fejl i ham.

[Joh 18:39] Men I har en skik, at jeg skulle frigi' én til jer ved påsken: vil I derfor at jeg frigir Jødernes Konge til jer?

[Joh 18:40] Da råbte de alle igen, og siger, Ikke denne mand, men Barabbas. Nu var Barabbas en røver.

[Joh 19:1] Så derfor tog Pilatus Jesus, og piskede ham.

[Joh 19:2] Og soldaterne flettede en tornekrone, og satte den på hans hoved, og de gav ham en violet kåbe på,

[Joh 19:3] Og sagde, Vær hilset, Jødernes Konge! og de slog ham med deres hænder.

[Joh 19:4] Derfor stod Pilatus frem igen, og siger til dem, Læg mærke til, jeg bringer ham frem til jer, så I må vide at jeg ingen fejl fandt i ham.

[Joh 19:5] Så kom Jesus frem, iklædt tronekronen, og den violette kåbe. Og Pilatus siger til dem, Læg mærke til denne mand!

[Joh 19:6] Da de ledende præster og officererne derfor så' ham, råbte de højt, og sagde, Korsfæst ham, korsfæst ham. Pilatus siger til dem, Ta' I ham, og korsfæst ham: for jeg finder ingen fejl i ham.

[Joh 19:7] Jøderne svarede ham, Vi har en lov, og ved vores lov burde ham dø, fordi han gjorde sig selv til Guds Søn.

[Joh 19:8] Da Pilatus derfor hørte det ordsprog, var han endnu mere bange;

[Joh 19:9] Og gik igen ind i retsbygningen, og siger til Jesus, Hvor er du fra? Men Jesus gav ham intet svar.

[Joh 19:10] Så siger Pilatus til ham, Taler du ikke til mig? ved du ikke at jeg har myndighed til at korsfæste dig, og har myndighed til at frigi' dig?

[Joh 19:11] Jesus svarede, **Du kunne overhovedet ikke ha' nogen myndighed imod mig, medmindre det var givet til dig fra foroven: han der derfor udleverede mig til dig har en større synd.**

[Joh 19:12] Og derfra og fremover søgte Pilatus at frigi ham: men Jøderne råbte højt, og sagde, Hvis du lader denne mand gå, er du ikke Cæsars ven: hvemsomhelst der gør sig selv til en konge taler imod Cæsar.

[Joh 19:13] Da Pilatus derfor havde hørt det ordsprog, frembragte han Jesus, og sad ned på dommersædet på en plads der kaldes Mosaikken, men på Hebraisk, Gabbatha.

[Joh 19:14] Og det var påskeforberedelsen, og omkring klokken 12: og han siger til Jøderne, Læg mærke til jeres Konge!

[Joh 19:15] Men de råbte højt, Væk med ham, væk med ham, korsfæst ham. Pilatus siger til dem, Skal jeg korsfæste jeres Konge? De ledende præster svarede, Vi har ingen konge foruden Cæsar.

[Joh 19:16] Så derfor udleverede han ham til dem til at bli' korsfæstet. Og de tog Jesus, og ledte ham væk.

[Joh 19:17] Og han bar sit kors og gik videre til et sted kaldet stedet for et kranie, som på Hebraisk kaldes Golgata:

[Joh 19:18] Hvor de korsfæstede ham, og 2 andre med ham, en på hver sin side, og Jesus i midten.

[Joh 19:19] Og Pilatus skrev en titel, og satte den på korset. Og der stod, JESUS FRA NAZARET JØDERNES KONGE. **"INRI=Jesus Nazarenus Rex Iudaeorum"**

[Joh 19:20] Denne titel læste da mange af Jøderne: for stedet hvor Jesus var korsfæstet var tæt på byen: og det var skrevet på Hebraisk, og Græsk, og Latin.

[Joh 19:21] Da sagde Jødernes ledende præster til Pilatus, Skriv ikke, Jødernes Konge; men at han sagde, Jeg er Jødernes Konge.

[Joh 19:22] Pilatus svarede, Hvad jeg har skrevet har jeg skrevet.

[Joh 19:23] Derefter tog soldaterne, da de havde korsfæstet Jesus, hans beklædningsgenstande, og lavede 4 dele, til hver soldat en del; og også hans frakke: nu var frakken uden søm, vævet fra top til bund i et stykke.

[Joh 19:24] Derfor sagde de blandt demselv, Lad os ikke rive den i stykker, men kaste lod om den, om hvem der skal ha' den: så skriften måtte bli' opfyldt, som siger, De delte min klæder blandt dem, og min kåbe kastede de lod om. Derfor gjorde soldaterne disse ting. "Forløbet optil at Jesus korsfæstes - Mat 27:1 til 31 & Mar 15:1 til 20 & Luk 23:1 til 25 & Joh 18:29 tilommed Joh 19:1 til 24 "

[Joh 19:25] Nu stod hans mor der ved Jesus' kors, og hans mors søster, Maria Kleofas' hustru, og Maria Magdalene.

[Joh 19:26] Da Jesus derfor så hans mor, og den discipel stå der, hvem han elskede, siger han til hans mor, Kvinde, **Læg mærke til din søn!**

[Joh 19:27] Så siger han til den discipel, **Læg mærke til din mor!** Og fra den time af tog den discipel hende til hans eget hjem.

[Joh 19:28] Efter dette, Jesus velvidende at alle ting nu var fuldført, så skriften måtte bli' opfyldt, som siger, Jeg tørster.

[Joh 19:29] Nu var der sat et kar fuld af vineddike: og de fyldte en svamp med vineddike, og satte den på en isopstav, og satte den op til hans mund.

[Joh 19:30] Da Jesus derfor havde modtaget vineddiken, sagde han, **Det er fuldendt:** og han bøjede hans hoved, og opgav ånden.

[Joh 19:31] Jøderne derfor, fordi det var forberedelsen, så kroppene ikke skulle forbli' på korset på sabbatsdagen, (for den sabbatsdag var en højtidssdag,) bønfuldte Pilatus om at deres ben måtte bli' brækket, og at de måtte bli' fjernet.

[Joh 19:32] Da kom soldaterne, og brækkede benene på den første, og på den anden som var korsfæstet hos ham.

[Joh 19:33] Men da de kom til Jesus, og så' at han allerede var død, brækkede de ikke hans ben:

[Joh 19:34] Men en af soldaterne piercede med et spyd hans side, og straks kom der blod og vand ud.

[Joh 19:35] Og han der så' det førte optegnelse, og hans optegnelse er sand: og han vidste at han siger sandhed, så I måtte tro.

[Joh 19:36] For disse ting var gjort, for at skriften skulle bli' opfyldt, En knogle fra ham skal ikke bli' brækket.

[Joh 19:37] Og igen siger et andet skriftsted, De skal kigge på ham hvem de piercede.

[Joh 19:38] Og efter dette Joseph fra Arimatæa, som er en discipel af Jesus, men hemmeligt ud af frygt for Jøderne, bønfuldte Pilatus om at han måtte ta' Jesus' krop: og Pilatus gav ham lov. Derfor kom han, og tog Jesus' krop.

[Joh 19:39] Og der kom også Nicodemus, som i starten kom til Jesus om natten, og bragte en blanding af myrra og aloe-træ-balsam, omkring 100 pund i vægt.

[Joh 19:40] Så tog de Jesus' krop, og svøbte den i linned stof med krydderierne, som Jødernes skik er ved begravelser.

[Joh 19:41] Nu på det sted hvor han var korsfæstet var der en have; og i haven et nyt gravkammer, hvori intet menneske før var lagt.

[Joh 19:42] Derfor lagde de Jesus der på grund af Jødernes forberedelsesdag; for gravkammeret var tæt på.

[Joh 20:1] Den første dag af den uge kommer Maria Magdalene tidligt, mens det stadig var mørkt, hentil gravkammeret, og ser at stenen er fjernet fra gravkammeret.

[Joh 20:2] Så hun løber, og kommer til Simon Peter, og til den anden discipel, hvem Jesus elskede, og siger til dem, De har taget Herren ud af gravkammeret, og vi ved ikke hvor de har lagt ham.

[Joh 20:3] Derfor gik Peter videre, og den anden discipel, og kom til gravkammeret.

[Joh 20:4] Sådant løb de begge sammen: og den anden discipel løb hurtigere end Peter, og kom først til gravkammeret.

[Joh 20:5] Og han bøjede sig ned, og kiggede ind, og så' linned stoffet ligge der; han gik dog ikke ind.

[Joh 20:6] Så kommer Peter bagefter ham, og gik ind i gravkammeret, og ser linned stoffet ligger der,

[Joh 20:7] Og klædet, der var over hans hoved, lå ikke med linned stoffet, men foldet sammen på et sted for sigselv.

[Joh 20:8] Så gik den anden discipel også ind, som først var kommet til gravkammeret, og han så, og troede.

[Joh 20:9] For endnu kendte de ikke skriften, at han igen måtte opstå fra de døde.

[Joh 20:10] Så tog disciplene igen afsted til deres eget hjem.

[Joh 20:11] Men Maria stod udenfor ved gravkammeret og græd: og som hun græd, bøjede hun sig ned, og kiggede ind i gravkammeret,

[Joh 20:12] Og ser 2 engle sidde i hvidt, den ene ved hovedenden, og den anden ved fodenden, der hvor Jesus' krop havde ligget.

[Joh 20:13] Og de siger til hende, Kvinde, hvorfor græder du? Hun siger til dem, fordi de har fjernet min Herre, og jeg ved ikke hvor de har lagt ham.

[Joh 20:14] Og da hun havde sagt således, vendte hun sigselv om, og så Jesus stå der, og vidste ikke at det var Jesus.

[Joh 20:15] Jesus siger til hende, **Kvinde, hvorfor græder du? hvem søger du?** Hun, som gik ud fra at han var gartneren, siger til ham, Hr., hvis du har båret ham væk herfra, fortæl mig hvor du har lagt ham, og jeg vil fjerne ham.

[Joh 20:16] Jesus siger til hende, **Maria**. Hun vendte sig, og siger til ham, Rabboni, som betyder, Mester.

[Joh 20:17] Jesus siger til hende, **Rør mig ikke; for jeg er stadig ikke steget op til min Far: men gå til mine brødre, og sig til dem, Jeg opstiger til min Far, og jeres Far; og til min Gud, og jeres Gud.**

[Joh 20:18] Maria Magdalene kom til disciplene og fortalte at hun havde set Herren, og at han havde talt disse ting til hende.

[Joh 20:19] Så denne samme dag om aftenen, som er den første ugedag, da dørene var lukket der hvor disciplene var samlet ud af frygt for Jøderne, kom Jesus og stod i midten, og siger til dem, **Fred være med jer.**

[Joh 20:20] Og da han havde sagt sådant, vidste han dem hans hænder og hans side. Da var disciplene glade, da de så Herren.

[Joh 20:21] Så sagde Jesus til dem igen, **Fred være med jer: som min Far har sendt mig, på samme måde sender jeg jer.**

[Joh 20:22] Og da han havde sagt dette, åndede han på dem, og siger til dem, **Modtag I den Hellige Ånd:**

[Joh 20:23] **Hvilkesomhelst synder I eftergiver nogen, de er eftergivet for dem; og hvilkesomhelst synder I lader stå tilbage hos nogen, de er stående.**

[Joh 20:24] Men Thomas, en af de 12, kaldet Didymus, var ikke hos dem da Jesus kom.

[Joh 20:25] De andre disciple sagde derfor til ham, Vi har set Herren. Men han sagde til dem, Medmindre jeg skal se mærkerne på hans hænder fra naglerne, og putter min finger ind i mærkerne fra naglerne, og stikker min hånd ind i hans side, vil jeg ikke tro.

[Joh 20:26] Og efter 8 dage var hans disciple derinde igen, og Thomas hos dem: da kom Jesus, dørene værende lukket, og stod i midten, og sagde, **Fred være**

med jer.

[Joh 20:27] Så siger han til Thomas, **Ræk din finger herhen, og læg mærke til mine hænder; og ræk din hånd herhen, og stik den ind i min side: og vær ikke troløs, men troende.**

[Joh 20:28] Og Thomas svarede og sagde til ham, Min Herre og min Gud.

[Joh 20:29] Jesus siger til ham, **Thomas, fordi du har set mig, har du troet: velsignet er de der ikke har set, og alligevel har troet.**

[Joh 20:30] Og Jesus gjorde sandelig mange andre tegn i hans disciples nærvær, hvilket ikke er skrevet i denne bog:

[Joh 20:31] Men dette er skrevet, så I måtte tro at Jesus er den Kristus, Guds Søn; og ved den tro måtte I ha' liv gennem hans navn.

[Joh 21:1] Efter disse ting viste Jesus sig igen for disciplene ved Tiberias' hav; og på denne måde viste han sig.

[Joh 21:2] Der var samlet Simon Peter, og Thomas kaldet Didymus, og Nathanael fra Cana i Galilæa, og Zebedæus' sønner, og 2 andre af hans disciple.

[Joh 21:3] Simon Peter siger til dem, Jeg går og fisker. De siger til ham, Vi går også med dig. De gik videre, og gik øjeblikkeligt ombord på et skib; og den nat fangede de ingenting.

[Joh 21:4] Men nu da morgenen var kommet, stod Jesus på bredden: men disciplene vidste ikke at det var Jesus.

[Joh 21:5] Så siger Jesus til dem, **Børn, har i noget mad?** de svarede ham, Nej.

[Joh 21:6] Så sagde han til dem, **Kast nettet ud på den højre side af skibet, og I skal finde.** De kastede derfor ud, og nu var de ikke istand til at trække det op på grund af de mange fisk.

[Joh 21:7] Derfor siger den discipel hvem Jesus elskede til Peter, Det er Herren. Nu da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han hans fiskejakke om sig, (for han var nøgen,) og kastede sig selv ud i havet.

[Joh 21:8] Og de andre disciple kom i et lille skib; (for de var ikke langt fra land, men som var det 100 meter,) dragende nettet med fiskene.

[Joh 21:9] Så snart som de var kommet i land, så de et kulbål der, og fisk lagt derpå, og brød.

[Joh 21:10] Jesus siger til dem, **bring nu nogle af de fisk som I har fanget.**

[Joh 21:11] Simon Peter gik op, og trak nettet på land fuld af store fisk, 153 stykker og selvom at der var så mange, gik nettet alligevel ikke i stykker.

[Joh 21:12] Jesus siger til dem, **Kom og spis.** Og ingen af disciplene vovede at spørge ham, Hvem er du? velvidende at det var Herren.

[Joh 21:13] Så kommer Jesus, og tager brødet, og giver dem det, og fiskene ligeså.

[Joh 21:14] Dette var nu tredje gang at Jesus viste sig selv for hans disciple, efter at han var oprejst fra de døde.

[Joh 21:15] Da de så havde spist, siger Jesus til Simon Peter, **Simon, Jonas søn, elsker du mig mere end disse?** Han siger til ham, Ja, Herre; du ved at jeg elsker

dig, Han siger til ham, **Gi' mad til mine lam.**

[Joh 21:16] Igen siger han til ham anden gang, **Simon, Jonas søn, elsker du mig?** Han siger til ham, Ja, Herre; du ved at jeg elsker dig. Han siger til ham, **Gi' mad til mine får.**

[Joh 21:17] Han siger nu til ham tredje gang, **Simon, Jonas søn, elsker du mig?** Peter var bedrøvet fordi han nu tredje gang sagde til ham, **Elsker du mig?** Og han sagde til ham, Herre, du kender alle ting; du ved at jeg elsker dig. Jesus siger til ham, **Gi' mad til mine får.**

[Joh 21:18] Sandelig, sandelig, siger jeg til dig, Da du var ung, omsluttede du dig selv, og vandrede hvorhen du ville: men når du skal bli' gammel, skal du strække dine hænder frem, og en anden skal omslutte dig, og bære dig hvorhen du ikke ville.

[Joh 21:19] Dette talte han, ved at tilkendegi' via hvilken død han skulle forherlige Gud med. Og da han havde talt dette, siger han til ham, **Følg mig.**

[Joh 21:20] Da Peter, ved at vende sig om, ser den discipel hvem Jesus elskede følge efter; som også lænede sig op af hans bryst ved aftensmåltidet, og sagde, Herre, hvem er han der forråder dig?

[Joh 21:21] Og Peter der ser ham siger til Jesus, Herre, og hvad skal denne mand gøre?

[Joh 21:22] Jesus siger til ham, **Hvis jeg ville at han venter indtil jeg kommer, hvad er det for dig? følg du mig.**

[Joh 21:23] Så gik dette ordsprog bredt ud blandt brødrene, at den discipel ikke skulle dø: selvom at Jesus ikke sagde til ham, Han skal ikke dø; men, Hvis jeg ville at han venter indtil jeg kommer, hvad er det for dig?

[Joh 21:24] Dette er den discipel som vidnede om disse ting, og skrev disse ting: og vi ved at hans vidnesbyrd er sandt.

[Joh 21:25] Og der er også mange andre ting som Jesus gjorde, om hvilke, hvis de skulle skrives hver og en, formoder jeg at selv verden ikke kunne indeholde de bøger der skulle skrives. Amen.

Apostlenes Gerninger

[ApG 1:1] Jeg har lavet den tidligere afhandling, Kæreste Theophilus, omkring alt det Jesus begyndte både at gøre og undervise, **“Navnebetydning for Theophilus = Guds ven”**

[ApG 1:2] Indtil den dag i hvilken han var taget op, efter at han gennem den Hellig Ånd havde givet befalinger til de apostle som han havde udvalgt:

[ApG 1:3] Overfor dem fremviste han også sigselv levende efter hans lidenskab via mange ufejlbarlige beviser, ved at være set af dem i 40 dage, og ved at tale omkring de ting som hører Guds kongerige til:

[ApG 1:4] Og, ved at være forsamlet sammen med dem, befalede dem at de ikke skulle rejse fra Jerusalem, men vente på Faderens løfte, hvilket, siger han, **I har hørt af mig.**

[ApG 1:5] For Johannes døbte sandelig med vand; men I skal bli' døbt med den Hellig Ånd om ikke så mange dage.

[ApG 1:6] Da de derfor var forsamlet, spurgte de ham om, og siger, Herre, vil du på dette tidspunkt give kongeriget tilbage til Israel igen?

[ApG 1:7] Og han sagde til dem, **Det er ikke for jer at kende tiderne eller årstiderne, som Faderen har lagt ind under hans egen myndighed.**

[ApG 1:8] Men I skal modtage kraft, efter at den Hellig Ånd er kommet over jer: og I skal bli' vidner for mig både i Jerusalem, og i hele Judæa, og i Samaria, og til den fjerneste afkrog af jorden.

[ApG 1:9] Og da han havde talt disse ting, mens de lagde mærke til det, var han taget op; og en sky modtog ham ud af deres synsfelt.

[ApG 1:10] Og mens de kiggede med et fast blik mod himlen da han gik op, læg mærke til, 2 mænd stod hos dem i en hvid beklædning;

[ApG 1:11] Som også sagde, I mænd fra Galilæa, hvorfor står I og stirrer op ind i himlen? denne samme Jesus, som er taget op fra jer ind i himlen, skal således komme på samme måde som I har set ham gå ind i himlen.

[ApG 1:12] Da returnerede de til Jerusalem fra bjerget kaldet Olivenbjerget, som er en sabbatsdags rejse fra Jerusalem. "2.000 cubits = 1.000 meter" Se - Josva 3:4

[ApG 1:13] Og da de var kommet ind, gik de op ind i en øvre sal, der var både Peter, og Jacob, og Johannes, og Andreas, Philip, og Thomas, Bartholomæus, og Matthæus, Jacob Alfæus' søn, og Simon Zelotes, og Judas Jacob's bror.

[ApG 1:14] Alle disse fortsatte enstemmigt i bøn og påkaldelsesbøn, med kvinderne, og Maria Jesus' mor, og med hans brødre.

[ApG 1:15] Og i de dage rejste Peter sig op i disciplenes midte, og sagde, (navnenes antal som var samlet var omkring 120,)

[ApG 1:16] Mænd og brødre, det var af absolut nødvendighed at dette skriftsted måtte bli' opfyldt, som den Hellig Ånd forud talte via Davids mund angående Judas, som var guide for dem der tog Jesus.

[ApG 1:17] For han var talt med blandt os, og havde opnået del af denne

tjeneste.

[ApG 1:18] Nu købte denne mand et jordstykke med fejltrinsbelønningen; og styrtede hovedkulds, han brast i stykker på midten, og alle hans indvolde flød ud.
[ApG 1:19] Og det var kendt blandt alle som bor i Jerusalem; Lige så meget så jordstykket på deres korrekte tungemål kaldes, Aceldama, det vil sige, Blodmarken.

[ApG 1:20] For det er skrevet i Salmernes bog, Lad hans beboelse være øde, og lad intet menneske bo derinde: og lad en anden ta' hans embede som biskop.

[ApG 1:21] Derfor af disse mænd som har været sammen med os hele tiden efter at Herren Jesus gik ind og ud blandt os,

[ApG 1:22] Begyndende fra Johannes' dåb, til den samme dag da han var taget op fra os, må én bli' ordineret til at være et vidne hos os om hans opstandelse.

[ApG 1:23] Og de udpegede to, Joseph som blev kaldt Barsabas, som havde fået kaldenavnet Justus, og Matthias.

[ApG 1:24] Og de bad, og sagde, Du, Herre, som kender alle menneskers hjerter, vis hvilken af disse to du har udvalgt,

[ApG 1:25] Så han må være delagtig i denne tjeneste og apostel embede, fra hvilket Judas ved overtrædelsen faldt, så han måtte gå til hans eget sted.

[ApG 1:26] Og de frembragte deres lodder; og loddet faldt på Matthias; og han var talt med blandt de 11 apostle.

[ApG 2:1] Og da Pinsedagen var fuldt ud kommet, var de alle enstemmigt samlet på et sted.

[ApG 2:2] Og pludselig kom der en lyd fra himlen som af en kraftig vind der farer af sted, og den fyldte hele huset hvor de sad.

[ApG 2:3] Og der viste sig for dem spaltede tungemål som var den af ild, og den satte sig på hver enkelt af dem.

[ApG 2:4] Og de var alle fyldt med den Hellig Ånd, og begyndte at tale med andre tungemål, som Ånden gav dem at udtale.

[ApG 2:5] Og tilstede i Jerusalem var der Jøder, fromme mænd, ud af alle nationer under himlen.

[ApG 2:6] Nu da dette var støjende udenfor, forsamledes folkemængden, og var forvirrede, eftersom alle mand hørte dem tale på hans eget sprog.

[ApG 2:7] Og de var alle forbløffede og forundrede sig, og siger til hinanden, Læg mærke til, er ikke alle de som taler fra Galilæa?

[ApG 2:8] Og hvordan kan det da være at vi hører alle mand på vort eget tungemål, hvori vi var født?

[ApG 2:9] Parther, og Meder, og Elamiter, og de som bor i Mesopotamia, i Judæa, og Cappadocia, i Pontus, og Lilleasien,

[ApG 2:10] Frygien, og Pamphylia, i Egypten, og fra dele af Libyen og egnene omkring Cyrene, og fremmede fra Rom, Jøder og proselytter,

[ApG 2:11] Kretere og Arabere, vi hører dem jo tale på vores eget tungemål om Guds vidunderlige gerninger.

[ApG 2:12] Og de var alle forbavsede, og var i tvivl, og siger til hinanden, Hvad

betyder dette?

[ApG 2:13] Andre sagde hånende, Disse mænd er fulde af ny vin.

[ApG 2:14] Men Peter, rejste sig blandt de 11, opløftede hans stemme, og sagde til dem, I mænd fra Judæa, og alle I som lige nu er i Jerusalem, dette skal I vide, og lyt til mine ord:

[ApG 2:15] For disse er ikke fulde, som I foreslår, eftersom det kun er den tredje time på dagen. **"klokken 09:00"**

[ApG 2:16] Men dette er det som var talt gennem profeten Joel;

[ApG 2:17] Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, Jeg vil udgyde af min Ånd udover alt kød: og jeres sønner og døtre skal profetere, og jeres yngre mænd skal se visioner, og jeres ældre mænd skal drømme drømme:

[ApG 2:18] Og i de dage vil jeg udgyde af min Ånd udover mine tjenestemænd og mine tjenestepiger; og de skal profetere:

[ApG 2:19] Og jeg vil vise undere i himlen ovenover, og tegn på jorden forneden; blod, og ild; og damp af røg:

[ApG 2:20] Solen skal bli' formørket, og månen til blod, før Herrens store og bemærkelsesværdige dag kommer:

[ApG 2:21] Og det skal ske; at hvemsomhelst der skal kalde på Herrens navn skal bli' frelst.

[ApG 2:22] I Israelske mænd, hør disse ord; Jesus fra Nazaret, en mand af jeres egne som var godkendt af Gud gjorde mirakler og undere og tegn, og det gjorde Gud via ham i jeres midte, som I også selv kender til:

[ApG 2:23] Ham, som er forløst via det besluttende råd og Guds forudvidenhed, har I taget, og med onde hænder korsfæstet og slået ihjel:

[ApG 2:24] Ham har Gud rejst op, ved at ha' løst dødens smerter: fordi det ikke var muligt at han skulle bli' holdt fast af den.

[ApG 2:25] For David taler vedrørende ham, Jeg forudså altid Herren foran mit ansigt, for han er på min højre hånd, så jeg ikke skulle bli' fjernet: "Se - Sa 21:6-7 - ApG 2:25-28 -"

[ApG 2:26] Derfor jublede mit hjerte, og min tunge var glad; desuden skal mit kød også hvile i håb:

[ApG 2:27] Fordi du ikke vil efterlade min sjæl i helvede, du vil heller ikke tillade at din Hellige Éner går i forfald.

[ApG 2:28] Du har vist mig livets veje; du skal fylde mig med glæde med din fremtoning.

[ApG 2:29] Mænd og brødre, tillad mig frit at fortælle jer om patriarken David, at han er både død og begravet, og hans gravsted er stadig hos os indtil denne dag.

[ApG 2:30] Ved derfor at være en profet, og ved at vide at Gud havde svoret med en ed overfor ham, at gennem frugten af hans lænder, kødeligt, ville han oprejse Kristus til at sidde på hans trone;

[ApG 2:31] Han så' dette på forhånd og talte om Kristus' opstandelse, at hans sjæl ikke blev efterladt i helvede, hans kød så' heller ikke forfald.

[ApG 2:32] Denne Jesus har Gud rejst op, dette er vi alle vidner om.

[ApG 2:33] Ved derfor at være ophøjet på Guds højre hånd, og ved at ha' modtaget af Faderen løftet om den Hellige Ånd, har han fremvist dette, som I nu ser og hører.

[ApG 2:34] For David er ikke steget op ind i himlene: men han hamselv siger, HERREN sagde til min Herre, Sid du på min højre hånd,

[ApG 2:35] Indtil Jeg har gjort dine fjender til din fodskammel.

[ApG 2:36] Derfor lad hele Israels hus kende visselig, at Gud har gjort den samme Jesus, som I har korsfæstet, både Herre og Kristus.

[ApG 2:37] Nu da de hørte det, blev de prikket i deres hjerter, og sagde til Peter og til resten af apostlene, Mænd og brødre, hvad skal vi gøre?

[ApG 2:38] Så sagde Peter til dem, Anger, og bliv I alle døbt i Jesus Kristus' navn for syndseftergivelse, og I skal modtage gaven af den Hellige Ånd.

[ApG 2:39] For løftet er til jer, og til jeres børn, og til alle som er langt væk fra, ligeså mange som Herren vor Gud kalder.

[ApG 2:40] Og med mange flere ord vidnede og formanede han, og siger, Frelsel selv fra denne genstridige generation.

[ApG 2:41] Så blev de døbt de som med glæde havde modtaget hans ord: og den selvsamme dag blev der lagt omkring 3.000 sjæle til dem.

[ApG 2:42] Og de fortsatte urokkeligt i apostlenes doktrin og fællesskab, og i brødsbrydelsen, og i bønner.

[ApG 2:43] Og ærefrygt kom over enhver sjæl: og mange undere og tegn var gjort af apostlene.

[ApG 2:44] Og alle som troede var sammen, og havde alle ting fælles;

[ApG 2:45] Og solgte deres besiddelser og ejendele, og delte dem ud til alle mennesker, som ethvert menneske havde behov.

[ApG 2:46] Og de, fortsatte daglig enstemmigt i templet, og brødsbrydelsen fra hus til hus, og spiste deres mad med glæde og enkelthed i hjertet,

[ApG 2:47] Ved at prise Gud, og ved at ha' favør hos hele folket. Og daglig lagde Herren til kirken sådanne som skulle bli' frelst.

[ApG 3:1] Nu gik Peter og Johannes sammen op ind i templet ved bønnetimen, det var ved den 9'ne time.

[ApG 3:2] Og en bestemt mand lam fra hans moders livmoder var båret, hvem de dagligt lagde ved tempelporten som kaldes Vidunderlig, for at bede om almisser af dem som gik ind i templet;

[ApG 3:3] Som så' Peter og Johannes der var ved at gå ind i templet og spurgte om en almisse.

[ApG 3:4] Og Peter, der fæstnede hans øjne på ham med Johannes, sagde, Kig på os.

[ApG 3:5] Og han lagde mærke til dem, i forventning om at modtage noget af dem.

[ApG 3:6] Så sagde Peter, Sølv og guld har jeg ikke; men det som jeg har giver jeg dig: I Jesus Kristus' navn fra Nazaret rejs dig op og gå.

[ApG 3:7] Og han tog ham ved hans højre hånd, og løftede ham op: og øjeblikkeligt modtog hans fødder og ankelben styrke.

[ApG 3:8] Og han sprang op og stod, og gik, og sammen med dem gik han ind i templet, gående, og springende, og prisende Gud.

[ApG 3:9] Og hele folket så' ham gående og prisende Gud:

[ApG 3:10] Og de vidste at det var han som sad for at få almisser ved templets Vidunderlige port: og de var fyldt med undren og forbløffelse over det som var sket med ham.

[ApG 3:11] Og da den lamme mand som var blevet helbredt opholdt Peter og Johannes, samlede alle folkene sig omkring dem i søjlegangen som er kaldet Solomons, stærkt undrende.

[ApG 3:12] Og da Peter så' det, svarede han folket, I Israelske mænd, hvorfor undrer I jer over dette? eller hvorfor ser I så inderligt på os, som om at vi af egen kraft eller hellighed har fået denne mand til at gå?

[ApG 3:13] Abrahams Gud, og Isaks, og Jacobs, vores fædres Gud, har herliggjort hans Søn Jesus; som I udleverede, og fornægtede ham i Pilatus' nærvær, da han var besluttet på at lade ham gå.

[ApG 3:14] Men I fornægtede den Hellige Éner og den Retfærdige, og ønskede heller at få en morder skænket til jer;

[ApG 3:15] Og slog livets Prins ihjel, hvem Gud har rejst fra de døde; hvorom vi er vidner.

[ApG 3:16] Og hans navn gennem tro på hans navn har gjort denne mand stærk, hvem I ser og kender; ja, troen der er via ham har givet ham denne perfekte sundhed i nærværet af jer alle.

[ApG 3:17] Og nu, brødre, jeg forstår at det var på grund af uvidenhed at I gjorde det, ligesom jeres herskere også gjorde.

[ApG 3:18] Men de ting, som Gud forud havde vist gennem alle hans profeters mund, at Kristus skulle lide, har han således opfyldt.

[ApG 3:19] Anger I derfor, og vær omvendt, så jeres synder må bli' visket ud, når tiderne for forfriskning skal komme fra Herrens nærvær;

[ApG 3:20] Og han skal sende Jesus Kristus, som før var prædikeret for jer:

[ApG 3:21] Hvem himmelen måtte modtage indtil tiderne for genoprettelse af alle ting, som Gud har talt gennem alle hans hellige profeters mund siden denne verden begyndte.

[ApG 3:22] For Moses sagde sandelig til fædrene, En profet af jeres egne skal Herren jeres Gud oprejse til jer brødre, som er lige som mig; Hør efter alt hvadsomhelst han siger til jer.

[ApG 3:23] Og det vil ske, at enhver sjæl, som ikke vil høre på den profet, skal bli' destrueret blandt folket.

[ApG 3:24] Ja, og alle profeterne fra Samuel og dem som fulgte efter, alle dem som har talt, har ligeså talt forud om disse dage.

[ApG 3:25] I er de profeters børn, og af pagten som Gud lavede med vore fædre, som siger til Abraham, Og i din sæd skal alle jordens folkeslag bli' velsignet.

[ApG 3:26] Ved at ha' oprejst hans Søn Jesus, sendte Gud ham først til jer for at velsigne jer, ved at vende hver eneste af jer væk fra hans fejltrin.

[ApG 4:1] Og da de talte til folket, kom præsterne, og templets kaptajn, og Saddukæerne, over dem,

[ApG 4:2] Som var bedrøvede over at de underviste folket, og prædikede opstandelsen fra de døde gennem Jesus.

[ApG 4:3] Og de greb dem, og satte dem i forvaring indtil den næste dag: for det var nu blevet aften.

[ApG 4:4] Imidlertid troede mange af dem som hørte ordet; og de mænds antal var omkring 5.000.

[ApG 4:5] Og det skete den næste morgen, at deres ledere, og ældste, og skriftkloge,

[ApG 4:6] Og Annas ypperstepræsten, og Kaiafas, og Johannes, og Alexander, og alle dem som var i slægt med ypperstepræsten, var forsamlede i Jerusalem.

[ApG 4:7] Og da de havde sat dem i midten, spurgte de, Ved hvilken kraft, eller ved hvilket navn, har I gjort dette?

[ApG 4:8] Og Peter, fyldt med den Hellige Ånd, sagde til dem, I ledere af folket, og ældste i Israel,

[ApG 4:9] Hvis vi i dag er undersøgt for den gode handling som var gjort overfor denne kraftløse mand, ved hvilke virkemidler han er gjort hel;

[ApG 4:10] Så skal I alle vide, også hele Israels folk, at via Jesus Kristus fra Nazarets navn, som I korsfæstede, hvem Gud oprejste fra de døde, så er det på grund af ham at denne mand står her hel foran jer.

[ApG 4:11] Dette er den sten som ikke blev regnet for noget af jer bygningsfolk, som nu er blevet hjørnets hoved.

[ApG 4:12] Og der er heller ikke frelse i nogen anden: for der er intet andet navn under himlen som er givet blandt mennesker, hvorved vi må bli' frelst.

[ApG 4:13] Nu da de så' Peters og Johannes frimodighed, og bemærkede at de var ulærde og uvidende mænd, var de forbløffede; og de lagde mærke til dem, at de havde været med Jesus.

[ApG 4:14] Og da de lagde mærke til manden som var blevet helbredt stå der hos dem, kunne de intet sige til det.

[ApG 4:15] Men da de havde befalet dem at de skulle forlade rådet, debatterede de indbyrdes,

[ApG 4:16] Og siger, Hvad skal vi gøre med disse mænd? for det er i virkeligheden et bemærkelsesværdigt mirakel som de har gjort for at manifestere det over for alle som bor i Jerusalem; vi kan ikke fornægte det.

[ApG 4:17] Men så det ikke skal sprede sig yderligere blandt folket, lad os true dem strengt, så de ikke fremover taler til noget menneske i dette navn.

[ApG 4:18] Og de kaldte på dem, og befalede dem om overhovedet ikke at tale eller undervise i Jesus' navn.

[ApG 4:19] Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem, Hvorvidt det er rigtigt i Guds øjne at lytte mere efter jer end på Gud, dørm I.

- [ApG 4:20] For vi kan ikke andet end at tale om de ting som vi har set og hørt.
- [ApG 4:21] Så da de yderligere havde truet dem, lod de dem gå, da de intet fandt hvorved de måtte straffe dem, på grund af folket: for alle mennesker forherligede Gud på grund af det som var sket.
- [ApG 4:22] For manden var over 40 år gammel, på hvem dette helbredelsesmirakel var fremvist.
- [ApG 4:23] Og ved at være sat fri, gik de til deres egen gruppe, og rapporterede alt hvad de ledende præster og de ældste havde sagt til dem.
- [ApG 4:24] Og da de hørte det, opløftede de enstemmigt deres stemme til Gud, og sagde, Herre, du er Gud, som har lavet himlen, og jorden, og havet, og alt som er i det:
- [ApG 4:25] Som via David din tjeners mund har sagt, Hvorfor hærger hedningerne, og folket forestiller sig nyttesløse ting?
- [ApG 4:26] Jordens konger rejste sig op, og lederne var forsamlede imod Herren, og imod hans Kristus.
- [ApG 4:27] For de havde sandelig forsamlet sig imod dit hellige barn Jesus, som du har salvet, både Herodes, og Pontius Pilatus, sammen med Hedningerne, og Israels folk,
- [ApG 4:28] For at gøre hvadsomhelst din hånd og dit råd forud havde besluttet skulle ske.
- [ApG 4:29] Og nu, Herre, læg mærke til deres trusler: og giv dine tjenere, at de med al frimodighed må tale dine ord,
- [ApG 4:30] Ved at række din hånd frem for at helbrede; og at tegn og undere må bli' gjort via Jesus dit hellige barns navn.
- [ApG 4:31] Og da de havde bedt, var stedet hvor de var forsamlet rystet; og de var alle fyldt med den Hellig Ånd, og de talte Guds ord med frimodighed.
- [ApG 4:32] Og folkemængden af dem som troede var af et hjerte og en sjæl: ingen af dem som ejede ting sagde det han burde at det var hans eget; men de havde alle ting fælles.
- [ApG 4:33] Og med stor kraft gav apostlene vidnesbyrd om Herren Jesus' opstandelse: og stor nåde var over dem alle.
- [ApG 4:34] Der var heller ikke nogen af dem som manglede noget: for alle dem som ejede jord eller huse solgte dem, og bragte fortjenesten for de ting som var solgt,
- [ApG 4:35] Og lagde dem ned ved apostlenes fødder: og pengene blev fordelt til ethvert menneske ligesom han havde brug for.
- [ApG 4:36] Og Joses, som af apostlene havde fået kaldenavnet Barnabas, (som er, ved at være fortolket, Trøstens søn,) en Levit, og fra landet Cypren,
- [ApG 4:37] Som har land, solgte det, og bragte pengene, og lagde dem ved apostlenes fødder.
- [ApG 5:1] Men en bestemt mand kaldet Ananias, med hans hustru Safira, solgte en besiddelse,
- [ApG 5:2] Og tilbageholdt en del af fortjenesten, hans hustru blev også indviet i

det, og bragte en bestemt del, og lagde det ved apostlenes fødder.

[ApG 5:3] Men Peter sagde, Ananias, hvorfor har Satan fyldt dit hjerte at du skulle lyve overfor den Hellig Ånd, og tilbageholde en del af fortjenesten fra landet?

[ApG 5:4] Imens det tilbageværende, var det ikke dit eget? og efter at det var solgt, var det ikke under din egen myndighed? hvorfor har du undfanget denne ting i dit hjerte? du har ikke løjet overfor mennesker, men overfor Gud.

[ApG 5:5] Og mens Ananias hørte disse ord faldt han ned, og opgav ånden: og stor frygt kom over alle dem som hørte disse ting.

[ApG 5:6] Og de unge mænd rejste sig, løftede ham op, og bar ham ud, og begravede ham.

[ApG 5:7] Og omkring 3 timer senere, da hans hustru, intetanende om hvad der var sket, kom ind.

[ApG 5:8] Og Peter spurgte hende, Fortæl mig om I solgte landet for så meget? Og hun sagde, Ja, for så meget.

[ApG 5:9] Så sagde Peter til hende, Hvordan kan det være at I sammen har besluttet at friste Herrens Ånd? læg mærke til, fødderne af dem som har begravet din ægtemand er ved døren, og skal bære dig ud.

[ApG 5:10] Så faldt hun straks ned ved hans fødder, og overgav ånden: og de unge mænd kom ind, og fandt hende død, og, bar hende frem, og begravede hende ved hendes ægtemand.

[ApG 5:11] Og stor frygt kom over hele kirken, og over alle dem som hørte disse ting.

[ApG 5:12] Og via apostlenes hænder blev mange tegn og undere udvirket blandt folket; (og de var alle enstemmigt samlet i Solomons søjlegang.

[ApG 5:13] Og af resten vovede ingen mand at slutte sig selv til dem: men folket lovpriste dem.

[ApG 5:14] Og flere troende blev lagt til Herren, folkemængder både af mænd og kvinder.)

[ApG 5:15] Lige så meget så de frembragte de syge ud på gaderne, og lagde dem på senge og sofaer, for i det mindste at Peters skygge måtte falde på nogle af dem når han gik forbi.

[ApG 5:16] Til Jerusalem kom der også en folkemængde ud af byerne rundt om, som bragte syge folk, og dem som var plaget med urene ånder: og de var helbredt hver og en'.

[ApG 5:17] Da rejste ypperstepræsten sig op, og alle de som var hos ham, (som er Saddukæernes sekt,) og var fyldt med harme,

[ApG 5:18] Og lagde hånd på apostlene, og satte dem i det almindelige fængsel.

[ApG 5:19] Men om natten åbnede Herrens engel fængslets døre, og førte dem ud, og sagde,

[ApG 5:20] Gå, stå og tal i templet til folket alle ordene om dette liv.

[ApG 5:21] Og da de hørte det, gik de ind i templet tidligt om morgenen, og underviste. Men ypperstepræsten kom, og de som var med ham, og kaldte rådet sammen, og hele senatet af Israels børn, og sendte besked til fængslet for at få

dem bragt.

[ApG 5:22] Men da officererne kom, og ikke fandt dem i fængslet, returnerede de, og fortalte,

[ApG 5:23] Og siger, Fængslet fandt vi sandelig lukket med al sikkerhed, og vagterne stod udenfor dørene: men da vi havde åbnet, fandt vi intet menneske derinde.

[ApG 5:24] Nu da ypperstepræsten og templets kaptajner og de ledende præster hørte disse ting, var de fortvivlede hvorvidt dette ville vokse.

[ApG 5:25] Så kom der én og fortalte dem, og siger, Læg mærke til, mændene som I satte i fængsel står inde i templet, og underviser folket.

[ApG 5:26] Da gik kaptajnen med officererne, og bragte dem uden vold: for de frygtede folket, for ikke at de skulle ha' blevet stenet.

[ApG 5:27] Og da de havde frembragt dem, satte de dem foran rådet: og ypperstepræsten spurgte dem,

[ApG 5:28] Og siger, Befalede vi jer ikke strengt at I ikke skulle undervise i dette navn? og, læg mærke til, I har fyldt Jerusalem med jeres doktrin, og prøver på at få denne mands blod over os.

[ApG 5:29] Da svarede Peter og de andre apostle og sagde, Vi bør adlyde Gud snarere end mennesker.

[ApG 5:30] Vores fædres Gud oprejste Jesus, hvem I slog ihjel og hang på et træ.

[ApG 5:31] Ham har Gud ophøjet med hans højre hånd til at være en Prins og en Frelser, for at gi' omvendelse til Israel, og syndernes tilgivelse.

[ApG 5:32] Og vi er hans vidner om disse ting; og sådant er også den Hellige Ånd, som Gud har givet til dem som adlyder ham.

[ApG 5:33] Da de hørte det, skar det dem i hjertet, og de rådsluttede at dræbe dem.

[ApG 5:34] Da stod én frem fra rådet, en Farisæer, kaldet Gamaliel, en doktor af loven, velanset blandt hele folket, og befalede at gi' apostlene en lille smule plads;

[ApG 5:35] Og sagde til dem, I Israelske mænd, pas på med hvad I har tænkt jer at gøre angående disse mænd.

[ApG 5:36] For før disse dage stod Theudas frem, pralende over sig selv at han var noget specielt; overfor hvem et antal mænd, omkring 400, slog dem selv sammen: som var slået ihjel; og alle, alle dem som adlød ham, var spredt, og bragt til intet.

[ApG 5:37] Efter denne mand stod Judas fra Galilæa frem i dagene for beskatningen, og trak mange folk med efter ham: også han forulykkede; og alle, lige så mange som adlød ham, blev spredt.

[ApG 5:38] Og nu siger jeg til jer, Afstå fra disse mænd, og lad dem være i fred: for hvis dette råd eller dette virke er fra mennesker, vil det bli' til intet:

[ApG 5:39] Men hvis det er fra Gud, kan I ikke vælte det; for ikke at I skal bli' fundet at kæmpe imod Gud.

[ApG 5:40] Og de blev enige med ham: og da de havde samlet apostlene, og

pryglet dem, befalede de at de ikke skulle tale i Jesus navn, og lod dem gå.

[ApG 5:41] Og de tog afsted fra rådets nærvær, og jublede over at de blev anset for at være værdige til at lide skam for hans navn.

[ApG 5:42] Og dagligt i templet, og i ethvert hus, stoppede de ikke med at undervise og prædike Jesus Kristus.

[ApG 6:1] Og i disse dage, da disciplenes antal var multipliceret, rejste der sig en mumlen blandt Grækerne imod Hebræerne, fordi deres enker blev forsømt i den daglige betjening.

[ApG 6:2] Derefter kaldte de 12 folkemængden af disciple til sig, og sagde, Det er ikke grund til at vi skulle efterlade Guds ord, og tjene ved bordene.

[ApG 6:3] Derfor, brødre, udse I blandt jer 7 mænd med et hæderligt vidnesbyrd, fuld af den Hellige Ånd og visdom, som vi kan vælge til at ta' sig af disse sager.

[ApG 6:4] For vi vil kontinuerligt hengi' os selv til bøn, og til betjeningen af ordet.

[ApG 6:5] Og ordsproget tilfredsstillede hele folkemængden: og de udvalgte Stefanus, en mand fuld af tro og af den Hellige Ånd, og Philip, og Prokorus, og Nikanor, og Timon, og Parmenas, og Nikolas en proselyt fra Antiokia:

[ApG 6:6] Hvem de satte foran apostlene: og da de havde bedt, lagde de deres hænder på dem.

[ApG 6:7] Og Guds ord voksede; og disciplenes antal multiplicerede meget i Jerusalem; og en stor gruppe af præsterne blev lydige overfor troen.

[ApG 6:8] Og Stefanus, fuld af tro og kraft, gjorde store undere og mirakler blandt folket.

[ApG 6:9] Da rejste der sig nogle fra synagogen, som kaldes synagogen af Libertines, og Cyreninere, og Alexandrinere, og af dem fra Cilicia og Lilleasien, som stred med Stefanus.

[ApG 6:10] Og de var ikke istand til at modstå visdommen og ånden hvorved han talte.

[ApG 6:11] Da forledte de mænd, som sagde, Vi har hørt ham tale blasfemiske ord imod Moses, og imod Gud.

[ApG 6:12] Og de skabte uro blandt folket, og de ældste, og de skriftkloge, og kom over ham, og fangede ham, og bragte ham ind foran rådet,

[ApG 6:13] Og fremsatte falske vidner, som sagde, Denne mand stopper ikke med at tale blasfemiske ord mod dette hellige sted, og loven:

[ApG 6:14] For vi har hørt ham sige, at denne Jesus fra Nazaret skal destruere dette sted, og skal ændre skikkene som Moses forløste til os.

[ApG 6:15] Og alle som sad i rådet, fæstnede blikket på ham, og så' hans ansigt som havde det været en engels ansigt.

[ApG 7:1] Da sagde ypperstepræsten, Er disse ting sådant?

[ApG 7:2] Og han sagde, Mænd, brødre, og fædre, lyt; Herlighedens Gud viste sig for vor fader Abraham, da han var i Mesopotamien, før han boede i Charran, (*Charan i Irak*)

[ApG 7:3] Og sagde til ham, Drag du ud af dit land, og fra dine landsmænd, og kom ind i landet som jeg skal vise dig.

[ApG 7:4] Så drog ham ud af Kaldæernes land, og boede i Charran: og derfra, da hans far var død, flyttede han ham ind i dette land, hvori I nu bor.

[ApG 7:5] Og han gav ham ingen arv i det, nej, ikke så meget så han kunne sætte hans fod på det: han lovede dog at han ville gi' det til ham som en besiddelse; og til hans sæd efter ham, på det tidspunkt som han stadig ikke havde noget barn.

[ApG 7:6] Og Gud talte på denne måde, At hans sæd skulle opholde sig i et fremmed land; og at de skulle bringe dem ind i slaveri, og behandle dem ondt i 400 år.

[ApG 7:7] Og den nation for hvem de skal være i slaveri vil jeg dømme, siger Gud: og efter det skal de komme ud, og tjene mig på dette sted.

[ApG 7:8] Og han gav ham omskærelsespagten; og sådant avlede Abraham Isak, og omskar ham den ottende dag; og Isak avlede Jacob; og Jacob avlede de 12 patriarker.

[ApG 7:9] Og patriarkerne, bevæget med misundelse, solgte Joseph til Egypten: men Gud var med ham,

[ApG 7:10] Og forløste ham ud af alle hans lidelser, og gav ham favør og visdom i Faraos øjne Egyptens konge; og han gjorde ham til guvernør over Egypten og hele hans hus.

[ApG 7:11] Nu kom der en mangel over hele Egypten og Canaans land, og stor lidelse: og vore fædre fandt ingen næring.

[ApG 7:12] Men da Jacob hørte at der var korn i Egypten, udsendte han først vore fædre.

[ApG 7:13] Og den anden gang blev Joseph kundgjort for hans brødre; og Josephs slægt blev kundgjort for Farao.

[ApG 7:14] Da sendte Joseph, og kaldte hans far Jacob til sig, og hele hans slægt, 75 sjæle.

[ApG 7:15] Så gik Jacob ned til Egypten, og døde, han, og vore fædre,

[ApG 7:16] Og blev båret over til Shechem, og lagt i graven som Abraham købte for en sum penge fra Emmors sønner faderen af Shechem.

[ApG 7:17] Men da tiden for løftet nærmede sig, hvilket Gud havde svoret til Abraham, voksede folket og multiplicerede i Egypten,

[ApG 7:18] Indtil en anden konge stod frem, som ikke kendte Joseph.

[ApG 7:19] Den samme handlede spidsfindigt med vor slægt, og behandlede vore fædre ondt, sådant at de smed deres egne unge børn ud, med det endemål at de ikke måtte leve.

[ApG 7:20] På den tid blev Moses født, og var overmådelig smuk, og voksede op i hans fars hus i 3 måneder:

[ApG 7:21] Og da han blev smidt ud, samlede Faraos datter ham op, og lod ham vokse op som hendes egen søn.

[ApG 7:22] Og Moses blev oplært i hele Egypternes visdom, og var mægtig i ord og i handlinger.

[ApG 7:23] Og da han var fuldt ud 40 år gammel, kom det ind i hans hjerte at besøge hans brødre Israels børn.

[ApG 7:24] Og ved at se at én af dem blev behandlet forkert, forsvarede han ham, og hævnedede ham som var undertrykt, og slog Egypteren:

[ApG 7:25] For han gik ud fra at hans brødre ville ha' forstået hvordan at Gud ved hans hånd ville befri dem: men de forstod det ikke.

[ApG 7:26] Og den næste dag viste han sig selv for dem mens de var oppe og strides, og ville ha' forliget dem, og siger, Hr'er, I er brødre; hvorfor gør I forkert overfor hinanden?

[ApG 7:27] Men han der gjorde forkert overfor hans næste skubbede ham væk, og siger, Hvem gjorde dig til en leder og en dommer over os?

[ApG 7:28] Vil du dræbe mig, som du gjorde med Egypteren i går?

[ApG 7:29] Da flygtede Moses ved denne udtalelse, og var en fremmed i Midians land, hvor han avlede 2 sønner.

[ApG 7:30] Og da der var gået 40 år, viste en HERRENS engel sig for ham i en flamme af ild i en busk i Sinai-bjergets vildmark.

[ApG 7:31] Da Moses så' den, forundredes han over synet: og da han kom nærmere for at lægge mærke til den, kom Herrens stemme til ham,

[ApG 7:32] Som siger, **Jeg er dine fædres Gud, Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jacobs Gud.** Så skælvende Moses, og turde ikke at lægge mærke til den.

[ApG 7:33] Da sagde Herren til ham, **Ta' dine sko af dine fødder: for det sted hvor du står er hellig jord.**

[ApG 7:34] **Jeg har set, Jeg har set lidelserne fra mit folk som er i Egypten, og jeg har hørt deres sukken, og er kommet ned for at befri dem. Og kom nu, jeg vil sende dig til Egypten.**

[ApG 7:35] Denne Moses hvem de fornægtede, ved at sige, Hvem gjorde dig til en leder og en dommer? denne samme sendte Gud for at være en leder og en befrier via englens hånd som viste sig for ham i busken.

[ApG 7:36] Han ledte dem ud, efter at han havde vist under og tegn i Egyptens land, og i det Røde hav, og i vildmarken i 40 år.

[ApG 7:37] Dette er den Moses, som sagde til Israels børn, Herren jeres Gud skal af jeres brødre rejse en profet op til jer, der er som mig; ham skal I høre.

[ApG 7:38] Dette er han, der var i kirken i vildmarken med den engel som talte til ham på Sinai-bjerget, og med vore fædre: som modtog de levende orakler for at gi' dem til os:

[ApG 7:39] Ham ville vore fædre ikke adlyde, men skubbede ham væk fra dem, og i deres hjerter vendte de igen tilbage til Egypten,

[ApG 7:40] Ved at sige til Aaron, Lav guder som kan gå foran os: for angående denne Moses, som ledte os ud af Egyptens land, så ved vi ikke hvad der er sket med ham.

[ApG 7:41] Og de lavede en kalv i de dage, og tilbød ofre til afguden, og jublede over deres egne hænders gerninger.

[ApG 7:42] Da vendte Gud sig, og gav dem over til at tilbede himmelhæren; som det er skrevet i profetbøgerne, Kæreste I Israels hus, har I til mig tilbudt slagtedyrl og ofre gennem en tid på 40 år i vildmarken?

[ApG 7:43] Ja, I tog Molochs tabernakel op, og jeres gud Remphans stjerne, figurer som I lavede for at tilbede dem: og jeg vil føre jer væk til den anden side af Babylon.

[ApG 7:44] Vore fædre havde vidnesbyrdets tabernakel i vildmarken, som han havde udpeget, og fortalte Moses, at han skulle lave det efter den udformning som han havde set.

[ApG 7:45] Det som vore fædre der kom efter også bragte ind med Jesus til besiddelsen af Hedningerne, de som Gud drev ud foran vore fædres ansigt, indtil Davids dage;

[ApG 7:46] De som fandt favør foran Gud, og ønskede at finde et tabernakel for Jacobs Gud.

[ApG 7:47] Men Solomon byggede ham et hus.

[ApG 7:48] Imidlertid bor den Allerhøjeste ikke i templer lavet med hænder; som profeten siger,

[ApG 7:49] Himlen er min trone, og jorden er min fodskammel: hvilket hus vil I bygge mig? siger Herren: eller hvilket er stedet for min hvile?

[ApG 7:50] Har ikke min hånd lavet alle disse ting?

[ApG 7:51] I stivnakkede og uomskårede i hjerte og ører, I gør altid det at I modvirker den Hellige Ånd: som jeres fædre gjorde, sådant gør I.

[ApG 7:52] Hvilke af profeterne har jeres fædre ikke forfulgt? og de har slået dem ihjel som forud viste den Retfærdige Éners ankomst; af hvem I nu er blevet forræderne og morderne:

[ApG 7:53] I som har modtaget loven via engleanvisning, og har ikke overholdt den.

[ApG 7:54] Da de hørte disse ting, skar det dem i hjertet, og de skar tænder over ham.

[ApG 7:55] Men han, som er fyldt af den Hellige Ånd, kiggede med et fast blik op ind i himlen, og så Guds herlighed, og Jesus stående på Guds højre hånd,

[ApG 7:56] Og sagde, Læg mærke til, jeg ser himlene åbnet, og Menneskesønnen stående på Guds højre hånd.

[ApG 7:57] Da råbte de med en høj stemme, og stoppede deres ører, og overfaldt ham enstemmigt,

[ApG 7:58] Og smed ham ud af byen, og stenede ham: og vidnerne lagde deres tøj ned ved en ung mands fødder, hvis navn var Saulus.

[ApG 7:59] Og de stenede Stefanus, som påkaldte Gud, og siger, Herre Jesus, modtag min ånd.

[ApG 7:60] Og han knælede ned, og råbte med en høj stemme, Herre, læg ikke denne synd til deres anklage. Og da han havde sagt det, faldt han i søvn.

[ApG 8:1] Og Saulus samtykkede med hans død. Og på det tidspunkt var der en stor forfølgelse af kirken som var i Jerusalem. Og de blev alle spredt bredt udover Judæa og Samarias regioner, undtagen apostlene.

[ApG 8:2] Og fromme mænd bar Stefanus til hans begravelse, og lavede en stor jamren over ham.

[ApG 8:3] Og angående Saulus, han overrumplede kirken, ved at gå ind i ethvert hus, og hale mænd og kvinder ud for at smide dem i fængsel.

[ApG 8:4] Derfor gik de der var blevet spredt bredt rundt alle steder og prædikede ordet.

[ApG 8:5] Da gik Philip ned til byen Samaria, og prædikede Kristus for dem.

[ApG 8:6] Og enstemmigt var folket opmærksomme på de ting som Philip talte, og hørte og så' miraklerne som han gjorde.

[ApG 8:7] For urene ånder, råbende med høj stemme, kom ud af mange som var besat med dem: og mange som havde parese, og de som var lamme, blev helbredt.

[ApG 8:8] Og der var stor glæde i den by.

[ApG 8:9] Men der var en bestemt mand, kaldet Simon, som tidligere i den samme by brugte heksekunst, og forheksede Samarias folk, ved at udgi' sigselv for at være noget specielt:

[ApG 8:10] Overfor hvem de alle var opmærksomme, fra den mindste til den største, og siger, Denne mand er den store kraft fra Gud.

[ApG 8:11] Og de værdsatte ham, eftersom han gennem længere tid havde forhekset dem med forskellig slags heksekunster.

[ApG 8:12] Men da de troede på tingene som Philip prædikede angående Guds kongerige, og Jesus Kristus' navn, var de døbt, både mænd og kvinder.

[ApG 8:13] Da troede Simon hamselv også: og da han var døbt, fortsatte han med Philip, og spekulerede, over miraklerne og tegnene som var udført.

[ApG 8:14] Nu da apostlene som var i Jerusalem hørte at Samaria havde modtaget ordet fra Gud, sendte de Peter og Johannes til dem:

[ApG 8:15] Som, da de var kommet ned, bad for dem, at de måtte modtage den Hellige Ånd:

[ApG 8:16] (For endnu var han ikke faldet på nogen af dem: de var kun døbt i Herren Jesus' navn.)

[ApG 8:17] Da lagde de deres hænder på dem, og de modtog den Hellige Ånd.

[ApG 8:18] Og da Simon så' at den Hellige Ånd blev givet gennem apostlenes håndspåleggelse, tilbød han dem penge,

[ApG 8:19] Og siger, Giv også mig denne myndighed, så på hvemsomhelst jeg lægger hænder, han må modtage den Hellige Ånd.

[ApG 8:20] Men Peter sagde til ham, Dine penge forgår sammen med dig, fordi du har tænkt at gaven fra Gud kan købes med penge.

[ApG 8:21] Du har hverken del eller lod i denne sag: for dit hjerte er ikke ret i Guds øjne.

[ApG 8:22] Anger derfor fra denne din ondskab, og bed Gud, hvis måske tankerne fra dit hjerte må bli' dig tilgivet.

[ApG 8:23] For jeg kan se at du er i galde af bitterhed, og indfanget af fejltrin.

[ApG 8:24] Da svarede Simon, og sagde, Bed I til Herren for mig, at ingen af disse ting som I har talt kommer over mig.

[ApG 8:25] Og de, da de havde vidnet og prædiket Herrens ord, returnerede til Jerusalem, og prædikede evangeliet i mange af Samarias landsbyer.

[ApG 8:26] Og Herrens engel talte til Philip, og siger, Stå op, og gå mod syd på vejen som går ned fra Jerusalem til Gaza, som er ørken.

[ApG 8:27] Og han rejste sig og gik: og, læg mærke til, en mand fra Etiopien, en eunuk med stor autoritet under Candace dronning af Etiopierne, som havde ansvaret for alle hendes skatte, og var kommet til Jerusalem for at tilbede,

[ApG 8:28] Var returnerende, og sad i hans stridsvogn og læste profeten Esajas.

[ApG 8:29] Da sagde Ånden til Philip, Gå tættere på, og tilslut dig selv til denne stridsvogn.

[ApG 8:30] Og Philip løb derhen til ham, og hørte ham læse profeten Esajas, og sagde, Forstår du hvad du læser?

[ApG 8:31] Og han sagde, Hvordan kan jeg, medmindre en eller anden mand guider mig? og han spurgte om Philip ville komme op og sidde med ham.

[ApG 8:32] Skriftstedet som han læste var dette, Han blev ledt som et får til slagteren; og som et lam er stumt før hans klipning, sådant åbnede han ikke hans mund:

[ApG 8:33] I hans ydmygelse var hans dom taget væk: og hvem skal erklære hans generation? for hans liv er taget fra jorden.

[ApG 8:34] Og eunukken svarede Philip, og sagde, jeg ber dig, om hvem taler denne profet? om sig selv, eller om en anden mand?

[ApG 8:35] Da åbnede Philip hans mund, og begyndte ved det samme skriftsted, og prædikede Jesus for ham.

[ApG 8:36] Og mens de var på vej, kom de til noget vand: og eunukken sagde, Se, her er vand; hvad forhindrer mig i at bli' døbt?

[ApG 8:37] Og Philip sagde, Hvis du tror med hele dit hjerte, så må du. Og han svarede og sagde, jeg tror at Jesus Kristus er Guds Søn.

[ApG 8:38] Og han befalede at stridsvognen skulle holde stille: og de gik begge ned i vandet, både Philip og eunukken; og han døbte ham.

[ApG 8:39] Og da de var kommet op af vandet, greb Herrens Ånd Philip væk, så eunukken ikke så ham mere: og i jubel rejste han videre på hans vej.

[ApG 8:40] Men Philip blev fundet i Azotus: og som han gik igennem prædikede han i alle byerne, indtil han kom til Cæsarea.

[ApG 9:1] Og Saulus, som stadig gentagne gange udvirkede trusler og slagtninger imod Herrens disciple, gik til ypperstepræsten,

[ApG 9:2] Og ønskede at få breve af ham til Damaskus synagoger, at hvis han fandt nogle fra denne vej, om de så var mænd eller kvinder, måtte han bringe dem bundne til Jerusalem.

[ApG 9:3] Og som han var på vej, kom han nær Damaskus: og pludseligt skinnede der rundt omkring ham et lys fra himlen:

[ApG 9:4] Og han faldt til jorden, og hørte en stemme sige til ham, **Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du mig?**

[ApG 9:5] Og han sagde, Hvem er du, Herre? Og Herren sagde, **Jeg er Jesus**

som du forfølger: det er svært for dig at sparke mod sylespidserne.

[ApG 9:6] Og rystende og forbløffet sagde han, Herre, hvad vil du ha' at jeg skal gøre? Og Herren sagde til ham, Rejs dig, og gå indtil byen, og det skal bli' fortalt dig hvad du må gøre.

[ApG 9:7] Og mændene som rejste med ham stod måbende, da de hørte en stemme, men ingen mand så'.

[ApG 9:8] Og Saulus rejste sig fra jorden; og da hans øjne var åbnet, så' han ingen mand: men de ledte ham ved hånden, og bragte ham indtil Damaskus.

[ApG 9:9] Og han var uden synet 3 dage, og hverken spiste eller drak.

[ApG 9:10] Og der var en bestemt discipel i Damaskus, kaldet Ananias; og til ham sagde Herren i en vision, **Ananias**. Og han sagde, Læg mærke til, jeg er her, Herre.

[ApG 9:11] Og Herren sagde til ham, **Rejs dig, og gå til gaden som kaldes Lige, og der i Judas hus spørg efter en' som kaldes Saulus, fra Tarsus: for, læg mærke til, han beder,**

[ApG 9:12] **Og har set i en vision en mand kaldet Ananias ankomme ind, og lægge hans hænder på ham, så han måtte modtage hans syn.**

[ApG 9:13] Da svarede Ananias, Herre, jeg har hørt gennem mange om denne mand, hvor meget ondt han har gjort mod dine hellige i Jerusalem:

[ApG 9:14] Og hører at han har autoritet fra de ledende præster til at binde alle som kalder på dit navn.

[ApG 9:15] Men Herren sagde til ham, **Ta' af sted: for han er et udvalgt kar for mig, til at bære mit navn ind foran Hedningerne, og konger, og Israels børn:**

[ApG 9:16] **For jeg vil vise ham hvor store ting han må lide for mit navns skyld.**

[ApG 9:17] Og Ananias tog af sted, og kom ind i huset; og lagde sine hænder på ham og sagde, Broder Saulus, Herren, ja Jesus, som viste sig for dig på vejen da du kom, har sendt mig, så du måtte modtage dit syn, og bli' fyldt med den Hellige Ånd.

[ApG 9:18] Og øjeblikkeligt faldt fra hans øjne som havde det været skaller: og han modtog synet fremover, og rejste sig, og blev døbt.

[ApG 9:19] Og da han havde modtaget mad, var han styrket. Da var Saulus nogle dage hos disciplene som var i Damaskus.

[ApG 9:20] Og med det samme prædikede han Kristus i synagogerne, at han er Guds Søn

[ApG 9:21] Men alle som hørte ham blev forbavsede, og sagde; Er dette ikke han som destruerede dem som kaldte på dette navn i Jerusalem, og kom herhen med den hensigt, at han måtte bringe dem bundne til de ledende præster?

[ApG 9:22] Men Saulus styrkedes endnu mere, og forvirrede Jøderne som boede i Damaskus, ved at bevise at denne sandelig er Kristus.

[ApG 9:23] Og efter at der var gået mange dage, rådsluttede Jøderne at slå ham ihjel:

[ApG 9:24] Men deres liggende på lur blev kendt af Saulus. Og de holdt øje med portene nat og dag for at dræbe ham.

[ApG 9:25] Da tog disciplene ham om natten, og firede ham ned ad muren i en kurv.

[ApG 9:26] Og da Saulus var kommet til Jerusalem, holdt han sig selv fra at slutte sig til disciplene: for de var alle bange for ham, og troede ikke at han var en discipel.

[ApG 9:27] Men Barnabas tog ham, og bragte ham til apostlene, og erklærede for dem hvordan han havde set Herren på vejen, og at han havde talt til ham, og hvordan han frimodigt havde prædikeret i Damaskus i Jesus' navn.

[ApG 9:28] Og han var hos dem ankommende ind og gående ud i Jerusalem.

[ApG 9:29] Og han talte frimodigt i Herren Jesus' navn, og tvistede imod Grækerne: men de gik rundt for at slå ham ihjel.

[ApG 9:30] Og da brødrene fandt ud af det, bragte de ham ned til Cæsarea, og sendte ham videre til Tarsus.

[ApG 9:31] Da havde kirkerne fred udover hele Judæa og Galilæa og Samaria, og var opbygget; og ved at vandre i frygten for Herren, og i trøsten fra den Hellige Ånd, blev de flere.

[ApG 9:32] Og det skete, da Peter rejste gennem alle kvarterene, kom han også ned til de hellige som boede i Lydda.

[ApG 9:33] Og der fandt han en bestemt mand kaldet Æneas, som havde været sengeliggende i 8 år, og var syg med paralyselammelse.

[ApG 9:34] Og Peter sagde til ham, Æneas, Jesus Kristus gør dig hel: rejs dig, og red din seng. Og han rejste sig øjeblikkeligt.

[ApG 9:35] Og alle som boede i Lydda og Saron så ham, og vendte om til Herren.

[ApG 9:36] Nu var der i Joppa en bestemt discipel kaldet Tabitha, som ved fortolkning er kaldet Dorcas: denne kvinde var fuld af gode gerninger og almissehandlinger som hun gjorde.

[ApG 9:37] Og det skete i de dage, at hun var syg, og døde: da de havde vasket hende, lagde de hende i et øvre kammer.

[ApG 9:38] Og eftersom Lydda var tæt på Joppa, og disciplene havde hørt at Peter var der, sendte de 2 mænd til ham, som anmodede ham at han ikke ville udsætte ankomsten til dem.

[ApG 9:39] Da rejste Peter sig og gik med dem. Da han var ankommet, førte de ham ind i det øvre kammer: og alle enkerne stod hos ham og græd, og fremviste frakkerne og beklædningsgenstandene som Dorcas lavede, mens hun var hos dem.

[ApG 9:40] Men Peter sendte dem alle ud, og knælede ned, og bad; og vendte sig mod kroppen og sagde, Tabitha, rejs dig. Og hun åbnede hendes øjne: og da hun så Peter, satte hun sig op.

[ApG 9:41] Og han gav hende hans hånd, og løftede hende op, og da han havde kaldt på de hellige og enkerne, præsenterede han hende levende.

[ApG 9:42] Og det var kendt udover hele Joppa; og mange troede på Herren.

[ApG 9:43] Og det skete, at han opholdt sig mange dage i Joppa hos en Simon

en garver.

[ApG 10:1] Der var en bestemt mand i Cæsarea kaldet Cornelius, en officer af regimentet kaldet det Italienske regiment,

[ApG 10:2] En from mand, og en der frygtede Gud med hele hans hus, som gav mange almisser til folket, og altid bad til Gud.

[ApG 10:3] Han så klart i en vision omkring klokken 15 en engel fra Gud ankomme ind til ham, og sige til ham, Cornelius.

[ApG 10:4] Og da han så på ham, blev han bange, og sagde, Hvad er der, Herre? Og han sagde til ham, Dine bønner og dine almisser er kommet op som et mindesmærke foran Gud.

[ApG 10:5] Og send nu mænd til Joppa, og spørg efter en' Simon, hvis kaldenavn er Peter:

[ApG 10:6] Han logerer hos en' Simon en garver, hvis hus ligger ned til havet: han skal fortælle dig hvad du burde gøre.

[ApG 10:7] Og da englen som havde talt med Cornelius var rejst, kaldte han på 2 af hans tjenestefolk, og en from soldat af dem som kontinuerligt ventede på ham;

[ApG 10:8] Og da han havde erklæret alle disse ting for dem, sendte han dem til Joppa.

[ApG 10:9] Den næste morgen, da de tog afsted på deres rejse, og nærmede sig byen, gik Peter op på hustaget for at bede klokken var omkring 12:

[ApG 10:10] Og han blev meget sulten, og ville ha' spist: men imens de klargjorde, faldt han ind i en trance,

[ApG 10:11] Og så himlen åbnet, og et bestemt kar dalende ned til ham, som havde det været en stor dug bundet i de 4 hjørner, og ført ned til jorden:

[ApG 10:12] Deri var al slags 4 benede dyr fra jorden, og vilde dyr, og krybende ting, og luftens fugle.

[ApG 10:13] Og der kom en stemme til ham, Stå op, Peter; slag og spis.

[ApG 10:14] Men Peter sagde, Ikke sådant, Herre; for jeg har aldrig spist nogle ting som er vanhelligt eller urent.

[ApG 10:15] Og stemmen talte igen til ham for anden gang, Hvad Gud har rensset, kald du ikke det vanhelligt.

[ApG 10:16] Dette skete 3 gange: og karret blev igen modtaget op ind i himlen.

[ApG 10:17] Nu mens Peter tænkte ved sigselv hvad denne vision som han havde set skulle betyde, læg mærke til, mændene som var sendt fra Cornelius spurgte efter Simons hus, og stod foran porten,

[ApG 10:18] Og kaldte, og spurgte om hvorvidt Simon, som havde kaldnavnet Peter, var logerende der.

[ApG 10:19] Mens Peter tænkte over visionen, sagde Ånden til ham, læg mærke til, 3 mænd søger dig.

[ApG 10:20] Rejs dig derfor, og gå du ned, og gå med dem, og tvivl ikke på noget: for jeg har sendt dem.

[ApG 10:21] Da gik Peter ned til mændene som var sendt til ham fra Cornelius; og sagde, Læg mærke til, jeg er han som I søger: hvad er årsagen til at I er

kommet?

[ApG 10:22] Og de sagde, officeren Cornelius, en retfærdig mand, og en som frygter Gud, og med et godt omdømme blandt hele nationen af Jøder, blev advaret af Gud ved en hellig engel til at sende bud efter dig for at du måtte komme til hans hus, og at høre dine ord.

[ApG 10:23] Da kaldte han dem ind, og indlogerede dem. Og den næste dag tog Peter afsted med dem, og nogle brødre fra Joppa ledsagede ham.

[ApG 10:24] Og næste morgen gik de ind i Cæsarea. Og Cornelius ventede på dem, og han sammenkaldte hans slægtninge og nære venner.

[ApG 10:25] Og da Peter var på vej ind, mødte Cornelius ham, og faldt ned ved hans fødder, og tilbad ham.

[ApG 10:26] Men Peter rejste ham op, og siger, Stå op; jeg migselv er også et menneske.

[ApG 10:27] Og da han talte med ham, gik han ind, og fandt mange som var forsamlet.

[ApG 10:28] Og han sagde til dem, I ved hvordan det er en ulovlig ting for en Jødisk mand at være sammen med, eller komme ind til én fra en anden nation; men Gud har vist mig at jeg ikke skulle kalde noget menneske vanhellig eller uren.

[ApG 10:29] Derfor kom jeg ind til jer uden modsigelse, så snart som der blev sendt bud efter mig: derfor spørger jeg om hvad som var årsagen til at I sendte bud efter mig?

[ApG 10:30] Og Cornelius sagde, For 4 dage siden var jeg fastende indtil denne time; og ved den niende time bad jeg i mit hus, og, læg mærke til, en mand stod foran mig i skinnende tøj,

[ApG 10:31] Og sagde, Cornelius, din bøn er hørt, og dine almisser holdes i ihukommelse foran Guds øjne.

[ApG 10:32] Send derfor bud til Joppa, og kald Simon herhen, hvis kaldenavn er Peter; han er logerende i huset af en' Simon en garver nede ved havet: hvem, når han kommer, skal tale til dig.

[ApG 10:33] Øjeblikkelig sendte jeg derfor bud efter dig; og du har gjort vel i at du er kommet, Derfor er vi nu alle tilstede her foran Gud, for at høre alle ting som er befalet dig af Gud.

[ApG 10:34] Da åbnede Peter hans mund, og sagde, Jeg forstår sandelig at Gud ikke har nogen personsanseelse:

[ApG 10:35] Men i enhver nation han der frygter ham, og udvirker retfærdighed, er accepteret hos ham.

[ApG 10:36] Ordet som Gud sendte til Israels børn, som prædikede fred gennem Jesus Kristus: (han er alles Herre:)

[ApG 10:37] Det ord, siger jeg, kender I, som blev publiceret udover hele Judæa, og begyndte fra Galilæa, efter dåben som Johannes prædikede;

[ApG 10:38] Hvordan Gud salvede Jesus fra Nazaret med den Hellige Ånd og med kraft: som gik rundt og gjorde godt, og som helbredte alle der var undertrykt

af djævelen; for Gud var med ham.

[ApG 10:39] Og vi er vidner om alle de ting som han gjorde både i Jødernes land, og i Jerusalem; hvem de slog ihjel og hang på et træ:

[ApG 10:40] Ham oprejste Gud den tredje dag, og fremviste ham offentligt;

[ApG 10:41] Ikke for hele folket, men for vidner udvalgt forud af Gud, ja for os, som spiste og drak med ham efter han opstod fra de døde.

[ApG 10:42] Og han befalede os at prædike for folket, og at bekræfte at det er han som var ordineret af Gud til at være Dommeren af levende og døde.

[ApG 10:43] Om ham gav alle profeterne vidnesbyrd, så hvemsomhelst der tror på ham skal modtage eftergivelse af synder gennem hans navn.

[ApG 10:44] Mens Peter stadig talte disse ord, kom den Hellige Ånd over alle dem som hørte ordet.

[ApG 10:45] Og de fra de omskårne som troede var forbløffede, alle dem som kom med Peter, eftersom gaven fra den Hellige Ånd også var hældt ud over Hedningerne.

[ApG 10:46] For de hørte dem tale med tungemål, og lovpriste Gud, Da svarede Peter,

[ApG 10:47] Kan noget menneske forbyde vand, at disse ikke skulle bli' døbt, som har modtaget den Hellige Ånd, ligesom vi har?

[ApG 10:48] Og han befalede dem at bli' døbt i Herrens navn. Da bad de ham om at bli' i nogle dage.

[ApG 11:1] Og apostlene og brødrene der var i Judæa hørte at Hedningerne også havde modtaget Guds ord.

[ApG 11:2] Og da Peter var kommet op til Jerusalem, tvistedes de som var af omskærelsen med ham.

[ApG 11:3] Og siger, Du gik ind til uomskårne mænd, og gjorde det at du spiste med dem.

[ApG 11:4] Men Peter genfortalte sagen fra begyndelsen, og udlagde den slavisk for dem, og siger,

[ApG 11:5] Jeg var i byen Joppa og bad: og i en trance så' jeg en vision, Et bestemt kar dalede ned, som havde det været en stor dug, ført ned fra himlen ved de 4 hjørner; og ja den kom til mig:

[ApG 11:6] Og da jeg havde fæstet mine øjne på den, betragtede jeg den, og så 4 benede dyr fra jorden, og vilde dyr, og krybende ting, og luftens fugle.

[ApG 11:7] Og jeg hørte en stemme sige til mig, Rejs dig, Peter; slag og spis.

[ApG 11:8] Men jeg sagde, Ikke sådant, Herre: for intet vanhelligt eller urent har på noget tidspunkt kommet ind i min mund.

[ApG 11:9] Men stemmen svarede mig igen fra himlen, Hvad Gud har rensset, kald du ikke det vanhelligt.

[ApG 11:10] Og det skete 3 gange: og det hele var igen trukket op ind i himlen.

[ApG 11:11] Og, læg mærke til, øjeblikkeligt var der allerede kommet 3 mænd til huset som jeg var i, udsendt fra Cæsarea til mig.

[ApG 11:12] Og Ånden bad mig om at gå med dem, uden at tvivle. I øvrigt ledsagede disse 6 brødre mig, og vi gik ind i mandens hus:

[ApG 11:13] Og han viste os hvordan han havde set en engel i hans hus, som stod og sagde til ham, Send mænd til Joppa, og hidkald Simon, hvis kaldenavn er Peter;

[ApG 11:14] Som skal fortælle dig ordene, hvorved du og hele dit hus skal bli' frelst.

[ApG 11:15] Og da jeg begyndte at tale, kom den Hellige Ånd over dem, som over os i begyndelsen.

[ApG 11:16] Da huskede jeg Herrens ord, hvordan han havde sagt, I virkeligheden døbte Johannes med vand; men I skal bli' døbt med den Hellige Ånd.

[ApG 11:17] Så eftersom Gud gav dem den samme gave som han gjorde til os, som troede på Herren Jesus Kristus; hvad var jeg, at jeg kunne modstå Gud?

[ApG 11:18] Da de hørte disse ting, forholdt de sig stille, og forherligede Gud, og siger, Da har Gud også skænket omvendelse til liv overfor Hedningerne.

[ApG 11:19] De som nu var spredt bredt efter forfølgelsen der var opstået på grund af Stefanus rejste så langt som til Fønikien, og Cypern, og Antiokia, og prædikede ikke ordet for nogen andre end Jøder.

[ApG 11:20] Og nogle af dem var mænd fra Cypern og Kyrene, som, da de var kommet til Antiokia, talte med Grækerne, og prædikede Herren Jesus.

[ApG 11:21] Og Herrens hånd var med dem: og et stort antal troede, og vendte om til Herren.

[ApG 11:22] Da kom nyheden om disse ting kirken for øre som var i Jerusalem: og de udsendte Barnabas, for at han skulle gå så langt som til Antiokia.

[ApG 11:23] Som, da han kom, og havde set nåden fra Gud, var glad, og formanede dem alle, at de med hjertes indstilling skulle klynge sig til Herren.

[ApG 11:24] For han var en god mand, og fuld af den Hellige Ånd og af tro: og mange folk blev lagt til Herren.

[ApG 11:25] Da rejste Barnabas til Tarsus, for at søge efter Saulus:

[ApG 11:26] Og da han havde fundet ham, bragte han ham til Antiokia. Og det skete, at et helt år samlede de demselv sammen med kirken, og underviste mange folk. Og disciplene blev for første gang kaldt Kristne i Antiokia.

[ApG 11:27] Og i disse dage kom der profeter fra Jerusalem til Antiokia.

[ApG 11:28] Og en' af dem stod frem kaldet Agabus, og tilkendegav via Ånden at der skulle bli' stor hungersnød udover hele denne verden: det skete i Claudius Cæsars dage.

[ApG 11:29] Da besluttede disciplene, enhver mand efter hans formåen, at sende hjælp til brødrene som boede i Judæa:

[ApG 11:30] Som de også gjorde, og sendte den til de ældste via Barnabas og Saulus hånd.

[ApG 12:1] Nu omkring den tid strakte kong Herodes hans hånd frem for at plage nogle fra kirken.

[ApG 12:2] Og han dræbte Jacob Johannes bror med sværdet.

[ApG 12:3] Og da han så' at det behagede Jøderne, fortsatte han yderligere med også at ta' Peter. (Da var det dagene for de usyrede brød.)

[ApG 12:4] Og da han havde fanget ham, satte han ham i fængsel, og udleverede ham til fire kvaternioner af soldater til at passe på ham; med det i hensigt efter Påske at bringe ham frem for folket.

[ApG 12:5] Derfor blev Peter holdt i fængsel: men der blev fremført bøn uden ophør af kirken til Gud for ham.

[ApG 12:6] Og da Herodes ville ha' frembragt ham, den samme nat sov Peter mellem 2 soldater, bundet med 2 kæder: og dørvagter passede på fængslet.

[ApG 12:7] Og, læg mærke til, Herrens engel kom over ham, og et lys skinnede i fængslet: og han slog Peter på siden, og vækkede ham, og siger, Rejs dig hurtigt op. Og hans lænker faldt af hans hænder.

[ApG 12:8] Og englen sagde til ham, Omslut dig selv, og ta' dine sandaler på. Og sådant gjorde han. Og han siger til ham, Kast din beklædning om dig, og følg mig.

[ApG 12:9] Og han gik ud, og fulgte ham; og vidste ikke om det var sandt det som englen havde gjort; eller om han så' en vision.

[ApG 12:10] Da de havde passeret den første og den anden vagt, kom de til jernporten der ledte ud til byen; som af sig selv åbnede sig for dem: og de gik ud, og fortsatte gennem en gade; og straks forlod englen ham.

[ApG 12:11] Og da Peter var kommet til sig selv, sagde han, Nu ved jeg sandelig, at Herren har sendt hans engel, og har forløst mig fra Herodes hånd, og fra al forventningen fra Jødernes folk.

[ApG 12:12] Og da han havde tænkt over de ting, kom han til Marias hus Johannes mor, hvis kaldenavn var Markus; hvor mange var forsamlet for at bede.

[ApG 12:13] Og da Peter bankede på gadedøren, kom en ung pige for at lytte, kaldet Rhoda.

[ApG 12:14] Og da hun kendte Peters stemme, åbnede hun ikke gadedøren ud af glæde, men løb ind, og fortalte hvordan at Peter stod foran gadedøren.

[ApG 12:15] Og de sagde til hende, Du er gal. Men hun blev ved med at sige det samme at det var rigtigt. Da sagde de, Det er hans engel.

[ApG 12:16] Men Peter blev ved med at banke på: og da de havde åbnet døren, og så' ham, var de forbløffede.

[ApG 12:17] Men han, signalerende til dem med hånden at de skulle være stille, erklærede for dem hvorledes Herren havde ført ham ud af fængslet, Og han sagde, Gå og vis disse ting til Jacob, og for brødrene. Og han tog af sted, og gik indtil et andet sted.

[ApG 12:18] Nu så snart som det var dag, var der et ikke så lille postyr blandt soldaterne, om hvad der var blevet af Peter.

[ApG 12:19] Og da Herodes havde søgt efter ham, og ikke fandt ham, undersøgte han vagterne, og befalede at de skulle lide døden. Og han tog ned fra Judæa til Cæsarea, og blev der.

[ApG 12:20] Og Herodes var meget utilfreds med dem fra Tyrus og Sidon: for de kom enstemmigt til ham, og, ved at ha' gjort Blastus kongens kammerherre til deres ven, og ønskede fred; fordi deres land blev næret af kongens land.

[ApG 12:21] Og på en fastsat dag sad Herodes, iklædt en kongelig beklædning, på hans trone, og henvendte sig til den offentlige forsamling.

[ApG 12:22] Og folket udbragte et råb, og siger, Det er stemmen fra en gud, og ikke fra et menneske.

[ApG 12:23] Og øjeblikkeligt slog Herrens engel ham, fordi han ikke gav Gud herligheden: og han blev spist af orme, og opgav ånden.

[ApG 12:24] Men Guds ord voksede og multiplicerede.

[ApG 12:25] Og Barnabas og Saulus returnerede fra Jerusalem, da de havde fuldført deres tjeneste, og tog Johannes med dem, hvis kaldenavn var Markus.

[ApG 13:1] Nu var der i kirken som var i Antiokia visse profeter og lærere; som Barnabas, og Simeon som blev kaldt Niger, og Lucius fra Cyrene, og Manaen, som havde været opfostret hos ¼ dels fyrsten Herodes, og Saulus.

[ApG 13:2] Som de betjente for Herren, og fastede, sagde den Hellige Ånd, Skil Barnabas og Saulus ud for mig til værket hvortil jeg har kaldet dem.

[ApG 13:3] Og da de havde fastet og bedt, og lagt deres hænder på dem, sendte de dem afsted.

[ApG 13:4] Da de nu således var udsendte via den Hellige Ånd, rejste de til Seleucia; og derfra sejlede de videre til Cypern.

[ApG 13:5] Og da de var i Salamis, prædikede de Guds ord i Jødernes synagoger: og de havde også Johannes som deres betjener.

[ApG 13:6] Og da de havde gået over øen til Pafos, fandt de en bestemt heksekunster, en falsk profet, en Jøde, hvis navn var Bar-jesus:

[ApG 13:7] Som var hos landets fuldmægtige, Sergius Paulus, en forstandig mand, som sendte bud efter Barnabas og Saulus, og ønskede at høre Guds ord.

[ApG 13:8] Men heksekunstneren Elymas (for sådant er hans navn ved fortolkning) stod dem imod, og forsøgte at vende landets fuldmægtige fra troen.

[ApG 13:9] Da fæstnede **Saulus**, (som også er kaldet **Paulus**.) **fyldt med den Hellige Ånd**, hans blik på ham,

[ApG 13:10] Og sagde, Du er fuld af al svig og al misgerning, du djævelens barn, du fjende af al retfærdighed, vil du ikke stoppe med at fordreje de rette veje fra Herren?

[ApG 13:11] Og nu, læg mærke til, Herrens ånd er over dig, og du skal bli' blind, og ikke se solen for en tid. Og øjeblikkeligt kom der en tåge og et mørke over ham; og han gik rundt og søgte efter nogle til at lede ham ved hånden.

[ApG 13:12] Da landets fuldmægtige, derefter så' hvad der var sket, troede han, ved at være forbløffet over Herrens doktrin.

[ApG 13:13] Nu da Paulus og hans gruppe kastede los fra Pafos, kom de til Perga i Pamfylia: og Johannes forlod dem og vendte tilbage til Jerusalem.

[ApG 13:14] Men da de tog afsted fra Perga, kom de til Antiokia i Pisidia, og gik ind i synagogen på sabbatsdagen, og satte sig ned.

[ApG 13:15] Og efter læsningen af loven og profeterne bad lederne af synagogen dem, og siger, I mænd og brødre, hvis I har nogen formanende ord til folket, så sig det.

[ApG 13:16] Da stod Paulus op, og gav tegn med hans hånd og sagde, Israelske mænd, og I der frygter Gud, hør nu.

[ApG 13:17] Dette Israelske folks Gud udvalgte vore fædre, og ophøjede folket da de boede som fremmede i Egyptens land, og med en høj arm bragte han dem ud af det.

[ApG 13:18] Og i et tidsrum på omkring 40 år udholdt han deres manerer i vildmarken.

[ApG 13:19] Og da han havde destrueret 7 nationer i Canaans land, opdelte han deres land til dem ved lod.

[ApG 13:20] Og efter det gav han dem dommere i omkring 450 år, indtil profeten Samuel.

[ApG 13:21] Og efter det ønskede de sig en konge: og Gud gav dem Saul sønnen af Cis, en mand fra Benjamins stamme, igennem en tid på 40 år.

[ApG 13:22] Og da han havde fjernet ham, rejste han David op til dem til at være deres konge; overfor hvem han også gav vidnesbyrd, og sagde, Jeg har fundet David sønnen af Jesse, en mand efter mit eget hjerte, som skal opfylde hele min vilje.

[ApG 13:23] Af denne mands sæd har Gud ifølge hans løfte oprejst en Frelser for Israel, Jesus:

[ApG 13:24] Da Johannes først havde prædikeret omvendelsesdåb før hans ankomst for hele Israels folk.

[ApG 13:25] Og da Johannes havde opfyldt hans sag, sagde han, Hvem tænker I at jeg er? Jeg er ikke han. For, læg mærke til, der kommer én efter mig, hvis sko jeg ikke er værdig til at løsne på hans fødder.

[ApG 13:26] Mænd og brødre, Abrahams slægts børn, og hvemsomhelst blandt jer som frygter Gud, til jer er dette frelsesord sendt.

[ApG 13:27] For de der bor i Jerusalem, og deres ledere, fordi de ikke kendte ham, heller ikke profeternes stemmer som er læst hver sabbatsdag, har de opfyldt dem i at fordømme ham.

[ApG 13:28] Og det selvom at de ikke fandt nogen årsag til at han skulle dø, alligevel ønskede de af Pilatus at han skulle bli' slået ihjel.

[ApG 13:29] Og da de havde opfyldt alt det som var skrevet om ham, tog de ham ned fra træet, og lagde ham i et gravmonument.

[ApG 13:30] Men Gud oprejste ham fra de døde:

[ApG 13:31] Og han blev set i mange dage af dem som kom op med ham fra Galilæa til Jerusalem, de som er hans vidner for folket.

[ApG 13:32] Og vi erklærer glade nyheder for jer, hvordan at det løfte som var lavet med fædrene,

[ApG 13:33] Det samme har Gud fuldendt for os deres børn, gennem det at han har oprejst Jesus igen; som det også er skrevet i den anden salme, Du er min

Søn, denne dag har jeg avlet dig.

[ApG 13:34] Og hvad angår det at han oprejste ham fra de døde, for nu ikke mere at vende tilbage til forfald, sagde han det på denne måde, Jeg vil give dig Davids sikre barmhjertigheder.

[ApG 13:35] Hvorfor han også siger i en anden salme, Du skal ikke tillade din Hellige Éner ser forfald.

[ApG 13:36] For David, efter at han havde tjent hans egen generation ved Guds vilje, faldt i søvn, og blev lagt til hans fædre, og så' forfald:

[ApG 13:37] Men han, som Gud oprejste igen, så' intet forfald.

[ApG 13:38] Derfor skal I vide, mænd og brødre, at gennem denne mand er syndernes tilgivelse prædikeret for jer:

[ApG 13:39] Og via ham er alle der tror retfærdiggjort fra alle ting, fra hvilket I ikke kunne bli' retfærdiggjort via Moseloven.

[ApG 13:40] Pas derfor på, for ikke at det kommer over jer, som er talt om i profetbøgerne;

[ApG 13:41] Læg mærke til, I foragtere, og tænk over det, og forlis: for jeg udvirker et virke i jeres dage, et virke som I på ingen måde skal tro på, selvom et menneske erklærer det for jer.

[ApG 13:42] Og da Jøderne var gået ud af synagogen, bad Hedningerne om at disse ord måtte bli' prædikeret for dem den næste sabbat.

[ApG 13:43] Nu da menigheden var brudt op, fulgte mange af Jøderne og religiøse proselytter efter Paulus og Barnabas: som, ved at tale til dem, overbeviste dem om at fortsætte i Guds nåde.

[ApG 13:44] Og den næste sabbatsdag kom næsten allesammen fra byen for at høre Guds ord.

[ApG 13:45] Men da Jøderne så' folkemængderne, var de fyldt med misundelse, og talte imod de ting som var talt af Paulus, ved at stride imod og spotte.

[ApG 13:46] Så blev Paulus og Barnabas meget frimodige, og sagde, Det var nødvendigt at Guds ord først skulle bli' talt til jer: men vi ser I ikke vil høre, og dømmes jerselv uværdige af evigvarende liv, se, vi vender os til Hedningerne.

[ApG 13:47] For sådant har Herren befalet os, og siger, **Jeg har sat dig til at være et lys for Hedningerne, så du skulle være til frelse til jordens ende.**

[ApG 13:48] **Og da Hedningerne hørte dette, var de glade, og forherligede Herrens ord: og alle dem som var ordineret til evigt liv troede.**

[ApG 13:49] Og Herrens ord var publiceret udover hele den region.

[ApG 13:50] Men Jøderne ophidsede de fromme og ærbare kvinder, og de ledende mænd fra byen, og startede en forfølgelse imod Paulus og Barnabas, og udviste dem fra deres kyster.

[ApG 13:51] Men de rystede støvet af deres fødder imod dem, og kom til Ikonium.

[ApG 13:52] Og disciplene var fyldt med glæde, og med den Hellige Ånd.

[ApG 14:1] Og det skete i Ikonium, at de begge gik sammen ind i Jødernes synagoge, og talte sådant, at en stor folkemængde både af Jøderne og også af

Grækere troede.

[ApG 14:2] Men de ikke troende Jøder ophidsede Hedningerne, og gjorde deres sind ondt stemt imod brødrene.

[ApG 14:3] De blev derfor længe ved med frimodigt at tale i Herren, som gav vidnesbyrd om hans nådes ord, og tillod at tegn og undere blev udført via deres hænder.

[ApG 14:4] Men folkemængden fra den by var splittet: og dele holdt med Jøderne, og dele med apostlene.

[ApG 14:5] Og da der blev foretaget et angreb af både Hedningerne, og også af Jøderne med deres ledere, for ondskabsfuldt at bruge dem, og for at stene dem,

[ApG 14:6] Var de opmærksomme på det, og flygtede til Lystra og Derbe, byer i Lycaonia, og til den egn der ligger rundt om:

[ApG 14:7] Og der prædikede de evangeliet.

[ApG 14:8] Og der sad en bestemt mand i Lystra, uden styrke i hans fødder, som aldrig havde gået, da han var en krøbling fra hans mors livmor:

[ApG 14:9] Denne samme hørte Paulus tale: han som fastholdt blikket på ham, og bemærkede at han havde tro til at bli' helbredt,

[ApG 14:10] Og sagde med en høj stemme, Stå oprejst på dine fødder. Og han sprang og gik.

[ApG 14:11] Og da folket så **hvad Paulus havde gjort**, opløftede de deres stemmer, og siger på det Lykaoniske sprog, guderne er kommet ned til os i menneskeskikkelse.

[ApG 14:12] Og de kaldte Barnabas Jupiter; og Paulus, Merkur, fordi han var hovedtaleren.

[ApG 14:13] Herefter bragte Jupiterpræsten, som var foran deres by, okser og blomsterkroner til byportene, og ville ha' lavet et offer sammen med folket.

[ApG 14:14] Og da apostlene, Barnabas og Paulus, hørte om det, sønderrev de deres tøj, og løb ind blandt folket, og råbte højt,

[ApG 14:15] Og siger, Hr'er, hvorfor gør I disse ting? Vi er også mænd af samme passion som jer, og prædiker for jer at I skulle vende jer fra disse forfængeligheder til den levende Gud, som lavede himlen, og jorden, og havet, og alle ting der er deri:

[ApG 14:16] Han som gennem tiderne har tilladt alle nationer at gå deres egne veje.

[ApG 14:17] Ikke desto mindre så efterlod han ikke sig selv uden vidne, iogmed at han gjorde godt, og gav os regn fra himlen, og frugtbare årstider, ved at fylde vore hjerter med mad og glæde.

[ApG 14:18] Og med disse ordsprog holdt de knap nok folket fra, at de ikke skulle ha' ofret til dem.

[ApG 14:19] Og der kom visse Jøder derhen fra Antiokia og Ikonium, som overbeviste folket, og, efter at ha' stenet Paulus, trak de ham ud af byen, da de antog at han var død.

[ApG 14:20] Imidlertid, da disciplene stod rundt om ham, rejste han sig op, og

vendte tilbage ind i byen: og den næste dag rejste han videre til Derbe med Barnabas.

[ApG 14:21] Og da de havde prædikeret evangeliet til den by, og havde undervist mange, vendte de igen tilbage til Lystra, og til Ikonium, og Antiokia,

[ApG 14:22] Ved at bekræfte disciplenes sjæle, og ved at formane dem til at fortsætte i troen, og at vi gennem megen trængsel må gå ind i Guds kongerige.

[ApG 14:23] Og da de havde ordineret dem ældste i enhver kirke, og havde bedt med faste, betroede de dem til Herren, på hvem de troede.

[ApG 14:24] Og efter at de havde passeret udover Pisidia, kom de til Pamfylia.

[ApG 14:25] Og da de havde prædikeret ordet i Perga, gik de ned til Attalia:

[ApG 14:26] Og sejlede derfra til Antiokia, hvorfra de var blevet anbefalet til Guds nåde for værket som de opfyldte.

[ApG 14:27] Og da de var ankommet, og havde samlet kirken sammen, genfortalte de alt det som Gud havde gjort hos dem, og hvordan han havde åbnet troens dør for Hedningerne.

[ApG 14:28] Og i lang tid opholdt de sig der med disciplene.

[ApG 15:1] Og der kom nogle mænd ned fra Judæa som lærte brødrene, og sagde, Medmindre I er omskåret efter Moses' skik, kan I ikke bli' frelst.

[ApG 15:2] På grund af det havde Paulus og Barnabas en ikke så lille uenighed og disputation med dem, så de besluttede at Paulus og Barnabas, og nogle andre af dem, skulle gå op til Jerusalem til apostlene og de ældste omkring dette spørgsmål.

[ApG 15:3] Og ved af kirken at være bragt på deres vej, passerede de gennem Fønikien og Samaria, og bekendtgjorde Hedningernes omvendelse: og de vakte stor glæde hos alle brødrene.

[ApG 15:4] Og da de var kommet til Jerusalem, blev de modtaget af kirken, og af apostlene og de ældste, og de erklærede alt det som Gud havde gjort hos dem.

[ApG 15:5] Men nogle troende fra Farisæernes sekt rejste sig op, og siger, At det var nødvendigt at omskære dem, og befale af dem at de skulle holde Moseloven.

[ApG 15:6] Og apostlene og de ældste samledes for at overveje denne sag.

[ApG 15:7] Og da der havde været en hed debat, rejste Peter sig, og sagde til dem, Mænd og brødre, I ved hvordan Gud for et godt stykke tid siden foretog et valg blandt os, at Hedningerne skulle høre evangeliets ord gennem min mund, og tro.

[ApG 15:8] Og Gud, som kender hjerterne, vidnede for dem, ved at give dem den Hellig Ånd, ligesom han gjorde for os;

[ApG 15:9] Og gjorde ingen forskel imellem os og dem, ved at rense deres hjerter via tro.

[ApG 15:10] Hvorfor frister I da nu Gud, ved at lægge et åg på disciplenes nakke, som hverken vore fædre eller vi var i stand til at bære?

[ApG 15:11] Men vi tror at gennem nåden fra Herren Jesus Kristus skal vi bli' frelst, ligesom dem.

[ApG 15:12] Da var hele folkemængden stille, og gav audience til Barnabas og Paulus, som bekendtgjorde hvilke mirakler og undere Gud havde udvirket blandt Hedningerne via dem.

[ApG 15:13] Og da de var færdig med at tale, svarede Jacob, og siger, Mænd og brødre, lyt til mig:

[ApG 15:14] Simeon har erklæret hvordan Gud i starten besøgte Hedningerne, for ud af dem at ta' et folk for hans navn skyld.

[ApG 15:15] Og med dette er ordene fra profetbøgerne enige; som det er skrevet,

[ApG 15:16] Efter dette vil jeg vende tilbage, og vil genopbygge Davids tabernakel, som er nedbrudt; og jeg vil genopbygge des ruiner, og jeg vil genrejse det:

[ApG 15:17] Så de resterende mennesker måtte søge efter Herren, og alle Hedningerne, over hvem mit navn er kaldet, siger Herren, som udfører alle disse ting.

[ApG 15:18] Kendt for Gud er alle hans gerninger fra denne verdens begyndelse.

[ApG 15:19] Derfor er min dom, at vi ikke bekymre dem, som blandt Hedningerne er vendt om til Gud:

[ApG 15:20] Men at vi skriver til dem, at de afholder sig fra forureninger fra afguder, og fra hor, og fra ting som er kvalt, og fra blod.

[ApG 15:21] For Moses har fra gamle dage af haft dem som prædiker om ham i alle byer, ved at være læst op i synagogerne hver sabbatsdag.

[ApG 15:22] Da behagede det apostlene og de ældste, med hele kirken, at sende udvalgte mænd fra deres egen gruppe til Antiokia med Paulus og Barnabas; nemlig, Judas med kaldenavnet Barsabas, og Silas, ledende mænd blandt brødrene:

[ApG 15:23] Og de skrev breve via dem på denne måde; Apostlene og ældste og brødre sender hilsen til brødrene som er af Hedningerne i Antiokia og Syrien og Cilicia:

[ApG 15:24] Eftersom vi har hørt, at nogle som gik ud fra os har bekymret jer med ord, som forstyrrer jeres sjæle, som siger, I må bli' omskåret, og holde loven: til hvem vi ikke gav en sådan befaling:

[ApG 15:25] Så det godt ud for os, ved at være enstemmigt forsamlet, at sende udvalgte mænd til jer med vores elskede Barnabas og Paulus,

[ApG 15:26] Mænd der har vovet deres liv for Jesus Kristus vor Herres navn.

[ApG 15:27] Vi har derfor sendt Judas og Silas, som også mundtligt skal fortælle jer de samme ting.

[ApG 15:28] For det så' godt ud for den Hellige Ånd, og for os, ikke at lægge nogen større byrde på jer end disse nødvendige ting;

[ApG 15:29] At I holder jer fra madvarer tilbudt til afguder, og fra blod, og fra ting som er kvalt, og fra hor: hvis I holder jer selv fra dette, skal I gøre vel. God rejse.

[ApG 15:30] Så da de var sendt afsted, ankom de til Antiokia: og da de havde forsamlet folkemængden, afleverede de epistlen:

[ApG 15:31] Og da de havde læst denne, jublede de over trøsten.

[ApG 15:32] Og Judas og Silas, som også demselv er profeter, formanede brødrene med mange ord, og bekræftede dem.

[ApG 15:33] Og efter de havde opholdt sig der en tid, var de med fred sendt afsted fra brødrene til apostlene.

[ApG 15:34] Til trods for det behagede det Silas at bli' tilbage.

[ApG 15:35] Paulus og også Barnabas fortsatte i Antiokia, ved at undervise og prædike Herrens ord, med mange andre også.

[ApG 15:36] Og nogle dage efter sagde Paulus til Barnabas, Lad os gå tilbage og besøge vore brødre i hver en by hvor vi har prædiker Herrens ord, og se hvordan de har det.

[ApG 15:37] Og Barnabas besluttet på at ta' Johannes med dem, hvis kaldenavn var Markus.

[ApG 15:38] Men Paulus mente ikke at det var godt at ta' ham med dem, som forlod dem fra Pamfylia, og ikke gik med dem til værket.

[ApG 15:39] Og stridigheden var så skarp mellem dem, at de tog afsted og skiltes den ene fra den anden: og sådant tog Barnabas Markus, og sejlede til Cypern;

[ApG 15:40] Og Paulus udvalgte Silas, og rejste, ved at være anbefalet af brødrene til Guds nåde.

[ApG 15:41] Og han gik gennem Syrien og Cilicia, og bekræftede kirkerne.

[ApG 16:1] Da kom han til Derbe og Lystra: og, læg mærke til, en bestemt discipel var der, kaldet Timoteus, en bestemt kvindes søn, som var en Jødinge, og troede; men hans far var en Græker:

[ApG 16:2] Som havde et godt ry blandt brødrene som var i Lystra og Ikonium.

[ApG 16:3] Ham ville Paulus ha' med sig videre; og tog og omskar ham på grund af Jøderne som var i de kvarterer: for de vidste alle at hans far var en Græker.

[ApG 16:4] Og som de gik gennem byerne, afleverede de forordningerne til dem som de skulle beholde, de som var ordineret af apostlene og de ældste der var i Jerusalem.

[ApG 16:5] Og sådant var kirkerne etableret i troen, og forøgedes dagligt i antal.

[ApG 16:6] Nu da de havde gået udover Frygien og Galatiens regioner, og blev forbudt af den Hellig Ånd at prædike ordet i Lilleasien,

[ApG 16:7] Efter at de var kommet til Mysia, snakkede de om at ta' til Bithynia: men Ånden gav dem ikke lov.

[ApG 16:8] Og de passerede forbi Mysia og kom ned til Troas.

[ApG 16:9] Og en vision viste sig for Paulus om natten; Der stod en mand fra Makedonien, og bad ham, og siger, Kom over til Makedonien, og hjælp os.

[ApG 16:10] Og efter at han havde set visionen, øjeblikkeligt forsøgte vi at komme til Makedonien, da vi var sikker på at Herren havde kaldt os til at prædike evangeliet for dem.

[ApG 16:11] Derfor løsnede vi fra Troas, og kom med en ret kurs til Samothraki, og den næste dag til Neapolis;

[ApG 16:12] Og derfra til Philippi, som er den ledende by i den del af Makedonien, og en koloni: og vi blev i den by nogle dage.

[ApG 16:13] Og på sabbatten gik vi ud af byen langs med en flodbred, hvor bøn normalt blev holdt; og vi satte os ned, og talte med kvinderne som opholdt sig der.

[ApG 16:14] Og en bestemt kvinde kaldet Lydia, en sælger af violet farvestof, fra byen Tyatira som tilbad Gud, hørte os: hvis hjerte Herren åbnede, så hun lyttede nøje efter de ting som blev talt af Paulus.

[ApG 16:15] Og da hun var døbt, og hendes hushold, bød hun os, og siger, Hvis I har dømt mig til at være trofast overfor Herren, kom ind i mit hus, og bliv der. Og hun overtalte os.

[ApG 16:16] Og det skete, som vi gik til bøn, en bestemt ung pige mødte os som var besat med en spådomsånd, som indbragte hendes mestre stor gevinst ved at spå:

[ApG 16:17] Denne samme fulgte Paulus og os, og råbte, og siger, Disse mænd er tjenere af den allerhøjeste Gud, som viser os vejen til frelse.

[ApG 16:18] Og dette gjorde hun i mange dage. Men Paulus, som var bedrøvet, vendte sig og sagde til ånden, jeg befaler dig i Jesus Kristus' navn at komme ud af hende. Og han kom ud den samme time.

[ApG 16:19] Og da hendes mestre så' at håbet om en gevinst var væk, tog de Paulus og Silas til fange, og førte dem ind på markedspladsen til lederne,

[ApG 16:20] Og bragte dem til de statsansatte, og siger, Disse mænd, som er Jøder, skaber store problemer i vores by,

[ApG 16:21] Og underviser i skikke, som ikke er lovlig for os at modtage, ej heller at overholde, vi som er Romere.

[ApG 16:22] Og folkemængden slog sig sammen imod dem: og de statsansatte rev deres tøj af, og befalede at slå dem.

[ApG 16:23] Og da de havde lagt mange piskeslag på dem, smed de dem i fængsel, med ordre til fangevogteren om at passe ekstra godt på dem:

[ApG 16:24] Hvem, ved at ha' modtaget en sådan anklage, smed dem ind i det indre fængsel, og fastgjorde deres fødder til træblokkene.

[ApG 16:25] Og ved midnatstid bad Paulus og Silas, og sang lovsange til Gud: og de andre fanger hørte dem.

[ApG 16:26] Og pludseligt kom der et stort jordskælv, sådant at fængslets fundament blev rystet: og øjeblikkeligt var alle døre åbnet, og alles bånd var løsnet.

[ApG 16:27] Og da fangevogteren vågnede fra sin søvn, og så' fængselsdøre åbne, trak han sin sværd, og ville ha' dræbt sig selv, da han gik ud fra at fangerne havde flygtet.

[ApG 16:28] Men Paulus råbte med en høj stemme, og siger, Gør ikke dig selv noget ondt: for vi er alle her.

[ApG 16:29] Da kaldte han på et lys, og sprang ind, og kom rystende, og faldt ned foran Paulus og Silas,

[ApG 16:30] Og bragte dem ud, og sagde, Hr'er, hvad må jeg gøre for at bli' frelst?

[ApG 16:31] Og de sagde, Tro på Herren Jesus Kristus, og du skal bli' frelst, og dit hus.

[ApG 16:32] Og de talte Herrens ord til ham, og til alle der var i hans hus.

[ApG 16:33] Og han tog dem i nattens samme time, og vaskede deres piskeslags sår; og blev døbt, ham og alle hans, med det samme.

[ApG 16:34] Og da han havde bragt dem ind i hans hus, satte han mad foran dem, og jublede, og troede på Gud med hele hans hus.

[ApG 16:35] Og da det blev dag, sendte de statsansatte retsbetjentene, og siger, Lad disse mennesker gå.

[ApG 16:36] Og fangevogteren fortalte dette og siger til Paulus, De statsansatte har sendt besked om at lade jer gå: ta' nu derfor afsted, og gå i fred.

[ApG 16:37] Men Paulus sagde til dem, De har offentligt slået os som ikke var dømt, som er Romere, og har kastet os i fængsel; og smider de os nu ud i al hemmelighed? sandelig nej; men lad dem komme demselv og føre os ud:

[ApG 16:38] Og retsbetjentene fortalte disse ord til de statsansatte: og de frygtede, da de hørte at de var Romere.

[ApG 16:39] Og de kom og bønfoldte dem, og bragte dem ud, og bad dem om at rejse ud af byen.

[ApG 16:40] Og de gik ud af fængslet, og kom ind i Lydias hus: og da de havde set brødrene, trøstede de dem, og rejste.

[ApG 17:1] Nu da de havde passeret gennem Amfipolis og Apollonia, kom de til Thessaloniki, hvor der var en Jødisk synagoge:

[ApG 17:2] Og Paulus, som hans væsen var, gik ind til dem, og ræsonnerede i 3 sabbatsdage med dem ud fra skrifterne,

[ApG 17:3] Ved at udlægge og påberåbe, at Kristus måtte ha' lidt, og opstået igen fra de døde; og at denne Jesus, hvem jeg prædiker for jer, er Kristus.

[ApG 17:4] Og nogle af dem troede, og sluttede sig til Paulus og Silas; og af de fromme Grækere en stor folkemængde, og af de ledende kvinder ikke så få.

[ApG 17:5] Men Jøderne som ikke troede, bevæget med misundelse, tog til dem nogle onde fyrer af den laveste slags, og samlede en gruppe, og satte hele byen i oprør, og angreb Jasons hus, og forsøgte at bringe dem ud til folket.

[ApG 17:6] Og da de ikke fandt dem, førte de Jason og nogle brødre til lederne af byen, og råbte, Disse der har vendt denne verden op og ned er også kommet herhen til os:

[ApG 17:7] Hvem Jason har modtaget: og alle disse gør det modsatte af hvad Cæsars bekendtgørelser er, og siger at der er en anden konge, én Jesus.

[ApG 17:8] Og de bekymrede folket og byens ledere, når de hørte disse ting.

[ApG 17:9] Og da de havde taget sikkerhedsstillelse fra Jason, og fra de andre, lod de dem gå.

[ApG 17:10] Og om natten sendte brødrene øjeblikkeligt Paulus og Silas afsted til Berea: som ankom derhen og gik ind i Jødernes synagoge.

[ApG 17:11] Disse var mere noble end dem i Thessaloniki, da de modtog ordet med et åbent sind, og søgte dagligt i skrifterne, om de ting var sådant.

[ApG 17:12] Derfor troede mange af dem; også af de ærbare kvinder som var Grækere, og af mænd, ikke så få.

[ApG 17:13] Men da de Thessalonikiske Jøder fik kendskab til at Guds ord var prædikeret af Paulus i Berea, kom de også derhen, og ophidsede folket.

[ApG 17:14] Og da øjeblikkeligt sendte brødre Paulus afsted til havet på grund af at det var som det var: Men Silas og Timoteus blev tilbage.

[ApG 17:15] Og de der førte Paulus bragte ham til Athen: og efter at ha' sendt en befaling til Silas og Timoteus om meget hurtigt at komme til ham, tog de afsted.

[ApG 17:16] Nu mens Paulus ventede på dem i Athen, blev hans ånd oprørt i ham, da han så' byen fuldt overgivet til afgudsdyrkelse.

[ApG 17:17] Derfor tvistede han med den Jødiske synagoge, og med de fromme personer, og med dem som han dagligt mødte på markedspladsen.

[ApG 17:18] Da mødte nogle filosoffer fra Epicureanerne, og fra Stoikerne ham. Og nogle sagde, Hvad vil dette snakkehoved sige? og andre, Han synes at være en der annoncerer mærkelige guder: fordi han prædikede Jesus for dem, og opstandelsen.

[ApG 17:19] Og de tog ham, og bragte ham til Areopagos, og siger, Må vi vide hvad som er denne nye doktrin som du taler om, er?

[ApG 17:20] For du bringer nogle mærkelige ting for vore ører: vi ville derfor vide hvad disse ting betyder.

[ApG 17:21] (For alle Athenerne og de fremmede som var der brugte deres tid på intet andet, end enten at fortælle, eller at høre om nye ting.)

[ApG 17:22] Da stod Paulus midt på bakken Mars, og sagde, I mænd fra Athen, jeg forstår at i alle ting er I mere overtroiske end andre.

[ApG 17:23] For da jeg passerede forbi, og lagde mærke til jeres hengivenheder, fandt jeg et alter med denne inskription, TIL DEN UKENDTE GUD. Hvem I derfor uvidende tilbeder, ham erklærer jeg for jer.

[ApG 17:24] Gud der lavede denne verden og alle ting derinde, eftersom han er Herre over himmel og jord, og ikke bor i templer lavet med hænder;

[ApG 17:25] Og heller ikke er tilbedt med menneskers hænder, som om han havde brug for noget, eftersom han giver liv til alle, og livsånde, og alle ting;

[ApG 17:26] Og har af et blod lavet mennesker i alle nationer for at bo på hele jordens overflade, og har bestemt de forud fastsatte tider, og grænserne for deres bolig;

[ApG 17:27] Så de skulle søge Herren, hvis de tilfældigvis måtte famle efter ham, og finde ham, selvom han ikke er langt væk fra nogen af os:

[ApG 17:28] For i ham lever vi, og bevæger os, og har vor eksistens; som også nogle af jeres egne poeter har sagt, For vi er også hans afkom.

[ApG 17:29] Så eftersom vi er Guds afkom, burde vi ikke tænke at Guddommeligheden kan sammenlignes med guld, eller sølv, eller sten, udformet gennem kunst og menneskers opfindsomhed.

[ApG 17:30] Og tiderne med denne uvidenhed har Gud båret over med; men befaler nu alle mennesker alle steder at angre:

[ApG 17:31] Fordi han har udvalgt en dag, i hvilken han vil dømme denne verden i retfærdighed via den mand hvem han har ordineret; hvoraf han har givet sikkerhed til alle mennesker, i det at han oprejste ham fra de døde.

[ApG 17:32] Og da de hørte om opstandelsen fra de døde, hånede nogen: og andre sagde, Vi vil høre dig igen om denne sag.

[ApG 17:33] Sådant forlod Paulus dem.

[ApG 17:34] Imidlertid klyngede visse mænd sig til ham, og troede: blandt dem var Areopagiten Dionysius, og en kvinde kaldet Damaris, og andre med dem.

[ApG 18:1] Efter disse ting rejste Paulus fra Athen, og kom til Korint;

[ApG 18:2] Og fandt en bestemt Jøde kaldet Aquila, født i Pontus, for nyligt ankommet fra Italien, med han hustru Priscilla; (eftersom Claudius havde befalet alle Jøder til at forlade Rom:) og kom til dem.

[ApG 18:3] Og fordi han var af det samme håndværk, blev han hos dem, og arbejdede: for ved deres beskæftigelse var de teltmagere.

[ApG 18:4] Og han ræsonnerede i synagogen hver sabbat, og overbeviste Jøderne og Grækerne.

[ApG 18:5] Og da Silas og Timoteus var kommet fra Makedonien, var Paulus åndeligt presset, og vidnede for Jøderne at Jesus var Kristus.

[ApG 18:6] Og da de modsatte sig, og spottede, rystede han hans kappe, og sagde til dem, Jeres blod er over jeres egne hoveder; jeg er ren: fra nu af vil jeg gå til Hedningerne.

[ApG 18:7] Og han tog afsted derfra, og kom ind i en bestemt mands hus, kaldet Justus, en' der tilbad Gud, hvis hus lå lige op til synagogen.

[ApG 18:8] Og Crispus, den ledende chef af synagogen, troede på Herren med hele hans hus; og mange af Korinterne som hørte troede, og var døbt.

[ApG 18:9] Da talte Herren til Paulus om natten gennem en vision, **Vær ikke bange, men tal, og vær ikke stille:**

[ApG 18:10] **For jeg er med dig, og intet menneske skal komme over dig for at skade dig: for jeg har mange folk i denne by.**

[ApG 18:11] Og han fortsatte der i et år og seks måneder, og underviste i Guds ord blandt dem.

[ApG 18:12] Og da Gallio var Akajas fuldmægtige, lavede Jøderne enstemmigt instruktioner imod Paulus, og bragte ham til dommersædet,

[ApG 18:13] Og siger, Denne fyr overtaler mennesker til at tilbede Gud i strid med loven.

[ApG 18:14] Og da Paulus nu var ved at åbne hans mund, sagde Gallio til Jøderne, Hvis det blev en sag om forkert eller ond uanstændighed, Kæreste I Jøder, ville fornuften være at jeg skulle bære over med jer:

[ApG 18:15] Men hvis det er et spørgsmål om ord og navne, og om jeres lov, så sørg I selv for det; for jeg vil ikke dømme i sådanne sager.

[ApG 18:16] Og han drev dem væk fra dommersædet.

[ApG 18:17] Da tog alle Grækerne Sosthenes, den ledende chef af synagogen, og slog ham foran dommersædet. Og Gallio bekymrede sig ikke om de ting.

[ApG 18:18] Og efter dette opholdt Paulus sig der endnu et godt stykke tid, og tog derefter sin afsked med brødrene, og sejlede derfra til Syrien, og med ham Priscilla og Aquila; som havde barberet hans hoved i Kenchreai: for han havde et løfte.

[ApG 18:19] Og han ankom til Efesus, og efterlod dem der: men han hamselv gik ind i synagogen, og ræsonnerede med Jøderne.

[ApG 18:20] Da de bad ham om at bli' længere tid hos dem, accepterede han ikke;

[ApG 18:21] Men bad dem farvel, og siger, Jeg må uanset hvad det koster holde denne fest der kommer i Jerusalem: Men jeg vil returnere til jer igen, hvis Gud vil. Og han sejlede fra Efesus.

[ApG 18:22] Og da han havde landet i Cæsarea, og gået op, og hyldet kirken, gik han ned til Antiokia.

[ApG 18:23] Og efter at han havde brugt lidt tid der, rejste han, og gik udover hele Galatien og Frygiens land i den rækkefølge, og styrkede alle disciplene.

[ApG 18:24] Og en bestemt Jøde kaldet Apollos, født i Alexandria, en veltalende mand, og mægtig i skrifterne, ankom til Efesus.

[ApG 18:25] Denne mand var instrueret i Herrens vej; og ved at være åndeligt passioneret, talte han og underviste flittigt i Herrens ting, ved kun at kende til Johannes' dåb.

[ApG 18:26] Og han begyndte frimodigt at tale i synagogen: da Aquila og Priscilla havde hørt ham, tog de ham til sig, og udlagde Guds vej mere perfekt for ham.

[ApG 18:27] Og da han var ledet til at passere ind i Akaja, skrev brødrene, og formanede disciplene til at modtage ham: hvem, da han var kommet, hjalp dem meget som havde troet gennem nåde:

[ApG 18:28] For han overbeviste mægtigt Jøderne, og det offentligt, ved at vise via skrifterne at Jesus var Kristus.

[ApG 19:1] Og det skete, at, mens Apollos var i Korint, Paulus som har passeret gennem de øvre kyster ankom til Efesus: og fandt nogle disciple,

[ApG 19:2] Han sagde til dem, Har I modtaget den Hellige Ånd efter at I kommet tro? og de sagde til ham, Vi har ikke så meget som hørt om at der er nogen Hellig Ånd.

[ApG 19:3] Og han sagde til dem, Til hvad da blev i døbt? Og de sagde, Til Johannes dåb.

[ApG 19:4] Da sagde Paulus, Johannes døbte sandelig med omvendelsesdåb, og siger til folket, at de skulle tro på ham som skulle komme efter ham, det er, på Kristus Jesus.

[ApG 19:5] Da de hørte dette, blev de døbt i Herren Jesus' navn.

[ApG 19:6] Og da Paulus havde lagt hans hænder på dem, kom den Hellige Ånd over dem; og de talte med tungemål, og profeterede.

[ApG 19:7] Og alle de mænd var omkring 12.

[ApG 19:8] Og han gik ind i synagogen, og talte frimodigt gennem en tid på 3 måneder, ved at debattere og overbeviste omkring de ting som angår Guds kongerige.

[ApG 19:9] Men da flere blev forhærdede, og ikke troede, men talte ondt om den vej foran folkemængden, rejste han fra dem, og adskilte disciplene, ved dagligt at debattere i en Tyrannus skole.

[ApG 19:10] Og dette fortsatte igennem en periode på 2 år; sådant at alle de som boede i Lilleasien hørte Herren Jesus' ord, både Jøder og Grækere.

[ApG 19:11] Og Gud udvirkede specielle mirakler gennem Paulus hænder:

[ApG 19:12] Sådant at lømmetørklæder eller forklæder fra hans krop var bragt til de syge, og sygdommene forlod dem, og de onde ånder gik ud af dem.

[ApG 19:13] Da tog nogle af vagabond Jøderne, eksorcister, på dem at kalde Herren Jesus' navn over dem som havde onde ånder, og siger, Vi besværges jer via Jesus som Paulus prædiker.

[ApG 19:14] Og der var 7 sønner af én Sceva, en Jøde, og leder af præsterne, som gjorde sådant.

[ApG 19:15] Og den onde ånd svarede og sagde, Jesus kender jeg, og Paulus kender jeg; men hvem er I?

[ApG 19:16] Og manden i hvem den onde ånd var sprang på dem, og overmandede dem, og vandt over dem, sådant at de nøgne og sårede flygtede ud af huset.

[ApG 19:17] Og dette blev kendt af alle Jøderne og Grækerne som også boede i Efesus: og frygt kom over dem alle, og Herren Jesus' navn var lovprist.

[ApG 19:18] Og mange der troede kom, og bekendte, og viste deres handlinger.

[ApG 19:19] Mange af dem som også brugte mærkelige kunster samlede deres bøger sammen, og brændte dem foran alle mennesker: og de regnede ud hvad de var værd, og fandt ud af 50.000 sølvstykker.

[ApG 19:20] Så mægtigt voksede ordet fra Gud og fik overhånd.

[ApG 19:21] Efter at disse ting var overstået, foreslog Paulus åndeligt, da han havde passeret gennem Makedonien og Akaja, at gå til Jerusalem, og siger, Efter at jeg har været der, må jeg også se Rom.

[ApG 19:22] Sådant sendte han to af dem der betjente for ham ind i Makedonien, Timoteus og Erastus; men han hamselv blev tilbage i Lilleasien for en tid.

[ApG 19:23] Og samtidigt opstod der en ikke så lille uenighed om den vej.

[ApG 19:24] For en bestemt mand kaldet Demetrius, en sølvsmed, som lavede sølvskrin for Diana, indbragte en ikke så lille gevinst til håndværkerne;

[ApG 19:25] Hvem han sammenkaldte med arbejdsmændene af lignende beskæftigelse, og sagde, Hr'er, I ved at gennem dette håndværk har vi vor rigdom.

[ApG 19:26] Desuden ser og hører I, at ikke kun i Efesus, men næsten udover hele Lilleasien, har denne Paulus overtalt og omvendt mange folk, og siger at de ikke er guder, som er lavet med hænder:

[ApG 19:27] Sådant at ikke kun vores håndværk er i fare til at bli' til intet; men også at den store gudinde Dianas tempel skulle bli' foragtet, og hendes pragt skulle bli' destrueret, hvem hele Lilleasien og denne verden tilbeder.

[ApG 19:28] Og da de havde hørt disse ordsprog, blev de fulde af arrigskab, og råbte højt, og siger, Stor er Efesernes Diana.

[ApG 19:29] Og hele byen blev fyldt med forvirring: og ved at ha' fanget Gaius og Aristarchus, mænd fra Makedonien, Paulus' rejse ledsagere, skyndte de sig enstemmigt ind i teateret.

[ApG 19:30] Og da Paulus ville ha' gået indtil folket, gav disciplene ham ikke lov til det.

[ApG 19:31] Og nogle af Lilleasiens ledere, som var hans venner, sendte bud til ham, og bad ham om ikke at begi' sig ind i teateret.

[ApG 19:32] Nogle råbte derfor en' ting, og nogen noget andet: for forsamlingen var forvirrede; og hovedparten vidste ikke hvorfor de var forsamlet:

[ApG 19:33] Og de hev Alexander ud af folkemængden, og Jøderne skubbede ham fremad, Og Alexander gjorde tegn med hans hånd, og ville ha' ført hans forsvar for folket.

[ApG 19:34] Men da de vidste at han var en Jøde, råbte de enstemmigt ud i omkring 2 timer, Stor er Efesernes Diana.

[ApG 19:35] Og da provinsbyskriveren havde beroliget folket, sagde han, I mænd fra Efesus, hvilket menneske er der som ikke ved hvordan at Efesernes byer er tilbedere af den store gudinde Diana, og af figuren som faldt ned fra Jupiter?

[ApG 19:36] Eftersom disse ting ikke kan bli' talt imod, burde I være stille, og ikke gøre noget overilet.

[ApG 19:37] For I har bragt disse mænd herhen, som hverken er røvere af kirkerne, heller ikke spottere af jeres gudinde.

[ApG 19:38] Hvis Demetrius derfor, og håndværkerne som er sammen med ham, har en sag mod noget menneske, loven er åben, og der er fuldmægtige: lad dem anklage hinanden.

[ApG 19:39] Men hvis I har spørgsmål i andre sager, skal det afgøres i en lovlig forsamling.

[ApG 19:40] For vi er i fare for at bli' indkaldt til forhør på grund af denne dags oprør, der er ingen grund til hvorved vi kan retfærdiggøre denne samling.

[ApG 19:41] Og da han havde talt således, opløste han forsamlingen.

[ApG 20:1] Og efter at oprøret var stoppet, kaldte Paulus disciplene til ham, og omfavnede dem, og tog af sted for at gå til Makedonien.

[ApG 20:2] Og da han havde gået over de dele, og havde givet dem megen formaning, kom han til Grækenland,

[ApG 20:3] Og blev der 3 måneder. Og da Jøderne lå på lur efter ham, som han var ved at sejle til Syrien, foreslog han at de gik tilbage gennem Makedonien.

[ApG 20:4] Og der ledsagede Sopater fra Berea ham til Lilleasien; og fra Thessalonikerne, Aristarchus og Secundus; og Gaius fra Derbe, og Timoteus; og fra Lilleasien, Tykikus og Trofimus.

[ApG 20:5] Disse gik foran og ventede på os i Troas.

[ApG 20:6] Og vi sejlede væk fra Philippi efter dagene af de usyrede brød, og mødte dem i Troas 5 dage senere; hvor vi blev 7 dage.

[ApG 20:7] Og på den første dag i ugen, da disciplene samledes for at bryde brød, prædikede Paulus for dem, parat til at afrejse den næste dag; og fortsatte hans tale indtil midnat.

[ApG 20:8] Og der var mange lys i den øvre sal, hvor de var forsamlet.

[ApG 20:9] Og der sad i et vindue en bestemt ung mand kaldet Eutykus, som havde faldet ind i en dyb søvn: og da Paulus prædikede længe, sank han sammen i søvn, og faldt ned fra tredje sal, og var taget op død.

[ApG 20:10] Og Paulus gik ned, og lagde sig på ham, og omfavnede ham og sagde, Bekymre ikke jerselv; for hans liv er i ham.

[ApG 20:11] Da han derfor var kommet op igen, og havde brudt brød, og spist, og snakket i lang tid, ja indtil daggry, så rejste han.

[ApG 20:12] Og de bragte den unge mand i live, og var ikke så lidt trøstet.

[ApG 20:13] Og vi gik i forvejen til skibet, og sejlede til Assos, med det formål at samle Paulus op der: for sådant havde han valgt det, fordi han gerne ville gå derhen til fods.

[ApG 20:14] Og da han mødte os i Assos, tog vi ham med, og kom til Mitylene.

[ApG 20:15] Og vi sejlede derfra, og kom den næste dag over mod Kios; og den næste dag ankom vi til Samos, og ventede i Trogyllium; og den næste dag kom vi til Miletus.

[ApG 20:16] For Paulus havde besluttet at sejle forbi Efesus, fordi han ikke ville bruge tiden i Lilleasien: for han havde travlt, hvis det var muligt for ham, at være i Jerusalem på Pinsedagen.

[ApG 20:17] Og fra Miletus sendte han bud til Efesus, og sammenkaldte de ældste af kirken.

[ApG 20:18] Og da de var ankommet til ham, sagde han til dem, I ved, fra den første dag som jeg kom til Lilleasien, efter hvilken væremåde jeg har været hos jer hele tiden,

[ApG 20:19] Ved at tjene Herren med al ydmyghed af sind, og med mange tårer, og fristelser, som mødte mig ved den liggende på lur af Jøderne:

[ApG 20:20] Og hvordan jeg ikke har holdt noget som var fordelagtigt tilbage for jer, men har vist jer, og undervist jer offentligt, og fra hus til hus,

[ApG 20:21] Og vidnede for både Jøder, og også for Grækerne, omvendelse mod Gud, og tro mod Jesus Kristus vor Herre.

[ApG 20:22] Og nu, læg mærke til, jeg går åndeligt bundet til Jerusalem, uden at vide hvilke ting der skal møde mig der:

[ApG 20:23] Udover at den Hellige Ånd har vidnet i enhver by, og siger at lænker og lidelser følger mig.

[ApG 20:24] Men ingen af disse ting bevæger mig, jeg anser heller ikke mit liv for at være kært for migselv, sådant at jeg måtte fuldføre min kurs med glæde, og

tjenesten, som jeg har modtaget af Herren Jesus, til at vidne om evangeliet om Guds nåde.

[ApG 20:25] Og nu, læg mærke til, jeg ved at I alle, blandt hvem jeg har gået og prædiket Guds kongerige for, ikke skal se mit ansigt mere.

[ApG 20:26] Derfor bevidner jeg overfor jer denne dag, at jeg er ren fra alle menneskers blod.

[ApG 20:27] For jeg har ikke undladt at erklære hele Guds råd for jer.

[ApG 20:28] Pas derfor på jerselv, og på hele flokken, over hvilke den Hellige Ånd har gjort til biskopper, til at give mad til Guds kirke, som han har købt med hans eget blod.

[ApG 20:29] For dette ved jeg, at efter min afrejse skal frygtelige ulve komme ind blandt jer, som ikke skåner flokken.

[ApG 20:30] Også selv af jeres egne skal mænd rejse sig, ved at tale misfortolkede ting, for at trække disciple med efter dem.

[ApG 20:31] Vær derfor på vagt, og husk på, at gennem 3 år stoppede jeg ikke med at advare enhver nat og dag med tårer.

[ApG 20:32] Og nu brødre, overgiver jeg jer til Gud, og til hans nådes ord, som er i stand til at opbygge jer, og til at give jer en arv blandt alle dem som er helliggjort.

[ApG 20:33] Jeg har ikke tragtet efter menneskers sølv, eller guld, eller beklædning.

[ApG 20:34] Ja, I jerselv ved, at disse hænder har betjent for mine nødvendigheder, og for dem der var hos mig.

[ApG 20:35] Jeg har vist jer alle ting, hvordan at gennem sådant arbejde burde I sørge for de svage, og at huske Herren Jesus' ord, hvordan han sagde, **Det er mere velsignet at give end at modtage.**

[ApG 20:36] Og da han havde talt således, knælede han ned, og bad med dem alle.

[ApG 20:37] Og de græd inderligt, og faldt Paulus om halsen, og kyssede ham,

[ApG 20:38] Og sørgede mest over alle de ord som han talte, at de ikke skulle se hans ansigt mere. Og de ledsagede ham til skibet.

[ApG 21:1] Og det skete, at efter at vi havde taget afsked fra dem, og havde sejlet af sted, kom vi med en ret kurs til Kos, og den følgende dag til Rhodos, og derfra til Patara:

[ApG 21:2] Og ved at ha' fundet et skib som sejlede over til Fønikien, gik vi ombord, og tog af sted.

[ApG 21:3] Nu da vi havde fundet Cypren, forlod vi det på venstre hånd, og sejlede til Syrien, og landede i Tyrus: for der skulle skibet losse hendes last.

[ApG 21:4] Og ved at ha' fundet disciple, blev vi der 7 dage: som sagde til Paulus gennem Ånden, at han ikke skulle gå op til Jerusalem.

[ApG 21:5] Og da vi havde tilendebragt disse dage, rejste vi og gik vores vej; og allesammen fulgte os på vor vej, med hustruer og børn, til vi var ude af byen: og vi knælede ned på kysten, og bad.

[ApG 21:6] Og da vi havde taget afsked med hinanden, gik vi ombord på et skib;

og de returnerede hjem igen.

[ApG 21:7] Og da vi havde fulden vores kurs fra Tyrus, kom vi til Ptolemais, og hyllede brødrene, og blev hos dem 1 dag.

[ApG 21:8] Og den næste dag vi som var fra Paulus' gruppe tog af sted, og kom til Cæsarea: og vi gik ind i evangelisten Philips hus, som var én af de 7; og blev hos ham.

[ApG 21:9] Og den samme mand havde 4 døtre, jomfruer, som profeterede.

[ApG 21:10] Og da vi opholdt os der mange dage, kom der fra Judæa en bestemt profet, kaldet Agabas.

[ApG 21:11] Og da han var ankommet til os, tog han Paulus' omslag, og bandt hans egne hænder og fødder, og sagde, Således siger den Hellige Ånd, Sådant skal Jøderne i Jerusalem binde den mand der ejer dette omslag, og skal udlevere ham til Hedningernes hænder.

[ApG 21:12] Og da vi hørte disse ting, både vi, og de fra det sted, bønfuldte ham om ikke at gå op til Jerusalem.

[ApG 21:13] Da svarede Paulus, Hvad er meningen med at I græder og at I knuser mit hjerte? for jeg er ikke kun klar til at bli' bundet, men også til at dø i Jerusalem for Herren Jesus' navn.

[ApG 21:14] Og da han ikke ville lade sig overtale, stoppede vi, og siger, Lad Herrens vilje ske.

[ApG 21:15] Og efter de dage samlede vi vores ting, og gik op til Jerusalem.

[ApG 21:16] Og med os gik også nogle disciple fra Cæsarea, og bragte med dem en Mnason fra Cypren, en gammel discipel, hos hvem vi skulle logere.

[ApG 21:17] Og da vi var ankommet til Jerusalem, modtog brødrene os med glæde.

[ApG 21:18] Og den følgende dag gik Paulus sammen med os ind til Jacob; og alle de ældste var tilstede.

[ApG 21:19] Og da han havde hyldet dem, erklærede han detaljeret hvilke ting Gud havde udvirket blandt Hedningerne gennem hans tjeneste.

[ApG 21:20] Og da de hørte det, forherligede de Herren, og sagde til ham, Ser du, broder, hvor mange tusindvis af Jøder der er som tror; og de er alle nidkære efter loven:

[ApG 21:21] Og de er informerede om dig, at du underviser alle Jøder som er blandt Hedningerne til at gi' afkald på Moses, og siger at de ikke burde omskære deres børn, heller ikke at følge efter deres skikke.

[ApG 21:22] Hvordan er det så? folkemængden må ha' behov for at forsamle sig: for de vil høre at du er kommet.

[ApG 21:23] Gør derfor dette som vi siger til dig: Vi har 4 mænd som har et løfte på dem;

[ApG 21:24] Ta' dem, og rens dig selv med dem, og betal udgifterne hos dem, så de må barbære deres hoveder: og alle må vide at de ting, hvorom de var informeret angående dig intet er; men at du dig selv også vandrer ordentlig, og overholder loven.

[ApG 21:25] Angående Hedningerne som tror, har vi skrevet og konkluderet at de ikke overholder sådanne ting, udover at de demselv holder sig fra ting tilbudt til afguder, og fra blod, og fra kvalt, og fra hor.

[ApG 21:26] Da tog Paulus mændene, og den næste dag rensede han sig med dem og gik ind i templet, for at significere opfyldelsen af dagens renselse, indtil at en offergave skulle bli' tilbudt for hver eneste af dem.

[ApG 21:27] Og da de 7 dage næsten var sluttet, ophidsede Jøderne som var fra Lilleasien, da de så ham i templet, hele folket, og lagde hænder på ham,

[ApG 21:28] Og råbte højt, Israelske mænd, hjælp: Dette er den mand, der underviser alle mennesker alle steder imod folket, og loven, og dette sted: og ydermere også bragte Grækere ind i templet, og har forurennet dette hellige sted.

[ApG 21:29] (For de havde før set ham i byen med Trofimus en Efeser, hvem de gik ud fra at Paulus havde bragt med ind i templet.)

[ApG 21:30] Og hele byen blev bevæget, og folket samledes: og de tog Paulus, og drev ham ud af templet: og straks blev dørene lukkede.

[ApG 21:31] Og som de gik rundt for at dræbe ham, kom nyheden den ledende regimentskaptajn for øre, at hele Jerusalem var i oprør.

[ApG 21:32] Som øjeblikkeligt tog soldater og officerer, og løb ned til dem: og da de så den ledende kaptajn og soldaterne, stoppede de med at slå Paulus.

[ApG 21:33] Da kom den ledende kaptajn tæt på, og tog ham, og befalede at han skulle bindes med 2 kæder; og spurgte hvem han var, og hvad han havde gjort.

[ApG 21:34] Og nogle blandt folkemængden råbte en ting, andre andet: og da han ikke kunne finde ud af årsagen for tumulten, befalede han ham at bli' båret ind i borgen.

[ApG 21:35] Og da han kom til trapperne, var det sådant, at han blev båret af soldaterne på grund af folkets voldsomhed.

[ApG 21:36] For folkemængden fulgte efter, og råbte, Væk med ham.

[ApG 21:37] Og da Paulus var ved at bli' ledt ind i borgen, sagde han til den ledende kaptajn, Må jeg tale med dig? Som sagde, Kan du tale Græsk?

[ApG 21:38] Er du ikke den Egypter, som før disse dage lavede et oprør, og ledte 4.000 mænd der var mordere ud ind i vildmarken?

[ApG 21:39] Men Paulus sagde, jeg er en mand som er en Jøde fra Tarsus, en by i Cilicia, en borger af ingen ondsksfuld by: og, jeg bønfaller dig, tillad mig at tale til folket.

[ApG 21:40] Og da han havde tilladt ham det, rejste Paulus sig op på trappen, og gjorde tegn med hånden til folket. Og da der var blevet meget stille, talte han til dem på det Hebraisk tungemål, og siger,

[ApG 22:1] Mænd, brødre, og fædre, hør I mit forsvar som jeg nu holder for jer.

[ApG 22:2] (Og da de hørte at han talte til dem på det Hebraiske tungemål, var de endnu mere stille: og han siger,)

[ApG 22:3] Jeg er sandelig en Jødisk mand, født i Tarsus, en by i Cilicia, men opvokset i denne by ved fødderne af Gamaliel, og undervist efter den perfekte skik fra fædrenes lov, og var nidkær mod Gud, som I alle er denne dag.

[ApG 22:4] Og jeg forfulgte denne vej indtil døden, ved at ha' bundet og udleveret både mænd og kvinder til fængsler.

[ApG 22:5] Som også ypperstepræsten kan bevidne at jeg gjorde, og hele staben af de ældste: fra hvem jeg også modtog breve til brødrene, og gik til Damaskus, for at bringe dem som var bundet til Jerusalem, for at bli' straffet.

[ApG 22:6] Og det skete, at, som jeg var på vej, og var kommet tæt på Damaskus omkring middagstid, pludseligt skinnede der fra himlen et stort lys rundt omkring mig.

[ApG 22:7] Og jeg faldt til jorden, og hørte en stemme sige til mig, **Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du mig?**

[ApG 22:8] Og jeg svarede, Hvem er du, Herre? og han sagde til mig, **Jeg er Jesus fra Nazaret, hvem du forfølger.**

[ApG 22:9] Og de der var hos mig så ganske vist lyset, og blev bange; men de hørte ikke stemmen fra ham der talte til mig.

[ApG 22:10] Og jeg sagde, Hvad skal jeg gøre, Herre? Og Herren sagde til mig, Rejs dig, og gå til Damaskus; og der skal det bli' fortalt dig om alle ting som er udvalgt for dig at gøre.

[ApG 22:11] Og da jeg ikke kunne se på grund af det lys' herlighed, ved at være ledt ved hånden af dem der var hos mig, kom jeg til Damaskus.

[ApG 22:12] Og en Ananias, en from mand ifølge loven, som havde et godt omdømme blandt alle Jøderne som boede der,

[ApG 22:13] Kom til mig, og stod, og sagde til mig, Broder Saulus, modtag dit syn. Og den samme time så jeg op på ham.

[ApG 22:14] Og han sagde, Vores fædres Gud har udvalgt dig, så du skulle kende hans vilje, og se den Retfærdige Éner, og skulle høre stemmen af hans mund.

[ApG 22:15] For du skal være hans vidne for alle mennesker om det du har set og hørt.

[ApG 22:16] Og nu hvorfor venter du? rejs dig, og bliv døbt, og vask dine synder væk, ved at kalde på Herrens navn.

[ApG 22:17] Og det skete, at, da jeg var kommet tilbage til Jerusalem, ja mens jeg bad i templet, var jeg i en trance;

[ApG 22:18] Og så' ham sige til mig, **Skynd dig, og kom dig hurtigt ud af Jerusalem: for de vil ikke modtage dit vidnesbyrd angående mig.**

[ApG 22:19] Og jeg sagde, Herre, de ved at jeg i enhver synagoge fængslede og slog dem der troede på dig:

[ApG 22:20] Og da blodet fra din martyr Stefanus blev udgydt, stod jeg også der ved siden af, og samtykkede med hans død, og holdt kapperne fra dem der dræbte ham.

[ApG 22:21] Og han sagde til mig, **Rejs: for jeg vil sende dig langt bort til Hedningerne.**

[ApG 22:22] Og de gav ham audiens indtil dette ord, og da opløftede de deres stemmer, og sagde, Væk med sådan en fyr fra jorden: for det er ikke godt at han skulle leve.

[ApG 22:23] Og da de råbte højt, og rev deres tøj af, og smed støv op i luften,
[ApG 22:24] Da befalede den ledende kaptajn ham bragt ind i borgen, og bød at han skulle bli' undersøgt med heste piskan; så han måtte vide hvorfor de råbte sådant imod ham.

[ApG 22:25] Og som de bandt ham med sandalremme, sagde Paulus til officeren som stod der, Er det lovligt for jer at piske en mand der er en Romer, som ikke er dømt?

[ApG 22:26] Da officeren hørte det, gik han og fortalte det til den ledende kaptajn, og siger, Pas på med hvad du gør: for denne mand er en Romer.

[ApG 22:27] Da kom den ledende kaptajn, og sagde til ham, Sig mig, er du en Romer? han sagde, Ja.

[ApG 22:28] Og den ledende kaptajn svarede, Med en stor sum opnåede jeg denne frihed. Og Paulus sagde, Men jeg var født fri.

[ApG 22:29] Da med det samme tog de afsted fra ham som skulle ha' undersøgt ham: og den ledende kaptajn var også bange, efter at han fandt ud af at han var en Romer, og fordi han havde bundet ham.

[ApG 22:30] Den næste morgen, da han ville kende til årsagen til hvorfor han var blevet anklaget af Jøderne, løsnede han hans bånd, og befalede de ledende præster og hele deres råd at træde frem, og bragte Paulus ned, og satte ham foran dem.

[ApG 23:1] Og Paulus, så' alvorligt på rådet, og sagde, Mænd og brødre, jeg har levet med al god samvittighed foran Gud indtil denne dag.

[ApG 23:2] Og ypperstepræsten Ananias befalede dem som stod hos ham at slå ham på munden.

[ApG 23:3] Da sagde Paulus til ham, Gud skal slå dig, du hvidkalkede væg: for sidder du for at dømme mig efter loven, og befaler mig til at bli' slået i strid med loven?

[ApG 23:4] Og de som stod der sagde, Håner du Guds ypperstepræst?

[ApG 23:5] Da sagde Paulus, Jeg vidste ikke, brødre, at han var ypperstepræsten: for det er skrevet, Du skal ikke tale ondt om folkets leder.

[ApG 23:6] Men Paulus forstod at den ene del var Saddukæere, og den anden Farisæere, og han råbte ud i rådet, Mænd og brødre, jeg er en Farisæer, en Farisæers søn: i håbet om de dødes opstandelse er jeg kaldet i forhør.

[ApG 23:7] Og da han havde sagt det, opstod der uenighed blandt Farisæerne og Saddukæerne: og folkemængden var splittet.

[ApG 23:8] For Saddukæerne sagde at der ikke er nogen opstandelse, hverken engle, eller ånd: men Farisæerne bekendte sig til begge.

[ApG 23:9] Og der opstod et stort postyr: og de skriftkloge der var fra Farisæernes del rejste sig, og kæmpede, og siger, Vi finder intet ondt i denne mand: men hvis en ånd eller en engel har talt til ham, lad os ikke kæmpe imod Gud.

[ApG 23:10] Og da opstod der en stor splid, den ledende kaptajn, som frygtede for at Paulus skulle bli' revet i stykker af dem, befalede soldaterne til at gå ned,

og til at ta' ham med magt væk fra dem, og at bringe ham ind i borgen.

[ApG 23:11] Og den følgende nat stod Herren hos ham, og sagde, **Vær ved godt mod, Paulus: for som du har vidnet om mig i Jerusalem, sådant må du også fremføre vidnesbyrd i Rom.**

[ApG 23:12] Og da det blev dag, slog nogle af Jøderne sig sammen, og bandt demselv under en forbandelse, og siger at de hverken ville spise eller drikke før de havde slået Paulus ihjel.

[ApG 23:13] Og de var mere end 40 som havde lavet denne konspiration.

[ApG 23:14] Og de kom til de ledende præster og ældste, og sagde, Vi har bundet osselv under en stor forbandelse, at vi intet vil spise før vi har slået Paulus ihjel.

[ApG 23:15] Giv I nu derfor fra rådet signal til den ledende kaptajn at han skal bringe ham ned til jer i morgen, som om at I ville udføre en mere perfekt undersøgelse angående ham: og vi, hvis han nogensinde kommer tæt på, er klar til at dræbe ham.

[ApG 23:16] Og da Paulus' søsters søn hørte om deres ligen på lur, gik han ind i borgen, og fortalte Paulus det.

[ApG 23:17] Da kaldte Paulus en af officererne til sig, og sagde, Bring denne unge mand til den ledende kaptajn: for han har en bestemt ting at fortælle ham.

[ApG 23:18] Så tog han ham, og bragte ham til den ledende kaptajn, og sagde, Fangen Paulus kaldte mig til ham, og bad mig om at bringe denne unge mand til dig, som har noget at fortælle dig.

[ApG 23:19] Da tog den ledende kaptajn ham ved hånden, og gik privat tilside med ham, og spurgte ham, Hvad er det du har at fortælle mig?

[ApG 23:20] Og han sagde, Jøderne er blevet enige om at bede dig om at du ville bringe Paulus ned til rådet i morgen, som om at de ville undersøge ham mere perfekt.

[ApG 23:21] Men giv du ikke efter for dem: for der ligger mere end 40 mænd på lur og venter på ham, som har bundet sigselv til en ed, at de hverken vil spise eller drikke før de har slået ham ihjel: og nu er de klar, og kigger efter et løfte fra dig.

[ApG 23:22] Så lod den ledende kaptajn den unge mand ta' af sted, og pålagde ham, Se til at du ikke fortæller noget menneske at du har vist mig disse ting.

[ApG 23:23] Og han kaldte 2 officerer til ham, og siger, Klargør 200 soldater til at gå til Cæsarea, og 70 ryttere, og 200 mænd med spyd, ved den tredje time om natten; **"Klokken 21:00"**

[ApG 23:24] Og gav dem dyr, som de kunne sætte Paulus på, og bringe ham sikkert til guvernøren Felix.

[ApG 23:25] Og han skrev et brev som lød sådan her:

[ApG 23:26] Claudius Lysias sender hilsen til den mest fremragende guvernør Felix.

[ApG 23:27] Denne mand blev taget af Jøderne, og skulle ha' været dræbt af dem: da kom jeg med min hær, og reddede ham, ved at ha' forstået at han var en

Romer.

[ApG 23:28] Og da jeg ville ha' kendskab til årsagen til hvorfor de anklagede ham, frembragte jeg ham for deres råd:

[ApG 23:29] Hvem jeg fandt ud af var anklaget på grund af spørgsmål vedrørende deres lov, men der ikke var noget at anklage ham for, værdig af død eller af lænker.

[ApG 23:30] Og da det blev fortalt mig hvordan Jøderne lå på lur efter manden, sendte jeg ham straks til dig, og gav også befaling til hans anklagere til at sige foran dig hvad de havde imod ham. Farvel.

[ApG 23:31] Da tog soldaterne, som det var befalet dem, Paulus, og bragte ham til Antipatris om natten.

[ApG 23:32] Den næste dag efterlod de rytterne til at gå med ham, og vendte tilbage til borgen:

[ApG 23:33] Hvem, da de kom til Cæsarea, og afleverede epistlen til guvernøren, og præsenterede så Paulus foran ham.

[ApG 23:34] Og da guvernøren havde læst brevet, spurgte han om hvilken provins han var fra. Og da forstod at han var fra Cilicia;

[ApG 23:35] Jeg vil høre dig, sagde han, når dine anklagere også er kommet. Og han befalede ham at bli' tilbageholdt i Herodes retssal.

[ApG 24:1] Og efter 5 dage kom ypperstepræsten Ananias med de ældste ned, og med en vis taler kaldet Tertullus, som informerede guvernøren imod Paulus.

[ApG 24:2] Og da han blev kaldt frem, begyndte Tertullus at anklage ham, og siger, Eftersom vi via dig nyder stor stilhed, og at meget værdige handlinger er gjort for denne nation via dit forsyn,

[ApG 24:3] Acceptorer vi det altid, og på alle steder, mest noble Felix, med al taknemmelighed.

[ApG 24:4] Til trods for det, så' jeg ikke længere er kedsommelig for dig, ber jeg dig at du ville hører nogle få ord af os ved din mildhed.

[ApG 24:5] For vi har fundet at denne mand er en pestilens, og en der skaber oprør blandt alle Jøderne udover denne verden, og er en frontfigur for Nazarenes sekt:

[ApG 24:6] Som også har gået rundt for at vanhellige templet: hvem vi tog, og ville ha' dømt efter vores lov.

[ApG 24:7] Men den ledende kaptajn Lysias kom over os, og med stor voldsomhed tog ham væk ud af vore hænder,

[ApG 24:8] Og ved at ha' befalet hans anklagere at komme til dig: ved at undersøge af hvem duselv må få kundskab om alle disse ting, hvorom vi anklager ham.

[ApG 24:9] Og Jøderne var også enige, og siger at disse ting var sådant.

[ApG 24:10] Da Paulus, efter at guvernøren havde givet tegn til ham til at tale, svarede, Eftersom jeg ved at du gennem mange år har været dommer for denne nation, svarer jeg endnu mere muntert for migselv:

[ApG 24:11] Eftersom du må forstå, at det kun er 12 dage siden at jeg tog op til

Jerusalem for at tilbede.

[ApG 24:12] Og de har hverken fundet mig i templet ved at debatter med nogen mand, ej heller ved at oprører folket, og det heller ikke i synagogerne, eller i byen:

[ApG 24:13] De kan heller ikke bevise de ting hvorom de nu anklager mig.

[ApG 24:14] Men dette bekender jeg for dig, at efter den vej som de kalder vranglære, sådant tilbeder jeg mine fædres Gud, ved at tro på alle ting som er skrevet i lovbøgerne og profetbøgerne:

[ApG 24:15] Og har håb rettet mod Gud, som de demselv også tillader, at der skal være en opstandelse fra de døde, både af den retfærdige og uretfærdige.

[ApG 24:16] Og heri opøver jeg mig selv, til altid at ha' en samvittighed fri for krænkelser mod Gud, og mod mennesker.

[ApG 24:17] Nu efter mange år kom jeg for at bringe almisse til min nation, og oftergaver.

[ApG 24:18] Hvorefter nogle Jøder fra Lilleasien fandt mig rensset i templet, hverken med folkemængde, eller i tumult.

[ApG 24:19] Disse burde ha' været her foran dig, og protestere, hvis de havde noget imod mig.

[ApG 24:20] Eller så lad disse samme sige her, hvis de har fundet at jeg har gjort noget ondt, mens jeg stod foran rådet,

[ApG 24:21] Medmindre jeg af dig er kaldt i forhør denne dag for denne ene stemme, at jeg råbte da jeg stod iblandt dem, Angående opstandelsen fra de døde.

[ApG 24:22] Og da Felix hørte disse ting, og havde en mere perfekt kundskab om den vej, afviste han dem, og sagde, Når Lysias den ledende kaptajn kommer ned, vil jeg kende til dybden af jeres sag.

[ApG 24:23] Og han befalede en officer til at passe på Paulus, og at lade ham ha' frihed, og at han ikke skulle forbyde nogen af hans bekendtskaber at betjene eller komme til ham.

[ApG 24:24] Og efter nogle dage, da Felix kom med hans hustru Drusilla, som var en Jødinde, sendte han bud efter Paulus, og hørte ham vedrørende troen på Kristus.

[ApG 24:25] Og som han ræsonnerede om retfærdighed, mådehold, og dommen som kommer, rystede Felix, og svarede, Gå din vej for nu; når jeg har et belejligt tidspunkt, vil jeg kalde på dig.

[ApG 24:26] Han håbede også at penge skulle ha' blevet givet ham af Paulus, så han måtte løse ham: derfor sendte han ofte bud efter ham, og havde fællesskab med ham.

[ApG 24:27] Men efter 2 år kom Porcius Festus til Felix's rum: og Felix, som var villig til at vise Jøderne en behagelighed, lod Paulus binde.

[ApG 25:1] Nu da Festus var ankommet til provinsen, efter 3 dage kom han op fra Cæsarea til Jerusalem.

[ApG 25:2] Da informerede ypperstepræsten og Jødernes leder imod Paulus, og bønfuldte ham,

[ApG 25:3] Og ønskede favør imod ham, at han ville sende bud efter ham til Jerusalem, og de lå på lur på vejen for at dræbe ham.

[ApG 25:4] Men Festus svarede, at Paulus skulle bli' tilbageholdt i Cæsarea, og at han hamselv snart ville rejse derhen.

[ApG 25:5] Lad dem derfor, sagde han, som blandt jer er i stand til det, gå ned med mig, og anklage denne mand, hvis der er nogen ondskab i ham.

[ApG 25:6] Og da han havde opholdt sig blandt dem mere end 10 dage, gik han ned til Cæsarea; og den næste dag ved at ha' siddet på dommersædet befalede Paulus til at bli' bragt.

[ApG 25:7] Og da han var ankommet, stod Jøderne som kom ned fra Jerusalem rundt omkring, og kom med mange voldsomme anklager imod Paulus, som de ikke kunne bevise.

[ApG 25:8] Imens han svarede for sigselv, Hverken imod Jødernes lov, eller imod templet, heller ikke imod Cæsar, har jeg krænket nogle ting overhovedet.

[ApG 25:9] Men Festus, som var villig til at behage Jøderne, svarede Paulus, og sagde, Vil du gå op til Jerusalem, og bli' dømt der omkring disse ting foran mig?

[ApG 25:10] Da sagde Paulus, Jeg står ved Cæsars domstol, hvor jeg bør bli' dømt: overfor Jøderne har jeg intet forkert gjort, som du meget vel ved.

[ApG 25:11] For hvis jeg er en overtræder, eller har begået nogen ting som fortjener døden, nægter jeg ikke at dø: men hvis der ikke er noget i det de anklager mig for, så må intet menneske udlevere mig til dem. Jeg appellerer til Cæsar.

[ApG 25:12] Da Festus, så havde konfereret med rådet, svarede han, Har du appelleret til Cæsar? til Cæsar skal du gå.

[ApG 25:13] Og efter nogle dage kom kong Agrippa og Bernice til Cæsarea for at hylde Festus.

[ApG 25:14] Og da de havde været der mange dage, erklærede Festus Paulus' sag for kongen, og siger, Der er en bestemt mand som Felix har i lænker:

[ApG 25:15] Om hvem, da jeg var i Jerusalem, de ledende præster og Jødernes ældste informerede mig, med ønsket om at få ham dømt.

[ApG 25:16] Til hvem jeg svarede, Det er ikke Romersk skik at udlevere noget menneske til døden, førend han som er anklaget har anklagerne ansigt til ansigt, og har fået lov til at svare for sigselv angående anklagen som han er anklaget for.

[ApG 25:17] Derfor, da de var kommet herhen, uden nogen forsinkelse satte jeg domstolen om morgenen, og befalede manden til at bli' frembragt.

[ApG 25:18] Mod hvem da anklagerne stod frem, frembragte de ingen anklager om sådanne ting som jeg havde formodet:

[ApG 25:19] Men havde bestemte spørgsmål imod ham fra deres egen overtro, og om en Jesus, som var død, hvem Paulus bekræftede at være i live.

[ApG 25:20] Og fordi jeg var i tvivl om sådanne slags spørgsmål, spurgte jeg ham om han ville gå til Jerusalem, og der bli' dømt om disse sager.

[ApG 25:21] Men da Paulus havde appelleret til at bli' sat til side til høringen af Augustus, befalede jeg ham at bli' tilbageholdt indtil jeg måtte sende ham til Cæsar.

[ApG 25:22] Da sagde Agrippa til Festus, Jeg migselv vil også høre den mand. I morgen, sagde han, skal du høre ham.

[ApG 25:23] Og den næste dag, da Agrippa var ankommet, og Bernice, med stor prompt og pragt, og var kommet ind der hvor høringsen fandt sted, med de ledende kaptajner, og de vigtigste mænd fra byen, blev Paulus frembragt ved Festus' befaling.

[ApG 25:24] Og Festus sagde, Kong Agrippa, og alle mænd som er tilstede hos os, I ser denne mand, omkring hvem hele Jøde folkemængden har forklaret mig, både i Jerusalem, og også her, og råbt at han ikke burde leve længere.

[ApG 25:25] Men da jeg fandt at han intet havde begået som var døden værdig, og at han hamselv havde appelleret til Augustus, har jeg besluttet at sende ham.

[ApG 25:26] Om hvem jeg ingen sikre ting har at skrive om til min herre. Derfor har jeg frembragt ham foran jer, og specielt foran dig, Kæreste kong Agrippa, så, efter undersøgelsen har fundet sted, at jeg måtte ha' noget at skrive.

[ApG 25:27] For det ser urimeligt ud for mig at sende en fange, og ikke også at angive anklagen som er lagt imod ham.

[ApG 26:1] Da sagde Agrippa til Paulus, Du har lov til at tale for digselv. Da strak Paulus hånden frem, og svarede for sigselv:

[ApG 26:2] Jeg ser mig selv glad, kong Agrippa, fordi jeg skal svare for migselv denne dag foran dig angående alle de ting hvorom jeg er anklaget af Jøderne:

[ApG 26:3] Specielt fordi jeg ved at du er ekspert i alle skikke og spørgsmål som er blandt Jøderne: derfor bønfaller jeg dig om at høre mig med tålmodighed.

[ApG 26:4] Min livsførsel fra min ungdom af, som i starten var blandt min egen nation i Jerusalem, kender alle Jøderne til;

[ApG 26:5] De som kendte mig fra begyndelsen, hvis de ville vidne, at efter den mest strikse sekt af vor religion levede jeg som en Farisær.

[ApG 26:6] Og nu står jeg og er dømt for håbet om det løfte lavet af Gud med vore fædre:

[ApG 26:7] Mod dette løfte tjener vore 12 stammer her og nu Gud dag og nat, og håber det vil ske. For dette håbs skyld, kong Agrippa, er jeg anklaget af Jøderne.

[ApG 26:8] Hvorfor skulle det tænkes som en utrolig ting hos dig, at Gud skulle oprejse de døde?

[ApG 26:9] Jeg tænkte sandelig med migselv, at jeg burde gøre mange ting i strid med Jesus fra Nazarets navn.

[ApG 26:10] Hvilke ting jeg også gjorde i Jerusalem: og mange af de hellige smed jeg i fængsel, ved at ha' modtaget autoritet fra de ledende præster; og da de led døden, gav jeg min stemme imod dem.

[ApG 26:11] Og jeg straffede dem ofte i enhver synagoge, og overtalte dem til at spotte; og ved at være overmådeligt vrede på dem, forfulgte jeg dem selv til underlige byer.

[ApG 26:12] Hvorpå som jeg gik til Damaskus med autoritet og kommission fra de ledende præster,

[ApG 26:13] Ved middagstid, Kæreste konge, så jeg på vejen et lys fra himlen, klarere end solens glans, skinnende rundt omkring mig og dem som rejste med

mig.

[ApG 26:14] Og da vi alle var faldet til jorden, hørte jeg en stemme talende til mig, og sigende på det Hebraiske tungemål, **Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du mig? det er svært for dig at sparke mod sylespidserne.**

[ApG 26:15] Og jeg sagde, Hvem er du, Herre? Og han sagde, **Jeg er Jesus hvem du forfølger.**

[ApG 26:16] **Men rejs dig, og stå på dine fødder: for jeg har vist mig for dig med dette formål, at gøre dig til en betjener og et vidne både om disse ting som du har set, og om de ting i hvilke jeg vil vise mig for dig;**

[ApG 26:17] **Ved at ha' forløst dig ud fra folket, og fra Hedningerne, til hvem jeg nu sender dig,**

[ApG 26:18] **For at åbne deres øjne, og for at vende dem fra mørke til lys, og fra Satans myndighed til Gud, så de må modtage syndernes tilgivelse, og arv blandt dem som er helliggjort via tro der er på mig.**

[ApG 26:19] Hvorpå, Kæreste konge Agrippa, var jeg ikke ulydig overfor denne himmelske vision:

[ApG 26:20] Men viste først for dem fra Damaskus, og i Jerusalem, og udover alle Judæas kyster, og derefter til Hedningerne, at de skulle angre og vende sig til Gud, og gøre gerninger passende til omvendelse.

[ApG 26:21] På grund af det fangede Jøderne mig i templet, og gik rundt for at dræbe mig.

[ApG 26:22] Ved derfor at ha' modtaget hjælp fra Gud, fortsatte jeg indtil denne dag med at vidne både for lille og stor, og siger ingen andre ting end profeterne og Moses sagde skulle komme:

[ApG 26:23] At Kristus skulle lide, og at han skulle bli' den første der skulle opstå fra de døde, og skulle vise lys for folket, og for Hedningerne.

[ApG 26:24] Og da han talte således for sigselv, sagde Festus med en høj stemme, Paulus, du er ved siden af digselv; meget læring har gjort dig gal.

[ApG 26:25] Men han sagde, jeg er ikke gal, mest noble Festus; men udtaler ordene om sandhed og besindighed.

[ApG 26:26] For kongen kender til disse ting, foran hvem jeg også taler frimodigt: for jeg er overbevist om at ingen af disse ting er gemt for ham; for denne ting blev ikke gjort i et hjørne.

[ApG 26:27] Kong Agrippa, tror du profeterne? jeg ved at du tror.

[ApG 26:28] Da sagde Agrippa til Paulus, Du overtalte mig næsten til at bli' en Kristen.

[ApG 26:29] Og Paulus sagde, Jeg ville ønske af Gud, at ikke kun du, men også alle som hører mig denne dag, blev både næsten, og helt igennem sådan som jeg er, undtagen disse lænker.

[ApG 26:30] Og da han havde talt således, rejste kongen sig op, og guvernøren, og Benice, og de der sad hos dem:

[ApG 26:31] Og da de var gået til side, talte de blandt demselv, og siger, Denne mand gør ingen ting som er døden værdig eller af lænker.

[ApG 26:32] Da sagde Agrippa til Festus, Denne mand måtte ha' blevet sat i frihed, hvis han ikke havde appelleret til Cæsar.

[ApG 27:1] Og da det var besluttet at vi skulle sejle til Italien, udleverede de Paulus og nogle andre fanger til en kaldet Julius, en officer fra Augustus' regiment.

[ApG 27:2] Og gik ombord på et skib fra Adramyttium, og vi sejlede afsted, hvor meningen var at vi skulle sejle via Lilleasiens kyster; og en Aristarchus, en Makedonier fra Thessaloniki, var hos os.

[ApG 27:3] Og den næste dag ramte vi Sidon. Og Julius behandlede Paulus høfligt, og gav ham frihed til at gå til hans venner for at forfriske sig selv.

[ApG 27:4] Og da vi havde lagt fra land derfra, sejlede vi under Cypern, fordi der var modvind.

[ApG 27:5] Og da vi havde sejlet over havet af Cilicia og Pamfylia, kom vi til Myra, en by fra Lycia.

[ApG 27:6] Og der fandt officeren et skib fra Alexandria som sejlede til Italien; og han satte os derind.

[ApG 27:7] Og da vi havde sejlet langsomt i mange dage, og kun med nød og næppe var kommet over til Knidos, da vinden ikke var med os, sejlede vi under Kreta, over mod Salmone;

[ApG 27:8] Og, passerede den kun lige, og kom til et sted som kaldes De retfærdige havne; tæt på byen Lasea.

[ApG 27:9] Nu da meget tid var brugt, og da det nu var farligt at sejle, fordi fasten nu allerede var forbi, formanede Paulus dem,

[ApG 27:10] Og sagde til dem, Hr'er, jeg bemærker at denne rejse vil være med smerte og mange skader, ikke kun for skibet og lasten, men også for vore liv.

[ApG 27:11] Ikke desto mindre troede officeren på mesteren og skibets ejer, mere end de ting som blev talt af Paulus.

[ApG 27:12] Og fordi havnen ikke var egnet til at overvintre i, anbefalede også hovedparten at ta' afsted derfra, hvis de på nogen måde kunne nå til Fønix, og overvintre der; som er en havn på Kreta, og ligger mod sydvest og nordvest.

[ApG 27:13] Og da vinden blæste let fra syd, antog de at de havde fået deres ønske opfyldt, og løsnede derfra, de sejlede tæt på Kreta.

[ApG 27:14] Men ikke længe efter rejste der sig mod det en hvirvelvind, kaldet Euroclydom.

[ApG 27:15] Og da skibet var fanget, og ikke kunne klare vinden, lod vi hende drive.

[ApG 27:16] Og passerende under en bestemt ø som kaldes Clauda, havde vi meget arbejde med redningsbåden:

[ApG 27:17] Hvilken da de havde taget den ombord, brugte de hjælpere, ved at kaste trosser rundt om skibet; og, da de frygtede for at vi skulle falde i kviksand, tog de sejlene ned, og drev så afsted.

[ApG 27:18] Og som vi blev kastet rundt af en storm, lettede de næste dag skibet;

[ApG 27:19] Og den tredje dag kastede vi skibets tovværk over bord med vore

egne hænder.

[ApG 27:20] Og da hverken sol eller stjerner viste sig i mange dage, og en ikke så lille storm lå over os, da var alt håb om at vi skulle bli' reddet væk.

[ApG 27:21] Men efter lang afholdenhed stod Paulus frem midt iblandt dem, og sagde, Hr'er, I skulle ha' lyttet til mig, og ikke ha' løsnet fra Kreta, og at ha' opnået denne skade og tab.

[ApG 27:22] Og nu formaner jeg jer til at være ved godt mod: for der skal ikke være noget tab af noget menneskes liv blandt jer, men af skibet.

[ApG 27:23] For denne nat stod Guds engel hos mig, hvis jeg er, og hvem jeg tjener,

[ApG 27:24] Og siger, Frygt ikke, Paulus; du må bli' bragt foran Cæsar; og, se, Gud har givet dig alle dem der sejler med dig.

[ApG 27:25] Derfor, hr'er, vær ved godt mod: for jeg tror Gud, at det skal bli' ligesom det blev fortalt mig.

[ApG 27:26] Imidlertid må vi grundstøde på en bestemt ø.

[ApG 27:27] Men da den 14'ne nat var kommet, da vi drev op og ned i Adriaterhavet, omkring ved midnat forstod sømændene at de drev tæt på et eller andet land;

[ApG 27:28] Og slog alarm, og fandt at der var 20 favne vand: og da de havde sejlet lidt videre, slog de alarm igen, og fandt at der var 15 favne vand.

[ApG 27:29] Da de så frygtede for at vi skulle støde på klipper, kastede de 4 ankre udover agterstavnen, og håbede på det bedste.

[ApG 27:30] Og som sømændene var ved at flygte ud af skibet, da de havde sat redningsbåden i havet, under indtrykket af at de ville kaste et anker ud forskibs,

[ApG 27:31] Sagde Paulus til officeren og til soldaterne, Medmindre disse bli'r tilbage på skibet, kan I ikke bli' reddet.

[ApG 27:32] Da skar soldaterne rebene over til redningsbåden, og lod hende falde ned.

[ApG 27:33] Og da daggryet var ved at ankomme, bønfaldte Paulus dem alle om at ta' noget mad, og siger, Denne dag er den 14'ne dag hvor I har ventet og fortsat med at faste, og har intet indtaget.

[ApG 27:34] Derfor beder jeg jer om at ta' noget mad: for dette er for jeres helbred: for der skal ikke falde et hår af hovedet på nogle af jer.

[ApG 27:35] Og da han havde talt således, tog han brød, og gav taksigelsesbønner til Gud i nærværet af dem alle: og da han havde brudt det, begyndte han at spise.

[ApG 27:36] Da blev de alle godt til mode, og de tog også noget mad.

[ApG 27:37] Og vi var i alt 276 sjæle på skibet.

[ApG 27:38] Og da de havde spist nok, lettede de skibet, og kastede hveden overbord ned i havet.

[ApG 27:39] Og da det blev dag, genkendte de ikke landet: men de fandt en bestemt bugt med en strand, indtil hvilken de var indstillet på, hvis det var muligt,

at grundstøde skibet.

[ApG 27:40] Og da de havde taget ankerne op, overgav de sig selv til havet, og løsnede ror båndene, og hejste hovedsejlet op i vinden, og satte kurs mod stranden.

[ApG 27:41] Og faldt ind i et sted hvor 2 have mødes, der lod de skibet gå på grund; og forenden sank hurtigt, og forblev urokkelig, men den bagerste ende blev knust af bølgenes voldsomhed.

[ApG 27:42] Og soldaternes mening var at dræbe fangerne, for ikke at nogen af dem skulle svømme ud, og flygte.

[ApG 27:43] Men officeren, som var villig til at redde Paulus, holdt dem fra at gøre det: og befalede at de som kunne svømme var de første som hoppede i havet, og komme i land:

[ApG 27:44] Og de resterende, nogen på planker, og nogen på afbrækkede stykker fra skibet. Og sådant skete det, at de alle undslap og kom trygt i land.

[ApG 28:1] Og da de var undsluppet, da vidste de at øen blev kaldt Malta.

[ApG 28:2] Og de fremmede folk viste os en ikke så lille godhed: for de tændte et bål, og tog imod os hver og en, fordi det nu regnede, og fordi det var koldt.

[ApG 28:3] Og da Paulus havde samlet en bunke pinde, og lagt dem på bålet, kom der en giftsnog ud af varmen, og fæstnede sig på hans hånd.

[ApG 28:4] Og da de fremmede så det giftige dyr hænge på hans hånd, sagde de blandt dem selv, Denne mand er helt sikkert en morder, hvem, selvom at han er undsluppet havet, alligevel tillader hævn ham ikke at leve.

[ApG 28:5] Og han rystede dyret af ind i ilden, og mærkede intet til det.

[ApG 28:6] Imidlertid kiggede de efter om han skulle svulme op, eller pludseligt falde død om: men efter at de havde kigget i lang tid, og så at der ikke skete ham noget, ændrede de deres tankegang, og sagde at han var en gud.

[ApG 28:7] I de samme kvarterer var der fanger af den ledende mand på øen, hvis navn var Publius; som modtog os, og indlogerede os høfligt i 3 dage.

[ApG 28:8] Og det skete, at Publius' far lå syg med en feber og dysenteri: til hvem Paulus gik ind, og bad, og lagde hans hænder på ham, og helbredte ham.

[ApG 28:9] Så da dette var gjort, andre også, som havde sygdomme på øen, kom, og blev helbredt:

[ApG 28:10] Som også bærede os med mange ærbødigheder; og da vi rejste, læssede de os med sådanne ting som var nødvendige.

[ApG 28:11] Og efter 3 måneder tog vi afsted på et skib fra Alexandria, som havde overvintret på øen, hvis sejl var Castor and Pollux.

[ApG 28:12] Og ved at ha' landet i Syracuse, ventede vi der 3 dage.

[ApG 28:13] Og derfra ændrede vi kurs, og kom til Regium: og efter 1 dag blæste syd vinden, og vi kom den næste dag til Puteoli:

[ApG 28:14] Hvor vi fandt brødre, og blev budt ind til at være hos dem i 7 dage: og så drog vi mod Rom.

[ApG 28:15] Og derfra, da brødrene hørte om os, kom de for at møde os helt ned

til Forum Appii og De tre taverner: hvem da Paulus så, takkede han Gud, og fik nyt mod.

[ApG 28:16] Og da vi kom til Rom, udleverede officeren fangerne til vagt kaptajnen: men Paulus fik lov til at bo for sig selv sammen med en soldat der passede på ham.

[ApG 28:17] Og det skete, at efter 3 dage kaldte Paulus lederne af Jøderne sammen: og da de var forsamlede, sagde han til dem, Mænd og brødre, skønt jeg intet har gjort noget imod folket, eller vore fædres skikke, alligevel var jeg udleveret som fange fra Jerusalem ind i Romernes hænder.

[ApG 28:18] Hvem, da de havde undersøgt mig, ville ha' ladet mig gå, fordi der ikke var dødsårsag i mig.

[ApG 28:19] Men da Jøderne talte imod det, var jeg tvunget til at appellere til Cæsar; ikke at jeg havde noget at beskyldte min nation for.

[ApG 28:20] Af denne grund har jeg derfor kaldt på jer, for at se jer, og for at tale med jer: Eftersom jeg bundet med denne lænke på grund af Israels håb.

[ApG 28:21] Og de sagde til ham, Vi har hverken modtaget breve ud fra Judæa angående dig, der var heller ikke nogen af brødrene der kom som fremviste eller talte noget skadeligt om dig.

[ApG 28:22] Men vi ønsker at høre fra dig hvad du tænker: for vedrørende denne sekt, vi ved at der talt imod den alle steder.

[ApG 28:23] Og da de havde fastsat en dag for ham, kom der mange til ham ind i hans logi; overfor hvem han udlagde og vidnede om Guds kongerige, og overbeviste dem vedrørende Jesus, både ud fra Moseloven, og ud fra profetbøgerne, fra morgen til aften.

[ApG 28:24] Og nogle troede på de ting som blev talt, og nogle troede ikke.

[ApG 28:25] Og da de ikke kunne bli' enige blandt demselv, tog de afsted, efter at Paulus havde talt dette ene ord, Den Hellige Ånd talte vel via profeten Esajas til vore fædre,

[ApG 28:26] Og siger, Gå til dette folk, og sig, Hørende skal I høre, og skal ikke forstå; og seende skal I se, og ikke opfatte:

[ApG 28:27] For dette folks hjerte er forhærdet, og deres ører er tunghøre, og deres øjne har de lukket; så de ikke skulle se med deres øjne, og høre med deres ører, og forstå med deres hjerte, og skulle bli' omvendt, og jeg skulle helbrede dem.

[ApG 28:28] Derfor skal I vide, at Guds frelse er sendt til Hedningerne, og at de vil høre det.

[ApG 28:29] Og da han havde sagt disse ord, rejste jøderne, og havde stor ræsonnering blandt demselv.

[ApG 28:30] Og Paulus boede hele 2 år i hans eget lejede hus, og tog imod alle som kom ind til ham,

[ApG 28:31] Ved at prædike Guds kongerige, og ved at underviste omkring de ting som angår Herren Jesus Kristus, med al tillid, og ingen forbød ham at gøre det.

Romerne

Navnebetydning for Rom = Styrke

[Ro 1:1] Paulus, en tjener af Jesus Kristus, kaldet til at være en apostel, sat til side til Guds evangelie,

[Ro 1:2] (Hvilket han forud havde lovet via hans profeter i de hellige skrifter.)

[Ro 1:3] Vedrørende hans Søn Jesus Kristus vor Herre, som kødeligt var lavet af Davids sæd;

[Ro 1:4] Og erklæret at være Guds Søn med kraft, ifølge hellighedens ånd, via opstandelsen fra de døde:

[Ro 1:5] Af ham har vi modtaget nåde og apostelembede, for lydighed overfor troen blandt alle nationer, for hans navn:

[Ro 1:6] Blandt dem er I også Jesus Kristus' kaldede:

[Ro 1:7] Til alle der er i Rom, elsket af Gud, kaldet til at være hellige: Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[Ro 1:8] Først, Takker jeg min Gud gennem Jesus Kristus for jer alle, at jeres tro er omtalt udover hele denne verden.

[Ro 1:9] For Gud er mit vidne, hvem jeg tjener med min ånd i hans Søns evangelie, så jeg uden ophør altid nævner jer i mine bønner;

[Ro 1:10] Og beder om, hvis jeg på nogen måde nu omsider måtte ha' en givtig rejse ved Guds vilje til at komme til jer.

[Ro 1:11] For jeg længes efter at se jer, så jeg må videregive en vis åndelig gave til jer, med det endemål at I må være grundfæstet;

[Ro 1:12] Det er, for at jeg må bli' trøstet sammen med jer via den gensidige tro både fra jer og mig.

[Ro 1:13] Nu ville jeg ikke ha' jer uvidende, brødre, at jeg ofte havde til hensigt at komme til jer, (men var ledt herhen til), for at jeg også måtte ha' nogle frugter blandt jer, ligesom blandt andre Hedninger.

[Ro 1:14] Jeg er både skyldig overfor Grækerne, og overfor de Fremmede; både overfor de vise, og overfor de uvise.

[Ro 1:15] Sådant, at så meget som er i mig, er jeg også parat til at prædike evangeliet for jer der er i Rom.

[Ro 1:16] For jeg skammer mig ikke over Kristus' evangelie: for det er Guds kraft til frelse for enhver som tror; overfor Jøden først, og også overfor Grækeren.

[Ro 1:17] For deri er Guds retfærdighed afsløret fra tro til tro: som det er skrevet, Den retfærdige skal leve via tro.

[Ro 1:18] For Guds arrigskab er afsløret fra himlen imod al ugudelighed og uretfærdighed fra mennesker, som holder sandheden i uretfærdighed;

[Ro 1:19] Eftersom det som må bli' kendt omkring Gud er manifesteret i dem; for Gud har vist det til dem.

[Ro 1:20] For hans usynlige ting fra denne verdens skabelse af ses tydeligt, som er forstået via de ting der er lavet, ja hans evige væld og Guddommelighed;

sådan at de er uden undskyldning:

[Ro 1:21] Eftersom, da de kendte Gud, forherligede de ham ikke som Gud, var heller ikke taknemmelige; men blev nyttesløse i deres fantasier, og deres tåbelige hjerter var formørket.

[Ro 1:22] Ved at bekende demselv til at være vise, blev de tåber,

[Ro 1:23] Og ændrede Guds uforgængelige herlighed indtil en figur lavet lige som forgængelige mennesker, og til fugle, og firbenede dyr, og krybende ting.

[Ro 1:24] Derfor overgav Gud dem også til urenhed gennem lysterne i deres egne hjerter, til at vanære deres egne legemer mellem demselv:

[Ro 1:25] De som ændrede Guds sandhed indtil en løgn, og tilbad og tjente det skabte mere end Skaberen, som er velsignet for evigt. Amen.

[Ro 1:26] Af denne grund overgav Gud dem til vanærende lidenskaber: for selv deres kvinder ændrede det naturlige brug indtil det som er imod naturen:

[Ro 1:27] Og ligeså også mændene, ved at forlade det naturlige brug af kvinden, brændte i deres begær den ene efter den anden; mænd med mænd der gør det som er usømmeligt, og ved i demselv at modtage den tilbagebetaling for deres fejl som var passende.

[Ro 1:28] Og ligesom de ikke kunne lide at beholde Gud i deres kundskab, gav Gud dem over til en forkastelig tankegang, til at gøre de ting som ikke er praktiske;

[Ro 1:29] Ved at være fyldt med al uretfærdighed, hor, ondskab, griskhed, hensynsløshed; fuld af misundelse, mord, debat, bedrag, nederdrægtighed; sladderhanke,

[Ro 1:30] Bagtalere, hadere af Gud, ondskabsfulde, stolte, pralende, opfindere af onde ting, u lydige mod forældre,

[Ro 1:31] Uden forståelse, pagt brydere, uden naturlig hengivenhed, uforsonlige, ubarmhjertige:

[Ro 1:32] De som kender til Guds dom, at de som begår sådanne ting er døden værdig, gør ikke kun det samme, men har fornøjelse i dem som gør dem.

[Ro 2:1] Derfor er du uden undskyldning, Kæreste menneske, hvemsomhelst du er der dømmes; for i det du dømmes en anden, fordømmer du dig selv; for du der dømmes gør de samme ting.

[Ro 2:2] Men vi er sikre på at Guds dom er efter sandheden imod dem som begår sådanne ting.

[Ro 2:3] Og tænker du dette, Kæreste menneske, der dømmes dem som gør sådanne ting, og gør det samme, at du skal undslippe Guds dom?

[Ro 2:4] Eller foragter du rigdommen af hans godhed og overbærenhed og tålmodighed; og ved du ikke at Guds godhed leder dig til omvendelse?

[Ro 2:5] Men efter din hårdhed og uomvendte hjerte opsparer du til dig selv arrigskab imod arrigskabets dag og åbenbaring af Guds retfærdige dom;

[Ro 2:6] Han som vil gengælde ethvert menneske efter hans handlinger:

[Ro 2:7] Og give evigt liv til dem der med tålmodighed fortsætter med at gøre vel og søger efter herlighed og ære og udødelighed:

[Ro 2:8] Men til dem der er stridslystne, og som ikke adlyder sandheden, men adlyder uretfærdighed, harme og arrigskab,

[Ro 2:9] Trængsel og angst, over ethvert menneskes sjæl der gør ondt, over Jøden først, og også over Hedningen;

[Ro 2:10] Men herlighed, ære, og fred, til ethvert menneske der udvirker godt, til Jøden først, og også til Hedningen:

[Ro 2:11] For der er ingen respekt for personer hos Gud.

[Ro 2:12] For alle dem som har syndet uden lov skal også forulykke uden lov; og alle dem som har syndet i loven skal bli' dømt via loven;

[Ro 2:13] (For ikke hør'erne af loven er retfærdig foran Gud, men gør'erne af loven skal bli' retfærdiggjort.

[Ro 2:14] For når Hedningerne, som ikke har loven, af natur gør de ting der er indeholdt i loven, disse, som ikke har loven, er en lov overfor demselv:

[Ro 2:15] Som fremviser lovens værk skrevet i deres hjerter, deres samvittighed fremfører også vidnesbyrd, og samtidigt med det enten anklager eller undskylder deres tanker hinanden;)

[Ro 2:16] I den dag når Gud skal dømme menneskers hemmeligheder via Jesus Kristus efter mit evangelie.

[Ro 2:17] Læg mærke til, du er kaldet en Jøde, og hviler i loven, og roser dig af Gud,

[Ro 2:18] Og kender hans vilje, og godkender de ting som er mere fremragende, ved at være instrueret ud fra loven;

[Ro 2:19] Og er tillidsfuld i at du digselv er en vejleder for den blinde, et lys for dem der er i mørke,

[Ro 2:20] En instruktør af den tåbelige, en underviser af babyer, som har formen af kundskab og af sandheden i loven.

[Ro 2:21] Du som derfor underviser andre, underviser du ikke digselv? Du som prædiker at et menneske ikke skal stjæle, stjæler du?

[Ro 2:22] Du som siger at et menneske ikke skal begå utroskab, begår du utroskab? du som afskyr afguder, begår du helligbrøde?

[Ro 2:23] Du som roser dig af loven, gennem at bryde loven vanærer du Gud?

[Ro 2:24] For Guds navn spottes blandt Hedningerne gennem jer, som det er skrevet.

[Ro 2:25] For vel gavner omskærelse, hvis du holder loven: men hvis du er en lovbruder, er din omskærelse lavet om til uomskærelse.

[Ro 2:26] Hvis de uomskårne derfor holder retfærdigheden i loven, skal hans uomskærelse så ikke bli' anset som at være omskærelse?

[Ro 2:27] Og skal ikke uomskærelse som er af natur, hvis den opfylder loven, dømme dig, som via bogstavet og omskærelse bryder loven?

[Ro 2:28] For Jøde er ikke han, som er det udadtil; omskærelse er heller ikke det, som er kødeligt udvendigt:

[Ro 2:29] Men Jøde er han, som er det indeni; og omskærelsen sker i hjertet, åndeligt, og ikke i bogstavet; disse roses ikke af mennesker, men af Gud.

[Ro 3:1] Hvilken fordel har da Jøden? eller hvilken gavn er der ved omskærelse?
[Ro 3:2] Meget på alle måder: hovedsageligt, fordi Guds orakler var betroet til dem.

[Ro 3:3] For hvad hvis nogle ikke troede? skal deres vantro så gøre troen på Gud virkningsløs?

[Ro 3:4] Gud forbyde det: ja, lad Gud være sand, men ethvert menneske en løgner; som det er skrevet, At du måtte bli' retfærdiggjort i dine ordsprog, og måtte besejre når du er dømt.

[Ro 3:5] Men hvis vores uretfærdighed beviser Guds retfærdighed, hvad skal vi da sige? Er Gud uretfærdig når han hævner? (Jeg taler som et menneske)

[Ro 3:6] Gud forbyde det: for hvordan skal Gud så dømme denne verden?

[Ro 3:7] For hvis Guds sandhed har bugnet mere gennem min løgn til hans herlighed; hvorfor dømmes jeg så også stadig som en synder?

[Ro 3:8] Og ikke snarere, (som vi er talt dårligt om, og som nogle påstår at vi siger,) Lad os gøre ondt, så det gode må komme? disses forbandelse er retfærdig.

[Ro 3:9] Hvad så? er vi bedre end dem? Nej, på ingen måde: for vi har før bevist både Jøder og Hedninger, at de alle er under synd;

[Ro 3:10] Som det er skrevet, Der er ingen retfærdige, nej, ikke én:

[Ro 3:11] Der er ingen som forstår, der er ingen der søger efter Gud.

[Ro 3:12] De har alle forladt vejen, de er samlet blevet ufordelagtige; der er ingen der gør godt, nej, ikke én.

[Ro 3:13] Deres strube er en åben grav; de har brugt deres tunger til at bedrage med; giften fra asp hugorme er under deres læber: **"Vipera Aspis - https://da.frwiki.wiki/wiki/Vipère_aspic "**

[Ro 3:14] Hvis mund er fuld af forbandelse og bitterhed:

[Ro 3:15] Deres fødder er hurtige til at udgyde blod:

[Ro 3:16] Destruktion og elendighed er på deres veje:

[Ro 3:17] Og fredens vej har de ikke kendt:

[Ro 3:18] Der er ingen Gudsfrygt foran deres øjne.

[Ro 3:19] Nu ved vi at hvadsomhelst loven siger, det siger den til dem som er under loven: så enhver mund må bli' stoppet, og hele denne verden må bli' skyldig foran Gud.

[Ro 3:20] Derfor skal intet kød i hans øjne bli' retfærdiggjort via lovhandling der: for via loven er kundskaben om synd.

[Ro 3:21] Men nu er Guds retfærdighed uden loven manifesteret, ved at være bevidnet via loven og profeterne;

[Ro 3:22] Ja Guds retfærdighed som er via tro på Jesus Kristus til alle og over alle dem der tror: for der er ingen forskel:

[Ro 3:23] For alle har syndet, og mangler Guds herlighed;

[Ro 3:24] Ved frit at være retfærdiggjort via hans nåde gennem forløsningen der er i Kristus Jesus:

[Ro 3:25] Ham som Gud har sat frem til at være en soning gennem tro på hans blod, for at erklære hans retfærdighed for syndseftergivelse der er vedtaget, gennem Guds overbærenhed;

[Ro 3:26] For at erklærer, jeg siger, hans retfærdighed i denne tid: så han måtte være retfærdig, og retfærdiggøreren af ham som tror på Jesus.

[Ro 3:27] Hvor er pral så? Det er udelukket. Via hvilken lov? af gerninger? Nej: men via troens lov.

[Ro 3:28] Derfor konkluderer vi at et menneske er retfærdiggjort via tro uden lovhandlinger.

[Ro 3:29] Er han kun Jødernes Gud? er han ikke også Hedningernes? Jovist, også Hedningernes:

[Ro 3:30] Eftersom der kun er 1 Gud, som skal retfærdiggøre de omskårne via tro, og uomskårne gennem tro.

[Ro 3:31] Skal vi så gøre loven ugyldig gennem tro? Gud forbyde det: ja, vi etablerer loven.

[Ro 4:1] Hvad skal vi da sige at vor far Abraham, som angår kødet, har fundet?

[Ro 4:2] For hvis Abraham var retfærdiggjort via gerninger, har han det at rose sig af, men ikke foran Gud.

[Ro 4:3] For hvad siger skriften? Abraham troede Gud, og det var tilregnet ham som retfærdighed.

[Ro 4:4] Nu til ham der arbejder er belønningen ikke regnet som nåde, men som gæld.

[Ro 4:5] Men til ham der ikke arbejder, men tror på ham der retfærdiggør de ugudelige, hans tro er anset for at være til retfærdighed.

[Ro 4:6] Ligesom David også beskriver mennesket som meget velsignet, til hvem Gud tilregner retfærdighed uden gerninger,

[Ro 4:7] Og siger, Velsignet er de hvis fejltrin er tilgivet, og de hvis synder er dækket.

[Ro 4:8] Velsignet er den mand til hvem Herren ikke vil tilregne synd.

[Ro 4:9] Kommer denne velsignelse kun over de omskårne, eller også over de uomskårne? for vi siger at tro var tilregnet Abraham som retfærdighed.

[Ro 4:10] Hvordan var det da regnet? da han var omskåret, eller uomskåret? Ikke som omskåret, men som uomskåret.

[Ro 4:11] Og han modtog omskærelses-tegnet, et segl af troens retfærdighed mens han stadig var uomskåret: så han måtte være far for alle dem som tror, selvom de ikke er omskåret; så retfærdighed også måtte bli' tilregnet dem:

[Ro 4:12] Og omskærelsens fader for dem som ikke kun er af omskærelsen, men også for dem som vandrer i fodsporene af vor Fader Abrahams tro, mens han endnu var uomskåret.

[Ro 4:13] For løftet, at han skulle være denne verdens arving, var ikke til Abraham, eller til hans sæd, gennem loven, men gennem troens retfærdighed.

[Ro 4:14] For hvis de som er af loven er arvinger, så er troen gjort ugyldig, og løftet sat ud af kraft:

[Ro 4:15] Fordi loven udvirker arrigskab: for hvor der ingen lov er, er der ingen overtrædelse.

[Ro 4:16] Derfor er det i tro, så det måtte være via nåde; med det endemål at løftet måtte være sikkert for hele sæden; ikke kun for dem som er af loven, men også for dem der er af troen hos Abraham; som er faderen af os alle,

[Ro 4:17] (Som det er skrevet, Jeg har gjort dig til en far for mange nationer,) foran ham som han troede på, ja Gud, som levendegør de døde, og kalder de ting som ikke er som om de var.

[Ro 4:18] Som imod håb troede på håbet, så han måtte bli' faderen for mange nationer, ifølge det som var talt, Sådant skal din sæd være.

[Ro 4:19] Og ved ikke at være svag i troen, anså han heller ikke hans egen krop som død, da han var omkring 100 år gammel, heller ikke at Saras livmoder var død endnu:

[Ro 4:20] Han tvivlede heller ikke på Guds løfte med vantro; men var stærk i tro, ved at gi' herlighed til Gud;

[Ro 4:21] Og ved at være fuldt overbevist om at, hvad han havde lovet, ville han også være i stand til at udføre.

[Ro 4:22] Og derfor var det tilregnet ham som retfærdighed.

[Ro 4:23] Nu var det ikke skrevet for hans skyld alene, at det var tilregnet ham;

[Ro 4:24] Men også for os, til hvem det skal bli' tilregnet, hvis vi tror på ham som oprejste Jesus vor Herre fra de døde;

[Ro 4:25] Som var forløst for vores krænkelser, og var oprejst igen for vores retfærdiggørelse.

[Ro 5:1] Når vi nu derfor er retfærdiggjort via tro, har vi fred med Gud gennem vor Herre Jesus Kristus:

[Ro 5:2] Via ham har vi også adgang via tro ind i denne nåde hvori vi står, og vi glæder os over håbet om Guds herlighed.

[Ro 5:3] Og ikke alene det, men vi glæder os også over trængsler: for vi ved at trængsel frembringer tålmodighed;

[Ro 5:4] Og tålmodighed, erfaring, og erfaring, håb:

[Ro 5:5] Og håbet skuffer os ikke; eftersom Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter via den Hellige Ånd som er givet til os.

[Ro 5:6] For da vi stadig var uden styrke, døde Kristus for de ugudelige i rette tid.

[Ro 5:7] For én vil næppe dø for et retskaffent menneske: dog imidlertid ville nogle måske driste sig til at dø for et godt menneske.

[Ro 5:8] Men Gud viser sin kærlighed overfor os, i at, Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere.

[Ro 5:9] Hvor meget mere skal vi da, når vi nu er blevet retfærdiggjort via hans blod, bli' frelst fra arrigskabet gennem ham.

[Ro 5:10] For hvis, vi var forsonet med Gud via hans Søns død, da vi var fjender,

skal vi meget mere, bli' frelst via hans liv, ved at være forsonet.

[Ro 5:11] Og ikke alene det, men vi glæder os også over Gud gennem vor Herre Jesus Kristus, via hvem vi nu har modtaget forsoningen.

[Ro 5:12] For se, ligesom synd kom ind i denne verden via én mand, og død via synd; og sådant kom døden over alle mennesker, eftersom alle har syndet:

[Ro 5:13] (For indtil loven var synd i denne verden: men synd er ikke tilregnet når der ingen lov er.

[Ro 5:14] Ikke desto mindre så regerede død fra Adam til Moses, ja over dem som ikke havde syndet i lighed med Adams overtrædelse, som er figuren på ham der skulle komme.

[Ro 5:15] Men den frie gave er ikke ligesom krænkelsen. For hvis mange er døde gennem éns krænkelse, desto mere har Guds nåde bugnet for mange, og gaven via nåde, som er via én mand, Jesus Kristus.

[Ro 5:16] Og gaven er ikke som det var via én der syndede: for dommen var via én til fordømmelse, men den frie gave er efter mange krænkelse til retfærdiggørelse.

[Ro 5:17] For hvis død regerede via én, via én mands krænkelse; skal de som modtager nådens overflod og af retfærdighedens gave meget mere regere i livet via én, Jesus Kristus.)

[Ro 5:18] Derfor som dommen kom over alle mennesker til fordømmelse via éns krænkelse; på samme måde kom den fri gave over alle mennesker til livets retfærdiggørelse via éns retfærdighed.

[Ro 5:19] For ligesom mange blev syndiggjort via én mands ulydighed, sådant skal mange bli' retfærdiggjort via éns lydighed.

[Ro 5:20] Desuden kom loven ind, så krænkelsen måtte bugne. Men der hvor synd bugnede, bugnede nåden endnu mere:

[Ro 5:21] For at som synd har regeret indtil død, på samme måde måtte nåde regere gennem retfærdighed til evigt liv via Jesus Kristus vor Herre.

[Ro 6:1] Hvad skal vi da sige? Skal vi forsætte i synd, så nåden må bugne?

[Ro 6:2] Gud forbyde det. Hvordan skal vi, som er døde overfor synd, fortsætte med at leve i den?

[Ro 6:3] Ved I ikke, at alle vi som var døbt ind i Jesus Kristus var døbt ind i hans død?

[Ro 6:4] Derfor er vi begravet med ham via dåben ind i døden: så ligesom Kristus var oprejst fra de døde via Faderens herlighed, på samme måde skulle vi også vandre i et fornyet liv.

[Ro 6:5] For hvis vi er blevet plantet sammen i lighed med hans død, skal også vi bli' oprejst i lighed med ham:

[Ro 6:6] Når vi nu ved det, at vores gamle menneske er korsfæstet med ham, for at syndens krop måtte bli' destrueret, så vi ikke fremover skulle tjene synd.

[Ro 6:7] For han som er død er befriet fra synd.

[Ro 6:8] Når vi nu er døde med Kristus, tror vi også at vi skal leve med ham:

[Ro 6:9] Og ved godt at Kristus som er oprejst fra de døde ikke dør mere; døden har ikke længer herredømme over ham.

[Ro 6:10] For idet han døde, døde han for synd én gang for alle: men idet han lever, lever han for Gud.

[Ro 6:11] Regn I så sandelig også jerselv på sammen måde at være død overfor synd, men levende for Gud gennem Jesus Kristus vor Herre.

[Ro 6:12] Lad derfor ikke synd regere i jeres dødelige krop, så I skulle adlyde den i dens lyster.

[Ro 6:13] Brug heller ikke jeres lemmer som uretfærdige redskaber til at synde med: men gi' jerselv til Gud, som dem der er levende fra de døde, og jeres lemmer som retfærdige redskaber til Gud.

[Ro 6:14] For synd skal ikke have herredømme over jer: for I er ikke under loven, men under nåde.

[Ro 6:15] Hvad da? skal vi synde, fordi vi ikke er under loven, men under nåde? Gud forbyde det.

[Ro 6:16] Ved I ikke, at til den som I overgiver jerselv som tjenere for at adlyde, hans tjenere er I når I adlyder ham; om det så er af synd indtil død, eller af lydighed indtil retfærdighed?

[Ro 6:17] Men Gud være takket, at I var syndens tjenere, men I har fra hjertet adlydt den form for doktrin som var forløst til jer.

[Ro 6:18] Ved da at være sat fri fra synd, blev I retfærdighedens tjenere.

[Ro 6:19] Jeg taler på menneskelig vis på grund af jeres køds skrøbelighed: for som I har fremstillet jeres lemmer som tjenere overfor urenhed og overfor fejltrin indtil fejltrin; fremstil I nu jeres lemmer på samme måde som tjenere overfor retfærdighed indtil hellighed.

[Ro 6:20] For da I var syndens tjenere, var I fri fra retfærdighed.

[Ro 6:21] Hvilken frugt havde I da i de ting som I nu skammer jer over? for enden på de ting er død.

[Ro 6:22] Men nu ved at være sat fri fra synd, og blev tjenere overfor Gud, har I jeres frugt indtil hellighed, og til sidst evigvarende liv.

[Ro 6:23] For syndens løn er død; men gaven fra Gud er evigvarende liv gennem Jesus Kristus vor Herre.

[Ro 7:1] Ved I ikke, brødre, (for jeg taler til dem som kender loven,) hvordan at loven har herredømme over et menneske så længe som han lever?

[Ro 7:2] For kvinden som har en ægtemand er bundet via loven til hendes ægtemand så længe han lever; men hvis ægtemanden er død, er hun løst fra loven fra hendes ægtemand.

[Ro 7:3] Så hvis hun da, mens hendes ægtemand lever, er gift med en anden mand, skal hun kaldes en utro kvinde: men hvis hendes ægtemand er død, er hun fri fra loven; sådant at hun ikke længere er en utro kvinde, selvom hun er gift med en anden mand.

[Ro 7:4] Derfor, mine brødre, er I også blevet døde overfor loven via Kristus' krop; så I skulle bli' gift med hinanden, ja med ham som er oprejst fra de døde, så vi

skulle frembringe frugt for Gud.

[Ro 7:5] For da vi var kødelige, bevirkede synderne, der var via loven, at arbejde i vore lemmer for at frembringe frugt indtil død.

[Ro 7:6] Men nu er vi forløst fra loven, den som er døden hvori vi blev holdt; så vi skulle tjene i en fornyet ånd; og ikke i forældede bogstaver.

[Ro 7:7] Hvad skal vi da sige? Er loven synd? Gud forbyde det. Nej, jeg havde ikke kendt til synd, hvis det ikke var for loven: og jeg havde ikke kendt til begær, medmindre loven havde sagt, Du skal ikke begære.

[Ro 7:8] Men synd, fandt en anledning via befalingen, som i mig udvirkede alle mulige former for begær. For uden loven var synd død.

[Ro 7:9] For jeg var i live uden loven engang: men da befalingerne kom, blev synd afsløret, og jeg døde.

[Ro 7:10] Og befalingen, som var ordineret for at gi' liv, fandt jeg ud af at være indtil død.

[Ro 7:11] For synd, fandt en anledning via befalingen, som bedragede mig, og dræbte mig via den.

[Ro 7:12] Derfor er loven hellig, og befalingen hellig, og retfærdig, og god.

[Ro 7:13] Var da den som er god gjort til død for mig? Gud forbyde det. Men synd, så den måtte afsløre synd, som arbejder død i mig via den som er god; så synd via befalingen måtte bli' overmådelig syndig.

[Ro 7:14] For vi ved at loven er åndelig: men jeg er kødelig, solgt under synd.

[Ro 7:15] For det som jeg gør tillader jeg ikke: for det jeg ville, det gør jeg ikke; men det jeg hader, det gør jeg.

[Ro 7:16] Hvis jeg da gør det som jeg ikke ville, samtykker jeg med loven at den er god.

[Ro 7:17] Så er det nu ikke længere mig som gør det, men synd der bor i mig.

[Ro 7:18] For jeg ved at i mig (det er, i mit kød,) bor der ingen gode ting: for det at ville er tilstede i mig, men hvordan man udfører det som er godt finder jeg ikke.

[Ro 7:19] For det gode som jeg ville gøre jeg ikke: men det onde som jeg ikke ville, det gør jeg.

[Ro 7:20] Hvis jeg nu gør det som jeg ikke ville, er det ikke længere mig som gør det, men synd som bor i mig.

[Ro 7:21] Jeg finder da en lov, at, når jeg ville gøre godt, så er det onde tilstede hos mig.

[Ro 7:22] For jeg fryder mig over Guds lov efter det indre menneske:

[Ro 7:23] Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, som er i krig med loven fra mit sind, og bringer mig ind i fangenskab af syndens lov som er i mine lemmer.

[Ro 7:24] Åh jeg elendige menneske! hvem skal befri mig fra denne dødens krop?

[Ro 7:25] Jeg takker Gud gennem Jesus Kristus vor Herre. Sådant at jeg migselv med sindet tjener Guds lov; men med kødet syndens lov.

[Ro 8:1] Der er derfor nu ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, som

ikke vandrer kødeligt, men Åndeligt.

[Ro 8:2] For loven fra Livets Ånd i Kristus Jesus har frigjort mig fra syndens lov og død.

[Ro 8:3] For det som loven ikke kunne gøre, eftersom den var svag på grund af kødet, det gjorde Gud ved at sende sin egen Søn i syndigt køds lighed, og på grund af synd, fordømte synden i kødet:

[Ro 8:4] Så retfærdigheden i loven måtte bli' opfyldt i os, der ikke vandrer kødeligt, men Åndeligt.

[Ro 8:5] For de der er kødelige tænker på de ting som vedrører kødet; men de der er Åndelige de Åndelige ting.

[Ro 8:6] For det at være kødelig tænkende er død; men det at være åndelig tænkende er liv og fred.

[Ro 8:7] Fordi den kødelige tankegang er fjendskab imod Gud: for den er ikke underlagt Guds lov, og kan i virkeligheden heller ikke være det.

[Ro 8:8] Så derfor kan de som er kødelige ikke behage Gud.

[Ro 8:9] Men I er ikke kødelige, men Åndelige, hvis det er sådant at Guds Ånd bor i jer. Hvis der nu er en mand der ikke har Kristus' Ånd, så er han ikke hans.

[Ro 8:10] Og hvis Kristus er i jer, så er kroppen død på grund af synd; men Ånden er liv på grund af retfærdighed.

[Ro 8:11] Men hvis Ånden fra ham som oprejste Jesus fra de døde bor i jer, skal han som oprejste Kristus fra de døde også oprejse jeres dødelige kroppe via hans Ånd som bor i jer.

[Ro 8:12] Derfor, brødre, er vi skyldige, ikke overfor kødet, at leve kødeligt.

[Ro 8:13] For hvis I lever kødeligt, skal I dø: men hvis I gennem Ånden dødeliggør kroppens handlinger, skal I leve.

[Ro 8:14] For alle de som er ledet via Guds Ånd, de er Guds sønner.

[Ro 8:15] For I har ikke igen modtaget slaveriets ånd for at frygte; men I har modtaget adoptions Ånd, hvorved vi råber, Abba, Far.

[Ro 8:16] Ånden denselv fremfører vidnesbyrd med vores ånd, at vi er Guds børn:

[Ro 8:17] Og hvis børn, så arvinger; arvinger af Gud, og medarvinger med Kristus; hvis det er sådant at vi lider med ham, så vi også må bli' forherliget sammen.

[Ro 8:18] For jeg regner med at denne nuværende tids lidelser ikke er værdig til at bli' sammenlignet med den herlighed som skal bli' afsløret i os.

[Ro 8:19] For skabelsens inderligst forventning venter på Guds sønners manifestation.

[Ro 8:20] For skabelsen var underlagt forfængelighed, ikke frivilligt, men på grund af ham som har underlagt den samme i håb,

[Ro 8:21] Fordi skabelsen denselv også skal bli' forløst fra fordærvsens slaveri ind i den herlige frihed som Guds børn.

[Ro 8:22] For vi ved at hele skabningen sukker og kæmper sammen i smerte

indtil nu.

[Ro 8:23] Og ikke kun de, men også osselv, som har Åndens førstefrugter, ja vi osselv sukker inde i osselv, ved at vente på adoptionen, til at bevidne, vores krops forløsning.

[Ro 8:24] For vi er frelst via håb: men håb som ses er ikke håb: for hvad et menneske ser, hvorfor skulle han dog håbe på det?

[Ro 8:25] Men hvis vi håber på det som vi ikke har set, så venter vi med tålmodighed på det.

[Ro 8:26] Ligeså hjælper Ånden også vore skavanker: for vi ved ikke hvad vi skal bede om som vi burde: men Ånden selv går i forbøn for os med sukke som ikke kan udtales.

[Ro 8:27] Og han som ransager hjerterne ved hvad der er Åndens sind, fordi han går i forbøn for de hellige efter Guds vilje.

[Ro 8:28] Og vi ved at alle ting arbejder sammen for det gode for dem som elsker Gud, for dem som er kaldet i overensstemmelse med hans formål.

[Ro 8:29] For de som han kendte på forhånd, forudbestemte han også til at bli' formet i hans Søns figur, så han måtte bli' den førstefødte blandt mange brødre.

[Ro 8:30] Desuden de som han forudbestemte, dem kaldte han også på: og de som han kaldte på, dem retfærdiggjorde han også: og de som han retfærdiggjorde, dem forherligede han også.

[Ro 8:31] Hvad skal vi da sige til disse ting? Hvis Gud er for os, hvem kan da være imod os?

[Ro 8:32] Han som ikke skånede hans egen Søn, men forløste ham for os alle, hvordan skal han så ikke også med ham frit give os alle ting?

[Ro 8:33] Hvem skal lægge nogle ting til Guds valgtes anklage? Det er Gud som retfærdiggør.

[Ro 8:34] Hvem er han som fordømmer? Det er Kristus der døde, ja snarere, der er opstået igen, som er lige ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os.

[Ro 8:35] Hvem skal skille os fra Kristus' kærlighed? skal trængsel, eller nød, eller forfølgelse, eller hungersnød, eller nøgenhed, eller fare, eller sværd?

[Ro 8:36] Som det er skrevet, For din skyld er vi dræbt hele dagen lang; vi er regnet som får på vej mod slagteren.

[Ro 8:37] Nej, i alle disse ting er vi mere end sejrende gennem ham som elskede os.

[Ro 8:38] For jeg er overbevist om, at hverken død, eller liv, eller engle, eller fyrstedømmer, eller myndigheder, eller nuværende ting, eller kommende ting,

[Ro 8:39] Eller højde, eller dybde, eller en anden skabning, skal være i stand til at skille os fra Guds kærlighed, som er i Kristus Jesus vor Herre.

[Ro 9:1] Jeg siger sandheden i Kristus, jeg lyver ikke, som min samvittighed også bevidner for mig i den Hellige Ånd,

[Ro 9:2] At jeg har stor tungsindighed og kontinuerlig sorg i mit hjerte.

[Ro 9:3] For jeg kunne ønske at jeg migselv var forbandet fra Kristus for mine brødre, mine stammefæller ifølge kødet:

[Ro 9:4] Som er Israelliter; til hvem adoptionen tilhører, og herligheden, og pagterne, og de fik givet loven, og Gudstjenesten, og løfterne;

[Ro 9:5] Disse er fædrene, og fra hvem som angår kødet Kristus kom, som er over alle, Gud velsignet for evigt. Amen.

[Ro 9:6] Dog ikke som om at Guds ord ikke har haft sin effekt. For de er ikke alle Israel, dem som er fra Israel:

[Ro 9:7] Heller ikke, fordi de er sæden efter Abraham, er de alle børn: men, I Isak skal din sæd kaldes.

[Ro 9:8] Det er, De som er kødets børn, disse er ikke Guds børn: men løftets børn er anset som at være sæden.

[Ro 9:9] For dette er løftets ord, På dette tidspunkt vil jeg komme, og Sara skal ha' en søn.

[Ro 9:10] Og ikke kun dette; men da Rebekah også havde undfanget via én, ja via Isak vor forfar;

[Ro 9:11] (For børnene som endnu ikke er født, som hverken har gjort noget godt eller ondt, så Guds formål i overensstemmelse med valg måtte stå fast, ikke gennem gerninger, men på grund af ham som kalder;)

[Ro 9:12] Var det sagt til hende, Den ældre skal tjene den yngre.

[Ro 9:13] Som det er skrevet, Jacob elskede jeg, men Esau hadede jeg.

[Ro 9:14] Hvad skal vi da sige? Er Gud uretfærdig? Gud forbyde det.

[Ro 9:15] For han siger til Moses, jeg vil ha' barmhjertighed med dem som jeg vælger at ha' barmhjertighed med, og jeg vil ha' medlidenhed med dem som jeg vælger at ha' medlidenhed med.

[Ro 9:16] Så er det ikke op til ham som vil, heller ikke op til han som løber, men op til Gud hvem han vil vise medlidenhed med.

[Ro 9:17] For skrifterne siger til Farao, Ja for dette samme formål har jeg rejst dig op, så jeg måtte vise min kraft i dig, og for at mit navn måtte erklæres ud over hele jorden.

[Ro 9:18] Derfor har han barmhjertighed med dem han vil ha' barmhjertighed med, og dem han vil forhærde han.

[Ro 9:19] Du vil så sige til mig, Hvorfor finder han så stadig fejl? For hvem har modstået hans vilje?

[Ro 9:20] Nej men, Kæreste menneske, hvem er du der går til genmæle imod Gud? Skal den formede ting sige til ham som formede den, Hvorfor har du lavet mig således?

[Ro 9:21] Har pottemageren ikke magt over leret, af den samme klump at lave et kar til ære, og et andet til vanære?

[Ro 9:22] Hvad hvis Gud, ved at være villig til at fremvise hans arrigskab, og til at gøre hans styrke kendt, udholdt de arrigskabets kar som var beregnet til destruktion med megen tålmodighed:

[Ro 9:23] Og at han måtte kundgøre rigdommene af hans herlighed på barmhjertighedens kar, som han forud havde forberedt til herlighed,

[Ro 9:24] Ja os, som han har kaldet, ikke kun blandt Jøderne, men også blandt Hedningerne?

[Ro 9:25] Som han også siger i Hoseas, Jeg vil kalde dem mit folk, som ikke var mit folk; og hende elsket, som ikke var elsket.

[Ro 9:26] Og det vil ske, at i det sted hvor det var sagt til dem, I er ikke mit folk; der skal de kaldes den levende Guds børn.

[Ro 9:27] Esajas råber også angående Israel, Selvom antallet på Israels børn er som havets sand, skal en rest bli' frelst:

[Ro 9:28] For han vil færdiggøre værket, og afkorte det i retfærdighed: fordi Herren vil gøre et kort værk på jorden.

[Ro 9:29] Og som Esajas forud har sagt, Medmindre Sabaoths Herre havde efterladt os én sæd, havde vi været som Sodoma, og var blevet ligesom Gomorra. **"Sabaoths Herre = Hærskarers Herre"**

[Ro 9:30] Hvad skal vi da sige? At Hedningerne, som ikke fulgte efter retfærdighed, har nået frem til retfærdighed, ja den retfærdighed som er i tro.

[Ro 9:31] Men Israel, som fulgte efter retfærdighedens lov, har ikke nået frem til retfærdighedens lov.

[Ro 9:32] Hvorfor? Fordi de ikke søgte den via tro; men som var den via lovgerninger. For de snublede over den snublesten;

[Ro 9:33] Som det er skrevet, Læg mærke til, i Sion lægger jeg en snublesten og klippe af krænkelse: og hvemsomhelst der tror på ham skal ikke være beskæmmet.

[Ro 10:1] Brødre, mit hjertes ønske og bøn til Gud for Israel er, at de måtte bli' frelst.

[Ro 10:2] For jeg kan bevidne at de har en nidkærhed efter Gud, men ikke efter kundskab.

[Ro 10:3] For de som er uvidende om Guds retfærdighed, går rundt og laver deres egen retfærdighed, og har ikke underlagt demselv til Guds retfærdighed.

[Ro 10:4] For Kristus er enden på loven som retfærdighed til enhver der tror.

[Ro 10:5] For Moses beskriver den retfærdighed som er i loven, At det menneske som gør de ting skal leve via dem.

[Ro 10:6] Men den retfærdighed som er i tro taler på denne måde, Sig ikke i dit hjerte, Hvem stiger op ind i himlen? (det er, for at hente Kristus ned fra foroven:)

[Ro 10:7] Eller, Hvem skal dale ned i dybet? (det er, for igen at hente Kristus op fra de døde.)

[Ro 10:8] Men hvad siger den? Ordet er dig nær, ja i din mund, og i dit hjerte: det er, troens ord, som vi prædiker;

[Ro 10:9] Så hvis du bekender Herren Jesus med din mund, og tror i dit hjerte at Gud oprejste ham fra de døde, bli'r du frelst.

[Ro 10:10] For med hjertet tror mennesket indtil retfærdighed; og bekendelse er gjort med munden indtil frelse.

[Ro 10:11] For skriften siger, Hvemsomhelst der tror på ham skal ikke bli' gjort til skamme.

[Ro 10:12] For der er ikke nogen forskel på Jøden og Grækeren: for den samme Herre over alle er rig overfor alle der kalder på ham.

[Ro 10:13] For hvemsomhelst der skal kalde på Herrens navn skal bli' frelst.

[Ro 10:14] Hvordan skal de da kalde på ham som de ikke har troet på? og hvordan skal de tro på ham som de ikke har hørt om? og hvordan skal de høre uden en prædikant?

[Ro 10:15] Og hvordan skal de prædike, medmindre de er sendt? som det er skrevet, Hvor smukke er fødderne efter dem som prædiker fredsevangeliet, og som kommer med glædelige budskaber om gode ting!

[Ro 10:16] Men de har ikke alle adlydt evangeliet. For Esajas siger, Herre, hvem har troet på vores vidneforklaring?

[Ro 10:17] Så derfor kommer tro via det at høre, og det at høre via Guds ord.

[Ro 10:18] Men jeg siger, Har de ikke hørt? Jo sandelig, deres lyd gik udover hele jorden, og deres ord til denne verdens ende.

[Ro 10:19] Men jeg siger, Vidste Israel ikke det? Først siger Moses, Jeg vil provokere jer til jalousi via dem som ikke er et folk, og via en tåbelig nation vil jeg gøre jer arrig.

[Ro 10:20] Men Esajas er meget frimodig, og siger, Jeg var fundet af dem som ikke søgte mig; jeg var manifesteret for dem som ikke spurgte efter mig.

[Ro 10:21] Men til Israel siger han, Hele dagen lang har jeg strakt mine hænder ud mod et ulydigt og genstridigt folk.

[Ro 11:1] Jeg siger da, Har Gud forkastet hans folk? Gud forbyde det. For jeg er også en Israelit, af Abrahams sæd, af Benjamins stamme.

[Ro 11:2] Gud har ikke forkastet hans folk som han forud har kendt. Ved I ikke hvad skriften siger om Elias? hvordan han overfor Gud gik i forbøn imod Israel, og siger,

[Ro 11:3] Herre, de har dræbt dine profeter, og revet dine altre ned; og jeg er efterladt alene, og de søger efter mit liv.

[Ro 11:4] Men hvad siger svaret fra Gud til ham? Jeg har reserveret til mig selv 7.000 mænd som ikke har bøjet knæ for Baal-figuren.

[Ro 11:5] På samme måde er der også på nuværende tidspunkt en rest ifølge nådesvalget.

[Ro 11:6] Og hvis via nåde, så er det ikke længere af gerninger: for ellers er nåde ikke længere nåde. Men hvis det er af gerninger, så er det ikke længere nåde: for ellers er gerning ikke længere gerning.

[Ro 11:7] Hvad så? Israel havde ikke modtaget det som han søgte efter; men de valgte havde modtaget det, og resten var gjort blinde.

[Ro 11:8] (Ligesom det er skrevet, Gud har givet dem dovenskabsånden, øjne så de ikke skulle se, og ører så de ikke skulle høre;) indtil denne dag.

[Ro 11:9] Og David siger, Lad deres bord bli' gjort til en klapfælde, og en fælde, og en snubleblok, og en tilbagebetaling til dem:

[Ro 11:10] Lad deres øjne bli' formørkede, så de ikke kan se, og altid bøje deres ryg ned.

[Ro 11:11] Jeg siger da, Har de snublet så de skulle falde? Gud forbyde det: men snarere gennem deres fald er frelsen kommet til Hedningerne, for at provokere dem til jalousi.

[Ro 11:12] Hvis nu deres fald er denne verdens rigdomme, og deres formindskelse Hedningernes rigdomme; hvor meget mere deres fylde?

[Ro 11:13] For jeg taler til jer Hedninger, eftersom jeg er Hedningernes apostel, forstørrer jeg mit embede:

[Ro 11:14] Hvis jeg på nogensomhelst måde må provokere dem som er mit kød til kappestrid, og måtte frelse nogle af dem.

[Ro 11:15] For hvis afvisningen af dem er denne verdens forsoning, hvordan skal modtagelsen af dem være, andet end liv fra de døde?

[Ro 11:16] For hvis førstefrugten er hellig, er dejen også hellig: og hvis roden er hellig, sådant er grenene.

[Ro 11:17] Og hvis nogle af grenene er brækket af, og du, som er et vildt oliventræ, blev indpodet blandt dem, og med dem delagtige af roden og fedmen fra oliventræet:

[Ro 11:18] Pral ikke overfor grenene. Men hvis du praler, du bærer ikke roden, men roden dig.

[Ro 11:19] Du vil da sige, Grenene var brækket af, så jeg måtte bli' indpodet.

[Ro 11:20] Godt; de blev brækket af på grund af vantro, og du står via tro. Vær ikke hovmodig, men frygt:

[Ro 11:21] For hvis Gud ikke skånede de naturlige grene, vær på vagt for ikke at han også undlader at skåne dig.

[Ro 11:22] Læg mærke til Guds godhed og strengthed: overfor dem som faldt, strengthed; men imod dig, godhed, hvis du fortsætter i hans godhed: ellers skal du også bli' bli' skåret af.

[Ro 11:23] Og også de, hvis de ikke fortsat holder fast i vantro, skal bli' indpodet: for Gud er i stand til at pøde dem igen.

[Ro 11:24] For hvis du blev skåret ud af et oliventræ som af natur er vildt, og mod naturen blev podet ind på et godt oliventræ: hvor meget mere skal disse, som er de naturlige grene, bli' podet ind på deres eget oliventræ?

[Ro 11:25] For jeg ville ikke, brødre, at I skulle være uvidende om dette mysterie, for ikke at I skulle være vise i jeres egne indbildskheder; at blindhed delvis er sket for Israel, indtil Hedningernes fylde er kommet ind. **"Se - Ro 11:25-26 - Zak 8:20-23 -"**

[Ro 11:26] Og sådant skal hele Israel bli' frelst: som det er skrevet, Der skal Forløseren komme ud af Sion, og skal fjerne ugudeligheden fra Jacob:

[Ro 11:27] For dette er min pagt med dem, når jeg skal fjerne deres synder.

[Ro 11:28] Hvad der angår evangeliet, de er fjender for jeres skyld: men hvad der vedrører valget, de er elskede for fædrenes skyld.

[Ro 11:29] For Guds gaver og kald er uden omvendelse.

[Ro 11:30] For som I gennem tiderne ikke har troet på Gud, har dog nu alligevel modtaget barmhjertighed gennem deres vantro:

[Ro 11:31] Nu har også disse på samme måde ikke troet, så de også gennem jeres barmhjertighed må modtage barmhjertighed.

[Ro 11:32] For Gud har indesluttet dem alle i vantro, så han måtte ha' barmhjertighed med alle.

[Ro 11:33] Åh rigdomsdybden både af Guds visdom og kundskab! hvor er hans domme ubegribelige, og hans veje usporlige!

[Ro 11:34] For hvem kender Herrens sind? eller hvem har været hans rådgiver?

[Ro 11:35] Eller hvem har først givet til ham, og det skal bli' tilbagebetalt til ham igen?

[Ro 11:36] For af ham, og gennem ham, og til ham, er alle ting: til hvem være herlighed for evigt. Amen.

[Ro 12:1] Derfor bønfalder jeg jer, brødre, via Guds barmhjertigheder, at I præsenterer jeres kroppe som et levende offer, helligt, acceptabelt overfor Gud, som er jeres rimelige handling.

[Ro 12:2] Og vær ikke tilpasset til denne verden: men vær I forvandlet ved fornyelsen af jeres sind, for at I må bevise hvad der er den gode, og acceptable, og perfekte, vilje fra Gud.

[Ro 12:3] For jeg siger, gennem nåden som er givet til mig, til ethvert menneske som er blandt jer, ikke at have højere tænker om sig selv end han bør ha'; men at tænke besindigt, ligesom Gud har fordelt trosmålet til ethvert menneske.

[Ro 12:4] Eftersom vi har mange lemmer i én krop, og alle lemmer ikke har det samme embede:

[Ro 12:5] Så vi, som er mange, er én krop i Kristus, og hver enkelt er vi hinandens lemmer.

[Ro 12:6] Ved da at ha' forskellige gaver ifølge nåden som er givet til os, om det er at profetere, lad os profetere efter trosproportionen;

[Ro 12:7] Eller tjeneste, lad os vente på vor betjening: eller han som underviser, på undervisning;

[Ro 12:8] Eller han som formaner, på formaning: han som giver, lad ham gøre det med enkelhed; han som leder, med flid; han som viser barmhjertighed, med munterhed.

[Ro 12:9] Lad kærligheden være uden hykleri. Afsky det som er ondt; klyng jer til det som er godt.

[Ro 12:10] Vær venlige og hengivne overfor hinanden med broderlig kærlighed; ved i ære at foretrække hinanden;

[Ro 12:11] Ikke doven i foretagsomhed; passioneret i ånd; ved at tjene Herren;

[Ro 12:12] Ved at juble i håb; tålmodig i trængsel; ved øjeblikkeligt at fortsætte i bøn.

[Ro 12:13] Ved at dele ud til de helliges fornødenheder; ved at være gæstfri.

[Ro 12:14] Velsign dem som forfølger jer: velsign, og forband ikke.

[Ro 12:15] Jubel med dem som jubler, og græd med dem der græder.

[Ro 12:16] Vær af det samme sind overfor hinanden. Bekymre jer ikke om høje

ting, men hold jer til simple mennesker. Vær ikke kloge i jeres egne indbildskheder.

[Ro 12:17] Gengæld ingen ondt med ondt. Tilvejebring tingene hæderligt i alle menneskers øjne.

[Ro 12:18] Hvis det er muligt, så meget som er i jer, lev fredeligt med alle mennesker.

[Ro 12:19] Højt elskede, hævn ikke jerselv, men giv hellere arrigskabet plads: for det er skrevet, Hævnen er min; jeg vil tilbagebetale, siger Herren.

[Ro 12:20] Hvis din fjende derfor er sulten, bispis ham; hvis han tørster, giv ham noget at drikke: for når du gør sådant samler du gloende kul på hans hoved.

[Ro 12:21] Lad ikke det onde vinde over jer, men vind over det onde med det gode.

[Ro 13:1] Lad enhver sjæl adlyde de højere myndigheder. For der er ingen myndighed foruden at den er fra Gud: myndighederne der er her er indsat af Gud.

[Ro 13:2] Hvemsomhelst der derfor modsætter sig myndigheden, modsætter sig Guds indsatte: og de der modsætter sig skal modtage forbandelse til demselv.

[Ro 13:3] For lederne er her ikke for at terrorisere gode gerninger, men for de onde. Burde du da ikke være bange for myndigheden? gør det som er godt, og du modtager ros af den samme:

[Ro 13:4] For han er en Guds betjener til dig for det gode. Men hvis du gør det som er ondt, vær bange; for det er ikke for intet at han bærer sværdet: For han er en Guds betjener, en gengælder der er indsat for at eksekvere arrigskab overfor ham der gør ondt.

[Ro 13:5] Derfor er det nødvendigt at I adlyder, ikke kun på grund af arrigskab, men også for samvittighedens skyld.

[Ro 13:6] For af denne grund betal I også skat: for de er Guds betjenere, som kontinuerligt tager sig af disse selvsamme ting.

[Ro 13:7] Betal derfor alle deres afgifter: skat til dem som skal ha' skat; told til dem som skal ha' told; frygt den som skal frygtes; ær den som skal æres.

[Ro 13:8] Skyld intet menneske nogen ting, udover at elske hinanden: for han der elsker en anden har opfyldt loven.

[Ro 13:9] På grund af det, Skal du ikke begå utroskab, Du skal ikke slå ihjel, Du skal ikke stjæle, Du skal ikke aflægge falskt vidnesbyrd, Du skal ikke begære; og hvis der er nogen andre befalinger, er det kort indesluttet i dette ordsprog, nemlig, Du skal elske din næste som digselv.

[Ro 13:10] Kærlighed udvirker intet ondt overfor hans næste: derfor er kærlighed opfyldelsen af loven.

[Ro 13:11] Og det, ved at kende tiden, at det nu er på høje tid at vågne op fra søvnen: for nu er vor frelse nærmere end da vi kom til tro.

[Ro 13:12] Natten er snart forbi, den dag er nær: lad os derfor nedlægge mørkets gerninger, og lad os tage lysets rustning på.

[Ro 13:13] Lad os vandre hæderligt, som om dagen; ikke i oprør og drukkenskab, ikke i løssagtighed og kådhed, ikke i strid og misundelse.

[Ro 13:14] Men ta' I Herren Jesus Kristus på, og træg ikke forholdsregler for kódet, for at opfylde des lyster.

[Ro 14:1] Modtag I ham der er svag i troen, men ikke til tvivlsomme disputationer.

[Ro 14:2] For en' tror at han må spise alle ting: en anden, som er svag, spiser urter.

[Ro 14:3] Lad ikke ham der spiser foragte ham der ikke spiser; og lad ikke ham der ikke spiser dómme ham der spiser: for Gud har modtaget ham.

[Ro 14:4] Hvem er du der dómmer en anden mands tjener? han står eller falder overfor hans egen mester. Ja, han skal bli' holdt oppe: for Gud er i stand til at få ham til at stå.

[Ro 14:5] En mand værdsætter en dag over en anden: en anden værdsætter alle dage ens. Lad enhver mand være fuldt overbevist i hans eget sind.

[Ro 14:6] Han der værdsætter den dag, værdsætter den for Herren; og han der ikke værdsætter den dag, overfor Herren værdsætter han den ikke. Han der spiser, spiser for Herren, for han giver Gud taksigelsesbønner; og han der ikke spiser, overfor Herren spiser han ikke, og giver Gud taksigelsesbønner.

[Ro 14:7] For ingen af os lever for sigselv, og ingen mand dør for sigselv.

[Ro 14:8] For om vi lever, lever vi for Herren; og om vi dør, dør vi for Herren: derfor om vi lever, eller dør, er vi Herrens.

[Ro 14:9] For det er formålet med at Kristus både døde, og opstod, og blev levende igen, så han måtte være Herre både for de døde og levende.

[Ro 14:10] Men hvorfor gør du det at du dómmer din bror? eller hvorfor gør du det at du foragter din bror? for vi skal alle stå foran Kristus' domstol.

[Ro 14:11] For det er skrevet, Som jeg lever, siger Herren, hvert knæ skal bøje sig for mig, og enhver tunge skal bekende til Gud.

[Ro 14:12] Sådant skal da enhver af os aflægge regnskab for sigselv til Gud.

[Ro 14:13] Lad os derfor ikke dómme hinanden mere: men dóm hellere dette, at ingen mand lægger en snubleblok eller en anledning til at falde på hans broders vej.

[Ro 14:14] Jeg ved, og er overbevist af Herren Jesus, at der ingenting er som er urent i sigselv: men for ham som anser noget for at være urent, for ham er det urent.

[Ro 14:15] Men hvis din broder er bedrøvet over hvad du spiser, så vandrer du nu ikke næstekærligt. Ódelæg ikke ham med din mad, for hvem Kristus døde.

[Ro 14:16] Lad da ikke jeres gode bli' talt ondt om:

[Ro 14:17] For Guds kongerige er ikke mad og drikke; men retfærdighed, og fred, og glæde i den Hellige Ånd.

[Ro 14:18] For han som gennem disse ting tjener Kristus er acceptabel for Gud, og godkendt af mænd.

[Ro 14:19] Lad os derfor følge efter de ting som skaber fred, og de ting hvorved en' kan opbygge en anden.

[Ro 14:20] Ódelæg ikke Guds værk på grund af mad. Alle ting er i virkeligheden

rene; men det er ondt for den mand som spiser med krænkelser.

[Ro 14:21] Det er hverken godt at spise kød, eller at drikke vin, eller nogen ting hvorved din broder snubler, eller er krænket, eller er gjort svag.

[Ro 14:22] Har du tro? ha' den for dig selv foran Gud. Lykkelig er han der ikke fordømmer sig selv i den ting som han tillader.

[Ro 14:23] Og han som tvivler er forbandet hvis han spiser, fordi han ikke spiser i tro: for hvadsomhelst som ikke er i tro er synd.

[Ro 15:1] Vi som da er stærke burde bære de svages skrøbeligheder, og ikke behage osselv.

[Ro 15:2] Lad hver og en af os behage vor næste til opbyggelse for hans eget bedste.

[Ro 15:3] Ja eftersom Kristus ikke behagede sig selv; men, som det er skrevet, Bebrejdelserne fra dem som bebrejdede dig faldt på mig. Se - Salme 69:9 & Johannes 2:17 & Romerne 15:3

[Ro 15:4] For hvilkensomhelst ting som var skrevet i fortiden var skrevet for vor belæring, så vi gennem tålmodighed og trøst fra skrifterne måtte ha' håb.

[Ro 15:5] Nu skænker tålmodigheden og trøstens Gud jer ifølge Kristus Jesus at være ligesindede den ene overfor den anden:

[Ro 15:6] For at I med et sind og en mund må herliggøre Gud, ja Jesus Kristus vor Herres Far.

[Ro 15:7] Modtag I derfor hinanden, som Kristus også modtog os til Guds herlighed.

[Ro 15:8] Nu siger jeg at Jesus Kristus var en betjener af omskærelsen for Guds sandhed, for at bekræfte løfterne som var givet til fædrene:

[Ro 15:9] Og så Hedningerne måtte herliggøre Gud for hans barmhjertighed; som det er skrevet, Af denne grund vil jeg bekende til dig blandt Hedningerne, og synge til dit navn.

[Ro 15:10] Og igen siger han, Jubel, I Hedninger, med hans folk.

[Ro 15:11] Og igen, Ros Herren, alle I Hedninger; og lovpris ham, alle I folk.

[Ro 15:12] Og igen, siger Esajas, Der skal være en rod af Jesse, og han der skal rejse sig for at regere over Hedningerne; Hedningerne skal stole på ham.

[Ro 15:13] Nu fylder håbets Gud jer med al glæde og fred gennem det at tro, så I må bugne i håb, gennem den Hellige Ånds kraft.

[Ro 15:14] Og jeg migselv er også overbevist om af jer, mine brødre, at I også er fulde af godhed, opfyldt med al kundskab, istand til også at formane hinanden.

[Ro 15:15] Ikke desto mindre, brødre, så har jeg på en måde skrevet mere frimodigt til jer, som for at minde jer om, at det er på grund af nåden som er givet til mig af Gud,

[Ro 15:16] At jeg skulle være betjeneren af Jesus Kristus for Hedningerne, ved at betjene Guds evangelie, så opoffringen af Hedningerne måtte være acceptabel, ved at være helliggjort via den Hellige Ånd.

[Ro 15:17] Jeg har derfor dette som jeg kan glæde mig over gennem Jesus Kristus i de ting som drejer sig om Gud.

[Ro 15:18] For jeg ville ikke vove at tale om nogen af de ting som Kristus ikke har udvirket via mig, det at gøre Hedningerne lydige, via ord og handling,

[Ro 15:19] Gennem mægtige tegn og undere, via Guds Ånds kraft; sådant at fra Jerusalem, og rundt omkring indtil Illyrien, har jeg fuldt ud prædikeret Kristus' evangelie.

[Ro 15:20] Ja, sådant har jeg stræbt efter at prædike evangeliet, ikke hvor Kristus forud var nævnt, for ikke at jeg skulle bygge på en anden mands fundament:

[Ro 15:21] Men som det er skrevet, Til hvem han ikke før var talt om, de ser: og de som ikke havde hørt skal forstå.

[Ro 15:22] På grund af det har jeg også været meget forhindret i at ankomme til jer.

[Ro 15:23] Men ved nu ikke længer at ha' nogen plads i disse trakter, og ved at ha' et stort ønske disse mange år at komme til jer;

[Ro 15:24] Hvornårsomhelst jeg tager min rejse til Spanien, vil jeg komme til jer: for jeg stoler på at se jer på min rejse, og at bli' bragt derhenimod af jer, hvis jeg først er fyldt lidt med jeres fællesskab.

[Ro 15:25] Men nu går jeg til Jerusalem for at betjene for de hellige.

[Ro 15:26] For det har glædet dem fra Makedonien og Akaja at give et særligt bidrag til de fattige hellige som er i Jerusalem.

[Ro 15:27] Det har glædet dem meget; og de er dem skyldig. For hvis Hedningerne er blevet gjort delagtige i deres åndelige ting, så er deres pligt også at betjene dem med kødelige ting.

[Ro 15:28] Efter at jeg har udført det, og har forsegleet dem denne frugt, vil jeg komme forbi jer på vejen til Spanien.

[Ro 15:29] Og jeg er sikker på, når jeg kommer til jer, skal jeg komme i velsignelsens fylde fra Kristus' evangelie.

[Ro 15:30] Nu bønfalder jeg jer, brødre, for Herren Jesus Kristus' skyld, og for Åndens kærlighed, at I strider sammen med mig gennem jeres bønner til Gud for mig;

[Ro 15:31] At jeg må være udfriet fra dem som ikke tror i Judæa; og at min tjeneste som jeg har til Jerusalem må bli' accepteret af de hellige;

[Ro 15:32] Så jeg må komme til jer med glæde ved Guds vilje, og må bli' forfrisket sammen med jer.

[Ro 15:33] Nu er fredens Gud med jer alle. Amen.

[Ro 16:1] Jeg anbefaler til jer Føbe vor søster, som er en tjener af kirken som er i Kenchreai:

[Ro 16:2] At I modtager hende i Herren, som det sømmer sig for hellige, og at I assisterer hende i hvilket som helst forehavende hun har brug for af jer: for hun har været en medhjælper for mange, også for mig selv.

[Ro 16:3] Hils Priskilla og Akvila mine hjælpere i Kristus Jesus:

[Ro 16:4] De som vågede deres eget liv for mit: til hvem ikke kun jeg giver taksigelsesbønner, men også alle Hedningernes kirker.

[Ro 16:5] Hils på samme måde kirken som er i deres hus. Hyld min højtelskede Epænetus, som er Akajas førstefrugter til Kristus.

[Ro 16:6] Hils Maria, som skænkede os meget arbejde.

[Ro 16:7] Hyld Andronicus og Junia, mine stammefæller, og mine medfanger, som er højt agtede blandt apostlene, som også var i Kristus før mig.

[Ro 16:8] Hils Amplias min elskede i Herren.

[Ro 16:9] Hyld Urbane, vores hjælper i Kristus, og Stakys min elskede.

[Ro 16:10] Hyld Apelles godkendt i Kristus. Hyld dem som er af Aristobulus husstand.

[Ro 16:11] Hyld Herodion min slægtning. Hils dem som er af Narcissus husstand, som er i Herren.

[Ro 16:12] Hyld Tryphena og Tryfosa, som arbejder i Herren. Hyld den elskede Persis, som arbejdede meget i Herren.

[Ro 16:13] Hyld Rufus udvalgt i Herren, og hans mor og min.

[Ro 16:14] Hyld Asyncritus, Phlegon, Hermas, Patrobas, Hermes, og brødrene som er hos dem.

[Ro 16:15] Hyld Philologus, og Julia, Nereus, og hans søster, og Olympas, og alle de hellige som er hos dem.

[Ro 16:16] Hyld hinanden med et helligt kys. Kristus' kirker hylder jer.

[Ro 16:17] Nu bønfalder jeg jer, brødre, læg mærke til dem som er årsag til splittelser og krænkelser modstridende med doktrinen som I har lært den; og undgå dem.

[Ro 16:18] For de som er sådanne tjener ikke Jesus Kristus vor Herre, men deres egen mave; og med gode ord og smigrende tale bedrager de, de simples hjerter.

[Ro 16:19] For jeres lydighed er kommet alle for øre. Derfor er jeg glad på jeres vegne: men alligevel vil jeg ha' at I er vise i det som er godt, og simple angående ondt.

[Ro 16:20] Og fredens Gud skal snart knuse Satan under jeres fødder. Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jer. Amen.

[Ro 16:21] Timoteus min medarbejder, og Lukius, og Jason, og Sosipater, mine slægtninge, hylder jer.

[Ro 16:22] Jeg Tertius, der nedskrev denne epistel, hylder jer i Herren.

[Ro 16:23] Gaius min vært, og hele kirken, hylder jer. Erastus byens kammerherre hylder jer, og Quartus en bror.

[Ro 16:24] Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jer alle. Amen.

[Ro 16:25] Nu til ham som er i stand til at grundfæste jer efter mit evangelie, og Jesus Kristus' prædiken, ifølge åbenbaringen af mysteriet, som var holdt hemmeligt siden denne verden begyndte,

[Ro 16:26] For det er nu synliggjort, og via profeternes skrifter, ifølge den evige Guds befaling, at det er gjort kendt for alle nationer at være lydige via tro:

[Ro 16:27] Til Gud alene vis, være herlighed gennem Jesus Kristus for evigt.

Amen. **Skrevet til Romerne fra Korinthos, og sendt via søster Føbe en tjener af kirken i Kenchreai/Grækenland.**

1Korinter

Navnebetydning for Korint = Mættet

[1Kor 1:1] Paulus, kaldet til at være en apostel af Jesus Kristus ved Guds vilje, og Sostenes vor broder,

[1Kor 1:2] Til Guds kirke som er i Korint, til dem som er helliggjort i Kristus Jesus, kaldet til at være hellige, med alle der på ethvert sted påkalder Jesus Kristus vor Herres navn, både deres og vores:

[1Kor 1:3] Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[1Kor 1:4] Jeg takker altid min Gud på jeres vegne, for Guds nåde som er givet jer via Jesus Kristus;

[1Kor 1:5] At I er beriget via ham i alle ting, i al ytring, og i al kundskab;

[1Kor 1:6] Ligesom Kristus' vidnesbyrd var bekræftet i jer:

[1Kor 1:7] Sådant at I ikke kommer bagud i nogen gave; ved at vente på Jesus Kristus vor Herres ankomst:

[1Kor 1:8] Som også skal bekræfte jer indtil enden, så I må være uangribelige på Jesus Kristus vor Herres dag.

[1Kor 1:9] Gud er trofast, som kaldte jer indtil fællesskabet med hans Søn Jesus Kristus vor Herre.

[1Kor 1:10] Nu bønfalder jeg jer, brødre, via Jesus Kristus vor Herres navn, at I alle siger den samme ting, og at der ikke er nogen splittelser blandt jer; men at I er perfekt knyttet sammen i det samme sind og med den samme bedømmelse.

[1Kor 1:11] For det er blevet bekendtgjort for mig omkring jer, mine brødre, via dem som er fra Kloes hus, at der er stridigheder blandt jer.

[1Kor 1:12] Nu siger jeg det, som alle I siger, Jeg er af Paulus; og jeg af Apollos; og jeg af Kefas; og jeg af Kristus.

[1Kor 1:13] Er Kristus splittet? var Paulus korsfæstet for jer? eller var I døbt i Paulus' navn?

[1Kor 1:14] Jeg takker Gud at jeg ikke døbte nogen af jer, foruden Krispus og Gaius;

[1Kor 1:15] For ikke at nogen skulle sige at jeg havde døbt i mit eget navn.

[1Kor 1:16] Og jeg døbte også Stefanus hushold: ud over det, ved jeg ikke om jeg har døbt nogle andre.

[1Kor 1:17] For Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at prædike evangeliet: ikke med visdomsord, for ikke at Kristus' kors skulle bli' gjort effektivt.

[1Kor 1:18] For prædiken om korset er tåbelighed for dem der forulykker; men for os som er frelst er det Guds kraft.

[1Kor 1:19] For det er skrevet, jeg vil destruere de vises visdom, og vil gøre de fornuftiges forståelse ubetydelig.

[1Kor 1:20] Hvor er de vise? hvor er de skriftkloge? hvor er denne verdens ordkæmpere? har Gud ikke gjort denne verdens visdom til skamme?

[1Kor 1:21] For efter det i Guds visdom viste sig at denne verden via visdom ikke kendte Gud, behagede det Gud via prædikens tåbelighed at frelse dem der tror.

[1Kor 1:22] For Jøderne kræver et tegn, og Grækerne søger efter visdom:

[1Kor 1:23] Men vi prædiker Kristus korsfæstet, det er en snubleblok for Jøderne, og tåbelighed for Grækerne;

[1Kor 1:24] Men for dem som er kaldet, både Jøde og Græker, er Kristus Guds kraft, og Guds visdom.

[1Kor 1:25] Eftersom Guds tåbelighed er visere end menneskers; og Guds svaghed er stærkere end menneskers.

[1Kor 1:26] For I ser jeres kald, brødre, hvordan at der ikke er mange vise kødelige mennesker, ikke mange mægtige, ikke mange noble, der er kaldet:

[1Kor 1:27] Men Gud har udvalgt de tåbelige ting i denne verden for at forvirre de vise; og Gud har udvalgt de svage ting i denne verden for at forvirre de ting som er mægtige;

[1Kor 1:28] Og simple ting i denne verden, og ting som er foragtet, har Gud udvalgt, ja, og ting som ikke er, for at tilintetgøre ting som er:

[1Kor 1:29] Så intet kød skulle forherliges i hans nærvær.

[1Kor 1:30] For han er skyld i at I er Kristus Jesus, ham som Gud er gjort til vores visdom, og retfærdighed, og helliggørelse, og forløsning:

[1Kor 1:31] Så, ligesom det er skrevet, Han som forherliger, lad ham forherliges i Herren.

[1Kor 2:1] Og da jeg kom til jer, brødre, kom jeg ikke med fortræffelighed i tale eller i visdom, da jeg bekendtgjorde Guds vidnesbyrd for jer.

[1Kor 2:2] For jeg besluttede mig for ikke at kende til nogen ting blandt jer, foruden Jesus Kristus, og ham korsfæstet.

[1Kor 2:3] Og jeg var hos jer i svaghed, og i frygt, og i megen skælven.

[1Kor 2:4] Og min tale og prædiken var ikke med lokkende ord af menneskelig visdom, men for at demonstrere Ånden og kraften:

[1Kor 2:5] Så jeres tro ikke skulle bygges på menneskelig visdom, men i Guds kraft.

[1Kor 2:6] Imidlertid taler vi visdom blandt dem som er perfekte: men ikke med denne verdens visdom, heller ikke som prinserne i denne verden, som bli'r til intet:

[1Kor 2:7] Men vi taler Guds visdom i et mysterie, ja den skjulte visdom, som Gud før denne verden forordnede til vor herlighed:

[1Kor 2:8] Som ingen af prinserne i denne verdens kendte til, for havde de kendt til det, havde de ikke korsfæstet herlighedens Herre.

[1Kor 2:9] Men som det er skrevet, Øjet har ikke set, øret har heller ikke hørt, det er heller ikke trængt ind i menneskets hjerte, de ting som Gud har forberedt for dem der elsker ham.

[1Kor 2:10] Men Gud har afsløret dem for os via hans Ånd: for Ånden ransager alle ting, ja, Guds dybe ting.

[1Kor 2:11] For hvilket menneske kender et menneskes ting, foruden menneskets ånd som er i ham? på samme måde kender intet menneske Guds ting, foruden Guds Ånd.

[1Kor 2:12] Nu har vi modtaget, ikke denne verdens ånd, men ånden som er fra Gud, så vi måtte kende de ting som frit er givet til os af Gud.

[1Kor 2:13] Det er også de ting vi taler, ikke med ordene som menneskelig visdom underviser, men som den Hellige Ånd underviser; ved at sammenligne åndelige ting med åndelige.

[1Kor 2:14] Men det naturlige menneske modtager ikke Guds Ånds ting: for de er tåbelighed for ham: han kan heller ikke kende dem, fordi de bedømmes åndeligt.

[1Kor 2:15] Men han som er åndelig dømmes alle ting, alligevel er han hamselv ikke dømt af noget menneske.

[1Kor 2:16] For hvem har kendt Herrens sind, så han kan instruere ham? Men vi har Kristus' sind.

[1Kor 3:1] Og jeg, brødre, kunne ikke tale til jer som til åndelige, men som til kødelige, ligesom til babyer i Kristus.

[1Kor 3:2] Jeg har fodret jer med mælk, og ikke med kød: for indtil nu var I ikke i stand til at bære det, I er heller endnu ikke i stand til det.

[1Kor 3:3] For I er stadig kødelige: for mens der blandt jer er misundelse, og strid, og splittelser, er I så ikke kødelige, og vandrer som mennesker?

[1Kor 3:4] For imens én siger, jeg er af Paulus, og en anden, jeg er af Apollos; er I ikke kødelige?

[1Kor 3:5] Hvem er da Paulus, og hvem er Apollos, udover betjenere via hvem I troede, ligesom Herren gav til ethvert menneske?

[1Kor 3:6] Jeg har plantet, Apollos vandet; men Gud gav væksten.

[1Kor 3:7] Sådant er han der planter da heller ikke noget, og heller ikke han som vander, men Gud som giver væksten.

[1Kor 3:8] Nu er han der planter og han der vander én: og enhver mand skal modtage hans egen belønning efter hans eget arbejde.

[1Kor 3:9] For vi er arbejdere sammen med Gud: I er Guds agerjord, I er Guds bygning.

[1Kor 3:10] Ifølge Guds nåde som er givet til mig, som en vis bygmester, har jeg lagt fundamentet, og en anden bygger på det. Men lad enhver mand være varsom med hvordan han bygger derpå.

[1Kor 3:11] For ingen mand kan lægge et andet fundament end det som er lagt, som er Jesus Kristus.

[1Kor 3:12] Hvis der nu er en mand der bygger på dette fundament guld, sølv, værdifulde sten, træ, hø, stubbe;

[1Kor 3:13] Skal enhver mands virke bli' manifesteret: for den dag skal erklære det, for det skal bli' afsløret via ild; og den ild skal prøve enhver mands virke af hvilken slags det er.

[1Kor 3:14] Hvis en mands virke forbli'r som han derpå har bygget, skal han modtage en belønning.

[1Kor 3:15] Hvis en mands virke skal bli' brændt, skal han lide tab: men han ham selv skal bli' frelst; men alligevel sådant som via ild.

[1Kor 3:16] Ved I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?

[1Kor 3:17] Hvis der er en mand der besmitter Guds tempel, ham skal Gud destruere; for Guds tempel er helligt, og det tempel er I.

[1Kor 3:18] Lad ingen mand bedrage sig selv. Hvis der blandt jer er en mand der ser ud til at være vis i denne verden, lad ham bli' en tåbe, så ham må være vis.

[1Kor 3:19] For denne verdens visdom er tåbelighed hos Gud. For det er skrevet, Han griber de vise i deres egen snedighed. Se - *Jb 5:13*

[1Kor 3:20] Og igen, Herren kender de vises tanker, at de er nyttesløse.

[1Kor 3:21] Lad derfor ingen mand forherliges i mænd. For alle ting er jeres;

[1Kor 3:22] Om det er Paulus, eller Apollos, eller Kefas, eller denne verden, eller liv, eller død, eller nuværende ting, eller ting som kommer; alt er jeres;

[1Kor 3:23] Og I er Kristus'; og Kristus er Guds.

[1Kor 4:1] Lad en mand agte sådant på os, som på Kristus' betjenere, og forvaltere af Guds mysterier.

[1Kor 4:2] Det kræves desuden af forvaltere, at manden er fundet at være trofast.

[1Kor 4:3] Men for mig er det en meget lille ting om jeg skulle bli' dømt af jer, eller dømmes af mennesker: ja, jeg dømmer ikke mit eget selv.

[1Kor 4:4] For jeg ved ingenting af mig selv; men alligevel er jeg ikke herved retfærdiggjort: for han som dømmer mig er Herren.

[1Kor 4:5] Døm derfor ingenting før det er tid, førend Herren kommer, han som både vil bringe de skjulte mørke ting frem i lyset, og vil synliggøre det som sker i hjertet: og da skal enhver mand få Guds ros.

[1Kor 4:6] Og disse ting, brødre, har jeg figurativt overført til mig selv og til Apollos for jeres skyld; så I af os måtte lære ikke at tænke mere om mænd end det som er skrevet, så ingen af jer er oplæste den ene imod den anden.

[1Kor 4:7] For hvem får dig til at være anderledes end en anden? og hvad har du som du ikke har fået givet? hvis du nu har fået det givet, hvorfor tager du æren, som om du ikke havde fået det givet?

[1Kor 4:8] Nu er I mætte, nu er I rige, I har regeret som konger uden os: og jeg ville ønske af Gud at I regerede, så vi også måtte regere med jer.

[1Kor 4:9] For jeg tænker at Gud har stillet os apostlene frem sidst, som at være udnævnt til død: for vi er blevet gjort til et skuespil for denne verden, og for engle, og for mennesker.

[1Kor 4:10] Vi er tåbelige for Kristus' skyld, men I er vise i Kristus; vi er svage, men I er stærke; I er hæderlige, men vi er foragtet,

[1Kor 4:11] Ja indtil denne time både sulter vi, og tørster, og er nøgne, og er slået, og har ikke noget fast sted af bo;

[1Kor 4:12] Og arbejder, udfører med vore egne hænder: ved at være hånet, velsigner vi; ved at være forfulgt, udholder vi det:

[1Kor 4:13] Ved at være bagtalt, beder vi indtrængende: vi er gjort som denne

verdens snavs, og er udskud af alle ting indtil denne dag.

[1Kor 4:14] Jeg skriver ikke disse ting for at beskæmme jer, men som mine elskede sønner advarer jeg jer.

[1Kor 4:15] For selvom at I har 10.000 instruktører i Kristus, alligevel har I ikke mange fædre: for i Kristus Jesus har jeg avlet jer gennem evangeliet.

[1Kor 4:16] Derfor bønfaller jeg jer, vær I følgere af mig.

[1Kor 4:17] Og på grund af det har jeg sendt Timoteus til jer, som er min elskede søn, og trofast i Herren, han som husker jer på mine veje som er i Kristus, som jeg underviser alle steder og i enhver kirke.

[1Kor 4:18] Nu er nogle opblæste, som om jeg ikke ville komme til jer.

[1Kor 4:19] Men jeg kommer snart til jer, hvis Herren vil, og vil kende, ikke snakken fra dem der er opblæste, men kraften.

[1Kor 4:20] For Guds kongerige er ikke i ord, men i kraft.

[1Kor 4:21] Hvad vil I? skal jeg komme til jer med en stav, eller i kærlighed, og i sagtomhedens ånd?

[1Kor 5:1] Det er almindeligt rapporteret at der er hor blandt jer, og en sådan hor som ikke engang er nævnt blandt Hedningerne, at en skulle ha' hans fars hustru.

[1Kor 5:2] Og I er opblæste, og har ikke hellere sørget, så han som har gjort denne handling måtte bli' fjernet fra jeres midte.

[1Kor 5:3] For jeg er sandelig, fraværende i kroppen, men til stede i ånden, og har dømt allerede, som om jeg var til stede, vedrørende ham som har så gjort denne handling,

[1Kor 5:4] I Jesus Kristus vor Herres navn, når I er forsamlet, og min ånd, med Jesus Kristus vor Herres kraft,

[1Kor 5:5] Til at udlevere sådan en til Satan med henblik på destruktion af kødet, så ånden må bli' frelst på Herren Jesus' dag.

[1Kor 5:6] Jeres ros er ikke god. Ved I ikke at en lille smule surdej gennemsyrrer hele dejen?

[1Kor 5:7] Smid derfor den gamle surdej ud, så I må være en ny dej, som om I er usyrede. For ja Kristus er ofret for os vor påske:

[1Kor 5:8] Lad os derfor holde festen, ikke med gammel surdej, heller ikke med skadefryd og ondskabens surdej; men med oprigtighed og sandhedens usyrede brød.

[1Kor 5:9] Jeg skrev til jer i en epistel at I ikke skulle ha' fællesskab med dem som begår hor:

[1Kor 5:10] Men da mente jeg ikke dem som begår hor fra denne verden, eller med de griske, eller afpressere, eller med afgudsdyrkere; for så måtte I jo forlade denne verden.

[1Kor 5:11] Men nu har jeg skrevet til jer om ikke at ha' fællesskab, hvis der er en mand der er kaldt for en broder som begår hor, eller er grisk, eller en afgudsdyrker, eller en der håner, eller en dranker, eller en afpresser; spis ikke engang med en sådan.

[1Kor 5:12] For hvad har jeg at gøre med også at dømme dem som er udenfor? dømmer I ikke dem der er indenfor?

[1Kor 5:13] Men dem som er udenfor dømmer Gud. Fjern derfor den onde person blandt jerselv.

[1Kor 6:1] Tør nogen af jer, som har en sag imod en anden, at gå til retten foran de uretfærdige, og ikke foran de hellige?

[1Kor 6:2] Ved I ikke at de hellige skal dømme denne verden? og hvis denne verden skal bli' dømt af jer, er I så uværdige til at dømme selv i små ting?

[1Kor 6:3] Ved I ikke at vi skal dømme engle? hvor meget mere så ikke ting som hører dette liv til?

[1Kor 6:4] Hvis I da har domme omkring ting som hører dette liv til, sæt dem til at dømme som er mindst ansete i kirken.

[1Kor 6:5] Jeg taler til jeres skam. Er det sådant, at der ikke er en vis mand blandt jer? nej, ikke en som er i stand til at dømme blandt sine brødre?

[1Kor 6:6] Men brødre går til retten med brødre, og det foran de vantro.

[1Kor 6:7] Det er derfor der nu er uro og fejl blandt jer, fordi I går til retten med hinanden. Hvorfor bider I det ikke hellere i jer? hvorfor tillader I ikke hellere at I er bedraget?

[1Kor 6:8] Nej, I gør forkert, og bedrager, og det jeres brødre.

[1Kor 6:9] Ved I ikke at de uretfærdige ikke skal arve Guds kongerige? Vær ikke bedraget: hverken de der bedriver med hor, eller afgudsdyrkere, eller de utro, eller mænd som opfører sig som kvinder, eller de som misbruger demselv med sodomi,

[1Kor 6:10] Eller tyve, eller griske, eller drankere, eller hånere, eller afpressere, skal arve Guds kongerige.

[1Kor 6:11] Og sådanne var nogle af jer: men I er vasket, men I er helliggjort, men I er retfærdiggjort i Herren Jesus' navn, og via vor Guds Ånd.

[1Kor 6:12] Alle ting er lovligt for mig, men det er ikke alle ting der er gavnlige: alle ting er lovligt for mig, men jeg vil ikke at noget får magt over mig.

[1Kor 6:13] Madvarer er til maven, og maven er til madvarer: men Gud skal både destruere det og dem. Nu er kroppen ikke beregnet til hor, men for Herren; og Herren for kroppen.

[1Kor 6:14] Og Gud har både oprejst Herren, og vil også oprejse os ved hans egen kraft.

[1Kor 6:15] Ved I ikke at jeres kroppe er dele af Kristus? skal jeg da tage dele af Kristus, og gøre dem til dele af en skøge? Gud forbyde det.

[1Kor 6:16] Hvad? ved I ikke at han som er sammen med en skøge er én krop? for to, siger han, skal være et kød.

[1Kor 6:17] Men han som er forenet med Herren er én ånd.

[1Kor 6:18] Flygt fra hor. Enhver synd som et menneske gør er udenfor kroppen; men han som begår hor synder imod sin egen krop.

[1Kor 6:19] Hvad? ved I ikke at jeres krop er den Hellige Ånds tempel som er i jer, som I har fået af Gud, og I er ikke jeres egne?

[1Kor 6:20] For I er købt for en pris: ær derfor Gud med jeres krop, og i jeres ånd, som er Guds.

[1Kor 7:1] Nu vedrørende de ting hvorom I skrev til mig: Er det godt for en mand ikke at røre en kvinde.

[1Kor 7:2] Ikke desto mindre, for at undgå hor, lad enhver mand ha' hans egen hustru, og lad enhver kvinde ha' hendes egen ægtemand.

[1Kor 7:3] Lad ægtemanden gengælde hustruen med velvilje; og ligeså også hustruen med ægtemanden.

[1Kor 7:4] Hustruen har ikke myndighed over sin egen krop, men ægtemanden: og på samme måde har ægtemanden heller ikke myndighed over sin krop, men hustruen.

[1Kor 7:5] Bedrag I ikke hinanden, medmindre I er blevet enige for en tid, så I må hengive jerselv til faste og bøn; og vær så sammen igen, så Satan ikke frister jer i jeres afholdenhed.

[1Kor 7:6] Men dette siger jeg med tilladelse, og ikke som en befaling.

[1Kor 7:7] For jeg ville at alle mennesker var ligesom jeg migselv. Men ethvert menneske har hans egen passende gave fra Gud, én efter denne måde, og en anden efter det.

[1Kor 7:8] Jeg siger derfor til de ugifte og enkerne, Det er godt for dem hvis de forbli'r ligesom jeg.

[1Kor 7:9] Men hvis de ikke kan holde ud, lad dem gifte sig: for det er bedre at gifte sig end at brænde af længsel.

[1Kor 7:10] Og til de gifte befaler jeg, dog ikke jeg, men Herren, Lad ikke hustruen rejse fra hendes ægtemand:

[1Kor 7:11] Men og hvis hun rejser, lad hende forbli' ugift, eller bli' genforenet med hendes ægtemand: og lad ikke ægtemanden skille sig fra hans hustru.

[1Kor 7:12] Men til resten siger jeg, ikke Herren: Hvis der er en broder der har en hustru der ikke tror, og hun er tilfreds med at bo med ham, lad ham ikke skille sig fra hende.

[1Kor 7:13] Og kvinden som har en ægtemand der ikke tror, og hvis han er tilfreds med at bo med hende, så lad hende ikke skille sig fra ham.

[1Kor 7:14] For den ikke troende ægtemand er helliggjort via hustruen, og den ikke troende hustru er helliggjort via ægtemanden: for ellers ville jeres børn være urene; men nu er de hellige.

[1Kor 7:15] Men hvis den ikke troende rejser, lad ham rejse. En broder eller søster er ikke under fangenskab i sådanne sager: for Gud har kaldet os til fred.

[1Kor 7:16] For hvad ved du, Kæreste hustru, om du skal frelse din ægtemand? eller hvordan ved du, Kæreste ægtemand, om du skal frelse din hustru?

[1Kor 7:17] Men som Gud har fordelt til ethvert menneske, som Herren har kaldet enhver, lad ham vandre sådant. Og sådant forordner jeg det i alle kirker.

[1Kor 7:18] Er nogen mand kaldet som er omskåret? lad ham ikke bli' uomskåret. Er nogen kaldet i uomskærelse? lad ham ikke bli' omskåret.

[1Kor 7:19] Omskærelse er ingenting, og uomskærelse er ingenting, men det er

at overholde Guds befalinger.

[1Kor 7:20] Lad enhver mand forbli' i det samme kald hvori han var kaldet.

[1Kor 7:21] Er du kaldet ved at være en tjener? bekymre dig ikke om det: men hvis du har mulighed for at bli' sat fri, så gør hellere det.

[1Kor 7:22] For han der er kaldet i Herren, som er en tjener, er Herrens frigivne: ligeså også han der er kaldet, som er fri, er Kristus' tjener.

[1Kor 7:23] I er købt for en pris; vær I ikke mennesketjenere.

[1Kor 7:24] Brødre, lad enhver mand, hvori han er kaldet, deri forbli' med Gud.

[1Kor 7:25] Nu har jeg ingen befalingen fra Herren angående jomfruer: alligevel giver jeg min vurdering, som én der har modtaget barmhjertighed af Herren til at være trofast.

[1Kor 7:26] Jeg antar derfor at dette er godt til den nærværende nød, jeg siger, at det er godt for en mand at være sådan.

[1Kor 7:27] Er du bundet til en hustru? søg ikke efter at bli' løst. Er du løst fra en hustru? søg ikke efter en hustru.

[1Kor 7:28] Men og hvis du gifter dig, har du ikke syndet; og hvis en jomfru gifter sig, har hun ikke syndet. Ikke desto mindre så skal sådanne ha' kødelig trængsel: men jeg skåner jer.

[1Kor 7:29] Men dette siger jeg, brødre, tiden er nær: og det mangler stadig, at både dem som har hustruer er som om de ikke havde en;

[1Kor 7:30] Og de der græder, som om de ikke græd; og de der jubler, som om de ikke jublede; og de der køber, som om de intet besad;

[1Kor 7:31] Og de der bruger denne verden, som ikke at misbruge den: for måden denne verden fremstår forsvinder.

[1Kor 7:32] Men jeg ville ha' jer bekymringsløse. Han der er ugift har omsorg for de ting som tilhører Herren, hvordan han kan behage Herren:

[1Kor 7:33] Men han der er gift har omsorg for de ting der er af denne verden, hvordan han må behage hans hustru.

[1Kor 7:34] Der er også forskel på en hustru og en jomfru. Den ugifte kvinde har omsorg for Herrens ting, at hun må være hellig både i krop og i ånd: men hun der er gift har omsorg for denne verdens ting, hvordan hun må behage hendes ægtemand.

[1Kor 7:35] Og dette taler jeg for jeres eget bedste; ikke så jeg må kaste en fælde over jer, men for det som er anstændigt, og så I må være opmærksomme på Herren uden distraktion.

[1Kor 7:36] Men hvis der er en mand der tænker at han opfører sig selv uanstændigt imod sin jomfru, hvis hun passerer blomsten af sin alder, og behov da er tiltrængt, lad ham gøre hvad han vil, han synder ikke: lad dem gifte sig.

[1Kor 7:37] Ikke desto mindre han der står grundfæstet i hans hjerte, ved ingen nødvendighed at ha', men har myndighed over hans egen vilje, og har forordnet det sådant i hans hjerte at han vil beholde hans jomfruelighed, gør vel.

[1Kor 7:38] På samme måde gør han vel som giver hende i ægteskab; men han

som ikke giver hende i ægteskab gør bedre.

[1Kor 7:39] Hustruen er bundet via loven så længe som hendes ægtemand lever; men hvis hendes ægtemand er død, da er hun fri til at gifte sig med hvem hun vil; kun i Herren.

[1Kor 7:40] Men hun er gladere hvis hun forbli'r sådan, efter min vurdering: og jeg tænker også at jeg har Guds Ånd.

[1Kor 8:1] Nu vedrørende ting tilbudt til afguder, vi ved at vi alle har kundskab. Kundskab gør opblæst, men næstekærlighed opbygger.

[1Kor 8:2] Og hvis der er en mand der tænker at han ved noget, ved han endnu intet som han burde vide det.

[1Kor 8:3] Men hvis der er en mand der elsker Gud, den samme er kendt af ham.

[1Kor 8:4] Når der derfor er spørgsmål om at spise de ting som er tilbudt som ofre til afguder, så ved vi at en afgud intet er i denne verden, og at der ingen anden Gud er end én.

[1Kor 8:5] For selvom der er dem som kaldes guder, enten i himlen eller på jorden, (sommom der er mange guder, og mange herrer,)

[1Kor 8:6] Men for os er der kun én Gud, Faderen, af hvem alle ting er, og vi i ham; og én Herre Jesus Kristus, via hvem alle ting er, og vi via ham.

[1Kor 8:7] Imidlertid er der ikke i ethvert menneske den kundskab: for nogen med samvittighed fra afguden spiser indtil denne time det som en ting tilbudt til en afgud; og deres samvittighed som er svag er besmittet.

[1Kor 8:8] Men mad fordømmer os ikke overfor Gud: for hverken, hvis vi spiser, er vi bedre; hverken, hvis vi ikke spiser, er vi værre.

[1Kor 8:9] Men vær varsom så ikke denne jeres frihed på nogen måde bli'r en snubleblok for dem som er svage.

[1Kor 8:10] For hvis der er en mand der ser dig som har kundskab sidde til bords i afgudstemplet, skal den svages samvittighed så ikke bli' opildnet til at spise de ting som er tilbudt til afguder;

[1Kor 8:11] Og skal den svage broder forulykke gennem din kundskab, for hvem Kristus døde?

[1Kor 8:12] Men når I synder sådant imod brødrene, og sårer deres svage samvittighed, synder I imod Kristus.

[1Kor 8:13] Derfor, hvis mad får min bror til at krænke, vil jeg ikke spise noget kød mens denne verden står, for ikke at jeg får min bror til at krænke.

[1Kor 9:1] Er jeg ikke en apostel? er jeg ikke fri? har jeg ikke set Jesus Kristus vor Herre? er I ikke mit virke i Herren?

[1Kor 9:2] Hvis jeg ikke er en apostel for andre, så er jeg det utvivlsomt for jer: for sejlet af mit apostelembede er I, i Herren.

[1Kor 9:3] Mit svar til dem som undersøger mig er dette,

[1Kor 9:4] Har vi ikke lov til at spise og drikke?

[1Kor 9:5] Har vi ikke lov til at ledsage en søster, en hustru, ligesom andre apostle, og som Herrens brødre, og Kefas?

[1Kor 9:6] Eller er det kun mig og Barnabas, som ikke har lov til at la' være med at arbejde?

[1Kor 9:7] Hvem drager nogensinde i krig på sin egen bekostning? hvem planter en vingård, og spiser så ikke af dens frugt? eller giver mad til en flok dyr, og spiser så ikke af dens mælk?

[1Kor 9:8] Siger jeg disse ting som et menneske? eller siger ikke også loven det samme?

[1Kor 9:9] For det er skrevet i Moseloven, Du skal ikke binde mulen til på oxen der træder kornet ud. Tager Gud sig af oxen?

[1Kor 9:10] Eller siger han det kun for vores skyld? Dette er helt sikkert skrevet for vores skyld: så han som pløjer skulle pløje i håb; og at han som tærsker skulle være delagtig i hans håb.

[1Kor 9:11] Hvis vi har sået åndelige ting i jer, er det en stor ting hvis vi skulle kunne høste jeres kødelige ting?

[1Kor 9:12] Hvis andre er delagtige i denne myndighed over jer, er vi ikke snarere? Ikke desto mindre så har vi ikke brugt denne myndighed; men udholdt i alle ting, for ikke at vi skulle forhindre Kristus' evangelie.

[1Kor 9:13] Ved I ikke at de som betjener omkring hellige ting lever af de ting som kommer fra templet? og de som venter ved alteret er delagtige med alteret?

[1Kor 9:14] På samme måde har Herren forordnet at de som prædiker evangeliet skulle leve af evangeliet.

[1Kor 9:15] Men jeg har ikke gjort brug af nogen af disse ting: jeg har heller ikke skrevet disse ting, så det skulle bli' gjort sådant for mig: for det var bedre for mig at dø, end at noget menneske skulle gøre min herlighed til intet.

[1Kor 9:16] For selvom jeg prædiker evangeliet, har jeg intet at rose mig af: for nødvendighed er lagt på mig: ja, arme mig, hvis jeg ikke prædiker evangeliet!

[1Kor 9:17] For hvis jeg frivilligt gør denne ting, har jeg en belønning: men hvis imod min vilje, er en dispensation i evangeliet betroet til mig.

[1Kor 9:18] Hvad er da min belønning? Så sandelig det, når jeg prædiker evangeliet, må jeg udføre Kristus' evangelie uden beregning, så jeg ikke misbruger min myndighed i evangeliet.

[1Kor 9:19] For selvom jeg er fri fra alle mennesker, har jeg alligevel gjort mig selv til en tjener for alle, så jeg måtte vinde endnu flere.

[1Kor 9:20] Og for Jøderne var jeg som en Jøde, så jeg måtte vinde Jøderne; for dem der er under loven, som var jeg under loven, så jeg måtte vinde dem der er under loven;

[1Kor 9:21] For dem der er uden lov, som uden lov, (ikke ved at være uden Guds lov, men under Kristus' lov,) så jeg måtte vinde dem der er uden lov.

[1Kor 9:22] For de svage blev jeg som svag, så jeg måtte vinde de svage: jeg er gjort til alle ting for alle mennesker, så jeg med alle midler måtte frelse nogen.

[1Kor 9:23] Og dette gør jeg for evangeliets skyld, så jeg måtte være delagtig deraf med jer.

[1Kor 9:24] Ved I ikke at de som løber i et løb, alle løber, men én modtager medaljen? Løb sådant, så I må vinde.

[1Kor 9:25] Og ethvert menneske der stræber efter ledelsen er behersket i alle ting. Nu gør de det for at vinde en forgængelig krone; men vi en uforgængelig.

[1Kor 9:26] Derfor løber jeg sådant, ikke som usikker; sådant kæmper jeg, ikke som en' der slår ud i luften:

[1Kor 9:27] Men jeg holder min krop nede, og bringer den ind i underkastelse: for ikke at den på nogen måde, når jeg har prædikeret for andre, jeg migselv skulle være en forkastet.

[1Kor 10:1] I øvrigt, brødre, ville jeg ikke at I skulle være uvidende, hvordan at alle vore fædre var under skyen, og passerede gennem havet;

[1Kor 10:2] Og var alle døbt til Moses i skyen og i havet;

[1Kor 10:3] Og de spiste alle den samme åndelige mad;

[1Kor 10:4] Og drak den samme åndelige drik: for de drak af den åndelige Klippe der fulgte dem: og den Klippe var Kristus.

[1Kor 10:5] Men der var mange af dem som Gud ikke var tilfreds med: for de blev bragt til fald i vildmarken.

[1Kor 10:6] Nu var disse ting vore eksempler, med den hensigt at vi ikke skulle lyste efter onde ting, som de også lystede.

[1Kor 10:7] Vær I heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem var; som det er skrevet, Folket satte sig ned for at spise og drikke, og rejste sig op for at lege.

[1Kor 10:8] Lad os heller ikke begå hor, som nogle af dem begik, og der faldt 23.000 på én dag.

[1Kor 10:9] Lad os heller ikke friste Kristus, som nogle af dem også fristede, og var destrueret af slanger.

[1Kor 10:10] Beklag I jer heller ikke, som nogle af dem beklagede sig, og var destrueret af destroyeren.

[1Kor 10:11] Nu skete alle disse ting for dem som eksempler: og de er skrevet for vor formaning, over hvem denne verdens ende er kommet.

[1Kor 10:12] Lad derfor ham der tænker at han står fast passe på at han ikke falder.

[1Kor 10:13] Der er ingen fristelse der er kommet over jer foruden sådanne som er almindelig for mennesket: men Gud er trofast, som ikke vil tillade jer at bli' fristet over hvad I magter; men vil med fristelsen også lave en flugtvej, så I kan være istand til at bære den.

[1Kor 10:14] Derfor, mine højt elskede, flygt fra afgudsdyrkelse.

[1Kor 10:15] Jeg taler som til vise mennesker; bedøm I hvad jeg siger.

[1Kor 10:16] Velsignelsensskoppen som vi velsigner, er den ikke fællesskabet i Kristus' blod? Brødet som vi bryder, er det ikke fællesskabet i Kristus' krop?

[1Kor 10:17] For vi som er mange er et brød, og en krop: for vi er alle delagtige i det ene brød.

[1Kor 10:18] Læg mærke det kødelige Israel: er ikke de som spiser af ofrene delagtige i alteret?

[1Kor 10:19] Hvad siger jeg da? at afguden er noget, eller at det som er tilbudt

som ofre til afguder er noget?

[1Kor 10:20] Men jeg siger, at de ting som Hedningerne ofrer, ofrer de til djævlene, og ikke til Gud: og jeg ville ikke at I skulle ha' fællesskab med djævlene.

[1Kor 10:21] I kan ikke drikke Herrens kop, og djævlens kop: I kan ikke både være delagtige i Herrens bord, og djævlens bord.

[1Kor 10:22] Provokerer vi Herren til jalousi? er vi stærkere end han?

[1Kor 10:23] Alle ting er lovligt for mig, men det er ikke alle ting der er formålstjenligt: alle ting er lovligt for mig, men det er ikke alle ting der opbygger.

[1Kor 10:24] Lad intet menneske søge sit eget, men ethvert menneske en andens rigdom.

[1Kor 10:25] Hvadsomhelst der er solgt i slagterbutikken, spis det, og stil ikke spørgsmål for samvittighedens skyld:

[1Kor 10:26] For jorden er Herrens, og dens fylde.

[1Kor 10:27] Hvis nogen af dem der ikke tror indbyder jer til en fest, og I er ledet til at gå; hvadsomhelst der er sat foran jer, spis, ved ikke at stille noget spørgsmål for samvittighedens skyld.

[1Kor 10:28] Men hvis der er en mand der siger til jer, Dette er tilbudt som offer til afguder, spis ikke for hans skyld der viste det, og for samvittighedens skyld: for jorden er Herrens, og dens fylde.

[1Kor 10:29] Samvittighed, jeg siger, ikke din egen, men for den anden: for hvorfor er min frihed dømt for en andens mands samvittighed?

[1Kor 10:30] For hvis jeg er en der er delagtig via nåde, hvorfor er der så talt ondt om mig for det som jeg giver taksigelsesbønner for?

[1Kor 10:31] For om I så spiser, eller drikker, eller hvadsomhelst I gør, gør alt til Guds herlighed.

[1Kor 10:32] Krænk ingen, hverken Jøderne, eller Hedningerne, eller Guds kirke:

[1Kor 10:33] Ligesom jeg behager alle mennesker i alle ting, ved ikke at søge mit eget bedste, men det bedste for mange, så de må bli' frelst.

[1Kor 11:1] Vær I følgere af mig, ligesom jeg også er det af Kristus.

[1Kor 11:2] Nu roser jeg jer, brødre, for at I husker på mig i alle ting, og holder ritualerne, som jeg forløste dem til jer.

[1Kor 11:3] For jeg ville ha' at I forstår, at hovedet over enhver mand er Kristus, og hovedet over kvinden er manden; og hovedet over Kristus er Gud.

[1Kor 11:4] Enhver bedende eller profeterne mand, som har hans hoved tildækket, vanærer hans hoved.

[1Kor 11:5] Men enhver bedende eller profeterne kvinde, som har hendes hoved utildækket vanærer hendes hoved: for det ville være det sammen som hvis hun var barberet.

[1Kor 11:6] For hvis kvinden ikke er tildækket, lad hende også bli' klippet: men hvis det er en skam for kvinden at bli' klippet eller barberet, lad hende være tildækket.

[1Kor 11:7] For en mand bør i virkeligheden ikke tildække hans hoved, eftersom

han er figuren og herligheden fra Gud: men kvinden er mandens herlighed.

[1Kor 11:8] For manden er ikke af kvinden; men kvinden af manden.

[1Kor 11:9] Manden var heller ikke skabt for kvinden; men kvinden for manden.

[1Kor 11:10] Af denne grund bør kvinden ha' myndighed over sit hoved på grund af englene.

[1Kor 11:11] Ikke desto mindre så er manden intet uden kvinden, og heller ikke kvinden uden manden, i Herren.

[1Kor 11:12] For som kvinden er af manden, på samme måde er manden også via kvinden; men alle ting fra Gud.

[1Kor 11:13] Døm i jerselv: er det anstændigt at en kvinde beder til Gud utildækket?

[1Kor 11:14] Underviser ikke selv naturen jer, at, hvis en mand har langt hår, er det en skam for ham?

[1Kor 11:15] Men hvis en kvinde har langt hår, er det en herlighed for hende: for hendes hår er givet hende som et dække.

[1Kor 11:16] Men hvis der er en mand der ser ud til at være stridslysten, vi har ingen sådan skik, heller ikke Guds kirker.

[1Kor 11:17] Nu i dette som jeg erklærer for jer roser jeg jer ikke, for I samles ikke for det bedre, men for det værre.

[1Kor 11:18] For først af alt, når I samles i kirken, hører jeg at der er splittelser blandt jer; og jeg tror delvis på det.

[1Kor 11:19] For der må også være vranglære blandt jer, så de som er godkendt må bli' synliggjort blandt jer.

[1Kor 11:20] Når I derfor samles på et sted, er det ikke for at spise Herrens aftensmåltid.

[1Kor 11:21] For når I spiser tager den ene før den anden sin egen aftensmad: og en er sulten, og en anden er fuld.

[1Kor 11:22] Hvad? har I ikke huse som I kan spise og drikke i? eller foragter I Guds kirke, og bringer skam over dem som intet har? Hvad skal jeg sige til jer? skal jeg rose jer i dette? jeg roser jer ikke.

[1Kor 11:23] For jeg har modtaget fra Herren det som jeg også forløste til jer, At Herren Jesus den samme nat i hvilken han var forrådt tog et brød:

[1Kor 11:24] Og da han havde givet taksigelsesbønner, brød han det, og sagde, Ta', spis: dette er min krop, som er brudt for jer: gør dette i erindring om mig.

[1Kor 11:25] På samme måde tog han også koppen, da han havde spist, og siger, Denne kop er det nye testamente i mit blod: gør I dette, så ofte som I drikker det, i erindring om mig.

[1Kor 11:26] For så ofte som I spiser dette brød, og drikker denne kop, viser I Herrens død indtil han kommer.

[1Kor 11:27] Hvemsomhelst der derfor skal spise dette brød, og drikke af denne Herrens kop, uværdigt, skal være skyldig i Herrens krop og blod.

[1Kor 11:28] Men lad et menneske undersøge sigselv, og lad ham sådant spise af det brød, og drikke af den kop.

[1Kor 11:29] For han som spiser og drikker uværdigt, spiser og drikker forbandelse til sigselv, ved ikke at tage hensyn til Herrens krop.

[1Kor 11:30] Af denne grund er mange svage og sygelige blandt jer, og mange sover.

[1Kor 11:31] For hvis vi ville dømmes osselv, skulle vi ikke bli' dømt.

[1Kor 11:32] Men når vi er dømt, er vi irettesat af Herren, så vi ikke skulle bli' fordømt med denne verden.

[1Kor 11:33] Derfor, mine brødre, når I samles for at spise, vent på hinanden.

[1Kor 11:34] Og hvis der er en mand der er sulten, lad ham spise hjemmefra; så I ikke forsamles til fordømmelse. Og resten vil jeg få styr på når jeg kommer.

[1Kor 12:1] Nu vedrørende åndelige gaver, brødre, ville jeg ikke ha' jer uvidende.

[1Kor 12:2] I ved at I var Hedninger, båret væk til disse stumme afguder, ligesom I var ledt.

[1Kor 12:3] Derfor vil jeg at I forstår, at intet menneske som taler via Guds Ånd kalder Jesus forbandet: og at intet menneske kan sige at Jesus er Herren, foruden via den Hellige Ånd.

[1Kor 12:4] Nu er der forskelligartede gaver, men den samme Ånd.

[1Kor 12:5] Og der er forskelle i administration, men den samme Herre.

[1Kor 12:6] Og der er forskelligartede operationer, men det er den samme Gud som udfører alt i alle.

[1Kor 12:7] Men manifestationen af Ånden er givet til ethvert menneske til fælles gavn.

[1Kor 12:8] For til én er givet visdomsord via Ånden; til en anden kundskabsord via den samme Ånd;

[1Kor 12:9] Til en anden tro via den samme Ånd; til en anden helbredelses gaver via den samme Ånd;

[1Kor 12:10] Til en anden at udfører mirakler; til en anden profeti; til en anden at kunne bedømme ånder; til en anden flere slags tungemål; til en anden tolkningen af tungemål:

[1Kor 12:11] Men alt dette udfører den ene og selvsamme Ånd, og giver til ethvert menneske særskilt som han vil.

[1Kor 12:12] For som kroppen er én, og har mange lemmer, og alle lemmerne fra den ene krop: som er mange, er én krop: sådant er Kristus også.

[1Kor 12:13] For via én Ånd er vi alle døbt ind i én krop, om vi er Jøder eller Hedninger, om vi er slave eller fri; og har alle fået givet at drikke ind i én Ånd.

[1Kor 12:14] For kroppen er ikke et lem, men mange.

[1Kor 12:15] Hvis foden skal sige, Fordi jeg ikke er hånden, er jeg ikke af kroppen; er den da ikke af kroppen?

[1Kor 12:16] Og hvis øret skal sige, Fordi jeg ikke er øjet, er jeg ikke af kroppen; er det da ikke af kroppen?

[1Kor 12:17] Hvis hele kroppen var et øje, hvor var hørelsen? hvis det hele var hørelse, hvor var så lugtesansen?

[1Kor 12:18] Men nu har Gud sat lemmerne hver og en af dem i kroppen, som det behagede ham.

[1Kor 12:19] Og hvis de alle var et lem, hvor var kroppen?

[1Kor 12:20] Men nu er de mange lemmer, men så alligevel én krop.

[1Kor 12:21] Og øjet kan ikke sige til hånden, jeg har ikke brug for dig; heller ikke igen hovedet til foden, jeg har ikke brug for dig.

[1Kor 12:22] Nej, meget mere de lemmer af kroppen, som ser ud til at være mere skrøbelige, er nødvendige.

[1Kor 12:23] Og de lemmer af kroppen, som vi tænker er de mindst ærbare, på disse skænker vi desto større ære; og vores uanstændige dele har større anstændighed.

[1Kor 12:24] For vores anstændige dele har ikke brug for noget: men Gud har hærdet kroppen sammen, ved at ha' givet større ære til den del som manglede:

[1Kor 12:25] Så der ikke skulle være nogen splittelse i kroppen; men at lemmerne skulle ha' den samme omsorg for hinanden.

[1Kor 12:26] Og hvis et lem lider, lider alle lemmerne med det; eller hvis et lem er æret, jubler alle lemmerne med det.

[1Kor 12:27] Nu er I Kristus' krop, og lemmer i særdeleshed.

[1Kor 12:28] Og Gud har sat nogle i kirken, først apostle, sekundært profeter, for det tredje lærere, efter det mirakler, derefter helbredelses gaver, hjælpere, ledelser, forskelligartede tungemål.

[1Kor 12:29] Er alle apostle? er alle profeter? er alle lærere? kan alle udføre mirakler?

[1Kor 12:30] Har alle helbredelses gaver? taler alle med tungemål? tolker alle?

[1Kor 12:31] Men begær inderligt de bedste gaver: og her viser jeg jer en mere fremragende vej.

[1Kor 13:1] Selvom jeg taler med menneskets og engles tungemål, og ikke har næstekærlighed, er jeg blevet som et larmende blæseinstrument, eller klangen af et bækken.

[1Kor 13:2] Og selvom jeg har profetiens gave, og forstår alle mysterier, og har al kundskab; og selvom jeg har al tro, så jeg kunne flytte bjerge, og ikke har næstekærlighed, er jeg ingenting.

[1Kor 13:3] Og selvom jeg skænker alt mit gods for at give mad de fattige, og selvom jeg overgiver min krop til at bli' brændt, og ikke har næstekærlighed, gavner det mig intet.

[1Kor 13:4] Næstekærlighed er tålmodig, og er venlig; næstekærlighed misunder ikke; næstekærlighed ophøjer ikke sigselv, er ikke opblæst,

[1Kor 13:5] Opfører ikke sigselv usømmeligt, søger ikke hendes eget, er ikke let provokeret, tænker intet ondt;

[1Kor 13:6] Jubler ikke over fejltrin, men jubler over sandheden;

[1Kor 13:7] Er overbærende med alle ting, tror alle ting, håber på alle ting, udholder alle ting.

[1Kor 13:8] Næstekærlighed fejler aldrig: men om der er profetier, fejler de; om det er tungemål, ophører de; om det er kundskab, skal den forsvinde;

[1Kor 13:9] For vi kender delvis, og vi profeterer delvis.

[1Kor 13:10] Men når det som er perfekt er kommet, så skal det som er delvis bli' fjernet.

[1Kor 13:11] Da jeg var et barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn: men da jeg blev en mand, fjernede jeg barnlige ting.

[1Kor 13:12] For nu ser vi gennem et glas, formørket; men senere ansigt til ansigt: nu kender jeg delvis; men da skal jeg kende ligesom jeg også er kendt.

[1Kor 13:13] Og nu forbli'r tro, håb, næstekærlighed, disse tre; men den største af disse er næstekærlighed.

[1Kor 14:1] Følg efter næstekærlighed, og ønsk åndelige gaver, men hellere at I må profetere.

[1Kor 14:2] For han som taler i et ukendt tungemål taler ikke til mennesker, men til Gud: for intet menneske forstår ham; imidlertid åndeligt taler han mysterier.

[1Kor 14:3] Men han som profeterer taler til menneskers opbyggelse, og formaning, og trøst.

[1Kor 14:4] Han som taler i et ukendt tungemål opbygger sig selv; men han som profeterer opbygger kirken.

[1Kor 14:5] Jeg ville at I alle talte med tungemål, men hellere at I profeterede: for større er han som profeterer end han som taler med tungemål, medmindre han tolker, så kirken må modtage opbyggelse.

[1Kor 14:6] Nu, brødre, hvis jeg kommer til jer og taler med tungemål, hvad skal jeg gavne jer, medmindre jeg skal tale til jer enten via åbenbaring, eller via kundskab, eller via at profetere, eller via doktrin?

[1Kor 14:7] Og selv ting uden liv giver lyd, om det er fløjte eller harpe, medmindre de giver en forskel i lydene, hvordan skal det bli' kendt hvad der er fløjtet eller harpet?

[1Kor 14:8] For hvis trompeten giver en utydelig lyd, hvem skal forberede sig selv til kampen?

[1Kor 14:9] Sådant ligeledes I, medmindre I med tungen udtaler ord der er nemme at forstå, hvordan skal det bli' kendt hvad der er sagt? for I taler ud i luften.

[1Kor 14:10] Der er, det må være, så mange forskellige slags stemmer i denne verden, og ingen af dem er uden betydning.

[1Kor 14:11] Hvis jeg derfor ikke forstår hvad der bli'r sagt, vil jeg for ham som taler være en fremmed, og han som taler en fremmed for mig.

[1Kor 14:12] På samme måde I, eftersom I er nidkære efter åndelige gaver, søg efter at I må udmærke jer til kirkens opbyggelse.

[1Kor 14:13] Lad derfor ham som taler i et ukendt tungemål bede om at han må bli' tolket.

[1Kor 14:14] For hvis jeg beder i et ukendt tungemål, ber min ånd, men min forståelse er ufrugtbar.

[1Kor 14:15] Hvad er det så? jeg vil bede med ånden, og jeg vil også bede med forstanden: jeg vil synge med ånden, og jeg vil også synge med forstanden.

[1Kor 14:16] For når du så velsigner med ånden, hvordan skal han som besidder de ulærdes værelse sige Amen til dine taksigelsesbønner, eftersom han ikke forstår hvad du siger?

[1Kor 14:17] For dine taksigelsesbønner er sandelig gode nok, men de andre er ikke opbygget.

[1Kor 14:18] Jeg takker min Gud, jeg taler mere med tungemål end alle I:

[1Kor 14:19] Alligevel ville jeg hellere i kirken tale 5 ord med min forståelse, så jeg med min stemme også måtte undervise andre, end 10.000 ord i et ukendt tungemål.

[1Kor 14:20] Brødre, vær ikke børn i forståelse: vær I imidlertid børn i skadefryd, men vær mænd i forståelse.

[1Kor 14:21] I loven er der skrevet, Hos mennesker med andre tungemål og andre læber vil jeg tale til dette folk; og alligevel for alt det vil de ikke høre mig, siger Herren.

[1Kor 14:22] Derfor er tungemål der som et tegn, ikke til dem som tror, men til dem som ikke tror: men profeti tjener ikke for dem der ikke tror, men for dem som tror.

[1Kor 14:23] Hvis derfor hele kirken er samlet på et sted, og alle taler med tungemål, og der kommer en af de ulærde ind, eller vantroende, vil de så ikke sige at I er tossede?

[1Kor 14:24] Men hvis alle profeterer, og der kommer én ind som ikke tror, eller én ulærd, er han overbevist af alle, er han dømt af alle:

[1Kor 14:25] Og således er hemmelighederne i hans hjerte manifesteret; og falder så ned på hans ansigt og vil tilbede Gud, og rapportere at Gud sandelig er i jer.

[1Kor 14:26] Hvordan er det da, brødre? når I samles, hver en af jer har en salme, har en doktrin, har et tungemål, har en åbenbaring, har en tolkning. Lad alle ting bli' gjort for at opbygge.

[1Kor 14:27] Hvis der er en mand der taler i en ukendt tunge, lad det være 2, eller højst 3, og det efter hinanden; og lad én tolke.

[1Kor 14:28] Men hvis der ikke er én som tolker, lad ham være stille i kirken; og lad ham tale til sig selv, og til Gud.

[1Kor 14:29] Lad profeterne tale 2 eller 3, og lad de andre dømmе.

[1Kor 14:30] Hvis nogen ting er afsløret til en anden som sidder der, lad den første være stille.

[1Kor 14:31] For I må alle profetere én efter én, så alle må lære, og alle må bli' trøstet.

[1Kor 14:32] Og profeternes ånder er underlagt profeterne.

[1Kor 14:33] For Gud er ikke forvirringens forfatter, men fredens, som i alle de helliges kirker.

[1Kor 14:34] Lad jeres kvinder være stille i kirkerne: for det er ikke tilladt for dem at tale; men det er befalet af dem at de er under lydighed, som også loven siger.

[1Kor 14:35] Og hvis de vil lære noget, lad dem spørge deres ægtemænd hjemme: for det er en skam for kvinden at tale i kirken.

[1Kor 14:36] Hvad? kom Guds ord ud fra jer? eller kom det kun til jer?

[1Kor 14:37] Hvis der er en mand der ser på sig selv som en profet, eller åndelig, lad ham anerkende at de ting jeg skriver til jer er Herrens befaling.

[1Kor 14:38] Men hvis der er en mand der er uvidende, lad ham være uvidende.

[1Kor 14:39] Derfor, brødre, tragt efter at profetere, og forbyd ikke at der tales med tungemål.

[1Kor 14:40] Lad alle ting bli' gjort anstændigt og ordentligt.

[1Kor 15:1] Desuden, brødre, bekendtgør jeg det evangelie til jer som jeg prædikede for jer, som I også har modtaget, og hvori I står;

[1Kor 15:2] Via hvilket I også er frelst, hvis I husker på hvad jeg prædikede for jer, medmindre I har troet forgæves.

[1Kor 15:3] For først af alt forløste jeg det til jer som jeg også modtog, **hvordan** at Kristus døde for vore synder i overensstemmelse med skrifterne;

[1Kor 15:4] Og at han var begravet, og at han opstod igen den tredje dag i overensstemmelse med skrifterne;

[1Kor 15:5] Og at han var set af Kefas, derefter af de 12:

[1Kor 15:6] Efter det, var han set af over 500 brødre på en gang; af hvem størstedelen er tilbage indtil dette nu, men nogle er faldet i søvn.

[1Kor 15:7] Efter det, var han set af Jacob; derefter af alle apostlene.

[1Kor 15:8] Og sidst af alle var han også set af mig, som af en født ud af rette tid.

[1Kor 15:9] For jeg er den mindste af apostlene, der ikke er passende til at bli' kaldt en apostel, fordi jeg forfulgte Guds kirke.

[1Kor 15:10] Men jeg er hvad jeg er via Guds nåde: og hans nåde som var skænket over mig var ikke forgæves; men jeg arbejdede mere rigeligt end alle de: dog ikke jeg, men Guds nåde som var hos mig.

[1Kor 15:11] Derfor om det var jeg eller dem, sådant prædiker vi, og sådant troede I.

[1Kor 15:12] Hvis nu Kristus er prædikeret at han opstod fra de døde, hvordan kan nogle blandt jer sige at der ingen opstandelse er fra de døde?

[1Kor 15:13] Men hvis der ingen opstandelse er fra de døde, da er Kristus ikke opstået:

[1Kor 15:14] Og hvis Kristus ikke er opstået, da er vor prædiken nyttesløs, og jeres tro er også nyttesløs.

[1Kor 15:15] Ja, og vi er fundet at være falske vidner fra Gud; fordi vi har vidnet om Gud at han oprejste Kristus: som han ikke oprejste, hvis det er sådant at de døde ikke opstår.

[1Kor 15:16] For hvis de døde ikke opstår, da er Kristus ikke rejst:

[1Kor 15:17] Og hvis Kristus ikke er rejst, er jeres tro nyttesløs; I er stadig i jeres synder.

[1Kor 15:18] Da er de også forulykket som er faldet i søvn i Kristus.

[1Kor 15:19] Hvis vi kun i dette liv har håb i Kristus, er vi de mest miserable af alle mennesker.

[1Kor 15:20] Men nu er Kristus opstået fra de døde, og blev førstefrugterne af dem der sov.

[1Kor 15:21] For eftersom døden kom via mennesket, så kom opstandelsen fra de døde også via mennesket.

[1Kor 15:22] For som alle dør i Adam, på samme måde skal alle bli' vakt til live i Kristus.

[1Kor 15:23] Men ethvert menneske i hans egen rækkefølge: Kristus førstefrugterne; derefter de som er Kristus' ved hans ankomst.

[1Kor 15:24] Da kommer enden, efter at han har udleveret kongeriget til Gud, ja Faderen; efter at han har nedlagt alt lederskab og al autoritet og kraft.

[1Kor 15:25] For han må regere, indtil han havde lagt alle fjender under hans fødder.

[1Kor 15:26] Den sidste fjende som skal bli' destrueret er døden.

[1Kor 15:27] For han har lagt alle ting under hans fødder. Men når han siger alle ting er lagt under ham, er det manifesteret at han er accepteret, han som lagde alle ting under ham.

[1Kor 15:28] Og når alle ting er blevet underlagt ham, derefter vil Sønnen også ham selv give alle ting tilbage til ham, for at Gud må være alt i alle.

[1Kor 15:29] Hvad skal de ellers gøre dem som er døbt for de døde, hvis de døde slet ikke opstår? hvorfor er de så døbt for de døde?

[1Kor 15:30] Og hvorfor er vi konstant udsat for fare?

[1Kor 15:31] Jeg viser det via jeres glæde som jeg har i Kristus Jesus vor Herre, jeg dør dagligt.

[1Kor 15:32] Hvis det var på menneskelig vis at jeg kæmpede med dyrene i Efesus, hvad hjalp det så mig, hvis de døde ikke opstår? lad os spise og drikke; for i morgen dør vi.

[1Kor 15:33] Vær ikke bedraget: onde budskaber fordærver gode manerer.

[1Kor 15:34] Vågn op til retfærdighed, og synd ikke; for nogle har ikke kundskaben om Gud: jeg taler dette til jeres skam.

[1Kor 15:35] Men nogle mennesker vil sige, Hvordan er de døde oprejst? og med hvilken krop kommer de?

[1Kor 15:36] Du tåbe, den som du sår er ikke levendegjort, medmindre den dør:

[1Kor 15:37] Og den som du sår, du sår ikke den krop der skulle blive, men en nøgen frøkerne, den må forvandles fra hvede, eller fra en anden slags frøkerne:

[1Kor 15:38] Men Gud giver den en krop som det behager ham, og til hver sæd hans egen krop.

[1Kor 15:39] Alt kød er ikke det samme kød: for der er en slags kød i mennesket,

et andet kød i dyr, et andet i fisk, og et andet i fugle.

[1Kor 15:40] Der er også himmelske kroppe, og jordiske kroppe: men de himmelske kroppe har en' herlighed, og de jordiske en anden herlighed.

[1Kor 15:41] Solen har sin herlighed, og månen en anden herlighed, og en anden herlighed har stjernerne: for den ene stjernes herlighed skiller sig ud fra en andens herlighed.

[1Kor 15:42] Sådant er opstandelsen fra de døde også. Den er sået i forgængelighed; den er oprejst i uforgængelighed:

[1Kor 15:43] Den er sået i vanære; den er oprejst i herlighed: den er sået i svaghed; den er oprejst i magt:

[1Kor 15:44] Den er sået en naturlig krop; den er oprejst en åndelig krop. Der er en naturlig krop, og der er en åndelig krop.

[1Kor 15:45] Og sådant er det skrevet, Det første menneske Adam var gjort til en levende sjæl; den sidste Adam var gjort til en levendegørende ånd.

[1Kor 15:46] Imidlertid var den åndelige ikke først, men den naturlige; og bagefter den som er åndelig.

[1Kor 15:47] Det første menneske er af jorden, jordisk: Det andet menneske er Herren fra himlen.

[1Kor 15:48] Som den jordiske er, sådanne er også de som er jordiske: og som den himmelsk er, sådanne er også de som er himmelske.

[1Kor 15:49] Og som vi har båret figuren af den jordiske, vil vi også bære figuren af den himmelske.

[1Kor 15:50] Nu siger jeg dette, brødre, at kød og blod kan ikke arve Guds kongerige; forgængelighed arver heller ikke uforgængelighed.

[1Kor 15:51] Læg mærke til, jeg viser jer et mysterie: Vi skal ikke alle sove, men vi skal alle bli' forvandlet,

[1Kor 15:52] På et øjeblik, så hurtigt som et blink med øjet, ved den sidste trompet: for trompeten skal lyde, og de døde skal bli' oprejst uforgængelige, og vi skal bli' forvandlet.

[1Kor 15:53] For dette forgængelige må iklæde sig uforgængelighed, og dette dødelige må iklæde sig udødelighed.

[1Kor 15:54] Sådant når dette forgængelige skal ha' iklædt sig det uforgængelige, og dette dødelige har iklædt sig det udødelige, da skal det bli' opfyldt det ordsprog som er skrevet, Død er opslugt i sejr.

[1Kor 15:55] Du død, hvor er dit stik? Du grav, hvor er din sejr?

[1Kor 15:56] Dødens stik er synd; og syndens styrke er loven.

[1Kor 15:57] Men taksigelsesbønner er til Gud, som giver os sejren gennem Jesus Kristus vor Herre.

[1Kor 15:58] Derfor, mine elskede brødre, vær i standhaftige, urokkelige, ved altid at bugne i Herrens værk, eftersom I ved at jeres arbejde ikke er forgæves i Herren.

[1Kor 16:1] Nu vedrørende indsamlingen til de hellige, som jeg har givet ordre til kirkerne fra Galatien, gør I på samme måde.

[1Kor 16:2] På den første dag i ugen lad enhver af jer lægge noget til side, som Gud har givet ham råd til, så der ikke først er indsamlinger når jeg kommer.

[1Kor 16:3] Og når jeg kommer, hvemsomhelst I godkender ved jeres breve, dem vil jeg sende for at bringe jeres gavmildhed til Jerusalem.

[1Kor 16:4] Og hvis det er passende at jeg også går, skal de gå med mig.

[1Kor 16:5] Nu vil jeg komme til jer, når jeg skal passere gennem Makedonien: for jeg passerer gennem Makedonien.

[1Kor 16:6] Og det kan godt være at jeg vil blive, ja, og overvintre hos jer, så I må bringe mig videre på min rejse hvorsomhelst jeg går hen.

[1Kor 16:7] For jeg vil ikke se jer nu ved vejen; men jeg håber at jeg kan bli' et stykke tid hos jer, hvis Herren tillader det.

[1Kor 16:8] Men jeg vil være i Efesus indtil Pinse.

[1Kor 16:9] For en stor og effektiv dør har åbnet sig for mig, og der er mange modstandere.

[1Kor 16:10] Hvis nu Timoteus kommer, se til at han må være hos jer uden frygt: for han udfører Herrens virke, som jeg også gør.

[1Kor 16:11] Lad derfor ingen foragte ham: men ledsag ham videre i fred, så han må komme til mig: for jeg kigger efter ham med brødrene.

[1Kor 16:12] Vedrørende vor broder Apollos, jeg ønskede virkelig at han ville komme til jer med brødrene: men hans vilje var ikke at komme nu; men han vil komme når han skal ha' et belejligt tidspunkt.

[1Kor 16:13] Vær I årvågne, hold fast i troen, opfør jer som mænd, vær stærke.

[1Kor 16:14] Lad alle jeres ting bli' gjort med næstekærlighed.

[1Kor 16:15] Jeg bønfaller jer, brødre, (I kender til Stefanus' hus, at det er Akajas førstefrugter, og at de har viet demselv til betjeningen af de hellige.)

[1Kor 16:16] At I underordner jerselv til sådanne, og til enhver der hjælper hos os, og arbejder.

[1Kor 16:17] Jeg er glad for ankomsten af Stefanus og Fortunatus og Achaicus: for det som manglede fra jeres side har de sørget for.

[1Kor 16:18] For de har forfrisket min og jeres ånd: anerkend I derfor sådanne som dem.

[1Kor 16:19] Kirkerne fra Lilleasien hylder jer. Aquila og Priscilla hylder jer meget i Herren, med kirken som er i deres hus.

[1Kor 16:20] Alle brødrene hilser jer. Hils hinanden med et helligt kys.

[1Kor 16:21] Denne afsluttende hyldest skriver jeg Paulus med min egen hånd.

[1Kor 16:22] Hvis der er en mand der ikke elsker Herren Jesus Kristus, lad ham være Oprigtig indstillet på destruktion Når Herren er kommet.

[1Kor 16:23] Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jer.

[1Kor 16:24] Min kærlighed være med jer alle i Kristus Jesus. Amen. **Denne første epistel til Korinterne var skrevet fra Philippi via Stefanus, og Fortunatus, og Achaicus, og Timoteus.**

2Korinter

Navnebetydning for Korint = Mættet

[2Kor 1:1] Paulus, en apostel af Jesus Kristus ved Guds vilje, og Timoteus vor broder, til Guds kirke som er i Korint, med alle de hellige som er i hele Akaja:

[2Kor 1:2] Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[2Kor 1:3] Velsignet være Gud, ja Jesus Kristus vor Herres Far, barmhjertighedernes Far, og al trøsts Gud;

[2Kor 1:4] Som trøster os i al vor trængsel, så vi må være i stand til at trøste dem som er i en hvilken som helst form for vanskelighed, via den trøst hvorved vi osselv er trøstet af Gud.

[2Kor 1:5] For som Kristus' lidelser bugner i os, sådant bugner vores trøst også via Kristus.

[2Kor 1:6] Og hvorvidt vi er plaget, er det for jeres trøst og frelse, som er effektiv gennem det at udholde de samme lidelser som vi også lider: eller hvorvidt vi er trøstet, er det for jeres trøst og frelse.

[2Kor 1:7] Og vores håb for jer står fast, velvidende, at som I er delagtige i lidelserne, sådant skal I også få del i trøsten.

[2Kor 1:8] For vi ville ikke, brødre, ha' at I er uvidende omkring vore vanskeligheder som kom over os i Lilleasien, at vi var voldsomt presset, mere end styrke, ligesåmeget så vi tvivlede selv for livet:

[2Kor 1:9] Men vi havde døds-fornemmelsen i osselv, at vi ikke skulle stole på osselv, men på Gud som rejser de døde:

[2Kor 1:10] Som forløste os fra en så voldsom død, og forløser sandelig: vi stoler på ham at han stadig vil forløse os;

[2Kor 1:11] I hjalp også samlet via bøn for os, for at gaven skænket over os ved hjælp af mange personers taksigelsesbønner må bli' givet af mange på vore vegne.

[2Kor 1:12] For vor glæde er dette, vidnesbyrdet fra vores samvittighed, som består i enkelthed og gudhengiven oprigtighed, ikke med kødelig visdom, men via Guds nåde, har vi haft vor konversation i denne verden, og mere i overflod rettet mod jer.

[2Kor 1:13] For vi skriver ingen andre ting til jer, end det som I læser eller anerkender; og jeg har tillid til at I skal anerkende lige til enden;

[2Kor 1:14] Som også I delvis har anerkendt os, at vi er jeres jubel, ligesom I også er vores på Herren Jesus' dag.

[2Kor 1:15] Og i denne tillid var jeg indstillet på at komme til jer før, så I måtte ha' endnu en fordel;

[2Kor 1:16] Og at komme forbi jer på vejen til Makedonien, og efter at ha' forladt Makedonien tilbage til jer, og af jer til at bli' bragt videre på min vej mod Judæa.

[2Kor 1:17] Da jeg derfor var således indstillet, brugte jeg letsindighed? eller de ting som jeg foreslog, foreslog jeg det kødeligt, at der hos mig skulle være ja ja,

og nej nej?

[2Kor 1:18] Men som Gud er sand, vores ord mod jer var ikke ja og nej.

[2Kor 1:19] For Guds Søn, Jesus Kristus, som var prædikedet blandt jer af os, ja af mig og Silvanus og Timoteus, var ikke ja og nej, for i ham var ja.

[2Kor 1:20] For alle Guds løfter i ham er ja, og i ham Amen, til Guds herlighed via os.

[2Kor 1:21] Nu han som etablerer os med jer i Kristus, og har salvet os, er Gud;

[2Kor 1:22] Som også har forseglet os, og givet Ånden som pant i vore hjerter.

[2Kor 1:23] Desuden kalder jeg Gud for en optegnelse over min sjæl, for at skåne jer er jeg endnu ikke kommet til Korint.

[2Kor 1:24] Ikke fordi vi har herredømme over jeres tro, men er hjælpere i jeres glæde: for via tro står I.

[2Kor 2:1] Men jeg besluttede dette med mig selv, at jeg ikke ville komme tilbage til jer i tungsindighed.

[2Kor 2:2] For hvis jeg gør jer kede af det, hvem er han da der gør mig glad, foruden den samme som af mig er gjort ked af det?

[2Kor 2:3] Og jeg skrev dette samme til jer, for ikke at, når jeg kom, at jeg skulle ha' sorg fra dem af hvem jeg burde juble over; ved at ha' tillid til jer alle, at min glæde er glæden i jer alle.

[2Kor 2:4] For ud af megen lidelse og hjertekvaler skrev jeg til jer med mange tårer; ikke så I skulle bli' bedrøvede, men så I måtte kende kærligheden som jeg mere rigeligt har til jer.

[2Kor 2:5] Men hvis nogen har været årsag til bedrøvelse, har han ikke bedrøvet mig, men delvis: at jeg ikke må overbebyrde jer alle.

[2Kor 2:6] Tilstrækkeligt for en sådan mand er denne straf, som var påført af mange.

[2Kor 2:7] Sådant at I omvendt hellere burde tilgive ham, og trøste ham, for ikke at en sådan måske skulle bli' opslugt med for megen sorg.

[2Kor 2:8] Derfor bønfalder jeg jer at I ville bekræfte jeres kærlighed overfor ham.

[2Kor 2:9] Dette var også formålet med at jeg skrev, så jeg måtte kende beviset fra jer, hvorvidt I er lydige i alle ting.

[2Kor 2:10] De I tilgiver noget, tilgiver jeg også: for hvis jeg tilgav noget, de jeg tilgav det, for jeres skyld tilgav jeg det i Kristus' person;

[2Kor 2:11] For ikke at Satan skulle få en fordel over os: for vi er ikke uvidende om hans planer.

[2Kor 2:12] I øvrigt, da jeg kom til Troas for at prædike Kristus' evangelie, og en dør var åbnet for mig af Herren,

[2Kor 2:13] Havde jeg ingen hvile i min ånd, fordi jeg ikke fandt Titus min broder: men efter at jeg havde forladt dem, gik jeg videre derfra ind i Makedonien.

[2Kor 2:14] Nu er taksigelsesbønner til Gud, som altid er skyld i at vi triumferer i Kristus, og synliggør duften af hans kundskab via os alle steder.

[2Kor 2:15] For vi er for Gud en sød duft af Kristus, i dem som er frelst, og i dem

der forulykker.

[2Kor 2:16] Til den ene er vi duften af død indtil død; og til den anden duften af liv indtil liv. Og hvem er tilstrækkelig for disse ting?

[2Kor 2:17] For vi er ikke som mange, som forfalsker Guds ord: men som af oprigtighed, men som fra Gud, foran Guds øjne taler vi i Kristus.

[2Kor 3:1] Skal vi igen begynde at anbefale osselv? eller behøver vi, som nogle andre, anbefalingsepistler til jer, eller anbefalingsbrev fra jer?

[2Kor 3:2] I er vor epistel skrevet i vore hjerter, kendt og læst af alle mennesker:

[2Kor 3:3] Eftersom I åbenlyst er manifesteret at være Kristus' epistel betjent via os, ikke skrevet med blæk, men med den levende Guds Ånd; ikke i stentavler, men i hjertes kødelige tavler.

[2Kor 3:4] Og en sådan tillid har vi gennem Kristus rettet mod Gud:

[2Kor 3:5] Ikke at vi er tilstrækkelige i osselv til at tænke noget som af osselv; men vor tilstrækkelighed er fra Gud;

[2Kor 3:6] Som også har gjort os til kompetente betjenere af det nye testamente; ikke fra bogstavet, men fra ånden: for bogstavet dræber, men ånden giver liv.

[2Kor 3:7] For hvis dødens betjening, skrevet og indgraveret i sten, var glørværdig, sådant at Israels børn ikke kunne fastholde blikket på Moses ansigt på grund af hans fremtonings herlighed; hvis herlighed skulle forsvinde:

[2Kor 3:8] Hvordan skal så ikke åndens betjening være endnu mere herlig?

[2Kor 3:9] For hvis fordømmelsens betjening er herlig, så overgår retfærdighedens betjening den meget mere i herlighed.

[2Kor 3:10] For selv den der blev herliggjort havde ingen herlighed i denne henseende, på grund af den herlighed som er større.

[2Kor 3:11] For hvis den som er fjernet var herlig, så er den meget mere herlig den som står tilbage.

[2Kor 3:12] Eftersom vi da har et sådant håb, brugte vi stor frimodighed i vor tale:

[2Kor 3:13] Og ikke som Moses, som lagde et slør over hans ansigt, så Israels børn ikke kunne fæstne blikket på enden af den som er afskaffet:

[2Kor 3:14] For deres sind var blændet: for indtil denne dag er det samme slør der stadig når de læser det gamle testamente; det slør som blev fjernet i Kristus.

[2Kor 3:15] For selv indtil denne dag, når Moses oplæses, er sløret over deres hjerter.

[2Kor 3:16] Ikke desto mindre når det skal vende om til Herren, skal sløret bli' fjernet.

[2Kor 3:17] Nu er Herren den Ånd: og hvor Herrens Ånd er, der er frihed.

[2Kor 3:18] Men alle vi, som lægger mærke til Herrens herlighed i et glas med utildækket ansigt, er forvandlet indtil den samme figur fra herlighed indtil herlighed, ja som via Herrens Ånd.

[2Kor 4:1] Eftersom vi da derfor har denne tjeneste, og at vi har modtaget barmhjertighed, mister vi ikke modet;

[2Kor 4:2] Men har lagt de skjulte ting af uhæderlighed bag os, ved ikke at vandre i snuhed, ej heller ved at håndtere Guds ord bedragerisk; men ved at manifestere sandheden ved at anbefale osselv til ethvert menneskes samvittighed foran Guds øjne.

[2Kor 4:3] Men hvis vores evangelie er skjult, er det skjult for dem der er forlist:

[2Kor 4:4] I hvem denne verdens gud har forblændet sindene i dem som ikke tror, for ikke at lyset fra det herlige evangelie fra Kristus, som er billedet på Gud, skulle skinne for dem.

[2Kor 4:5] For vi prædiker ikke osselv, men Kristus Jesus Herren; og osselv jeres tjenere for Jesus' skyld.

[2Kor 4:6] For Gud, som befalede at lyset skulle skinne ud af mørke, har strålet i vore hjerter, for at gi' kundskabslys om Guds herlighed rettet hen imod Jesus Kristus.

[2Kor 4:7] Men vi har denne skat i jordiske kar, så kraftens fortræffelighed må være fra Gud, og ikke fra os.

[2Kor 4:8] Vi er presset fra alle sider, men ikke foruroilget; vi er rådvilde, men ikke fortvivlet;

[2Kor 4:9] Forfulgt, men ikke forladt; nedbrudt, men ikke destrueret;

[2Kor 4:10] Ved altid i kroppen at bære rundt på Herren Jesus' død, så Jesus' liv også måtte bli' synliggjort i vor krop.

[2Kor 4:11] For vi som lever er allerede overgivet til døden for Jesus' skyld, så Jesus' liv også måtte bli' synliggjort i vort dødelige kød.

[2Kor 4:12] Sådant at døden virker i os, men liv i jer.

[2Kor 4:13] Ved at vi har den samme ånd i tro, ligesom det er skrevet, jeg troede, og derfor har jeg talt; vi tror også, og taler derfor;

[2Kor 4:14] Velvidende at han som oprejste Herren Jesus også skal oprejse os på grund af Jesus, og skal præsentere os sammen med jer.

[2Kor 4:15] For alle ting er for jeres skyld, så den overstrømmende nåde gennem taksigelsesbønnen fra mange måtte overgå til Guds herlighed.

[2Kor 4:16] På grund af det mister vi ikke modet; men skønt vort ydre menneske visner, er det indre menneske alligevel fornyet dag for dag.

[2Kor 4:17] For vor lette lidelse, som kun er der en kort tid, udvirker for os en overmådelig større og evig herligheds vægt;

[2Kor 4:18] Samtidig ser vi ikke på de ting som ses, men på de ting som ikke ses: for de ting som ses er midlertidige; men de ting som ikke ses er evige.

[2Kor 5:1] For vi ved at hvis vores jordiske hus af dette tabernakel var opløst, har vi en bygning fra Gud, et hus ikke lavet med hænder, evig i himlene.

[2Kor 5:2] For i dette sukker vi, ved inderligt at ønske at være iklædt vores hus som er fra himlen:

[2Kor 5:3] Hvis det er sådant at være iklædt skal vi ikke findes nøgne.

[2Kor 5:4] For vi som er i dette tabernakel sukker sandelig, ved at være tyngtet: ikke fordi vi ville være afklædte, men iklædte, så dødeligheden måtte bli' opløst

af liv.

[2Kor 5:5] Nu han som har udvirket os for denne selvsamme ting er Gud, som også har givet os Ånden som pant.

[2Kor 5:6] Derfor er vi altid tillidsfulde, velvidende at, mens vi er hjemme i kroppen, er vi fraværende fra Herren:

[2Kor 5:7] (For vi vandrer via tro, ikke via syn:)

[2Kor 5:8] Vi er overbeviste, siger jeg, og villig til hellere at være fraværende fra kroppen, og til at være nærværende med Herren.

[2Kor 5:9] Derfor arbejder vi, for at, om det så er nærværende eller fraværende, må vi være accepteret af ham.

[2Kor 5:10] For vi må alle træde ind for Kristus' domstol; så hver en af os må modtage de ting som er gjort i hans krop, ifølge det som han har gjort, om det så er godt eller dårligt.

[2Kor 5:11] Ved derfor at kende Herrens terror, overbeviser vi mennesker; desuden er vi synliggjort for Gud, og jeg har også tillid til synliggjort i jeres samvittighed.

[2Kor 5:12] For vi anbefaler ikke igen osselv til jer, men giver jer herlighedsmulighed på vore vegne, så I må ha' noget at svare dem som ser ud som om at de er herlige, dog ikke i hjertet.

[2Kor 5:13] For om vi er ved siden af osselv, er det for Gud: eller om vi er besindige, er det for jeres skyld.

[2Kor 5:14] For Kristus' kærlighed begrænser os; fordi vi dømmes således, at hvis én døde for alle, så var alle døde:

[2Kor 5:15] Og at han døde for alle, så de som lever ikke fremover skulle leve for demselv, men for ham som døde for dem, og opstod igen.

[2Kor 5:16] Derfor kender vi fremover intet kødeligt menneske: ja, skønt vi har kendt den kødelige Kristus, dog nu fremover kender vi ham ikke mere.

[2Kor 5:17] Hvis der derfor er en mand i Kristus, er han en ny skabning: gamle ting er forsvundne; læg mærke til, alle ting er blevet nye.

[2Kor 5:18] Og alle ting er fra Gud, som har forsonet os til sigselv via Jesus Kristus, og har givet os denne forsoningstjeneste;

[2Kor 5:19] Til at bevidne, at Gud var i Kristus, som forsoner denne verden til sigselv, ved ikke at tilregne dem deres overtrædelser; og har betroet forsoningsordet til os.

[2Kor 5:20] Nu da vi er ambassadører for Kristus, som om Gud bønfaller jer via os: vi beder jer i Kristus' sted, vær I forsonet med Gud.

[2Kor 5:21] For han har gjort ham til at være synd for os, som ikke kendte til synd; så vi måtte bli' retfærdiggjort af Gud i ham.

[2Kor 6:1] Vi da, som udvirker sammen med ham, bønfaller jer også at I ikke modtog Guds nåde forgæves.

[2Kor 6:2] (For han siger, Jeg har hørt dig i en accepteret tid, og på frelsesdagen har jeg hjulpet dig: læg mærke til, nu er den accepterede tid; læg mærke til, nu er frelsesdagen.)

[2Kor 6:3] Ved ikke at gi' krænkelser i nogen ting, så ikke tjenesten er bebrejdet:

[2Kor 6:4] Men i alle ting at godkende osselv som Guds betjenere, i megen tålmodighed, i lidelser, i nødvendigheder, i trængsler,

[2Kor 6:5] I piskeslagene, i fængslinger, i tumulter, i arbejder, i søvnløsheder, i faster;

[2Kor 6:6] Via renhed, via kundskab, via tålmodighed, via venlighed, via den Hellige Ånd, via uhæmmet kærlighed,

[2Kor 6:7] Via sandhedens ord, via Guds kraft, via retfærdighedens rustning på den højre hånd og på den venstre,

[2Kor 6:8] Via ære og vanære, via ondt omdømme og godt omdømme: som bedragere, og dog sande;

[2Kor 6:9] Som ukendte, og alligevel kendte; som døende, og læg mærke til, vi lever; som irettesatte, og ikke dræbte;

[2Kor 6:10] Som sorgfulde, alligevel altid jublende; som fattige, alligevel gørende mange rige; som ikke at ha' noget, og alligevel at besidde alle ting.

[2Kor 6:11] Kæreste I Korintere, vores mund er åben for jer, vort hjerte er forstørret.

[2Kor 6:12] I er ikke rettet i os, men I er rettet i jeres eget indre.

[2Kor 6:13] Nu for en tilbagebetaling i det samme, (jeg taler som til mine børn,) vær I også forstørret.

[2Kor 6:14] Vær I ikke ulige sammensat med de vantro: for hvilket fællesskab har retfærdighed med uretfærdighed? og hvilket fællesskab har lys med mørke?

[2Kor 6:15] Og hvilken enhed har Kristus med Belial? eller hvilken del har han som tror med en vantro? **"Belial betyder - Ond - Værdiløs"**

[2Kor 6:16] Og hvilken aftale har Guds tempel med afguder? for I er den levende Guds tempel; som Gud har sagt, Jeg vil bo i dem, og vandre i dem; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.

[2Kor 6:17] Skil jer derfor ud fra dem, og vær I adskilt, siger Herren, og rør ikke den urene ting; og jeg vil modtage jer,

[2Kor 6:18] Og vil være en Far for jer, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige.

[2Kor 7:1] Ved derfor at ha' disse løfter, højt elskede, lad os rense osselv fra al snavset fra kødet og ånden, ved at perfekte os i hellighed i Guds frygt.

[2Kor 7:2] Modtag os; vi har ikke forurettet noget menneske, vi har ikke skadet noget menneske, vi har ikke bedraget noget menneske.

[2Kor 7:3] Jeg siger ikke dette for at fordømme jer: for jeg har sagt det før, at I er i vore hjerter for at dø og leve med jer.

[2Kor 7:4] Stor er min frimodige tale rettet mod jer, stor er min forherligelse af jer: jeg er fortrøstningsfuld, jeg er overmådelig glædesfyldt i al vor trængsel.

[2Kor 7:5] For, da vi var kommet ind i Makedonien, havde vores kød ingen hvile, men vi var presset fra alle sider; udenfor var der kampe, indeni var frygten der.

[2Kor 7:6] Gud ikke desto mindre, der trøster dem der er modløse, trøstede os ved Titus ankomst;

[2Kor 7:7] Og ikke kun ved hans ankomst, men via den trøst hvorved han var trøstet i jer, da han fortalte os om jeres oprigtige ønske, jeres gråd, jeres passionerede sind rettet mod mig; sådant at jeg jublede endnu mere.

[2Kor 7:8] For selv om jeg bedrøvede jer med et brev, angrer jeg ikke, selv om jeg angrer: for jeg forstår at den samme epistel har gjort jer bedrøvet, selv om det kun var en kort tid.

[2Kor 7:9] Nu jubler jeg, ikke fordi I var gjort kede af det, men fordi I var bedrøvede til omvendelse: for I var gjort kede af det efter en gudhengiven måde, så I i ingenting måtte lide skade via os.

[2Kor 7:10] For gudhengiven sorg udvirker omvendelse til frelse som man ikke fortryder: men denne verdens sorg udvirker død.

[2Kor 7:11] For læg mærke til disse selvsamme ting, at I var bedrøvede på en gudhengiven vis, hvilken omhyggelighed det udvirkede i jer, ja, hvilken rensning af jerselv, ja, hvilken forargelse, ja, hvilken frygt, ja, hvilket heftigt ønske, ja, hvilken nidkærhed, ja, hvilken gengældelse! I alle ting har I godkendt jerselv til at være klar i denne sag.

[2Kor 7:12] Derfor, selvom at jeg skrev til jer, gjorde jeg det ikke for hans skyld som havde gjort forkert, heller ikke for hans skyld som fejlen blev begået over for, men for at vor omsorg for jer i Guds øjne måtte vise sig for jer.

[2Kor 7:13] Vi var derfor trøstet over jeres trøst: ja, og overmådeligt desto mere glæder vi os over Titus glæde, fordi hans ånd var forfrisket af jer alle.

[2Kor 7:14] For hvis jeg omkring jer har pralet nogle ting overfor ham, så skammer jeg mig ikke; for som vi talte alle ting til jer i sandhed, på samme måde vort praleri, det som jeg fremførte foran Titus, er fundet at være sandt.

[2Kor 7:15] Og hans indre hengivenhed er mere i overflod rettet mod jer, alt imens han husker på lydigheden i jer alle, hvordan I med frygt og bæven modtog ham.

[2Kor 7:16] Derfor jubler jeg over at jeg har tillid til jer i alle ting.

[2Kor 8:1] Desuden, brødre, vil vi kundgøre Guds nåde for jer som er skænket over kirkerne fra Makedonien;

[2Kor 8:2] Hvordan at deres glædes overflod og deres dybe fattigdom i en stor trængselsprøve bugnede til rigdommene af deres gavmildhed.

[2Kor 8:3] For til deres kraft, fører jeg regnskab, ja, og udover deres kraft var de demselv villige;

[2Kor 8:4] Ved indtrængende at bede os om at vi ville modtage gaven, og ta' fællesskabetsbetjeningen på os overfor de hellige.

[2Kor 8:5] Og dette gjorde de, ikke som vi håbede på, men først gav de demselv til Herren, og ved Guds vilje til os.

[2Kor 8:6] Lige så meget så vi bad Titus, at som han havde begyndt, sådant ville han også fuldende den samme nåde i jer også.

[2Kor 8:7] Derfor, som I bugner i alle ting, i tro, og formulering, og kundskab, og i al flid, og i jeres kærlighed mod os, se til at I også bugner i denne nåde.

[2Kor 8:8] Jeg taler ikke via befaling, men via anledning fra beredvilligheden i

andre, og for at bevise oprigtigheden i jeres kærlighed.

[2Kor 8:9] For I kender Jesus Kristus vor Herres nåde, at, selvom han var rig, alligevel for jeres skyld blev han fattig, for at I gennem hans fattigdom måtte bli' rige.

[2Kor 8:10] Og i dette giver jeg mit råd: for dette er formålstjenligt for jer, som før har begyndt, ikke kun at gøre, men også at være beredvillige for et år siden.

[2Kor 8:11] Udfør nu derfor denne handling; for at som der var en parathed til at ville, så der også må være en udførsel ud af det som I har.

[2Kor 8:12] For hvis der først er et villigt sind, er det accepteret efter det en mand har, og ikke efter det som han ikke har.

[2Kor 8:13] For jeg mener ikke at andre mænd bli'r lette, og I bebyrdet:

[2Kor 8:14] Men via en lighed, så jeres overflod på nuværende tidspunkt må bli' et supplement til deres fornødenheder, så deres overflod også må være et supplement til jeres fornødenheder: så der må være lighed:

[2Kor 8:15] Som det er skrevet, Han som samler meget havde ikke for meget; og han som samler lidt manglede intet.

[2Kor 8:16] Men taksigelsesbønner er til Gud, som overfor jer lagde denne samme inderlige omsorg ind i Titus' hjerte.

[2Kor 8:17] For han accepterede ganske vist formaningen; men ved at være mere beredvillig, tog han afsted til jer af hans af egen vilje.

[2Kor 8:18] Og vi har med ham sendt den broder, hvis ros er i evangeliet udover alle kirkerne;

[2Kor 8:19] Og ikke kun det, men han var også udvalgt af kirkerne til at rejse med os med denne nåde, som er administreret af os til den samme Herres herlighed, og tilkendegivelse af jeres parate sind:

[2Kor 8:20] Og for at undgå dette, at noget menneske skulle bebrejde os i denne overflod som er administreret af os:

[2Kor 8:21] Ved at tilvejebringe hæderlige ting, ikke kun i Herrens øjne, men også i menneskers øjne.

[2Kor 8:22] Og vi har sendt vor broder med dem, som vi ofte har bevist at være flittig i mange ting, men nu meget mere flittig, over den store tillid som jeg har til jer.

[2Kor 8:23] Hvis nogen sætter spørgsmålstegn ved Titus, så er han min partner og medhjælper angående jer: eller sættes der spørgsmålstegn ved vore brødre, så er de kirkernes budbringere, og Kristus' herlighed.

[2Kor 8:24] Fremvis I derfor overfor dem, og foran kirkerne, beviset på jeres kærlighed, og omkring vores praleri på jeres vegne.

[2Kor 9:1] Nu vedrørende betjeningen overfor de hellige, så er det overflødigt for mig at skrive til jer:

[2Kor 9:2] For jeg kender beredvilligheden i jeres sind, over hvilken jeg praler omkring jer overfor dem fra Makedonien, at Akaja var klar for et år siden; og jeres nidkærhed har provokeret rigtig mange.

[2Kor 9:3] Alligevel har jeg sendt brødrene, for ikke at vores praleri omkring jer

skulle være forgæves på dette område; for at, som jeg sagde, I må være klar:

[2Kor 9:4] For ikke at det skulle ske at de fra Makedonien kom med mig, og fandt jer uforberedte, og vi (så vi ikke siger, I) skulle være skamfulde over dette samme tillidsfulde praleri.

[2Kor 9:5] Derfor tænkte jeg det nødvendigt at formane brødrene, så de ville gå foran til jer, og på forhånd forberede jeres velsignelse, hvorom I før havde givet besked om, så den samme måtte være klar, som en velsignelse, og ikke som af griskhed.

[2Kor 9:6] Men dette siger jeg, Han som sår sparsomt skal også høste sparsomt; og han som sår rundhåndet skal også høste rundhåndet.

[2Kor 9:7] Ethvert menneske ligesom han har til hensigt i sit hjerte, lad ham gi' sådant; ikke modvilligt, eller af tvang; for Gud elsker en munter giver.

[2Kor 9:8] Og Gud er i stand til at få al nåde til at bugne imod jer; så I, ved altid at ha' alt rigeligt i alle ting, må bugne til ethvert godt virke:

[2Kor 9:9] (Som det er skrevet, Han har uddelt bredt; han har givet til de fattige: hans retfærdighed varer for altid.

[2Kor 9:10] Nu han som betjener sæd til så'eren betjener både brød som er jeres mad, og multiplicerer den sæd I har sået, og forøger frugterne af jeres retfærdighed;)

[2Kor 9:11] Ved at være beriget i enhver god ting til al rundhåndethed, som forårsager taksigelsesbøn til Gud gennem os.

[2Kor 9:12] For administrationen af denne tjeneste dækker ikke kun de helliges fornødenheder, men er også voksende via mange taksigelsesbønner til Gud;

[2Kor 9:13] Alt imens de via dette uddelings experiment forherliger Gud for jeres bekendte underkastelse til Kristus' evangelie, og for jeres generøse gave til dem, og til alle mennesker;

[2Kor 9:14] Og via deres bøn for jer, som længes efter jer på grund af Guds overmådelige nåde i jer.

[2Kor 9:15] Er taksigelsesbønner rettet mod Gud for hans ubeskrivelige gave.

[2Kor 10:1] Nu bønfalder jeg Paulus migselv jer brødre via Kristus' sagtmødighed og blidhed, som for nuværende er simpel blandt jer, men ved at være fraværende frimodig mod jer:

[2Kor 10:2] Men jeg bønfalder jer, for at jeg ikke må være frimodig når jeg er tilstede med den overbevisning, hvorved jeg tænker at være frimodig imod nogle, som tænker om os som om vi vandrede kødeligt.

[2Kor 10:3] For selvom at vi vandrer kødeligt, bekriger vi ikke på kødelig vis:

[2Kor 10:4] (For våbnene af vores krigsførelse er ikke kødelige, men mægtige gennem Gud til at rive fæstningsværker ned;)

[2Kor 10:5] Ved at rive tankebygninger ned, og enhver ting der ophøjer sigselv imod Guds kundskab, og ved at bringe enhver tanke ind i fangenskab for at være lydige overfor Kristus;

[2Kor 10:6] Og ved at ha' en parathed til at gengælde al ulydighed, når jeres lydighed er opfyldt.

[2Kor 10:7] Gør I det at I ser på ting efter det ydre udseende? Hvis der er en mand der har tiltro til sig selv at han er Kristus', lad ham igen tænke dette omkring sig selv, at, som han er Kristus', på samme måde er vi Kristus'.

[2Kor 10:8] For selvom jeg skulle prale noget mere af vor autoritet, som Herren har givet os til opbygning, og ikke for jeres destruktion, skulle jeg ikke være skamfuld:

[2Kor 10:9] For ikke at jeg må se ud som om jeg ville skræmme jer via breve.

[2Kor 10:10] For hans breve, siger de, er tungtvejende og kraftfulde; men hans ydre fremtoning er svag, og hans tale foragtelig.

[2Kor 10:11] Lad sådan en tænke dette, at, sådant som vi er i ord via breve når vi er fraværende, sådant vil vi så sandelig også være i handling når vi er tilstede.

[2Kor 10:12] For vi vover ikke at gøre osselv af antallet, eller sammenligne osselv med nogen der anbefaler demselv: desuden de som måler demselv via demselv, og sammenligner demselv blandt demselv, er ikke vise.

[2Kor 10:13] Men vi vil ikke prale omkring ting udover vores mål, men efter målet af reglen som Gud har fordelt til os, ja et mål til at nå indtil jer.

[2Kor 10:14] For vi strækker ikke osselv udover vores mål, som om at vi ikke kunne nå indtil jer: for vi er også kommet så langt som til jer igennem at prædike Kristus' evangelie:

[2Kor 10:15] Ved ikke at prale omkring ting udover vores mål, det er, af andre menneskers arbejde; men ved at ha' håb, når jeres tro er forøget, så vi i overflod skal bli' forstørret via jer efter vores standard,

[2Kor 10:16] Til at prædike evangeliet i områderne rundt om jer, og ikke at prale over andre mænds måde at gøre ting på klargjort til vores hånd.

[2Kor 10:17] Men han som forherliger, lad ham forherliges i Herren.

[2Kor 10:18] For det er ikke han som anbefaler sig selv som er godkendt, men han som Herren anbefaler.

[2Kor 11:1] Gud gi' at I kunne bære lidt over med mig i min tåbelighed: og virkelig bar over med mig.

[2Kor 11:2] For jeg er jaloux over jer med gudhengiven jalousi: for jeg har forlovet jer med 1 ægtemand, for at jeg må fremstille jer som en ærbar jomfru overfor Kristus.

[2Kor 11:3] Men jeg frygter, for ikke at det på nogen måde, som slangen forførte Eva gennem hans listighed, så jeres sind skulle bli' fordærvet fra enkeltheden som er i Kristus.

[2Kor 11:4] For hvis han som kommer prædiker en anden Jesus, hvem vi ikke har prædiket, eller hvis I modtager en anden ånd, som I ikke har modtaget, eller et andet evangelie, som I ikke har accepteret, måtte I vel bære over med ham.

[2Kor 11:5] For jeg antager at jeg ikke var et gran bagved de allerypperste apostle.

[2Kor 11:6] For selvom at jeg er primitiv i tale, dog ikke i kundskab; men vi er blevet grundigt manifesteret blandt jer i alle ting.

[2Kor 11:7] Har jeg begået en krænkelse gennem at ydmyge mig selv for at I

måtte bli' ophøjet, fordi jeg frit har prædikeret Guds evangelie for jer?

[2Kor 11:8] Jeg røvede andre kirker, ved at ta' løn fra dem, for at betjene jer.

[2Kor 11:9] Og da jeg var tilstede hos jer, og manglede, var jeg ikke en byrde for nogen: for det som jeg manglede sørgede brødrene for da de kom fra Makedonien: og i alle ting har jeg afholdt mig selv fra at være byrdefuld for jer, og det vil jeg fortsætte med.

[2Kor 11:10] Da sandheden fra Kristus er i mig, skal intet menneske stoppe mig i dette praleri i områderne omkring Akaja.

[2Kor 11:11] Hvorfor? fordi jeg ikke elsker jer? Gud ved det.

[2Kor 11:12] Men hvad jeg gør, det vil jeg gøre, for at jeg må afskære anledningen fra dem som ønsker anledningen; så hvori de forherliges, må de bli' fundet ligesom vi.

[2Kor 11:13] For sådanne er falske apostle, svigefulde arbejdere, som transformerer dem selv indtil Kristus' apostle.

[2Kor 11:14] Og det er ikke så underligt; for Satan ham selv er transformeret indtil en lysets engel.

[2Kor 11:15] Derfor er det ikke en stor ting hvis hans betjenere også er transformeret som retfærdighedens betjenere; de hvis ende skal være efter deres gerninger.

[2Kor 11:16] Jeg siger igen, Lad intet menneske tænke at jeg er en tåbe; hvis omvendt, modtag mig alligevel som en tåbe, så jeg må rose mig selv en smule.

[2Kor 11:17] Det som jeg taler, taler jeg ikke efter Herren, men som var det tåbelighed, i dette selvsikre praleri.

[2Kor 11:18] Eftersom mange forherliges kødeligt, jeg vil også forherliges.

[2Kor 11:19] For I udholder glædeligt tåber, eftersom I jerselv er vise.

[2Kor 11:20] For I lider, hvis en mand bringer jer ind i slaveri, hvis en mand fortærer jer, hvis en mand ophøjer sig selv, hvis en mand slår jer i ansigtet.

[2Kor 11:21] Jeg taler om det som angår bebrejdelse, som om vi havde været svage. Imidlertid i det som andre er frimodig i, (jeg taler tåbeligt,) jeg er også frimodig.

[2Kor 11:22] Er de Hebræere? det er jeg også. Er de Israeliter? det er jeg også. Er de Abrahams sæd? det er jeg også.

[2Kor 11:23] Er de Kristus' betjenere? (jeg taler som en tåbe) jeg er mere; i meget mere arbejde, i piskeslag umåleligt, hyppigere i fængsel, ofte i dødsfare.

[2Kor 11:24] Af Jøderne modtog jeg 40 piskeslag 5 gange foruden et.

[2Kor 11:25] 3 gange var jeg tæsket med stave, 1 gang var jeg stenet, 3 gange led jeg skibsforslis, en nat og en dag har jeg været i dybet;

[2Kor 11:26] Ofte på rejse, i fare på vandet, i fare for røvere, i fare via mine egne landsmænd, i fare for hedningerne, i fare i byen, i fare i vildnisset, i fare på havet, i fare blandt falske brødre;

[2Kor 11:27] I udmattelse og smerte, ofte vågnede, i sult og tørst, ofte fastende, i kulde og nøgenhed.

[2Kor 11:28] Udover de ting som ikke er nævnt, det som kommer over mig dagligt, omsorgen for alle kirkerne.

[2Kor 11:29] Hvem er svag, og er jeg ikke svag? hvem er krænket, og brænder jeg ikke?

[2Kor 11:30] Hvis jeg nødvendigvis må forherliges, vil jeg forherliges over de ting som angår mine skavanker.

[2Kor 11:31] Vor Herre Jesus Kristus' Gud og Far, som er velsignet i evighed, ved at jeg ikke lyver.

[2Kor 11:32] I Damaskus holdt guvernøren under kong Aretas Damaskenernes by med en garnison, med ønsket om at ta' mig til fange:

[2Kor 11:33] Og gennem et vindue i en kurv var jeg firet ned via muren, og undslap hans hænder.

[2Kor 12:1] Det er uden tvivl ikke hensigtsmæssigt for mig at forherliges. Jeg vil komme til visioner og åbenbaringer fra Herren.

[2Kor 12:2] Jeg kendte en mand i Kristus for over 14 år siden, (om det var i kroppen, kan jeg ikke sige; eller om det var ude af kroppen, kan jeg ikke sige: Gud ved det;) sådan en blev oprykket til den tredje himmel.

[2Kor 12:3] Og jeg kendte sådan en mand, (om det var i kroppen eller ude af kroppen, kan jeg ikke sige: Gud ved det;)

[2Kor 12:4] Hvordan at han var oprykket ind i paradiset, og hørte ubeskrivelige ord, som det ikke er lovligt for et menneske at udtale sig om.

[2Kor 12:5] Over sådan en vil jeg forherliges; dog vil jeg ikke forherliges over mig selv, men over mine skavanker.

[2Kor 12:6] For selvom jeg ville ønske at bli' forherliget, vil jeg ikke være en tåbe; for jeg vil sige sandheden: men nu afstår jeg fra det, for ikke at nogen skulle tænke højere tanker om mig udover det som han ser i mig, eller det han hører om mig.

[2Kor 12:7] Og for ikke at jeg skulle bli' hovmodig over foranstaltningen gennem åbenbaringernes overflod, var der givet mig en kødelig torn, budbringeren fra Satan for at puffe til mig, for ikke at jeg skulle bli' hovmodig.

[2Kor 12:8] Omkring denne ting bønfulde jeg Herren 3 gange, for at den måtte forlade mig.

[2Kor 12:9] Og han sagde til mig, Min nåde er tilstrækkelig for dig: for min styrke perfektteres i svaghed. Derfor vil jeg hellere forherliges og glæde mig mere over mine skavanker, for at Kristus' kraft må hvile over mig.

[2Kor 12:10] Derfor finder jeg behag i skavanker, i bebrejdelser, i nødvendigheder, i forfølgelser, i trængsler for Kristus' skyld: for når jeg er svag, da er jeg stærk.

[2Kor 12:11] Jeg er blevet en tåbe i forherligelsen; I har overtalt mig: for jeg burde ha' blevet anbefalet af jer: for i intet er jeg bagved de allerypperste apostle, selvom jeg intet er.

[2Kor 12:12] Sandelig var en apostels tegn udvirket blandt jer i al tålmodighed, i tegn, og undere, og mægtige handlinger.

[2Kor 12:13] For hvad er det hvori I var de andre kirker underlegen, udover det er at jeg ikke migselv var en byrde for jer? tilgiv mig denne uret.

[2Kor 12:14] Læg mærke til, jeg er klar til at komme til jer tredje gang, og jeg vil ikke være byrdefuld for jer: for jeg søger ikke jeres, men jer: for børnene burde ikke sørge for forældrene, men forældrene for børnene.

[2Kor 12:15] Og jeg vil meget gerne betale og bli' betalt for jer; selvom jo mere i overflod jeg elsker jer, jo mindre er jeg elsket.

[2Kor 12:16] Men sådant er det, jeg bebyrdede jer ikke: ikke desto mindre, ved at være snu, fangede jeg jer med listighed.

[2Kor 12:17] Fik jeg en indtægt fra jer via nogen af dem som jeg sendte til jer?

[2Kor 12:18] Jeg bad Titus, og med ham sendte jeg en broder. Fik Titus en indtægt fra jer? vandrede vi ikke i den samme ånd? vandrede vi ikke på den samme måde?

[2Kor 12:19] Igen, tænker I at vi undskylder osselv overfor jer? vi taler ind foran Gud i Kristus: men vi gør alle ting, højt elskede, for jeres opbyggelse.

[2Kor 12:20] For jeg frygter, for ikke at, når jeg kommer, at jeg ikke skal finde jer som jeg ville ha' det, og at jeg skal være fundet som I ikke vil ha' det: for ikke at der er debatter, misundelser, vredesudbrud, stridigheder, bagtalelser, hvisken, hovmodigheder, tumulter:

[2Kor 12:21] Og for ikke at, når jeg igen kommer, at min Gud vil ydmyge mig blandt jer, og at jeg skal begræde mange som allerede har syndet, og ikke har angret fra den urenhed og hor og uterlighed som de har begået.

[2Kor 13:1] Dette er den tredje gang jeg kommer til jer. I 2 eller 3 vidners mund skal ethvert ord bli' etableret.

[2Kor 13:2] For jeg har før fortalt jer, og siger det igen, som var jeg tilstede, den anden gang; og nu fraværende skriver jeg til dem som indtil nu har syndet, og til alle andre, at, hvis jeg kommer tilbage, vil jeg ikke skåne nogen:

[2Kor 13:3] Siden I søger et bevis på at Kristus taler i mig, som rettet mod jer ikke er svag, men er mægtig i jer.

[2Kor 13:4] For selvom han var korsfæstet gennem svaghed, alligevel lever han via Guds kraft. For vi er også svage i ham, men vi skal leve med ham via Guds kraft overfor jer.

[2Kor 13:5] Undersøg jerselv, om I er i troen; test jeres eget selv. Kender I ikke jeres eget jeg, hvordan at Jesus Kristus er i jer, medmindre I er forkastede?

[2Kor 13:6] Men jeg har tillid til at I skal vide at vi ikke er forkastede.

[2Kor 13:7] Nu beder jeg til Gud at I intet ondt gør; ikke at vi skulle møde op godkendt, men at I skulle gøre det som er hæderligt, selvom vi er som forkastede.

[2Kor 13:8] For vi kan ikke gøre noget imod sandheden, men for sandheden.

[2Kor 13:9] For vi er glade, når vi er svage, og I er stærke: og dette ønsker vi også, ja jeres perfektion.

[2Kor 13:10] Derfor skriver jeg disse ting ved at være fraværende, for ikke at jeg ved at være nærværende skulle bruge skarphed, ifølge den myndighed som

Herren har givet mig til opbyggelse, og ikke til destruktion.

[2Kor 13:11] Her til sidst, brødre, god rejse. Vær perfekte, vær ved godt mod, ha' samme sind, lev i fred; og kærlighedens og fredens Gud vil være med jer.

[2Kor 13:12] Hils hinanden med et helligt kys.

[2Kor 13:13] Alle de hellige hylder jer.

[2Kor 13:14] Vor Herre Jesus Kristus' nåde, og Guds kærlighed, og den Hellige Ånds fællesskab, være med jer alle. Amen. ***Denne anden epistel til Korinterne blev skrevet fra Philippi, en by i Makedonien, via Titus og Lukas.***

Galaterne

Navnebetydning for Galatien = Guds mælk

[Ga 1:1] Paulus, en apostel, (ikke efter mænd, ej heller via mand, men via Jesus Kristus, og Gud Faderen, som oprejste ham fra de døde;)

[Ga 1:2] Og alle brødrene som er hos mig, til kirkerne fra Galatien:

[Ga 1:3] Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[Ga 1:4] Som gav sig selv for vore synder, så han måtte forløse os fra denne nuværende onde verden, efter Gud og vor Faders vilje:

[Ga 1:5] Til hvem være herlighed for evigt og altid. Amen.

[Ga 1:6] Det forundrer mig at I så hurtigt har flyttet jer væk fra ham som kaldte jer ind i Kristus' nåde til et andet evangelie:

[Ga 1:7] Som ikke er et andet; men der er nogen som bekymrer jer, og ville fordreje Kristus' evangelie.

[Ga 1:8] Men selvom vi, eller en engel fra himlen, prædiker noget andet evangelie for jer end det som vi har prædikeret for jer, så lad ham være forbandet.

[Ga 1:9] Som vi sagde før, sådant siger jeg nu igen, Hvis der er en mand der prædiker noget andet evangelie for jer end det som I har modtaget, lad ham være forbandet.

[Ga 1:10] For skal jeg nu overbevise mænd, eller Gud? eller søger jeg at tilfredsstille mænd? for hvis jeg stadig tilfredsstillede mænd, skulle jeg ikke være Kristus' tjener.

[Ga 1:11] Men jeg forsikrer jer, brødre, at evangeliet som var prædikeret af mig ikke er efter mand.

[Ga 1:12] For jeg har hverken modtaget det af mand, jeg var heller ikke undervist i det, men via Jesus Kristus' åbenbaring.

[Ga 1:13] For I har hørt om min konversation før i tiden i den Jødiske religion, hvordan at jeg i overmål forfulgte Guds kirke, og ødelagde den:

[Ga 1:14] Og profiterede mere i den Jødiske religion end mine ligesindede fra min egen nation, ved at være yderst nidkær efter traditionerne fra mine fædre.

[Ga 1:15] Men da det behagede Gud, som satte mig til side fra min mors livmoder, og kaldte mig ved hans nåde,

[Ga 1:16] For at afsløre hans Søn i mig, så jeg måtte prædike ham blandt hedningerne; konfererede jeg ikke først med kød og blod:

[Ga 1:17] Jeg gik heller ikke op til Jerusalem til dem som var apostle før mig; men jeg gik ind i Arabien, og returnerede igen til Damaskus.

[Ga 1:18] Og efter 3 år gik jeg op til Jerusalem for at se Peter, og blev hos ham i 15 dage.

[Ga 1:19] Men jeg så ikke nogle af de andre apostle, foruden Herrens bror Jacob.

[Ga 1:20] De ting som jeg nu skriver til jer, læg mærke til, foran Gud, jeg lyver

ikke.

[Ga 1:21] Bagefter kom jeg til området omkring Syrien og Cilicia;

[Ga 1:22] Og mit ansigt var ukendt for kirkerne fra Judæa som var i Kristus:

[Ga 1:23] Men de havde kun hørt, At han som før i tiden forfulgte os nu prædikere troen som han engang destruerede.

[Ga 1:24] Og de forherligede Gud i mig.

[Ga 2:1] Så efter 14 år gik jeg igen op til Jerusalem med Barnabas, og tog også Titus med mig.

[Ga 2:2] Og jeg gik op ved åbenbaring, og meddelte det evangelie for dem som jeg prædikede blandt Hedningerne, men privat for dem som var af omdømme, så jeg på ingen måde skulle løbe, eller ha' løbet, forgæves.

[Ga 2:3] Men heller ikke Titus, som var hos mig, som er en Græker, lod sig overtale til at bli' omskåret:

[Ga 2:4] Og det på grund af falske brødre der overraskende blev bragt ind, som hemmelighedsfuldt kom ind for at udspionere vores frihed som vi har i Kristus Jesus, så de måtte bringe os ind i slaveri:

[Ga 2:5] Vi gav dem plads ved underkastelse, nej, ikke i en time; så sandheden fra evangeliet måtte fortsætte hos jer.

[Ga 2:6] Men af disse som så' ud til at være noget, (hvad de nu end var, det betyder ikke noget for mig: Gud accepterer ingen mands person:) for de som så' ud til at være noget i overvejelse tilføjede intet til mig:

[Ga 2:7] Men omvendt, da de så' at de uomskårnes evangelie var betroet til mig, som de omskårnes evangelie var til Peter;

[Ga 2:8] (For han der udvirkede effektivt i Peter til de omskårnes apostelskab, den samme var mægtig i mig imod Hedningerne:)

[Ga 2:9] Og da Jacob, Kefas, og Johannes, som så' ud til at være søjler, forstod nåden som var givet til mig, gav de mig og Barnabas højre hånd som tegn på fællesskab; så vi skulle gå til hedningerne, og de til de omskårne.

[Ga 2:10] De ville blot at vi skulle huske på de fattige; det samme som jeg også var beredvillig til at gøre.

[Ga 2:11] Men da Peter var kommet til Antiokia, stod jeg ham imod lige op i ansigtet, fordi han gjorde forkert.

[Ga 2:12] For førend der var kommet nogen fra Jacob, spiste han med Hedningerne: men da de var ankommet, trak han sig tilbage og separerede sig selv, da han frygtede dem som var fra de omskårne.

[Ga 2:13] Og de andre Jøder adskilte sig ligeledes med ham; ligesåmeget så Barnabas også var revet med af deres hykleri.

[Ga 2:14] Men da jeg så' at de ikke vandrede oprigtigt efter sandheden i evangeliet, sagde jeg til Peter, foran dem alle, Hvis du, som er en Jøde, lever efter Hedenske traditioner, og ikke som Jøderne gør, hvorfor overtaler du så Hedningerne til at leve som Jøderne gør?

[Ga 2:15] Vi som af natur er Jøder, og ikke syndere fra Hedningerne,

[Ga 2:16] Som godt ved at en mand ikke er retfærdiggjort via lovgerninger, men via troen på Jesus Kristus, ja vi har troet på Jesus Kristus, så vi måtte bli' retfærdiggjort via troen på Kristus, og ikke via lovgerninger: for via lovgerninger skal intet kød bli' retfærdiggjort.

[Ga 2:17] Men hvis, mens vi søger efter at bli' retfærdiggjort via Kristus, at vi osselv også er fundet at være syndere, er Kristus så syndens betjener? Gud forbyde det.

[Ga 2:18] For hvis jeg igen opbygger de ting som jeg destruerede, gør jeg mig selv til en overtræder.

[Ga 2:19] For jeg er via den lov død i den lov, så jeg måtte leve for Gud.

[Ga 2:20] Jeg er korsfæstet med Kristus: ikke desto mindre lever jeg; dog ikke mig, men Kristus lever i mig: og det liv som jeg nu lever kødeligt lever jeg via troen på Guds Søn, som elskede mig, og gav sig selv for mig.

[Ga 2:21] For jeg frustrerer ikke Guds nåde: for hvis retfærdighed kom via den lov, så er Kristus' død forgæves.

[Ga 3:1] Kæreste tåbelige Galatere, hvem har forhekset jer, at I ikke skulle adlyde sandheden, foran hvis øjne Jesus Kristus tydeligt er blevet vist frem, korsfæstet blandt jer?

[Ga 3:2] Kun dette ville jeg lære af jer, Modtog I Ånden via lovgerninger, eller via det at høre i tro?

[Ga 3:3] Er I så tåbelige? ved at ha' begyndt Åndeligt, er I nu kødligt perfektioneret?

[Ga 3:4] Har I udholdt så mange ting forgæves? hvis det dog er forgæves.

[Ga 3:5] Han som derfor betjener Ånden for jer, og udfører mirakler blandt jer, gør han det via lovgerninger, eller via det at høre i tro?

[Ga 3:6] Ligesom Abraham troede på Gud, og det var tilregnet til ham som retfærdighed.

[Ga 3:7] Derfor skal I vide at de som er troende, de samme er Abrahams børn.

[Ga 3:8] Og skriften, som forudså at Gud ville retfærdiggøre hedningerne gennem tro, prædikede forud evangeliet for Abraham, og siger, I dig skal alle nationerne bli' velsignet.

[Ga 3:9] Så derfor er de som er troende velsignet med trofaste Abraham.

[Ga 3:10] For alle dem som er af lovgerninger er under forbandelsen: for det er skrevet, Forbandet er enhver som ikke fortsætter i alle ting som er skrevet i lovbogen og gør dem.

[Ga 3:11] Men at ingen mand i Guds øjne er retfærdiggjort via den lov, det er indlysende: for, Den retfærdige skal leve via tro.

[Ga 3:12] Og den lov er ikke i tro: men, Den mand som gør dem skal leve i dem.

[Ga 3:13] Kristus har befriet os fra forbandelsen fra den lov, ved at være gjort til en forbandelse for os: for det er skrevet, Forbandet er enhver der hænger på et træ:

[Ga 3:14] Så Abrahams velsignelse måtte komme over Hedningerne gennem

Jesus Kristus; så vi måtte modtage Åndens løfte gennem tro.

[Ga 3:15] Brødre, jeg taler på menneskelig vis; Selvom det kun er en mands pagt, hvis det alligevel er bekræftet, kan ingen mand ophæve det, eller lægge dertil.

[Ga 3:16] Nu var løfterne lavet med Abraham og hans sæd. Han siger **ikke**, Og til sæd, som af mange; men som af én, Og til din sæd, som er Kristus.

[Ga 3:17] Og dette siger jeg, at den pagt, som forud var bekræftet af Gud i Kristus, kan den lov ikke ugyldiggøre som var 430 år efter, så den skulle gøre løftet effektivt.

[Ga 3:18] For hvis arven er gennem den lov, er det ikke længere et løfte: men Gud gav det til Abraham som et løfte.

[Ga 3:19] Hvilket formål har den lov så? den var lagt til på grund af overtrædelser, indtil sæden skulle komme til hvem løftet var lavet; og den var forordnet af engle i hånden på en mægler.

[Ga 3:20] Nu er en mægler ikke en mægler af én, men Gud er én.

[Ga 3:21] Er den lov så imod Guds løfter? Gud forbyde det: for hvis der havde været givet en lov som kunne ha' givet liv, så skulle retfærdighed sandelig ha' været via den lov.

[Ga 3:22] Men skriften har indesluttet alle under synd, så løftet via tro på Jesus Kristus måtte bli' givet til dem der tror.

[Ga 3:23] Men før tro kom, var vi holdt under den lov, lukket inde indtil troen som efterfølgende skulle bli' afsløret.

[Ga 3:24] Derfor var den lov vores tugtemester for at bringe os til Kristus, så vi måtte bli' retfærdiggjort via tro.

[Ga 3:25] Men efter at tro er kommet, er vi ikke længere under en tugtemester.

[Ga 3:26] For I er alle Guds børn via tro på Kristus Jesus.

[Ga 3:27] For alle jer som er blevet døbt ind i Kristus har ikklædt jer Kristus.

[Ga 3:28] Der er hverken Jøde eller Græker, der er hverken slave eller fri, der er hverken hankøn eller hunkøn: for I er alle én i Kristus Jesus.

[Ga 3:29] Og hvis I er Kristus', så er I Abrahams sæd, og arvinger ifølge løftet.

[Ga 4:1] Nu siger jeg, At arvingen, så længe som han er et barn, ikke adskiller fra en tjener, selvom han er alles herre;

[Ga 4:2] Men er under forvaltere og guvernører indtil den tid faderen har udvalgt.

[Ga 4:3] Ligesom vi, var i slaveri under denne verdens elementer, da vi var børn:

[Ga 4:4] Men da tidens fylde var kommet, udsendte Gud hans Søn, lavet af en kvinde, lavet under den lov,

[Ga 4:5] For at befri dem som var under den lov, for at vi måtte modtage sønnernes adoption.

[Ga 4:6] Og fordi I er sønner, har Gud udsendt hans Søns Ånd ind i jeres hjerter, som råber, Abba, Far.

[Ga 4:7] Derfor er du ikke længere en tjener, men en søn; og hvis en søn, så en arving af Gud gennem Kristus.

[Ga 4:8] Imidlertid dengang, da I ikke kendte Gud, ydede I tjeneste overfor dem som af natur ikke er guder.

[Ga 4:9] Men nu, efter at I har kendt Gud, eller nærmere er kendt af Gud, hvorfor vender I igen om til svage og fattige elementer, ønsker I igen at være i slaveri?

[Ga 4:10] I overholder dage, og måneder, og tider, og år.

[Ga 4:11] Jeg er bange for jer, for ikke at jeg har skænket arbejde forgæves over jer.

[Ga 4:12] Brødre, jeg bønfalder jer, vær som jeg er; for jeg er som I er: I har ikke skadet mig overhovedet.

[Ga 4:13] I ved hvordan jeg i starten gennem kødets skrøbelighed prædikede evangeliet for jer.

[Ga 4:14] Og min fristelse som var i mit kød foragtede I ikke, forkastede heller ikke; men modtog mig som en Guds engel, ligesom Kristus Jesus.

[Ga 4:15] Hvor er så den velsignelse som I talte om? jeg vil minde jer om, at, hvis det havde været muligt, ville I ha' taget jeres egne øjne, og ha' givet dem til mig.

[Ga 4:16] Er jeg nu blevet jeres fjende, fordi jeg fortæller jer sandheden?

[Ga 4:17] De påvirker jer nidkært, men ikke vel; ja, de ville udelukke jer, så I måtte påvirke dem.

[Ga 4:18] For det er godt altid at være nidkært påvirket over en god ting, og ikke kun når jeg er tilstede hos jer.

[Ga 4:19] Mine små børn, overfor hvem jeg igen kæmper med i fødslen indtil Kristus er formet i jer,

[Ga 4:20] Jeg ønsker at være til stede hos jer nu, og at ændre min stemme; for jeg er i tvivl om jer.

[Ga 4:21] Fortæl mig, I som ønsker at være under den lov, hører I ikke denne lov?

[Ga 4:22] For det er skrevet, at Abraham havde 2 sønner, den ene med en slavepige, den anden med en fri kvinde.

[Ga 4:23] Men han som var slavepigens var kødeligt født; men han efter den fri kvinde var det via et løfte.

[Ga 4:24] Disse ting er en allegori: for disse er de 2 pagter; den ene fra Sinaibjerget, som refererer til slaveri, som er Hagar.

[Ga 4:25] For denne Hagar er Sinaibjerget i Arabien, og svarer til Jerusalem som er nu, og er i slaveri med hendes børn.

[Ga 4:26] Men Jerusalem som er over er fri, som er moderen af os alle.

[Ga 4:27] For det er skrevet, Jubel, du ufrugtbar som ikke bærer; bryd ud og råb, du som ikke har fødselsveer: for den øde har mange flere børn end hende som har en ægte mand.

[Ga 4:28] Nu er vi, brødre, som Isak var, løftes børn.

[Ga 4:29] Men ligesom dengang forfulgte han der var kødeligt født ham som var Åndeligt født, på samme måde er det nu.

[Ga 4:30] Ikke desto mindre hvad siger skriften? Smid slavekvinden og hendes

søn ud: for slavekvindens søn skal ikke være arving med den frie kvindes søn.

[Ga 4:31] Så derfor, brødre, er vi ikke slavekvindens børn, men den fries.

[Ga 5:1] Stå derfor fast i den frihed hvorved Kristus har sat os fri, og bliv ikke igen viklet ind i slaveriets åg.

[Ga 5:2] Læg mærke til, jeg Paulus siger til jer, at hvis I er omskåret, skal Kristus ikke gavne jer nogenting.

[Ga 5:3] For jeg vidner igen til enhver mand som er omskåret, at han er skyldig at gøre hele loven.

[Ga 5:4] Kristus er blevet virkningsløs for jer, hvemsomhelst af jer der er retfærdiggjort via den lov; I er faldet fra nåde.

[Ga 5:5] For gennem Ånden venter vi på retfærdighedens håb via tro.

[Ga 5:6] For i Jesus Kristus gavner hverken omskærelse eller uomskærelse nogen ting; men tro som udvirker via kærlighed.

[Ga 5:7] I har løbet vel; hvem har forhindret jer at I ikke skulle adlyde sandheden?

[Ga 5:8] Denne overtalelsesevne kommer ikke fra ham som kalder jer.

[Ga 5:9] En smule surdej gennemsyrer hele dejen.

[Ga 5:10] Jeg har tillid i jer gennem Herren, at I ikke vil mene noget andet: men at han som bekymrer jer skal bære hans dom, hvemsomhelst han er.

[Ga 5:11] Og jeg, brødre, hvis jeg stadig prædiker omskærelse, hvorfor lider jeg så stadig forfølgelse? da er krænkelsen på korset ophørt.

[Ga 5:12] Ja jeg ville at de som bekymrer jer blev fjernet.

[Ga 5:13] For, brødre, I er blevet kaldet indtil frihed; Men brug dog ikke friheden som en anledning for kødet, men tjen hinanden via kærlighed.

[Ga 5:14] For hele loven er opfyldt i et ord, ja i dette; Du skal elske din næste som dig selv.

[Ga 5:15] Men hvis I bidder og tærer på hinanden, pas på at I ikke slider hinanden op.

[Ga 5:16] Jeg siger så dette, Vandre Åndeligt, og I skal ikke opfylde kødets lyst.

[Ga 5:17] For kødets lyst er imod Ånden, og Ånden imod kødet: og disse er i modsætning den ene overfor den anden: sådant at I ikke kan gøre de ting I ville.

[Ga 5:18] Men hvis I er ledt af Ånden, er I ikke under den lov.

[Ga 5:19] Nu er kødets gerninger synliggjort, som er disse; Utroskab, hor, urenhed, uterlighed,

[Ga 5:20] Afgudsdyrkelse, heksekunst, had, uenighed, efterligninger, arrigskab, strid, rebelskhed, vranglærer,

[Ga 5:21] Misundelser, myrderier, fuldskab, løssluppenheder, og sådant: om hvilke jeg på forhånd fortæller jer, som jeg også gennem tiden har fortalt jer, at de som gør sådanne ting ikke skal arve Guds kongerige.

[Ga 5:22] Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, blidhed, godhed, tro,

[Ga 5:23] Sagtmodighed, mådehold: imod sådanne er der ingen lov.

[Ga 5:24] Og de som er Kristus' har korsfæstet kødet med lidenskaberne og lysterne.

[Ga 5:25] Hvis vi lever Åndeligt, lad os også vandre Åndeligt.

[Ga 5:26] Lad os ikke ønske os nyttesløs herlighed, ved at provokere hinanden, misunde hinanden.

[Ga 6:1] Brødre, hvis en mand er overrumplet i en fejl, I som er åndelige, genopret en sådan med en sagtomdig ånd; pas på digselv, så ikke også du er fristet.

[Ga 6:2] Bær I hinandens byrder, og opfyld sådant Kristus' lov.

[Ga 6:3] For hvis en mand mener at han er noget, når han ingenting er, bedrager han sigselv.

[Ga 6:4] Men lad enhver mand bevise hans eget virke, og så skal han alene i sigselv ha' glæde, og ikke i andre.

[Ga 6:5] For enhver mand skal bære hans egen byrde.

[Ga 6:6] Lad ham som er undervist i ordet kommunikere med ham som underviser i alle gode ting.

[Ga 6:7] Vær ikke bedraget; Gud er ikke hånet: for hvadsomhelst en mand sår, det skal han også høste.

[Ga 6:8] For han som sår i hans kød skal af kødet høste forfald; men han som sår i Ånden skal af Ånden høste evigvarende liv.

[Ga 6:9] Og lad os ikke bli' opgivende i at gøre godt: for i rette tid skal vi høste, hvis vi ikke mister modet.

[Ga 6:10] Som vi derfor har mulighed, lad os gør godt overfor alle mennesker, specielt overfor dem som er fra troens hushold.

[Ga 6:11] I ser hvor stort et brev jeg har skrevet til jer med min egen hånd.

[Ga 6:12] Alle dem som ønsker at være noget kødeligt, de begrænser jer til at bli' omskåret; for ikke at de skulle lide forfølgelse på grund af Kristus' kors.

[Ga 6:13] For heller ikke de demselv som er omskårne overholder den lov; men ønsker at få jer omskåret, så de må forherliges i jeres kød.

[Ga 6:14] Men Gud forbyde at jeg skulle forherliges, udover i Jesus Kristus vor Herres kors, via hvem denne verden er korsfæstet for mig, og jeg overfor denne verden.

[Ga 6:15] For i Kristus Jesus gavner hverken omskærelse, eller uomskærelse, men et nyt væsen.

[Ga 6:16] Og alle de som vandrer efter denne regel, fred er over dem, og barmhjertighed, og over Guds Israel.

[Ga 6:17] Lad ingen mand fra nuaf plage mig: for i min krop bærer jeg Herren Jesus' mærker.

[Ga 6:18] Brødre, vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jeres ånd. Amen. ***Til Galaterne skrevet fra Rom.***

Efeserne

Navnebetydning for Efesus = Ønkværdig

[Efe 1:1] Paulus, en apostel af Jesus Kristus ved Guds vilje, til de hellige som er i Efesus, og til de trofaste i Kristus Jesus:

[Efe 1:2] Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[Efe 1:3] Velsignet være vor Herre Jesus Kristus' Gud og Far, som i Kristus har velsignet os med alle åndelige velsignelser i himmelske steder:

[Efe 1:4] Ligesom han i ham har udvalgt os før denne verdens grundlæggelse, så vi i kærlighed skulle være hellige og uangribelige foran ham:

[Efe 1:5] Ved til sigselv at ha' forudbestemt os til børne adoption via Jesus Kristus, efter hans gode viljes velbehag,

[Efe 1:6] Til hans nådes herlighedsros, hvori han har gjort os accepteret i den elskede.

[Efe 1:7] I hvem vi har forløsning gennem hans blod, syndernes tilgivelse, ifølge rigdommene i hans nåde;

[Efe 1:8] Hvori han har bugnet imod os i al visdom og omtanke;

[Efe 1:9] Ved at ha' vist os mysteriet fra hans vilje, ifølge hans velbehag som han har bestemt i sigselv:

[Efe 1:10] Så han i Kristus i dispensationen i tidernes fylde måtte forsamle alle ting i én, både dem som er i himmel, og dem som er på jord; ja i ham:

[Efe 1:11] I hvem vi også har modtaget en arv, ved at være forudbestemt i overensstemmelse med formålet fra ham som udfører alle ting efter rådet fra sin egen vilje:

[Efe 1:12] At vi skulle være til hans herlighedros, som først stolede på Kristus.

[Efe 1:13] På hvem I også stolede, efter at I hørte sandhedens ord, jeres frelses evangelie: i hvem I også var forseglet, med dette løftes hellige Ånd, efter at I troede,

[Efe 1:14] Som er vores arvs pant indtil forløsningen af den købte besiddelse, til hans herlighedsros.

[Efe 1:15] Hvorfor jeg også, efter jeg hørte om jeres tro på Herren Jesus, og kærlighed til alle de hellige,

[Efe 1:16] Ikke er stoppet med at give taksigelsesbønner for jer, ved at nævne jer i mine bønner;

[Efe 1:17] Så vor Herre Jesus Kristus' Gud, Herlighedens Far, til jer må gi' visdomsånd og åbenbaring i kundskaben om ham:

[Efe 1:18] Ved at jeres øjne er oplyst med forståelse; så I må vide hvad der er håbet ved hans kald, og hvad der er hans arvs herligheds rigdomme i de hellige,

[Efe 1:19] Og hvad der er hans krafts overmådelige storhed rettet mod os som tror, efter hans mægtige krafts virkemåde,

[Efe 1:20] Som han udvirkede i Kristus, da han rejste ham fra de døde, og satte

ham på hans egen højre hånd i de himmelske steder,

[Efe 1:21] Langt over ethvert fyrstedømme, og myndighed, og magt, og herredømme, og ethvert navn som er navngivet, ikke kun i denne verden, men også i den som skal komme:

[Efe 1:22] Og har lagt alle ting under hans fødder, og gav ham at være hovedet over alle ting for kirken,

[Efe 1:23] Som er hans krop, hans fylde som fylder alt i alle.

[Efe 2:1] Og jer har han vakt til live, som var døde i overtrædelser og synder;

[Efe 2:2] Hvori I gennem tiden vandrede efter denne verdens vej, efter luftens myndigheds prins, ånden der nu virker i ulydighedens børn:

[Efe 2:3] Blandt hvem vi også alle havde vor konversation gennem tiderne i lysterne fra vort kød, ved at opfylde sindets og kødets ønsker; og var af natur arrigskabets børn, ligesom andre.

[Efe 2:4] Men Gud, som er rig på barmhjertighed, for hans store kærlighed hvormed han elskede os,

[Efe 2:5] Selv da vi var døde i synder, har vakt os til live sammen med Kristus, (via nåde er I frelst;)

[Efe 2:6] Og har rejst os op sammen, og fået os til at sidde sammen i himmelske steder i Kristus Jesus:

[Efe 2:7] Så han i tidsaldrene der kommer måtte vise de overmådelige rigdomme af hans nåde i hans godhed mod os gennem Kristus Jesus.

[Efe 2:8] For via nåde er I frelst gennem tro; og det ikke af jerselv: det er Guds gave:

[Efe 2:9] Ikke af gerninger, for ikke at noget menneske skulle prale.

[Efe 2:10] For vi er hans håndværk, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har forordnet at vi skulle vandre i dem.

[Efe 2:11] Husk derfor på, at som I tilbragte tiden ved at være kødelige Hedninger, de som er kaldet de Uomskårne af dem der er kaldet de kødelige Omskårne gjort med hænder;

[Efe 2:12] At I på det tidspunkt var uden Kristus, ved at være fremmedgjort fra fællesskabet med Israel, og fremmede fra løftets pagter, ved intet håb at ha', og uden Gud i denne verden:

[Efe 2:13] Men nu i Kristus Jesus I som sommetider var langt væk er skabt nær via Kristus' blod.

[Efe 2:14] For han er vor fred, som har lavet begge til et, og har nedbrudt bodelingens skillemur mellem os;

[Efe 2:15] Ved i sit kød at ha' ophævet fjendskabet, ja lovbefalingerne indeholdt i ritualer; for i sigselv af 2 at lave et nyt menneske, ved at skabe fred på den måde;

[Efe 2:16] Og at han måtte forene begge til Gud i én krop via korset, ved derigennem at ha' dræbt fjendskabet:

[Efe 2:17] Og kom og prædikede fred for jer som var langt væk, og for dem som var nær:

[Efe 2:18] For gennem ham har vi begge adgang til Faderen via 1 Ånd.

[Efe 2:19] Derfor er I nu ikke mere fremmede og udlændinge, men medborgere med de hellige, og af Guds hushold;

[Efe 2:20] Og er bygget på apostlene og profeternes fundament, og Jesus Kristus hamselv er hovedhjørnestenen:

[Efe 2:21] I ham er hele bygningen passende indrammet og vokser til et helligt tempel i Herren:

[Efe 2:22] I ham er I også konstrueret som en bolig fra Gud gennem Ånden.

[Efe 3:1] På grund af det er jeg Paulus, Jesus Kristus' fange for jer Hedninger,

[Efe 3:2] Hvis I har hørt om Guds nådesdispensation som er givet til mig på grund af jer:

[Efe 3:3] Hvorledes han via åbenbaring har vist mig mysteriet; (som jeg før har skrevet med nogle få ord,

[Efe 3:4] Hvorved, I må forstå min kundskab i Kristus' mysterie, når I læser det)

[Efe 3:5] Som i andre tidsaldre ikke var kundgjort for menneskesønnerne, som det nu via Ånden er afsløret for hans hellige apostle og profeter;

[Efe 3:6] At Hedningerne skulle være medarvinger, og af den samme krop, og meddelagtige i hans løfter i Kristus via evangeliet:

[Efe 3:7] Hvoraf jeg blev gjort til en betjener, ifølge Guds nådegave der er givet til mig via hans krafts effektfulde virkemåde.

[Efe 3:8] Til mig, som er mindre end den mindste af alle hellige, er denne nåde givet, så jeg skulle prædike Kristus' ubegribelige rigdomme blandt Hedningerne;

[Efe 3:9] Og for at få alle mennesker til at se hvad fællesskabet i mysteriet er, som fra denne verdens begyndelse har været skjult i Gud, som skabte alle ting via Jesus Kristus:

[Efe 3:10] Med den hensigt at Guds mangfoldige visdom nu via kirken måtte bli' kundgjort overfor fyrstedømmerne og myndighederne i himmelske steder,

[Efe 3:11] I overensstemmelse med det evige formål som han havde bestemt i Kristus Jesus vor Herre:

[Efe 3:12] I hvem vi har frimodighed og adgang med tillid via troen på ham.

[Efe 3:13] Derfor ønsker jeg ikke at I taber modet over mine trængsler for jer, som er jeres herlighed.

[Efe 3:14] Af denne grund bøjer jeg mine knæ for Jesus Kristus vor Herres Far,

[Efe 3:15] Af hvem hele himlen og jordens familie er navngivet,

[Efe 3:16] At han ville skænke jer, ifølge hans herligheds rigdomme, til at bli' styrket med magt via hans Ånd i det indre menneske;

[Efe 3:17] Så Kristus må bo i jeres hjerter via tro; så I, ved at være rodfæstet og grundfæstet i kærlighed,

[Efe 3:18] Må være i stand til at forstå med alle hellige hvad bredden, og længden, og dybden, og højden er;

[Efe 3:19] Og at kende Kristus' kærlighed, som videregiver kundskab, så I måtte

bli' fyldt med hele Guds fylde.

[Efe 3:20] Nu til ham som er i stand til at gøre overmådelig meget mere end alt hvad vi spørger om eller tænker, i samsvar med den kraft som virker i os,

[Efe 3:21] Til ham være herlighed i kirken via Kristus Jesus udover alle tidsaldre, verden uden ende. Amen.

[Efe 4:1] Jeg derfor, Herrens fange, bønfalder jer om at I vandrer værdig af den guddommelige invitation hvorved I er kaldet,

[Efe 4:2] Med al ydmyghed og beskedenhed, med tålmodighed, og bær over med hinanden i kærlighed;

[Efe 4:3] Stræb efter at holde Åndens enhed i fredens bånd.

[Efe 4:4] Der er 1 krop, og 1 Ånd, ligesom I er kaldet i et håb i jeres kald;

[Efe 4:5] 1 Herre, 1 tro, 1 dåb,

[Efe 4:6] 1 Gud og Far af alle, som er over alle, og gennem alle, og i jer alle.

[Efe 4:7] Men til enhver af os er givet nåde efter Kristus' gavemål.

[Efe 4:8] Derfor siger han, Da han steg op til det høje, ledte han fanger der var taget til fange, og gav gaver til mennesker.

[Efe 4:9] (Nu at han steg op, hvad er det foruden at han også først dalede ned i de nedre dele af jorden?)

[Efe 4:10] Han der dalede ned er også den samme som steg op over alle himle, så han måtte opfylde alle ting.)

[Efe 4:11] Og han gav nogle, apostle; og nogle, profeter; og nogle, evangelister; og nogle, pastorer og lærere;

[Efe 4:12] For de helliges perfektion, for embedets virke, for Kristus' krops opbyggelse:

[Efe 4:13] Indtil vi alle kommer ind i troens enhed, og af Guds Søns kundskab, til én perfekt mand, til forståelsen af størrelsen af Kristus' fylde:

[Efe 4:14] Så vi fremover ikke længere er børn, som kastes frem og tilbage, og bæres rundt med enhver vind af doktrin, via snedige menneskers kneb, og list snuhed, hvorved de ligger og venter på at bedrage;

[Efe 4:15] Men ved i kærlighed at tale sandheden, så vi i ham må gro i alle ting, som er hovedet, ja Kristus:

[Efe 4:16] For det er ham der gør at hele kroppen passende sammensættes og holdes sammen via det som ethvert led giver, efter den effektfulde virkemåde i ethvert ledes formål, som fører til at kroppen i kærlighed vokser til sin egen opbygningen.

[Efe 4:17] Derfor siger jeg dette, og vidner i Herren, for ikke at I fremover vandrer som andre Hedninger vandrer, i deres sinds forfængelighed,

[Efe 4:18] Ved at ha' forståelsen formørket, ved at være fremmedgjort fra Guds liv gennem den uvidenhed der er i dem, på grund af deres hjertes blindhed:

[Efe 4:19] Som ved at være følelsesløse har givet demselv over til uterlighed, til at udføre al urenhed med grådighed.

[Efe 4:20] Men sådant har I ikke lært Kristus at kende;

[Efe 4:21] Hvis det er sådant at I har hørt ham, og er blevet undervist af ham, da sandheden er i Jesus:

[Efe 4:22] Så I aflægger det gamle menneskes måde at være på, som er korrump ifølge de bedrageriske lyster;

[Efe 4:23] Og er fornyet i jeres åndelige sind;

[Efe 4:24] Og at I klæder jer det nye menneske, som efter Gud er skabt i retfærdighed og sand hellighed.

[Efe 4:25] Læg derfor løggen væk, lad ethvert menneske tale sandhed med hans næste: for vi er hinandens lemmer.

[Efe 4:26] Vær I vrede, og synd ikke: lad ikke solen gå ned over jeres arrigskab:

[Efe 4:27] Giv heller ikke djævelen plads.

[Efe 4:28] Lad ham som stjal ikke stjæle mere: men lad ham hellere arbejde, ved at udvirke med hans hænder den ting som er god, så han må ha' noget at give til ham der behøver.

[Efe 4:29] Lad ingen korrump kommunikation komme ud af jeres mund, men det som er godt at bruge til opbyggelse, så det må betjene nåde for dem som hører det.

[Efe 4:30] Og bedrøv ikke Guds Hellige Ånd, hvorved I er forsegleet indtil forløsningens dag.

[Efe 4:31] Lad al bitterhed, og arrigskab, og vrede, og stridigheder, og ond snak, bli' fjernet fra jer, med al skadefryd:

[Efe 4:32] Og vær I venlige overfor hinanden, blødhjertet, tilgiv hinanden, ligesom Gud for Kristus' skyld har tilgivet jer.

[Efe 5:1] Vær i derfor følgere af Gud, som kære børn;

[Efe 5:2] Og vandre i kærlighed, som Kristus også har elsket os, og har givet sig selv for os som en offergave og et offer til Gud som en velbehagelig duft.

[Efe 5:3] Men hor, og al urenhed, eller griskhed, lad det ikke engang bli' nævnt blandt jer, som det sømmer sig for hellige;

[Efe 5:4] Heller ikke snavset, eller tåbelig tale, eller spøg, som er upassende: men hellere ved at gi' taksigelsesbønner.

[Efe 5:5] For dette ved I, at ingen horebuk, eller uren person, eller et griskt menneske, som er en afgudsdyrker, har nogen arv i Kristus' og i Guds kongerige.

[Efe 5:6] Lad intet menneske bedrage jer med tomme ord: for det er på grund af disse ting at Guds arrigskab kommer over ulydighedens børn.

[Efe 5:7] Vær I derfor ikke delagtige med dem.

[Efe 5:8] For I var sommetider mørke, men nu er I Herrens lys: vandre som lysets børn:

[Efe 5:9] (For Åndens frugt er i al godhed og retfærdighed og sandhed;)

[Efe 5:10] Ved at bevise hvad som er acceptabelt for Herren.

[Efe 5:11] Og ha' intet fællesskab med mørkets ufrugtbare gerninger, men

bebrejdt dem hellere.

[Efe 5:12] For det er en skam selv bare at tale om de ting som er gjort af dem i hemmelighed.

[Efe 5:13] For alle de ting der er bebrejdet er synliggjort via lyset: for hvadsomhelst som synliggør er lys.

[Efe 5:14] Derfor siger han, Vågn op du som sover, og stå op fra de døde, og Kristus skal give dig lys.

[Efe 5:15] Se til at I vandrer varsomt, ikke som tåber, men som vise,

[Efe 5:16] Ved at udnytte tiden klogt, eftersom dagene er onde.

[Efe 5:17] Vær I derfor ikke uvise, men forstå hvad som er Herrens vilje.

[Efe 5:18] Og vær ikke fulde med vin, hvori oprør er; men vær fyldt med Ånden;

[Efe 5:19] Ved at tale til jerselv i salmer og hymner og åndelige sange, ved at synge og lave melodier i jeres hjerter til Herren;

[Efe 5:20] Ved altid at gi' taksigelsesbønner for alle ting til Gud og Faderen i vor Herre Jesus Kristus' navn;

[Efe 5:21] Ved at underordne jerselv den ene overfor den anden i Guds frygt.

[Efe 5:22] Hustruer, underordne jerselv til jeres egne ægtemænd, som for Herren.

[Efe 5:23] For ægtemanden er hovedet over hustruen, ligesom Kristus er hovedet over kirken; og han er kroppens frelser.

[Efe 5:24] Derfor som kirken er underkastet til Kristus, lad hustruerne være sådant overfor deres egne ægtemænd i alle ting.

[Efe 5:25] Ægtemænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus også elskede kirken, og gav sigselv for den;

[Efe 5:26] Så han måtte helliggøre og rense den med vandets vask via ordet,

[Efe 5:27] Så han måtte præsentere den til sigselv som en glørværdig kirke, ved ikke at ha' plet, eller rynke, eller nogle sådanne ting; men at den skulle være hellig og fejlfri.

[Efe 5:28] Sådant bør mænd elske deres hustruer som deres egne kroppe. Han som elsker hans hustru elsker sigselv.

[Efe 5:29] For ingen har nogensinde hadet hans eget kød; men nærer og værdsætter det, ligesom Herren kirken:

[Efe 5:30] For vi er lemmer af hans krop, af hans kød, og af hans knogler.

[Efe 5:31] Af denne grund skal en mand forlade hans far og mor, og skal bli' forenet med hans hustru, og de to skal være et kød.

[Efe 5:32] Dette er et stort mysterie; men jeg taler angående Kristus og kirken.

[Efe 5:33] Ikke desto mindre lad hver og en af jer i særdeleshed elske hans hustru sådant ligesom hamselv; og hustruen ser at hun ærer hendes ægtemand.

[Efe 6:1] Børn, adlyd jeres forældre i Herren: for dette er rigtigt.

[Efe 6:2] Ær din far og mor; (hvilket er den første befaling med et løfte;)

[Efe 6:3] Så det må være godt hos dig, og du måtte leve længe på jorden.

[Efe 6:4] Og, I fædre, provoker ikke jeres børn til arrigskab: men opdrag dem med Herrens pleje og formaning.

[Efe 6:5] Tjenere, vær lydige overfor dem som er jeres kødelige mestre, med frygt og bæven, i jeres hjertes enkelthed, som for Kristus;

[Efe 6:6] Ikke for syns skyld, som nogle der skal tilfredsstille mennesker; men som Kristus' tjenere, ved at udføre Guds vilje fra hjertet;

[Efe 6:7] Ved at udføre tjenesten godvilligt, som for Herren, og ikke for mennesker:

[Efe 6:8] Velvidende at hvilkensomhelst god ting et menneske gør, det samme skal han modtage af Herren, om han er slave eller fri.

[Efe 6:9] Og, I mestre, gør de samme ting for dem, lad vær med at true: velvidende at jeres Mester også er i himlen; der er heller ikke respekt for personer hos ham.

[Efe 6:10] Til sidst, mine brødre, vær stærke i Herren, og i hans magts styrke.

[Efe 6:11] Ta' hele Guds rustning på, så I må være i stand til at modstå djævelens bedrag.

[Efe 6:12] For vi brydes ikke imod kød og blod, men imod fyrstedømmer, imod myndigheder, imod mørkets ledere i denne verden, imod åndelig ondskab i høje steder.

[Efe 6:13] Ta' derfor hele Guds rustning til jer, så I må være i stand til at modstå på den onde dag, og ved at ha' gjort alt, for at stå fast.

[Efe 6:14] Stå derfor fast, ved at ha' jeres lænder omsluttet med sandhed, og ved at ha' retfærdighedens brystplade på;

[Efe 6:15] Og jeres fødder beskoet med forberedelsen af fredsevangeliet;

[Efe 6:16] Overalt, ved at ta' troens skjold, hvorved I skal være i stand til at slukke alle de brændende pile fra de onde.

[Efe 6:17] Og ta' frelses hjelmen, og Åndens sværd, som er Guds ord:

[Efe 6:18] Ved altid at bede med al Åndelige bøn og påkaldelsesbøn, og ved at ta' vare på det med al udholdenhed og påkaldelsesbøn for alle hellige;

[Efe 6:19] Og for mig, så ordene må bli' givet til mig, så jeg frimodigt må åbne min mund, for at gøre mysteriet om evangeliet kendt,

[Efe 6:20] For hvilket jeg er en ambassadør i lænker: så jeg derigennem må tale frimodigt, som jeg bør tale.

[Efe 6:21] Men så I også må kende til mine gøremål, og hvordan jeg har det, Tykikus, en elsket bror og trofast betjener i Herren, skal kundgøre alle ting for jer:

[Efe 6:22] Hvem jeg af samme grund har sendt til jer, så I måtte kende til vore gøremål, og han måtte trøste jeres hjerter.

[Efe 6:23] Fred være med brødrene, og kærlighed med tro, fra Gud Faderen og Herren Jesus Kristus.

[Efe 6:24] Nåde være med alle dem der oprigtigt elsker vor Herre Jesus Kristus.

Amen. ***Til Efeserne skrevet fra Rom, via Tykikus.***

Philipperne

Navnebetydning for Philippi = Krigerisk, Elskere af heste

[Phil 1:1] Paulus og Timoteus, Jesus Kristus' tjenere, til alle de hellige i Kristus Jesus som er i Philippi, hos biskopperne og diakonerne:

[Phil 1:2] Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[Phil 1:3] Jeg takker min Gud over ethvert minde omkring jer,

[Phil 1:4] Ved altid i enhver af mine bønner at bede for jer alle med glæde,

[Phil 1:5] For jeres fællesskab i evangeliet fra den første dag indtil nu;

[Phil 1:6] Ved at være sikker på netop denne ting, at han som har begyndt et godt virke i jer vil fuldbyrde det indtil Jesus Kristus' dag:

[Phil 1:7] Ligesom det er passende for mig at tænke dette omkring jer alle, fordi jeg har jer i mit hjerte; eftersom både i mine lænker, og i evangeliets forsvar og bekræftelse, er I alle delagtige af min nåde.

[Phil 1:8] For Gud er mit vidne, hvor meget jeg længes efter jer alle i Jesus Kristus' indre.

[Phil 1:9] Og dette ber jeg, at jeres kærlighed må bugne endnu mere og mere i kundskab og i al bedømmelse;

[Phil 1:10] Så I må godkende de ting som er fremragende; så I må bli' oprigtige og uden krænkelser indtil Kristus' dag;

[Phil 1:11] Ved at være fyldt med retfærdighedens frugter, som via Jesus Kristus er, til herligheden og rosen af Gud.

[Phil 1:12] Men jeg ville at I skulle forstå, brødre, at de ting som skete for mig er faldet ud til evangeliets fremme;

[Phil 1:13] Sådant at mine lænker i Kristus er manifesteret i hele paladset, og alle andre steder;

[Phil 1:14] Og mange af brødrene i Herren, vokser i tillid via mine lænker, og er meget mere frimodige til at tale ordet uden frygt.

[Phil 1:15] Nogle prædiker i virkeligheden Kristus ja udaf misundelse og strid; og nogle også udaf en god vilje:

[Phil 1:16] Den ene prædiker Kristus udaf påstande, ikke oprigtigt, ved at prøve at tilføje lidelse til mine lænker:

[Phil 1:17] Men den anden udaf kærlighed, velvidende at jeg er indsat som evangeliets forsvarende.

[Phil 1:18] Hvad så? til trods for det, enhver vej, om det så er i påskud, eller i sandhed, Kristus er prædiket; og over det glæder jeg mig, ja, og vil juble.

[Phil 1:19] For jeg ved at dette skal vende om til min frelse gennem jeres bøn, og Jesus Kristus' Ånds hjælp,

[Phil 1:20] Efter min inderligste forventning og mit håb, at jeg over intet skal skamme mig, men at med al frimodighed, som altid, sådant at Kristus også nu skal bli' forstørret i min krop, hvorvidt det er via liv, eller via død.

[Phil 1:21] For mig er Kristus livet, og det at dø en gevinst.

[Phil 1:22] Men hvis jeg lever kødeligt, dette er frugten af mit arbejde: dog at jeg skal vælge ville jeg ikke.

[Phil 1:23] For jeg står på en skillevej, ved at ha' et ønske om at ta' af sted, og at være hos Kristus; som er klart bedre:

[Phil 1:24] Ikke desto mindre at bli' kødeligt tilbage er mere nødvendigt for jer.

[Phil 1:25] Og ved at ha' denne tillid, ved jeg at jeg skal bli' tilbage og fortsætte med jer alle for jeres fremme og glæde i tro;

[Phil 1:26] Så jeres glæde over mig må bli' mere rigelig i Jesus Kristus via min ankomst til jer igen.

[Phil 1:27] Lad kun jeres konversation være som det er klædeligt for Kristus' evangelie: det uanset om jeg kommer og ser jer, eller om jeg er fraværende, så jeg må høre om jeres affære, at I står fast i 1 ånd, og med et sind strider sammen for troen på evangeliet;

[Phil 1:28] Og på ingen måde at bli' skræmt via jeres modstandere: som for dem er et tydeligt kendetegn på tilintetgørelse, men for jer frelse, og det fra Gud.

[Phil 1:29] For til jer er det givet på Kristus' vegne, ikke kun at tro på ham, men også at lide for hans skyld;

[Phil 1:30] Ved at ha' den samme konflikt som I så i mig, og nu hører at være i mig.

[Phil 2:1] Hvis der derfor er nogen trøst i Kristus, hvis nogen trøst i kærlighed, hvis noget fællesskab i Ånden, hvis nogen inderlighed og barmhjertighed,

[Phil 2:2] Opfyld I min glæde, så I tænker det samme, ved at ha' den samme kærlighed, ved at spille sammen, af et' sind.

[Phil 2:3] Lad ingenting bli' gjort gennem strid eller forfængelighed; men i et ydmygt sind lad enhver agte andre bedre end demselv.

[Phil 2:4] Ser ikke ethvert menneske på hans egne ting, men ethvert menneske også på de andres ting.

[Phil 2:5] Lad dette sind være i jer, som også var i Kristus Jesus:

[Phil 2:6] Som, ved at være i Guds form, ikke tænkte at det var et røveri at være Gud li'.

[Phil 2:7] Men gjorde sig selv af intet omdømme, og ikklædte sig en tjeners form, og var lavet så han lignede et menneske:

[Phil 2:8] Og ved at være fundet at fremstå som et menneske, ydmygede han sig selv, og var lydlig indtil død, ja døden på korset.

[Phil 2:9] Derfor har Gud også højt ophøjet ham, og givet ham et navn som er over ethvert navn:

[Phil 2:10] Så ved Jesus' navn skulle ethvert knæ bøje, af ting i himmel, og ting på jord, og ting under jorden;

[Phil 2:11] Og at enhver tunge skulle bekende at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faderens herlighed.

[Phil 2:12] Derfor, mine elskede, som I altid har adlydt, ikke kun i mit nærvær, men nu meget mere i mit fravær, udvirk jeres egen frelse med frygt og bæven.

[Phil 2:13] For det er Gud som udfører i jer både at ville og at gøre af hans velbehag.

[Phil 2:14] Gør alle ting uden klager og indvendinger:

[Phil 2:15] Så I må være uangribelige og harmløse, Guds sønner, ubebredelige, i midten af en fordrejet og forvildet nation, blandt hvem I skinner som lysene i denne verden;

[Phil 2:16] Ved at frembære livets ord; så jeg må juble på Kristus' dag, at jeg ikke har løbet forgæves, heller ikke arbejdet forgæves.

[Phil 2:17] Ja, og hvis jeg er tilbudt over offeret og tjenesten af jeres tro, glædes jeg, og jubler med jer alle.

[Phil 2:18] Af den sammen grund glæder I jer også, og jubler med mig.

[Phil 2:19] For jeg har tillid til at Herren Jesus snart sender Timoteus til jer, så jeg også må være ved godt mod, når jeg ved hvordan I har det.

[Phil 2:20] For jeg har intet andet ligesindet menneske, som naturligt vil ha' omsorg for jer.

[Phil 2:21] For alle søger deres eget, ikke de ting som er Jesus Kristus'.

[Phil 2:22] For I kender beviset fra ham, at, som en søn med faderen, har han tjent med mig i evangeliet.

[Phil 2:23] Derfor håber jeg snart at sende ham, så hurtigt som jeg ser hvordan det vil gå med mig.

[Phil 2:24] Men jeg har tillid i Herren at jeg også migselv snart skal komme.

[Phil 2:25] Alligevel tænkte jeg det nødvendigt at sende Epafroditus til jer, min broder, og arbejds ledsager, og medsoldat, men jeres sendebud, og han der betjente for mine behov.

[Phil 2:26] For han længtes efter jer alle, og var fuld af tungsindighed, eftersom I havde hørt at han havde været syg.

[Phil 2:27] For han var i virkeligheden syg døden nær: men Gud havde barmhjertighed med ham; og ikke kun med ham, men også med mig, for ikke at jeg skulle ha' sorg over sorg.

[Phil 2:28] Derfor sendte jeg ham desto mere omhyggeligt, så, når I ser ham igen, må I juble, og for at jeg må være mindre sorgfuld.

[Phil 2:29] Modtag ham derfor i Herren med al glæde; og hold sådanne i omdømme:

[Phil 2:30] Fordi han var nær ved at dø for virket i Kristus, ved ikke at værdsætte hans liv, for at sørge for jeres manglende tjeneste overfor mig.

[Phil 3:1] Til sidst, mine brødre, jubel i Herren. At skrive de samme ting til jer, er i virkeligheden ikke smertefuldt for mig, men for jer er det trygt.

[Phil 3:2] Vær varsom med hundene, vær varsom med onde arbejdere, vær varsom med omskærelsen.

[Phil 3:3] For vi er de omskårne, vi som åndeligt tilbeder Gud, og jubler i Kristus Jesus, og ingen tillid har til kødet.

[Phil 3:4] Skønt jeg også måtte ha' tillid til kødet. Hvis nogen anden mand tænker

at han har deraf at han måtte ha' tillid til kødet, jeg mere:

[Phil 3:5] Omskåret den ottende dag, af Israels hushold, af Benjamins stamme, en Hebræer af Hebræerne; angående loven, en Farisæer;

[Phil 3:6] Angående nidkærlighed, forfulgte kirken; vedrørende retfærdigheden som er i loven, uangribelig.

[Phil 3:7] Men de ting som var en gevinst for mig, disse anså jeg for at være tab for Kristus.

[Phil 3:8] Ja uden tvivl, og jeg anser alle ting for at være tab for Kristus Jesus min Herres fortræffelige kundskab: for hvem jeg har lidt tabet af alle ting, og anser dem for at være som skidt, så jeg må vinde Kristus,

[Phil 3:9] Og bli' fundet i ham, ved ikke at ha' mine egen retfærdighed, som er af loven, men den som er gennem troen på Kristus, den retfærdighed som er fra Gud via tro:

[Phil 3:10] Så jeg må kende ham, og kraften i hans opstandelse, og fællesskabet i hans lidelser, ved at være tilpasset med hans død;

[Phil 3:11] Hvis jeg på nogen måde måtte være med til de dødes opstandelse.

[Phil 3:12] Ikke som om jeg allerede havde opnået det, ej heller allerede var perfekt: men jeg følger efter, hvis jeg må fange det for hvilket jeg også er fanget af Kristus Jesus.

[Phil 3:13] Brødre, jeg ser ikke på migselv som at ha' fanget det: men denne ene ting gør jeg, glemmer de ting som var før, og rækker ud efter de ting som ligger foran,

[Phil 3:14] Jeg presser på mod målet om det høje kalds gevinst fra Gud i Kristus Jesus.

[Phil 3:15] Lad os derfor, så mange som er perfekte, være således tænkende: og hvis I tænker anderledes i nogle ting, selv det skal Gud afsløre for jer.

[Phil 3:16] Ikke desto mindre, dertil vi allerede er nået, lad os vandre via den samme forskrift, lad os tænke den samme ting.

[Phil 3:17] Brødre, vær følgere sammen af mig, og læg mærke til dem som vandrer sådant som I har os som et eksempel.

[Phil 3:18] (For mange vandrer, af hvem jeg ofte har fortalt jer om, og nu fortæller jer ja grædende, at de er fjenderne af Kristus' kors:

[Phil 3:19] Disses ende er destruktion, hvis Gud er deres egen mave, og hvis herlighed er i deres skam, de som tænker på jordiske ting.)

[Phil 3:20] For vor konversation er i himlen; hvorfra vi også skuer efter Frelseren, Herren Jesus Kristus:

[Phil 3:21] Som skal forandre vores usle krop, så den må bli' tilpasset ligesom hans glørværdige krop, efter virkemåden hvorved han er i stand til ja at samle alle ting til sigselv.

[Phil 4:1] Derfor, mine højt elskede brødre og efterlængtede, min glæde og krone, stå sådant fast i Herren, mine højt elskede.

[Phil 4:2] Jeg bønfalder Euodias om, og bønfalder Syntyche om, at de er af det samme sind i Herren.

[Phil 4:3] Og jeg beder også dig indtrængende, trofaste følgesvend, hjælp disse kvinder som arbejdede med mig i evangeliet, med Clement også, og med andre af mine medarbejdere, hvis navne er i livets bog.

[Phil 4:4] Jubel altid i Herren: og igen siger jeg, Jubel.

[Phil 4:5] Lad jeres mådehold bli' kendt for alle mennesker. Herren er nær.

[Phil 4:6] Vær ikke bekymrede for nogen ting; men i enhver ting via bøn og påkaldelsesbøn med taksigelsesbøn lad jeres ønsker bli' kundgjort for Gud.

[Phil 4:7] Og Guds fred, som overgår al forståelse, skal bevare jeres hjerter og tanker gennem Kristus Jesus.

[Phil 4:8] Til sidst, brødre, hvilket som helst ting der er sande, hvilket som helst ting der er hæderlige, hvilket som helst ting der er retfærdige; hvilket som helst ting der er rene, hvilket som helst ting der er elskværdige, hvilket som helst ting der har et godt vidnesbyrd; hvis der er nogen anstændighed, og hvis der er nogen ros, tænk over disse ting.

[Phil 4:9] De ting, som I både har lært, og modtaget, og hørt, og set i mig, gør: og fredens Gud skal være med jer.

[Phil 4:10] Desuden jubler jeg meget i Herren, at jeres omsorg for mig nu her til sidst har blomstret igen; hvori I også var omhyggelige, men i manglede mulighed.

[Phil 4:11] Ikke at jeg taler angående fornødenheder: for jeg har lært, at uanset hvordan jeg har det, at være tilfreds med det.

[Phil 4:12] Jeg ved både hvordan man er nedværdiget, og jeg ved hvordan man bugner: alle steder og i alle ting er jeg instrueret i at være både mæt og at være sulten, både at bugne og at lide mangel.

[Phil 4:13] Jeg kan gøre alle ting gennem Kristus som styrker mig.

[Phil 4:14] Til trods for det så har I gjort vel, i det at I tog del i min lidelse.

[Phil 4:15] Nu ved I Philipperne også, at i evangeliets begyndelse, da jeg drog af sted fra Makedonien, tog ingen kirke del med mig angående det at give og modtage, men kun I.

[Phil 4:16] For selv i Thessaloniki sendte I igen og igen til mine fornødenheder.

[Phil 4:17] Ikke fordi jeg ønsker en gave: men jeg ønsker frugt der må bugne på jeres konto.

[Phil 4:18] Men jeg har alt, og bugner: jeg er mæt, ved at ha' modtaget af Epafroditus de ting som var sendt fra jer, en duft af en sød lugt, et acceptabelt offer, velbehageligt for Gud.

[Phil 4:19] Desuden skal min Gud sørge for alle jeres behov ifølge hans rigdomme i herlighed via Kristus Jesus.

[Phil 4:20] Nu til Gud og vor Far være herlighed for evig og altid. Amen.

[Phil 4:21] Hyld enhver hellig i Kristus Jesus. Brødrene som er hos mig hilser jer.

[Phil 4:22] Alle de hellige hylder jer, specielt dem som er fra Cæsars hushold.

[Phil 4:23] Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jer alle. Amen. **Det var skrevet til Philipperne fra Rom via Epafroditus.**

Kolosserne

Navnebetødning for Kolosæ = Afstraffelse/Korrektion

[Kol 1:1] Paulus, en apostel af Jesus Kristus ved Guds vilje, og Timoteus vores broder,

[Kol 1:2] Til de hellige og trofaste brødre i Kristus, som er i Kolossæ: Nåde være med jer, og fred fra Gud vores Far og Herren Jesus Kristus.

[Kol 1:3] Vi giver taksigelsesbønner til Gud og vor Herre Jesus Kristus' Far, idet vi altid beder for jer,

[Kol 1:4] Lige siden vi hørte om jeres tro på Kristus Jesus, og om den kærlighed som I har til alle de hellige,

[Kol 1:5 DK-KJV] På grund af håbet som er klargjort for jer i himlen, som I forud har hørt om i sandhedevangeliets ord;

[Kol 1:6] Det som er kommet til jer, som det er i hele denne verden; og frembringer frugt, som det også gør i jer, lige siden den dag I hørte om det, og forstod sandheden om Guds nåde:

[Kol 1:7] Som I også har lært det af vor kære medtjener Epaphras, han som er en trofast betjener af Kristus for jer;

[Kol 1:8] Som også har fortalt os om jeres kærlighed i Ånden.

[Kol 1:9] Af denne grund har vi også, lige siden den dag vi hørte det, ikke stoppet med at bede for jer, og ønsker at I måtte være fyldt med kundskaben om hans vilje i al visdom og åndelig forståelse;

[Kol 1:10] Så I måtte vandre værdigt af Herren til alt velbehag, ved at være frugtbare i alt godt virke, og ved at vokse i Guds kundskab;

[Kol 1:11] Styrket med al magt, efter hans glørværdige styrke, indtil al tålmodighed og overbærenhed med glæde;

[Kol 1:12] Ved at gi' taksigelsesbønner til Faderen, som har gjort os i stand til at være delagtige i de helliges arvlod i lyset:

[Kol 1:13] Som har forløst os fra mørkets myndighed, og har ført os ind i hans kære Søns kongerige:

[Kol 1:14] I ham vi har forløsning gennem hans blod, ja tilgivelsen for synder:

[Kol 1:15] Han som er billedet på den usynlige Gud, den førstefødte af enhver skabning:

[Kol 1:16] For af ham blev alle ting skabt, som er i himmel, og som er på jord, synlig og usynlig, om de så er troner, eller herredømmer, eller fyrstedømmer, eller myndigheder: alle ting blev skabt af ham, og for ham:

[Kol 1:17] Og han er forud for alle ting, og via ham består alle ting.

[Kol 1:18] Og han er hovedet for kroppen, kirken: som er begyndelsen, den førstefødte fra de døde; så han måtte ha' forrang i alle ting.

[Kol 1:19] For det behagede Faderen at hele fylden skulle bo i ham;

[Kol 1:20] Og, ved at ha' skabt fred gennem blodet på hans kors, for via ham at forlige alle ting til sig selv; via ham, jeg siger, om det så er ting på jord, eller ting i

himmel.

[Kol 1:21] Og jer, der engang var fremmedgjort og fjender i jeres sind via onde gerninger, har han nu alligevel forligt.

[Kol 1:22] I hans kødelige krop gennem døden, for i hans øjne at fremstille jer hellige og uangribelige og ubebrejdelige:

[Kol 1:23] Hvis I fortsætter grundfæstede og faste i troen, og ikke bli'r ledt væk fra håbet i evangeliet, som I har hørt, og som var prædiket for enhver skabning som er under himlen; hvoraf jeg Paulus er blevet gjort til en betjener;

[Kol 1:24] Jeg som nu jubler over mine lidelser for jer, og opfylder det i mit kød som er tilbage af Kristus' lidelser for hans krops skyld, som er kirken:

[Kol 1:25] Hvoraf jeg er blevet gjort til en betjener, ifølge Guds dispensation som er givet til mig på grund af jer, for at opfylde Guds ord;

[Kol 1:26] Ja det mysterie som har været skjult gennem tidsaldre og for generationer, men som nu er synliggjort for hans hellige:

[Kol 1:27] Overfor hvem Gud ville gøre det kendt hvad rigdommene i dette herligheds mysterie er blandt Hedningerne; som er at Kristus er i jer, håbet om herlighed:

[Kol 1:28] Ham prædiker vi, idet vi advarer ethvert menneske, og underviser ethvert menneske i al visdom; så vi må fremstille ethvert menneske perfekt i Kristus Jesus:

[Kol 1:29] Mod dette mål arbejder jeg også, og kæmper efter hans virkemåde, som virker mægtigt i mig.

[Kol 2:1] For jeg ville at I vidste hvilken stor nød jeg har for jer, og for dem som er i Laodikea, og for alle dem som ikke har set mit kødelige ansigt;

[Kol 2:2] Så deres hjerter måtte bli' trøstet, ved at være knyttet sammen i kærlighed, og til al rigdommen af fuld sikkerhed i forståelse, til anerkendelsen af Guds mysterie, og af Faderen, og af Kristus;

[Kol 2:3] I ham er alle visdommens og kundskabens skatte skjult.

[Kol 2:4] Og dette siger jeg, for ikke at noget menneske skulle bedrage jer med lokkende ord.

[Kol 2:5] For selvom jeg er kødeligt fraværende, er jeg alligevel åndeligt hos jer, og glædes over at se jeres orden, og standhaftigheden i jeres tro på Kristus.

[Kol 2:6] Som I derfor har modtaget Kristus Jesus Herren, så vandre I med ham:

[Kol 2:7] Grundfæstede og opbyggede i ham, og etableret i troen, som I har lært det, ved at bugne deri med taksigelsesbøn.

[Kol 2:8] Pas på at ikke noget menneske fordærver jer gennem filosofi og tomt bedrag, efter menneskers traditioner, efter denne verdens grundbegreber, og ikke efter Kristus.

[Kol 2:9] For i ham bor hele Guddomsfylden fysisk.

[Kol 2:10] Og I er komplette i ham, som er hovedet over alle fyrstendømmer og myndigheder:

[Kol 2:11] I ham er I også omskåret med en omskærelse der er udført uden

hænder, ved at afklæde jer kroppen med den syndige natur via Kristus' omskærelse:

[Kol 2:12] Begravet med ham i dåben, hvorigennem I også er opstået sammen med ham gennem troen på Guds operation, han som har oprejst ham fra de døde.

[Kol 2:13] Og jer, som var døde i jeres synder og jeres køds uomskærelse, har han levendegjort sammen med ham, ved at ha' tilgivet jer alle overtrædelser;

[Kol 2:14] Ved at viske de håndskrevne ritualer ud som var imod os, som var i strid med os, og fjernede dem, ved at nagle dem til hans kors;

[Kol 2:15] Og ved at ha' plyndret fyrstedømmer og myndigheder, stillede han dem offentligt frem, ved at triumfere over dem gennem det.

[Kol 2:16] Lad derfor intet menneske dømme jer for hvad I spiser, eller drikker, eller om I respekterer en helligdag, eller nymånen, eller sabbatsdagene:

[Kol 2:17] Som blot er en skygge af ting der kommer; for kroppen tilhører Kristus.

[Kol 2:18] Lad ingen snyde jer fra jeres belønning gennem falsk ydmyghed og engletilbedelse, ved at trænge sig ind i ting som de ikke har set, nyttesløst opblæst via deres kødelige sind,

[Kol 2:19] Og ikke holde fast ved Hovedet, hvorfra hele kroppen via led og sener ved at ha' næring betjent, og knyttet sammen, vokser med den vækst Gud giver.

[Kol 2:20] Hvis I derfor er døde med Kristus fra denne verdens grundbegreber, hvorfor, når I nu lever i denne verden, er I underlagt ritualer,

[Kol 2:21] (Rør ikke; smag ikke; håndter ikke;

[Kol 2:22] Som alt sammen fordærves når de bruges;) efter menneskers befalinger og doktriner?

[Kol 2:23] Disse ting har ganske vist et stænk af visdom i viljetilbedelse, og ydmyghed, og forsømmelse af kroppen; Men de har ikke nogen værdi til at stå kødets lyster imod.

[Kol 3:1] Hvis I da er steget op med Kristus, søg de ting som er foroven, hvor Kristus sidder på Guds højre hånd.

[Kol 3:2] Indstil jeres hengivenhed på ting foroven, ikke på ting på jorden.

[Kol 3:3] For I er døde, og jeres liv er skjult hos Kristus i Gud.

[Kol 3:4] Når Kristus, som er vort liv, skal vise sig, da skal I også være der hos ham i herlighed.

[Kol 3:5] Dødeliggør derfor jeres lemmer som er på jorden; hor, urenhed, overdreven hengivenhed, ondt begær, og griskhed, som er afgudsdyrkelse:

[Kol 3:6] For det er på grund af disse ting at Guds arrigskab kommer over ulydighedens børn:

[Kol 3:7] Disse ting gjorde I også engang, da I levede i dem.

[Kol 3:8] Men læg I nu også alt dette ned; vrede, arrigskab, skadefryd, gudsbespottelse, uren kommunikation ud af jeres mund.

[Kol 3:9] Lyv ikke for hinanden, eftersom I har aflagt jer det gamle menneskes handlinger;

[Kol 3:10] Og har ikklædt jer det nye menneske, som er fornyet i kundskab efter billedet af ham som skabte ham:

[Kol 3:11] For der er hverken Græker eller Jøde, omskærelse eller uomskærelse, Fremmede, Skyter, slave eller fri: men Kristus er alt, og i alt.

[Kol 3:12] Iklæd jer derfor, som Guds valgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, et ydmygt sind, beskedenhed, tålmodighed;

[Kol 3:13] Ved at bære over med hinanden, og ved at tilgiv hinanden, hvis der er en der har en strid med en anden: ligesom Kristus tilgav jer, gør I også sådant.

[Kol 3:14] Og over alle disse ting ikklæd jer næstekærlighed, som er perfektionens bånd.

[Kol 3:15] Og lad Guds fred regere i jeres hjerter, til hvilket I også er kaldet i 1 krop; og vær I taknemmelige.

[Kol 3:16] Lad Kristus' ord bo rigt i jer i al visdom; så I underviser og formaner hinanden i salmer og hymner og åndelige sange, og synger med nåde i jeres hjerter til Herren.

[Kol 3:17] Og hvadsomhelst I gør i ord og handling, gør alt i Herren Jesus' navn, ved at gi' taksigelsesbønner til Gud og Faderen via ham.

[Kol 3:18] Hustruer, underordne jerselv for jeres egne ægtemænd, som det er rigtigt at gøre i Herren.

[Kol 3:19] Ægtemænd, elsk jeres hustruer, og vær ikke bitre imod dem.

[Kol 3:20] Børn, adlyd jeres forældre i alle ting: for dette er velbehageligt for Herren.

[Kol 3:21] Fædre, provoker ikke jeres børn til arrigskab, for ikke at de skal bli' mismodige.

[Kol 3:22] Tjenere, adlyd jeres kødelige mestre i alle ting; ikke for at bli' set, som en der prøver at tilfredsstille mennesker; men i hjertets enkelthed, ved at frygte Gud:

[Kol 3:23] Og hvadsomhelst I gør, gør det med hjertet, som var det for Herren, og ikke for mennesker;

[Kol 3:24] Velvidende at I modtager arvens belønning af Herren: for I tjener Herren Kristus.

[Kol 3:25] Men han som gør forkert skal modtage for det forkerte som han har gjort: og der er ingen respekt for personer.

[Kol 4:1] Mestre, giv det til jeres tjenere som er ret og retfærdigt; velvidende at I også har en Mester i himlen.

[Kol 4:2] Fortsæt i bøn, og våg i den samme med taksigelsesbøn;

[Kol 4:3] Husk også at bede for os, at Gud ville åbne en ytringens dør for os, til at tale om Kristus' mysterie, for hvilket jeg også er i lænker:

[Kol 4:4] Så jeg må synliggøre det, som jeg burde tale.

[Kol 4:5] Vandre i visdom overfor dem der er udenfor, og udnyt tiden klogt.

[Kol 4:6] Lad altid jeres tale være med nåde, krydret med salt, så I må vide hvordan I bør svare ethvert menneske.

[Kol 4:7] Tykikus vil fortælle jer hvordan jeg har det, han er en elsket bror, og en trofast betjener og medtjener i Kristus:

[Kol 4:8] Hvem har jeg sendt til jer med det samme formål, at ham måtte vide hvordan det går med jer, og trøste jeres hjerter;

[Kol 4:9] Med Onesimus, en trofast og elsket bror, som er en af jeres. De vil kundgøre for jer alle de ting som foregår her.

[Kol 4:10] Aristarchus min medfange hylder jer, og Marcus, søsters søn til Barnabas, (vedrørende hvem I modtog befalinger: hvis han kommer til jer, så modtag ham;)

[Kol 4:11] Og Jesus, som er kaldet Justus, som er fra de omskårne. Disse er mine eneste medarbejdere i Guds kongerige, og de har været en trøst for mig.

[Kol 4:12] Epaphras, som er en af jeres, en tjener af Kristus, hylder jer, ved altid at arbejde passioneret for jer i bønner, så I må være perfekte og komplette i hele Guds vilje.

[Kol 4:13] For jeg fører optegnelse om ham, at han har en stor nidkærhed for jer, og dem som er i Laodikea, og dem i Hierapolis.

[Kol 4:14] Lukas, den elskede læge, og Demas, hilser jer.

[Kol 4:15] Hyld brødrene som er i Laodikea, og Nymfas, og kirken som er i hans hus.

[Kol 4:16] Og når denne epistel er læst blandt jer, se til at den også er læst i Laodikeaernes kirke; og at I ligeledes læser epistlen fra Laodikea.

[Kol 4:17] Og sig til Archippus, ta' vare på den tjeneste som du har modtaget i Herren, så du fuldfører den.

[Kol 4:18] Denne afsluttende hyldest via hånden fra mig Paulus. Husk mine lænker. Nåde være med jer. Amen. **Skrevet fra Rom til Kolosserne via Tykikus og Onesimus.**

1Thessaloniker

Navnebetydning for Thessaloniki = Sejr over falskhed

[1Th 1:1] Paulus, og Silvanus, og Timoteus, til Thessalonikernes kirke som er i Gud Faderen og i Herren Jesus Kristus: Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[1Th 1:2] Vi giver altid taksigelsesbønner til Gud for alle jer, når vi nævner jer i vore bønner;

[1Th 1:3] Ved altid at huske på jeres virke i tro, og arbejde i kærlighed, og tålmodighed i håb på vor Herre Jesus Kristus, foran vor Far og Guds øjne;

[1Th 1:4] Velvidende, elskede brødre, jeres valg af Gud.

[1Th 1:5] For vores evangelie kom ikke kun til jer i ord, men også i kraft, og i den Hellige Ånd, og med stor sikkerhed; eftersom I ved hvilke slags mænd vi var blandt jer for jeres skyld.

[1Th 1:6] Og I blev følgere af os, og af Herren, ved at ha' modtaget ordet under megen lidelse, med glæde fra den Hellige Ånd:

[1Th 1:7] Sådant at I var forbillede for alle som tror i Makedonien og Akaja.

[1Th 1:8] For fra jer kunne Herrens ord høres ikke kun i Makedonien og Akaja, men også på ethvert sted hvor jeres tro der er rettet mod Gud er spredt bredt; sådant at vi ikke behøver at sige nogen ting.

[1Th 1:9] For de demselv fortalte os om hvilken slags indgang vi havde hos jer, og hvordan I vendte om til Gud fra afguder for at tjene den levende og sande Gud;

[1Th 1:10] Og at vente på hans Søn fra himlen, som han rejste fra de døde, ja Jesus, som forløste os fra arrigskabet der kommer.

[1Th 2:1] For I selv, brødre, kender vores indgang hos jer, at det ikke var forgæves:

[1Th 2:2] Men selv efter at vi havde lidt' før, og var skamfuldt behandlet, som I ved det, i Philippi, var vi frimodige i vor Gud til at fortælle jer om Guds evangelie med megen strid.

[1Th 2:3] For vor formaning var ikke bedragerisk, heller ikke af urenhed, ej heller i svig:

[1Th 2:4] Men som vi fik lov til af Gud at bli' betroet med evangeliet, ja sådant taler vi; ikke for at behage mennesker, men Gud, som prøver vores hjerter.

[1Th 2:5] For vi brugte på intet tidspunkt smigrende ord, som I ved det, heller ikke en kappe af griskhed; Gud er vidne:

[1Th 2:6] Vi søgte heller ikke menneskers herlighed, hverken af jer, heller ikke af andre, når vi måtte ha' været en byrde, som Kristus' apostle.

[1Th 2:7] For vi var milde blandt jer, ligesom en ammende barnepige værdsætter hendes børn:

[1Th 2:8] Sådant ved at være kærligt stemt mod jer, var vi villige til at ha' videregivet til jer, ikke kun Guds evangelie, men også vore egne sjæle, fordi I var

os så kære.

[1Th 2:9] For I husker, brødre, vort arbejde og besvær: i at arbejde nat og dag, på grund af at vi ikke ville være en byrde for nogen af jer, prædikede vi Guds evangelie for jer.

[1Th 2:10] I er vidner, og det Gud også, hvordan vi helligt og retskaffent og ulasteligt opførte osselv blandt jer der tror:

[1Th 2:11] Eftersom I ved hvordan vi formanede og trøstede og pålagde enhver af jer, som en far gør med hans børn,

[1Th 2:12] Så I ville vandre værdigt i Gud, han som har kaldet jer indtil hans kongerige og herlighed.

[1Th 2:13] Også af denne grund takker vi Gud uden ophør, fordi, da I modtog Guds ord som I hørte af os, modtog I det ikke som var det menneskers ord, men som det i sandhed er, Guds ord, som også effektivt udvirker i jer der tror.

[1Th 2:14] For I, brødre, blev følgere af Guds kirker som i Judæa er i Kristus Jesus: for I har også oplevet det samme fra jeres egne landsmænd, ligesom de har fra Jøderne:

[1Th 2:15] De som både dræbte Herren Jesus, og deres egne profeter, og har forfulgt os; og de behager ikke Gud, og er i strid med alle mennesker:

[1Th 2:16] Og forbyder os at tale med Hedningerne så de måtte bli' frelst, for at opfylde deres synders mål, for arrigskabet er fuldstændigt kommet over dem.

[1Th 2:17] Men vi, brødre, som er taget fra jer en kort stund i tilstedeværelse, ikke i hjerte, bestræbte os endnu mere med stort ønske om at se jeres ansigt.

[1Th 2:18] Derfor ville vi ha' kommet til jer, ja jeg Paulus, en gang til; men Satan forhindrede os.

[1Th 2:19] For hvad er vort håb, eller glæde, eller glædes krone? Er ikke selv I i vor Herre Jesus Kristus nærvær ved hans ankomst?

[1Th 2:20] For I er vor herlighed og glæde.

[1Th 3:1] Da vi derfor ikke længer kunne la' være, tænkte vi at det var godt at bli' efterladt alene i Athen.

[1Th 3:2] Og sendte Timoteus, vor bror, og Guds betjener, og medarbejder i Kristus' evangelie, for at etablere jer, og for at trøste jer angående jeres tro:

[1Th 3:3] Så intet menneske skulle bli' bevæget over disse lidelser: for I selv ved at vi er udvalgt dertil.

[1Th 3:4] For sandelig, da vi var hos jer, fortalte vi jer på forhånd at vi skulle lide trængsel; ligesom det er sket, og I ved det.

[1Th 3:5] Af denne grund, da jeg ikke længer kunne la' være, sendte jeg bud for at kende jeres tro, for ikke at fristeren på nogen måde havde fristet jer, og vort arbejde havde været forgæves.

[1Th 3:6] Men nu da Timoteus kom fra jer til os, og bragte os gode nyheder om jeres tro og næstekærlighed, og at I altid har gode erindringer om os, og ønsker meget at se os, som vi også at se jer:

[1Th 3:7] Derfor, brødre, blev vi trøstet over jer i al vor lidelse og trængsel via jeres tro:

[1Th 3:8] For nu lever vi, hvis I holder fast i Herren.

[1Th 3:9] For hvilke taksigelsbønner kan vi igen gi' til Gud for jer, for hele den glæde hvorved vi glædes for jeres skyld foran vor Gud;

[1Th 3:10] Nat og dag beder vi inderligt om at måtte se jeres ansigt, og måtte perfekttere det som mangler i jeres tro?

[1Th 3:11] Nu styrer Gud hamselv og vor Far, og Jesus Kristus vor Herre, vores vej mod jer.

[1Th 3:12] Og Herren får jer til at tilta' og bugne i kærlighed den ene imod den anden, og overfor alle mennesker, ligesom vi gør imod jer:

[1Th 3:13] Med det endemål at han må etablere jeres hjerter ubejædelige i hellighed foran Gud, ja vor Far, ved Jesus Kristus vor Herres ankomst med alle hans hellige.

[1Th 4:1] Derudover så bønfaller vi jer, brødre, og formaner jer via Herren Jesus, at som I har modtaget af os hvorledes I bør vandre og behage Gud, så I ville bugne mere og mere.

[1Th 4:2] For I ved hvilke befalinger vi gav jer via Herren Jesus.

[1Th 4:3] For dette er Guds vilje, ja jeres helliggørelse, at I skulle holde jer fra hor:

[1Th 4:4] Så enhver af jer skulle vide hvordan han skal besidde hans kar i helliggørelse og ære;

[1Th 4:5] Ikke i begærets lyst, ligesom Hedningerne som ikke kender Gud:

[1Th 4:6] Så ingen mand går rundt og bedrager hans broder på nogen måde: eftersom Herren er hævnere over alle sådanne, som vi også på forhånd har advaret jer om og bevidnet.

[1Th 4:7] For Gud har ikke kaldet os til urenhed, men til hellighed.

[1Th 4:8] Han som derfor foragter dette, foragter ikke mennesket, men Gud, som også har givet os hans hellige Ånd.

[1Th 4:9] Men angående broderlig kærlighed så har I ikke behov for at jeg skriver til jer: for I jerselv er oplært af Gud til at elske hinanden.

[1Th 4:10] Og det gør I virkelig mod alle brødrene som er i hele Makedonien: men vi bønfaller jer, brødre, om at I vokser mere og mere;

[1Th 4:11] Og at I studerer for at være stille, og at gøre jeres egne sager, og at arbejde med jeres egne hænder, som vi befalede jer;

[1Th 4:12] Så I må vandre hæderligt mod dem som er udenfor, og så I ikke skal mangle noget.

[1Th 4:13] Men jeg ville ikke ha' at I skal være uvidende, brødre, angående dem som er sovet ind, så I ikke sørger, ligesom andre som intet håb har.

[1Th 4:14] For hvis vi tror at Jesus døde og opstod igen, på samme måde vil Gud bringe dem med sig som sover i Jesus.

[1Th 4:15] For dette siger vi til jer via Herrens ord, at vi som er i live og tilbage indtil Herrens ankomst ikke skal komme før dem som er sovet ind.

[1Th 4:16] For Herren hamselv skal dale ned fra himlen med et råk, med ærkeenglens stemme, og med Guds trompet: og de døde i Kristus skal opstå

først:

[1Th 4:17] Derefter skal vi som er i live og tilbage bli' oprykket sammen med dem i skyerne, for at møde Herren i luften: og sådant skal vi altid være hos Herren.

[1Th 4:18] Trøst derfor hinanden med disse ord.

[1Th 5:1] Men om de tider og de årstider, brødre, har I ikke brug for at jeg skriver til jer.

[1Th 5:2] For I selv ved udmærket godt at Herrens dag kommer som en tyv om natten.

[1Th 5:3] For når de siger, Fred og sikkerhed; så kommer pludselig destruktion over dem, som smerten kommer over en kvinde med barn; og de skal ikke undslippe.

[1Th 5:4] Men I, brødre, er ikke i mørke, så den dag skulle overrumple jer som en tyv.

[1Th 5:5] I er alle lysets børn, og dagens børn: vi er ikke af natten, ej heller af mørke.

[1Th 5:6] Lad os derfor ikke sove, som andre gør; men lad os våge og være besindige.

[1Th 5:7] For de der sover sover om natten; og de der er fulde er fulde om natten.

[1Th 5:8] Men lad os, som er af dagen, være besindige, ved at ikklæde os troen og kærlighedens brystplade; og som hjelm, håbet om frelse.

[1Th 5:9] For Gud har ikke udvalgt os til arrigskab, men til at modtage frelse via vor Herre Jesus Kristus,

[1Th 5:10] Som døde for os, så, om vi er vågne eller sover, skulle vi leve sammen med ham.

[1Th 5:11] Trøst derfor jerselv indbyrdes, og opbyg hinanden, ligesom I også gør.

[1Th 5:12] Og vi bønfaller jer, brødre, til at kende dem som arbejder blandt jer, og som er over jer i Herren, og formaner jer;

[1Th 5:13] Og agte dem meget højt i kærlighed for deres virkes skyld. Og hold fred indbyrdes.

[1Th 5:14] Nu formaner vi jer, brødre, advar dem som er uregerlige, trøst de ubeslutsomme, støt de svage, vær tålmodige overfor alle mennesker.

[1Th 5:15] Se til at ingen tilbagebetaler ondt med ondt overfor noget menneske; men følg altid efter det som er godt, både blandt jerselv, og overfor alle mennesker.

[1Th 5:16] Jubel altid.

[1Th 5:17] Bed uden ophør.

[1Th 5:18] I enhver ting gi' taksigelsesbønner: for dette er Gud vilje i Kristus Jesus angående jer.

[1Th 5:19] Undertryk ikke Ånden.

[1Th 5:20] Foragt ikke profetier.

[1Th 5:21] Test alle ting; hold fast i det som er godt.

[1Th 5:22] Afstå fra al tilsynekomst af ondt.

[1Th 5:23] Og selveste fredens Gud helliggør jer fuldstændigt; og jeg beder til Gud om at hele jeres ånd og sjæl og krop må bli' bevaret uangribelige indtil Jesus Kristus vor Herres ankomst.

[1Th 5:24] Trofast er han som kalder jer, som også vil gøre det.

[1Th 5:25] Brødre, bed for os.

[1Th 5:26] Hils alle brødrene med et helligt kys.

[1Th 5:27] Jeg pålægger jer via Herren at denne epistel er læst for alle de hellige brødre.

[1Th 5:28] Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jer. Amen. ***Denne første epistel til Thessalonikerne var skrevet fra Athen.***

2Thessaloniker

Navnebetydning for Thessaloniki = Sejr over falskhed

[2Th 1:1] Paulus, og Silvanus, og Timoteus, til Thessalonikernes kirke i Gud vor Far og Herren Jesus Kristus:

[2Th 1:2] Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far, og fra Herren Jesus Kristus.

[2Th 1:3] Vi er bundet til altid at takke Gud for jer, brødre, som det er godt at gøre, eftersom jeres tro vokser overmådeligt, og enhver af jeres alles næstekærlighed bugner overfor hinanden;

[2Th 1:4] Sådant at vi osselv forherliges i jer i Guds kirker for jeres tålmodighed og tro i alle jeres forfølgelser og trængsler som I udholder:

[2Th 1:5] Som er et manifesteret tegn på Guds retfærdige dom, at I må bli' anset for at være værdige af Guds kongerige, for hvilket I også lider:

[2Th 1:6] Eftersom det er en retfærdig ting hos Gud at tilbagebetale trængsel til dem der bekymrer jer;

[2Th 1:7] Og til jer som er bekymrede hvile med os, når Herren Jesus skal bli' afsløret fra himlen med hans mægtige engle,

[2Th 1:8] For gennem flammende ild at hævne sig på dem som ikke kender Gud, og som ikke adlyder vor Herre Jesus Kristus' evangelie:

[2Th 1:9] Som skal bli' straffet med evigvarende destruktion fra Herrens nærvær, og fra hans styrkes herlighed;

[2Th 1:10] Når han skal komme for at bli' forherliget i hans hellige, og for at bli' beundret i alle dem der tror (fordi vores vidnesbyrd blev troet på blandt jer) i den dag.

[2Th 1:11] Derfor beder vi også altid for jer, at vor Gud ville anse jer for at være værdige af dette kald, og opfylde al hans godheds velbehag, og troens virke med kraft:

[2Th 1:12] Så Jesus Kristus vor Herres navn må bli' forherliget i jer, og I i ham, ifølge vor Gud og Herren Jesus Kristus' nåde.

[2Th 2:1] Nu bønfaller vi jer, brødre, ved vor Herre Jesus Kristus' ankomst, og ved vor forsamling hos ham,

[2Th 2:2] Så I ikke hurtigt er rystet i sindet, eller er bekymret, hverken via ånd, eller via ord, eller via breve som fra os, som om at Kristus' dag er nært forestående.

[2Th 2:3] Lad intet menneske på nogen måde bedrage jer: for den dag skal ikke komme, medmindre der først kommer et frafald, og at syndens mand er afsløret, tilintetgørelsens søn;

[2Th 2:4] Som modsætter og ophøjer sigselv over alt der er kaldet Gud, eller der er tilbedt; sådant at han som Gud sidder i Guds tempel, ved at fremvise sigselv at han er Gud.

[2Th 2:5] Husker I ikke, at, da jeg stadig var hos jer, fortalte jeg jer disse ting?

[2Th 2:6] Og nu ved I hvad som tilbageholder at han måtte bli' afsløret i hans tid.

[2Th 2:7] For fejltrinsmysteriet virker allerede: kun han som nu leder vil lede, indtil han er taget ud af vejen.

[2Th 2:8] Og da skal den Onde bli' afsløret, hvem Herren skal konsumere med hans munds ånd, og skal destruere med hans ankomsts glans:

[2Th 2:9] Ja ham, hvis ankomst er efter Satans virkemåde med al kraft og tegn og lyvende undere,

[2Th 2:10] Og med al bedrageriskhed af uretfærdighed i dem der forulykker; fordi de ikke modtog kærlighed til sandheden, så de måtte bli' frelst.

[2Th 2:11] Og af denne grund skal Gud sende dem en stærk vrangforestilling, så de skulle tro en løgn:

[2Th 2:12] Så de alle måtte bli' forbandet som ikke troede sandheden, men havde behag i uretfærdighed.

[2Th 2:13] Men vi er bundet til altid at give taksigelsesbønner til Gud for jer, brødre Herrens elskede, fordi Gud fra starten af har udvalgt jer til frelse gennem Åndens helliggørelse og tro på sandheden:

[2Th 2:14] Hvertil han kaldte jer via vores evangelie, til herlighedsmodtagelsen i vor Herre Jesus Kristus.

[2Th 2:15] Derfor, brødre, stå fast, og hold traditionerne som I er blevet undervist i, om det var via ord, eller vores epistel.

[2Th 2:16] Nu Jesus Kristus vor Herre hamselv, og Gud, ja vor Far, som har elsket os, og har givet os evigvarende trøst og godt håb gennem nåde,

[2Th 2:17] Trøster jeres hjerter, og etablerer jer i ethvert godt ord og virke.

[2Th 3:1] Til sidst, brødre, bed for os, så Herrens ord må ha' fri bevægelighed, og bli' forherliget, ligesom det er hos jer:

[2Th 3:2] Og at vi må bli' forløst fra urimelige og onde mennesker: for ikke alle mennesker har tro.

[2Th 3:3] Men Herren er trofast, som skal etablere jer, og holde jer fra ondt.

[2Th 3:4] Og vi har tillid i Herren angående jer, at I både gør og vil gøre de ting som vi befaler jer.

[2Th 3:5] Og Herren leder jeres hjerter ind i Guds kærlighed, og ind i tålmodigheden ved at vente på Kristus.

[2Th 3:6] Nu befaler vi jer, brødre, i Jesus Kristus vor Herres navn, at I trækker jer tilbage fra enhver broder som vandrer ureglementeret, og ikke efter traditionen som han har modtaget fra os.

[2Th 3:7] For I selv ved hvordan I bør følge os: for vi opførte ikke osselv ureglementeret blandt jer;

[2Th 3:8] Vi spiste heller ikke noget menneskes brød for intet; men udvirkede med arbejde og møje nat og dag, så vi ikke måtte være en byrde for nogen af jer:

[2Th 3:9] Ikke fordi vi ikke havde myndighed, men for at gøre osselv til et eksempel for jer til at følge os.

[2Th 3:10] For ja da vi var hos jer, befalede vi jer dette, at hvis nogen ikke ville arbejde, så skulle han heller ikke spise.

[2Th 3:11] For vi hører at der er nogle som vandrer ureglementeret blandt jer, som overhovedet ikke arbejder, men er snagere.

[2Th 3:12] Nu dem som er sådanne befaler og formaner vi via vor Herre Jesus Kristus, at de med stilhed arbejder, og spiser deres eget brød.

[2Th 3:13] Men I, brødre, vær ikke opgivende i at gøre godt.

[2Th 3:14] Og hvis der er en mand der ikke adlyder vore ord i denne epistel, læg mærke til den mand, og ha' ikke noget fællesskab med ham, så han må skamme sig.

[2Th 3:15] Men se alligevel ikke på ham som en fjende, men forman ham som en broder.

[2Th 3:16] Nu giver fredens Herre hamselv jer altid fred på alle måder. Herren være med jer alle.

[2Th 3:17] Paulus' afsluttende hyldest med min egen hånd, hvilket er kendetegnet i enhver epistel: sådant skriver jeg.

[2Th 3:18] Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jer alle. Amen. ***Denne anden epistel til Thessalonikerne var skrevet fra Athen.***

1Timoteus

Navnebetydning for Timoteus = En der er hædret af Gud

[1Ti 1:1] Paulus, en apostel af Jesus Kristus via Gud vor Frelasers befaling, og Herre Jesus Kristus, som er vort håb;

[1Ti 1:2] Til Timoteus, min egen søn i troen: Nåde, barmhjertighed, og fred, fra Gud vor Far og Kristus Jesus vor Herre.

[1Ti 1:3] Som jeg bønfoldte dig om at bli' tilbage i Efesus, da jeg gik ind i Makedonien, for at du måtte pålægge nogen så de ikke underviser i nogen anden doktrin,

[1Ti 1:4] Og heller ikke giver efter for fabler og endeløse slægtstavler, som betjener spørgsmål, i stedet for gudhengiven opbyggelse som er i tro: gør sådant.

[1Ti 1:5] Nu er endemålet med befalingen næstekærlighed ud af et rent hjerte, og af en god samvittighed, og af en oprigtig tro:

[1Ti 1:6] Fra dette har nogle vendt sig væk fra og har vendt sig mod nyttesløst sludder.

[1Ti 1:7] Ved at ønske sig at være lærere af loven; og de forstår hverken hvad de siger, og heller ikke omkring det de påstår.

[1Ti 1:8] Men vi ved at loven er god, hvis et menneske bruger den lovligt;

[1Ti 1:9] Ved at vide dette, at loven ikke er lavet for et retskaffent menneske, men for de lovløse og ulydige, for de ugudelige og for syndere, for uhellige og vanhellige, for mordere af fædre og mordere af mødre, for drabsmænd,

[1Ti 1:10] For horebukke, for dem som besmitter demselv med sodomi, for bortførere, for løgnere, for falsk sværgende personer, og hvis der er andre ting som er imod sund doktrin;

[1Ti 1:11] Efter den velsignede Guds vidunderlige evangelie, som var betroet i min varetægt.

[1Ti 1:12] Og jeg takker Kristus Jesus vor Herre, som har udrustet mig, eftersom han anså mig for at være trofast, ved at sætte mig ind i denne tjeneste;

[1Ti 1:13] Jeg som før var en gudsbespotter, og en forfølger, og skadevolder, men jeg modtog barmhjertighed, fordi jeg gjorde det uvidende i vantrø.

[1Ti 1:14] Og vor Herres nåde var overmådelig overdådig med tro og kærlighed som er i Kristus Jesus.

[1Ti 1:15] Dette er et trofast ordsprog, og værdig af al accept, at Kristus Jesus kom ind i denne verden for at frelse syndere; af hvem jeg er chef.

[1Ti 1:16] Imidlertid modtog jeg barmhjertighed af denne grund, så Jesus Kristus måtte fremvise al overbærenhed med mig som den første, som en skabelon for dem som herefter skulle komme til tro på ham til evigvarende liv.

[1Ti 1:17] Nu til evighedens Konge, udødelig, usynlig, den eneste vise Gud, være ære og herlighed for evig og altid. Amen.

[1Ti 1:18] Dette pålæg betror jeg til dig, søn Timoteus, efter de profetier som som tidligere er kommet over dig, så du via dem måtte krige en god krigskamp;

[1Ti 1:19] Ved at holde fast i tro, og en god samvittighed; hvilken nogle har lagt fra sig og har forlist angående tro.

[1Ti 1:20] Af dem er Hymenæus og Alexander; hvem jeg har forløst til Satan, så de må lære ikke at gudsbespotte.

[1Ti 2:1] Jeg formaner derfor til, at der først af alt er fremført, påkaldelsesbønner, bønner, forbønner, og taksigelsesbønner, for alle mennesker;

[1Ti 2:2] For konger, og for alle der er i autoritet; så vi må føre et stille og fredsommeligt liv i al gudhengivenhed og hæderlighed.

[1Ti 2:3] For dette er godt og acceptabelt i Gud vor Frelasers øjne;

[1Ti 2:4] Som vil ha' at alle mennesker skal bli' frelst, og at komme til kundskaben om sandheden.

[1Ti 2:5] For der er 1 Gud, og 1 mægler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus;

[1Ti 2:6] Som gav sigselv som en løsesum for alle, til at bli' vidnet om i rette tid.

[1Ti 2:7] Hvortil jeg er ordineret en prædikant, og en apostel, (jeg taler sandheden i Kristus, og lyver ikke;) en lærer for Hedningerne i tro og oprigtighed.

[1Ti 2:8] Jeg vil derfor at mænd beder alle steder, ved at løfte hellige hænder op, uden arrigskab og tvivl.

[1Ti 2:9] På samme måde også, at kvinder pryder demselv i beskedent tøj, med blufærdighed og nøgternhed; ikke med broderet hår, eller guld, eller perler, eller kostbart tøj;

[1Ti 2:10] Men (det som er klædeligt for kvinder der bekender gudhengivenhed) med gode gerninger.

[1Ti 2:11] Lad kvinden lære i stilhed med al underkastelse.

[1Ti 2:12] Desuden tillader jeg ikke at en kvinde underviser, heller ikke at hun antager autoritet over manden, men at være i stilhed.

[1Ti 2:13] For Adam var formet først, så Eva.

[1Ti 2:14] Og Adam var ikke bedraget, men kvinden ved at være bedraget var i overtrædelsen.

[1Ti 2:15] Til trods for det skal hun bli' frelst i graviditeten, hvis de fortsætter i tro og næstekærlighed og hellighed med nøgternhed.

[1Ti 3:1] Dette er et sandt ordsprog, Hvis en mand ønsker en biskops embede, ønsker han et godt virke.

[1Ti 3:2] En biskop må da være uangribelig, ægtemanden til én hustru, årvågne, besindige, af god opførsel, givet til gæstfrihed, dygtig til at undervise;

[1Ti 3:3] Ikke givet til vin, ikke en angriber, ikke grådig efter beskidte* penge; men tålmodig, ikke en slagsbror, ikke grisk;

[1Ti 3:4] En som regerer hans eget hus vel, som har hans børn i underkastelse med al alvorlighed;

[1Ti 3:5] (For hvis en mand ikke ved hvordan han regerer hans eget hus, hvordan skal han tage sig af Guds kirke?)

[1Ti 3:6] Ikke en novice, for ikke at han ved at være opløftet med stolthed falder

ind i djævelens fordømmelse.

[1Ti 3:7] Desuden må han ha' et godt omdømme hos dem som er udenfor; for ikke at han falder ind i bebrejdelse og djævelens klapfælder.

[1Ti 3:8] Ligeså må diakonerne være alvorlig, ikke tvetunget, ikke givet til meget vin, ikke grådig efter beskidte penge;

[1Ti 3:9] Ved at holde fast i troens mysterie med en ren samvittighed.

[1Ti 3:10] Og lad også disse først bli' prøvet; lad dem da besidde en diakons embede, ved at være fundet uangribelig.

[1Ti 3:11] På samme måde må deres hustruer være alvorlig, ikke sladderagtige, besindige, trofast i alle ting.

[1Ti 3:12] Lad diakonerne være ægtemændene til én hustru, og lede deres børn og deres egne huse vel.

[1Ti 3:13] For de der har brugt en diakons embede vel har anskaffet demselv en god uddannelse, og stor frimodighed i troen som er på Kristus Jesus.

[1Ti 3:14] Disse ting skriver jeg til dig, med håbet om snart at komme til dig:

[1Ti 3:15] Men hvis det tager lang tid inden jeg kommer, så du måtte vide hvordan du burde opføre dig selv i Guds hus, som er den levende Guds kirke, sandhedens søjle og fundament.

[1Ti 3:16] Og mysteriet omkring gudhengivenhed er uden tvivl stor: Gud var kødeligt synliggjort, Åndeligt retfærdiggjort, set af engle, prædiker for Hedningerne, troet på i denne verden, modtaget op til herlighed.

[1Ti 4:1] Nu taler Ånden udtrykkeligt, at i de sidste tider skal nogle afvige fra troen, ved at gi' efter for forførende ånder, og doktriner fra djævle;

[1Ti 4:2] Som taler løgne i hykleri; og har deres samvittighed forsejlet med et varmt jern;

[1Ti 4:3] Ved at forbyde giftemål, og ved at befale afstandstagen fra madvarer, som Gud har skabt til at bli' modtaget med taksigelsesbøn af dem som tror og kender sandheden.

[1Ti 4:4] For enhver Guds skabning er god, og intet skal bli' afvist, hvis det er modtaget med taksigelsesbøn:

[1Ti 4:5] For det er helliggjort via Guds ord og bøn.

[1Ti 4:6] Hvis du husker brødrene på disse ting, skal du være en god betjener af Jesus Kristus, næret op i troens ord og i en god doktrin, som du er nået frem til.

[1Ti 4:7] Men afvis vanhellige og gamle hustruers fabler, og opøv hellere dig selv i gudhengivenhed.

[1Ti 4:8] For legemlige øvelser gavner lidt: men gudhengivenhed er gavnligt i alle ting, ved at ha' løftet både for det liv som er nu, og for det som skal komme.

[1Ti 4:9] Dette er et trofast ordsprog og værdig af al accept.

[1Ti 4:10] For derfor både arbejder vi og lider bebrejdelse, fordi vi stoler på den levende Gud, som er Frelseren af alle mennesker, specielt af dem der tror.

[1Ti 4:11] Befal og undervis i disse ting.

[1Ti 4:12] Lad intet menneske foragte din ungdom; men vær du et eksempel for de troende, i ord, i konversation, i næstekærlighed, i ånd, i tro, i renhed.

[1Ti 4:13] Før jeg kommer, ta' vare på skriftlæsning, på formaning, på doktrin.

[1Ti 4:14] Forsøm ikke gaven der er i dig, som var givet dig via profeti, med håndspåbyggelsen af de ældste.

[1Ti 4:15] Mediter over disse ting; giv dig selv helt hen til dem; så din fortjeneste må vise sig for alle.

[1Ti 4:16] Pas på dig selv, og på doktrinen; fortsæt i dem: for ved at gøre det skal du frelse både dig selv, og dem som hører på dig.

[1Ti 5:1] Irettesæt ikke en ældste, men bed ham indtrængende som en far; og de yngre mænd som brødre;

[1Ti 5:2] De ældre kvinder som mødre; de yngre som søstre, med al renhed.

[1Ti 5:3] Ær enker der virkelig er enker.

[1Ti 5:4] Men hvis der er en enke der har børn eller nevøer, lad dem først lære at vise fromhed i deres eget hjem, og at gengælde deres forældre: for det er godt og acceptabelt foran Gud.

[1Ti 5:5] Hun som nu virkelig er en enke, og forladt, stoler på Gud, og fortsætter i påkaldelsesbønner og bønner nat og dag.

[1Ti 5:6] Men hun der lever i fornøjelse er død mens hun lever.

[1Ti 5:7] Og pålæg disse ting, så de må være uangribelige.

[1Ti 5:8] Men hvis der er en der ikke tager sig af hans egne, og specielt af dem fra hans eget hus, har han fornægtet troen, og er værre end en vantro.

[1Ti 5:9] Lad ikke en enke regnes med i antallet der er under 60 år gammel, som har været 1 ægtemands hustru,

[1Ti 5:10] Og som har et godt omdømme med gode gerninger; hvis hun har opfostret børn, hvis hun har indlogeret fremmede, hvis hun har vasket de helliges fødder, hvis hun har afhjulpet de plagede, hvis hun med flid har fulgt ethvert godt virke.

[1Ti 5:11] Men afvis de yngre enker: for når de er begyndt at bli' løsslupne imod Kristus, vil de gifte sig;

[1Ti 5:12] Ved af ha' forbandelse, fordi de har forkastet deres første tro.

[1Ti 5:13] Og desuden lærer de at bli' dovne, ved at vandre rundt fra hus til hus; og ikke kun dovne, men også sladrehanke og snagere, ved at tale om de ting som de ikke burde.

[1Ti 5:14] Jeg vil derfor at de yngre kvinder gifter sig, får børn, styrer huset, giv ingen anledning til modstanderen til at tale bebrejdende.

[1Ti 5:15] For nogle har allerede skiftet side efter Satan.

[1Ti 5:16] Hvis der er en mand eller kvinde der tror som har enker, lad dem afhjælpe dem, og lad det ikke være kirkens opgave; så den må afhjælpe dem som virkelig er enker.

[1Ti 5:17] Lad de ældste der regerer vel bli' anset for at være værdige af dobbelt

ære, specielt de som arbejder i ordet og doktrin.

[1Ti 5:18] For skriften siger, Du skal ikke binde mulen til på oxen som træder kornet. Og, Arbejderen er hans belønning værdig.

[1Ti 5:19] Modtag ikke en anklage imod en ældste, foruden det er foran 2 eller 3 vidner.

[1Ti 5:20] Irettesæt dem der synder foran alle, så de andre også må frygte.

[1Ti 5:21] Jeg pålægger dig foran Gud, og Herren Jesus Kristus, og de valgte engle, at du overholder disse ting uden at tage hensyn til den ene eller den anden, ved ikke at gøre noget via partiskhed.

[1Ti 5:22] Læg ikke pludseligt hænder på noget menneske, vær heller ikke delagtig i andre menneskers synder: hold dig selv ren.

[1Ti 5:23] Drik ikke kun vand, men brug en smule vin for din maves skyld og dine hyppige skavanker.

[1Ti 5:24] Nogle menneskers synder er åbenlyse, ved at gå foran til dom; og nogle mennesker de følger efter.

[1Ti 5:25] Ligeså er også nogles gode gerninger manifesterede på forhånd; og de som det er anderledes med kan ikke skjules.

[1Ti 6:1] Lad alle de tjenere som er under åget anse deres egne mestre for at være værdige af al ære, så Guds navn og hans doktrin ikke er spottet.

[1Ti 6:2] Og de der har troende mestre, lad dem ikke ringeagte dem, fordi de er brødre; men tjen dem hellere, fordi de er trofaste og elskede, delagtige i fordelene. Undervis og forman i disse ting.

[1Ti 6:3] Hvis der er en mand der underviser om noget andet, og ikke samtykker med de helsebringende ord, ja Jesus Kristus vor Herres ord, og med doktrinen som er efter gudhengivenhed;

[1Ti 6:4] Er han stolt, ved intet at vide, men ved at længes efter at komme med spørgsmål og stridigheder om ord, hvoraf misundelse, strid, forhånelser, onde anklager kommer,

[1Ti 6:5] Forvildede stridigheder fra mennesker med korrumperte sind, og blottet fra sandheden, ved at gå ud fra at gevinst er gudhengivenhed: træk dig selv væk fra sådanne.

[1Ti 6:6] Men gudhengivenhed med tilfredshed er en stor gevinst.

[1Ti 6:7] For vi bragte ingenting ind i denne verden, og det er sikkert at vi ingenting kan bære ud.

[1Ti 6:8] Og ved at ha' mad og tøj lad os være tilfreds med det.

[1Ti 6:9] Men de der vil være rige falder ind i fristelse og en fælde, og ind i mange tåbelige og skadelige lyster, som drukner mennesker i destruktion og tilintetgørelse.

[1Ti 6:10] For kærligheden til penge er roden til alt ondt: mens nogle begærer efter dette, har de fejlet fra troen, og gennemboret dem selv med mange sorger.

[1Ti 6:11] Men du, Kæreste Guds menneske, flygt fra disse ting; og følg efter retfærdighed, gudhengivenhed, tro, kærlighed, tålmodighed, sagtomdighed.

[1Ti 6:12] Kæmp den gode troskamp, grib fat i det evige liv, hvortil du også er kaldet, og har bekendt en god bekendelse foran mange vidner.

[1Ti 6:13] Jeg giver dig pålæg foran Guds øjne, som levendegør alle ting, og foran Kristus Jesus, som foran Pontius Pilatus vidnede en god bekendelse;

[1Ti 6:14] At du uplettet holder fast i denne befaling, uden brug for irettesættelse, indtil Jesus Kristus vor Herres tilsynskomst:

[1Ti 6:15] Han som skal fremvise i hans tider, hvem den velsignede og den eneste enevældige Magthaver er, Kongen over konger, og Herre over herrer;

[1Ti 6:16] Som alene har udødelighed, ved at bo i lyset som intet menneske kan komme nær; hvem intet menneske har set, heller ikke kan se: til hvem være ære og væld for evigt. Amen.

[1Ti 6:17] Pålæg dem der er rige i denne verden, at de ikke er hovmodige, ej heller stoler på usikre rigdomme, men på den levende Gud, som rigeligt giver os at nyde alle ting;

[1Ti 6:18] Så de gør godt, så de er rige på gode gerninger, parat til at uddele, villig til at kommunikere;

[1Ti 6:19] Ved at lægge et godt fundament op på lager for demselv imod tiden der kommer, så de må gribe fat i det evige liv.

[1Ti 6:20] Kæreste Timoteus, hold fast i det som er betroet i din varetægt, ved at undgå vanhellig og nyttesløst snak, og modsætninger fra det som på falsk grundlag kaldes videnskab:

[1Ti 6:21] Hvilket nogle bekender sig til og har fejlet angående troen. Nåde være med dig. Amen. ***Denne første epistel til Timoteus var skrevet fra Laodikea, som er den ypperligste by i Frygien Pacatiana.***

2Timoteus

Navnebetydning for Timoteus = En der er hædret af Gud

[2Ti 1:1] Paulus, en apostel af Jesus Kristus ved Guds vilje, ifølge løftet om liv som er i Kristus Jesus,

[2Ti 1:2] Til Timoteus, min højt elskede søn: Nåde, barmhjertighed, og fred, fra Gud vor Far og Kristus Jesus vor Herre.

[2Ti 1:3] Jeg takker Gud, som jeg tjener fra mine forfædre med ren samvittighed, så jeg uden ophør husker på dig i mine bønner nat og dag;

[2Ti 1:4] Med et stort ønske om at se dig, idet jeg mindes dine tårer, så jeg må bli' fyldt med glæde;

[2Ti 1:5] Når jeg husker tilbage på den oprigtige tro som er i dig, den som først boede i din bedstemor Lois, og din mor Eunike; og jeg er overbevist om at i dig også.

[2Ti 1:6] Jeg vil derfor minde dig om at du vækkede Guds gave, som er i dig på grund af at jeg lagde mine hænder på dig.

[2Ti 1:7] For Gud har ikke givet os ånden af frygt; men af kraft, og af kærlighed, og af et sundt sind.

[2Ti 1:8] Skam du dig derfor ikke over vor Herres vidnesbyrd, heller ikke over mig hans fange: men vær du delagtig i evangeliets lidelser efter Guds kraft;

[2Ti 1:9] Som har frelst os, og kaldet os med et helligt kald, ikke efter vore gerninger, men efter hans eget formål og nåde, som var givet os i Kristus Jesus før denne verden begyndte,

[2Ti 1:10] Men det er nu synliggjort ved Jesus Kristus vor Frelasers tilsynekomst, som har afskaffet død, og har bragt liv og udødelighed frem i lyset gennem evangeliet:

[2Ti 1:11] Hvortil jeg er udnævnt som prædikant, og en apostel, og en lærer for Hedningerne.

[2Ti 1:12] Af hvilken grund jeg også udholder disse ting: ikke desto mindre så skammer jeg mig ikke: for jeg ved hvem jeg tror på, og er overbevist om at han er i stand til at holde det jeg har betroet til ham imod den dag.

[2Ti 1:13] Hold fast i de sunde ords form, som du har hørt af mig, i tro og kærlighed som er i Kristus Jesus.

[2Ti 1:14] Hold fast i den gode ting som var betroet til dig via den Hellige Ånd som bor i os.

[2Ti 1:15] Dette ved du, at alle de som er i Lilleasien har vendt sig væk fra mig; af hvem er Fygellus og Hermogenes.

[2Ti 1:16] Herren giver barmhjertighed til Onesiforus' hus; for han forfriskede mig ofte, og skammede sig ikke over min lænke:

[2Ti 1:17] Men, da han var i Rom, søgte han ivrigt efter mig, og fandt mig.

[2Ti 1:18] Herren skænke til ham at han må finde barmhjertighed fra Herren i den dag: og i hvor mange ting han betjente for mig i Efesus, kender du meget vel.

[2Ti 2:1] Du derfor, min søn, vær stærk i nåden der er i Kristus Jesus.

[2Ti 2:2] Og de ting som du har hørt af mig blandt mange vidner, betro det samme til trofaste mænd, som også skal være i stand til at undervise andre.

[2Ti 2:3] Udhold du derfor hårdhed, som en god soldat af Jesus Kristus.

[2Ti 2:4] Ingen mand som går i krig vikler sig selv ind i de opgaver som hører dette liv til, så han må behage ham som har udvalgt ham til at være en soldat.

[2Ti 2:5] Og hvis en mand også stræber efter et højere embede, endnu er han ikke kronet, medmindre han stræber på lovlig vis.

[2Ti 2:6] Landmanden der arbejder må være den første som får del af frugterne.

[2Ti 2:7] Tænk over hvad jeg siger; og Herren giver dig forståelse i alle ting.

[2Ti 2:8] Husk på at Jesus Kristus af Davids sæd var rejst fra de døde efter mit evangelie:

[2Ti 2:9] Hvori jeg mishandles, som en der gør ondt, endda bundet, men Guds ord er ikke bundne.

[2Ti 2:10] Derfor udholder jeg alle ting for de valgtes skyld, så de også må modtage frelsen som er i Kristus Jesus med evig herlighed.

[2Ti 2:11] Det er et trofast ordsprog: For hvis vi er døde med ham, skal vi også leve med ham:

[2Ti 2:12] Hvis vi lider, skal vi også regere med ham: hvis vi fornægter ham, vil han også fornægte os:

[2Ti 2:13] Hvis vi ikke tror, dog forbli'r han trofast: han kan ikke fornægte sig selv.

[2Ti 2:14] Mind dem om disse ting, ved at pålægge dem foran Herren at de ikke skal strides om ord der ikke gavner, men for at det skal omvende dem som hører.

[2Ti 2:15] Studer for at vise dig selv godkendt overfor Gud, en arbejdsmand der ikke behøver at være skamfuld, ved at opdele sandhedens ord på den rigtige måde.

[2Ti 2:16] Men undgå vanhellig og nyttesløst snak: for det vil bare føre til mere ugudelighed.

[2Ti 2:17] Og deres ord vil æde som en kræftsvulst gør: af dem er Hymenæus og Filetus;

[2Ti 2:18] Som har fejlet angående sandheden, ved at sige at opstandelsen allerede har fundet sted, og nedbryder troen hos nogen.

[2Ti 2:19] Ikke desto mindre så står Guds grundvold fast, ved at ha' dette segl, Herren kender dem der er hans, Og, Lad alle som nævner Kristus' navn vende sig bort fra fejltrin.

[2Ti 2:20] Men i et stort hus er der ikke kun kar af guld og sølv, men også af træ og af jord; og nogen til ære, og nogen til vanære.

[2Ti 2:21] Hvis en mand derfor renser sig selv fra disse, skal han være et kar til ære, helliggjort, og en som mesteren kan bruge, og udrustet til alt godt virke.

[2Ti 2:22] Flygt også fra ungdommelige lyster: men følg efter retfærdighed, tro, næstekærlighed, fred, med dem som kalder på Herren ud af et rent hjerte.

[2Ti 2:23] Men undgå tåbelige og ulærde spørgsmål, velvidende at de skaber

stridigheder.

[2Ti 2:24] Og en Herrens tjener må ikke stride, men være blid mod alle mennesker, egnet til at undervise, tålmodig,

[2Ti 2:25] Ved i sagtomdighed at instruere dem som modsætter sig; hvis Gud måske vil give dem omvendelse til anerkendelsen af sandheden;

[2Ti 2:26] Og for at de må genvinde demselv ud af djævlens klapfælder, som er taget til fange af ham ved hans vilje.

[2Ti 3:1] Kend også dette, at i de sidste dage skal der komme farefulde tider.

[2Ti 3:2] For mennesker skal bli' elskere af deres eget selv, griske, pralende, stolte, spottere af Gud, ulydige mod forældre, utaknemmelige, uhellige,

[2Ti 3:3] Uden naturlig hengivenhed, våbenhvilebrydere, falske anklagere, uden selvkontrol, voldsomme, foragtere af de som er gode,

[2Ti 3:4] Forrædere, fremfusende, hovmodige, elskere af nydelser mere end elskere af Gud;

[2Ti 3:5] Som har en form for gudhengivenhed, men ved at fornægte dens kraft: hold dig fra sådanne.

[2Ti 3:6] For af den slags er de som sniger sig ind i huse, og tilfangetager tåbelige kvinder tyngt af synder, ledt på afveje med forskellige lyster.

[2Ti 3:7] Ved altid at lære, og aldrig er i stand til at komme til kundskaben om sandheden.

[2Ti 3:8] Nu som Jannes og Jambres stod Moses imod, således står også disse sandheden imod: mennesker med en korrupt tankegang, forkastet vedrørende troen.

[2Ti 3:9] Men de skal ikke vinde frem, for deres tåbelighed skal være åbenbar for alle mennesker, som også deres var.

[2Ti 3:10] Men du har fuldt ud kendt min doktrin, livsførsel, formål, tro, overbærenhed, næstekærlighed, tålmodighed,

[2Ti 3:11] Forfølgelser, lidelser, som jeg fik i Antiokia, i Ikonium og i Lystra; hvilke forfølgelser jeg udholdt: men Herren forløste mig ud af dem alle.

[2Ti 3:12] Ja, og alle der vil leve gudhengivent i Kristus Jesus skal lide forfølgelse.

[2Ti 3:13] Men onde mennesker og bedragere skal stadig bli' værre og værre, ved at bedrage, og ved at være bedraget.

[2Ti 3:14] Men fortsæt du i de ting du har lært og blevet overbevist af, ved at vide af hvem du har lært dem;

[2Ti 3:15] Og at du fra barndommen af har kendt de hellige skrifter, som er i stand til at gøre dig vis til frelse gennem tro som er på Kristus Jesus.

[2Ti 3:16] Alle skrifter er givet via inspiration fra Gud, og er fordelagtige til doktrin, til irettesættelse, til korrektion, til instruktion i retfærdighed:

[2Ti 3:17] Så Guds menneske må være perfekt, omhyggeligt udrustet til al god gerning.

[2Ti 4:1] Jeg pålægger dig derfor foran Gud, og Herren Jesus Kristus, som skal dømme de levende og de døde ved hans tilsynekomst og hans kongerige;

[2Ti 4:2] Prædik ordet; vær indtrængende rettidigt, urettidigt; bebrejd, irettesæt, forman med al tålmodighed og doktrin.

[2Ti 4:3] For den tid vil komme da de ikke vil udholde sund doktrin; men efter deres egne lyster skal de samle lærere til demselv, ved at ha' kløende ører;

[2Ti 4:4] Og de skal vende deres ører væk fra sandheden, og skal bli' vendt til fabler.

[2Ti 4:5] Men vær du på vagt i alle ting, udhold lidelser, gør en evangelists værk, gør fuld gavn af din tjeneste.

[2Ti 4:6] For jeg er nu parat til at bli' tilbudt, og tiden for min afrejse er nær.

[2Ti 4:7] Jeg har kæmpet en god kamp, jeg har fuldført min kurs, jeg har bevaret troen.

[2Ti 4:8] Herefter er en retfærdigheds krone lagt klar til mig, som Herren, retfærdighedens dommer, giver mig på den dag: og ikke kun til mig, men også til alle dem som længes efter hans tilsynekomst.

[2Ti 4:9] Gør dit bedste for hurtigt at komme til mig:

[2Ti 4:10] For Demas har forladt mig, ved at ha' elsket denne nuværende verden, og rejste til Tessalonika; Kreskens til Galatia, Titus til Dalmatia.

[2Ti 4:11] Kun Lukas er hos mig. Tag Markus, og bring ham med dig: for han er fordelagtig for mig i tjenesten.

[2Ti 4:12] Og Tykikus har jeg sendt til Efesus.

[2Ti 4:13] Kappen som jeg efterlod hos Karpus i Troas, når du kommer, bring den med dig, og bøgerne, men især pergamenterne.

[2Ti 4:14] Kobbersmeden Aleksander gjorde mig meget ondt: Herren belønner ham efter hans gerninger:

[2Ti 4:15] Tag du dig også i agt for ham; for han gik kraftigt imod vore ord.

[2Ti 4:16] Intet menneske stod hos mig ved mit første forsvar, men alle mennesker forlod mig: jeg ber Gud at det ikke må bli' lagt til deres anklage.

[2Ti 4:17] Til trods for det stod Herren ved min side, og styrkede mig; så prædiken via mig måtte bli' kendt fuldt ud, og for at alle Hedninger måtte høre: og jeg var forløst ud af løvens gab.

[2Ti 4:18] Og Herren skal forløse mig fra ethvert ondt virke, og vil bevare mig ind i hans himmelske kongerige: for hans er æren for evig og altid. Amen.

[2Ti 4:19] Hyld Priska(*Priscilla*) og Aquila, og Onesiforos' hushold.

[2Ti 4:20] Erastus blev tilbage i Korint: men Trofimius efterlod jeg syg i Milet.

[2Ti 4:21] Gør dit bedste for at komme før vinter. Eubulus hilser dig, og Pudens, og Linus, og Klaudia, og alle brødrene.

[2Ti 4:22] Herren Jesus Kristus være med din ånd. Nåde være med jer. Amen.

Denne anden epistel til Timoteus, den første ordinerede biskop for Efesernes kirke, var skrevet fra Rom, da Paulus anden gang blev bragt ind foran Nero.

Titus

Navnebetydning for Titus = Tilfredsstillende

[Tit 1:1] Paulus, en tjener af Gud, og en apostel af Jesus Kristus, ifølge troen hos Guds valgte, og anerkendelsen af sandheden som hører gudhengivenhed til;

[Tit 1:2] I håb om evigt liv, som Gud, der ikke kan lyve, lovede før denne verden begyndte;

[Tit 1:3] Men har i rette tider manifesteret hans ord gennem prædiken, som er betroet til mig ifølge Gud vor Frelasers befaling;

[Tit 1:4] Til Titus, min egen søn efter den fælles tro: Nåde, barmhjertighed, og fred, fra Gud Faderen og Herren Jesus Kristus vor Frelser.

[Tit 1:5] Af denne grund efterlod jeg dig på Kreta, så du skulle få styr på de ting der endnu mangler, og ordinere ældste i hver en by, ligesom jeg havde udvalgt dig:

[Tit 1:6] Hvis nogen er uangribelig, ægtemanden til én hustru, og har trofaste børn der ikke er anklaget for at være oprørske eller uregerlige.

[Tit 1:7] For en biskop må være uangribelig, som Guds forvalter; ikke egenrådig, ikke hurtig vred, ikke givet til vin, ikke en angriber, ikke givet til beskidte penge;

[Tit 1:8] Men en elsker af gæstfrihed, en elsker af gode mennesker, besindig, retfærdig, hellig, selvbehersket;

[Tit 1:9] Ved at holde fast i det trofaste ord som han er blevet undervist i, så han må være i stand til via sund doktrin både at formane og at overbevise de der siger det modsatte.

[Tit 1:10] For der er mange uregerlige og nyttesløst snakkende og bedragerere, specielt de fra de omskårne:

[Tit 1:11] Hvis munde må bli' stoppet, som undergraver hele huse, ved at undervise i ting som de ikke burde, for beskidte penges skyld.

[Tit 1:12] En af demselv, ja en profet af deres egen, sagde: Kreterne er altid løgnere, onde dyr, langsomtopfattende.

[Tit 1:13] Dette vidnesbyrd er sandt. Irettesæt dem derfor strengt, så de må bli' sunde i troen;

[Tit 1:14] Ved ikke at gi' efter for jødiske fabler, og befalinger fra mennesker, der vender sig fra sandheden.

[Tit 1:15] For den rene er alting rent: men for dem der er besmittet og vantro er intet rent; for selv deres sind og samvittighed er besmittet.

[Tit 1:16] De påstår at de kender Gud, men i gerninger fornægter de ham, ved at være hæslige, og ulydige, og i ethvert godt virke forkastet.

[Tit 2:1] Men tal du de ting som er klædelig for sund doktrin:

[Tit 2:2] Så de ældre mænd er besindige, alvorlige, selvbeherskede, sunde i tro, i næstekærlighed, i tålmodighed.

[Tit 2:3] På samme måde de ældre kvinder, at de får en adfærd som det er klædeligt for hellighed, ikke falske anklagere, ikke givet til meget vin, lærere af gode ting;

[Tit 2:4] Så de må undervise de unge kvinder i at være besindige, at elske deres ægtemænd, at elske deres børn,

[Tit 2:5] At være diskrete, ærbare, huslige, gode, og lydige mod deres egne ægtemænd, så Guds ord ikke er spottet.

[Tit 2:6] Forman ligeledes unge mænd til at ha' et besindigt sind.

[Tit 2:7] I alle ting ved at vise dig selv som en skabelon på gode gerninger: I doktrin ved at vise ukorrupthed, alvorlighed, oprigtighed,

[Tit 2:8] Sund tale, der ikke kan fordømmes; så han der er din modstander må bli' gjort til skamme, ved ikke af ha' nogen ond ting at sige om dig.

[Tit 2:9] Forman tjenere til at være lydige overfor deres egne mestre, og at behage dem i alle ting; ved ikke at svare igen;

[Tit 2:10] Ved ikke at stjæle, men ved at vise al god loyalitet; så de må pryde Gud vor Frelseres doktrin i alle ting.

[Tit 2:11] For Guds nåde der bringer frelse har vist sig for alle mennesker,

[Tit 2:12] Ved at undervise os at, ved at fornægte ugudelighed og verdslige lyster, skulle vi leve besindigt, retskaffent, og gudhengivent, i denne nuværende verden;

[Tit 2:13] Ved at kigge efter det velsignede håb, og den store Gud og vor Frelser Jesus Kristus' vidunderlige tilsynekomst;

[Tit 2:14] Han som gav sig selv for os, så han måtte befri os fra alle fejltrin, og rense et besynderligt folk til sig selv, nidkær efter gode gerninger.

[Tit 2:15] Tal disse ting, og forman, og irettesæt med al autoritet. Lad intet menneske foragte dig.

[Tit 3:1] Læg dem på sinde at være underordnede overfor fyrstedømmer og myndigheder, at adlyde statsansatte, at være parat til ethvert godt virke,

[Tit 3:2] Til ikke at tale ondt om noget menneske, til ikke at være en slagsbror, men blid, ved at vise al sagtomhed overfor alle mennesker.

[Tit 3:3] For også vi osselv var sommetider tåbelige, u lydige, bedragede, tjente diverse lyster og fornøjelser, ved at leve i skadefryd og misundelse, hadefulde, og ved at hade hinanden.

[Tit 3:4] Men efter det fremviste Gud vor Frelser godhed og kærlighed mod mennesket,

[Tit 3:5] Ikke via retfærdigheds gerninger som vi har gjort, men ifølge hans barmhjertighed frelste han os, via genfødslens vask, og den Hellige Ånds fornyelse;

[Tit 3:6] Hvilket han udgød over os i overflod gennem Jesus Kristus vor Frelser;

[Tit 3:7] Så ved at være retfærdiggjort via hans nåde, skulle vi bli' gjort til arvinger ifølge håbet om evig liv.

[Tit 3:8] Dette er et trofast ordsprog, og disse ting vil jeg at du bekræfter konstant, så de som har troet på Gud måtte være omhyggelige med at opretholde gode gerninger. Disse ting er gode og fordelagtige for mennesket.

[Tit 3:9] Men undgå tåbelige spørgsmål, og slægtstavler, og påstande, og stridigheder omkring loven; for de er ufordelagtige og nyttesløse.

[Tit 3:10] Forkast en mand der er en kætter efter den første og anden formaning;

[Tit 3:11] Velvidende at han der er sådan er fordrejet, og synder, ved at være fordømt af sigselv.

[Tit 3:12] Når jeg sender Artemas til dig, eller Tykikus, så skynd dig at komme til mig i Nikopolis: for jeg har besluttet mig for at overvintre der.

[Tit 3:13] Bring omhyggeligt Zenas advokaten og Apollos på deres rejse, så de intet mangler.

[Tit 3:14] Og lad også vores egne lære at opretholde gode gerninger for nødvendig brug, så de ikke er uden frugt.

[Tit 3:15] Alle der er hos mig hylder dig. Hils dem som elsker os i troen. Nåde være med jer alle. Amen. ***Dette var skrevet til Titus, den første ordinerede biskop for Kreternes kirke, fra Nikopolis i Makedonien.***

Philemon

Navnebetegnelse for Philemon = En der kysser

[Phile 1] Paulus, en fange af Jesus Kristus, og Timoteus vor broder, til Philemon vor højt elskede, og medarbejder,

[Phile 2] Og til vor elskede Apphia, og Archippus vor soldaterkammerat, og til kirken i dit hus:

[Phile 3] Nåde være med jer, og fred, fra Gud vor Far og Herren Jesus Kristus.

[Phile 4] Jeg takker min Gud, idet jeg altid nævner dig i mine bønner,

[Phile 5] Ved at høre om din kærlighed og tro, som du har imod Herren Jesus, og imod alle hellige;

[Phile 6] Så kommunikationen af din tro må bli' effektiv via anerkendelsen af enhver god ting som er i jer i Kristus Jesus.

[Phile 7] For vi har stor glæde og trøst i din kærlighed, fordi det indre i de hellige forfriskes via dig, broder.

[Phile 8] Derfor, skønt jeg kunne være meget dristig i Kristus og pålægge dig det som er sømmeligt,

[Phile 9] Men dog for kærlighedens skyld vil jeg hellere bønfalde dig, ved at være sådan en som den aldrende Paulus, og nu også en fange af Jesus Kristus.

[Phile 10] Jeg bønfaller dig for min søn Onesimus, som jeg har avlet i mine lænker:

[Phile 11] Som gennem tiden var ufordelagtig for dig, men nu fordelagtig for dig og for mig:

[Phile 12] Hvem jeg har sendt tilbage: tag du derfor imod ham, det er, mit eget indre:

[Phile 13] Han som jeg ville ha' beholdt hos mig, så han i dit sted måtte ha' betjent for mig i evangeliets lænker:

[Phile 14] Men uden dit samtykke ville jeg intet gøre; så din fordel ikke skulle være som om det var af nødvendighed, men frivilligt.

[Phile 15] For måske derfor rejste han væk for en tid, for at du skulle modtage ham for evigt;

[Phile 16] Ikke nu som en tjener, men over en tjener, en elsket broder, særlig for mig, men hvor meget mere for dig, både kødeligt, og i Herren?

[Phile 17] Hvis du derfor anser mig for at være en partner, modtag ham som mig selv.

[Phile 18] Hvis han har forurettet dig, eller skylder dig noget, sæt det på min konto;

[Phile 19] Jeg Paulus har skrevet det med min egen hånd, jeg vil tilbagebetale det: omend jeg ikke siger til dig hvordan du desuden skylder mig dit eget selv.

[Phile 20] Ja, broder, lad mig ha' glæde af dig i Herren: forfrisk mit indre i Herren.

[Phile 21] Ved at ha' tillid til din lydighed skrev jeg til dig, velvidende at du også vil gøre mere end jeg siger.

[Phile 22] Men forbered samtidigt også et logi for mig; for jeg stoler på at jeg skal bli' givet til jer gennem jeres bønner.

[Phile 23] Der hylder Epaphras dig, min medfange i Kristus Jesus;

[Phile 24] Marcus, Aristarchus, Demas, Lukas, mine medarbejdere.

[Phile 25] Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jeres ånd. Amen. **Skrevet fra Rom til Philemon, via Onesimus en tjener.**

Hebræerne

Navnebetødning for Hebræer = Landflygtig

[Heb 1:1] Gud, som på forskellige tidspunkter og på forskellige måder gennem tid talte til fædrene via profeterne,

[Heb 1:2] Har i disse sidste dage talt til os via hans Søn, som han har udvalgt til at være arving af alle ting, via hvem han også lavede verdenerne;

[Heb 1:3] Han som er glansen af hans herlighed, og det udtrykte billede af hans person, og som opretholder alle ting via kraften i hans ord, da han via sig selv havde rensat vore synder, satte han sig ned højt oppe på Majestætens højre hånd;

[Heb 1:4] Ved at være lavet så meget bedre end englene, da han via arv har fået et mere fremragende navn end dem.

[Heb 1:5] For til hvem af englene sagde han på noget tidspunkt, Du er min Søn, denne dag har jeg avlet dig? og igen, Jeg vil for ham være en Far, og han skal for mig være en Søn?

[Heb 1:6] Og igen, når han introducerer den førstavlede ind i denne verden, siger han, Og lad alle Guds engle tilbede ham.

[Heb 1:7] Og om englene siger han, Hvem laver hans engles ånder, og hans betjenere en flamme af ild.

[Heb 1:8] Men til Sønnen siger han, Din trone, Kæreste Gud, er for evig og altid: et scepter med retfærdighed er scepteret i dit kongerige.

[Heb 1:9] Du har elsket retfærdighed, og hadet fejltrin; derfor har Gud, ja din Gud, salvet dig med glædens olie over dine venner.

[Heb 1:10] Og, Du, Herre, har i begyndelsen lagt jordens fundament; og himlene er dine hænders værk:

[Heb 1:11] De skal forgå; men du forblir; og de skal alle ældes som en beklædning gør;

[Heb 1:12] Og du skal folde dem sammen som en kåbe, og de skal bli' forvandlet: men du er den samme, og dine år skal ikke fejle.

[Heb 1:13] Men til hvem af englene sagde han på noget tidspunkt, Sid på min højre hånd, indtil jeg laver dine fjender til din fodskammel?

[Heb 1:14] Er de ikke alle betjenende ånder, udsendt til at betjene for dem som skal bli' arvinger af frelse?

[Heb 2:1] Derfor burde vi lægge mere vægt på de ting som vi har hørt, for ikke at vi på noget tidspunkt skulle lade dem fejle.

[Heb 2:2] For hvis ordene talt via englene var grundfæstede, og enhver overtrædelse og ulydighed modtog en retfærdig tilbagebetaling;

[Heb 2:3] Hvordan skal vi undslippe, hvis vi ringeagter så stor en frelse; som i starten blev talt af Herren, og blev konfirmeret for os via dem der hørte ham;

[Heb 2:4] Gud vidnede også overfor dem, både med tegn og undere, og med diverse mirakler, og gaver fra den Hellige Ånd, efter hans egen vilje?

[Heb 2:5] For til englene har han ikke underkastet den kommende verden,

hvorom vi taler.

[Heb 2:6] Men én vidnede på et bestemt sted, og siger, Hvad er mennesket, at du tænker på ham? eller menneskesønnen, at du besøger ham?

[Heb 2:7] Du lavede ham en smule lavere end englene; du kronede ham med herlighed og ære, og satte ham over dine hænders værk:

[Heb 2:8] Du har underkastet alle ting under hans fødder. For idet han underkastede alt ind under ham, efterlod han intet der ikke er underlagt ham. Men endnu ser vi ikke alle ting underlagt ham.

[Heb 2:9] Men vi ser Jesus, som var lavet en smule lavere end englene som skulle lide døden, kronet med herlighed og ære; så han via Guds nåde skulle smage døden for ethvert menneske.

[Heb 2:10] For det blev ham, for hvem alle ting er, og gennem hvem alle ting er, i at bringe mange sønner indtil herlighed, for at gøre kaptajnen af deres frelse perfekt gennem lidelser.

[Heb 2:11] For både han der helliggør og de som er helliggjort er alle af én: af hvilken grund han ikke skammer sig over at kalde dem brødre,

[Heb 2:12] Og siger, Jeg vil erklære dit navn for mine brødre, i kirkens midte vil jeg synge lovsang til dig.

[Heb 2:13] Og igen, Jeg vil stole på ham. Og igen, Læg mærke til jeg og børnene som Gud har givet mig.

[Heb 2:14] For eftersom at børnene er delagtige i kød og blod, tog han hamselv også på samme måde del i det samme; så han gennem døden måtte destruere ham der havde styrken over døden, det er, djævelen;

[Heb 2:15] Og forløse dem som gennem frygt for døden hele deres livstid var underlagt slaveri.

[Heb 2:16] For han ikklædte sig sandelig ikke en engels skikkelse; men han ikklædte sig Abrahams sæd.

[Heb 2:17] Derfor behagede det ham i alle ting at bli' lavet ligesom hans brødre, så han måtte være en barmhjertig og trofast ypperstepræst i ting som angår Gud, for at lave forsoning for folkets synder.

[Heb 2:18] For igennem det at han hamselv udholdt ved at være fristet, er han i stand til at hjælpe dem der er fristet.

[Heb 3:1] Derfor, hellige brødre, delagtige i det himmelske kald, betragt Apostlen og Ypperstepræsten af vor bekendelse, Kristus Jesus;

[Heb 3:2] Som var trofast overfor ham der udvalgte ham, som også Moses var trofast i hele hans hus.

[Heb 3:3] For denne mand var regnet værdig mere herlighed end Moses, eftersom han som har bygget huset har mere ære end huset.

[Heb 3:4] For ethvert hus er bygget af et menneske; men han der byggede alle ting er Gud.

[Heb 3:5] Og Moses var sandelig trofast i hele hans hus, som en tjener, som et vidnesbyrd om de ting som skulle bli' talt senere;

[Heb 3:6] Men Kristus som en søn over hans eget hus; hvis hus vi er, hvis vi

fastholder den tillid og den jubel af det håb fast indtil enden.

[Heb 3:7] Derfor (som den Hellige Ånd siger, I dag hvis I vil hører hans stemme,

[Heb 3:8] Forhærd ikke jeres hjerter, som i provokationen, på fristelsens dag i vildmarken:

[Heb 3:9] Da jeres fædre fristede mig, prøvede mig, og så mine gerninger 40 år.

[Heb 3:10] Derfor var jeg bedrøvet med den generation, og sagde, De fejlede altid i deres hjerter; og de har ikke kendt mine veje.

[Heb 3:11] Sådant sværgede jeg i mit arrigskab, De skal ikke komme ind til min hvile.)

[Heb 3:12] Pas på, brødre, så der ikke i nogen af jer er et ondt hjerte af vantrø, i at afvige fra den levende Gud.

[Heb 3:13] Men forman hinanden dagligt, mens det er kaldet I Dag; for ikke at nogen af jer er forhærdede gennem syndens bedrageriskhed.

[Heb 3:14] For vi er delagtiggjort i Kristus, hvis vi holder begyndelsen af vor tillid grundfæstet indtil enden.

[Heb 3:15] Mens det er sagt, I dag hvis I vil hører hans stemme, forhærd ikke jeres hjerter, som i provokationen.

[Heb 3:16] For nogle, da de havde hørt, provokerede sandelig: imidlertid ikke alle der kom ud fra Egypten gennem Moses.

[Heb 3:17] Men med hvem var han bedrøvet 40 år? var det ikke med dem der havde syndet, hvis kadavere faldt i vildmarken?

[Heb 3:18] Og overfor hvem sværgede han at de ikke skulle komme indtil hans hvile, men til dem der ikke troede?

[Heb 3:19] Sådant ser vi at de ikke kunne komme ind på grund af vantrø.

[Heb 4:1] Lad os derfor frygte, for ikke at, et løfte efterlades os fra at komme indtil hans hvile, nogen af jer skulle synes at mangle det.

[Heb 4:2] For til os var evangeliet prædiket, såvel som for dem: men det prædikede ord gavnede dem ikke, ved ikke at være blandet med tro i dem der hørte det.

[Heb 4:3] For vi som har troet kommer sandelig indtil hvile, som han sagde, Som jeg har svoret i mit arrigskab, hvis de skal komme indtil min hvile: Selvom de gerninger blev fuldendt fra denne verdens grundlæggelse.

[Heb 4:4] For han talte på et bestemt sted om den syvende dag på denne måde, Og Gud hvilede sandelig den syvende dag fra alle hans gerninger.

[Heb 4:5] Og på dette sted igen, Hvis de skal komme indtil min hvile.

[Heb 4:6] Eftersom det derfor mangler at nogle må komme derind, og de til hvem det først var prædiket for kom ikke ind på grund af vantrø:

[Heb 4:7] Igen, begrænser han en bestemt dag, og siger i David, I dag, efter så lang tid; som det er sagt, I dag hvis I vil høre hans stemme, forhærd ikke jeres hjerter.

[Heb 4:8] For hvis Jesus havde givet dem hvile, da ville han ikke efterfølgende ha' talt om en anden dag.

[Heb 4:9] Der mangler derfor en hvile til Guds folk.

[Heb 4:10] For han der er kommet indtil hans hvile, han har også stoppet med hans egne gerninger, som Gud gjorde fra hans.

[Heb 4:11] Lad os derfor arbejde for at komme indtil den hvile, for ikke at noget menneske falder efter det samme eksempel af vantro.

[Heb 4:12 DK-KJ] For Guds ord er levende, og kraftfuldt, og skarpere end noget tveægget sværd, ved at gennemborer ja til adskillelsen af sjæl og ånd, og af leddene og marven, og er en kritiker af hjertets tanker og hensigter.

[Heb 4:13] Der er heller ikke nogen skabning der ikke er manifesteret i hans øjne: men alle ting er nøgne og åbnet for øjnene af ham med hvem vi har at gøre med.

[Heb 4:14] Eftersom vi da har så stor en ypperstepræst, Jesus Guds Søn, der er passeret ind i himlene, lad os fastholde vor bekendelse.

[Heb 4:15] For vi har ikke en ypperstepræst som ikke kan bli' rørt med medfølelse over vore skavanker; men var på alle punkter fristet ligesom vi er, dog uden synd.

[Heb 4:16] Lad os derfor frimodigt komme indtil nådestronen, så vi må modtage barmhjertighed, og finde nåde til hjælp i nødens time.

[Heb 5:1] For enhver ypperstepræst der er taget blandt mænd er ordineret for mennesker i ting angående Gud, så han både må tilbyde gaver og ofre for synder:

[Heb 5:2] Som kan ha' medfølelse med de uvidende, og med dem der er ude af vejen; eftersom han hamselv også er omsluttet med skrøbelighed.

[Heb 5:3] Og på grund af det burde han, som for folket, sådant også for sigselv, at tilbyde for synder.

[Heb 5:4] Og ingen mand tager denne ære til sigselv, men han der er kaldet af Gud, som Aaron var.

[Heb 5:5] Sådant var det heller ikke Kristus der forherligede sigselv for at bli' gjort til en ypperstepræst; men han der sagde til ham, Du er min Søn, i dag har jeg avlet dig.

[Heb 5:6] Som han også siger et andet sted, Du er en præst for evigt efter Melchizedeks orden.

[Heb 5:7] Som i hans køds dage, da han havde opofret bønner og påkaldelsesbønner med stærk gråd og tårer til ham der var i stand til at frelse ham fra døden, og var hørt i det han frygtede;

[Heb 5:8] Skønt han var en Søn, lærte han dog lydighed via de ting som han udholdt;

[Heb 5:9] Og ved at være gjort perfekt, blev han forfatteren af evig frelse for alle dem der adlyder ham;

[Heb 5:10] Af Gud kaldet en ypperstepræst efter Melchizedeks orden.

[Heb 5:11] Om hvem vi har mange ting at sige, og svært at bli' ytret, eftersom I er tunghør.

[Heb 5:12] For når I på dette tidspunkt burde være lærere, har I brug for at én igen lærer jer de første grundsætninger i Guds orakler; og er blevet sådanne som har brug for mælk, og ikke for fast føde.

[Heb 5:13] For hver og en der bruger mælk er ukyndig i retfærdighedens ord: for han er en baby.

[Heb 5:14] Men fast føde tilhører dem der er fuldvoksne, ja dem som grundet brug har deres sanser opøvet til at kende forskel på godt og ondt.

[Heb 6:1] Ved derfor at forlade grundsætningerne i Kristus' doktrin, lad os gå videre mod perfektion; ved ikke igen at lægge fundamentet om omvendelse fra døde gerninger, og om tro mod Gud,

[Heb 6:2] Om dåbsdoktrinerne, og om håndspålæggelse, og om de dødes opstandelse, og om evigvarende dom.

[Heb 6:3] Og dette vil vi gøre, hvis Gud tillader det.

[Heb 6:4] For det er umuligt for dem som engang var oplyste, og har smagt af den himmelske gave, og var delagtiggjort i den Hellige Ånd,

[Heb 6:5] Og har smagt Guds gode ord, og kræfterne fra den verden som kommer,

[Heb 6:6] Hvis de skal falde væk, for igen at fornye dem indtil omvendelse; eftersom de påny korsfæster Guds Søn til demselv, og fremstiller ham til offentlig skam.

[Heb 6:7] For jorden som drikker af regnen der ofte kommer over den, og frembringer urter som er egnet for dem af hvem den er prydet, modtager velsignelser fra Gud:

[Heb 6:8] Men den som bærer torne og tidsler er forkastet, og er forbandelsen nær; hvis ende er at bli' brændt.

[Heb 6:9] Men, elskede, vi er overbevist om bedre ting af jer, og ting der afstedkommer frelse, skønt vi taler således.

[Heb 6:10] For Gud er ikke uretfærdig i at glemme jeres virke og arbejde i kærlighed, som I har vist mod hans navn, i det at I har betjent for de hellige, og sandelig betjener.

[Heb 6:11] Og vi ønsker at enhver af jer fremviser den samme flid til den fulde forsikring af håb indtil enden:

[Heb 6:12] Så I ikke er dovne, men følgere af dem som gennem tro og tålmodighed arver løfterne.

[Heb 6:13] For da Gud lavede løfte til Abraham, fordi han kunne sværge via nogen større, svor han via sigselv,

[Heb 6:14] Og siger, Med en sikker velsignelse vil jeg velsigne dig, og ved at multiplicere vil jeg multiplicere dig.

[Heb 6:15] Og sådant, efter han tålmodigt havde udholdt, modtog han løftet.

[Heb 6:16] For mennesker sværger sandelig via den større: og en ed som bekræftelse er for dem en ende på al strid.

[Heb 6:17] Hvori Gud, som mere i overflod er villig til at vise til løftes arvinger hans råds uforanderlighed, bekræftede det gennem en ed:

[Heb 6:18] Så gennem 2 uforanderlige ting, i hvilke det var umuligt for Gud at lyve, måtte vi ha' en stærk trøst, som har flygtet efter tilflugt for at tage fat på det håb sat foran os:

[Heb 6:19] Hvilket håb vi har som et anker for sjælen, både sikker og grundfæstet, og som går ind i det indenfor sløret;

[Heb 6:20] Hvor forløberer for os er gået ind, ja Jesus, som er gjort til en ypperstepræst efter Melchizedeks orden.

[Heb 7:1] For denne Melchizedek, Salems konge, præsten fra den allerhøjeste Gud, som mødte Abraham der vendte tilbage fra slagtingerne af kongerne, og velsignede ham;

[Heb 7:2] Til hvem Abraham også gav en tiendedel af alt; som først ved at være fortolket er Konge af retfærdighed, og efter det også Konge af Salem, hvilket er, Konge af fred;

[Heb 7:3] Uden far, uden mor, uden afstamning, som hverken har ha' begyndelse på dage, eller ende på liv; men lavet ligesom Guds Søn; forbli'r en præst kontinuerligt.

[Heb 7:4] Overvej nu hvor stor denne mand var, til hvem selv patriarken Abraham gav tiende af byttet.

[Heb 7:5] Og sandelig de der er af Levis sønner, som modtog præsteskabets embedet, har en befaling til at ta' tiende af folket ifølge loven, det er, af deres brødre, nu da de kom ud af Abrahams lænder:

[Heb 7:6] Men han hvis afstamning ikke er regnet fra dem modtog tiende af Abraham, og velsignede ham der havde løfterne.

[Heb 7:7] Og uden al modsigelse den mindre er velsignet af den bedre.

[Heb 7:8] Og her modtager mænd der dør tiende; men der modtager han dem, af hvem det er bevidnet at han lever.

[Heb 7:9] Og da må jeg sådant sige, Også Levi, som modtager tiende, betalte tiende i Abraham.

[Heb 7:10] For han var stadig i hans faders lænder, da Melchizedek mødte ham.

[Heb 7:11] Hvis perfektion derfor var via det Levitiske præsteskab, (for under det modtog folket loven,) hvilket yderligere behov var der så for at en anden præst skulle opstå efter Melchizedeks orden, og ikke kaldes efter Aarons orden?

[Heb 7:12] For når det præsteskab bli'r forandret, er der også ud af nødvendighed lavet en forandring af loven.

[Heb 7:13] For han om hvem disse ting er talt tilhører en anden stamme, af hvilken ingen mand gav betjening for ved alteret.

[Heb 7:14] For det er indlysende at vor Herre sprang ud af Judah; om denne stamme talte Moses ingenting om angående præsteskab.

[Heb 7:15] Og det er endnu mere indlysende: på grund af at der efter Melchizedeks lighed opstår der en anden præst.

[Heb 7:16] Som er lavet, ikke efter en kødelig befalings lov, men efter kraften af et endeløst liv.

[Heb 7:17] For han vidner, Du er en præst for evigt efter Melchizedeks orden.

[Heb 7:18] For der er sandelig en ophævelse af den befaling der var før på grund af dens svaghed og ufordelagtighed.

[Heb 7:19] For loven gjorde ingenting perfekt, men det gjorde indbringningen af et bedre håb; gennem hvilket vi drages tæt indtil Gud.

[Heb 7:20] Og eftersom han ikke var gjort til en præst uden en ed:

[Heb 7:21] (For de præster var lavet uden en ed; men denne med en ed via ham der sagde til ham, Herren sværgede og vil ikke angre, Du er en præst for evigt efter Melchizedeks orden:)

[Heb 7:22] Gennem så meget var Jesus gjort til en kaution for et bedre testamente.

[Heb 7:23] Og de var sandelig mange præster, fordi de ikke var tilladt at fortsætte på grund af døden:

[Heb 7:24] Men denne mand, har et uforanderligt præsteskab, fordi han fortsætter evigt.

[Heb 7:25] Derfor er han også i stand til fuldstændig at frelse dem til der kommer til Gud via ham, eftersom han altid lever for at lave forbøn for dem.

[Heb 7:26] For en sådan ypperstepræst iklædte os, som er hellig, harmløs, ubesmittet, adskilt fra syndere, og lavet højere end himlene;

[Heb 7:27] Som ikke daglig behøver, som de ypperstepræster, at tilbyde et offer, først for sine egne synder, og så for folkets: for dette gjorde han 1 gang, da han tilbød sigselv.

[Heb 7:28] For loven stiller mænd frem til ypperstepræster som har skrøbelighed; men edsordet, som var siden loven, stiller Sønnen frem, som er indviet for evig og altid.

[Heb 8:1] Nu om de ting som vi har talt, dette er summen: Vi har en sådan ypperstepræst, som er sat på den højre hånd af Majestætens trone i himlene;

[Heb 8:2] En betjener af helligdommen, og af det sande tabernakel, som Herren rejste, og ikke mennesket.

[Heb 8:3] For enhver ypperstepræst er ordineret til at tilbyde gaver og ofre: derfor er det af nødvendighed at denne mand også har noget at tilbyde.

[Heb 8:4] For hvis han var på jord, skulle han ikke være en præst, eftersom der er præster der tilbyder gaver ifølge loven:

[Heb 8:5] Som tjener for eksemplet og skyggen af himmelske ting, som Moses var formanet af Gud da han var ved at bygge tabernaklet: for, Se til, siger han, at du laver alle ting efter skabelonen der var vist til dig på bjerget.

[Heb 8:6] Men nu har han opnået en mere fremragende tjeneste, via hvor meget han også er en mægler for en bedre pagt, som var etableret på bedre løfter.

[Heb 8:7] For hvis den første pagt havde været fejlfri, da skulle intet sted ha' været søgt for det andet.

[Heb 8:8] For efter at ha' fundet fejl hos dem, siger ham, Læg mærke til, de dage kommer, siger Herren, når jeg vil lave en ny pagt med Israels hus og med Judahs hus

[Heb 8:9] Ikke efter den pagt som jeg lavede med deres fædre på dagen hvor jeg tog dem ved hånden og ledte dem ud af Egyptens land; fordi de ikke fortsatte i min pagt, og jeg værdsatte dem ikke, siger Herren.

[Heb 8:10] For dette er pagten som jeg vil lave med Israels hus efter de dage, siger Herre; Jeg vil lægge mine love ind i deres sind, og skrive dem i deres hjerter: og jeg vil være en Gud for dem, og de skal være et folk for mig:

[Heb 8:11] Og de skal ikke undervise enhver mand hans næste, og enhver mand hans bror, og sige, Kend Herren: for alle skal kende mig, fra den mindste til den største.

[Heb 8:12] For jeg vil være barmhjertig overfor deres uretfærdighed, og deres synder og deres fejltrin vil jeg ikke huske mere.

[Heb 8:13] I det han siger, En ny pagt, har han gjort den første gammel. Nu den som forfalder og bli'r gammel er klar til at forsvinde.

[Heb 9:1] Så sandelig havde den første pagt også ritualer med guddommelig tjeneste, og en verdslig helligdom.

[Heb 9:2] For der var lavet et tabernakel; det første, hvori lysestagen var, og bordet, og skuebrødet; som er kaldet helligdommen.

[Heb 9:3] Og efter det andet forhæng, tabernaklet som er kaldet det Helligste af alt;

[Heb 9:4] Som havde guldrøgelsesbrænderen, og pagtsarken belagt rundt om med guld, hvori guldpotten var der havde manna, og Aarons stav der spirede, og pagtstavlerne;

[Heb 9:5] Og over det herlighedens kerubere der skyggede over barmhjertighedssædet; om hvilket vi ikke nu kan tale særligt om.

[Heb 9:6] Nu da disse ting var således forordnet, gik præsterne altid først ind i det første tabernakel, for at fuldføre Gudstjenesten.

[Heb 9:7] Men i det andet gik ypperstepræsten alene ind 1 gang hvert år, og ikke uden blod, som han tilbød for sig selv, og for folkets fejltagelser.

[Heb 9:8] Den Hellige Ånd tilkendegiver dette, at vejen ind i det helligste af alt endnu ikke var synliggjort, mens det første tabernakel stadig var stående:

[Heb 9:9] Hvilket var en figur på den tid der dengang var, på hvilket der både var tilbudt gaver og ofre, der ikke kunne gøre ham der gjorde tjenesten perfekt, som angår samvittigheden;

[Heb 9:10] Som kun bestod af madvarer og drikkevarer, og forskellige vaskninger, og kødelige ritualer, som var pålagt dem indtil tiden for kursændring.

[Heb 9:11] Men Kristus er kommet som ypperstepræst for de kommende goder, gennem et større og mere perfekt tabernakel, ikke lavet med hænder, det vil sige, ikke af denne bygning;

[Heb 9:12] Heller ikke via blodet fra geder og kalve, men via hans eget blod gik han ind i det hellige sted en gang for alle, ved for os at ha' opnået evig forløsning.

[Heb 9:13] For hvis blodet fra tyre og geder, og asken fra en kvie som stænkes på den urene, tilfredsstiller for rensningen af kødet:

[Heb 9:14] Hvor meget mere skal Kristus' blod, han som gennem den evige Ånd tilbød sig selv uplettet til Gud, rense jeres samvittighed fra døde gerninger til at tjene den levende Gud?

[Heb 9:15] Og på grund af det er han mægleren for det nye testamente, for ved hjælp af døden, at forløse overtrædelserne der var under det første testamente,

for at de som er kaldet måtte modtage løftet om den evigvarende arv.

[Heb 9:16] For hvor et testamente er, der må også af nødvendighed være døden af testatoren.

[Heb 9:17] For et testamente træder i kraft efter mennesker er døde: ellers er det uden styrke overhovedet mens testatoren lever.

[Heb 9:18] Hvorpå det første testamente heller ikke var helliget uden blod.

[Heb 9:19] For da Moses havde talt alle forskrifter for hele folket ifølge loven, tog han blodet fra kalve og geder, med vand, og skarlagensrødt uld, og isopstav, og stænkede både bogen, og hele folket,

[Heb 9:20] Og siger, Dette er blodet fra testamentet som Gud har indskærpet til jer.

[Heb 9:21] Desuden stænkede han både tabernaklet, og alle tjenestens kar, med blod.

[Heb 9:22] Og næsten alle ting er via loven rensed med blod; og uden blodsudgydelsen er ingen forløsning.

[Heb 9:23] Det var derfor nødvendigt at skabelonerne på tingene i himlene skulle bli' rensed med disse; men de himmelske ting demselv med bedre ofre end disse.

[Heb 9:24] For Kristus er ikke gået ind i de hellige steder lavet med hænder, som er figurerne af den sande; men ind i himlen denselv, for nu at vise sig i Guds nærvær for os:

[Heb 9:25] Heller ikke at han skulle tilbyde sigselv ofte, som ypperstepræsten der går ind i det hellige sted hvert år med blod fra andre;

[Heb 9:26] For så måtte han ofte ha' lidt' siden grundlæggelsen af denne verden: men nu en gang for alle ved denne verdens ende har han vist sig at fjerne synd gennem at ofre sigselv.

[Heb 9:27] Og som det er fastsat for mennesker at dø en gang, men efter dette dommen:

[Heb 9:28] Sådant var Kristus tilbudt en gang for alle for at bære synderne for mange; og for dem der kigger efter ham skal han vise sig anden gang uden synd til frelse.

[Heb 10:1] For loven som har en skygge af gode ting der kommer, og ikke selve billedet på de ting, kan aldrig med de ofre som de kontinuerlig tilbød år efter år gøre dem der kommer til den perfekte.

[Heb 10:2] For så ville de ikke ha' stoppet med at bli' tilbudt? eftersom tilbederne der var rensed en gang ikke længere skulle ha' haft nogen samvittighed om synder.

[Heb 10:3] Men i de ofre er der igen lavet en ihukommelse om synder hvert år.

[Heb 10:4] For det er ikke muligt at blodet fra tyre og fra geder skulle fjerne synder.

[Heb 10:5] Da han derfor kommer ind i denne verden, siger han, Offer og offergave ville du ikke, men en krop har du forberedt mig:

[Heb 10:6] I brændoffer og ofre for synd har du intet velbehag haft.

[Heb 10:7] Da sagde jeg, Se, jeg kommer (det er skrevet om mig i den fysiske bog,) for at gøre din vilje, Kæreste Gud. Se - Sa 40:7

[Heb 10:8] Ovenpå det sagde han, Offer og offergave og brændoffergaver og offergave for synd ville du ikke, og har heller ikke velbehag deri; det som er tilbudt via loven;

[Heb 10:9] Da sagde han, Se, jeg kommer for at gøre din vilje, Kæreste Gud. Han fjerner den første, så han må etablere den anden.

[Heb 10:10] Ved hvilkens vilje vi er helliggjort gennem at Jesus Kristus tilbød sin krop en gang for alle.

[Heb 10:11] Og enhver præst står daglig i betjeningen og tilbyder ofte af de samme ofre, som aldrig kan fjerne synder:

[Heb 10:12] Men denne mand, sad ned på Guds højre hånd, efter at han havde tilbudt et offer for synder for evigt;

[Heb 10:13] Og fra da af venter han indtil hans fjender er lavet til hans fodskammel.

[Heb 10:14] For via én offergave har han for altid perfektioneret dem der er helliggjort.

[Heb 10:15] Hvorom den Hellige Ånd også er et vidne for os: for efter det har han før sagt,

[Heb 10:16] Dette er den pagt som jeg vil lave med dem efter de dage, siger Herren, jeg vil lægge mine love ind i deres hjerter, og i deres sind vil jeg skrive dem;

[Heb 10:17] Og deres synder og fejltrin vil jeg ikke huske mere.

[Heb 10:18] Nu hvor der er forløsning fra disse, er der ikke mere offergave for synd.

[Heb 10:19] Ved derfor at ha', brødre, frimodighed til at gå ind i det helligste via Jesus' blod,

[Heb 10:20] Via en ny og levende vej, som han har indviet for os, gennem forhænet, det vil sige, hans kød;

[Heb 10:21] Og ved at ha' en ypperstepræst over Guds hus:

[Heb 10:22] Lad os komme nær med et sandt hjerte i fuld forsikring i tro, ved at ha' vore hjerter stænket fra en ond samvittighed, og vore kroppe vasket med rent vand.

[Heb 10:23] Lad os holde fast i vores trosbekendelse uden vaklen; (for han der lovede er trofast;)

[Heb 10:24] Og lad os betragte hinanden for at provokere til kærlighed og gode gerninger:

[Heb 10:25] Og ikke glemme at forsamle osselv, som nogle synes at gøre; men forman hinanden: og endnu mere nu, som I ser dagen nærmer sig.

[Heb 10:26] For hvis vi synder med vilje efter at vi har modtaget kundskaben om sandheden, er der ikke længer noget offer for synder.

[Heb 10:27] Men et bestemt frygtsomt kiggende efter dom og brændende harme, som skal fortære modstanderne.

[Heb 10:28] Han der foragtede Moses' lov døde uden barmhjertighed under 2 eller 3 vidneforklaringer:

[Heb 10:29] Af hvor meget hårdere straf, tror I, han skal bli' tænkt værdig, som har trådt Guds Søn under fode, og har anset pagtsblodet, hvormed han var helliggjort, for at være en uhellig ting, og har trodset nådens Ånd?

[Heb 10:30] For vi kender ham der har sagt, Hævn tilhøre mig, jeg vil tilbagebetale, siger Herren. Og igen, Herren skal dømme hans folk.

[Heb 10:31] Det er en frygtelig ting at falde ind i hænderne på den levende Gud.

[Heb 10:32] Men husk på de gamle dage, i hvilke, efter I var oplyste, udholdt I en stor kamp af lidelser;

[Heb 10:33] Delvist, mens I var lavet til et skuespil både gennem bebrejdelser og lidelser; og delvist, mens I blev venner med dem der var brugt til det.

[Heb 10:34] For I havde medlidenhed med mig i mine lænker, og tog med glæde imod plyndringen af jeres gods, ved at vide i jerselv at I i himlen har en bedre og en vedblivende substans.

[Heb 10:35] Kast derfor ikke jeres samvittighed væk, som har en stor tilbagebetaling.

[Heb 10:36] For I har brug for tålmodighed, så, efter I har gjort Guds vilje, måtte I modtage løftet.

[Heb 10:37] For stadig en lille stund, og han der skal komme vil komme, og vil ikke vente.

[Heb 10:38] Nu skal den retfærdige leve via tro: men hvis der er en mand der trækker sig tilbage, skal min sjæl intet velbehag hæ' i ham.

[Heb 10:39] Men vi er ikke af dem som trækker sig tilbage til tilintetgørelse; men af dem der tror på sjælens frelse.

[Heb 11:1] Nu er tro substansen af de ting man håber på, beviset på tingene man ikke ser.

[Heb 11:2] For via den modtog de ældste en god rapport.

[Heb 11:3] Gennem tro forstår vi at verdenerne var indrammet via Guds ord, sådant at tingene som er set ikke var lavet af tingene som dukker op.

[Heb 11:4] Via tro tilbød Abel et mere fremragende offer til Gud end Kain, hvorved han opnåede vidnesbyrd om at han var retskaffen, Gud vidner om hans gaver: og via det taler han selvom han var død.

[Heb 11:5] Via tro var Enok transformeret så han ikke skulle se døden: og var ikke fundet, fordi Gud havde transformeret ham: for før hans transformation havde han dette vidnesbyrd, at han behagede Gud.

[Heb 11:6] Men uden tro er det umuligt at behage ham, for han der kommer til Gud må tro at han er, og at han er en belønner af dem der flittigt søger ham.

[Heb 11:7] Via tro forberedte Noah, bevæget med frygt, en ark til hans hus' frelse, ved at være advaret af Gud om ting der endnu ikke var set; via hvilken han fordømte denne verden, og blev arving af den retfærdighed som er via tro.

[Heb 11:8] Via tro adlød Abraham, da han var kaldet til at gå ud til et sted som han senere skulle modtage som en arv; og han gik ud, uden at vide hvorhen han

gik.

[Heb 11:9] Via tro opholdt han sig i løfternes land, som i et fremmed land, ved at bo i tabernakler med Isak og Jacob, arvinger med ham af det samme løfte:

[Heb 11:10] For han kiggede efter en by som har fundament, hvis bygningsmand og skaber er Gud.

[Heb 11:11] Gennem tro modtog Sara hendes selv også styrke til at undfange sæd, og var forløst af et barn da hun var blevet for gammel. fordi hun dømte ham trofast som havde lovet det.

[Heb 11:12] Derfor sprang der ja af én, og ham så godt som død, så' mange som himlens stjerner i skarer, og som sandet som er på stranden utallige.

[Heb 11:13] Alle disse døde i tro, ved ikke at ha' modtaget løfterne, men ved at ha' set dem på afstand, og var overbevist af dem, og omfavnet af dem, og bekendte at de var fremmede og pilgrimme på jorden.

[Heb 11:14] For de der siger sådanne ting erklærer ligeud at de søger et land.

[Heb 11:15] Og sandelig, hvis de havde været opmærksomme på det land hvorfra de kom ud af, kunne de ha' haft mulighed for at vende tilbage.

[Heb 11:16] Men nu ønskede de sig et bedre land, det er, et himmelsk: derfor skammer Gud sig ikke over at kaldes deres Gud: for han har forberedt en by til dem.

[Heb 11:17] Via tro tilbød Abraham Isak, da han var prøvet: og han der havde modtaget løfterne tilbød hans eneste avlede søn,

[Heb 11:18] Om hvem det var sagt, At i Isak skal din sæd kaldes:

[Heb 11:19] Som regnede med at Gud var i stand til at oprejse ham, ja fra de døde; hvorfra han også modtog ham i en skikkelse.

[Heb 11:20] Via tro velsignede Isak, Jacob og Esau vedrørende ting som kommer.

[Heb 11:21] Via tro velsignede Jacob begge Josephs sønner, da han var døende; og tilbad, efter at ha' lænet sig mod toppen af hans stav.

[Heb 11:22] Via tro nævnte Joseph Israels børns udrejse, da han døde; og gav befaling vedrørende hans knogler.

[Heb 11:23] Via tro var Moses gemt 3 måneder af hans forældre, da han var født, fordi de så' han var et ordentligt barn; og de var ikke bange for kongens befaling.

[Heb 11:24] Via tro afviste Moses, da han var blevet ældre, at bli' kaldt sønnen af Faraos datter.

[Heb 11:25] Ved hellere at vælge at udholde lidelse med Guds folk, end at nyde velbehagelighederne af synd for en tid;

[Heb 11:26] Ved at anse Kristus' bebrejdelse af større værdi end Egyptens skatte: for han havde respekt for tilbagebetalingen.

[Heb 11:27] Via tro forlod han Egypten, og frygtede ikke kongens arrigskab: for han udholdt, somom han så' ham som er usynlig.

[Heb 11:28] Gennem tro holdt han påsken, og stænkningen af blod, for ikke at han der destruerede de førstefødte skulle røre dem.

[Heb 11:29] Via tro passerede de gennem det Røde hav som gennem tørt land: hvilket Egypterne også prøvede at gøre og druknede.

[Heb 11:30] Via tro faldt Jerikos mure, efter de var gået rundt om den i 7 dage.

[Heb 11:31] Via tro forulykkede skøgen Rahab ikke med dem der ikke troede, da hun modtog spionerne med fred.

[Heb 11:32] Og hvad skal jeg mere sige? for tiden vil fejle mig at fortælle om Gedeon, og Barak, og om Samson, og om Jefthæ; om David også, og Samuel, og om profeterne:

[Heb 11:33] Som gennem tro opslugte kongeriger, udvirkede retfærdighed, opnåede løfter, stoppede munden fra løver,

[Heb 11:34] Slukkede ildens voldsomhed, undveg sværdets æg, var gjort stærk ud af svaghed, blev tapper i kamp, vendte for at kæmpe mod de fremmedes hære.

[Heb 11:35] Kvinder modtog deres døde der var rejst til live igen: og andre var tortureret, ved ikke at acceptere forløsning; så de måtte opnå en bedre opstandelse:

[Heb 11:36] Og andre havde prøvelse fra grusomme håninger og piskninger, ja, desuden af lænker og fængslinger:

[Heb 11:37] De var stenet, de var savet i stykker, var fristet, var slået ihjel med sværdet: de vandrede rundt i fåreskind og gedeskind; ved at være nødlidende, lidende, plagede;

[Heb 11:38] (Af hvem denne verden ikke var værdig:) de vandrede i ørkener, og på bjerge, og i jordens huler og grotter

[Heb 11:39] Og alle disse, ved at ha' opnået en god rapport gennem tro, modtog ikke løftet:

[Heb 11:40] Ved at Gud har udset nogle bedre ting for os, så de ikke uden os skulle bli' gjort perfekte.

[Heb 12:1] Derfor eftersom vi også er omsluttet med så stor en sky af vidner, lad os lægge en hver vægt til side, og synden som så nemt besætter os, og lad os løbe løbet der er sat foran os med tålmodighed,

[Heb 12:2] Og kigge efter Jesus forfatteren og fuldbyrderen af vores tro; som for glæden der var sat foran ham udholdt korset, efter at ha' foragtet skammen, og er sat ned på den højre hånd af Guds trone.

[Heb 12:3] For betragt ham der udholdt sådan en modsigelse fra syndere imod sigselv, for ikke at I er trætte og modløse i jeres sind.

[Heb 12:4] I har stadig ikke stået imod indtil blod, efter at ha' stridt imod synd.

[Heb 12:5] Og I har glemt den formaning som taler til jer som til børn, Min søn, foragt du ikke Herrens irettesættelse, bliv heller ikke modløs når du er irettesat af ham:

[Heb 12:6] For dem som Herren elsker irettesætter han, og pisker enhver søn som han modtager.

[Heb 12:7] Hvis I udholder irettesættelsen, Gud handler med jer som med sønner; for hvilken søn er han hvem faderen ikke irettesætter?

[Heb 12:8] Men hvis I er uden irettesættelse, hvoraf alle er delagtige, da er I bastarder, og ikke sønner.

[Heb 12:9] Ydermere så har vi haft vores køds fædre som korrigerede os, og vi gav dem ærbødighed: skal vi så ikke meget mere være underkastet overfor åndernes Fader, og leve?

[Heb 12:10] For de rettesatte os så sandelig i nogle få dage efter deres eget velbehag; men han for vort bedste, så vi måtte være delagtige i hans hellighed.

[Heb 12:11] Nu ser ingen irettesættelse i nuet ud til at være glædelig, men grov; ikke desto mindre bagefter frembringer det den fredeligste frugt af retfærdighed for dem som er opøvet derigennem.

[Heb 12:12] Opløft derfor hænderne som hænger ned, og de matte knæ;

[Heb 12:13] Og lav lige veje for jeres fødder, for ikke at det som er lamt er vendt væk fra vejen; men lad det hellere bli' helbredt.

[Heb 12:14] Følg efter fred med alle mennesker, og hellighed, uden den skal intet menneske se Herren:

[Heb 12:15] Ved flittigt at ha' kigget efter at ikke nogen mand fejler fra Guds nåde; for ikke at nogen rod af bitterhed springer frem og plager jer, og mange er besmittet derigennem;

[Heb 12:16] For ikke at der er nogen der bedriver med hor, eller vanhellig person, som Esau, som for en skål mad solgte hans fødselsret.

[Heb 12:17] For I ved hvordan det var bagefter, da han ville ha' arvet velsignelsen, var han forkastet: for han fandt intet sted for omvendelse, selvom han omhyggeligt søgte det med tårer.

[Heb 12:18] For I er ikke kommet til bjerget der måtte bli' rørt, og der brændte med ild, heller ikke til sorthed, og mørke, og storm,

[Heb 12:19] Og en trompets lyd, og ordenes stemme; hvilken stemme de der hørte bønfuldte at ordet ikke skulle bli' talt til dem mere:

[Heb 12:20] (For de kunne ikke udholde det som var befalet, Og hvis et dyr så meget som rørte bjerget, skal det bli' stenet, eller gennembøres med en pil:

[Heb 12:21] Og så forfærdeligt var synet, at Moses sagde, Jeg frygter og ryster overordentlig meget:)

[Heb 12:22] Men I er kommet til Sions bjerg, og til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem, og til en utællelig gruppe af engle,

[Heb 12:23] Til generalforsamlingen og den førstefødtes kirke, som er indskrevet i himlen, og til Gud alles Dommer, og til retfærdige perfektionerede menneskers ånder,

[Heb 12:24] Og til Jesus mægleren for den nye pagt, og til stænkningens blod, der taler bedre ting end det fra Abel.

[Heb 12:25] Se til at I ikke afviser ham der taler. For hvis de ikke undslap som nægtede ham der talte på jord, meget mere skal vi ikke undslippe, hvis vi vender os væk fra ham der taler fra himlen:

[Heb 12:26] Hvis stemme dengang rystede jorden: men nu har han lovet, og siger, Endnu en gang ryster jeg ikke kun jorden, men også himlen.

[Heb 12:27] Og dette ord, Endnu en gang, signalere fjernelsen af de ting der er rystet, som af ting der er lavet, så de ting som ikke kan bli' rystet må bli' tilbage.
[Heb 12:28] Derfor modtager vi et kongerige som ikke kan bli' fjernet, lad os ha' nåde, hvorved vi må tjene Gud acceptabelt med ærbødighed og gudhengiven frygt:

[Heb 12:29] For vores Gud er en fortærende ild.

[Heb 13:1] Lad broderlig kærlighed fortsætte.

[Heb 13:2] Vær ikke glemsom i at sørge for fremmede: for derved har nogle ubevidst sørget for engle.

[Heb 13:3] Husk på dem der er i lænker, som bundet med dem; og de som lider uretmæssigt, som ved også at være jerselv i kroppen.

[Heb 13:4] Ægteskab er ærbart i alt, og sengen ubesmittet: men horebukke og de utro vil Gud dømme.

[Heb 13:5] Lad jeres konversation være uden griskhed; og vær tilfreds med sådanne ting som I har: for han har sagt, Jeg vil aldrig forlade dig, og heller ikke svigte dig.

[Heb 13:6] Sådant at vi frimodigt må sige, Herren er min hjælper, og jeg vil ikke frygte hvad mennesker vil gøre med mig.

[Heb 13:7] Husk på dem der har lederskab over jer, som har talt Guds ord til jer; følg deres tro, efter at ha' betragtet enden på deres konversation.

[Heb 13:8] Jesus Kristus den samme i går, og i dag og for evigt.

[Heb 13:9] Vær ikke ledt afsted med diverse og underlige doktriner. For det er en god ting at hjertet er etableret med nåde; ikke med madvarer, som ikke har gavnet dem der har været beskæftiget med det.

[Heb 13:10] Vi har et alter, hvoraf de ingen ret har til at spise som betjener tabernaklet

[Heb 13:11] For kroppene af de dyr, hvis blod af ypperstepræsten er bragt ind i helligdommen for synd, er brændt udenfor lejren.

[Heb 13:12] Derfor led Jesus også udenfor porten, så han måtte helliggøre folket med hans eget blod.

[Heb 13:13] Lad os derfor gå ud til ham udenfor lejren, og bære hans bebrejdelse.

[Heb 13:14] For her har vi ingen blivende by, men vi søger efter én der kommer.

[Heb 13:15] Lad os derfor kontinuerlig tilbyde offeret af ros til Gud via ham, det er, frugten fra vore læber der giver taksigelsesbønner til hans navn.

[Heb 13:16] Men glem ikke at gøre godt og at kommunikere: for Gud er godt tilfreds med sådanne ofre.

[Heb 13:17] Adlyd dem der har lederskab over jer, og underordne jerselv: for de våger over jeres sjæle, som de der må aflægge regnskab, så de må gøre det med glæde, og ikke med sorg: for det er ufordelagtigt for jer.

[Heb 13:18] Bed for os: for vi stoler på at vi har en god samvittighed, i alle ting og villige til at leve hæderligt.

[Heb 13:19] Men jeg bønfalder jer endnu mere at gøre dette, så jeg hurtigere må bli' genoprettet til jer.

[Heb 13:20] Nu da fredens Gud, der frembragte Jesus vor Herre tilbage fra de døde, denne store fårehyrde, gennem blodet fra den evigvarende pagt,

[Heb 13:21] Gør jer perfekte i ethvert godt virke til at gøre hans vilje, efter at ha' udvirket i jer det som er velbehagelige i hans øjne, gennem Jesus Kristus; til hvem være herlighed for evigt og altid. Amen.

[Heb 13:22] Og jeg bønfalder jer, brødre, udhold formaningsordet: for jeg har skrevet et brev til jer med få ord.

[Heb 13:23] Ved I at vor broder Timoteus er sat i frihed; med hvem, hvis han snart kommer, vil jeg se jer.

[Heb 13:24] Hyld alle dem der har myndighed over jer, og alle de hellige. Dem fra Italien hylder jer.

[Heb 13:25] Nåde være med jer alle. Amen. **Skrevet til Hebræerne fra Italien, via Timoteus.**

Jacob

Navnebetydning for Jacob = Den der fatter om hælen/fortrænger

[Jac 1:1] Jacob, en tjener af Gud og af Herren Jesus Kristus, til de 12 stammer som er spredt bredt, vær hilset.

[Jac 1:2] Mine brødre, anse det hele for at være glæde når I falder ind i forskellige fristelser;

[Jac 1:3] Ved godt at kende til dette, at prøvelsen af jeres tro udvirker tålmodighed.

[Jac 1:4] Men lad tålmodighed ha' hendes perfekte virke, så I må være perfekte og hele, og ikke mangle noget.

[Jac 1:5] Hvis nogen af jer mangler visdom, lad ham spørge Gud om det, som generøst giver til alle mennesker, og ikke bebrejder; og det skal bli' givet ham.

[Jac 1:6] Men lad ham spørge i tro, uden at vakle. For han der vakler er ligesom en bølge på havet der er drevet med vinden og kastet.

[Jac 1:7] For lad ikke den mand tænke at han skal modtage nogen ting af Herren.

[Jac 1:8] En dobbeltmoralisk mand er utilregnelig i alle hans veje.

[Jac 1:9] Lad broderen af lav rang juble over at han er ophøjet:

[Jac 1:10] Men den rige, i at han er gjort lav: fordi som græssets blomst skal han forsvinde.

[Jac 1:11] For ikke så snart er solen steget med en brændende hede, men den visner græsset, og des blomster falder af, og des ynde fra des udseende forsvinder: sådant skal den rige mand også forsvinde i hans veje.

[Jac 1:12] Velsignet er den mand der udholder fristelse: for når han er prøvet, skal han modtage livets krone, hvilken Herren har lovet til dem der elsker ham.

[Jac 1:13] Lad ingen mand sige når han er fristet, Jeg er fristet af Gud: for Gud kan ikke bli' fristet med ondt, og han frister heller ikke noget menneske:

[Jac 1:14] Men enhver mand er fristet, når han er draget væk af hans eget begær, og lokket.

[Jac 1:15] Når så begær har undfanget, frembringer det synd: og synd, når den er færdig, frembringer død.

[Jac 1:16] Lad vær med at fejle, mine elskede brødre.

[Jac 1:17] Enhver god gave og enhver perfekt gave er fra foroven, og kommer ned fra lysenes Fader, hos hvem ingen forandring er, ej heller vendende skygge.

[Jac 1:18] Af hans egen vilje avlede han os med sandhedens ord, så vi skulle være en slags førstefrugter af hans skabninger.

[Jac 1:19] Derfor, mine elskede brødre, lad ethvert menneske være hurtig til at høre, langsom til at tale, langsom til arrigskab:

[Jac 1:20] For mandens arrigskab udvirker ikke Guds retfærdighed.

[Jac 1:21] Læg derfor al snavset og overflødig frækhed væk, og modtag med sagtomhed det indgraverede ord, som er istand til at frelse jeres sjæle.

[Jac 1:22] Men vær I ordets gør'ere, og ikke kun hør'ere, ved at bedrage jeres eget selv.

[Jac 1:23] For hvis nogen er en ordets hør'er, og ikke en gør'er, er han ligesom en mand som lægger mærke til hans naturlige ansigt i et glas:

[Jac 1:24] For han lægger mærker til sigselv, og går sin vej, og glemmer straks hvilken slags mand han var.

[Jac 1:25] Men den som kigger ind i frihedens perfekte lov, og fortsætter deri, han er ikke en glemsom hør'er, men en gør'er af virket, denne mand skal bli' velsignet i hans handling.

[Jac 1:26] Hvis der er en mand der blandt jer som ser ud til være religiøs, og ikke tøjler hans tunge, men bedrager hans eget hjerte, er denne mands religion nytteløs.

[Jac 1:27] Ren religion og ubesmittet foran Gud og Faderen er dette, At besøge de faderløse og enkerne i deres trængsel, og at holde sigselv uplettet fra denne verden.

[Jac 2:1] Mine brødre, ha' ikke troen på vor Herre Jesus Kristus, herlighedens Herren, med respekt for personer.

[Jac 2:2] For hvis der til jeres forsamling kommer en mand med en guldring, i prægtig beklædning, og der også kommer en fattig mand ind i beskidt tøj;

[Jac 2:3] Og I har respekt for ham der bærer det fine tøj, og siger til ham, Sid du her på en god plads; og siger til den fattige, Stå du der, eller sid her under min fodsommel:

[Jac 2:4] Er I så ikke partiske i jerselv, og er blevet dommere af onde tanker?

[Jac 2:5] Lyt, mine elskede brødre, Har Gud ikke udvalgt de fattige af denne verden rig på tro, og arvinger af kongeriget hvilket han har lovet til dem der elsker ham?

[Jac 2:6] Men I har foragtet de fattige. Er det ikke rige mennesker som undertrykker jer, og trækker jer i retten?

[Jac 2:7] Er det ikke dem som gudsbespøtter det værdige navn via hvilket I er kaldet?

[Jac 2:8] Hvis I opfylder den royale lov i overensstemmelse med skriften, Du skal elske din næste som digselv, gør I vel:

[Jac 2:9] Men hvis I har respekt for personer, begår I synd, og er overbevist af loven som overtrædere.

[Jac 2:10] For hvemsomhelst der skal holde hele loven, og alligevel krænker på et punkt, han er skyldig i alle.

[Jac 2:11] For han der sagde, Begå ikke utroskab, sagde også, Dræb ikke. Hvis du nu ikke begår utroskab, men hvis du alligevel dræber, er du blevet en lovovertræder.

[Jac 2:12] Tal I sådant, og gør sådant, som de der skal bli' dømt via frihedens lov.

[Jac 2:13] For han skal ha' dom uden barmhjertighed, der ikke har vist barmhjertighed; og barmhjertighed jubler imod dom.

[Jac 2:14] Hvad gavner det, mine brødre, hvis et menneske siger han har tro, og

ikke har gerninger? kan tro frelse ham?

[Jac 2:15] Hvis en bror eller søster er nøgen, og nødlidende af daglig mad,

[Jac 2:16] Og en af jer siger til dem, Tag af sted med fred, vær I varmet og mættet; til trods for det giver I dem ikke de ting som er nødvendige for kroppen; hvad gavner det?

[Jac 2:17] Ligesom tro, hvis den ikke har gerninger, er død, ved at være alene.

[Jac 2:18] Ja, et menneske kan sige, Du har tro, og jeg har gerninger: vis mig din tro uden dine gerninger, og jeg vil vise dig min tro gennem mine gerninger.

[Jac 2:19] Du der tror at der er 1 Gud; du gør vel: djævlene tror også, og ryster.

[Jac 2:20] Men vil du vide, Kæreste forfængelige menneske, at tro uden gerninger er død?

[Jac 2:21] Var ikke Abraham vor fader retfærdiggjort via gerninger, da han havde tilbudt Isak hans søn på alteret?

[Jac 2:22] Ser du hvordan tro udvirker med hans gerninger, og via gerninger blev tro perfektioneret?

[Jac 2:23] Og skriften var opfyldt som siger, Abraham troede Gud, og det var tilregnet ham som retfærdighed: og han var kaldet Guds Ven.

[Jac 2:24] I ser da hvordan at et menneske er retfærdiggjort via gerninger, og ikke kun via tro.

[Jac 2:25] Var skøgen Rahab ikke også på samme måde retfærdiggjort via gerninger, da hun havde modtaget budbringerne, og havde sendt dem ud en anden vej?

[Jac 2:26] For som kroppen uden ånden er død, sådant er tro uden gerninger også død.

[Jac 3:1] Mine brødre, vær ikke mange mestre, velvidende at vi skal modtage en større fordømmelse.

[Jac 3:2] For i mange ting krænker vi alle. Hvis der er en mand der ikke krænker i ord, er den samme en perfekt mand, og i stand til også at tøjle hele kroppen.

[Jac 3:3] Læg mærke til, vi sætter stykker i hestenes munde, så de må adlyde os; og vi vender hele deres krop rundt.

[Jac 3:4] Læg også mærke til skibene, som selvom at de er så store, og er drevet af voldsomme vinde, alligevel vendes de med en meget lille ror, derhen hvorsomhelst guvernøren vil ha' det.

[Jac 3:5] På samme måde er tungen et lille lem, og praler om store ting. Læg mærke til, hvor stor en sag en lille ild kan tænde!

[Jac 3:6] Og tungen er en ild, en verden af fejltrin: sådant er tungen blandt vore lemmer, at den besmitter hele kroppen, og sætter ild i naturens forløb; og det er helvede der har sat ild i den.

[Jac 3:7] For ethvert slags dyr, og fugl, og slange, og ting i havet, er tæmmet, og har blevet tæmmet af menneskeheden:

[Jac 3:8] Men tungen kan intet menneske tæmme; den er et uregerligt onde, fuld af dødelig gift.

[Jac 3:9] Med hvilken vi velsigner Gud, ja Faderen; og med hvilken vi forbander mennesker, som er lavet efter Guds lighed.

[Jac 3:10] Ud af den samme mund udgår velsignelser og forbandelser. Mine brødre, disse ting bør ikke være sådant.

[Jac 3:11] Frembringer en fontæne fra det samme sted både sødt og bittert vand?

[Jac 3:12] Kan figentræet, mine brødre, bære oliven bær? eller en vinstok, figner? sådant kan ingen fontæne både give salt og ferskt vand.

[Jac 3:13] Hvem er en vis mand og udstyret med kundskab blandt jer? lad ham ud af en god konversation vise hans gerninger med sagtomdighed i visdom.

[Jac 3:14] Men hvis I har bitre misundelse og strid i jeres hjerter, glæd jer ikke, og lyv ikke imod sandheden.

[Jac 3:15] Denne visdom daler ikke ned fra foroven, men er jordisk, sensuel, djævelsk.

[Jac 3:16] For hvor der er misundelse og strid, er der forvirring og al slags ondt virke.

[Jac 3:17] Men visdommen der kommer ovenfra er først ren, dernæst fredsommelig, mild, og nem at bli' adlydt, fuld af barmhjertighed og gode frugter, uden partiskhed, og uden hykleri.

[Jac 3:18] Og retfærdighedens frugt er sået i fred af dem der laver fred.

[Jac 4:1] Hvor kommer krige og kampe blandt jer fra? kommer de ikke herfra, ja ud af jeres lyster der bekriger i jeres lemmer?

[Jac 4:2] I begærer, og har ikke: I dræber, og ønsker at ha', og kan ikke modtage: I kæmper og kriger, alligevel har I ikke, fordi I ikke spørger.

[Jac 4:3] I spørger, og modtager ikke, fordi I spørger forkert, så I må konsumere det på jeres lyster.

[Jac 4:4] I utro mænd og utro kvinder, ved I ikke at venskab med denne verden er fjendtlighed med Gud? hvemsomhelst der derfor vil være en ven af denne verden er Guds fjende.

[Jac 4:5] Tror du at skriften siger forgæves, Den ånd der bor i os begærer til misundelse?

[Jac 4:6] Men han giver mere nåde. Derfor siger han, Gud modstår den stolte, men giver nåde til den ydmyge.

[Jac 4:7] Underordne jerselv derfor til Gud. Stå djævelen imod, og han vil flygte fra jer.

[Jac 4:8] Kom tæt indtil Gud, og han vil komme tæt indtil jer. Rens jeres hænder, I syndere; og rendyrk jeres hjerter, I dobbeltmoraliske.

[Jac 4:9] Vær ramt, og sørg, og græd: lad jeres latter bli' vendt til sorg, og jeres glæde til tungsindighed.

[Jac 4:10] Ydmyg jerselv foran Herrens øjne, og han skal løfte jer op.

[Jac 4:11] Tal ikke ondt om hinanden, brødre. Han der taler ondt om hans bror, og dømmer hans bror, taler ondt om loven, og dømmer loven: men hvis du dømmer loven, er du ikke en gør'er af loven, men en dommer.

[Jac 4:12] Der er 1 lovgiver, som er i stand til at frelse og destruere: hvem er du at dømme en anden?

[Jac 4:13] Kom nu, I der siger, I dag eller i morgen vil vi gå ind i en eller anden by, og fortsætte der et år, og købe og sælge, og få gevinst:

[Jac 4:14 DK-KJV] Imidlertid ved I ikke hvad der skal ske den næste dag. For hvad er jeres liv? Ja det er en damp, der viser sig et lille stykke tid, og derefter forsvinder det.

[Jac 4:15] For det I burde sige er, Hvis Herren vil, skal vi leve, og gøre det ene eller det andet.

[Jac 4:16] Men nu jubler I over jeres praleri: al sådan jublen er ond.

[Jac 4:17] Derfor til ham der kender til at gøre godt, og ikke gør det, for ham er det synd.

[Jac 5:1] Kom nu, I rige mennesker, græd og hyl for jeres elendighed der skal komme over jer.

[Jac 5:2] Jeres rigdomme er fordærvede, og jeres beklædningsgenstande er mølædte.

[Jac 5:3] Jeres guld og sølv er rustet; og dets rust skal bli' et vidnesbyrd imod jer, og skal æde jeres kød som det var ild. I har samlet skatte sammen for de sidste dage.

[Jac 5:4] Læg mærke til, lønnen fra arbejderne som har høstet jeres marker, som af jer er tilbageholdt gennem bedrag, råber: og råbene fra dem som har høstet er kommet sabaoths Herre for øre. **"sabaoths Herre = hæskarers Herre"**

[Jac 5:5] I har levet i fornøjelse på jorden, og været begærlige; I har næret jeres hjerter, som på en slagtedag.

[Jac 5:6] I har fordømt og dræbt den retfærdige; og han modstod jer ikke.

[Jac 5:7] Vær derfor tålmodige, brødre, indtil Herrens ankomst. Læg mærke til, landmanden venter på jordens dyrebare frugt, og venter tålmodigt på den, indtil han modtager den tidlige og sidste regn.

[Jac 5:8] Vær I også tålmodige; grundfæstede i jeres hjerter: for Herrens ankomst nærmer sig.

[Jac 5:9] Bær ikke nag imod hinanden, brødre, for ikke at I er fordømt: læg mærke til, dommeren står foran døren.

[Jac 5:10] Ta', mine brødre, profeterne, som har talt i Herrens navn, som et eksempel på at udholde lidelse, med tålmodighed.

[Jac 5:11] Læg mærke til, vi anser dem for at være lykkelige som udholder. I har hørt om Jobs tålmodighed, og har set hvordan Herren endte det; at Herren har meget medlidenhed, og af øm barmhjertighed.

[Jac 5:12] Men over alle ting, mine brødre, sværg ikke, hverken via himlen, heller ikke via jorden, eller via noget andet løfte: men lad jeres ja være ja; og jeres nej, nej; for ikke at I falder ind i fordømmelse.

[Jac 5:13] Er nogen blandt jer plaget? lad ham bede. Er nogen ved godt mod? lad ham synge salmer.

[Jac 5:14] Er nogen syg blandt jer? lad ham kalde på kirkens ældste; og lad dem

bede over ham, og salve ham med olie i Herrens navn:

[Jac 5:15] Og den troendes bøn skal redde den syge, og Herren skal rejse ham op; og hvis han har begået synder, skal de bli' ham tilgivet.

[Jac 5:16] Bekend jeres forseelser overfor hinanden, og bed for hinanden, så I må bli' helbredt. Et retskaffent menneskes effektfulde passionerede bøn gavner meget.

[Jac 5:17] Elias var et menneske med samme passion som vi har, og han bad oprigtigt at det ikke måtte regne: og det regnede ikke på jorden gennem en tid på 3 år og 6 måneder.

[Jac 5:18] Og han bad igen, og himlen gav regn, og jorden frembragte hendes frugt.

[Jac 5:19] Brødre, hvis nogen af jer fejler fra sandheden, og én omvender ham;

[Jac 5:20] Lad ham vide, at han som omvender den synder fra hans fejlagtige vej skal frelse en sjæl fra døden, og skal gemme en mængde af synder.

1Peter

Navnebetydning for Peter = en sten

[1Pe 1:1] Peter, en apostel af Jesus Kristus, til de fremmede der er spredt udover Pontus, Galatien, Cappadocia, Lilleasien, og Bithynien,

[1Pe 1:2] Valgt efter Gud Faderens forudvidenhed, gennem Åndens helliggørelse, indtil lydighed og bestænkelse af Jesus Kristus' blod: Nåde overfor jer, og fred, er multipliceret.

[1Pe 1:3] Velsignet være vor Herre Jesus Kristus' Gud og Far, som ifølge hans store barmhjertighed har avlet os igen indtil et levende håb via Jesus Kristus' opstandelse fra de døde,

[1Pe 1:4] Til en uforgængelig og ubesmittet arv, og der ikke falmer væk, reserveret for jer i himlen,

[1Pe 1:5] Han som via Guds kraft er bevaret gennem tro indtil frelse der er klar til at bli' afsløret i den sidste tid.

[1Pe 1:6] Hvori I jubler meget, omend nu for en tid, hvis om nødvendigt, er I i tungsindighed gennem mangfoldige fristelser:

[1Pe 1:7] Så jeres prøvede tro, som er meget mere værdifuld end af guld som forgår, selv om den er prøvet med ild, måtte være fundet indtil ros og ære og herlighed ved Jesus Kristus' tilsynekomst:

[1Pe 1:8] Ham som I ikke har set, og elsker; selv om I ikke ser ham nu, men tror på, I ham som I jubler over med en uudsigelig glæde og fuld af herlighed:

[1Pe 1:9] Ved at modtage endemålet for jeres tro, ja jeres sjæles frelse.

[1Pe 1:10] Om denne frelse har profeterne spurgt og søgt flittigt efter, de som profeterede om nåden der skulle komme til jer:

[1Pe 1:11] Ved at søge efter hvilket, eller hvilken slags tid Kristus' Ånd som var i dem tilkendegav, da den forud vidnede om Kristus' lidelser, og den herlighed der skulle følge efter.

[1Pe 1:12] Overfor hvem det var afsløret, at ikke for demselv, men for os betjente de de ting, som nu er rapporteret for jer via dem der har prædikeret evangeliet for jer med den Hellige Ånd sendt ned fra himlen; hvilke ting englene ønskede at kigge ind i.

[1Pe 1:13] Bind derfor jeres sinds lænder op, vær besindige, og håb til enden på nåden der skal bringes til jer ved åbenbaringen af Jesus Kristus;

[1Pe 1:14] Som lydige børn, iklæd ikke jerselv efter den tidligere lyst i jeres uvidenhed:

[1Pe 1:15] Men som han som har kaldet jer er hellig, så vær I hellige i al slags konversation;

[1Pe 1:16] Fordi det er skrevet, Vær I hellige; for jeg er hellig.

[1Pe 1:17] Og hvis I kalder på Faderen, som uden respekt for personer dømmes efter ethvert menneskes virke, så få jeres midlertidige ophold her til at gå i frygt:

[1Pe 1:18] Eftersom I ved at I ikke blev befriet med korrumpere ting, som sølv

og guld, fra jeres nyttesløse konversation modtaget gennem tradition fra jeres fædre;

[1Pe 1:19] Men med det værdifulde blod fra Kristus, som fra et fejlfrit og uplettet lam:

[1Pe 1:20] Han som sandelig var førordineret før denne verdens grundlæggelse, men var manifesteret i disse sidste tider for jer,

[1Pe 1:21] Som tror på Gud via ham, der oprejste ham fra de døde, og gav ham herlighed; så jeres tro og håb måtte være på Gud.

[1Pe 1:22] Eftersom I har rensset jeres sjæle ved at adlyde sandheden gennem Ånden indtil oprigtig kærlighed af brødrene, se til at I elsker hinanden med et rent passioneret hjerte:

[1Pe 1:23] Ved at være født igen, ikke med korrumperet sæd, men med ukorrumperet, via Guds ord, som lever og forbli'r for altid.

[1Pe 1:24] For alt kød er som græs, og hele menneskets herlighed som græssets blomster. Græsset visner, og dens blomster falder af:

[1Pe 1:25] Men Herrens ord består for evigt. Og dette er det ord som via evangeliet er prædikeret for jer.

[1Pe 2:1] Læg derfor al skadefryd væk, og alt bedrag, og hyklerier, og misundelser, og al ond tale,

[1Pe 2:2] Som nyfødte babyer, ved at ønske ordets oprigtige mælk, så I må vokse derigennem:

[1Pe 2:3] Hvis det er sådant at I har smagt at Herren er nådig.

[1Pe 2:4] Ved at komme til ham, som til en levende sten, ganske vist forkastet af mennesker, men udvalgt af Gud, og værdifuld,

[1Pe 2:5] Også I, som livlige stene, er et åndeligt opbygget hus, et helligt præsteskab, for at tilbyde åndelige ofre, acceptabel for Gud via Jesus Kristus.

[1Pe 2:6] Derfor er det også indeholdt i skriften, Læg mærke til, i Sion lægger jeg en hovedhjørneste, valgt, værdifuld: og han der tror på ham skal ikke være forvirret.

[1Pe 2:7] Han er derfor værdifuld for jer som tror: men for dem som er ulydige, den sten som bygningsfolkene forkastede, den samme er gjort til hjørnets hoved,

[1Pe 2:8] Og en snublesten, og en klippe af krænkelser, ja for dem som snubler over ordet, ved at være ulydige: hvortil de også var udpeget.

[1Pe 2:9] Men I er en udvalgt generation, et kongeligt præsteskab, en hellig nation, et forunderligt folk; så I skulle fremvise hans lovsange som har kaldet jer ud af mørket indtil hans pragtfulde lys:

[1Pe 2:10] Som gennem tiden ikke var et folk, men er nu Guds folk: som ikke havde opnået barmhjertighed, men nu har opnået barmhjertighed.

[1Pe 2:11] Højt elskede, jeg bønfalder jer som fremmede og pilgrimme, afstå fra kødets lyst, som er i krig med sjælen;

[1Pe 2:12] Ved af ha' jeres konversation hæderlig blandt Hedningerne: så, mens de taler imod jer som nogle der gør ondt, må de via jeres gode gerninger, som de skal lægge mærke til, forherlige Gud på visitationsdagen.

[1Pe 2:13] Underordne jerselv til ethvert menneskeritual for Herrens skyld: om det er for kongen, som højeste:

[1Pe 2:14] Eller for guvernører, som for dem der er sendt via ham for at straffe dem der gør ondt, og for rosen af dem der gør vel.

[1Pe 2:15] For sådant er Guds vilje, at gennem at gøre vel må I stilne tåbelige menneskers uvidenhed:

[1Pe 2:16] Som frie, og ikke bruge jeres frihed som en kappe af hensynsløshed, men som Guds tjenere.

[1Pe 2:17] Ær alle mennesker. Elsk broderskabet. Frygt Gud. Ær kongen.

[1Pe 2:18] Tjenere, vær underkastet overfor jeres mestre med al frygt; ikke kun for den gode og milde, men også overfor den genstridige.

[1Pe 2:19] For det er takværdigt, hvis et menneske for samvittighed mod Gud udholder sorg, ved at lide fejlagtigt.

[1Pe 2:20] For hvilken herlighed er det, hvis, når I er irettesat for jeres forseelser, I skal ta' det tålmodigt? men hvis, når I gør vel, og lider for det, I tager det tålmodigt, det er acceptabelt hos Gud.

[1Pe 2:21] For selv hertil blev I kaldet: fordi Kristus også led for os, ved at vise os et eksempel, at I skulle følge hans skridt:

[1Pe 2:22] Han som ikke syndede, der var heller ikke fundet bedrag i hans mund:

[1Pe 2:23] Han som, da han var hånet, ikke hånede igen; da han led, truede han ikke; men betroede sigselv til ham der dømmes retfærdigt:

[1Pe 2:24] Han som på træet i hans egen krop bar vore synder i hans eget selv, for at vi, som er død overfor synder, skulle leve for retfærdighed: via hvis piskeslag I var helbredt.

[1Pe 2:25] For I var som får på afveje; men er nu vendt tilbage til jeres sjæles Hyrde og Biskop.

[1Pe 3:1] Ligeså, I hustruer, vær i underkastelse overfor jeres egne ægtemænd; så, hvis nogen ikke adlyder ordet, må de også uden ordet bli' vundet via hustruernes konversation;

[1Pe 3:2] Mens de lægger mærke til jeres rene konversation koblet med frygt.

[1Pe 3:3] Lad ikke jeres pryd være den udvendige pryd som at flette håret, og i at bære guld, eller ved at ta' fint tøj på:

[1Pe 3:4] Men lad det være hjertets skjulte mand, i det som ikke er korruperet, ja ornamentet af en sagtmodig og stille ånd, som i Guds øjne er af stor værdi.

[1Pe 3:5] For på den måde prydede de hellige kvinder sig også i gamle dage, som stolede på Gud, ved at være i underkastelse overfor deres egen ægtemænd:

[1Pe 3:6] Ligesom Sara adlød Abraham, ved at kalde ham herre: hvis døtre I er, så længe som I gør vel, og ikke er bange med nogen forundring.

[1Pe 3:7] Ligeledes, I ægtemænd, bo med dem ifølge kundskab, og giv ære til hustruen, som til det svagere kar, og som ved at være arvinger sammen af livets nåde; så jeres bønner ikke er hindret.

[1Pe 3:8] Til sidst, vær I alle af et sind, ved at ha' medfølelse med hinanden, elsk som brødre, vær overbærende, vær høflig:

[1Pe 3:9] Og gengæld ikke ondt med ondt, eller forhånelser med forhånelser: men omvendt velsign; velvidende at I er kaldet dertil, så I skulle arve en velsignelse.

[1Pe 3:10] For han der vil elske liv, og se gode dage, lad ham afstå hans tunge fra ondt, og hans læber at de taler bedrag:

[1Pe 3:11] Lad ham undgå ondt, og gøre godt; lad ham søge fred, og følge den.

[1Pe 3:12] For Herrens øjne er over den retskafne, og hans ører er åbne for deres bønner: men Herrens ansigt er imod dem der gør ondt.

[1Pe 3:13] Og hvem er han der vil skade jer, hvis I er følgere af det som er godt?

[1Pe 3:14] Men hvis I lider for retfærdighedens skyld, er I lykkelige: og vær ikke bange for deres terror, vær heller ikke bekymrede:

[1Pe 3:15] Men helliggør Herren Gud i jeres hjerter: og vær altid klar til at give et svar til ethvert menneske der spørger jer om en forklaring på håbet der er i jer med sagtomdighed og frygt:

[1Pe 3:16] Ved at ha' en god samvittighed; så, mens de taler ondt om jer, som nogen der gør ondt, må de bli' skamfulde de som på falsk grundlag anklager jeres gode konversation i Kristus.

[1Pe 3:17] For det er bedre, hvis Guds vilje er sådant, så I lider for at gøre godt, end for at gøre ondt.

[1Pe 3:18] For Kristus har også en gang for alle lidt for synder, den retfærdige for den uretfærdige, så han måtte bringe os til Gud, ved at lide en kødelig død, men levendegjort via Ånden:

[1Pe 3:19] Via hvilken han også gik og prædikede for ånderne i fængsel;

[1Pe 3:20] De som sommetider var ulydige, dengang Gud tålmodigt ventede i Noahs dage, mens arken blev forberedt, hvori få, det er, 8 sjæle blev frelst via vand.

[1Pe 3:21] Ja dette er også et billed på hvordan dåb frelser os nu (ikke ved at fjerne kødets snavs, men svaret fra en god samvittighed imod Gud,) via Jesus Kristus' opstandelse.

[1Pe 3:22] Han som er gået ind i himlen, og er på Guds højre hånd; ved at engle og autoriteter og kræfter er underlagt overfor ham.

[1Pe 4:1] Så eftersom at Kristus har lidt' kødeligt for os, bered jerselv på samme måde med det samme sind: for han der har lidt' kødeligt har ophørt med at synde;

[1Pe 4:2] Så han ikke længere skulle leve resten af hans kødelige tid for menneskers lyster, men for Guds vilje.

[1Pe 4:3] For gennem tiden i vore liv må det være nok at vi har udvirket Hedningernes vilje, da vi vandrede i uterlighed, lyster, for meget vin, løsslupenheder, drukfester, og hæslige afgudsdyrkelser:

[1Pe 4:4] Hvori de tænker det underligt at I ikke løber med dem til den samme overflod af optøjer, og taler ondt om jer:

[1Pe 4:5] Som skal stå til regnskab overfor ham der er klar til at dømme de levende og de døde.

[1Pe 4:6] Af denne grund blev evangeliet også prædikeret for dem der er døde, så de måtte bli' dømt som kødelige mennesker, men leve åndeligt som Gud.

[1Pe 4:7] Men enden på alle ting er nær: vær I derfor besindige, og årvågne i bøn.

[1Pe 4:8] Og over alle ting ha' passioneret næstekærlighed blandt jerselv: for næstekærlighed skal skjule en mangfoldighed af synder.

[1Pe 4:9] Brug gæstfrihed overfor hinanden uden at klage.

[1Pe 4:10] Som ethvert menneske har modtaget gaven, betjen på samme måde den samme overfor hinanden, som gode forvaltere af Guds mangfoldige nåde.

[1Pe 4:11] Hvis der er en mand der taler, lad ham tale som Guds orakler; hvis der er en mand der betjener, lad ham gøre det som med evnen som Gud giver: så Gud i alle ting må bli' forherliget gennem Jesus Kristus, til hvem være ros og herredømme for evig og altid. Amen.

[1Pe 4:12] Elskede, tænk det ikke underligt angående ildprøven som er til for at prøve jer, som om nogen underlige ting skete for jer:

[1Pe 4:13] Men jubel, eftersom I er delagtige i Kristus' lidelser; så, når hans herlighed skal bli' afsløret, må I også være glade med overmådelig glæde.

[1Pe 4:14] Hvis I er bebrejdet for Kristus' navn, lykkelige er I; for herlighedens og Guds ånd hviler over jer: fra deres side er han talt ondt om, men fra jeres side er han forherliget.

[1Pe 4:15] Men lad ingen af jer lide som en morder, eller som en tyv, eller som en der gør ondt, eller som en der snager i andre menneskers sager.

[1Pe 4:16] Men hvis der alligevel er en mand der lider som en Kristen, lad ham ikke være skamfuld; men lad ham forherlige Gud på dennes vegne.

[1Pe 4:17] For den tid er kommet hvor dommen må begynde i Guds hus: og hvis den først begynder hos os, hvad skal enden da være for dem der ikke adlyder Guds evangelie?

[1Pe 4:18] Og hvis de retfærdige kun med nød og næppe bli'r frelst, hvor skal de ugudelige og synderne så vise sig?

[1Pe 4:19] Lad derfor dem der lider efter Guds vilje betro opbevaringen af deres sjæle til ham i at gøre godt, som overfor en trofast Skaber.

[1Pe 5:1] De ældste som er blandt jer formaner jeg, som også er en ældste, og et vidne om Kristus' lidelser, og også delagtig i den herlighed der skal bli' afsløret:

[1Pe 5:2] Giv mad til Guds flok som er blandt jer, ved at passe på den, ikke via tvang, men frivilligt; ikke for beskidte penge, men af et parat sind;

[1Pe 5:3] Heller ikke som ved at være herrer over Guds arv, men ved at være eksempler for flokken.

[1Pe 5:4] Og når chef Hyrden viser sig, skal I modtage en herlighedskrone der ikke forgår.

[1Pe 5:5] Ligeså, I yngre, underordne jerselv overfor de ældre. Ja, vær I alle underlagt hinanden, og vær iklædt ydmyghed: for Gud står de stolte imod, og giver nåde til de ydmyge.

[1Pe 5:6] Ydmyg derfor jerselv under den mægtige Guds hånd, så han må ophøje

jer i rette tid:

[1Pe 5:7] Kast al jeres bekymring på ham; for han har omsorg for jer.

[1Pe 5:8] Vær besindig, og vær på vagt; fordi jeres modstander djævelen, som en brølende løve, vandrer rundt, og søger efter hvem han må fortære:

[1Pe 5:9] Stå ham imod grundfæstede i troen, velvidende at de samme trængsler er fuldendt i jeres brødre der er i denne verden.

[1Pe 5:10] Men al nådes Gud, som har kaldet os til hans evige herlighed via Kristus Jesus, efter at I har lidt' for en tid, gør jer perfekte, etablerede, styrkede, funderer jer.

[1Pe 5:11] Til ham være herlighed og herredømme for evigt og altid. Amen.

[1Pe 5:12] Via Silvanus, en trofast bror for jer, som jeg formoder, har jeg skrevet kort, ved at formane, og ved at bevidne at dette er den sande Guds nåde hvori I står.

[1Pe 5:13] Kirken der er i Babylon, udvalgt sammen med jer, hylder jer; og det samme gør Marcus min søn.

[1Pe 5:14] Hils I hinanden med et næstekærlighedskys. Fred være med alle jer der er i Kristus Jesus. Amen.

2Peter

Navnebetydning for Peter = en sten

[2Pe 1:1] Simon Peter, en tjener og en apostel af Jesus Kristus, til dem der har opnået den samme værdifulde tro med os gennem Gud og vor Frelser Jesus Kristus' retfærdighed:

[2Pe 1:2] Nåde og fred er multipliceret for jer gennem Guds kundskab, og Jesus vor Herres,

[2Pe 1:3] Ligesom hans guddommelige kraft til os har givet alle de ting der vedrører liv og gudhengivenhed, gennem hans kundskab der har kaldet os til herlighed og anstændighed:

[2Pe 1:4] Hvorved der er givet overmådelige store og værdifulde løfter til os: så I via disse måtte bli' delagtige af den guddommelige natur, ved at ha' undsluppet korrupsionen der er i denne verden gennem lyst.

[2Pe 1:5] Og i tillæg til dette, efter at ha' givet al omhyggelighed, ved at lægge anstændighed til jeres tro; og til anstændighed kundskab;

[2Pe 1:6] Og til kundskab mådehold; og til mådehold tålmodighed; og til tålmodighed gudhengivenhed;

[2Pe 1:7] Og til gudhengivenhed broderlig godhed; og til broderlig godhed næstekærlighed.

[2Pe 1:8] For hvis disse ting er i jer, og bugner, det gør at I hverken skal være gold eller ufrugtbar i Jesus Kristus vor Herres kundskab.

[2Pe 1:9] Men han der mangler disse ting er blind, og kan ikke se på afstand, og har glemt at han var købt fra hans gamle synder.

[2Pe 1:10] Derfor snarere, brødre, vær omhyggelig med at gøre jeres kald og valg sikkert: for hvis I gør disse ting, skal I aldrig falde:

[2Pe 1:11] For en sådan indgang skal I overflod bli' betjent for jer ind i det evigvarende vor Herre og Frelser Jesus Kristus' kongerige.

[2Pe 1:12] Derfor vil jeg ikke være skødesløs i at minde jer om disse ting, selvom I kender dem, og er etableret i den nærværende sandhed.

[2Pe 1:13] Ja, jeg tænker at det er godt, så længe som jeg er i dette tabernakel, at ruske op i jer ved at minde jer om;

[2Pe 1:14] Velvidende at jeg snart må tage dette tabernakel af, ligesom Jesus Kristus vor Herre viste mig.

[2Pe 1:15] Desuden vil jeg bestræbe mig på at I må være i stand til efter min død altid at huske på disse ting.

[2Pe 1:16] For vi har ikke fulgt listigt udtænkte fabler, da vi for jer kundgjorde den kraft og ankomst af Jesus Kristus vor Herre, men var øjenvidner om hans majestæt.

[2Pe 1:17] For han modtog ære og herlighed fra Gud Faderen, da der kom en sådan stemme til ham fra den fremragende herlighed, Dette er min elskede Søn; i hvem er jeg godt tilfreds.

[2Pe 1:18] Og denne stemme som kom fra himlen hørte vi, da vi var sammen

med ham på det hellige bjerg.

[2Pe 1:19] Vi har også et mere sikkert ord af profeti; hvortil I gør vel at I passer på det, som på et lys der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr, og den dag stjerne står op i jeres hjerter:

[2Pe 1:20] Velvidende dette først, at ingen profeti fra skrifterne er af nogen privat fortolkning.

[2Pe 1:21] For profetien kom ikke i gamle tid ved menneskets vilje: men hellige mennesker fra Gud talte som de var bevæget via den Hellige Ånd.

[2Pe 2:1] Men der var også falske profeter blandt folket, ligesom der skal være falske lærere blandt jer, som hemmeligt skal indføre forbandet vranglære, ja ved at fornægte Herren der købte dem, og bringe hurtig destruktion over demselv.

[2Pe 2:2] Og mange skal følge deres skadelige veje; og på grund af dem skal sandhedens vej bli' omtalt som ond.

[2Pe 2:3] Og med griskhed skal de gøre jer til en handelsvare med opdigtede ord: de hvis dom nu i lang tid ikke lader vente på sig, og deres forbandelse slumrer ikke.

[2Pe 2:4] For hvis Gud ikke skånede englene der syndede, men kastede dem ned til helvede, og overleverede dem til mørkets kæder, til at bli' reserveret til dom;

[2Pe 2:5] Og ikke skånede den gamle verden, men frelste Noah den 8'ne person, en prædikant af retfærdighed, ved at bringe oversvømmelsen ind over de ugudeliges verden;

[2Pe 2:6] Og ved at vende byerne Sodoma og Gomorra indtil aske fordømte dem med en omstyring, ved at gøre dem til et eksempel for dem der herefter skulle leve ugudeligt;

[2Pe 2:7] Og befriede retfærdige Lot, plaget med den beskidte konversation fra de onde:

[2Pe 2:8] (For denne retfærdig mand boede blandt dem, i at se og hører, plaget i hans retfærdige sjæl fra dag til dag med deres lovstridige handlinger;)

[2Pe 2:9] Herren ved hvordan man forløser den gudhengiven ud af fristelser, og at opbevare den uretfærdige indtil dommedag for at bli' straffet:

[2Pe 2:10] Men hovedsageligt dem der vandrer kødeligt i urenhedens lyst, og foragter ledelse. Arrogante er de, egenrådige, de er ikke bange for at tale ondt om værdigheder.

[2Pe 2:11] Mens englene, som er større i styrke og magt, ikke bringer forhånende beskyldning imod dem foran Herren.

[2Pe 2:12] Men disse, som naturlige brutale vilddyr, lavet for at bli' taget og destrueret, taler ondt om de ting som de ikke forstår; og skal fuldstændigt gå til grunde i deres egen korruption;

[2Pe 2:13] Og skal modtage uretfærdighedens belønningen, som de der anser det for at være en fornøjelse at lave optøjer om dagen. Pletter er de og skampletter, ved at fornøje demselv med deres egne bedragerier mens de fester med jer;

[2Pe 2:14] Ved at ha' øjne fulde af utroskab, og som kan ikke stoppe med at synde; forførende utilregnelige sjæle: et hjerte har de opøvet med griske skikke; forbandede børn:

[2Pe 2:15] Som har forladt den rette vej, og er gået vild, ved at følge Balaams vej sønnen af Beor, som elskede uretfærdighedens løn;

[2Pe 2:16] Men var irettesat for hans fejltrin: ved at det stumme æsel talte med et menneskes stemme og forbød profetens galskab.

[2Pe 2:17] Disse er brønde uden vand, skyer der er båret med en storm, til hvem mørkets tåge er reserveret for evigt.

[2Pe 2:18] For når de taler store opblæste ord af forfængelighed, lokker de gennem kødets lyster, gennem megen kådhed, dem der var rene undslap fra dem som lever i fejl.

[2Pe 2:19] Mens de lover dem frihed, er de demselv korrupsionens tjenere: for af hvem et menneske er besejret, af den samme er han ført i slaveri.

[2Pe 2:20] For hvis de efter at ha' undsluppet denne verdens forurening gennem Herren og Frelseren Jesus Kristus' kundskab, og de igen er indviklet deri, og besejret, den sidstnævnte ende er værre hos dem end begyndelsen.

[2Pe 2:21] For det havde været bedre for dem ikke at have kendt retfærdighedens vej, end, efter de havde kendt den, at vende væk fra den hellige befaling forløst til dem.

[2Pe 2:22] Men det er sket for dem ifølge det sande ordsprog, Hunden vender igen tilbage til hans eget bræk; og soen der blev vasket til hendes væltende rundt i mudderet.

[2Pe 3:1] Denne anden epistel, elskede, jeg nu skriver til jer; i begge vækker jeg jeres rene sind via ihukommelsens vej:

[2Pe 3:2] Så I må være opmærksomme på ordet som før var talt via de hellige profeter, og på de befalinger fra os Herren og Frelserens apostle:

[2Pe 3:3] Ved først at vide dette, at der i de sidste dage skal komme hånere ind, som vandrer efter deres egne lyster,

[2Pe 3:4] Og siger, Hvor er løftet om hans ankomst? for siden fædrene faldt i søvn, alle ting fortsætter som de var fra skabelsens begyndelse.

[2Pe 3:5] For dette er de frivilligt uvidende om, at via Guds ord var himlene fra gamle dage af, og jorden stod ud af vandet og i vandet:

[2Pe 3:6] Hvorved den verden der dengang var, som var oversvømmet med vand, gik til grunde:

[2Pe 3:7] Men himlene og jorden, som er nu, er via det samme ord opbevaret på lager, reserveret til ild med henblik på dommedag og tilintetgørelse af ugudelige mænd.

[2Pe 3:8] Men, elskede, vær ikke uvidende om denne ene ting, at 1 dag hos Herren er som 1.000 år, og 1.000 år som 1 dag.

[2Pe 3:9] Herren er ikke langsom angående hans løfte, som nogle mennesker anser for at være langsommelighed; men er tålmodig imod os, ikke villig til at nogen skulle forulykke, men at alle skulle komme til omvendelse.

[2Pe 3:10] Men Herrens dag vil komme som en tyv om natten; i hvilken himlene skal forsvinde med en stor larm, og elementerne skal smelte med en kraftig hede, også jorden og de gerninger der er derinde skal bli' brændt op.

[2Pe 3:11] Ved da at se at alle disse ting skal bli' opløst, hvilken slags personer burde I da være i al hellig konversation og gudhengivenhed,

[2Pe 3:12] Ved at kigge efter og ved at haste mod ankomsten af Guds dag, hvori himlene som er brændende skal bli' opløst, og elementerne skal smelte med en kraftig hede?

[2Pe 3:13] Imidlertid kigger vi, ifølge hans løfte, efter nye himle og en ny jord, hvori retfærdighed bor.

[2Pe 3:14] Derfor, elskede, eftersom I kigger efter sådanne ting, vær omhyggelige så I må bli' fundet af ham i fred, uplettede, og uangribelige.

[2Pe 3:15] Og regn med at vor Herres overbærenhed er frelse; ligesom vor elskede broder Paulus også har skrevet til jer efter den visdom der er givet ham;

[2Pe 3:16] Som også i alle hans epistler, ved i dem at tale om disse ting; i hvilke der er nogle ting der er svære at forstå, som de der er ulærde og utilregnelige forvrænger, som de også gør med de andre skrifter, til deres egen destruktion.

[2Pe 3:17] I derfor, elskede, eftersom I kendte til disse ting før, vær varsom så I ikke også, ved at være ledt på afveje med fejltagelsen fra de onde, falder fra jeres egen standhaftighed.

[2Pe 3:18] Men voks i nåde, og i vor Herre og Frelser Jesus Kristus' kundskab. Til ham være herlighed både nu og for altid. Amen.

1Johannes

Navnebetydning for Johannes = Gud er en nådig giver

[1Jo 1:1] Det som var fra begyndelsen, som vi har hørt, som vi har set med vore øjne, som vi har kigget på, og vore hænder har rørt ved, af Livets Ord;

[1Jo 1:2] (For livet var manifesteret, og vi har set det, og aflægger vidnesbyrd, og viser jer det evige liv, som var hos Faderen, og var manifesteret for os;)

[1Jo 1:3] Det som vi har set og hørt erklærer vi for jer, så I også må ha' fællesskab med os: og vores fællesskab er sandelig med Faderen, og med hans Søn Jesus Kristus.

[1Jo 1:4] Og disse ting skriver vi til jer, så jeres glæde må være fuldkommen.

[1Jo 1:5] Dette er så budskabet som vi hørte fra ham, og erklærer for jer, at Gud er lys, og i ham er der intet mørke overhovedet.

[1Jo 1:6] Hvis vi siger at vi har fællesskab med ham, og vandrer i mørke, lyver vi, og gør ikke sandheden:

[1Jo 1:7] Men hvis vi vandrer i lyset, som han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og hans Søn Jesus Kristus' blod renses os fra al synd.

[1Jo 1:8] Hvis vi siger at vi ingen synd har, bedrager vi osselv, og sandheden er ikke i os.

[1Jo 1:9] Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig til at tilgive os vore synder, og til at rense os fra al uretfærdighed.

[1Jo 1:10] Hvis vi siger at vi ikke har syndet, gør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i os.

[1Jo 2:1] Mine små børn, disse ting skriver jeg til jer, så I ikke skal synde. Og hvis der er en mand der synder, har vi en advokat hos Faderen, Jesus Kristus den retfærdige:

[1Jo 2:2] Og han er soningen for vore synder: og ikke kun for vores, men også for hele verdens synder.

[1Jo 2:3] Og hermed ved vi at vi kender ham, hvis vi holder hans befalinger.

[1Jo 2:4] Han der siger, jeg kender ham, og ikke holder hans befalinger, er en løgner, og sandheden er ikke i ham.

[1Jo 2:5] Men den som holder hans ord, i ham er Guds kærlighed sandelig perfektioneret: hermed ved vi at vi er i ham.

[1Jo 2:6] Han der siger han forbli'r i ham burde også hamselv vandre på den måde, ligesom han vandrede.

[1Jo 2:7] Brødre, jeg skriver ingen ny befaling til jer, men en gammel befaling som I havde fra begyndelsen. Den gamle befaling er ordet som I har hørt fra begyndelsen.

[1Jo 2:8] Igen, en ny befaling skriver jeg til jer, hvilken ting er sand i ham og i jer: fordi mørket er forbi, og det sande lys nu skinner.

[1Jo 2:9] Han der siger han er i lyset, og hader hans bror, er i mørke lige indtil nu.

[1Jo 2:10] Han der elsker hans bror forbli'r i lyset, og der er ingen anledning til at

snuble i ham.

[1Jo 2:11] Men han der hader hans bror er i mørke, og vandrer i mørke, og ved ikke hvorhen han går, eftersom mørke har blændet hans øjne.

[1Jo 2:12] Jeg skriver til jer, små børn, fordi jeres synder er jer tilgivet for hans navns skyld.

[1Jo 2:13] Jeg skriver til jer, fædre, fordi I har kendt ham der er fra begyndelsen. Jeg skriver til jer, unge mænd, fordi I har vundet over den onde éner. Jeg skriver til jer, små børn, fordi I har kendt Faderen.

[1Jo 2:14] Jeg har skrevet til jer, fædre, fordi I har kendt ham der er fra begyndelsen. Jeg har skrevet til jer, unge mænd, fordi I er stærke, og Guds ord forbli'r i jer, og I har vundet over den onde éner.

[1Jo 2:15] Elsk ikke denne verden, heller ikke de ting der er i denne verden. Hvis der er en mand der elsker denne verden, er Faderens kærlighed ikke i ham.

[1Jo 2:16] For alt der er i denne verden, kødets begær, og øjets begær, og livets arrogance, er ikke fra Faderen, men er fra denne verden.

[1Jo 2:17] Og denne verden forsvinder, og dens begær: men han der gør Guds vilje forbli'r for evigt.

[1Jo 2:18] Små børn, det er den sidste tid: og som I har hørt at antikrist skal komme, ja nu er der mange antikrist'er; hvorved vi ved at det er den sidste tid.

[1Jo 2:19] De gik ud fra os, men de var ikke af os; for hvis de havde været af os, ville de helt sikkert ha' fortsat hos os; men de gik ud, så de måtte bli' manifesteret at de ikke alle var af os.

[1Jo 2:20] Men I har en salvning fra den Hellige Éner, og I kender alle ting.

[1Jo 2:21] Jeg har ikke skrevet til jer fordi I ikke kender sandheden, men fordi I kender den, og at ingen løgn er af sandheden.

[1Jo 2:22] Hvem er en løgner foruden han der benægter at Jesus er den Kristus? Han er antikrist, der benægter Faderen og Sønnen.

[1Jo 2:23] Hvemsomhelst der benægter Sønnen den samme har ikke Faderen: (men) han der anerkender Sønnen har også Faderen.

[1Jo 2:24] Lad det derfor forbli' i jer, hvilket I har hørt fra begyndelsen. Hvis det som I har hørt fra begyndelsen skal forbli' i jer, skal I også fortsætte i Sønnen, og i Faderen.

[1Jo 2:25] Og dette er løftet som han har lovet os, ja evigvarende liv.

[1Jo 2:26] Disse ting har jeg skrevet til jer angående dem der forfører jer.

[1Jo 2:27] Men salvelsen som I har modtaget fra ham forbli'r i jer, og I har ikke behov for at nogen mand underviser jer: men som den samme salvelse underviser jer om alle ting, og er sandhed, og er ingen løgn, og ligesom den har undervist jer, skal I forbli' i ham.

[1Jo 2:28] Og nu, små børn, forbliv i ham; så, når han skal vise sig, må vi ha' tillid, og ikke være skamfulde foran ham ved hans ankomst.

[1Jo 2:29] Hvis I ved at han er retfærdig, ved I at enhver der gør retfærdighed er født af ham.

[1Jo 3:1] Læg mærke til, hvilken slags kærlighed Faderen har udgydt over os, at vi skulle kaldes Guds sønner: derfor kender denne verden os ikke, fordi den ikke kender ham.

[1Jo 3:2] Elskede, nu er vi Guds sønner, og det viser sig ikke endnu hvad vi skal blive: men vi ved at, når han skal vise sig, skal vi være ham li'; for vi skal se ham som han er.

[1Jo 3:3] Og enhver mand der har dette håb renser sig selv i ham, ligesom han er ren.

[1Jo 3:4] Hvemsomhelst der begår synd overtræder også loven: for synd er overtrædelsen af loven.

[1Jo 3:5] Og I ved at han blev manifesteret for at ta' vore synder væk; og i ham er ingen synd.

[1Jo 3:6] Hvemsomhelst der forbli'r i ham synder ikke: hvemsomhelst der synder har ikke set ham, og kender ham heller ikke.

[1Jo 3:7] Små børn, lad intet menneske bedrage jer: han der gør retfærdighed er retfærdig, ligesom han er retfærdig.

[1Jo 3:8] Han der begår synd er af djævelen; for djævelen syndede fra begyndelsen. Det var grunden til at Guds Søn blev manifesteret, så han måtte destruere djævelens gerninger.

[1Jo 3:9] Hvemsomhelst der er født af Gud kan ikke begå synd; for hans sæd forbli'r tilbage i ham: og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.

[1Jo 3:10] I dette er Guds børn manifesteret, og djævelens børn: hvemsomhelst der ikke gør retfærdighed er ikke fra Gud, heller ikke han der ikke elsker hans bror.

[1Jo 3:11] For dette er beskeden som I hørte fra begyndelsen, at vi skulle elske hinanden.

[1Jo 3:12] Ikke som Kain, som var af den ondeste, og dræbte hans bror. Og hvorfor dræbte han ham? fordi hans egne gerninger var onde, og hans brors retfærdige.

[1Jo 3:13] Vær ikke forundret, mine brødre, hvis denne verden hader jer.

[1Jo 3:14] Vi ved at vi har passeret fra død indtil liv, fordi vi elsker brødrene. Han der ikke elsker hans broder forbli'r i døden.

[1Jo 3:15] Hvemsomhelst der hader sin broder er en morder: og I ved at ingen morder har evigvarende liv blivende i sig.

[1Jo 3:16] Herved forstår vi Guds kærlighed, fordi han lagde hans liv ned for os: og vi burde lægge vore liv ned for brødrene.

[1Jo 3:17] Men den som har denne verdens goder, og ser hans bror har behov, og lukker af for hans inderlige medfølelse overfor ham, hvordan bor Guds kærlighed i ham?

[1Jo 3:18] Mine små børn, lad os ikke elske i ord, heller ikke med tungen; men i handling og i sandhed.

[1Jo 3:19] Og herved ved vi at vi er af sandheden, og skal forsikre vore hjerter foran ham.

[1Jo 3:20] For hvis vort hjerte fordømmer os, Gud er større end vort hjerte, og kender alle ting.

[1Jo 3:21] Elskede, hvis vort hjerte ikke fordømmer os, så har vi tillid hen imod Gud.

[1Jo 3:22] Og hvadsomhelst vi spørger om, modtager vi af ham, fordi vi holder hans befalinger, og gør de ting der er velbehagelige i hans øjne.

[1Jo 3:23] Og dette er hans befaling, At vi skulle tro på hans Søn Jesus Kristus' navn, og elske hinanden, som han gav os befaling om.

[1Jo 3:24] Og han der holder hans befalinger bor i ham, og han i ham. Og herved ved vi at han forbliv'r i os, via Ånden som han har givet os.

[1Jo 4:1] Elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne om de er fra Gud: fordi mange falske profeter er gået ud ind i denne verden.

[1Jo 4:2] Herved kender I Guds Ånd: Enhver ånd der bekender at Jesus Kristus er kommet kødeligt er fra Gud:

[1Jo 4:3] Og enhver ånd der ikke bekender at Jesus Kristus er kommet kødeligt er ikke fra Gud: og dette er den ånd fra antikrist, hvorom I har hørt at den skulle komme; og selv nu er den allerede i denne verden.

[1Jo 4:4] I er fra Gud, små børn, og har vundet over dem: fordi større er han der er i jer, end han der er i denne verden.

[1Jo 4:5] De er fra denne verden: derfor taler de om denne verden, og denne verden hører dem.

[1Jo 4:6] Vi er fra Gud: han der kender Gud hører os; han der ikke er fra Gud hører os ikke. Herved kender vi sandhedens ånd, og fejlens ånd.

[1Jo 4:7] Elskede, lad os elske hinanden: for kærlighed er fra Gud; og enhver der elsker er født af Gud, og kender Gud.

[1Jo 4:8] Han der ikke elsker kender ikke Gud; for Gud er kærlighed.

[1Jo 4:9] I dette var Guds kærlighed manifesteret hen imod os, eftersom Gud sendte hans eneste avlede Søn ind i denne verden, så vi måtte leve gennem ham.

[1Jo 4:10] Heri er kærlighed, ikke at vi elskede Gud, men at han elskede os, og sendte hans Søn for at være forsoningen for vore synder.

[1Jo 4:11] Elskede, hvis Gud elskede os sådant, burde vi også elske hinanden.

[1Jo 4:12] Intet menneske har set Gud på noget tidspunkt. Hvis vi elsker hinanden, bor Gud i os, og hans kærlighed er perfektioneret i os.

[1Jo 4:13] Herved ved vi at vi bor i ham, og han i os, fordi han har givet os af hans Ånd.

[1Jo 4:14] Og vi har set og vidner sandeligt at Faderen sendte Sønnen for at være denne verdens Frelser.

[1Jo 4:15] Hvemsomhelst der skal bekende at Jesus er Guds Søn, i ham bor Gud, og han i Gud.

[1Jo 4:16] Og vi har kendt og tror den kærlighed som Gud har til os. Gud er kærlighed; og han der bor i kærlighed bor Gud i, og Gud i ham.

[1Jo 4:17] Heri er vores kærlighed perfektioneret, at vi må ha' frimodighed på

dommedag: fordi som han er, sådant er vi i denne verden.

[1Jo 4:18] Der er ingen frygt i kærlighed; men perfekt kærlighed kaster frygten ud: fordi frygt har pine. Han der frygter er ikke perfektioneret i kærlighed.

[1Jo 4:19] Vi elsker ham, fordi han først elskede os.

[1Jo 4:20] Hvis et menneske siger, jeg elsker Gud, og hader hans broder, er han en løgner: for han der ikke elsker hans broder hvem han har set, hvordan kan han elske Gud hvem han ikke har set?

[1Jo 4:21] Og denne befaling har vi fra ham, At han som elsker Gud også elsker hans broder.

[1Jo 5:1] Hvemsomhelst der tror at Jesus er den Kristus er født af Gud: og enhver der elsker ham der avlede elsker også ham der er avlet af ham.

[1Jo 5:2] Via dette ved vi at vi elsker Guds børn, når vi elsker Gud, og holder hans befalinger.

[1Jo 5:3] For dette er Guds kærlighed, at vi holder hans befalinger: og hans befalinger er ikke sørgelige.

[1Jo 5:4] For hvadsomhelst der er født af Gud vinder over denne verden: og dette er den sejr der vinder over denne verden, ja vor tro.

[1Jo 5:5] Hvem er han der vinder over denne verden, foruden han der tror at Jesus er Guds Søn?

[1Jo 5:6] Dette er han der kom gennem vand og blod, ja Jesus Kristus; ikke kun gennem vand, men gennem vand og blod. Og det er Ånden der aflægger vidnesbyrd, fordi Ånden er sandhed.

[1Jo 5:7] For der er 3 der aflægger optegnelse i himmel, Faderen, Ordet, og den Hellige Ånd: og disse 3 er 1.

[1Jo 5:8] Og der er 3 der aflægger vidnesbyrd på jord, Ånden, og vandet, og blodet: og disse 3 er enige i 1.

[1Jo 5:9] Hvis vi modtager menneskers vidnesbyrd, Guds vidnesbyrd er større: for dette er Guds vidnesbyrd som han har vidnet om hans Søn.

[1Jo 5:10] Han der tror på Guds Søn har vidnesbyrdet i sig selv: han der ikke tror Gud har gjort ham til en løgner; fordi han ikke troede på optegnelsen som Gud gav om hans Søn.

[1Jo 5:11] Og dette er optegnelsen, at Gud har givet evigvarende liv til os, og dette liv er i hans Søn.

[1Jo 5:12] Han der har Sønnen har liv; og han der ikke har Guds Søn har ikke liv.

[1Jo 5:13] Disse ting har jeg skrevet til jer der tror på Guds Søns navn; så I må vide at I har evigvarende liv, og at I må tro på Guds Søns navn.

[1Jo 5:14] Og dette er den tillid som vi har i ham, at, hvis vi spørger om nogen ting efter hans vilje, hører han os:

[1Jo 5:15] Og hvis vi ved at han hører os, uanset hvad vi spørger om, så ved vi at vi har svar på de anmodninger som vi ønskede af ham.

[1Jo 5:16] Hvis der er en mand der ser hans broder synde en synd som ikke er til døden, skal han spørge, og han skal give ham liv for dem der ikke synder til døden. Der er en synd til døden: Jeg siger ikke at han skal be' for den.

- [1Jo 5:17] Al uretfærdighed er synd: og der er en synd der ikke er til døden.
- [1Jo 5:18] Vi ved at hvemsomhelst der er født af Gud ikke synder; men han der er avlet af Gud passer på sig selv, og den onde éner rører ham ikke.
- [1Jo 5:19] Og vi ved at vi er fra Gud, og hele denne verden ligger i ondskab.
- [1Jo 5:20] Og vi ved at Guds Søn er kommet, og har givet os en forståelse, så vi må kende ham der er sand, og vi er i ham der er sand, ja i hans Søn Jesus Kristus. Dette er den sande Gud, og evigt liv.
- [1Jo 5:21] Små børn, hold jerselv fra afguder. Amen.

2Johannes

Navnebetydning for Johannes = Gud er en nådig giver

[2Jo 1] Den ældste til den valgte frue og hendes børn, hvem jeg elsker i sandheden; og ikke kun jeg, men også alle de der har kendt sandheden;

[2Jo 2] For sandhedens skyld, som bor i os, og skal være hos os for altid.

[2Jo 3] Nåde være med jer, barmhjertighed, og fred, fra Gud Faderen, og fra Herren Jesus Kristus, Sønnen af Faderen, i sandhed og kærlighed.

[2Jo 4] Jeg jublede meget at jeg fandt nogle af dine børn vandrende i sandhed, som vi har modtaget en befaling fra Faderen.

[2Jo 5] Og nu bønfaller jeg dig, frue, ikke som om jeg skrev en ny befaling til dig, men den som vi havde fra begyndelsen, at vi elsker hinanden.

[2Jo 6] Og dette er kærlighed, at vi vandrer efter hans befalinger. Dette er befalingen, At, som I har hørt fra begyndelsen, skulle I vandre i den.

[2Jo 7] For mange bedragere er kommet ind i denne verden, som bekender at Jesus Kristus ikke er kommet kødeligt. Dette er en bedrager og en antikrist.

[2Jo 8] Kig på jerselv, så vi ikke mister de ting som vi har udvirket, men at vi modtager en fuld belønning.

[2Jo 9] Hvemsomhelst der overtræder, og ikke forbli'r i Kristus' doktrin, har ikke Gud. Han der forbli'r i Kristus' doktrin, han har både Faderen og Sønnen.

[2Jo 10] Hvis der kommer nogen til jer, og ikke bringer denne doktrin, modtag ham ikke ind i jeres huse, byd ham heller ikke Guds lykke:

[2Jo 11] For han der byder ham Guds lykke er delagtig i hans onde handlinger.

[2Jo 12] Ved at ha' mange ting at skrive til jer, ville jeg ikke skrive med papir og blæk: men jeg stoler på at komme til jer, og tale ansigt til ansigt, så vor glæde må være fuld.

[2Jo 13] Din valgte søsters børn hilser dig. Amen.

3Johannes

Navnebetødning for Johannes = Gud er en nådig giver

[3Jo 1] Den ældste til den meget elskede Gaius, hvem jeg elsker i sandheden.

[3Jo 2] Elskede, jeg ønsker over alle ting at du måtte ha' fremgang og være ved godt helbred, ligesom din sjæl har fremgang.

[3Jo 3] For jeg jublede meget, da brødrene kom og vidnede om sandheden som er i dig, ligesom du vandrer i sandheden.

[3Jo 4] Jeg har ingen større glæde end at høre at mine børn vandrer i sandhed.

[3Jo 5] Elskede, du gør trofast hvadsomhelst du gør for brødrene, og for fremmede;

[3Jo 6] Som har båret vidnesbyrd om din næstekærlighed foran kirken; hvis du bringer dem videre på deres rejse efter en gudhengiven vis, skal du gøre vel:

[3Jo 7] Eftersom de drog ud for hans navns skyld, ved ikke at ta' noget fra Hedningerne.

[3Jo 8] Derfor bør vi modtage sådanne, så vi måtte være medhjælpere i sandheden.

[3Jo 9] Jeg skrev til kirken: men Diotrephes, som elsker at ha' forrang blandt dem, tager ikke imod os.

[3Jo 10] Derfor, hvis jeg kommer, vil jeg huske hans handlinger som han gjorde, anmassende imod os med hensynsløse ord: og ikke tilfreds med det, heller ikke han hamselv modtager brødrene, og forbyder dem der ville, og kaster dem ud af kirken.

[3Jo 11] Elskede, følg ikke det som er ondt, men det som er godt. Han der gør godt er fra Gud: men han der gør ondt har ikke set Gud.

[3Jo 12] Demetrius har en god beretning om alle mennesker, og om sandheden denselv: ja, og også vi aflægger optegnelse; og I ved at vor optegnelse er sand.

[3Jo 13] Jeg havde mange ting at skrive, men jeg vil ikke med blæk og pen skrive til dig:

[3Jo 14] Men jeg har tillid til at jeg snart skal se dig, og vi skal tale ansigt til ansigt. Fred være med dig. Vore venner hylder dig. Hils vennerne ved navn.

Judas

Navnebetydning for Judas - samme navn som Judah = Han skal blive rost af Herren

[Jude 1] Judas, Jesus Kristus' tjener, og Jacobs bror, til dem som er helliggjort af Gud Faderen, og bevaret i Jesus Kristus, og kaldet:

[Jude 2] Barmhjertighed til jer, og fred, og kærlighed, bli' multipliceret.

[Jude 3] Elskede, når jeg nu her flittig skriver til jer om den fælles frelse, så var det nødvendigt for mig at skrive til jer, og formane jer at I oprigtigt skulle kæmpe for troen som engang blev overleveret til de hellige.

[Jude 4] For der er bestemte mænd der ubemærket har sneget sig ind, som forud fra gammel tid var ordineret til denne fordømmelse, ugudelige mænd, som vender vores Guds nåde indtil uterlighed, og benægter den eneste Herre Gud, og Jesus Kristus vor Herre.

[Jude 5] Jeg vil derfor minde jer om, selv om I engang viste det, hvordan at Herren, ved at ha' reddet folket ud af Egyptens land, bagefter destruerede dem der ikke troede.

[Jude 6] Og englens som ikke bevarede deres første tilstand, men forlod deres egen bolig, har han reserveret i evige lænker under mørke indtil den store dommedag.

[Jude 7] Ligesom Sodoma og Gomorra og byerne omkring dem på samme måde, gav demselv over til hor, og gik efter fremmed kød, er gjort til et eksempel, ved at lide hævn af evig ild.

[Jude 8] Ligeledes besmitter også disse beskidte drømmere kødet, og foragter alle som er over dem, og taler ondt om værdigheder.

[Jude 9] Men ærkeenglen Michael, da han talte og stred med djævelen om Moses' krop, vovede ikke at bringe en forhånende beskyldning imod ham, men sagde, Herren irettesætter dig.

[Jude 10] Men disse taler ondt om de ting de ikke kender til: men hvad de naturligt kender til, som brutale vilddyr, i de ting bedrager de demselv.

[Jude 11] Arme dem! for de er gået ind på Kains vej, og løb grådigt efter fejltagelsen fra Bileam for at få belønning, og forulykkede som da Korah var genstridige.

[Jude 12] Disse er en skamplet ved jeres næstekærligheds fester, når de fester med jer, ved at fodre demselv uden frygt: de er ligesom skyer uden vand, båret rundt af vindene; træer hvis frugter visner, uden frugt, dobbelt død, taget op ved rødderne.

[Jude 13] Vilde bølger på havet, skummende over med deres egen skam; omstrefjende stjerner, til hvem der er reserveret en plads i det mørkeste mørke for altid.

[Jude 14] Og også Enok, den 7'ne fra Adam, profeterede om disse, og siger, Vær på vagt, Herren kommer med 10 tusindvis af hans hellige.

[Jude 15] For at eksekvere dom over alle, og for at overbevise alle som er ugudelige blandt dem om alt det ugudelige som de på ugudeligt vis har gjort, og omkring al deres hårde tale som ugudelige syndere har talt imod ham.

[Jude 16] Disse brokker sig, og beklager sig, og går efter deres egne lyster; og deres mund taler store opblæste ord, ved at ha' menneskers personer i beundring for at få en fordel.

[Jude 17] Men, elskede, husker I ordene som blev talt af vor Herre Jesus Kristus' apostle:

[Jude 18] Hvordan at de fortalte jer at der i de sidste tider skulle være hånere, som skulle gå efter deres egen ugudelige lyster.

[Jude 19] Disse er de som skiller sig selv ud, sensuelle, ved ikke at ha' Ånden.

[Jude 20] Men I, elskede, opbyg jerselv i den helligste tro, ved at be' i den Hellige Ånd,

[Jude 21] Hold jerselv i Guds kærlighed, ved at kigge efter vor Herre Jesus Kristus' barmhertighed indtil evigt liv.

[Jude 22] Og ha' medfølelse med nogen, så gør det en forskel.

[Jude 23] Og frels andre med frygt, ved at hive dem ud af ilden; ved selv at hade beklædningen spottet af kødet.

[Jude 24] Nu til ham som er istand til at holde jer fra at falde, og præsentere jer uden fejl ind for hans nærvær og herlighed med overmådelig glæde,

[Jude 25] Til den eneste vise Gud vor Frelser, være herlighed og majestæt, herredømme og myndighed, både nu og altid. Amen.

Åbenbaringen

[Åben 1:1] Jesus Kristus' åbenbaring, som Gud gav til ham, for at vise de ting som snart må ske til hans tjenere; og han sendte og bevidnede det via hans engel til hans tjener Johannes:

[Åben 1:2] Som førte optegnelse om Guds ord, og om Jesus Kristus' vidnesbyrd, og om alle de ting som han så.

[Åben 1:3] Velsignet er han der læser, og de som hører ordene af denne profeti, og bevarer de ting som er skrevet deri: for tiden er nær.

[Åben 1:4] Johannes til de 7 kirker som er i Lilleasien: Nåde være med jer, og fred, fra ham som er, og som var, og som kommer igen; og fra de 7 Ånder som er foran hans trone;

[Åben 1:5] Og fra Jesus Kristus, som er det trofaste vidne, og den første avlede fra de døde, og prinsen over jordens konger. Til ham der elskede os, og vaskede os fra vore synder i hans eget blod,

[Åben 1:6] Og har gjort os til konger og præster for Gud og hans Far; til ham være herlighed og herredømmet for evigt og altid. Amen.

[Åben 1:7] Læg mærke til, han kommer med skyer; og ethvert øje skal se ham, også dem som gennemborede ham: og alle jordens slægter skal vræle på grund af ham. Ja sådant, Amen.

[Åben 1:8] **Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden**, siger Herren, som er, og som var, og som kommer igen, den Almægtige.

[Åben 1:9] Jeg Johannes, som også er jeres bror, og følgesvend i trængsel, og i kongeriget og tålmodigheden fra Jesus Kristus, var på en ø der er kaldet Patmos, for Guds ord, og for Jesus Kristus' vidnesbyrd.

[Åben 1:10] Jeg var Åndeligt i Herrens dag, og hørte bag mig en stor stemme, som af en trompet,

[Åben 1:11] Som siger, **Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste: og, Hvad du ser, skriv det i en bog, og send den til de 7 kirker som er i Lilleasien; en til Efesus og en til Smyrna og en til Pergamus og en til Thyatira og en til Sardes og en til Filadelfia samt en til Laodikea.**

[Åben 1:12] Og jeg vendte mig for at se stemmen som talte med mig. Og ved at være vendt, så jeg 7 gyldne lysestager;

[Åben 1:13] Og midt inde mellem de 7 lysestager så jeg en som lignede Menneskesønnen, iklædt en beklædning som gik helt ned til foden, og om brystet omslået med et gyldent omslag.

[Åben 1:14] Hans hoved og hans hår var hvidt som uld, så hvidt som sne; og hans øjne var som en flamme af ild;

[Åben 1:15] Og hans fødder lignede fint messing, som om de brændte i en ovn; og hans stemme gav lyd som af mange vandmasser.

[Åben 1:16] Og i hans højre hånd havde han 7 stjerner: og ud af hans mund kom et skarpt tveægget sværd: og hans fremtoning var som solen skinner i hans styrke.

[Åben 1:17] Og da jeg så' ham, faldt jeg ned for hans fødder som var jeg død. Og han lagde hans højre hånd på mig, og siger til mig, Frygt ikke; Jeg er den første og den sidste:

[Åben 1:18] Jeg er han der lever, og var død; og, læg mærke til, jeg er i live for altid, Amen; og har nøglerne til helvede og døden.

[Åben 1:19] Skriv omkring de ting du har set, og omkring de ting som er, og omkring de ting som skal ske herefter;

[Åben 1:20] De 7 stjerners mysterie som du så i min højre hånd, og de 7 gyldne lysestager. De 7 stjerner er de 7 kirkers engle: og de 7 lysestager du så' er de 7 kirker.

[Åben 2:1] Skriv til kirkens engel for Efesus; Disse ting siger han der holder de 7 stjerner i hans højre hånd, som vandrer midt imellem de 7 gyldne lysestager;

[Åben 2:2] Jeg kender dine gerninger, og dit arbejde, og din tålmodighed, og hvordan du ikke kan fordrage dem som er onde: og du har prøvet dem som siger de er apostle, og ikke er det, og du har fundet ud af at de lyver:

[Åben 2:3] Og har holdt fast, og har tålmodighed, og har for mit navn skyld arbejdet, og har ikke givet op.

[Åben 2:4] Alligevel har jeg noget imod dig, fordi du har forladt din første kærlighed.

[Åben 2:5] Husk derfor på hvorfra du er faldet, og anger, og gør de gerninger du gjorde i starten; for ellers kommer jeg hurtigt over dig, og fjerner din lysestage fra sin plads, medmindre du angre.

[Åben 2:6] Men denne ting gør du rigtigt, det at du hader Nikolaiternes handlinger, hvilket jeg også hader.

[Åben 2:7] Han som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger til kirkerne; Til ham som overvinder vil jeg lade spise af livets træ, som er i midten af Guds paradis.

[Åben 2:8] Og skriv til kirkens engel i Smyrna; Disse ting siger den første og den sidste, som var død, og er i live;

[Åben 2:9] Jeg kender dine gerninger, og trængsel, og fattigdom, (men du er rig) og jeg kender til den onde gudsbespottende snak som kommer fra dem som kalder sig Jøder, skønt de ikke er det, men er synagogen fra Satan.

[Åben 2:10] Frygt ikke for nogle af de ting som du vil komme til at lide for: læg mærke til, djævelen skal kaste nogle af jer i fængsel, så I må bli' prøvet; og I skal ha' trængsel i 10 dage: vær du trofast indtil døden, og jeg vil give dig en krone af liv.

[Åben 2:11] Han som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger til kirkerne; Han som overvinder skal ikke skades af den anden død.

[Åben 2:12] Og skriv til kirkens engel i Pergamus; Disse ting siger han som har det skarpe sværd med to ægge;

[Åben 2:13] Jeg kender dine gerninger, og hvor du bor, ja der hvor Satans sæde er: og du holder fast ved mit navn, og du har ikke fornægtet troen på mig, ja i de dage hvori mit trofaste vidne Antipas blev min trofaste martyr, som blev slået ihjel blandt jer, der hvor Satan bor.

[Åben 2:14] Men jeg har nogle få ting imod dig, fordi du blandt dig har dem som holder fast ved doktrinen fra Bileam, som lærte Balak at sætte en snubleblok foran Israels børn, da han lærte dem at spise ting ofret til afguder, og til at bedrive hor.

[Åben 2:15] Så har du også dem som holder fast ved doktrinen fra Nikolaiterne, hvilke ting jeg hader.

[Åben 2:16] Anger; for ellers vil jeg komme til dig hurtigt, og vil kæmpe imod dem med min munds sværd.

[Åben 2:17] Han som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger til kirkerne; Til ham som overvinder vil jeg give lov til at spise af den skjulte manna, og vil give ham en hvid sten, og på stenen skrevet et nyt navn, som intet menneske kender foruden han som har modtaget den.

[Åben 2:18] Og skriv til kirkens engel i Thyatira; Disse ting siger Guds Søn, som har hans øjne som ligner en flamme af ild, og hans fødder er ligesom fint messing;

[Åben 2:19] Jeg kender dine gerninger, og næstekærlighed, og din tjeneste, og tro, og din tålmodighed, og dine gerninger; og de sidste til at være flere end de første.

[Åben 2:20] Til trods for det har jeg nogle få ting imod dig, fordi du har fundet dig i kvinden Jesabel, som kalder sig selv profetinde, og lærer og forfører mine tjenere til at bedrive hor, og til at spise ting ofret til afguder.

[Åben 2:21] Og jeg gav hende tid til at angre fra hendes hor; og hun angrede ikke.

[Åben 2:22] Vær på vagt, jeg vil kaste hende ned i en seng, og dem som begår utroskab med hende ind i stor trængsel, medmindre de angre fra deres handlinger.

[Åben 2:23] Og jeg vil dræbe hendes børn med døden; og alle kirkerne vil vide at jeg er han som ransager nyrenerne og hjerterne: og jeg vil give til hver enkelt af jer efter jeres gerninger.

[Åben 2:24] Men til jer siger jeg, og til resten af Thyatira, alle dem som ikke har denne doktrin, og som ikke har kendt til dybden af Satan, som de siger; På jer vil jeg ikke lægge andre byrder.

[Åben 2:25] Men hold fast ved det I allerede har indtil jeg kommer.

[Åben 2:26] Og han som overvinder, og holder mine gerninger til enden, til ham vil jeg give myndighed over nationerne:

[Åben 2:27] Og han skal regere over dem med en jernstav; som pottemagerens kar skal de sønderknuses: ligesom jeg modtog af min Far.

[Åben 2:28] Og jeg vil give ham morgen stjernen.

[Åben 2:29] Han som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger til kirkerne.

[Åben 3:1] Og skriv til kirkens engel i Sardes; Disse ting siger han som har de 7 ånder fra Gud, og de 7 stjerner; Jeg kender dine gerninger, at du har et navn at du lever, og er død.

[Åben 3:2] Vær årvågen, og styrk de ting som er tilbage, som er klar til at dø: for jeg har ikke fundet dine gerninger perfekte foran Gud.

[Åben 3:3] Husk derfor på hvordan du har modtaget og hørt, og hold fast, og anger. Hvis du derfor ikke er opmærksom, vil jeg komme over dig som en tyv, og du skal ikke vide hvilken time jeg vil komme over dig.

[Åben 3:4] Du har nogle få navne ja i Sardes som ikke har besmittet deres beklædningsgenstande; og de skal vandre med mig i hvidt: for de er værdige.

[Åben 3:5] Han som overvinder, den samme skal ikklædes en hvid klædning; og jeg vil ikke fjerne hans navn fra livets bog, men jeg vil bekende hans navn foran min Far, og foran hans engle.

[Åben 3:6] Han som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger til kirkerne.

[Åben 3:7] Og skriv til kirkens engel i Filadelfia; Disse ting siger han som er hellig, han som er sandfærdig, han som har Davids nøgle, han som åbner, og intet menneske lukker; og lukker, og intet menneske åbner;

[Åben 3:8] Jeg kender dine gerninger: vær på vagt, jeg har sat foran dig en åben dør, og intet menneske kan lukke den: for du har kun lidt styrke, og har holdt mit ord, og har ikke benægtet mit navn.

[Åben 3:9] Vær på vagt, jeg vil få dem til som er fra Satans synagoge, som siger de er Jøder, og ikke er, men lyver; vær på vagt, jeg vil få dem til at komme og tilbede foran dine fødder, og forstå at jeg har elsket dig.

[Åben 3:10] Fordi du har holdt mit tålmodighedsord, vil jeg også holde dig fri fra fristelsens time, som skal komme over hele denne verden, for at prøve dem der bor på jorden.

[Åben 3:11] Vær på vagt, jeg kommer hurtigt: hold fast i det du har, så intet menneske tager din krone.

[Åben 3:12] Ham som overvinder vil jeg gøre til en søjle i min Fars tempel, og han skal ikke gå ud mere: og jeg vil på ham skrive min Guds navn, og navnet på min Guds by, som er nye Jerusalem, som kommer ned ud af himlen fra min Gud: og jeg vil på ham skrive mit nye navn.

[Åben 3:13] Han som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger til kirkerne.

[Åben 3:14] Og skriv til kirkens engel for Laodikeaerne; Disse ting siger selvste Amen, det trofaste og sande vidne, begyndelsen af Guds skabelse;

[Åben 3:15] Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm: jeg ville du var kold eller varm.

[Åben 3:16] Så da fordi du er lunken, og hverken kold eller varm, vil jeg kaste dig op ud af min mund.

[Åben 3:17] Fordi du siger, jeg er rig, og har meget gods, og ikke har brug for noget; og ikke ved at du er elendig, og jammerlig, og fattig, og blind, og nøgen:

[Åben 3:18] Jeg råder dig til at købe guld af mig prøvet i ilden, så du må være rig; og en hvid klædning, så du må være ikklædt, og at din nøgenheds skam ikke viser sig; og salve dine øjne med øjensalve, så du må se.

[Åben 3:19] Alle dem jeg elsker, irttesætter og forfølger jeg: vær derfor nidkær, og anger.

[Åben 3:20] Vær på vagt, jeg står ved døren, og banker: hvis der er en mand der hører min stemme, og åbner døren, vil jeg komme ind til ham, og spise med ham, og han med mig.

[Åben 3:21] Til ham som overvinder vil jeg give lov til at sidde med mig på min trone, ligesom jeg også overvandt, og er sat ned hos min Far på hans trone.

[Åben 3:22] Han som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger til kirkerne.

[Åben 4:1] Efter dette så jeg, og, vær på vagt, en dør blev åbnet i himlen: og den første stemme som jeg hørte lød som en trompet der snakkede med mig, som sagde, Kom herop, og jeg vil vise dig ting som er nødt til at ske i fremtiden.

[Åben 4:2] Og øjeblikkelig var jeg åndelig: og, vær på vagt, en trone blev sat i himlen, og der sad én på tronen.

[Åben 4:3] Og han som sad så ud som om han var lavet af en jaspis og en sarder sten: og der var en regnbue hele vejen rundt omkring tronen, som på afstand lignede en emerald.

[Åben 4:4] Og hele vejen rundt omkring tronen var der 24 sæder: og på sæderne så jeg 24 ældste sidde, iklædt hvide klædninger; og de havde guld kroner på hovedet.

[Åben 4:5] Og ud fra tronen kom der lyn og torden og stemmer: og der var 7 brændende lamper som stod foran tronen, som er Guds 7 Ånder.

[Åben 4:6] Og foran tronen var der et hav af glas som lignede krystal: og i midten af tronen, og hele vejen rundt omkring tronen, var der 4 dyr fulde af øjne både foran og bagpå.

[Åben 4:7] Og det første dyr lignede en løve, og det andet dyr lignede en kalv, og det tredje dyr havde ansigt som et menneske, og det fjerde dyr lignede en flyvende ørn.

[Åben 4:8] Og de 4 dyr havde hver enkelt af dem 6 vinger om sig, og indvendigt på vingerne var de fulde af øjne: og de hviler ikke dag og nat, men siger, Hellig, hellig, hellig, Herre Gud Almægtig, som var, og som er, og som kommer.

[Åben 4:9] Og når disse 4 dyr giver herlighed og ære og taksigelsesbønner til ham som sad på tronen, som lever for evigt og altid,

[Åben 4:10] Bøjede de 24 ældste sig ned for ham som sad på tronen, og tilbeder ham som lever for evigt og altid, og kastede deres kroner ned foran tronen, og siger,

[Åben 4:11] Du er værdig, Kæreste Herre, til at modtage herlighed og ære og vælde: for du har skabt alle ting, og de er og var skabt for dit velbehag.

[Åben 5:1] Og jeg så i højre hånd på ham som sad på tronen en bog som der var skrevet i både indvendigt og udvendigt, forseglet med 7 segl.

[Åben 5:2] Og jeg så en stærk engel proklamere med en høj stemme, Hvem er værdig til at åbne bogen, og til at bryde dens segl?

[Åben 5:3] Og intet menneske i himlen, eller på jorden, heller ikke under jorden, kunne åbne bogen, heller ikke se på den.

[Åben 5:4] Og jeg græd meget, fordi intet menneske blev fundet værdigt til at åbne og læse bogen, heller ikke se på den.

[Åben 5:5] Og en af de ældste siger til mig, Græd ikke, læg mærke til, Løven fra Judahs stamme, Davids Rod, sejrede og kan åbne bogen, og løse de 7 segl.

[Åben 5:6] Og jeg lagde mærke til, og, se, inde midt for tronen og foran de 4 dyr, og ind foran de ældste, stod et Lam som var det blevet slået ihjel, som har 7 horn og 7 øjne, som er de 7 Ånder fra Gud der er sendt ud over hele jorden.

[Åben 5:7] Og han kom og tog bogen ud af højre hånd af ham som sad på tronen.

[Åben 5:8] Og da han havde taget bogen, faldt de 4 dyr og de 24 ældste ned foran Lammet, som hver enkelt af dem har en harpe, og gyldne skåle fyldt med røgelse, som er de helliges bønner.

[Åben 5:9] Og de sang en ny sang, Du er værdig til at tage bogen, og til at bryde dens segl: for du blev slået ihjel, og har befriet os til Gud ved dit blod ud af alle folkeracer, og tungemål, og folk, og nationer;

[Åben 5:10] Og har gjort os til vor Guds konger og præster: og vi skal regere på jorden.

[Åben 5:11] Og jeg lagde mærke til, og jeg hørte røsten fra mange engle rundt omkring tronen og dyrene og de ældste: og tallet for dem var 10.000 gange 10.000, og tusindvis af tusindvis;

[Åben 5:12] Som siger med en høj røst, Værdig er Lammet som blev slået ihjel til at modtage væld, og rigdomme, og visdom, og styrke, og ære, og herlighed, og velsignelse.

[Åben 5:13] Og alle skabninger som er i himlen, og på jorden, og under jorden, og dem som er i havet, og alt som er i dem, hørte jeg sige, Velsignelse, og ære, og herlighed, og væld, være til ham som sidder på tronen, og til Lammet for evig og altid.

[Åben 5:14] Og de 4 dyr sagde, Amen. Og de 24 ældste faldt ned og tilbad ham som lever for evig og altid.

[Åben 6:1] Og jeg så Lammet åbne segl nummer 1, og jeg hørte, som var det lyden fra torden, og en af de 4 dyr siger, Kom og se.

[Åben 6:2] Og jeg så, og lagde mærke til en hvid hest: og han som sad på ham havde en bue; og en krone blev givet til ham: og han gik ud og erobrede, og for at erobre.

[Åben 6:3] Og da Lammet havde åbnet segl nummer 2, hørte jeg det andet dyr sige, Kom og se.

[Åben 6:4] Og en anden hest drog ud og den var rød: og han som sad på ham fik myndighed til at tage freden fra jorden, og at de skulle dræbe hinanden, og der blev givet ham et stort sværd.

[Åben 6:5] Og da Lammet havde åbnet segl nummer 3, hørte jeg det tredje dyr sige, Kom og se. Og jeg lagde mærket til det, og så en sort hest; og han som sad på ham havde et par vægte i hans hånd.

[Åben 6:6] Og jeg hørte en stemme inde midt mellem de 4 dyr sige, 1 mål hvede for en dagsløn, 3 mål byg for en dagsløn, men du må ikke skade olien og vinen.

[Åben 6:7] Og da Lammet havde åbnet segl nummer 4, hørte jeg stemmen af det fjerde dyr sige, Kom og se.

[Åben 6:8] Og jeg så, og læg mærke til en lysegrøn hest: og hans navn som sad på ham var Døden, og Helvede fulgte med ham. Og myndighed var givet til dem over 1/4 del af jorden, til at dræbe med sværd, og med sult, og med død, og med jordens dyr.

[Åben 6:9] Og da Lammet havde åbnet segl nummer 5, så jeg under alteret sjælene af dem som var slået ihjel på grund af Guds ord, og på grund at det vidnesbyrd de havde givet:

[Åben 6:10] Og de råbte med en høj stemme, og siger, Hvor længe, Kæreste Herre, hellig og sand, varer det inden du dømmes og hævner vores blod på dem som er på jorden?

[Åben 6:11] Og de fik hver enkelt hvide kåber; og der blev sagt til dem, at de skulle hvile lidt endnu, indtil deres medtjenere og deres brødre, også skulle bli' dræbt som de var blevet, og det skulle være opfyldt.

[Åben 6:12] Og jeg lagde mærke til at Lammet havde åbnet segl nummer 6, og se, der var et stort jordskælv; og solen blev sort som sækkelærred af hår, og månen blev som blod;

[Åben 6:13] Og stjernerne fra himlen faldt ned på jorden, ligesom et figentræ kaster hendes umodne figer, når hun rystes af en kraftig vind.

[Åben 6:14] Og himlen forsvandt som en bogrulle der rulles sammen; og alle bjerge og øer blev flyttet fra deres plads.

[Åben 6:15] Og jordens konger, og de store mennesker, og de rige mennesker, og chefkaptajnerne, og de mægtige mennesker, og alle slaver, og alle frie mennesker, gemte sig i sprækker og bag ved klippestykker fra bjergene;

[Åben 6:16] Og sagde til bjergene og klippestykkerne, fald på os, og gem os fra Guds ansigt ham der sidder på tronen, og fra Lammets arrigskab:

[Åben 6:17] For den store dag for hans arrigskab er kommet; og hvem skal kunne modstå den?

[Åben 7:1] Og efter disse ting så jeg 4 engle stå på jordens 4 hjørner, tilbageholdende jordens 4 vinde, så det ikke skulle blæse på jorden, eller på havet, og heller ikke på noget træ.

[Åben 7:2] Og jeg så en anden engel stige op fra øst, som har seglet fra den levende Gud: og han råbte med en høj stemme til de 4 engle, til hvem det var givet at skade jorden og havet,

[Åben 7:3] Og siger, Skad ikke jorden, hverken havet, eller træerne, før vi har forseglet panderne på Guds tjener.

[Åben 7:4] Og jeg hørte tallet for dem der var forseglet: og der blev forseglet 144.000 af alle Israels børns stammer.

[Åben 7:5] Af Judahs stamme fik 12.000 seglet. Af Reubens stamme fik 12.000 seglet. Af Gads stamme fik 12.000 seglet.

[Åben 7:6] Af Ashers stamme fik 12.000 seglet. Af Naphtalis stamme fik 12.000 seglet. Af Manassehs stamme fik 12.000 seglet.

[Åben 7:7] Af Simeons stamme fik 12.000 seglet. Af Levis stamme fik 12.000 seglet. Af Issachars stamme fik 12.000 seglet.

[Åben 7:8] Af Zebuluns stamme fik 12.000 seglet. Af Josephs stamme fik 12.000 seglet. Af Benjamins stamme fik 12.000 seglet. **"Se - Esa 9:1-2 - Mat 4:15-16 - Åben 7:8"**

[Åben 7:9] Og efter dette lagde jeg mærke til, og, se, en stor folkemængde, som intet menneske kunne tælle, fra alle nationer, og slægter, og folk, og tungemål, stod foran tronen, og foran Lammet, iklædt hvide kåber, og palmer i deres hænder;

[Åben 7:10] Og råbte med en høj stemme, og siger, Frelse tilhører vor Gud som sidder på tronen, og til Lammet.

[Åben 7:11] Og alle englens stod rundt omkring tronen, og omkring de ældste og de 4 dyr, og de faldt på deres ansigter ned foran tronen, og tilbad Gud,

[Åben 7:12] Og siger, Amen: Velsignelse, og herlighed, og visdom, taksigelsesbøn, og ære, og væld, og magt, tilhøre vores Gud for evig og altid. Amen.

[Åben 7:13] Og en af de ældste svarede mig, og siger til mig, Hvilke er disse som er iklædt hvide kåber? og hvorfra er de kommet?

[Åben 7:14] Og jeg sagde til ham, Hr, du ved det. Og han sagde til mig, Disse er de som kom ud af stor trængsel, og de har vasket deres kåber, og gjort dem hvide i Lammets blod.

[Åben 7:15] Derfor er de foran Guds trone, og tjener ham dag og nat i hans tempel: og ham som sidder på tronen skal bo blandt dem.

[Åben 7:16] De skal ikke sulte mere, heller ikke tørste mere; Solen skal heller ikke skinne på dem, heller ikke nogen varme.

[Åben 7:17] For Lammet som er i midten af tronen skal give dem noget at spise, og skal lede dem til levende fontæner af vand: og Gud skal tørre hver en tåre af deres øjne.

[Åben 8:1] Og da Lammet havde åbnet segl nummer 7, var der stilhed i himlen i omkring en ½ time.

[Åben 8:2] Og jeg så de 7 engle som stod foran Gud; og de fik 7 trompeter.

[Åben 8:3] Og en anden engel kom og stod ved alteret, som havde en guldrøgelsesbrænder; og der blev givet ham en masse røgelse, så han skulle tilbyde det sammen med bønnerne fra alle de hellige på guldalteret som var foran tronen.

[Åben 8:4] Og røgen fra røgelsen, som kom sammen med bønnerne fra de hellige, steg op foran Gud ud af englens hånd.

[Åben 8:5] Og englen tog røgelsesbrænderen, og fyldte den med ild fra alteret, og kastede den ned på jorden: og der hørtes stemmer, og torden, og lyn, og et jordskælv.

[Åben 8:6] Og de 7 engle som havde de 7 trompeter gjorde sig klar til at blæse i dem.

[Åben 8:7] Og engel nummer 1 blæste i trompeten, og der kom hagl og ild blandet med blod, og det hele blev kastet ned på jorden: Og 1/3 del af alle træer brændte op, og alt græs brændte op.

[Åben 8:8] Og engel nummer 2 blæste i trompeten, og det var som om et stort bjerg med ild i blev kastet i havet: og 1/3 del af havet blev til blod;

[Åben 8:9] Og 1/3 del af alle dyr som var i havet, og som havde liv, døde; og 1/3 del af alle skibe blev smadret.

[Åben 8:10] Og engel nummer 3 blæste i trompeten, og der faldt en stor stjerne ned fra himlen, brændende som var det en lampe, og den faldt på 1/3 del af alle floder, og på de friske kilder med vand;

[Åben 8:11] Og navnet på stjernen var Malurt: og 1/3 del af vandmasserne blev malurt; og mange mennesker døde af vandmasserne, fordi det var blevet bittert.

[Åben 8:12] Og engel nummer 4 blæste i trompeten, og 1/3 del af solen blev dækket, og 1/3 del af månen, og 1/3 del af stjernerne; så 1/3 del af dem var mørklagt, og 1/3 del af dagen var der ikke, og det samme skete med natten.

[Åben 8:13] Og jeg lagde mærke til, og hørte en engel flyve midt igennem himlen, som siger med en høj stemme, arme jer, arme jer, arme jer, til jordens indbygger på grund af de andre stemmer fra trompeten fra de 3 engle, som stadig mangler at lyde!

[Åben 9:1] Og engel nummer 5 blæste i trompeten, og jeg så' en stjerne falde fra himlen ned til jorden: og til ham blev givet nøglen til den bundløse faldgrube.

[Åben 9:2] Og han åbnede den bundløse faldgrube; og der kom røg ud af faldgruben, som var det røgen fra en stor ovn; og solen og luften blev mørklagt på grund af røgen fra faldgruben.

[Åben 9:3] Og ud af røgen kom der græshopper ud over jorden: og de fik givet myndighed, som jordens skorpioner har myndighed.

[Åben 9:4] Og det blev befalet af dem at de ikke skulle skade græsset på jorden, heller ikke noget grønt, heller ikke nogen træer; men kun de mennesker som ikke havde seglet fra Gud på deres pander.

[Åben 9:5] Og de fik at vide at de ikke skulle dræbe dem, men at de skulle bli' pint i 5 måneder: og deres pinsel var som pinslen fra en skorpion, når han stikker et menneske.

[Åben 9:6] Og i de dage skal mennesker søge døden, og skal ikke finde den; og de skal ønske at dø, og døden skal fly fra dem.

[Åben 9:7] Og græshopperne lignede heste udstyret til kamp; og på deres hoveder havde de noget som lignede en krone af guld, og deres ansigter var som menneskers ansigter.

[Åben 9:8] Og deres hår lignede langt kvindehår, og deres tænder lignede en løves.

[Åben 9:9] Og de havde brystplader, som var det brystplader af jern; og lyden fra deres vinger var som stridsvognslyden fra mange heste der løber ind i kampen.

[Åben 9:10] Og de havde haler ligesom skorpioner, og der var gift stik på deres haler: og deres myndighed var at de skulle plage mennesker i 5 måneder.

[Åben 9:11] Og de havde en konge over dem, som er englen over den bundløse faldgrube, som på Hebraisk hedder Abaddon, men på Græsk er hans navn Apollyon.

[Åben 9:12] Det første arme jer er fordi; og, vær på vagt, der kommer 2 arme jer endnu.

[Åben 9:13] Og engel nummer 6 blæste i trompeten, og jeg hørte en stemme fra de 4 horn fra det gyldne alter som er der ind foran Gud,

[Åben 9:14] Sige til engel nummer 6 som havde trompeten, Slip de 4 engle løs som er bundet i den store Euftratflod.

[Åben 9:15] Og de 4 engle blev sluppet løs, de som var beredt for netop denne time, og dag, og måned, og år, for at dræbe 1/3 del af menneskene.

[Åben 9:16] Og tallet for rytterne i hæren var 200.000.000: og jeg hørte tallet for dem.

[Åben 9:17] Og således så' jeg i visionen hestene, og dem som sad på dem, som havde brystplader af ild, og jacinth ædelsten, og svovlsten: og hestenes hoveder var som løvernes hoveder; og ud af deres munde kom der ild og røg og svovlsten.

[Åben 9:18] Via disse 3 var 1/3 del af menneskene dræbt, via ilden, og via røgen, og via svovlstenene, som kom ud af deres munde.

[Åben 9:19] For deres styrke er i deres munde, og i deres haler: for deres haler var ligesom slangers, og havde hoveder, og med dem skader de.

[Åben 9:20] Og resten af de mennesker som endnu ikke var dræbt via disse plager angrede ikke fra deres hænders gerninger, at de ikke skulle tilbede djævle, og afguder af guld, og sølv, og messing, og sten, og af træ: som hverken kan se, eller høre, heller ikke gå:

[Åben 9:21] De angrede heller ikke fra deres myrderier, eller fra deres heksekunster, eller fra deres hor, eller fra deres tyverier.

[Åben 10:1] Og jeg så en anden mægtig engel komme ned fra himlen, ikklædt en sky: og en regnbue var over hans hovedet, og hans ansigt var som var det solen, og hans fødder som søjler af ild:

[Åben 10:2] Og han havde en lille åben bog i sin hånd: og han satte sin højre fod på havet, og sin venstre fod på jorden,

[Åben 10:3] Og råbte med en høj røst, som når en løve brøler: og da han havde råbt, ytrede 7 tordenvejr deres stemmer.

[Åben 10:4] Og da de 7 tordenvejr havde ytret deres stemmer, var jeg ved at skrive: og jeg hørte en stemme fra himlen sige til mig, Forsegel de ting som de 7 tordenvejr ytrede, og skriv dem ikke.

[Åben 10:5] Og den engel som jeg så stå på havet og på jorden opløftede hans hånd mod himlen,

[Åben 10:6] Og sværgede via ham som lever for evigt og altid, ham som skabte himlen, og de ting som er derinde, og jorden, og de ting som er derinde, og havet, og de ting som er deri, **at det fra nu af er slut med tiden:**

[Åben 10:7] Men i de dage med røsten fra den 7'ne engel, når han skal begynde at lyde, **skulle Guds mysterie være fuldendt**, som han har erklæret overfor hans tjenere profeterne.

[Åben 10:8] Og røsten som jeg hørte fra himlen talte til mig igen, og sagde, Gå og tag den lille bog som er åben i hånden på den engel som står på havet og på

jorden.

[Åben 10:9] Og jeg gik over til englen, og sagde til ham, Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig, Tag den, og spis den; og den skal gøre din mave bitter, men i din mund skal den være sød som honning.

[Åben 10:10] Og jeg tog den lille bog ud af englens hånd, og spiste den, og i min mund var den sød som honning: og da jeg havde spist den, blev min mave bitter.

[Åben 10:11] Og han sagde til mig, Du må profetere igen foran mange folkeslag, og nationer, og tungemål, og konger.

[Åben 11:1] Og der var givet mig et rør ligesom en stav: og englen stod, og siger, Rejs dig op, og mål Guds tempel, og alteret, og dem der tilbeder derinde.

[Åben 11:2] Men forgården udenfor templet skal du undgå, og mål ikke den; for den er givet til Hedningerne: og den hellige by skal de nedtrampe under deres fødder i 42 måneder.

[Åben 11:3] Og jeg vil give myndighed til mine 2 vidner, og de skal profetere i 1260 dage, iklædt sækkelærred.

[Åben 11:4] Disse er de 2 oliventræer, og de 2 lysestager som står foran jordens Gud.

[Åben 11:5] Og hvis der er en mand der vil skade dem, vil der komme ild ud af deres mund, og fortære deres fjender: og hvis der er en mand der vil skade dem, må han bli' dræbt på denne måde.

[Åben 11:6] De har myndighed til at lukke himlen, så det ikke regner i de dage hvor de profetere: og myndighed over vandmasser til at lave dem om til blod, og til at besmitte jorden med alle slags plager, så ofte de vil.

[Åben 11:7] Og når de er færdige med deres vidnesbyrd, så skal dyret stige op fra den bundløse faldgrube og gå i krig med dem, og skal vinde over dem, og slå dem ihjel.

[Åben 11:8] Og deres døde kroppe skal ligge der i gaden i den store by, som åndeligt hedder Sodoma og Egypten, der hvor vores Herre blev korsfæstet.

[Åben 11:9] Og de fra det folk og slægtninge og tungemål og nationer skal se deres døde kroppe 3 ½ dag, og skal ikke sørge for at deres døde kroppe bli'r lagt i grave.

[Åben 11:10] Og de der bor på jorden skal juble over dem, og more sig, og sende hinanden gaver; fordi disse 2 profeter plagede dem som bor på jorden.

[Åben 11:11] Og efter 3 ½ dag kom Guds Livsånde ind i dem, og de rejste sig op på deres fødder; og en stor frygt kom over dem som så dem.

[Åben 11:12] Og de hørte en stor stemme fra himlen som siger til dem, Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender lagde mærke til dem.

[Åben 11:13] Og i den samme time var der et stort jordskælv, og 1/10 del af byen styrtede sammen, og på grund af jordskælvet blev 7.000 mennesker dræbt: og resten blev forfærdede, og gav herlighed til himlens Gud.

[Åben 11:14] Det andet arme jer er fordi; og, vær på vagt; det tredje arme jer kommer hurtigt.

[Åben 11:15] Og engel nummer 7 blæste i trompeten, og der var store stemmer i

himlen, som siger, Denne verdens kongeriger er nu blevet vor Herres kongeriger, og af hans Kristus; og han skal regere for evigt og altid.

[Åben 11:16] Og de 24 ældste, som sad foran Gud på deres sæder, faldt ned på deres ansigter, og tilbad Gud,

[Åben 11:17] Og siger, Vi giver dig taksigelsesbønner, Kæreste Gud Almægtige Herre, som er, og som var, og som kommer; fordi du til dig har taget din store kraft, og har regeret.

[Åben 11:18] Og nationerne var meget rasende, og din arrigskab er kommet, og det er tiden hvor de døde skulle bli' dømt, og du skulle give din belønning til dine tjenere og profeter, og til de hellige, og til dem der frygter dit navn, lille og stor; og du skulle ødelægge dem som har ødelagt jorden.

[Åben 11:19] Og Guds tempel blev åbnet i himlen, og der kunne man se arken af hans testamente inde i templet: og der var mange lyn, og stemmer, og tordenvejr, og et jordskælv, og meget store hagl.

[Åben 12:1] Og der viste sig et stort under i himlen; en kvinde iklædt solen, og månen under hendes fødder, og hun havde en krone på hovedet med 12 stjerner:

[Åben 12:2] Og hun som var med barn skreg, i det hun kæmpede med fødslen, og havde smerter under forløsningen.

[Åben 12:3] Og der viste sig endnu et under i himlen; og læg mærke til en stor rød drage, som har 7 hoveder og 10 horn, og 7 kroner på hans hoveder.

[Åben 12:4] Og hans hale trak 1/3 del af himlens stjerner med sig, og kastede dem ned på jorden: og dragen stod foran kvinden som var klar til at bli' forløst, for at æde hendes barn lige når det var født.

[Åben 12:5] Og hun fødte et drengbarn, som skulle regere over alle nationerne med en jernstav: og hendes barn blev oprykket til Gud, og hen til hans trone.

[Åben 12:6] Og kvinden flygtede ud i vildmarken, hvor hun havde et sted forberedt af Gud, så de kunne ta' sig af hende der i 1260 dage.

[Åben 12:7] Og der var krig i himlen: Michael og hans engle kæmpede imod dragen; og dragen og hans engle kæmpede,

[Åben 12:8] Og sejrede ikke; deres plads fandtes heller ikke mere i himlen.

[Åben 12:9] Og den store drage blev smidt ud, den gamle slange, kaldt Djævelen, og Satan, som bedrager hele denne verden: han blev smidt ud og kastet ned på jorden, og hans engle sammen med ham.

[Åben 12:10] Og jeg hørte en høj stemme sige i himlen, Nu er frelsen kommet, og styrke, og vor Guds kongerige, og hans Kristus' myndighed: for vores brøders anklager er nu smidt ned, ham der anklagede dem foran Gud dag og nat.

[Åben 12:11] Og de overvandt ham via Lammets blod, og via deres vidnesbyrds ord; og de elskede ikke deres eget liv selv da døden stod for døren.

[Åben 12:12] Juble derfor, i himle, og I som bor i dem. Arme jer indbyggere på jorden og af havet! for djævelen er kommet ned til jer, som har stor arrigskab, fordi han ved at han kun har kort tid endnu.

[Åben 12:13] Og da dragen fandt ud af at han var blevet kastet ned til jorden, forfulgte han kvinden som havde født drengbarnet.

[Åben 12:14] Og kvinden fik givet 2 vinger som en stor ørns, så hun kunne flyve ud i vildmarken, til hendes sted, hvor hun skulle næres en tid, og tider, og en ½ tid, fra slangens ansigt.

[Åben 12:15] Og slangen sendte vand ud af hans mund som en oversvømmelse efter kvinden, og håbede på at hun ville bli' opslugt af oversvømmelsen.

[Åben 12:16] Og jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede hendes mund, og opslugte oversvømmelsen som dragen ud af hans mund havde sendt efter hende.

[Åben 12:17] Og dragen blev rasende på kvinden, og gik i krig mod resten af hendes sæd, imod dem som overholder Guds befalinger, og har Jesus Kristus' vidnesbyrd.

[Åben 13:1] Og jeg stod på havets sand, og så et dyr komme op ud af havet, som har 7 hoveder og 10 horn, og på hans horn 10 kroner, og på hans hoveder det gudsbespottende navn.

[Åben 13:2] Og dyret som jeg så lignede en leopard, og han havde fødder som lignede en bjørns, og hans mund lignede en løves: og dragen gav ham hans myndighed, og hans sæde, og stor autoritet.

[Åben 13:3] Og jeg så at et af hans hoveder var dødelig såret; og hans dødelige sår blev helet: og hele denne verden fulgte undrende efter dyret.

[Åben 13:4] Og de tilbad dragen som gav myndighed til dyret: og de tilbad dyret, og siger, Hvem er ligesom dyret? Hvem er i stand til at gå i krig med ham?

[Åben 13:5] Og der var givet til ham en mund som talte om store ting og gudsbespottelser; og myndighed var givet til ham til at forsætte i 42 måneder.

[Åben 13:6] Og han åbnede hans mund og talte spottende imod Gud, for at spotte hans navn, og hans tabernakel, og dem som bor i himlen.

[Åben 13:7] Og det var givet til ham at gå i krig mod de hellige, og at vinde over dem: og myndighed var givet ham over alle folkeslag, og tungemål, og nationer.

[Åben 13:8] Og alle som bor på jorden skal tilbede ham, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra Lammet slået ihjel fra denne verdens grundlæggelse.

[Åben 13:9] Hvis der er en mand der har et øre, lad ham høre.

[Åben 13:10] Han som fører ind i fangenskab skal gå ind i fangenskab: han der dræber med sværdet skal bli' dræbt med sværdet. Her er tålmodigheden og troen hos de hellige.

[Åben 13:11] Og jeg lagde mærke til et andet dyr ankom op ud af jorden; og han havde 2 horn som et lam, og han talte som en drage.

[Åben 13:12] Og han udøvere al myndigheden fra det første dyr før ham, og han får jorden og dem som bor derinde til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår var helet.

[Åben 13:13] Og han gør store undere, sådant at han får ild til at komme ned fra himlen på jorden foran menneskers øjne,

[Åben 13:14] Og bedrager dem som er på jorden ved hjælp af disse mirakler som han har myndighed til at gøre foran dyrets øjne; og siger til dem som er på jorden, at de skulle lave en figur til dyret, som havde såret fra et sværd, og var i

live.

[Åben 13:15] Og han havde myndighed til at give liv til dyrets figur, så dyrets figur kunne tale, og være årsag til at alle dem som ikke ville tilbede dyrets figur skulle bli' slået ihjel.

[Åben 13:16] Og han forårsager alle, både lille og stor, rig og fattig, fri og slave, til at modtage et mærke i deres højre hånd, eller på deres pander.

[Åben 13:17] Og at intet menneske måtte købe eller sælge, foruden han der havde mærket, eller navnet på dyret, eller tallet for hans navn.

[Åben 13:18] Her er visdom. Lad ham der har forståelse udregne tallet for dyret: for det er tallet for en mand; og hans tal er 666.

[Åben 14:1] Og jeg kiggede, og, se, et Lam stod på bjerget Sion, og sammen med ham 144.000, ved at ha' hans Fars navn skrevet på deres pander.

[Åben 14:2] Og jeg hørte en stemme fra himlen, som lyden af mange vandmasser, og som røsten fra et stort tordenvejr, og jeg hørte lyden af harpespillere spille harpe med deres harper:

[Åben 14:3] Og de sang som var det en ny sang foran tronen, og foran de 4 dyr, og de ældste: og intet menneske kunne lære denne sang foruden de 144.000, som var befriet fra jorden.

[Åben 14:4] Disse er de som ikke var besmittet med kvinder; for de er jomfruer. Disse er de som følger Lammet uanset hvor han går. Disse var befriet blandt mennesker, ved at være førstefrugten til Gud og til Lammet.

[Åben 14:5] Og i deres mund var der ikke fundet løgn: for de er uden fejl ind for Guds trone.

[Åben 14:6] Og jeg så en anden engel flyve inde i himlens midte, som har det evigvarende evangelie som skulle prædikkes til dem der er på jorden, og til enhver nation, og stamme, og tungemål, og folk,

[Åben 14:7] Som siger med en høj stemme, Frygt Gud, og giv herlighed til ham; for timen for hans dom er kommet: og tilbe ham som lavede himmel, og jord, og havet, og vandfontænerne.

[Åben 14:8] Og der fulgte endnu en engel, som siger, Babylon er faldet, er faldet, den store by, fordi hun fik alle nationer til at drikke af arrigskabets vin af hendes hor.

[Åben 14:9] Og den tredje engel fulgte dem, og siger med en høj stemme, hvis der er en mand der tilbeder dyret og hans figur, og modtager hans mærke på hans pande, eller i hans hånd,

[Åben 14:10] Skal den samme drikke af vinen af Guds arrigskab, som er hældt ublandet op i koppen af hans harme; og han skal bli' pint med ild og svovlsten i nærværet af de hellige engle, og i nærværet af Lammet:

[Åben 14:11] Og røgen fra deres pinsel steg op for evigt og altid: og de har ingen hvile dag eller nat, de som tilbeder dyret og hans figur, og hvemsomhelst der modtager mærket for hans navn.

[Åben 14:12] Her er de helliges tålmodighed: her er de der overholder Guds befalinger, og troen på Jesus.

[Åben 14:13] Og jeg hørte en stemme fra himlen sige til mig, Skriv, Velsignet er de døde som dør for Herren fra nuaf: Ja, siger Ånden, så de kan hvile fra deres arbejde; og deres gerninger vil følge dem.

[Åben 14:14] Og jeg kiggede, og lagde mærke til en hvid sky, og på skyen sad der en som lignede Menneskesønnen, som på hans hoved har en gylden krone, og i hans hånd et skarpt segl.

[Åben 14:15] Og endnu en engel kom ud af templet, og råbte med en høj stemme til ham som sad på skyen, Stol på dit segl, og høst: for tiden er kommet så du kan høste; for høsten på jorden er moden.

[Åben 14:16] Og han som sad på skyen svang hans segl over jorden; og jorden blev høstet.

[Åben 14:17] Og endnu en engel kom ud af templet som er i himlen, han som også har et skarpt segl.

[Åben 14:18] Og endnu en engel kom ud fra alteret, som havde myndighed over ilden; og råbte med et højt skrig til ham som havde det skarpe segl, og siger, Stol på dit segl, og samle klaserne sammen fra jordens vinstok; for druerne er helt modne.

[Åben 14:19] Og englen svang hans segl udover jorden; og samlede jordens vinstok sammen, og kastede den ned i den store vinpresse af Guds arrigskab.

[Åben 14:20] Og vinpressen blev trådt udenfor byen, og blodet som kom ud af vinpressen, gik helt op til hesten mundtøj, og strakte sig 320 kilometer.

[Åben 15:1] Og jeg så endnu et tegn i himlen, stort og fantastisk, 7 engle som har de sidste 7 plager; for i dem er Guds arrigskab fuldendt.

[Åben 15:2] Og jeg så som var det et glashav blandet med ild: og dem som havde vundet over dyret, og over hans figur, og over hans mærke, og over tallet for hans navn, stå på glashavet, ved at ha' Guds harper.

[Åben 15:3] Og de synger Moses sang Guds tjener, og Lammets sang, og sang, Store og underfulde er dine gerninger, Gud Almægtige Herre; retfærdig og sande er dine veje, du de helliges Konge.

[Åben 15:4] Hvem skal ikke frygte dig, Kæreste Herre, og ophøje dit navn? For du alene er hellig; for alle nationerne skal komme og tilbede foran dig; for dine domme er blevet manifesteret.

[Åben 15:5] Og efter dette så jeg, og, læg mærke til, templet af vidnesbyrdets tabernakel i himlen var åbnet:

[Åben 15:6] Og de 7 engle kom ud af templet, som har de 7 plager, iklædt rent og hvidt linnedklæde, og som har deres bryst omslået med gyldne omslag.

[Åben 15:7] Og 1 af de 4 dyr gav til de 7 engle 7 gyldne skåle fulde af Guds arrigskab, ham der lever for evigt og altid.

[Åben 15:8] Og templet blev fyldt med røg fra Guds herlighed, og fra hans kraft; og intet menneske var i stand til at komme ind i templet, før de 7 plager fra de 7 engle var fuldbyrdet.

[Åben 16:1] Og jeg hørte en stor stemme ud fra templet som siger til de 7 engle, Gå og gør det i skal, og hæld indholdet af jeres skåle fra Guds arrigskab ud over jorden.

[Åben 16:2] Og engel nummer 1 gik, og tømte hans skål ud over jorden; og der kom en ondartet og grusom byld frem på menneskene som havde dyrets mærke, og på dem som tilbad hans figur.

[Åben 16:3] Og engel nummer 2 gik og tømte hans skål ud over havet; og det blev som et dødt menneskes blod: og enhver levende sjæl døde i havet.

[Åben 16:4] Og engel nummer 3 gik og tømte hans skål ud over floderne og vandfontænerne; og de blev til blod.

[Åben 16:5] Og jeg hørte vandmassernes engel sige, Du er retfærdig, Kæreste Herre, som er, og var, og skal være, fordi du har dømt således.

[Åben 16:6] For de har udgydt de hellige og profeternes blod, og du har givet dem blod at drikke; for de er værdige.

[Åben 16:7] Og jeg hørte en anden sige ud fra alteret, Ja sådant, Gud Almægtige Herre, sande og retfærdige er dine domme.

[Åben 16:8] Og engel nummer 4 gik og tømte hans skål ud over solen; og myndighed var givet til ham så han kunne skolde mennesker med ild.

[Åben 16:9] Og mennesket var skoldet af en kraftig hede, og spottede Guds navn, som har myndighed over disse plager: og de angrede ikke for at give ham herlighed.

[Åben 16:10] Og engel nummer 5 gik og tømte hans skål ud over dyrets sæde; og hans kongerige blev fyldt med mørke; og de bed sig i tungen af smerte,

[Åben 16:11] Og spottede himlens Gud på grund af deres smerter og deres sår, og angrede ikke fra deres handlinger.

[Åben 16:12] Og engel nummer 6 tømte hans skål ud over den store Eufrat flod; og dens vand tørrede ud, så vejen for østens konger måtte bli' forberedt.

[Åben 16:13] Og jeg så 3 urene ånder som lignede frøer komme ud af munden på dragen, og ud af munden på dyret, og ud af munden på den falske profet.

[Åben 16:14] For de er djævlens ånder, som udvirker mirakler, det er dem som går ud til jordens konger og til hele verden, for at samle dem til kampen på Gud den Almægtiges store dag.

[Åben 16:15] Læg mærke til, Jeg kommer som en tyv. Velsignet er han der våger, og bevarer hans beklædningsgenstande, så han ikke skal gå nøgen, og de ser hans skam.

[Åben 16:16] Og han samlede dem sammen på til et sted som på Hebraisk hedder Armageddon.

[Åben 16:17] Og engel nummer 7 tømte hans skål ud i luften; og der kom en stor stemme ud af templet i himlen, fra tronen, som siger, Det er færdigt.

[Åben 16:18] Og der var stemmer, og torden, og lyn; og et stort jordskælv, sådant et som aldrig før siden mennesker første gang var på jorden, sådant et mægtigt jordskælv, og så stort.

[Åben 16:19] Og den store by var delt ind i 3 dele, og nationernes byer faldt: og store Babylon blev ihukommet foran Gud, for at gi' vinkoppen af hans arrigskabs voldsomhed til hende.

[Åben 16:20] Og alle øer flygtede væk, og bjergene var ikke fundet.

[Åben 16:21] Og der faldt kæmpehagl ud af himlen på mennesker, hver sten vejede omkring 34 kilo: og mennesket spottede Gud på grund af plagen fra haglene; for den plage derfra var overmådelig stor.

[Åben 17:1] Og der kom 1 af de 7 engle som havde de 7 skåle, og snakkede med mig, og siger til mig, Kom herhen; Jeg vil vise dig dommen over den store skøge som sidder på mange vandmasser:

[Åben 17:2] Med hvem denne verdens konger har bedrevet hor, og jordens indbygger er blevet drukket fulde med vinen af hendes hor.

[Åben 17:3] Så han bar mig åndeligt afsted ind i vildmarken: og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuld af gudsbespottende navne, som har 7 hoveder og 10 horn.

[Åben 17:4] Og kvinden var klædt i violet og skarlagensrød farve, og dækket med **guld** og **værdifulde sten** og **perler**, og har en gylden kop i hendes hånd fuld af hæsligheder og snavset fra hendes hor:

[Åben 17:5] Og på hendes pande var et navn skrevet, MYSTERIE, BABYLON DEN STORE, MODEREN AF SKØGER OG JORDENS HÆSLIGHEDER.

[Åben 17:6] Og jeg så kvinden være beruset med blodet fra de hellige, og med blodet fra Jesus' martyrer: og da jeg så hende, spekulerede jeg med stor forundring.

[Åben 17:7] Og englen sagde til mig, Hvorfor undrede du dig? Jeg vil fortælle dig mysteriet omkring kvinden, og omkring dyret som bar hende, som har de 7 hoveder og 10 horn.

[Åben 17:8] Dyret som du så var, og er ikke; og skal komme op af den bundløse faldgrube, og gå ind i tilintetgørelse: og dem som er på jorden skal undres, hvis navne ikke blev skrevet i livets bog fra grundlæggelsen af denne verden, da de lagde mærke til dyret som var, og ikke er, og alligevel er.

[Åben 17:9] Og her er sindet som har visdom. De 7 hoveder er 7 bjerge, som kvinden sidder på.

[Åben 17:10] Og der er 7 konger: 5 er der ikke mere, og 1 er, og den 7'ne er ikke kommet endnu; og når han kommer, må han forsætte en kort tid.

[Åben 17:11] Og dyret som var, og ikke er; ja han er den 8'ne, og er af den 7'ne, og går ind i tilintetgørelse.

[Åben 17:12] Og de 10 horn som du så er 10 konger, som endnu ikke har fået sit kongerige; men modtager myndighed som konger i 1 time sammen med dyret.

[Åben 17:13] Disse har et sind, og skal give kraft og styrke til dyret.

[Åben 17:14] Disse skal gå i krig mod Lammet, og Lammet skal vinde over dem: for han er Herre over herrer, og Konge over konger: og dem som er med ham er kaldede, og udvalgte, og trofaste.

[Åben 17:15] Og han siger til mig, Vandmasserne som du så, der hvor skøgen sidder, er folkeslag, og folkemængder, og nationer, og tungemål.

[Åben 17:16] Og de 10 horn som du så på dyret, disse skal hade skøgen, og skal gøre hende øde og nøgen, og skal spise hendes kød, og brænde hende med ild.

[Åben 17:17] For Gud har lagt i deres hjerte at de skal fuldføre hans vilje, og nå til

enighed, og give deres kongerige til dyret, indtil Guds ord skal være opfyldt.

[Åben 17:18] Og kvinden som du så er den store by, som regerer over jordens konger.

[Åben 18:1] Og efter disse ting så' jeg en anden engel komme ned fra himlen, som har stor myndighed; og jorden var oplyst med hans herlighed.

[Åben 18:2] Og han råbte mægtigt med en stærk stemme, og siger, Babylon den store er faldet, er faldet, og er blevet boligen for djævlé, og forvaringen for enhver modbydelig ånd, og et bur for enhver uren og hadefuld fugl.

[Åben 18:3] For alle nationer har drukket af vinen af hendes hors arrigskab, og jordens konger har bedrevet hor med hende, og jordens købmænd er blevet meget rige via overfloden af hendes delikatesser.

[Åben 18:4] Og jeg hørte en anden stemme fra himlen, som siger, Kom ud af hende, mit folk, så I ikke er meddelagtige i hendes synd, og at I ikke modtager af hendes plager.

[Åben 18:5] For hendes synder har nået helt op til himlen, og Gud har husket hendes fejltrin.

[Åben 18:6] Beløn hende ligesom hun belønnede jer, og dobbel hende dobbelt efter hendes gerninger: i koppen som hun har fyldt fyld den dobbel tilbage til hende.

[Åben 18:7] Hvor meget har hun ophøjet sig selv, og levet i overflod, så meget pine og sorg giv hende: for hun siger i hendes hjerte, jeg sidder som en dronning, og er ikke enke, og skal ikke opleve sorg.

[Åben 18:8] Derfor skal hendes plager komme på 1 dag, død, og hjertesorg, og hungersnød; og hun skal bli' fuldstændig brændt med ild: for stærk er Gud Herren som dømmer hende.

[Åben 18:9] Og jordens konger, som bedrev hor og levede i overflod med hende, skal begræde hende, og sørge over hende, når de skal se røgen fra hendes brand.

[Åben 18:10] Stående langt borte af frygt for hendes pinsel, og siger, Arme jer, arme jer, den store by Babylon, den mægtige by! for på 1 time er din dom kommet.

[Åben 18:11] Og jordens købmænd skal græde og sørge over hende; for intet menneske køber deres vareladninger mere:

[Åben 18:12] Vareladninger af guld, og sølv, og værdifulde sten, og af perler, og fint linned, og violet, og silke, og skarlagénrød, og alt parfumeret træ, og alle slags kar af elfenben, og alle slags kar af det mest værdifulde træ, og af messing, og jern, og marmor,

[Åben 18:13] Og kanel, og frankincense, og vin, og olie, og fint mel, og hvede, og dyr, og får, og heste, og vogne, og slaver, og menneskesjæle.

[Åben 18:14] Og de frugter som din sjæl hungrede efter har forladt dig, og alt som er lækkert og godt har forladt dig, og du skal ikke kunne finde dem igen.

[Åben 18:15] Og købmændene af disse ting, som blev rige på grund af hende, skal stå på lang afstand af frygt for hendes pinsler, grædende og tudende,

[Åben 18:16] Og sig, Arme dig, arme dig, den store by, som var klædt i fint linned, og violet, og skarlagensrød, og dækket med guld, og værdifulde sten, og perler!

[Åben 18:17] For på 1 time er så store rigdomme blevet til intet. Og alle kaptajner, og hele gruppen på skibe, og sejlere, og alle dem som tjener penge på havet, stod på lang afstand,

[Åben 18:18] Og råbte da de så røgen fra hendes brand, og siger, Hvilken by er ligesom denne store by!

[Åben 18:19] Og de kastede støv på deres hoveder, og råbte, grædende og tudende, og siger, Arme dig, arme dig, den store by, på grund af hende er alle som har skibe på havet blevet rige på grund af hendes pragt! for på 1 time er hun lagt øde.

[Åben 18:20] Jubel over hende, du himmel, og I hellige apostle og profeter; for Gud har hævnnet jer på hende.

[Åben 18:21] Og en mægtig engel samlede en sten op som lignede en møllesten, og kastede den i havet, og siger, således med vold skal den store by Babylon rives ned, og skal overhovedet ikke findes mere.

[Åben 18:22] Og lyden af harpister, og musikere, og fløjtespillere, og trompetister, skal aldrig mere høres i dig; og ingen håndværker, af nogen som helst slags, skal kunne findes i dig mere; og lyden af møllestenen skal ikke høres i dig mere overhovedet;

[Åben 18:23] Og lyset fra stearinlys skal ikke mere skinne i dig overhovedet; og stemmen af brudgommen og bruden skal ikke høres i dig mere overhovedet: for dine købmænd var de store mennesker på jorden; for ved dine heksekunster blev alle nationerne bedraget.

[Åben 18:24] Og i hende var profeternes blod fundet, og af hellige, og af alle som var slået ihjel på jorden.

[Åben 19:1] Og efter disse ting hørte jeg en stor stemme af mange mennesker i himlen, som siger, Alleluia; Frelse, og herlighed, og ære, og vælde, tilhører Gud vor Herre: **"Alleluia - Ros Herren"**

[Åben 19:2] For sande og retfærdige er hans domme: for han har dømt den store skøge, som vildledte jorden med hendes hor, og har hævnnet hans tjeneres blod ved hendes hånd.

[Åben 19:3] Og igen sagde de, Alleluia. Og hendes røg steg op for evigt og altid.

[Åben 19:4] Og de 24 ældste og de 4 dyr faldt ned og tilbad Gud som sad på tronen, og siger, Amen; Alleluia.

[Åben 19:5] Og en stemme kom ud fra tronen, og siger, Ros vor Gud, alle I hans tjenere, og I som frygter ham, både lille og stor.

[Åben 19:6] Og jeg hørte som var det stemmen fra en stor folkemængde, og som lyden fra mange vandmasser, og som røsten fra mægtige tordenskrald, som siger, Alleluia: for Herren Gud omnipotent regerer. **"Omnipotent - En som kan alt og har uindskrænket magt over alt og alle"**

[Åben 19:7] Lad os være glade og juble, og give ære til ham: for Lammets bryllup

er kommet, og hans hustru har gjort hendeselv klar.

[Åben 19:8] Og til hende blev givet at hun skulle iklædes fint linned, ren og hvid: for fint linned er de helliges retfærdighed.

[Åben 19:9] Og han siger til mig, Skriv, Velsignet er de som er indbudt til Lammets bryllupsmåltid. Og han siger til mig, Disse er de sande Guds ordsprog.

[Åben 19:10] Og jeg faldt ned ved hans fødder for at tilbede ham. Og han sagde til mig, Se til at du ikke gør det: Jeg er din medtjener, og af dine brødre som har Jesus' vidnesbyrd: tilbe Gud: for Jesus' vidnesbyrd er profetiens ånd.

[Åben 19:11] Og jeg så' himlen bli' åbnet, og lagde mærke til en hvid hest; og han der sad på ham blev kaldt Troværdig og Sand, og med retfærdighed dømmer han og går i krig.

[Åben 19:12] Hans øjne var som en flamme af ild, og på hans hoved var der mange kroner; og han havde et navn skrevet, som intet menneske kendte, udover han hamselv.

[Åben 19:13] Og han var iklædt en kåbe dyppet i blod: og hans navn er kaldt Guds Ord.

[Åben 19:14] Og hærene som var i himlen fulgte ham på hvide heste, iklædt fint linned, hvide og rene.

[Åben 19:15] Og ud af hans mund kom et skarpt sværd, så han skulle slå nationerne med det: og han skal regere dem med en jernstav: og han træder vinpressen af den Almægtige Guds voldsomhed og arrigskab.

[Åben 19:16] Og på hans kåbe og på hans lær har han et navn skrevet, KONGE OVER KONGER, OG HERRE OVER HERRER.

[Åben 19:17] Og jeg så en engel stående i solen; og han råbte med en høj stemme, ved at sige til alle fuglene der fløj i himlens midte, Kom og forsaml jerselv til den store Guds aftensmåltid;

[Åben 19:18] Så I kan spise kødet af konger, og kødet af kaptajner, og kødet af mægtige mennesker, og kødet af heste, og af dem som sidder på dem, og kødet af alle mennesker, både fri og slave, både små og store.

[Åben 19:19] Og jeg så dyret, og jordens konger, og deres hære, forsamlet for at gå i krig imod ham der sad på hesten, og imod hans hær.

[Åben 19:20] Og dyret blev taget, og sammen med ham den falske profet som udvirker mirakler foran ham, med hvilke han bedragede dem som havde modtaget dyrets mærke, og dem som tilbad hans figur. Begge 2 blev kastet levende ned i en ildsø brændende med svovlsten.

[Åben 19:21] Og resten blev slået ihjel med sværdet af ham som sad på hesten, med sværdet som kom ud af hans mund: og alle fuglene blev mættet af deres kød.

[Åben 20:1] Og jeg så en engel komme ned fra himlen, som har nøglen til den bundløse faldgrube og en stor kæde i hans hånd.

[Åben 20:2] Og han greb fat i dragen, den gamle slange, som er Djævelen, og Satan, og bandt ham i 1.000 år,

[Åben 20:3] Og kastede ham ned i den bundløse faldgrube, og låste ham inde, og

satte et segl på ham, så han ikke skulle bedrage nationerne mere, før de 1.000 år skulle være fuldendt: og efter det skal han løses en lille tid.

[Åben 20:4] Og jeg så troner, og de sad på dem, og dom var givet til dem: og jeg så sjælene af dem som var blevet halshugget på grund af Jesus' vidnesbyrd, og for Guds ord, og dem som ikke havde tilbudt dyret, heller ikke hans figur, og heller ikke havde modtaget hans mærke på deres pander, eller i deres hænder; og de levede og regerede sammen med Kristus i 1.000 år.

[Åben 20:5] Men resten af de døde levede ikke igen før de 1.000 år var omme. Dette er den første opstandelse.

[Åben 20:6] Velsignet og hellig er han som har del i den første opstandelse: over sådanne har den anden død ingen myndighed, men de skal være præster af Gud og af Kristus, og skal regere sammen med ham i 1.000 år.

[Åben 20:7] Og når de 1.000 år er udløbet, skal Satan slippes fri fra hans fængsel,

[Åben 20:8] Og skal gå ud og bedrage nationerne som er i de 4 kvarterer på jorden, Gog og Magog, for at samle dem sammen til kamp: hvis antal er som havets sand.

[Åben 20:9] Og de gik op på jordens bredde, og omringede de helliges lejr, og den elskede by: og der kom ild ned fra Gud ud af himlen, og fortærede dem.

[Åben 20:10] Og djævelen der bedragede dem var kastet ud i søen af ild og svovlsten, hvor dyret og den falske profet er, og skal bli' pint dag og nat for evigt og altid.

[Åben 20:11] Og jeg så en stor hvid trone, og ham der sad på den, fra hvis ansigt jorden og himlen flygtede væk fra; og der var ikke fundet nogen plads til dem.

[Åben 20:12] Og jeg så de døde, lille og stor, stå foran Gud; og bøgerne var åbnet: og en anden bog var åbnet, som er livets bog: og de døde var dømt ud fra de ting som var skrevet i bøgerne, efter med deres gerninger.

[Åben 20:13] Og havet frembragte de døde som var i det; og døden og helvede forløste de døde som var i dem: og de var dømt ethvert menneske efter deres gerninger.

[Åben 20:14] Og døden og helvede var kastet ud i søen af ild. **Dette er den anden død.**

[Åben 20:15] Og hvemsomhelst der ikke var fundet skrevet i livets bog var kastet ud i søen af ild.

[Åben 21:1] Og jeg så en ny himmel og en ny jord: for den første himmel og den første jord var der ikke mere; og der var ikke noget hav mere.

[Åben 21:2] Og jeg Johannes så' den hellige by, ny Jerusalem, ankomme ned fra Gud ud af himlen, forberedt som en brud prydet for hendes ægtemand.

[Åben 21:3] Og jeg hørte en stor stemme ud fra himlen som siger, Læg mærke til, Guds tabernakel er blandt mennesker, og han vil bo der sammen med dem, og de skal være hans folk, og Gud hamselv skal være der sammen med dem, og være deres Gud.

[Åben 21:4] Og Gud skal tørre alle tårer af deres øjne; og der skal ikke være nogen død mere, heller ikke sorg, eller nogen som græder, der skal heller ikke

være mere smerte: for de ting som var før er væk.

[Åben 21:5] Og han som sad på tronen sagde, **Læg mærke til, Jeg gør alting nyt.** Og han sagde til mig, **Skriv: for disse ord er sande og troværdige.**

[Åben 21:6] Og han sagde til mig, **Det er færdigt.** Jeg er Alfa og Omega, **begyndelsen og enden.** Jeg vil frit give til ham som er tørstig af fontænen med livets vand.

[Åben 21:7] **Han der overvinder skal arve alle ting; og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn.**

[Åben 21:8] **Men de frygtsomme, og vantro, og de hæslige, og morderne, og horebukkene, og heksekunstnere, og afgudsdyrkerne, og alle løgnerne, skal have deres del i søen som brænder med ild og svovlsten: hvilket er den anden død.**

[Åben 21:9] Og der kom en hen til mig af de 7 engle som havde de 7 skåle fulde af de 7 sidste plager, og talte med mig, og siger, Kom herhen, Jeg vil vise dig bruden, Lammets hustru.

[Åben 21:10] Og han bar mig åndeligt afsted til et stort og højt bjerg, og viste mig den store by, det hellige Jerusalem, dalende ud af himlen fra Gud,

[Åben 21:11] Ved at ha' Guds herlighed: og hendes lys var ligesom den mest dyrebare sten, endda som en jaspis sten, klar som krystal;

[Åben 21:12] Og havde en mur stor og høj, og havde 12 porte, og ved portene 12 engle, og navne skrevet på dem, som er navnene efter de 12 stammer af Israels børn:

[Åben 21:13] På østsiden 3 porte; på nordsiden 3 porte; på sydsiden 3 porte; på vestsiden 3 porte.

[Åben 21:14] Og byens mur havde 12 fundamenter, og i dem navnene på Lammets 12 apostle.

[Åben 21:15] Og han der talte med mig havde et guldbelagt rør til at måle byen med, og dens porte, og selve muren.

[Åben 21:16] Og byens bund var kvadratisk, og længden er så stor som bredden: og han målte byen med røret, 2.400 kilometer. Længde og bredde og højde er den samme.

[Åben 21:17] Og han målte dens mur, 65 meter tyk, efter et menneskes mål, som er, fra englen.

[Åben 21:18] Og dens murværk var lavet af jaspis sten: og byen var rent guld, ligesom klart glas.

[Åben 21:19] Og bymurens fundament var dekoreret med alle slags værdifulde sten. Det første fundament var Jaspis; det andet, safir; det tredje, calcedon; det fjerde, smaragd;

[Åben 21:20] Det femte, sardonyks; det sjette, karneol; det syvende, krysolit; det ottende, beryl; det niende, topaz; det tiende krysopras; det ellevte, hyacint; det tolvte ametyst.

[Åben 21:21] Og de 12 porte var 12 perler; hver eneste port var en perle: og gaderne i byen var rent guld, som var det transparent glas.

[Åben 21:22] Og jeg så ikke noget tempel derinde: for Gud den Almægtig Herren

og Lammet er dens tempel.

[Åben 21:23] Og byen havde ikke brug for solen, heller ikke for månen, til at skinne i den: for Guds herlighed oplyste den, og Lammet er dens lys.

[Åben 21:24] Og nationerne af dem som er frelst skal vandre i dens lys: og jordens konger bringer deres herlighed og ære ind i den.

[Åben 21:25] Og dens byporte skal overhovedet ikke være lukkede hele dagen: for der skal ikke være nat der.

[Åben 21:26] Og de skal bringe herligheden og ære fra nationerne ind i den.

[Åben 21:27] Og der skal under ingen omstændigheder komme nogen ting derind der besmitter, heller ikke noget som helst som udvirker hæsighed, eller kommer med en løgn: men de som er skrevet i Lammets livets bog.

[Åben 22:1] Og han viste mig en ren flod med livets vand, klar som krystal, komme ud fra Gud og Lammets trone.

[Åben 22:2] Midt i dens gade, og på begge sider af floden, var livets træ, som bar 12 forskellige slags frugt, og frembragte hendes frugt hver måned: og træets blade var til lægedom for nationerne.

[Åben 22:3] Og der skal ikke være nogen forbandelse mere: men Gud og Lammets trone skal være i den; og hans tjenere skal tjene ham:

[Åben 22:4] Og de skal se hans ansigt; og hans navn skal være på deres pander.

[Åben 22:5] Og der skal ikke være nat der; og de har ikke brug for lys, heller ikke solens lys; for Gud Herren giver dem lys: og de skal regere for evigt og altid.

[Åben 22:6] Og han sagde til mig, Disse ordsprog er troværdige og sande: og de hellige profeters Gud Herren sendte hans engel for at fremvise overfor hans tjenere de ting som snart må bli' gjort.

[Åben 22:7] **Læg mærke til, Jeg kommer hurtigt: velsignet er han som holder fast ved ordsprogene i denne profetiske bog.**

[Åben 22:8] Og jeg Johannes så disse ting, og hørte dem. Og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for englens fødder for at tilbede ham som havde vist mig disse ting.

[Åben 22:9] Så siger han til mig, Lad være med at gøre det: for jeg er din medtjener, og af dine profetiske brødre, og af dem som holder fast ved ordsprogene i denne bog: **tilbe Gud.**

[Åben 22:10] Og han siger til mig, Forsegl ikke ordsprogene af denne bogs profeti: for tiden er nær.

[Åben 22:11] Han som er uretfærdig, lad ham forbli' med at være uretfærdig: og han som er uren, lad ham forsætte med at være uren: og han som er retskaffen, lad ham forbli' med at være retskaffen: og han som er hellig, lad ham forsætte med at være hellig.

[Åben 22:12] **Og, læg mærke til, jeg kommer hurtigt; og min belønning er med mig, for at give ethvert menneske ligesom hans virke skal være.**

[Åben 22:13] **Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste.**

[Åben 22:14] Velsignet er de som gør hans befalinger, så de må have ret til livets træ, og må gå ind gennem portene ind i byen.

[Åben 22:15] For udenfor er hundene, og heksekunstnere, og horebukkene, og morderne, og afgudsdyrkerne, og hvemsomhelst der elsker at komme med en løgn.

[Åben 22:16] Jeg Jesus har sendt min engel for at vise jer disse ting i kirkerne. Jeg er roden og Davids afkom, og den strålende og morgen stjerne.

[Åben 22:17] Og Ånden og bruden siger, Kom. Og lad ham som hører sige, Kom. Og lad ham som er tørstig komme. Og hvemsomhelst der vil, lad ham tage livets vand frit.

[Åben 22:18] For jeg vidner for enhver mand der hører de profetiske ord i denne bog, Hvis der er en mand der skal lægge noget til disse ting, så skal Gud lægge på ham de plager som der er skrevet om i denne bog:

[Åben 22:19] Og hvis der er en mand der skal fjerne nogle af ordene i denne profetiske bog, så skal Gud fjerne hans del af livets bog, og ud af den hellige by, og fra de ting som er skrevet i denne bog.

[Åben 22:20] Han som vidner om disse ting siger, Sandelig jeg kommer hurtigt. Amen. Ja sådant, kom, Herre Jesus.

[Åben 22:21] Vor Herre Jesus Kristus' nåde være med jer alle. Amen.